

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS

POST

ISAACUM CASAUBONUM

CONSCRIPSIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

ARGENTORATENSIS

INSTITUTI SCIENTIAR. ET ART. POPULI GALLO-FRANC. SOCIUS

ANTIQUAR. LITERAR. IN SCHOLA ARGENT. PROF.

TOMUS SECUNDUS.

ANIMADVERS. IN LIB. III. ET IV.

ARGENTORATI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS BIPONTINAE

ANNO X. (1802.)

ANIMADVERSIONES
IN ATHENAEUM

IN EPITOMEN
LIBRI TERTII.

Ed. Caſ.
p. 72.

AD CAP. I.

a ΟΤΙ Καλλίμαχος ὁ Γραμματικὸς, τὸ μέγα βιβλίον ἴσον, ἔλεγεν, εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. » Non eſt iſte *Callimachus* » *Grammaticus* alius a Cyrenenſi poëta omnibus noto. » *Grammaticum* appellat, propter humaniorum literarum » profeſſionem: [& propter plura edita opuſcula philolo- » gici argumenti.] Calumniandi anſam invidentibus prae- » buerat, quod multa quidem, ſed brevia carmina ederet. » Ipſe de hac malevolorum calumnia conqueritur in Apol- » linis hymno: [vſ. 105.]

Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς οὔατα λάθριος εἶπεν·
οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν, ὃς οὐδ' ὅσα πόντος ἀείδει.

» Propterea ſolitus dicere Callimachus, *Magnum librum,* » *magnum eſſe malum.* Martialis alluſit: [lib. I. Epigr. 119.]

Cui legiſſe ſatis non eſt epigrammata centum,
nil illi ſatis eſt, Seditiane, [Caeciliane,] *mali.*

» Tandem, ut os obturaret malevolis hominibus, magnum » poëma Hecalen inſcriptum [citatum Noſtro, II. 56. c.] » coactus eſt edere. Scholiaſtes ad ſuperiores verſus: Ἐγ- » καλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι » ποιῆσαι μέγα ποίημα· ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκά- » λην. « CASAUB. Praepoſitam particulam Ὅτι, quam omiſerant ſuperiores editores, dedere noſtri mssti ex uſu

Epitomatoris, de quo dixi ad I. 4. a. pag. 47. harum Animadv. a

In Nicandri *versus de Faba Aegyptiaca* & *Ciborio*, commentatus est Hadr. Iunius, Animadversor. lib. I. c. 10. in Gruteri Thes. Crit. T. IV. p. 332. Plura ad istam plantam spectantia collegit Bodaeus a Stapel ad Theophr. IV. 10. (ubi & iconem fructus exhibet p. 446.) & Salmas. Exercit. Plin. pag. 678 sqq. cum quibus contulisse iuvabit quae docuit Mahudel in commentatione inserta in *Histoire de l'Académie des Inscript.* T. III. pag. 181 sqq. In *vers.* 1. ante Casaub. ὄφρα θερίσσης editum erat, ex Musuri (puto) παραδιορθώσει: inde, *ut post messas*, vertit Dalech. Recte Casaub. e msstis, θερείης reposuit, i. e. *per aestatem*, *aestate*. Similiter θερείας est in ms. *a*. Vocabulo ἡ θέρεια vel θερεία, pro τὸ θέρος, *aestas*, frequenter usum esse Polybium olim notavimus. *Vers.* 2. Si ἄνθεων legas cum msstis nostris, subintelliges ἐξ praepositionem, & duabus syllabis pronunciabis vocem, ut efficiat spondeum pedem. Sed exquisitior fortasse nonnullis videbitur edita scriptura ἄνθεα, *flores facias coronam*, i. e. *ex floribus*. *Ibid.* Minime opus videtur ut cum Salmas. l. c. p. 679 sq. πεπτηῶτος legamus. τὰ κιβώρια πεπτηῶτα (ἐξ) ἀκμαίου καρποῦ, *ciboria quae e maturo fructu exciderunt*, sunt *grana* seu *fabae*, quae e loculis fructus maturi, vesparum favis similibus, exciderunt. Nam (quod ab eodem etiam Salmasio ibidem observatum est) aliis quidem auctoribus tota planta κιβώριον dicitur; aliis totus fructus, calicis formam referens, intus loculis distinctus, in quibus grana seu fabae insunt; aliis ipsae per se *fabae*, seu *grana*, quae *iuvenibus exoptatum esse cibum* ait poëta. *Vers.* 4. εἰς χεῖρας habent mssti, contra metri rationem. b

Ῥίζας δὲ λέγει. Sic commode mssti. Aberat δὲ editis. κυάμους λέψας &c. » Scribendum κυάμου: *fabae Aegyptiae colocasium*, id est radicem, *decorticatum intrivit*: vel » hoc modo, κυάμους λέψας, κολοκάσιον ἐντμήξας τε: *fabam demto cortice, & colocasium simul conscissum miscuit.* « Casaub. — Priorem rationem probavit Salm. l. c. p. 678. καὶ κυάμου λέψας legens. Sic nimirum κύαμον poëta totam dixerit plantam, cuius fructus *ciborium*, radix vero *colocasium* apud Alexandrinos vocabatur. conf. Dioscorid. II. 97. Ex vulgata ratione verte: *decorticata faba, incisoque colocasio*. Κολοκασίας Ἀθηνᾶς ἱερόν. Non ab *Aegyptio coloca-*

ſio nomen illud habuiſſe *Minervam*, ſed a *curta ac ſuccincta veſte*, qua amictum fuit eius ſimulacrum, poſt Salmaſ. pag. 679. monuit Palmerius in Exercitat. in Auctores Graecos pag. 488 ſq. Ἔστι δὲ καὶ κιβώριον, εἶδος ποτηρίου. *Ciborii* in variis *calicum* generibus nominibuſque ſuo loco rurſus meminit noſter XI. 477. e.

AD CAP. II.

c Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ Φυτῶν. Hiſtor. Plant. IV. 10. » Theophraſti deſcriptionem confer cum ea quae extat in » Epitome Stephani, voce Ἄκη. Scribe autem apud Ste» phanum, ἧς ὁ καρπὸς ἥ τε ῥίζα πάντως ἐστὶν ὀφιώδης τῷ » ποικίλῳ καὶ ταῖς κεφαλαῖς: &, κολοκάσιον μέντοι καλοῦσι » τὴν ῥίζαν· τὸ δ' ὑπερπεφυκὸς κιβώριον, ὄψιν ἰδίαν ἔχον, » ἐδωδίμους τε τὰς φλέβας παρέχον. « CASAUB. — Monuit vero Salmaſ. pag. 683 extr. auctorem illum, e quo iſta protulit Stephanus, confudiſſe, ut paſſim ab aliis factum, colocaſiam quae faba eſt Agyptia, cum alia colocaſia radice aro ſimillima. In Theophraſti verbis εἰς τέσσαρας πήχεις conſentit Euſtath. ad Od. ι'. p. 337, 34. ubi ex Athenaeo haec citat: ſic & Plin. XVIII. 12, 30. Strabo vero ὅσον δέκα πόδας, lib. XIV. p. 799. d. Nempe, quod commode adnotavit Villebrune, variare debet altitudo caulis pro diverſa aquae altitudine. δακτυλιαῖος recte edd. & Euſt. Perperam δακτυλαῖος mssti noſtri. In καλάμῳ μακρῷ conſentit Euſtathius. Plinius vero cum Theophraſti libris, *molli calamo*. τοῖς κηρίοις recte apud Athen. agnoſcunt omnes; apud Theophr. editiones veteres τοῖς κρίνοις habebant. Sed aliâ ratione, & magis quidem propriâ, hic intelligenda iſta comparatio eſt, quam II. 50 c. ubi κηριώδες ἄνθος erat flos umbellatus. ἡ κωδία. ἡ κωδύα mss. noſtri & Euſtath. Commode vero h. l. apud Theophr. adiiciuntur verba nonnulla, quae apud Athen. nolebam omiſſa: ἡ κωδία παρομοία σφηκίῳ περιφερεῖ· καὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν κυττάρων κύαμος μικρὸν ὑπεραίρων αὐτοῦ· πλῆθος δὲ οἱ πλεῖστοι τριάκοντα. τὸ δε ἄνθος &c. id eſt: *caput favo veſparum orbiculato ſimile: in cuius ſingulis cellulis ſingulae fabae continentur, paululum ſuper cellulam eminentes; nu-*
d *mero utplurimum triginta.* Particulam καὶ ad κατὰ Κιλικίαν ex Theophr. adieci. Et ſic ſcripſiſſe etiam Athenaeum, teſtatur pluralis numerus, αἱ χῶραι, qui continuo ſequitur.

Ἐκπέττουσι, & paulo post πέττει, ut habent Theophrasti d
libri, sic & nostri dedere mssti. μετρίᾳ τῷ μεγέθει. Sic
ed. Cas. ut apud Theophr. Pro quo μετρία in recto casu
malebant Viri docti DUTHEIL & CORAY; ad ῥίζαν, non
ad λίμνην, referentes. Ac sane μετρία absque iota scribi-
tur in ed. Ven. & Bas. E codicibus vero nostris, qui cum
ed. Cas. collati sunt, nihil enotatum est. καὶ τελεοκαρπεῖ.
καὶ τελειοῖ καὶ τελεοκαρπεῖ est apud Theophr.

Δίφιλος δ' ὁ Σιφν. Deest coniunctiva particula nostris
msstis. Mox pro εὐστόμαχός τέ ἐστι καὶ τρόφιμος, est εὔ- a
στομόν τε ἐστὶ καὶ τρόφιμον in ms. *a.* qui tamen deinde in
δυσέκκριτος consentit. δυσέκκριτος δέ. Coniunctio a nobis e
coniect. adiecta. διὰ τὸ παραστύφειν. *quoniam aliquan-
tum adstringit*, interpretatur Coray ad Xenocr. de Alim. ex
Aquat. p. 160. ubi vim illam praepositioni παρὰ inesse mo-
nuit. τὸ ἥκιστα ἐριῶδες. » Quod Diphilus ἐριῶδες, *lanosum*,
» vocat, id Plinius *araneosum*. XXI. 15, [51.] Martialis:
» [XIII. 57.] *Niliacum ridebis olus lanasque sequaces.* « CA-
SAUB. οἱ δὲ γινόμενοι κύαμοι ἐκ τῶν κιβωρίων. » *Ciborium*
» proprie ipsa est faba Aegyptia vel eius folliculus, non
» planta quae fert fabam. Pro planta aliquando accipiunt, ut
» hic Diphilus. Sic *colocasia* proprie fabae radix: apud Pli-
» nium [l. c.] est integra planta. « IDEM. — Sed de con-
fusione, quae in usu istorum nominum obtinet, quibus
diversae admodum plantae promiscue a multis auctoribus
indigitantur, vide quae ad Plinium notavit Harduinus, &
consule quos ille citavit auctores: quorum verba etiam
huc spectantia apud Bodaeum relata reperies. Adde Mahu-
del, in Commentatione superius laudata.

Γίνεται δὲ ὄντως ἐκ τῶν κιβωρίων καὶ ἄνθος στεφανωτι-
κόν. καλοῦσι δ' Αἰγύπτιοι μὲν αὐτὸ λωτόν· Ναυκρατῖται δὲ
- - μελίλωτον. Recte ὄντως dedere nostri libri, i. e. *revera;*
quae particula respicit ista Nicandri verba, supra adlata,
ἄνθεα μὲν στεφάνους ἀνύης, III. 72. a. Perperam οὕτως edd.
quae vocula & alibi locum alterius occupaverat, ut IV.
137. d. *Corona melilotina* commemoratur infra XV. 678. c.
at ea huc non spectat, quia e flore facta in Graecia vulgo
crescente. *Lotina* vero *corona* (ex loti Aegyptiacae flore)
memoratur XV. 677. d. e. Et nunc quidem confundi ab
Athenaeo *loton*, quae *nymphaeae* species est, cum *faba Ae-
gyptiaca*, monuere Bodaeus pag. 440. & Salmas. p. 686. &
689. At idem pariter & a multis vulgo, & a Plutarcho,

a quem mox citat Noster, factum videtur: & docuit Mahudel (loc. cit.) ciborium sive fabam Aegyptiacam a loto nymphaea fere nonnisi colore differre, quem illa rubrum, haec candidum habeat. Quo minus mirum videri debet, utramque plantam eodem nomine subinde fuisse adpellatam. Praeterea Athenaeo Naucratitae credere possumus, eamdem rursus plantam, quam alii *loton* vocabant, a Naucratitis *meliloton* solitam esse adpellari.

AD CAP. III.

b *Κυάμων Αἰγυπτίων* &c. Videtur utique, ut modo monui, etiam Phylarchus hic *fabam Aegyptiacam* eamdem atque *lotum* dixisse. Lotum quidem Agyptiacam, quae rei herbariae peritis *Nymphaea lotus* audit, hodieque in partibus multo etiam magis, quam Epirus, ad septentrionem vergentibus, in superiori Hungaria, prope Varadinum oppidum, in rivo e calido fonte exeunte, nuperrime adhuc reperta est, & in *Plantis Rarioribus Hungariae* (Viennae 1800.) delineata; quod his ipsis diebus ex Novis Literariis Goettingensibus anni 1800, num. 208. cognovi. *Θύαμιν* praeeunte Dalecampio correxit Casaub. *Θύραμιν* edd. vett. cum msstis. Vide Cellarii Geogr. Ant. T. I. p. 1088. De emendando nomine iam monuerat editor Basileensis, monitus ipse ab Hermolao Barbaro in Castig. Plin. lib. III.

c *Τὸ παραπλήσιον ἐγένετο καὶ ἐν Αἰδηψῷ.* Sic ed. Cas. nec aliud e nostris msstis enotatum. Ἐδηψῷ edd. vett. Αἰδηψὸς vero nomen eiusdem oppidi Euboeae scribitur apud Steph. Byz. & Strab. IX. 425. & I. 60. Quod dicit auctor *χωρὶς τῶν ἄλλων ὑδάτων*, id est, *praeter reliquas aquas*, thermas illas, id est, calidas aquas dicere videtur, quorum Strabo locis citatis meminit, qui thermas etiam Aedepsanas aliquando per aliquod tempus fluere desisse memorat, ac deinde ex aliis fontibus erupisse.

d *διάφορόν τι ἔταξαν διδόναι.* *διάφορον* pro *certa pecunia* accipi adnotavit Casaub. de quo vocab. commentatus idem erat ad Theophr. Charact. p. 229 sqq. ad cap. *περὶ Μικρολογίας*. Eâdem notione Polybio frequentatum idem vocab.

τὸν πρὸ τοῦ χρόνον. Sic ex certa coniectura correxi. Saepe sic usus est Polybius: vide Lexic. Polyb. in Πρό. Casaubonum miratus sum, vulgatum *χρόνου* intactum relinquentem. Corayi nostri acumen non effugit illa menda;

a quo pariter adnotatum video, χρόνον scriptum oportuis- d
se. τὸν Τραγασαῖον ἅλα. » *Salem Tragasaeum* manifesto in
» Troade Athenaeus collocat, consentientibus Geogra-
» phis. Diverse tamen sentientium opinionem refert Pol-
» lux lib. VI. cap. 10. [sect. 63.] « CASAUB. De *Traga-
saeo sale* iam dictum est ad II. 43. a. (pag. 306 sq. harum
Animadv.) Auctoribus ibi citatis adiici poterat Steph. Byz.
in Τράγασαι, & Hesych. in Τραγασαίοις ἅλες, ubi con-
ferendae virorum doctorum Notae.

AD CAP. IV.

*Παροιμία. Τὸν σικυὸν τρώγουσα, γύναι, τὴν χλαῖναν
ὕφαινε. Proverbium: Cucumerem edens, mulier, laenam texe.*
» Apparet (inquit ERASMUS, in Adag. *Sicyon arrodens uxor
» lacernam texe.*) esse verba mariti, iubentis ut uxor tenui
» contenta victu perageret opus suum. « — Rectius haud
dubie CASAUBONUS: » Quomodo ex Aristotele prover-
» bium illud interpretati sint peritissimi rei herbariae me-
» dici [Hermolaus Barbarus, in Corollariis ad Dioscori-
» dem, num. 366.] non me latet: frigidam eius fructus
» facultatem, & Veneri noxiam, putant indicari veteri
» hoc dicto. Non negamus, & cucumerum & peponum
» frigidum esse temperamentum, atque ἀναφρόδιτον. Ma-
» lim tamen hoc proverbium aliter interpretari, quod in-
» ter rusticos iactatum existimamus, ut alia multa, ad rei
» familiaris curam, non disciplinam morum pertinentia.
» Admonebantur hoc dicto mulieres, quarum opera ve-
» stes olim confectae, ut, *cum erit maturus ὁ σικυὸς, de hie-
» me cogitent, & parandis familiae hibernis vestibus*, cuiusmo-
» di est *laena*. Viri docti, si attendissent voci χλαῖνα, aliam
» interpretationem nostrae huic non praetulissent; quae
» simplicissima est, &, nisi fallor, verissima. Nunquam
» Graecis aliud significat id nomen, quam *hiemale indumen-
» tum*: ut, in alio proverbio, Χλαῖναν ἐν θέρει τρίβεις.
» [Suid. in Ἐν θέρει. Zenob. Cent. II. 72. Diogen. IV. 51.]
» Σικυὸν in hoc versu & *cucumerem* & *peponem* possumus in-
» terpretari: affecta aestate & cucumis estur, & pepo.
» Huic adagio simile est, Βαίτη καὶ θέρεος καὶ χείματός ἐστιν
» ἀρίστη: [in Proverbiis Metricis vs. 29. quae subiecta
» sunt Proverbiis Graecorum ab Andr. Schotto editis; &
» nonnihil mutatis verbis apud Suid. in Βαίτη.] quo admo-
» nentur matres familiarum, ut lacernas omni tempore suis

d »paratas habeant; hieme propter frigus, aestate propter »imbres & alia aëris incommoda.« — Initio Proverbii, Τὴν articulus deest ed. Ven. & nostris msstis; adiectus a Basileensi editore, cui praeiverat Erasmus in Adagiis. Dorico idiomate (nescio qua auctoritate) effertur idem proverbium in Proverbiis Metricis a Schotto collectis, *vers.* 135. ubi *τρώγοισα* scribitur, & *τὰν χλαῖναν*.

Μάτρων ἐν Παρῳδαῖς. Nil hic mutant, quod sciam, libri nostri; qui rectius (ut videtur) Παρῳδίαις dederant
e II. 64. c. MATRONIS versus repetiit Brunck in Analect. T. II. p. 250. quos ad imitationem Odyss. λ'. 575 sq. effectos esse, iam ab Eustathio observatum est ad Od. pag. 456, 38. In *vs.* 2. desunt verba *ἐν λαχάνοις* cod. *b.* sed tenet eadem cod. *a.* cum edd.

Φρύνιχος δ' ἐντραγεῖν, φησὶ, σικύδιον. Corruptissime Φρύνιχος δ' ἐν Τραγαῖς φησὶ edd. quod ex ἐν Τραγῳδοῖς ortum suspicatus erat Casaub. quam fabulam Phrynichi & Athenaeus saepius & Suidas commemoravit: cogitaveratque idem Casaub. etiam de Τραγάσαις Troadis, ubi *Tragasaeus* dictus *sal* colligebatur, de quo conf. II. 43. a. & ibi notata: quarum coniecturarum neutri nunc erat locus. In nostro cod. *b.* quidem est Φρύνιχος δὲ τραγεῖν: in cod. *a.* vero perspicue Φρύνιχος δ' ἐντραγεῖν scriptum, quam scripturam etiam ex aliis msstis Casaubonus adnotavit. Esse autem hoc verissimum, declarant ea quae continuo sequuntur, in quibus

NON AMPLIUS EPITOMATOR,

SED IPSE DEHINC ATHENAEUS LOQUITUR;

ipse, inquam, *Athenaeus*, quatenus scilicet non a librariis vel mutilata subinde vel corrupta auctoris oratio est: de cuius generis cladibus, quamquam inde ab hoc loco, in quo nunc versamur, *optimarum* quae supersunt *vetustissimarumque Membranarum* praesidio uti nobis licet, tamen vel sic nobis nimis etiamnum frequens conquerendi occasio erit. Nam sicut ille Athenaei Codex, quo olim usus est Epitomator, iam multis modis misere erat corruptus, sic nec hae *Veneto-Parisienses Membranae*, (quae a nobis dehinc eâdem brevi notâ *cod. A.* vel *ms. A.* designabuntur, qua iam in Lectionibus contextui subiectis usi sumus) triste illud fatum effugere potuerunt; de cuius codicis cum universa ratione, tum huius loci scriptura, con-

ferat Lector quae in Praefatione contextui praemissa (pag. LXXXVIII seqq.) diximus. Is igitur codex, postquam ex abrupto ab illis verbis Στελέω (non στελέων, ut erat a editum) ῥαφανίδας, σικυοὺς τέτταρας, initium cepit, (ubi στελεω pro στελῶ, prima futuri a verbo στέλλω accepi) sic pergit: Σικύδιον δ' ὑποκοριστικῶς εἴρηκε Φρύνιχος ἐν Μονοτρόπῳ· κἀντραγεῖν σικύδιον. &c. Cuius scripturae quum nullam prorsus mentionem in Italicis suis Notis fecam repererit Casaubonus; satis intelligitur, quam vel corrupti in ipso initio fuerint iidem Italici Codices, quorum excerptis ad emendandum Athenaeum usus ille erat, vel quam parum diligenter enotatae lectiones eorumdem codicum fuerint. Denique vero in *Addendis* ad suas Animadv. haec adnotavit CASAUB. » At in ms. codice, cuius » mihi nuper copiam fecit vir ampl. Andr. Huraldus Messaeus [cf. nostram Praef. p. LX. not. *s*.] ita legitur: ῥαφανίδιον δ' ὑποκοριστικῶς εἴρηκε Φρύνιχος . . . τρόπῳ. sine ul» lo dubio pro Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. Ea fabula hodieque » notissima est, saltem titulo tenus, inter Phrynicheas. » Adi ad lib. VI. cap. 12. « — Scilicet apud Athenaeum nostrum VI. 248. c. citatur Φρύνιχος ἐν Μονοτρόπῳ: at in Indice quidem Auctorum ab Athenaeo laudatorum ea fabula non comparet: nam cum in editione Dalecampii (a quo confectus ille Index est) per errorem Μονόσιτος pro Μονότροπος esset positum, idem error in Casaubonianis editionibus est repetitus. Eadem vero fabula ter etiam a Suida & bis a Polluce citata est. Quam vocem dimidiatam in codice Huraldaeo reperit Casaubonus, eam eodem modo truncatam in aliis msstis libris reperiri, in Praefat. (p. LXIX. not. *f*.) monuimus. Eamdemque scripturam ἐν . . . τρόπῳ suo in codice invenerat etiam Venetus editor: sed is, cum in Epitome pro verbo ἐντραγεῖν, compendio scripturae in fine vocis deceptus, ἐν Τραγαῖς legisset, hoc loco pariter illud ἐν τρόπῳ ex ἐν Τραγαῖς corruptum putavit, & temere hoc illius loco posuit. Scribae ii, qui primi e vetustissimo nostro cod. *A*. descripserunt Athenaei Deipnosophistas, (sive nonnisi unus fuit scriba, qui rectà ex ipso illo fonte hausit, e cuius scribae apographo dein reliqua omnia, quae hodie supersunt, exempla manarunt) primores literas vocis μονοτρόπῳ iam ita evanidas repererant, ut eas transscribere vel non possent vel non auderent. Noster vero iuvenis speculator, acutius inten-

a dens oculos, tamen adhuc his noſtris diebus liquido cognoverat, *μονοτρόπῳ* in eiſdem membranis ſcriptum eſſe, eamque ipſam ſcripturam ex illis adnotaverat; quamquam, cum ita legeret, ignoraverat Caſauboni coniecturam de lacuna aliorum librorum eodem modo ſupplenda.

AD CAP. V.

Θεόφραστος δὲ &c. Theophr. Hiſt. Plant. VII. 4. *τὸν μὲν Λακ. -- ἀνύδρους. τὸ μὲν* edd. ubi ex ipſo Theophraſt. *τὸν μὲν* & dein *ἀνυδρεύτους* corrigi iuſſit Caſaub. Et *τὸν μὲν* dedere utraeque noſtrae membranae, *A.* & *Ep.* quae & ambae in *ἀΰδρους* conſentiunt; quod tenere fortaſſe debueram. Voces *αὔδρος* & *ἀΰδρια* adnotavit H. Steph. in Theſ. III. 1783. b. c. nulla quidem certa auctoritate; nam de verſu quem pro Heſiodeo ille citat vide Strab. VIII. 371. b. c. *Ibid. γίνονται δὲ, φησὶ, καὶ εὐχυλότεροι* &c. »Pro *εὐχυλότεροι* codices Theophraſti habent » *γλυκύτεροι.* « CASAUB. Scil. ſic de Cauſſ. Plant. II. 19. & III. 12. ſed *διαφορὰν λαμβάνειν κατὰ τοὺς χύμους* ait in Hiſt. Plant. VII. 3 extr. ubi quidem ſolum *lac* nominatur; *mulſum* adiicitur de Cauſſ. II. 19. & III. 12. nuſquam vero eadem plane, quae hic adferuntur, verba occurrunt. Quae ſequuntur, *ἱστορεῖ δὲ ταῦτα* uſque *κατατεθῆναι βραχῇ*, praetermiſit Epitomator. Sunt autem iſta, *θᾶττον αὔξεσθαι* &c. non ex libris de Cauſſ. ducta, ſed ex Hiſt. Plant. VII. 1. Quare ſuſpicatus eram, poſt *Αἰτίοις* excidiſſe fortaſſe *κἀν ἄλλοις φησὶ*, aut alia quaedam in eam ſententiam verba. Rurſus vero ne haec quidem ad verbum ex Theophraſto transſcripta ſunt; nam ibi ſic legitur: *ἔνιοι δὲ καὶ προβρέχουσι τὸ μὲν σίκυον* [*τὸ μὲν τοῦ σικύου* oportebat, ſcil. *σπέρμα*, ut cap. 3 extr.] *πρὸς τὸ θᾶττον* (ſcil. *παραγίνεσθαι*) *ἢ ἐν γάλακτι, ἢ ἐν ὕδατι.*

b *εἶδος σικυῶν εἶναι τοὺς πρεσαγ. δρακοντίας.* Vide Salmaſ. Hyle Iatr. p. 39. col. *a.* ſub fin. coll. Plin. XIX. 5, 24. *Ὠνομάσθαι δὲ σικυούς. σικυὸν* malim, quia ſequitur *ὁρμητικὸν* in ſing. niſi ibi *ὁρμητικοὺς* oportuit. Epitomator ſcripſit, *Ἰξίων δὲ ἐτυμολογεῖ αὐτὸν ἀπὸ* &c. *Ibid. ἀπὸ τοῦ σεύεσθαι καὶ κίειν.* Cum *κύειν* eſſet editum, CASAUBONUS, poſtquam multus fuit ut probaret ferri iſtud non poſſe, ſic pergit: » Literae unius mutatione ſcribendum aio *κίειν*, *progredi*, » pro *κύειν*, *uterum gerere*. Senſus eſt, *σικυὸν* dici a *σεύεσθαι*

» & *κίειν*, quae verba *motum & progreſſum in ulteriora* ſigni- b
» ficant; quia haec planta eſt ὁρμητικὴ, id eſt, *late funditur* » in cucumerario. Erat ſcribendum συκὸς, ſed facta eſt » duarum vocalium υ & ι tranſpoſitio. Euſtathius quinto » in Iliadem Commentario [immo ad Il. δ'. p. 332, 21. » conf. ad Odyſſ. ρ'. p. 634, 14 ſq.] de vocibus diſputans, » quae ſunt compoſitae ex duabus ſignificationis eiuſdem, » ἐκ τοῦ σύεσθαι, (inquit) ἤγουν ὁρμᾷν, καὶ τοῦ κίειν, » ἡ συκῆ. καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν δὲ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ » ὁ σικυὸς κατὰ μετάθεσιν ἢ τροπὴν διχρόνων. « [δίχρο-νοι Graecis grammaticis ſunt vocales ancipites.] » Signifi- » catione parum differunt σεύεσθαι & σύεσθαι: tamen ad » Etymon ſatius eſt cum Euſtathio ſcribere σύεσθαι. « Sic ille: in quo rurſus mireris, veram ſcripturam nec Nota-rum Italicarum nec Epitomae Hoeſchelianae auctoritate firmaſſe Caſaubonum: atqui noſter codex uterque *A.* & *Ep.* ſicut in σεύεσθαι non male conſentiunt, ſic perſpicue κίειν non κύειν habent.

ἠδύγαιον καλεῖ τὸν σικυόν. » Vellem adieciſſet, utrum » κυρίως, an ἐπιθετικῶς. Nam quicquid ubere & laeto ſo- » lo provenit, ἠδύγαιον appelles licet, tanquam ἡδεῖαν ſi- » ve καλὴν ἔχον γῆν. « Casaub. — » Forſan, quod ἐν » ἡδείᾳ γῇ proveniat: « ait H. Steph. in Indice Theſ. Nempe ἠδύγαιον, τὸ καλὴν ἔχον γῆν interpretatus eſt Suidas: vide vero, ne pariter ſignificare poſſit quod *laetam* vel *pulcram adſpectu terram reddat.*

Διοκλῆς δ' ὁ Καρύστιος τὸν σικυὸν, φησί. Δίφιλος editum erat; quod mireris non modo intactum reliquiſſe Caſaubonum, ſed & prorſus ſilentio praeteriiſſe. Atqui *Siphnius* erat Diphilus, *Caryſtius* vero Diocles; uterque medicus, frequenter Noſtro laudatus: & Διοκλῆς δὲ ὁ Καρύστιος perſpicue dedere mss. *A.* & *Ep.* Deleatur igitur poſthac *Diphilus Caryſtius* ex Catalogo Medicorum Veterum, in quo a Fabricio in Bibl. Graec. T. XIII. p. 145. poſitus eſt, qui nullus umquam aut uſquam fuit, niſi in corruptis nonnullis Athenaei codicibus. Tum ſeries verborum in edd. haec erat, Δίφιλος δέ φησιν ὁ Καρύστιος: in *ms. Ep.* vero, Διοκ. δὲ ὁ Καρ. φησὶ τὸν σικυὸν: at in ms. *A.* ſicut edidimus, τὸν σικυὸν φησί. Porro vero verba μετὰ σίων, quibus carebant edd. & Epitome, dedere membr. *A.* quae ſane non erant reſpuenda. *Sium* in herbis, quibus in guſtationibus utebantur veteres, rela-

tum ſupra vidimus II. 61. c. & habet ſion vim quamdam
aromaticam: quo magis credibile eſt, *cucumeres cum ſio edi*
ſolitas eſſe. De ſio conf. Bod. ad Theophr. p. 691 ſq. &
quem is laudat Dioſcorid. lib. II. cap. 116. Quod paulo
c poſt ait, *ἑφθὸν δὲ, καὶ διουρητικὸν μετρίως ὑπάρχειν*, idem
fere iam ex eodem Diocle Caryſtio ſupra commemoratum
eſt, II. 68. e.

δυσυποβίβαστος, non facile per alvum ſuccedens. δυσυπο-
βίαστος ms. Ep. perperam: nec minus corrupte *δυποβί-*
βαστος editt. vett. *Ibid. αὔξονται -- οἱ σικυοὶ κατὰ τὰς*
πανσελήνους &c. »*Plenilunio manifeſtum in hortis capere cu-*
» *cumeres incrementum*, probat Deipnoſophiſta exemplo *echi-*
» *norum.* Clarum id exemplum & omnibus notum ex phi-
» loſophis & poëtis etiam. Sunt ad manum Oppiani de ea
» re verſus elegantiſſimi, quos inde lector petat. [Ἁλιευτ.
» lib. V. vſ. 589 ſqq.] Lucilius: [apud A. Gellium, quem
» vide, lib. XX. cap. 8.]

» *Luna alit oſtrea, & implet echinos: muribus fibras*
» *& pecui addit.*« CASAUB.

Ibid. καθάπερ καὶ οἱ θαλ. ὡς οἱ ms. Ep.

AD CAP. VI.

ΣΥ΄ΚΑ. Ἡ *συκῆ, φησὶν ὁ Μάγνος. οὐδενὶ γὰρ* &c.
Pro iſtis omnibus, quae eodem modo dedere optimae no-
ſtrae *membranae A.*, nihil aliud hic editum legebatur, niſi
haec ſic ſcripta: Ἡ ΣΥΚΗ΄. Οὐδενὶ γὰρ &c. neque ex Ita-
licis ſuis codicibus quidquam aliud adnotaverat Caſaub.
At perſpecte Dalecampius iam ex coniectura haec ipſa
verba, *inquit Magnus*, ſuppleverat; intelligens ſcilicet ex
pag 79. a. illius Deipnoſophiſtae ſermonem h. l. initium
ſumere. Breviter Epitomator: *Σύκα.* (ſic conſtanter no-
ſter *ms. Ep. σύκα* & *σύκον* acuto accentu ſcribit) tum ſta-
tim: Ἡ *συκῆ ἡγεμὼν τοῦ καθαρείου βίου* &c. *Ibid. τῶν περὶ*
σύκων λόγων. Sic haud dubie ſcriptum oportuit, *περὶ*
σύκων, i. e. de *ficis*, fructibus; non *περὶ συκῶν*, ut erat
d editum, i. e. de *ficubus arboribus. Ibid.* Temere a me fa-
ctum intelligo, quod *δὲ* particulam inſeruerim non modo
contra membranarum auctoritatem, ſed & nulla prorſus
neceſſitate urgente. In errorem me induxerat, quod poſt
παραχωρ. in ſuperioribus editionibus nullum prorſus di-
ſtinctionis ſignum, poſt *δεῖν* vero in ed. Caſ. maxima ora-

tionis distinctio posita erat. *Post* παραχωρήσαιμι *minus* d *punctum pone*, & ista verba φιλόσυκος γάρ εἰμι δαιμονίως nudis commatibus, tamquam novae parentheseos signis intercipe, ut cohaerere intelligantur ista: κἂν ἀποκρέμασθαι δέῃ, λέξω τά μοι προσπίπτοντα, id est: *immo, si vel suspendi me oporteat, dicam tamen quae mihi occurrent*. Respexit proverbium, Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, de quo vide Schol. ad Aristoph. Ran. 748. & Suid. in Ἀπὸ & in Ἄξιον. Confer etiam historiolam apud Ciceron. de Orat. II. 69.

ἡ συκῆ -- ἡγεμὼν τοῦ καθαρίου βίου τοῖς ἀνθρώποις ἐγένετο. Sic edd. nec aliud quid ex *ms. A.* enotatum. καθαροῦ maluerat Dalech. alios autem μακαρίου coniectasse ait: quos praeter rationem ingeniosos fuisse recte monuit CASAUBONUS, haec simul ad h. l. adnotans: »Initio ci»bus hominum glandes fagineae quernae fuerunt: deinde »cognita est ficus, & eius fructus prae glandibus proba»tus. Hoc fuit alius vitae initium, quam solent Graeci »modo ἥμερον vel ἀλληλεσμένον, ut docemus lib. XIV. »[ad pag. 642. a.] appellare; modo καθάρειον, - - quam »lectionem etiam Eustathius habet.« — Quamquam parum interesse inter καθαρίου & καθαρείου videatur, lubens tamen ab Eustath. ad Od. ω'. 839, 2. istam vocis formam καθαρείου, quam & noster *ms. Ep.* hoc loco offert, accipiam: de qua forma vide quae supra notavimus ad II. 65. d. In *ms. A.* quidem ει & ι frequenter praeter rationem atque etiam imperite inter se permutantur.

δῆλον δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ καλεῖν τοὺς Ἀθηναίους Ἱερὰν μὲν συκῆν τὸν τόπον &c. Particulam μὲν, quae deerat editis, commode dedit *ms. A.* Ad ista verba CASAUBONUS: »Ego, »inquit, non reperio ullum locum in urbe Athenis, aut »agro Attico, qui diceretur ἱερὰ συκῆ: fructum ipsum ita »vocatum memini legere in epigrammate de Phytalo, fi»cus inventore, apud Pausaniam in Atticis.« — Vide Pausan. I. 37. p. 89. Quod Casaubonum ista scribentem praeterierat, id docuit Meursius in Atticis Lection. lib. V. cap. 16. fuisse scilicet locum in *via sacra*, quae dicebatur, quae Athenis Eleusinem ducebat. conf. Hesych. in Ἱερὰ, & ibi Intt. ac praesertim quae ex Photii Lexico ibi adferuntur.

ἡγητηρίαν. Sic videtur esse in *ms. A.* unde nihil adnotatum. »*Hegeteriam* ficum Eustathius appellat ἡγητορίαν,

d »qui ita hic legerat.« [Eustath. ad Od. ω'. p. 839. 3. ubi quidem in recto casu ἡγητορίας scribitur.] »De ea fuse »Hesychius, quem vide: [in Ἡγητηρία] ac vel doce me, »quale apud Athenienses festum fuerit *Paraplynteria*; vel »disce a me scribendum esse in Hesychio ἐν γὰρ τῇ ἑορτῇ »τῶν Πλυντηρίων. Porphyrius quoque lib. II. de Abstinen»do ab Animatis, [sect. 7.] *hegeteriae* meminit, pompam »Solis & Horarum ex ritibus Atheniensium describens.« CASAUB. — Docere Casaubonum codex Hoeschelianus potuisset, ex Epitome Eustathium istam scripturam ἡγητορίαν duxisse, certe noster *ms. Ep.* id ipsum exhibet: sed & apud alios auctores eadem occurrit scriptura. Conf. Meurs. Attic. Lect. II. 13. & Suidam in Ἡγήτορες, ibique Küsterum. *Ibid.* διὰ τὸ πρῶτον εὑρεθῆναι. διὰ τὸ προευρεθῆναι Eustath. sed *ms. Ep.* cum *A.* in vulgatum consentit.

e ANTIPHANIS *versus* in fine locupletiores vidimus supra, II. 43. b. c. In ISTRI verbis, τὰς ἀπ' αὐτῶν, intellige ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν σύκων, γινομένας ἰσχάδας: *caricas ex ficis Atticis.*

Ἄλεξις δ' ἐν Ποιητῇ. ἐν Ποιηταῖς legitur infra, VI. 241. d. Utrum verum sit non liquet, sed eadem utique fabula esse videtur. Tum vero eumdem Alexidem ἐν Ποιητρίᾳ citat Pollux, IX. 153. quod nescio de eadem-ne fabula, an de diversa, accipi debeat. — Sed eamdem varietatem, eamdemque dubitationem iam a CASAUBONO

f propositam video. Idem ad ista ALEXIDIS verba, Ἔδει γὰρ ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδύς τ' ἀνὴρ, τὰ σῦκα προστεθέντα, δηλοῦν τὸν τρόπον, haec adnotavit: »Sensus est: *Debuit hoc »potius fieri, ut, si quis esset vir probitatis insignis, nomini il»lius insereretur vox* συκῆ, *in testimonium virtutis:* puta, ut »vel φιλόσυκος appellaretur, vel συκάγαθος, *homo eximie »bonus*, ut dicitur βουπόνηρος, *insigniter malus;* vel συκο»λόγος aut συκόβιος, aut *Sycocharmus.* Προστίθεσθαι sic ac»cipe in his versibus, ut apud Aristophanem, [Nub. vs. »62 sqq.]

» Περὶ τ' οὐνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεθα·
» ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα,
» Ξάνθιππον, ἢ Χάριππον, ἢ Καλλιππίδην.

» Aelianus verbo συμπλέκεσθαι in eandem sententiam usus, »epistola quadam: [nescio quâ:] Θρασυλέων οἶμαι ἦν ὄνο»μα αὐτῷ, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συμπεπλεγμένον θηρίῳ. Sic »& in sequentibus usurpat Alexis, Νυνὶ δὲ πρὸς μοχθηρὸν

» ἡδὺ προστεθὲν, &c. *Nunc*, inquit, *cum* in voce ſyco- f
» phanta *improbo ſit additum* & coniunctum *ſuave*, *incertum* » *eſt qua de cauſſa id ſit factum*. τὸ μοχθηρὸν eſt φάντης, *de-* » *lator*, *quadruplator*: τὸ ἡδὺ eſt vox συκῆ, leviter initio » dictionis corrupta. « — Paulo aliter Coray, illos priores verſus,

Ἔδει γὰρ ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδύς τ' ἀνὴρ

τὰ σῦκα προστεθέντα (*f.* προστιθέντα) δηλοῦν τὸν τρόπον,

ſic accepit, ut intelligeretur, nomen illi eſſe debere συκόχρηστος & συχηδύς. — Mihi, cum συκοφάντης proprie idem valeat, ac σῦκα φαίνων vel προφαίνων, hoc viſus erat dicere poëta: *Nomen σῦκα, cum voce φάντης compoſitum, debebat declarare mores hominis, qui probus & ſuavis eſſet;* (nempe, qui *ficos prae ſe ferret*, id eſt, *qui bonos & ſuaves mores oſtenderet:*) *nunc, cum hominis pravi nomen ex ſuavi illo nomine ſit compoſitum*, (i. e. cum nomen ex illo ſuavi vocabulo σῦκον compoſitum ponatur in homine pravo;) *neſcio cur ita factum ſit.* Puto autem, qui iſta dicens inductus fuerit a comico, fuiſſe peregrinum hominem, cui inſolens viſus eſſet ille uſus vocabuli συκοφάντης apud Atticos.

Φιλόμνηστος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθείων. Nulla varietas notata ex *ms. A.* Et in Φιλόμνηστος conſentire Epitomen ipſe video; libri quidem titulum pro more omiſit Epitomator. Φιλόδημος ſcribitur X. 445. a. Utrum verum ſit, non magis mihi quam Voſſio compertum, qui ſuam dubitationem (de Hiſtoricis Graec. lib. III. p. 404.) non diſſimulavit. Si coniecturae locus, facilius equidem crediderim, ex Φιλόμνηστος, rarioris compoſitionis nomine, in uſitatius Φιλόδημος, quam vice verſa, aberraſſe librarios. Nam de eodem viro accipiendum eſſe utrumque nomen, id quidem vix dubitari poteſt. Pro Σμινθείων rectius fuerit Σμινθίων, quod in altero loco legitur. Ad rem quod ſpectat, Casaubonus: » Teſtatur Strabo, in» quit, locum fuiſſe in agro Rhodiorum, *Sminthia* dictum, » lib. XIII. [p. 605. a.] De eo loco & nominis huiuſce » cauſſis egerat Philomneſtus, ſive (ut lib. X. ſcribitur) Phi» lodemus. « — Mihi in mentem venerat, feſtorum ſolennia hic *Sminthia* intelligi: & ſuſpicionem confirmavit Apollonii Lexicon Homeric. in Σμίνθευ, ubi memoratur ἐν Ῥόδῳ, Σμινθία, ἑορτή: nec vero dubito, Σμίνθια ibi ſcribi debuiſſe, non Σμινθία.

τὰ ἐπιζήμια καὶ τὰς εἰσφορὰς, σῦκα &c. » Ante rece-»ptum usum nummorum, pecuniae locum in contracti-»bus, mulctis, praemiis, & omne genus collationibus, »obtinuerunt res ad humanos usus necessariae. - - - Sic »apud veteres Romanos ovis & bos. « CASAUB. *Ibid.*
a τοὺς ταῦτα πράττοντας καὶ εἰσφαίνοντας. Ignorant Lexicographi, quos quidem consulere mihi licuit, verbum εἰσφαίνειν; quod tamen recte hic esse positum, cum utriusque codicis consensus, tum ipsa orationis connexio, dubitare nos non finit. Igitur quemadmodum ἀναφαίνειν non modo *ostendere*, *demonstrare* significat, sed & *facere ut adpareat*, *facere ut fit*, *efficere*, *reddere*, *praestare aliquem talem*: sic vis verbi ἀναφαίνειν in hoc inerit, *facere ut intus adpareat*, *curare ut intus adsit*; quod percommode in eum dicetur, qui *curat ut tributa & mulctae in aerarium inferantur.* εἰσφέροντας corrigendum censuerat Villebr.

AD CAP. VII.

Λακωνικοῦ - - ταδὶ λέγων. τάδε edd. ταδὶ dedit *ms. A. Ibid.* Συκᾶς φυτεύω. Sic recte Brunck in Fragm. Aristoph. pag. 226, 4. & sic perspicue in *ms. Ep.* scriptum video. Perperam Συκὰς edd. *Ibid.* πάντα, intellige πάντα γένη.
b Ἄλεξις δ' ἐν Ὀλυνθίῳ. Fors. Ὀλυνθίᾳ. Vide nostras Animadv. ad II. 55. a. quo loco multo auctius ab initio legitur fragmentum hic citatum. Caeterum laudatur etiam Alexidis fabula Ὀλύνθιοι apud Nostrum VI. 240. c. & apud Stob. XXVII. de Iureiurando. *Ibid.* τό τε Ξειοφαγὲς. In hanc scripturam h. l. non modo editi libri, sed & *ms. A.* cum *ms. Ep.* consentiunt: quare, quamvis speciosum sit Ξειοφανὲς, quod a Casaubono ad II. 55. a. commendatum edidimus, istud tamen teneri debuisse videtur. *Ibid.* μητρῷον. μητρώιον exserte scribitur in edd. & *ms. A.* & *Ep. Ibid.* ἰσχὰς. Sic ex II. 55. a. correxit h. l. Casaub. Lubens ἰσχάδες & hic & superiori loco accepturus eram, si libri dedissent.

Φιβαλέων σύκων. Sic scribit Athenaeus, ac si esset forma nominis ὁ φιβαλέος, ἡ φιβαλέα, τὸ φιβαλέον. Sic enim h. l. & mox rursus in Pherecratis versu φιβαλέων σύκων scribitur in gen. plur. neutrius generis: sic dein ex TELECLIDE adfertur, ὡς καλοὶ καὶ φιβαλέοι: nam sic ibi *penacute* (*non*, ut a nobis editum est, φιβάλεοι,)

ſcribitur illa vox cum in ſuperioribus edd. tum in *ms. Ep.* b & (ni fallor) etiam in *ms. A.* Denique ait, τὰς μυῤῥίνας δὲ Φιβαλέας λέγουσιν. Sed in ANTIPHANIS *vſ.* 4. Φιβάλεως καλὰς ſcribitur: (ſic certe edd. nec ex *ms. A.* aliud quid notatum; in Epitome quidem prorſus omiſſi Antiphanis verſus:) prorſus ut apud Ariſtophanem Φιβάλεως ἰσχάδας, Acarn. 802. Quare etiam in proxime praecedentibus verbis τὰς μυῤῥίνας δὲ Φιβάλεως malebat Caſaub. quemadmodum & Etymologus ait: Φιβάλεως γένος συκῆς, λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰς μυῤῥίνας. Nempe haec eſt forma Atticis uſitata, ἡ Φιβάλεως ſc. συκῆ, de arbore; itemque ἡ Φιβάλεως ἰσχὰς, de carica; unde itidem accuſ. plur. τὰς Φιβάλεως. Turbare quidem rurſus nos poterat, quod apud Polluc. VI. 81. Φιβαλέως & alia id generis penacute ſcribuntur; ſed iſta haud dubie vitioſa ſcriptura eſt, & diſerte docet Scholiaſtes Ariſtoph. ad Acarn. 802. Φιβάλεως προπαροξυτόνως eſſe ſcribendum. Videtur quidem in eodem ſcholio (quod verbotenus Suidas transſcripſit) aliud nonnihil turbatum eſſe, quod nunc non moror; illud retuliſſe contentus, derivatum eſſe nomen a loco quodam, ſive Megaridis, ſive Atticae, Φίβαλις dicto. Communem nominis formam, ut apud Athenaeum, ſic apud Heſychium habes: Φιβαλέα· εἶδος σύκων, καὶ ἡ συκῆ ὁμωνύμως. τινὲς δὲ ἰσχάδας. Et parum abit Apollophanes apud Etymologum: τὰ σῦκα, Φιβάλεα· καὶ Φιβαλέαι, ἰσχάδες. Conf. infra ad lit. d. in Androtionis verbis.

Φερεκράτης ἐν Κραπατάλλοις. Quae de titulo fabulae h. l. docuit Caſaubonus, ea ſuo loco in Indice Auctorum olim referentur. *Ibid. vſ.* 1. πύρεττε &c. Haec quo valeant, intelliget lector ex his quae infra docet Noſter pag. 80. a. *Verſ.* 2. τρῶγε σύκων. Sic transpoſita verba deſideravit metri ratio, ne eſſet in quarta ſenarii ſede ſpondeus. *Verſ.* 3. Poteſt utique ferri τὰς μεσημβρίας, in accuſ. plurali; quo ſignificatur, *quotidie* id facere ſolitum eum de quo agitur. In ſimilibus vero aliorum poëtarum verſibus p. 80. a. & b. τῆς μεσημβρίας legitur.

In TELECLIDIS verbis teneri debebat librorum ſcriptura c φιβαλέοι, de qua paulo ante dixi. Sin Atticam formam malles, φιβάλεῳ oportebat. Ad rem pertinet (quod etiam CASAUBONUS adnotavit) quod verba iſta καλοὶ καὶ φιβαλέοι neque de *arbore* ficu, quae eſt ἡ συκῆ, neque de *fructu*, quod eſt τὸ σῦκον, intelligi poſſint: de *hominibus* igi-

c tur accipienda illa verba: quo facit id, quod in Schol. Aristoph. Acar. 802. legitur, *καὶ τοὺς ἰσχνοὺς τῶν ἀνθρώπων, φιβάλεις* (apud Suidam *φιβαλεῖς* editur) *καλοῦσι.*

In ANTIPHANIS *vs.* 4. *τασδὶ φιβάλεως* erat editum: sed *τὰς δὲ* percommode dedit *ms. A.* eâ sententiâ quam in versione expressi. Epitomatorem omisisse hos versus, iam supra monui, ubi de voce *φιβάλεως* dixi. Ad metrum quod spectat, ultimam vocis *πάνυ* ob caesuram produci posse existimavi. *Ibid. στεφανωτρίδας* si verum est, fuerit veluti foem. a masc. *στεφανωτήρ. στεφανωτίδες μυῤῥίναι* ex Theophr. Histor. Plant. lib. V. citantur ab H. Steph. Aliàs *στεφανωτικὰ* vel *στεφανωματικὰ ἄνθη* dicuntur *coronarii* flores.

Χελιδονίων δὲ σύκων μνημ. » Hesychius paulo aliter: » *Χελιδόνεως, εἶδος ἰσχάδων.* Caussam appellationis rima» mur lib. IX. « CASAUB. Eum vide ad lib. IX. p. 401. a. & conf. XIV. 652. f. *Hirundinariae fici* dictae a similitudine coloris. In nomine cum Nostro consentit Pollux VI. 81. conf. Plin. XV. 18, 19. & Columell. lib. X. sub fin. ubi *purpureae chelidoniae. Χελιδόνεως* Attica forma est, quae paulo post apud Nostrum etiam occurrit. Similiter vero & *κορώνεως* est fici genus apud Aristoph. Pac. 628. a cornicis colore nomen habens. conf. p. 77. a. *Ibid. Ἐπιγένης ἐν Βακχείᾳ.* Sic corrigendum monuerat BENTLEY in *Diss. on the Epistles of Phalaris* p. 237. conf. infra, VI. 498. c.
d (ubi *ἐν Βακχίᾳ*) & Suid. in *Ἐπιγένης.* EPIGENIS *versus* ita, ut fecimus, distribuendos & *χελιδονείων* ibi pro *χελιδονίων* esse scribendum, docuit Bentl. ib. p. 236. Superiores editores duos versus fecerant, quorum prior ab *Εἶτ'*, alter a *σκληρῶν* incipiebat. Pro *σκληρῶν* Dalech. *σύκων* legerat; quod » fortasse non male factum « iudicavit Casaub. Mihi non solicitandum videbatur vulgatum. cf. pag. 76. d. in Alexidis vs. 4. Epitomator non nisi haec verba adposuit: *χελιδονίων σκληρῶν ἁδρὸς πινακίσκος.*

γένη σύκων. συκῶν videtur omnino oportuisse, ab *ἡ συκῆ*; quoniam de *arboribus* nunc agitur. Mox, in ANDROTIONIS *verbis χελιδονέων* & *φιβαλέων* penacute scripta erant, perperam: ex communi formâ oportebat *χελιδονίων* vel *χελιδόνειον*, & *φιβαλέων*; ex Attica formâ, *χελιδόνεων*, & *φιβάλεων*, quemadmodum scribendum putavi: tum pro *ἐρινεῶν* & *λευκερινεῶν*, quae erant edita, *ἐρινεὸν* & *λευκερινεὸν* scripsi. Paulo ante, voculam *οὖν*, post *Ἐν μὲν*,

quam ignorabant editi, non repudiare debui, cum daret d noster codex *A*. Epitomator quidem ex toto hoc loco non nisi haec verba excerpsit: λέγονται δέ τινες καὶ ὑπωροβασιλίδες, καὶ κόλουροι, καὶ δίφοροι, καὶ Μεγαρικαί. Quoniam duos priores Athenaei libros non nisi ex eadem *Epitome* cognitos habemus; non erit inutile, si subinde exemplis nonnullis docuerimus, qua ratione in illa conficienda usus sit Abbreviator. Φορμύνιοι ficus, unde dictae sint nescio, nec alibi reperi hoc nomen; nec vero magis mihi notae sunt φορύνιοι ficus, quas a Dalecampio hic invectas adoptarunt qui posteriores editiones Casaubonianas curaverunt. Videtur Dalecampius *Phorinei vini* meminisse, Plinio memorati XIV. 8, 10. ubi quidem *Phormeum* in msstis legi Harduinus docuit. Equidem e superioribus editionibus φορμύνιοι debui revocare, quod & *ms. A.* tenere videtur. Epitomator hanc ipsam vocem praetermisit. A vocabulo φορμὸς, *corbis*, *calathus*, derivatum nomen censuit Villebrune, provocans ad Hesych. in Περισχαδόν. De διφόρῳ ficu conf. p. 77. d.

AD CAP. VIII.

Λυγκεὺς ἐν Ἐπιστολαῖς. »Extabant olim Lyncei Samii e »*Epistolae*, quarum & Harpocration meminit in Ἰθύφαλ»λος. In his fuit una ad Diagoram, qua contendens va»ria esculenta Rhodi nata cum Atticis, palmam Rhodiis »adiudicabat. Conferendus hic locus cum altero huic ge»mino infra, eodem libro, [III. 109. d. e.] ubi de *Panis* »generibus disputatur; item alio qui libro VII. [p. 285. »e. f.] in sermone de *aquis*: reperies & alios.« Casaub.

Τὰ δὲ ἐρινεὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συκάμινα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν. »Deest verbum, ex aliis eiusdem epistolae locis »supplendum, ἀντιπαραβαλλόντων, aut simile. Sensus est: »*Si ficus Rhodiacae*, erineae *nomine dictae, iis comparentur,* »*quae Athenis* Laconicae *dicuntur, tam impar fore certamen,* »*quam si ficubus contendantur sycamina*, id est, *mora*. Si quis »aliter interpretetur, non ero pertinax: modo intelligatur »similis aliqua comparatio.« Casaub. — Quae Athenis *Laconicae* dicebantur fici, videntur fuisse ex delicatissimis: quare etiam *inimicam* dixisse videtur paulo ante Comicus, & invidiosam, quod *parva* sit, cum ob bonitatem optandum esset ut sit maior. Quidquid sit, hoc dicit Lynceus: *Rho-*

e *diacas caprificos cum ficis eis, quae Laconicae Athenis vocan-
tur, sic contendere, ut mora cum ficis videantur contendere;*
id vero est, *multo esse delicatiores*. Nam adeo praestare *mo-
ra* ficis omnes iudicabant, ut inde etiam nomen moris ac-
cessisse putaretur, ut συκάμινα adpellarentur, tamquam *σύ-
κων ἀμείνω, meliora ficis*. Vide II. 51. f. Ad istamque ety-
mologiam adludit Lynceus; simulque videtur in verbis
ἐρινεὸς & ἐρίζειν lusus inesse. Quod autem initio deesse ver-
bum finitum dixit Casaubonus; satis fortasse fuerit, si
δοκεῖ pro δοκεῖν legamus, aut si verbum ἐρίζει subintelli-
gamus. Caeterum si placet inserta particula τῇδε post
Τὰ δὲ, referetur illa ad sequentem ἐκεῖ: *hic*, Rhodi;
illic, Athenis. Deinde in fine haud dubie aut παρατέ-
θειται, aut παρατεθείκασι, aut aliquid in eam sen-
tentiam oportebat: quemadmodum in eâdem Epistolâ infra
p. 109. e. ἐπιφέρουσιν & ἐπεισάγουσι dicit. *Epitome* de istis
omnibus nil nisi haec verba habet: Λυγκεὺς δέ φησι, τὰ
ἐρινεὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὡς συκάμινα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν.

καλλιστρουθίων. Vide Plin. XV. 18, 19. &, quos ibi
Harduinus laudavit, Iulium Capitol. in Albino, & Colu-
mell. lib. X. *Ibid.* ὀξυωπέστερος - - τοῦ ὁμωνύμου. Vide
Erasmi Adag. in *Lynceo perspicacior*.

f Λιβιανά. *Liviae fici*, Plin. loc. cit. ubi & *Chiarum*, *Chal-
cidicarum* & *Africanarum* fit mentio. Χαλκιδικὰ recte mssti
& ed. 3. Cas. cum ed. Ven. & Bas. Perperam Χαλκιδιακὰ ed.
1. & 2. Cas. *Ibid.* Ἡρόδοτος ὁ Λύκιος, *Lycium* hunc *He-
rodotum*, qui *de Ficis* scripsit, nulla caussa est cur cum vi-
ris doctis, nescio quibus, quos Fabricius Bibl. Graec. T.
XIII. p. 185. dicit, in *Herodorum* mutatum velimus. Idem
nomen, absque varietate, sicut hic, recurrit III. 78. d.

AD CAP. IX.

Παρμένων δ' ὁ Βυζ. Particulam δὲ de mea coniect. adieci.
Ibid. Cum τὰ ἀπὸ Καύνων (consentiente nostro *ms. A.*)
esset editum, & deinde in *Parmenonis vs.* 2. Καύνεα φόρ-
του, adnotavit CASAUB. » Melius scribas Καυνῶν, ut re-
» ctum sit Καῦναι; unde fit gentile Καυναῖος. Atque ita scri-
a » bi debet in sequenti versu Parmenonis, Καυναῖα φόρτον,
» non Καύνεα φόρτου. Etiam apud Ciceronem [de Divin.
» II. 40.] *Caunaeas* scribendum, quod exauditum est, *Cave
» ne eas*. *Cauneas* caret analogia: *Caunias*, alienus ab eo so-
» no. *Caunae*, Aeolidis oppidi nomen: *Caunus*, alius oppidi in

» Caria. A Καῦνος fit *Caunius*: at Καυναῖος eſt a Καῦναι, ut a » Ἀθηναῖος & Θηβαῖος. In Stephani Ethnicis mutilate iſta » explicantur. « — Haec ille. At *Cauneae* ſive *Cauniae caricae* apud Ciceronem l. c. ſunt ex *Cauno* Cariae notiſſimo oppido, cuius continuo deinde meminit Noſter. Καῦναι vero, *Aeolidis* oppidum, nullum eſt; certe nemini memoratum. Lege Stephanum Byz. in Κάναι, & confer, ſi vis, quae vel Interpretes Stephani adnotarunt, vel quae Cellarius in Geogr. Antiq. T. II. p. 62 ſq. collegit; nec dubitabis, recte a nobis Κανῶν & Καναῖα eſſe correctum. Eamdem emendationem, dubitabundus quidem, iam propoſuerat PALMERIUS in Exercit. in Auct. Graec. p. 490. qui caeteroquin multa ad hunc Athenaei locum ſpectantia, ac praeſertim de *Cauniis caricis*, ex *Cauno Cariae*, docte congeſſit. Quod in PARMENONIS *vſ.* 2. φόρτον legendum pro vulgato φόρτου Caſaubonus cenſuit, id non probandum modo, ſed & in contextum adoptandum iudicavi. Iam olim in ora ſui exempli editionis Baſ. eamdem emendationem idem Caſaub. adnotaverat: » Scr. φόρτον, per appoſitionem. «

Τῶν ὀξαλίων δὲ σύκων &c. Ad vulgatam olim ſcripturam Τοξαλίων, quam cum editis etiam *ms. A.* & *Ep.* agnoſcunt, (qui perinde & in APOLLODORI *vſ.* 3. mendoſum τοξαλίους tenent) haec notavit CASAUBONUS: » *Toxalias* ficus inamoenas atque ingratas palato fuiſſe de» clarat qui ſequitur *Apollodori* locus. An igitur ita dictae, » quod *ſagittae inſtar* palatum vulnerarent? Sic *crucium* vi» num, quod bibentibus eſſet ingratum ut crux. « — At perſpecte GROTIUS, memor Heſychianae gloſſae, Ὀξάλιοι, εἶδος σύκων, ſimiliter apud Athenaeum ὀξαλίων & ὀξαλίους legendum vidit, atque ſic correxit in *Apollodori vſ.* 3. ὀξαλίους τὰ χωρία, in Excerptis ex Tragoediis & Comoed. Graec. p. 805. Tum in Notis pag. 994. monuit: » Huc adludens, [ſcil. is qui apud poëtam lo» quitur] ait, *apud ſe eſſe etiam ἀμπέλους ὀξαλίους*: non » quod hoc nomen de *vitibus* etiam uſurparetur, ſed quod » vox ſatis conveniret. « — At apud eumdem Heſychium eſt etiam de *vino* proxima Gloſſa: Ὀξαλὶς, ὀξίνης οἶνος. Sed, ad *ficos* quod ſpectat, ὀξάλιοι *caricae* etiam Polluci memoratas videmus, VI. 81. ubi ὄξαλοι quidem vulgo editur, ſed ὀξάλιοι melior codex dabat.

ἐκ δράματος Προικιζομένης Ἱματιοπώλιδος. Nil mutat vetus noſter codex. Sed ſuſpicatus eram, quod etiam Da-

a lecampio in Indice auctorum probatum video; ante Ἱματ. particulam ἢ intercidisse, ut titulus fabulae fuerit Προικιζ. ἢ Ἱματιοπ. Quod vero FABRICIUS Bibl. Gr. T. I. p. 745. fabulae titulum his verbis citavit: „προικιζομένη ἱμαντό„πωλις, Athen. & Suid. qui tribuit Apollodoro Geloo:" ibi adnotavit quidem HARLESIUS, [T. II. p. 421.] apud Athenaeum Ἱματιοπ. legi; sed caetera intacta relinquens dubium me reddidit vir doctus, cum mihi nusquam apud Suidam vestigium ullum illius fabulae contigerit reperire. Illud video, a Grotio l. c. hunc poni titulum, Προικιζομένη ἱμαντοπώλιδι, quem sic ille latine reddidit, *Dotatâ cingulivendulâ*: nempe ille Athenaei editione Bas. aut Ven. usus erat, in quibus cum mendose ἱματιπώλιδι expressum esset, ἱμαντοπώλιδι corrigendum censuit. Casaubonus sive ex Italicorum codicum excerptis sive sua de coniectura ἱματιοπώλιδος edidit; quam scripturam, ut dixi, firmat noster codex. Eamdem vocem Pollux habet VII. 78. ubi commemoratur ἱματιόπωλις ἀγορὰ, *forum vestiarium Athenis*. Vocem Προικιζομένη cum Grotio malui *dotatam* reddere, quam cum Dalecampio *gratis se sistentem*, aut *mendicam*. Non habet illud verbum H. Steph. in Thes. Sed in Philoxeni Glossis est προικίζω, *doto*: & προικιζομένη, *dotanda*; & sic fortasse h. l. reddendum erat vocabulum. *Ibid.* In *Apollodori vs.* 4. pro συκᾶς φέρει, in *ms. A.* perperam est συκὰς ἂς φέρει.

b τὰ καλ. παρὰ τοῖς Παρ. αἱμώνια. Citavit Eustath. ad Od. ω'. pag. 838 extr.

In ARCHILOCHI verbis, ista σῦκα κεῖνα tenet uterque ms. cum editis. Brunckius σῦκ' ἐκεῖνα ad oram sui libri notavit, nescio utrum e cod. Paris. Hermolai Barb. (quem codicem, sicut in Epitome nota *ms. b.* insignivimus, sic in pleniore opere, ubi ejus mentionem faciemus, *ms. B.* nominare licebit) an sua de coniectura, parum quidem h. l. necessaria. Caeterum debebat iste versus adiici *Archilochi Reliquiis*, quae in Brunckii Analect. T. I. p. 40 sqq. & T. III. in Lect. & Emend. p. 236. collecta sunt.

· τοσαύτην ἔχει τὴν παραλλαγὴν πρὸς τὰ πολλαχοῦ γινόμενα. *Dele* τὴν articulum, praeter necessitatem a Casaub. adiectum. Ignorant quidem eum *mss. A.* & *Ep.* cum ed. Ven. & Bas. Pro πολλαχοῦ, ἀλλαχοῦ malebat CORAY. Vulgatum vero tuetur codex uterque: & possis intelligere *plerisque aliis in locis*, *vulgo*.

AD CAP. X.

Λευκερινεὸς δέ τι εἶδος &c. Verba ista, sicut in paulo c
breviora contraxit Epitomator, sic citavit Eustath. Od. υ'. pag. 1220, 14.

In EURIPIDIS *vs.* 2. *κραδαῖς ἐρίναις.* *ἡ κράδη*, *ficus*, *ramus ficus arboris*, & generatim *ramus arboris cuiusvis*, penacute ubique scribitur cum apud veteres Lexicographos, tum apud recentiores: & sic h. l. *κράδαις* habet *ms. Ep.* Sed in *κραδαῖς* consentiunt edd. neque ex *ms. A.* adnotatus dissensus. Sic rursus XV. 682. d. *κραδαὶ* ex Romano codice edidit Canterus; at ibidem rursus noster *ms. Ep.* *κράδαι* babet. Rursus vero apud Theophr. de Causs. Plant. V. 1. pag. 322. ed. Heins. *κραδὴ* & *κραδαὶ* acute expressum video. Pro *ἐρίναις*, *ἐρινεῖς* scribitur in *Ep.* ubi *ἐριναῖς* puto oportuerat.

In EPICHARMI *versu*, vulgo nude *ὅμοια γ' ἐρίνοις* scribitur, ubi *γ' οὖν* vel *γοῦν* postulare metri ratio mihi visa erat. Istum versum omisit Epitomator.

Πέπων ἔρινος ἀχρεῖος ὢν &c. » Sophocleum hoc pro- d
» verbium simile est illi, *Lepus tute es*, *& pulpamentum quae-» ris.* Sed scribendum *Πέπων ἐρινὸς* cum accentu in ul-» tima. *Arboris* nomen est *ἐρινὸς* & *ἐρινεός*: *fructus*, *ἔρινος*, » inquit Eustathius; [id quidem nusquam diserte dicit Eu-» stath. quem vide ad Il. ι'. p. 1280, 10 sqq. & ad Od. ι. » p. 225, 3 sqq.] vel potius *ἔρινον*, ut *σῦκον*, quod cla-» rum ex sequentibus Athenaei: qui observat, *dixisse So-» phoclem πέπων ἐρινὸς*, *quod arboris nomen est*, *pro πέπον » ἔρινον*, *quomodo fructus appellatur*, inquit. Caeterum *τρο-» πικῶς* id dictum admonet Athenaeus. Ita autem verten-» dum: *Tu cum sis grossus nihili & insipidus*, *ad comedendum » inutilis*, *alios verbis increpas*, *tanquam ignavos & insipidos.* » *πέπων* accipio hic, ut apud Homerum, quando probri » loco aliquis dicitur *πέπων*. Adrianus Iunius, magni iu-» dicii vir, aliter interpretatur; [in Adag. *Grossus maturus » esui ineptus*:] cui non assentior. Dalecampio multo mi-» nus, emendanti *οὐ πέπων*: reclamant libri, reclamat Eu-» stathius, reclamat sententia; quam, opinor, primi nunc » indicamus vere. *ἐξερινάζεις λόγῳ*, valet, *oratione tua ἐρι-» νοὺς vocas*: non enim usitata significatione verbum hoc » usurpatur, sed nova & insolente, ut multa apud tragi-» cos & comicos, quando praesertim loquuntur homines

d »irati. Aut, si mavis, interpretare ἐξεριγάζεις λόγῳ, *verbis* »*lacessis, & ad contentionem provocas*, ut sit allusum ad »originem vocabuli, quod ab ἔρις deducunt grammatici. »Etiam apud Latinos *caprificus* in significatione vitii usur»patur, ut:

— — & quae semel intus
innata est, rupto iecore exierit caprificus.

»Priorem versum integrare sic possumus, πέπον ἐρινὸς αὐ»τὸς ὢν ἀχρήϊος.« CASAUB. — Utique Πέπων ἐρινὸς acute scribendum cum Eustathio, Il. α'. pag. 1280, 10 & 12. cum quo consentit noster ms. *Ep.* Et sic deinde rursus πέπων δ' ἐρινὸς εἴρηκεν. Ex his posterioribus verbis perperam δ' particula in edd. etiam in Sophoclis verba irrepserat; unde eam eieci, utriusque codicis msti auctoritate. Sententiam dicti Sophoclei multo minoribus ambagibus, quam Casaubonus, haud paulo commodius, & unice vere interpretatus Eustathius est loco modo citato, cum ait, simile esse illi, Ἀπαίδευτος ὢν, πῶς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας; Quam interpretationem merito probavit BRUNCK in Sophoclis Fragm. p. 13. perspecte docens, ἐξεριγάζειν λόγῳ esse *oratione maturum reddere, aptum rebus agendis.* Monuitque idem Vir doctus, parum esse probabile, Ionicum ἀχρήϊον (quod coniectaverat Casaub.) adhibuisse Sophoclem. Adnotavit CORAY, SCHNEIDERUM in Lexico Critico Graeco-Germanico, voce Ἐξεριγάζω, aliter atque a Casaubono factum, ac fortasse felicius, interpretari hoc verbum: quo libro doleo me carere; suspicor vero ex Eustathii & Brunckii ratione hunc locum interpretatum esse Virum doctum.

ἀντὶ τοῦ, πέπον ἔρινεν. Haec verba cum Epitomatore praetermisit Eustathius. Videtur vero & hoc loco, & deinde, ubicumque de *fructu* agitur, pariter acute ἐρινὸν scribendum. Sic quidem & in Lyncei verbis p. 75. e. τὰ ἐρινὰ acute scribitur: sic etiam apud Pollucem optimus codex habet VII. 143. nec tamen satis constanter; vide eumdem I. 242. Conf. infra ad p. 77. c.

In ALEXIDIS *vers.* 2. τὰ σῦκα ἑκάστοτε. scripsi cum *cod. A.* τὰ σῦχ' erat editum. In Epitome versus isti desiderantur. *Vers.* 3. ἐν τοῖς συρίχοις. »Erat editum συ»ρίσκοις: si metri rationem non habeas, optime. Hesy»chius: Συρίσκος, ἀγγεῖόν τι πλεκτὸν, εἰς ὃ σῦκα ἐμβάλ»λουσι· τινὲς δὲ ὑρίσκον. Sed versiculi modulus eam vo-

» cem aspernatur. *συρίχοις* igitur scribendum: aut, quia d
» alibi, quod sciam, ea vox non legitur, *ἀρίχοις*. Quae
» dicitur Ciceroni *fiscina ficorum*, Graecis est *σύκων ἄριχος*,
» vel *ἄῤῥιχος*, vel *ἄρσιχος*; & *ἀρίσκος*, itemque *συρίσκος*,
» & *ὑρίσκος*: tanta est linguae huius volubilitas. Emen-
» dandus in hac voce Theophrastus de Causs. Plant. I. 7.
» *καὶ διὰ τοῦτο ἐν ὑπορόφοις τιθέασι*; *καὶ κρεμαννύουσιν ἐν*
» *ἀξαρίχοις*. Legendum, *ἐν ἀῤῥίχοις*. « Casaub. — Si Venetam editionem inspexisset vir doctus, vidisset ipsum *συρίχους* ibi expressum; in quod & noster *ms. A.* consentit. Sua auctoritate id mutaverat Basileensis editor. *Vers.* 4. *τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρά. καὶ τὰ μοχθηρὰ* habet *ms. A.* refragante metro. *Vers.* 7. *ἐγκάψας τὸ κέρμ' εἰς τὸν γνάθον.* e
» Quid sit hoc, ad Theophrastum pridem exposuimus. « Casaub. — Scil. ad Theophr. Charact. c. 6. *περὶ Ἀπονοίας*, pag. 194 sq. docuit vir doctus, morem fuisse Athenis hominum vilium, qui in foro res venales habebant, ut quas pecunias pro venditione mercium suarum colligerent, eas urgentibus negotiis in os & buccam conderent. Conf. Aristoph. Vesp. 787. (791. ed. Br.) & ibi Schol. Eumdem morem respexit Epictet. Dissert. III. 22, 50.

In Strattidis *vs.* 1. *ἐρινὸν* acute rursus scribere non dubitavi, quia de arbore agitur. Rursus ibi *ἔρινον* erat editum, & ex *ms. A.* nil adnotatum: in *Ep.* vero absunt Strattidis verba. Homeri *versus* est Odyss. *μ'*. 103.

ἐρινακὰς. Ex *A.* nil notatum. In *Ep.* est *ἐρίνακας*, tamquam a sing. *ἐρίναξ*. Apud Hesych. vero: *Ἐρινάδες· ὄλυνθοι.* *Ibid.* *ὀλύνθους*. Sic constanter apud Theophr. per vocalem *υ* in medio scribitur hoc vocabulum; nec aliter apud Grammaticos. Hesychius: *Ὄλυνθος, τὸ μὴ πεπαμμένον σῦκον.* Suidas: *Ὄλυνθος, ἡ ὠμὴ συκῆ*: debebat *τὸ ὠμὸν σῦκον.* Eustathius: (ad Iliad. *υ'*. p. 1453, 39.) *ὄλυνθος ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς.* At constanter ambo nostri codices mssti, sicut h. l. *ὀλόνθους* habent, sic rursus p. 77. f. in verbis ex Theophrasto citatis, bis per vocalem *ο* in medio eam vocem efferunt: eodemque modo apud Eustathium l. c. edi debuisse intelliges, si locum ipsum inspexeris.

AD CAP. XI.

σῦκα βασίλεια. Huc spectat *ἡ βασίλεως ἰσχὰς* apud Poll. f

f VI. 81. Sic enim ibi excudi oportebat, *βασίλεως* atticâ formâ pro *βασίλειος*, non *βασιλέως*. *Ibid.* *κόλυτρα.* *κόλυθρα* cum Suida & Eustath. (ad Od. *ω'*. p. 838. extr.) habet noster *ms. Ep.* nescio an & *ms. A.*

Σέλευκος δ', ἐν ταῖς Γλώσσαις, καὶ γλυκυσίδην τινὰ καλεῖσθαι, φησὶ, σύκῳ τὴν μορφὴν μάλιστα ἐοικυῖαν. φυλάττεσθαι δὲ τὰς γυναῖκας ἐσθίειν, διὰ τὸ ποιεῖν ματαϊσμούς. Hunc locum DALECAMPIUS ex Plin. XXVII. 10, 60. & Dioscor. III. 148. (al. 157.) a se (ut ipsi videbatur) *emendatum*, latine sic reddiderat: *Seleucus in Glossis refert, Glycysiden quandam vocari, figura perquam similem fico, a medicisque observatum fuisse, in cibo sumptam rubra feminarum profluvia sistere: ac valere contra malum mentis & infatuationes.*
Ad quae CASAUBONUS: » Hoccine, inquit, est aucto-
» rem aliquem emendare, appingere illi quicquid velis, &
» contrariam quoque sententiam affingere? hac mercede
» neque Athenaeus, neque alius auctor corrigi velit.
» Utrumque autem a Dalecampio factum hoc loco. Alie-
» na est, neque Athenaei haec sententia, *paeoniam in cibo*
» *sumtam rubra foeminarum profluvia sistere*: ficta & Athe-
» naei verbis contraria, quae deinceps sequitur, *ac valere*
» *contra malum mentis & infatuationes.* Athenaeus plane con-
» trarium scribit: *paeoniae esu abstinere foeminas, quod fatui-*
» *tatis caussa sit.* *ματαΐζειν* est *μωραίνειν*, *facere quod sit in-*
» *decorum, & gerere se stulte.* Quidam e veteribus hac voce
» usi sunt ad notandum peculiare illud *ἀτοπήματος* genus,
» cui obnoxius Claudius Imperator. Phavorinus apud Sto-
» baeum, *ὁ Βοιώτιος ἐντυχὼν θησαυρῷ μετὰ ἑβδομήκοντα*
» *ἔτη, ἐπάρας τὸ σκέλος ἀπεματάϊσε.* *Boeotius quidam an-*
» *nis LXX maior invento thesauro oppedit.* Damoxenus comi-
» cus *ἀσχημονεῖν* ea notione usurpavit, de male paratis
» cibis loquens. [apud Athen. III. 102. d.] Equidem non
» aliter hic interpretarer *τὸ ποιεῖν ματαϊσμοὺς*, nisi ob ocu-
» los versarentur Plinii verba; [l. c.] *Estur*, ait, *etiam con-*
» *tra malum mentis.* Divinabam abiisse in diversas ac pro-
» pe contrarias sententias Plinium & Seleucum, quod in
» eo auctore, unde hauserunt ambo, lectionem diversam
» nacti essent: Plinium legisse, *ποιεῖν πρὸς ματαϊσμούς*:
» Seleucum, *ποιεῖν ματαϊσμούς.* Verbum *φυλάττεσθαι*
» utrique sententiae posse aptari certum est. Hesychius:
» *Γλυκυσίδη· φυτὸν ποιὸν συντελοῦν πρὸς ἀτόπημά τι τῶν*
» *γυναικῶν.* Neque Plinii neque Seleuci sententiae haec re-

» cte accommodaveris, sed ad facultatem paeoniae sisten- f
» di *rubros mulierum fluores*; ita enim interpreter hic vocem
» ἀτόπημα: quamquam non nescimus, posse eam dictionem
» accipi etiam ἀντὶ πορδῆς. - - Non scripsisse eadem de vi
» eiusdem herbae Plinium & Seleucum si quis miretur,
» nae ille rem miratur parum admirandam. Quid enim fre-
» quentius? vel, quod praecedit de *similitudine paeoniae*
» *cum ficu*, quis alius veterum dixit cum Seleuco? tamen
» addit μάλιστα. σύκῳ τὴν μορφὴν μάλιστα ἐοικυῖαν. Po-
» stremo emendationi Dalecampii opponimus Eustathii au-
» ctoritatem, qui ante annos prope CD legebat ut nos ho-
» die, ad Od. ω'. α — Quae Eustathius l. c. pag. 838 extr.
habet, ex Epitome ducta sunt. In Athenaei Seleucique
verbis nihil mutant nostri codices, nisi quod pro φυλάτ-
τεσθαι in ms. *Ep.* φυλάσσεσθαι legatur, in *A.* vero pro
ἐοικυῖαν, quod *ms. Ep.* tenet, ἐοικὸς scriptum sit:
sub quo videndum ne aliud quid lateat, aut ne intercide-
rit nonnihil; cum praesertim non modo nemo alius scri-
ptor *glycysiden* sive *paeoniam* cum *fico* comparet, sed ne
intelligi quidem possit, (ut Bodaeus ad Theophr. p. 1042.
adnotavit) quo pacto *similitudinem aliquam inter paeoniam &*
ficum, praesertim *quod ad formam*, reperire quisquam po-
tuerit. Quare pro σύκῳ Bodaeus σίδῃ olim scriptum fuis-
se censuit, quod grana paeoniae acinis mali Punici (quod
σίδη a poëtis dicitur) similia esse videantur. Id si verum
est, in auctore, e quo ista Seleucus duxit, σίδῃ non σύ-
κῳ scriptum fuisse; statuendum fuerit, σύκῳ non sequio-
rum librariorum esse errorem, sed iam Seleucum ipsum,
aut certe Athenaeum in suo Seleuci codice σύκῳ reperisse:
alioquin nulla prorsus caussa fuisset, cur hic, ubi de *ficis*
agitur, *glycysides* meminisset Noster. Porro fieri potest, ut
vim verborum φυλάττεσθαι ἐσθίειν minus recte percepe-
rit Plinius: quae, si quid video, nil aliud significare pos-
sunt, nisi *cavere ne edant*, *abstinere ab esu*. Aliter quidem
decrevit Gallicus interpres, qui nos docet, φυλάττεσθαι
h. l. significare *avoir soin de faire une chose*, & hoc dicere
auctorem: *que les femmes ont soin d'en mettre (de la pivoine)*
dans leurs alimens, parcequ'elle est bonne pour les égaremens
d'esprit; ou mieux, pour les vapeurs, ματαϊσμούς: en sup-
posant πρὸς avec Aegius, que Casaubon devoit nommer. Ubi
quod de *Aegio* & de *Casaubono* narrat, id quale sit declara-
vimus in Praef. contextui praemissa p. LXIV. Caeterum si

Platonis *comici* verba adposuisset Athenaeus, planius fortasse de eo, quod nunc dubitationi est obnoxium, iudicare possemus. Pro *κωμῳδοποιὸς*, quod olim erat editum, *κωμῳδιοποιὸς* scripsi cum ms. *A.*, quâ formâ in hac voce constanter alibi utitur Athenaeus.

a Κυδωναῖα. In Κωδωναῖα cum Eustath. ad Od. ω'. p. 839, 1. consentit noster *ms. Ep.* Hesychius vero: Κοδώνεα, σῦκα χειμερινά: quam scripturam unice probavit Bod. ad Theophr. p. 341 & 388. Vicinum nomen κυδώνια ad *malorum* genus pertinet, de quo II. 59. b. & III. 81. a.

Κοράκεων δὲ &c. Eodem pertinere videtur κοράκειος ἰσχὰς apud Aristoph. Pac. 628. & Poll. VI. 81. aliosque. conf. supra ad p. 75. c. Erat autem κορακέων penacute editum, quod προπαροξυτόνως scribendum putavi, praesertim in accus. sing. Ac fortasse dein in Hermippi *versu*, ubi sunt genitivi plurales, pariter φιβάλεων & κοράκεων scribi debuerat, pro φιβαλέων & κοραχέων. Quidquid sit, ibidem metri ratio poscit, ut φιβαλεων nonnisi tribus syllabis pronuntietur, quasi φιβάλων vel φιβαλῶν esset scriptum, ut sit pes anapaestus.

Θεόφραστος δ', ἐν δευτέρῳ Φυτῶν Ἱστορίας &c. Nihil, quod huc spectet, legi hodie apud Theophr. iam pridem monuit Dalech. *Ibid.* συκῶν scripsi, quia de *arborum* genere agitur, ut ex foeminino ἡ - - καλουμένη intelligitur. *Ibid.* ἡ Χαρίτιος Ἀράτειος. Vertit Dalech. *quod Charitiam sive Arateam nuncupant;* cui se adsentiri Casaubonus profitetur: »quantumvis, inquit, consentiant omnia exem»plaria antiqua.« — Ubi primum moneo, praetermissum in Epitome esse totum istud ex Theophrasti libro secundo citatum: dein, si Plinii codices consulamus, probabile fieri, ἡ Ἀρίτιος ἢ Ἀράτειος oportuisse; nam apud eum lib. XV. cap. 18. sect. 19. ubi ficus *aratia alba* memoratur, *pediculo minimo, latissima*, in aliis codicibus *aritia* scribitur.

ἐν δὲ τῷ τρίτῳ. Theophr. Hist. Pl. III. 17. indeque etiam Plin. l. c.

b ἐν τῷ τετάρτῳ τῆς Φυτικῆς Ἱστορίας. Lib. IV. c. 2. indeque Plin. XIII. 7, 15. *Ibid.* πρὸς ᾧ ὁ καρπὸς. Imperite πρόσω una voce editum erat. Recte apud Theophrastum. *Ibid.* φύλλον δὲ τῇ πτελέᾳ. Sic recte *ms. A.* ut apud Theophr. Vulgo τῇ πτελέῃ, ionico idiomate, quo nec Theophr. nec Athenaeus usus est. *Ibid.* ὅσαι περ αὐτοῦ καὶ αἱ βλαστήσεις. ὅσαι παρ' αὐτοῦ erat editum. Apud

Theophrastum vero ὅσαι ὑπὲρ αὐτοῦ, perperam haud du- c
bie. Utrobique ὅσαι περ corrigi iussit Casaub. At per se spectatum, ferri poterat παρ' αὐτοῦ, idem valens ac nudum αὐτοῦ, cuius pleonasmi frequens usus apud Polybium. Sed id ipsum, quod voluerat Casaubonus, obtulit noster *ms. A.* In *ms. Ep.* hoc rursus abest citatum, exceptâ priori particulâ, quae non hoc loco, sed paulo post adposita est. *Ibid.* Post αἱ βλαστήσεις verba nonnulla, εὐδίνα δὲ πεπαίνει &c. quae sunt apud Theophrastum, temere apud Athen. a festinante librario omissa esse existimaverat MEURSIUS in Creta, lib. II. c. 9. At multa talia consulto ipse Athenaeus praetermisisse videtur. *Ibid.* καὶ ἔσωθεν τοῖς ἐρίνοις. ἐρινοῖς apud Theophr. rectius, ut videtur. cf. not. ad p. 76. d. Pro καὶ ἔσωθεν, quod quidem eodem modo apud Theophr. expressum, καὶ τὰ ἔσωθεν malebam. Plinius: *Suavitas & interiora fici.*

AD CAP. XII.

Τῶν δὲ προδρόμων καλ. σύκων. Sic supra, οἶνος πρόδρομος, I. 30. b. *Praecoces ficos* Plinius vocat XVI. 24, 49. *Ibid.* ὁ αὐτὸς Θεοφ. μνημονεύει ἐν τρίτῃ Φυτικῶν Αἰτιῶν. Perperam ὁ deest *ms. A.* Verba vero Theophrasti hic adlata, non *tertio* libro de *Caussis Plantarum* leguntur, sed lib. V. c. 1. p. m. 323. Scriptura Αἰτιῶν, tamquam a recto casu αἱ Αἰτίαι, ex ed. Cas. in nostram propagata. Αἰτίων est h. l. in ed. Ven. & Bas. a recto τὰ Αἴτια, quae scriptura verior videtur, & alibi plerumque occurrit. At paulo post in Αἰτιῶν consentiunt editi omnes. De scriptura *msti A.* mihi non liquet: saepe etiam prorsus neglecti sunt in illo codice accentus. Epitomator pro suo more titulum libri omisit. *Ibid.* οἱ πρόδρομοι. Putares τὰ πρόδρομα, scil. σῦκα: sed in masc. gen. utuntur illo vocabulo, intelligentes puto ὄλυνθοι. *Ibid.* ἥτε Λακωνική. Commode οἷον ἥ τε Λακ. apud Theophr.

προτερικὴν φησι. Sic edd. nec ex *ms. A.* aliud nota- d
tum: & ferri hoc poterat, a πρότερον derivatum. πρωτερικὴν vero (ut Hesych. ac fere ut Eustath.) habet noster *ms. Ep.* commode ad id quod sequitur, πρώϊον καρπόν.

In ARISTOPHANIS *versiculo*, Ὑμᾶς δέ γ' ὡς editum erat; sed δέ γε ὡς habet *ms. A.* depravatum ex δὲ τέως, quod legitur apud ipsum Comicum vs. 707.

d 'Αντιφάνης ἐν Σκληρίαις. » Antiphanis Σκληρίας diu habui de mendo ſuſpectos: poſtea reperi incerti poëtae » fabulam *Sclerias* tribus locis apud Stobaeum. « CASAUB. *Ibid.* Ἔστι δὲ παρ' αὐτὴν. δὲ pro γὰρ ſcribendum adnotavit Brunck, flagitante metro. Utriuſque comici verſiculos praetermiſit Epitomator.

Theopompus ἐν τῇ πεντηκοστῇ τετάρτῃ. Apud Steph. Byz. in Γαστρωνία, eſt εἰκοστῇ τετάρτῃ. *Ibid.* Βισαλτίαν καὶ 'Αμφίπολιν. Sic *mss. A.* & *Ep.* Βισαλτίαν 'Αμφιπ. ed. Ven. & Baſ. Βισαλτίαν, 'Αμφιπ. ed. Caſ. *Ibid.* καὶ Γραιστωνίαν. Caetera adponens, duas iſtas voces omiſit Epitomator. De illa regione vide Holſten. ad Steph. Byz. l. c. & Niclas ad Ariſtot. de Mirab. Auſcult. p. 271.
e ed. Beckmanni. *Ibid.* τὰς μὲν συκᾶς. Sic recte *ms. Ep.* ut edidimus; antea συκὰς erat. *Ibid.* τὰς δ' ἐλαίας, ἐν ᾧ χρόνῳ βρύειν εἰκὸς ἦν αὐτάς. » De *oliva* proprie dicitur » βρύειν *florere incipiente.* Graeci Magiſtri: τὸ βρύειν κυ» ριολεκτεῖσθαι λέγεται ἐπὶ τοῦ τὴν ἐλαίαν ἀνθεῖν. « CASAUB. — Nempe ſic Euſtathius, ad Il. ρ'. pag. 1126, 42. Pronomen αὐτὰς ad ſuperiora retuli poſtpoſito *commate*, quemadmodum verba iſta diſtinguuntur in utroque noſtro msto: in ed. Ven. nullum erat diſtinctionis ſignum; deinde, commate poſt εἰκὸς ἦν poſito, verba iſta αὐτὰς ἐλαίας ἐνεγκεῖν iuncta ſunt in ed. Baſ. & Caſaub.

'Εν δὲ τῷ δευτέρῳ περὶ Φυτῶν - - - τὸν ἐρινεὸν εἶναί φησι δίφορον, *&c.*. Verba iſta nuſquam, quod ſciam, hodie apud Theophraſtum leguntur: ſed habet eadem Plinius lib. XVI. 27, 50. Ubi pro ἐν Κέῳ, in quod conſentiunt noſtri codices, *in Cea inſula* legitur.

AD CAP. XIII.

Λέγει δὲ καὶ τὴν συκῆν, ἐὰν ἐν σκίλλῃ φυτευθῇ. Perperam ἐν σκιάλῃ hic, & mox iterum, edd. vett. cum utroque msto. Correxit Caſaub. ex Theophr. Hiſt. Plant. II. 7. Sic & Plin. XVII. 11, 16. *Ficus, ſi in ſcilla (bulborum hoc genus eſt) ſeratur, ocyſſime ferre traditur* &c. *Ibid.* καὶ εὐβλαστῆ γίγνεσθαι. Hinc corrigendam mendam apud Theophraſtum monuit CASAUB. ὅλως δὲ πᾶν ἐν σκίλλῃ φυτευόμενον ἔβλαστε. εὐβλαστὲς oportebat. » Alibi (inquit) » in eadem ſententia uſus eſt voce εὐβλαστία, ut de Cauſ» ſis V. 7. «

Πάλιν -- ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Αἰτιῶν. De Cauff. Plant. f
II. 14. Pro Αἰτιῶν, rectius fortaſſe fuerat Αἰτίων, ut paulo ante dictum. *Ibid.* Ἡ Ἰνδικὴ, φησὶ, συκῆ καλουμένη. Duas voces, φησὶ & συκῆ, cum deeſſent editis, commode dedere noſtri mssti.

Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τῆς Φυτικῆς Ἱστορίας ὁ φιλόσοφος φησίν· Ἔστι καὶ ἄλλο γένος συκῆς ἔν τε τῇ Ἑλλάδι, καὶ περὶ Κιλικίαν καὶ Κύπρον, ὀλυνθοφόρον· ὃ τὸ μὲν σῦκον ἔμπροσθεν φέρει τοῦ φύλλου, τὸν δὲ ὄλυνθον ἐξόπισθεν. αἱ δὲ ὅλως ἐκ τοῦ ἔνου βλαστοῦ, καὶ οὐκ ἐκ τοῦ νέου. πρῶτον δὲ τοῦτο τῶν σύκων πέπονά τε καὶ γλυκὺν ἔχει &c. Non una difficultate premitur hic locus, quem levi ſatis pede CASAUBONUS tranſiit, nil aliud monens, niſi haec: »Scri»be cum Dalecampio, ἔμπροσθεν φέρει τοῦ φύλλου: »[nempe pro φυτοῦ, quod erat editum:] & ad librum »V. de Cauſſis adi, cap. 1. & paulo poſt, καρπὸν [pro »vulgato πρῶτον] δὲ τοῦτο τῶν σύκων πέπονα καὶ »γλυκὺν ἔχει. cum doctiſſimo Geſnero.« — Noſtri codices nil mutant, niſi quod pro ὀλυνθ. utrobique ὀλονθ. habent, de quo ad p. 76. f. dictum; tum quod in *ms. Ep.* (qui habet hunc locum uſque ad vocem ἐξόπισθεν) τοῦ καρποῦ pro τοῦ φυτοῦ legitur. Eſt autem prima huius loci difficultas haec, quod apud Theophr. in toto libro II. de Hiſt. Plant. nihil aliud, quod huc trahi quodammodo poſſit, hodie reperiatur, niſi c. 4. haec verba, & ipſa haud dubie corrupta, ἤδη ποτὲ συκῆ τὰ σῦκα ἔφυσεν ἐκ τοῦ ὄπισθεν τῶν ἐρινεῶν. Praecedentia vero verba nuſquam, quod ſciam, apud graecum Philoſophum in illa connexione orationis leguntur. Sed eadem, ut apud Noſtrum, ſic fere apud Plinium ſuperſunt, XVI. 26, 49. *Inſigne proditur in quodam genere* (nempe *ficuum*) *Ciliciae, Cypri, Helladis: ficos ſub folio, groſſos vero poſt folium naſci.* Quare iſta ſuperiora in vulgatis Theophraſti codicibus, ut multa alia, intercidiſſe videntur. Plinii verba ob oculos habens Dalecampius, pro φυτοῦ, quod apud Athenaeum erat editum, in latina verſione *folium* poſuit: id Caſaubonus dicit, τοῦ φύλλου eum legiſſe, quod verum ille iudicavit. Ego vero de re conſentiens, nollem vocabulum me adoptaſſe a Caſaubono commendatum. Ipſa varietas librorum (φυτοῦ edd. cum *ms. A.* καρποῦ *ms. Ep.* ἐρινεῶν codd. Theophr.) ſatis indicare videtur, non vocem omnibus notiſſimam, φύλλου, ibi olim ſcriptam fuiſſe, ſed aliud nomen minus

f familiare librariis, in quo illi halucinati ſint. Illud nomen eſt θρίου, quod loco τοῦ φύλλου apud Noſtrum repoſitum velim; quemadmodum apud Theophraſtum l. c. pro τῶν ἐρινεῶν, τῶν θρίων legendum iam pridem a viris doctis monitum eſt. Vide Robertum Conſtantin. & Bodaeum ad Theophr. p. 81. Eſt enim vocabuli θρίον proprius uſus in *ficulneo folio*: & ſic habes apud ipſum Theophraſt. de Cauſſ. V. 1. p. 323. φέρουσι δὲ τὸν ὄλυνθον ὄπισθεν τοῦ θρίου. & V. 2. εἴ ποτε συκῆ τις ἤνεγκεν ἐκ τοῦ ὄπισθεν τοῦ θρίου τὸν καρπόν. Graeca ἔμπροσθεν τοῦ θρίου Plinius *ſub folio* reddidit; ubi *Harduinus*: » Hoc eſt, » *ante folium*. (inquit.) Groſſos vero *poſt folium*, hoc eſt, » *a tergo foliorum*, &, uti nos loquimur, *ſupra folia*. « Nempe in eamdem ſententiam iam Dalecampius in verſione poſuerat: *& eum quidem* (ſcil. olynthum, ſive groſſum) *ſupra folium, ficum vero ſub folio.* Idem Dalech. vocem ἐξόπισθεν olim de *tempore* accipiens, in verſione ſic poſuerat, *& eum quidem poſt exortum folium naſci, ficum tempeſtivum ſub folio*: (ubi mireris, non perinde & ἔμπροσθεν de *tempore* accepiſſe:) tum in Emendandis demum monuit, pro *poſt exortum folium* ponendum *ſupra folium*. Et ego quoque aliquando ſuſpicatus eram, & ἔμπροσθεν & ἐξόπισθεν de *tempore* accipienda: quam in ſententiam apud Theophr. de Cauſſ. V. 1. p. 323. accipienda eſſe illa verba, διὸ καὶ ὄπισθεν τῶν φύλλων πάντα ταῦτα γίνεται, καὶ οὐχ, ὥσπερ τὸ σῦκον, ἔμπροσθεν, itemque iſta ibidem, φέρουσι δὲ τὸν ὄλυνθον ὄπισθεν τοῦ θρίου, declarare videtur totius diſputationis connexio, quae illo capite inſtituitur. Rurſus vero eodem lib. V. cap. 2. ſimillima verba his, quae ex Hiſt. Plant. II. 4. huc ſpectare diximus, οἷον εἴ ποτε συκῆ τις ἤνεγκεν ἐκ τοῦ ὄπισθεν τοῦ θρίου τὸν καρπόν, haud dubie de *loco* & *ſitu* accipienda ſunt. Sequentia verba, αἱ δὲ ὅλως ἐκ τοῦ ἔνου &c. apud Plinium non magis, quam apud Theophr. leguntur: quae ne ipſa quidem carent difficultate. Si vera eſt ſcriptura αἱ δὲ; intelligi debebunt αἱ συκαῖ, *ficus arbores*; neſcio utrum *eaedem*, de quibus modo dixerat, cum ait ἄλλο γένος συκῆς; an *aliae*. Sententia poſtulare videtur, ut cum Dalech. & Villebr. de *eiſdem arboribus* haec dicta intelligamus; ſed tunc non convenit, quod verbum dein ἔχει ſequitur in *ſingulari* numero. Quare pro αἱ δὲ Villebr. ἀλλὰ δὲ legi voluit; quod nemini facile fecerit ſatis. Dale-

campius ἄμφω δὲ cogitaverat, ſic reddens, *& utrumque, non ex novello ac recenti germine, ſed ex annotino.* f Cum iſtis ἐκ τοῦ ἕνου βλαστοῦ &c. conferenda quae leguntur apud Theophr. Hiſt. Plant. I. 23. ubi ait, ἐκ μὲν τῶν νέων (βλαστῶν φέρει τὸν καρπὸν) ἡ συκῆ: & paulo poſt, ἔτι δὲ καὶ ὁ ὄλυνθος ἐκπέττων καὶ σῦκα φέρων ἐξ ἕνων. Ubi cum equidem cum Dalecampio putaſſem, νέον βλαστὸν eſſe *recens germen huius anni*, ἕνον vero *anni ſuperioris*, monuit Bodaeus p. 68. νεὸν βλαστὸν vocari *germen ſuperiore aeſtate natum*; ἕνον vero, *quod annum exceſſit*, id eſt, quod anno natum ſit qui ſuperiorem aeſtatem praecedebat. Et ſic fere vinearum cultores germanico idiomate in palmitibus voces *iung holz* & *alt holz* memini uſurpare. Fuit cum ſuſpicarer, intercidiſſe apud Athenaeum nonnihil in hanc ſententiam: καὶ αἱ μὲν ἄλλαι συκαῖ ἐκ τοῦ ἕνου βλαστοῦ φέρουσι τὸν καρπὸν, αἱ δὲ &c. Sed ne ſic quidem apte cum his cohaererent ſequentia verba πρῶτον δὲ τοῦτο - - γλυκὺν ἔχει. Quibus in verbis quid promoveatur, ſi cum Geſnero & Caſaub. καρπὸν pro πρῶτον legamus, non video. Haud dubie tenendum πρῶτον, & ad τὸν ὄλυνθον referendum; ut *groſſus* opponatur *fico*, quemadmodum paulo poſt in illis, καὶ μείζων οὗτος πολὺ τῶν σύκων. Quod ſi inter τὸν ὄλυνθον ἐξόπισθεν & πρῶτον δὲ non interpoſita eſſent iſta verba αἱ δὲ ὅλως - - οὐκ ἐκ τοῦ νέου, aut ſi poſſent haec ipſa, αἱ δὲ ὅλως &c. (abſque ulla in verbis mutatione) *in parentheſi poſita* intelligi; facillimam emendationem explicationemque habitura eſſent haec de quibus nunc quaerimus: pro πρῶτον δὲ τοῦτο legeremus πρῶτον δὲ τοῦτον ſcil. τὸν ὄλυνθον, & in liquido forent omnia. Greſſus & nexus orationis foret huiuſmodi: Ἔστι ἄλλο γένος συκῆς, ὃ τὸ μὲν σῦκον ἔμπροσθεν φέρει τοῦ θρίου, τὸν δὲ ὄλυνθον ἐξόπισθεν· πρῶτον δὲ τοῦτον τῶν σύκων πέπειρα - - ἔχει: id eſt, *& idem genus hunc* (groſſum) *ante ficos maturum habet.* Mox ὥσπερ τὸν παρ' ἡμῖν bene habet, & nil mutat optimus noſter *ms. A.* Quare ſi in *ms. B.* (i. e. in *Cod. Pariſ. Hermolai Barbari*) pro τὸν ſcribitur τὸ τῶν, mendoſum id eſt: ſruaturque illo, qui id probavit, Villebrunius; cui nec reliquas emendationes hic ab illo propoſitas invidemus. — Caeterum magis fortaſſe in planum deduci hic locus poſſet, ſi, quid ſit quod ὄλυνθον dixerit Theophraſtus, planius conſtaret. Nec enim, ut Heſychius & Suidas (locis ſupra ad p. 76. e. adlatis) indicare viden-

f tur, *quaevis immatura ficus* ὄλυνθος dicitur: nam plerumque non matureſcunt οἱ ὄλυνθοι, interdum vero maturi fiunt & eſculenti. (Theophr. de Cauſſ. V. 1. p. 323. ſub med. & rurſus ſub fin.) *Nec*, ut Euſtathius videtur ſignificare, ὁ ὄλυνθος nil aliud eſt niſi *fructus caprifici arboris:* fructus enim caprifici arboris eſt τὸ ἐρινὸν, cum quo quidem hactenus confertur ὁ ὄλυνθος, & ipſe etiam interdum τὸ ἐρινὸν adpellatur, (velut apud Theophr. p. 323 extr.) quod ſit utplurimum acerbior, quam ficus: eadem vero ficus arbor tam σῦκα quam ὀλύνθους ferre poteſt: ſunt contra aliae συκαῖ arbores, quae non ficus, nil niſi ὀλύνθους ferunt. (Theophr. de Cauſſ. p. 323.) Quare quid differat ὄλυνθος, quem *groſſum* latine vocant, a *fico*, haud ſatis adparet: videndumque, ne in eo inſit differentia, quod *ficus* ἐκ τοῦ νέου βλαστοῦ naſcatur, *groſſus* vero ἐκ τοῦ ἕνου, quod ex Theophr. Hiſt. Plant. I. 23. collato ipſo hoc loco colligi videtur.

a Λαπύρια. καπύρια, non καπίρια, eſt in *ms. Ep.* idque verum fuerit. *Ibid.* In vulgatis olim, λευκόφεια, μελανόφεια, nil mutant libri. CASAUBONO tamen adſenſus ſum, ſcribenti: »Mendum nihilo minus ineſſe huic »ſcripturae cenſeo, & ſcribo λευκόφαια & μελανόφαια. Pullus color inter album & nigrum eſt medius; »quae *pulli coloris* ſunt, ut ficus, prout *ad albedinem aut* »*nigredinem accedunt*, *leucophaea* dicuntur aut *melanophaea*, »id eſt, *albopulla*, & *nigropulla*. Doctis, qui λευκόφυα cor»rigunt, [hi quinam ſint, mihi incompertum:] acce»dere non poſſum.« — Vocabulum λευκόφαιον habes apud Polluc. VII. 129. & apud Plinium habes *leucophaeam acaciam*, & *leucophaeum pannum*. Vox χρυσεία deeſt in *ms. Ep.*

AD CAP. XIV.

Συκέαν ἕνα τινὰ τῶν Τιτάνων &c. Eadem adnotavit Steph. Byzant. in Συκαί. Magnam item huius Capitis partem ex Epitome repetiit Euſtath. ad Od. ω'. pag. 839. lin.
b 4 ſqq. *Ibid.* Συκέαν πόλιν. Συκὴ nomen illius ſcribitur apud Steph. ubi Συκῆ ſaltem oportebat. Nec vero idcirco neceſſe eſt, ut apud Noſtrum Συκῆν pro Συκέαν ſcribamus, ut voluerat SEVIN in *Hiſt. de l'Acad. des Inſcript.* T. III. pag. 137 ſq.

'Ὀρέαν. Nil mutant libri: nec vero nota ulla arbor il- b
lius nominis. *Oxyam* in versione posuit Dalech. id est, *ornum*: in ora vero *fagum* scripsit. ῥοιὰν, i. e. *malum Punicam, malogranatum*, Bodaeus maluit, ad Theophr. p. 381.

Ibid. Pro Πτελέαν, mendose codex noster uterque πεταλίαν habet. Correxit Venetus editor.

τὸν Ἱππώνακτα. Vide infra ad lit. f. ubi de *Ananio*.

Σωσίβιος δ' ὁ Λάκων &c. Conf. Bod. ad Theophr. p. 380. c
Ibid. εὕρημα ex ed. Bas. in ed. Cas. transierat. εὕρεμα bene scriptum in ed. Ven. & in *ms. Ep.* Puto etiam in *A.* Sic II. 55. a. & b. III. 75. b. Apud Eustathium quidem, hunc locum ob oculos habentem, εὕρημα editur. *Ibid.* Συκίτην. Συκίτην scribe. Sic *ms. Ep.* & Eustath. ut suaserat Alberti ad Hesych. in Συκεάτης.

'Ανδρίσκος. »Andriscus scripserat *Naxiaca*, cuius historiae meminit Parthenius cap. 9. & 19.« Casaub. *Ibid.* Ad vulgatum olim Ἀγασθένης nihil ex *ms. A.* adnotatur: in *ms. Ep.* autem omissum utriusque auctoris nomen. Haud dubie vero Ἀγλαοσθένης fuit corrigendum: de quo scriptore, praeter Vossium de Historicis Graec. lib. III. pag. 318. videndus Thomas Gale in Notis ad Parthen. p. 125. & Hemsterhus. ad Polluc. IX. 83. & in Addendis ad Polluc. p. 1064. *Ibid.* Μειλίχιον καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον. Consentit codex uterque & Eustath. l. c. Sic & mox rursus in Μειλιχίου, & in eius nominis veriverbio. Quare nil opus erat, ut Bodaeus ad Theophr. p. 380. ex Suida & Zenobio Μόρυχος corrigendum censeret. Utrumque Baccho cognomen esse potuit.

AD CAP. XV.

Ἡρόδοτος ὁ Λύκιος. Consentiunt mssti. Conf. not. ad p. d
75. f. *Ibid.* εὐτραφῆ τε λέγων γίνεσθαι. Ex *ms. A.* nil notatum, nisi γίνεσθαι, pro γίγν. quod erat in edd. Breviter & bene Epitome: Ἡρόδοτος γοῦν ὁ Λύκιος εὐτραφῆ λέγει γίνεσθαι. *Ibid.* ἐν τῷ χυλῷ τῶν σύκων εἰ διατρέφοιτο. Videtur ἐν perperam ex litera ν, in quam desinit vox praecedens παιδίων, adhaesisse. Epitome quidem eam voculam recte ignorat.

Φερεκράτης δὲ. Particulam, quae deerat editis, dedere *mssti A.* & *Ep.* Et *ms. Ep.* quidem etiam καὶ Φερεκρ. δὲ. *Ibid.* ὁ πεποιηκὼς τοὺς Πέρσας. »De auctore eius fabu-

d »lae dubitatum fuisse a veteribus Criticis, palam facit »Athenaeus; qui tamen alibi non semel *Pherecrati* eam tribuit, sicut etiam Aristophanis vetus interpres aliquam»multis locis: & Pollux lib. VII. c. 2. [sect. 15.] Φερεκράτης ἐν Πέρσαις. Ad Ranas vero Comici [vs. 365.] »Scholiastes dubitationem suam prodit satis, laudans sine »nomine τοὺς ποιήσαντας τοὺς Φερεκράτους Πέρσας.« Casaub.

Ἦν δ' ἡμῶν σῦκόν τις &c. Metrum expeditu haud sane facile. In edd. primus versus ab Ἦν δ' ἡμῶν usque νέον ποτὲ excurrebat; ubi posteriora verba, διὰ χρόνου νέον ποτὲ, speciem habebant posterioris hemistychii tetrametri trochaici; sed non conveniebat prius hemistychium. Tentavi iambos, qui ne ipsi quidem bene procedunt; &, utcumque transponas verba, manebit saltem secundus versus σκαζων, ob spondeum τούτῳ in fine. *Vers.* 2. τῷ 'φθαλμῷ erat editum, & dein περιμάττομέν γε τοῦτο. Ubi τοῦτο quidem tenet ms. uterque, γε vero uterque ignorat: tum τὠφθαλμῷ ms. *Ep.* (sic, in fine certe cum circumfl. & iota subscripto:) sed τὼ 'φθαλμὼ in accus. dual. & dein τούτῳ scribendum recte monuit Casaub. & τὼ φθαλμὼ habet *ms. A.* Verbum περιμάττειν ad lustrationis vel expiationis caerimoniam pertinere, docuit idem Casaub. ad Theophr. Charact. pag. 304. tum hoc loco monuit: »germanum ei superstitioni, de qua hic agi»tur, morem ex Zoroastre doceri in Geoponic. lib. XI. »[c. 18.] Spondebat ille Magus, oculos integro anno illi »non dolituros, qui conspectae primum rosae tribus ca»lycellis eos tersisset. Ζωροάστρης λέγει, ἐπὶ ἐνιαυτὸν ἵνα »μὴ ἀλγεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν ἐν πρώτοις ἰδόντα ἐπὶ τοῦ »φυτοῦ (de *rosa* loquitur) μεμυκυίας κάλυκας, καὶ τρι»σὶν ἐξ αὐτῶν ἀπομαξάμενον τὰ ὄμματα.«

e Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἱστορ. Lib. I. cap. 71. *Ibid.* Ὦ βασιλεῦ. Deest Ὦ *ms. A.* & *ed. Ven.* Adiecit editor Bas. *Ibid.* παρασκευάζῃ. Sic editi omnes. παρασκευάζε *ms. A.* ex παρασκευάζεαι decurtatum, quod est apud Herodot. *Ibid.* σιτέονται δ' οὐχ. Coniunctio deest ed. Ven. & Bas. Adiecta a Casaub. ex Herod. In *ms. A.* est τ' οὐχ. *Ibid.* οὐκ οἴνῳ ν ὴ Δία χρέονται. Sic recte *ms. A.* unde corrigendum quod apud Herodotum editur οὐκ οἴνῳ διαχρέονται. Apud Nostrum νὴ Δί' οὐκ οἴνῳ edebatur. *Ibid.* οὐ σῦκα ἔχουσι. οὐ σῦκα δὲ ἔχ. apud Herodot. Ista omnia quae

ex Herodoto adfert Athenaeus, ſic contraxit Epitomator: e Ὁ δὲ θαυμασιώτατος καὶ μελίγηρυς Ἡρόδοτος, χώραν ψέγων ἐν α'. Ἱστοριῶν, οὔτε οἶνον ἔχειν αὐτήν φησι, οὐ σῦκα, [ſic conſtanter ille, ut iam dixi, σῦκα & σῦκον penacute] οὐκ ἄλλο οὐδὲν ἀγαθόν. Quae indidem repetiit Euſtathius, (ad Od. α'. pag. 839, 10 ſq.) non ipſe ex Herodoto excerpſit.

Πολύβιος δ' ὁ Μεγαλ. ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῶν Ἱστοριῶν. Non ex *duodecimo*, ſed e *ſexto decimo* POLYBII *libro* deſumta eſſe quae hic adferuntur, Valeſius cenſuerat. Vide noſtrum Polyb. XVII. 24, 9. & ad eum locum notata.

Ἀνάνιος δ' ὁ Ἰαμβοποιός. » ANANII, quem *Iambopoeum* ſ » auctor vocat, qui proferuntur verſus, non ſunt *iambici*, » ſed Hipponactei ſcazontes: iambicis tamen potiſſimum » claruiſſe, cognomen declarat. Ariſtophanes in Ranis & » eius Scholiaſtes, hos illius tres iambos nobis ſervarunt: » Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις, &c. « CASAUB. — At *Hipponactei* verſus ſunt etiam ipſi toti *iambici*, niſi quod ultimum pedem pro iambo ſpondeum aut trochaeum habent; unde σκάζοντες & χωλίαμβοι vocantur, id eſt, *claudicantes iambi:* quorum inventores *Ananius* & *Hipponax* perhibentur, ut ex Hephaeſt. & Tzetze docuit Fabric. Bibl. Gr. T. I. pag. 570. num. XIII. Sic ille Hipponactis verſus, ſupra lit. c. citatus, Συκῆν μέλαιναν &c. pariter ſcazon vel choliambus eſt: eiuſdem vero Hipponactis choliambos, qui IX. 370. b. adferuntur, nude *iambos* vocat Noſter. Hi autem verſus, quos nunc ANANIO Athenaeus tribuit, iidem HIPPONACTI tribuuntur vulgo apud Stobaeum, Serm. XCV. de Comparatione Paupert. & Divitiarum: (cf. Schol. ad Ariſtoph. Ran. 674.) ſed in optimo Stobaei cod. ms. Pariſ. quem olim Brunckius noſter in omnibus locis quae e Poëtis adducta ſunt, diligenter cum Grotii Florilegio contulit, non adiectum eſt auctoris nomen: quare Grotius, Athenaeum ſequens, *Ananio* tribuit, in Floril. pag. 390 ſq. In Epitome & nomen & verſus deſunt.

In ANANII *verſ.* I. Εἴ τις καθείρξαι. Sic recte noſter *ms. A.* In fine *eiuſd. verſ.* teneri fortaſſe poterat πολὺν ex eodem *ms. A.* & vulgata apud Stobaeum ſcriptura: nec enim opus eſt ut in carmine ſcazontico omnes verſus ſint ſcazontes. Sic quidem IX. 370. b. poſt duos ſcazontas ſequitur tertius legitimus iambicus, in φαρμάκου

f desinens: quare ut ille in pedem iambicum, sic hic, de quo quaerimus, in pyrrichium desinere poterat. Unde πολλὸν arripuerit primus Athenaei editor, nescio: tenui tamen, ut ionicum; quoniam & vs. 3. ionica particula κε occurrit. Apud Stobaeum quidem πουλὺν ex msto adscivit Grotius, quae est forma & Ionibus & Atticis poëtis usitata. *Vers.* 3. γνοίη. Bene γνώη Stob. *Ibid.* χ' ὅσῳ τὰ σῦκα. Sic recte *ms. A.* cum edd. χ' ex ionico κε pro ἄν. Corruptissime apud Stobaeum σχάσοντας σῦκα editur; quod in γ' ὅσον τὰ σῦκα mutavit Grot. cum Salmas. sed in χ' ὅσῳ consentit ms. Stob. *Ibid.* κρέσσω. κρείσσω Stob. ed. & ms. Br. κρέσσον Grot.

AD CAP. XVI.

a συκολογήσαντος. Vide I. 23. a. & ibi not. & Supplem. Notar. ad pag. 40. f. *Ibid.* Φιλότιμος ἐν τῷ τρίτῳ. Sic edd. Sed in *ms. A.* est Φυλότιμος ἐν Γ περὶ Τροφῆς. Vide inf. ad pag. 81. f. *Ibid.* τὰ ἁπαλὰ σῦκα, sunt *fici recentes*, quibus opponuntur τὰ ξηρὰ pag. 80. b. c. Paulo post, τὰ ὑγρὰ videntur eaedem dici atque τὰ ἁπαλά. *Ibid.* δυνάμεις δ' ἔχει τῶν ὑγρῶν. Conf. pag. 81. a.

b *Ibid.* ὑπονιτρώδεις τε. Non aliter in suo exemplo legerat Epitomator, qui καὶ ὑπονιτρώδεις scripsit. Idem, praetermisso huius capitis exordio, disputationem hanc ab illis verbis incepit, καὶ κατεργάζεται μᾶλλον τῆς ὀπώρας: quae quidem in hoc modum immutavit, Εἰσὶ δ' εὐκατεργαστότερα τῆς ἄλλης ὀπώρας &c. denique vero in fine capitis ista adiecit: Ταῦτα συκολογεῖ Φιλότιμος ἐν τῷ περὶ Τροφῆς.

ἀναδίδωσι μεθ' ἁλῶν ἐπιγινόμενα. In ἐπιπινόμενα cum edd. haud dubie h. l. consentit *ms. Ep.* Ex *ms. A.* enotatum est ἐπιπινόμενος, notandum ob literas ος cum α confusas, caeterum in ἐπιπιν. conveniens. Quo pertinet CASAUBONI animadversio: » Quia soliti veteres ficos » *avidissime comedere*, usus est auctor in ea re verbis ἐπιπίνειν & καταπίνειν, cum ait, *succum salsum acrimonia* » *mixtum generare* μεθ' ἁλῶν ἐπιπινόμενα, & paulo post » [lit. d.] καταπίνομεν αὐτὰ ταχέως οὐ λεπτύναντες. « — Ego vero bene gnarus verbum καταπίνειν de *cibis* non minus, ac fere etiam frequentius, quam de *potu* usurpari, pro eo quod est *deglutire*, *devorare*; tamen ἐπιπίνειν

non puto eodem modo usurpari. Hoc quidem verbum in b fra X. 438. d. non aliter nisi de *potu* accipi potest, denotatque *rursus bibere*, vel *post* (*coenam*) *bibere*, *potare*, *potui indulgere*: similiter I. 17. e. si vera ibi scriptura, commode Casaubonus interpretatus est *poscere maioribus poculis finitá coená*. Nec tamen h. l. ausus essem verbum in ipso contextu contra librorum consensum mutare; nisi paulo inferius, (lit. d. sub finem cap.) ubi ad verba hîc posita manifeste respicitur, in ipsum id, quod hoc loco posui, libri omnes consentirent; ubi ait, ἀλυκώτερον δὲ ποιήσει ἢ δριμὺν (scil. τὸν χυλὸν) ἐκ τῶν ἐπιγινομένων, id est, *ex his quae ad illa accedunt*, *quae illis adiiciuntur*. Sed hoc quidem loco illud utique incommode factum, quod τὰ σῦκα dicantur ἐπιγινόμενα, cum alia potius, quae veluti condimenta àdiiciuntur, ἐπιγινόμενα dici debuissent: quare videndum ne aliud quid hîc lateat. Commode καταπινόμενα coniectaverat PURSANUS, quod etiam in animo habuisse Dalecampius videtur, cum *devoratas* látine reddidit. ἐπιπιλωμένα VILLEBR. proposuit, puto ἐπιπεπιλωμένα aut ἐπιπιλούμενα cogitans, id est, *constipatae*.

διαλύεται μὲν οὖν ταχέως· διότι πολλῶν καὶ μεγάλων ὄγκων εἰσενεχθέντων, μετὰ μικρὸν χρόνον λαγαροὶ γινόμεθα καθ' ὑπερβολήν. Cum perperam ista accepisset Dalecampius, haec monuit ad hunc locum CASAUBONUS: » Sententia auctoris est: *ficus in ventriculo dissolvi facile*, hoc » est, σῦκα esse εὔπεπτα; *id ex eo constare*, *quod*, *postquam* » *illarum multas & magnas moles in ventriculum coniecimus*, » *non multo post simus* λαγαροὶ, id est, *liberi ab impedimento* » *ventriculi & laxi*; *quod evenire non posset*, *si manerent in-* » *digestae ficus*. Apud philosophos & medicos multis diver- » sisque modis vox ὄγκος accipitur; quod fuse probamus » alibi, [nescio ubi:] plurimis Theophrasti, Galeni, & » aliorum id genus magnorum scriptorum locis illustratis. » Interdum ὄγκος est *cibus in stomachum admissus*, *qui sua* » *mole illum impedit*, *si maiori copia sit sumtus*. Galenus » Ὑγιεινῶν libro VI. in παχύνσεως curatione, ὄγκους ἐδεσ- » μάτων ὀλιγοτρόφους ἐδίδουν: intelligit *cibos*, *qui mole im-* » *plerent ventriculum*, *non multum tamen alerent*. Catalogum » ὄγκων ἀτρόφων ex Erasistrato habes in libro Galeni de » Missione Sanguinis contra Erasistrateos: in eo albo po- » nuntur & caricae. Simon Sethi de anetho, διαφορητι- » κόν ἐστι, καὶ ὠμῶν ὄγκων πεπτικόν: id est, *crudos in ven-*

b » *triculo cibos concoquit.* Libro ſecundo [II. 67. e.] dictum
» eſt de aceto, καὶ τὰ ἐν κοιλίᾳ τὰ ἐν τῷ ὄγκῳ διαλύει:
» verba ſunt Heraclidae Tarentini, qui novo loquendi
» genere ſic expreſſit illa, *quae ſua mole ſtomachum* (abu-
» tar ea voce cum multis) *habent impeditum.* « [Ibi τὸν
ὄγκον equidem cum Dalecampio *tumorem* intellexeram: re-
cte-ne, an ſecus, viderint artis periti.] » Libro IX. [p.
» 402. d.] dicuntur Athenaeo *ſucci e carnibus caprinis* πολὺν
» χρόνον ὑπομένειν ἐν τοῖς ὄγκοις: hic ὄγκος aliter accipi-
» tur, pro *corporis mole*, id eſt, *corpore ipſo*, & ea quam
» ἕξιν vocat alibi, ut diximus libro I. cap. XX. [p. 26. b.
» De *mole corporis* rurſus occurrit XII. 550. c.] A priore
» ſignificatione dicuntur cibi εὔογκοι, *qui non diſtendunt ven-*
» *triculum, nec male habent.* [malim, *qui non gravant ven-*
» *triculum.*] Libro VIII. [p. 357. f.] ait auctor, *piſces ſa-*
» *xatiles* eſſe εὐόγκους, καὶ πέπτεσθαι ταχέως. Etiam de
» perſonis εὔογκος dicitur. Euripides Bellerophonte: [apud
» Stobaeum; vide Muſgr. Fragm. Eurip. p. 555. n. 17.]

» εὔογκος εἶναι γαστρὶ μὴ πληρουμένῃ.

» hoc eſt, ut paulo poſt loquitur Athenaeus, ἀλύπως διά-
» γειν καὶ οὐδὲν ἐνοχλεῖσθαι. Hoc ipſum verbo λαγαρὸς
» declaratur ab auctore: eo utimur in ſignificanda re *laxa,*
» *non aſtricta, non plena & farta.* Sic λαγαρὸς & εὐρυκοίλιος
» apud Hippocratem ſunguntur: contra apud Themiſtium
» [cf. H. Steph. Ind. Theſ.] λαγαρὸς & μεστὸς opponun-
» tur; & Oratione IV. eiuſdem, βρόχοι λαγαροὶ καὶ ἀσθε-
» νεῖς, *compedes laxae & quibus facile eſt ſe exuere.* Athen.
» lib. VIII. [p. 363. a.] λάπτειν, ἐκπέπτειν τὴν τροφὴν,
» καὶ κενούμενον λαγαρὸν γίνεσθαι. Si quis putaverit, de-
» ſiderari hic aliquid, [hoc loco, in quo verſamur] ut
» ſit plena ſententia, ei licet per me ita ſcribere, διαλύεται
» μὲν οὖν ταχέως· δῆλον δὲ διότι πολλῶν καὶ μεγ. « —
Nil opus eſt adiectis verbis δῆλον δὲ, quae ſubintelligen-
da omittere conſuevit is auctor, e quo haec ſumta: ſic
rurſus paulo poſt, οὐ μόνον ὅτι &c. ubi pariter ὅτι non
cauſam explicat cur res ita ſit; ſed demonſtrat, ita eſſe,
& rationem profert e qua intelligatur rem ita ſe habere.
Sic & deinde, ac rurſus p. 81. d. e. Quia tamen paulo in-
ſolentior haec loquendi forma poterat videri, mutavit eam
nonnumquam Epitomator; veluti mox pro illis verbis οὐ
μόνον ὅτι πολλαπλ. ſic ſcripſit paulo commodius, πολλα-
πλάσιον γοῦν.

μὴ ταχὺ διαλυομένων τῶν σύκων. » Pro *τῶν σύκων*, b
» habent omnes mss. *τῶν σωμάτων*, quod idem est: nam
» *σώματα* vocat quos mox *ὄγκους* dixit. « CASAUB. — Id
mihi quidem non ferendum visum erat. Miror vero, si
in Hoescheliano codice Epitomes etiam *σωμάτων* reperit
Casaub. Noster quidem *ms. Ep.* perspicue *τῶν σύκων* habet.

Κατεργάζεται δὲ μᾶλλον τῆς ἄλλης. Adiectam h. l. mal- c
les vocem *ὀπώρας*, quae aliquanto post demum sequitur.
Sed in vulgatum consentiunt libri: & referuntur haec ad
paulo superius dicta, ubi adiectum id nomen. *Ibid.* *οὐθὲν*
ἐνοχλούμεθα. Sic *ms. A.* *οὐδὲν* edd. *Ibid.* Pro *πέπτε-*
ται, scribe *πέττεται* cum msstis, ut alibi.

ἄνευ στρόφων. Perperam *ἄνευ τροφῶν* *ms. Ep.* *Ibid.* *ἐκ* d
τῶν ἐπιγινομένων. » Suadent veteres Medici in quorundam
» morborum curatione, ut fici non solae comedantur, sed
» cum aliis: puta, si quis oppilatione laboret, cum thy-
» mo, thymbra, calamintha, origano, pipere, aut zingi-
» bere. Haec sunt quae *ἐπιγινόμενα* vocat auctor, quasi
» *adscititia*: nisi legendum *ἐπιπινόμενα*, quoniam ita
» paulo ante in eadem sententia scriptum est. « CASAUB.
— Vide supra ad lit. b. notata.

AD CAP. XVII.

Πότερον -- θερμὸν ὕδωρ. *Calidam aquam*; intellige cum e
vino: quare & deinde *τοῦ ἀκράτου* meminit.

εἰς λεπτομερεῖς τόμους ἄγει. Ad vulgatum *τόπους* f
nihil ex *ms. A.* notatum. Perspicuum vero videtur, *τό-*
μους debuisse corrigi; ut praeeunte Dalech. monuit Ca-
saub. At inveteratum est vitium; ac nescio quid sit quod
in singulari *εἰς λεπτομερῆ τόπον ἄγει* scribitur in *Epit.*

ἀθρουστέρῳ. *ἀθροίστερον* *ms. Ep.* a

AD CAP. XVIII.

Φερεκράτης ἐν Κραπατάλλοις. Eius verba prolata sunt
p. 75. b. *Ibid.* *Ἀριστοφάνης δ' ἐν Προαγῶνι.* » Verum no-
» men unius fabularum Aristophanis, *Προαγών*. Meminit
» Iulius Pollux lib. IX. cap. 10. « CASAUB. — Meminit
vero item Noster saepe aliâs. Vide Brunck Fragm. Arist.
p. 263. *Ibid.* EUBULI versiculos Excerptis suis inseruit

b Grotius, pag. 869. De *Nicophonte* Comico vide Casaub. ad III. 126. e. Pro Σειρῆσι est Σίρησι in *ms. A.*

AD CAP. XIX.

In DIPHILI *Siphnii* verbis mirum videri possit, eumdem cibum & εὐέκκριτον dici & ἐπιπολαστικόν: nisi forte ἐπιπολαστικὸν nunc eo pertinet, quo p. 79. d. ἀλλοιοῦται δ' οὐ λίαν, & ibid. f. τὰ σῦκα οὐκ ἀστείως διατίθησι τὸν στόμαχον &c. Sic quidem & III. 115. e. idem cibus & εὐέκκριτος & κακοστόμαχος. *Ibid.* εὐοικονομητότερα recte dedit codex uterque. Sic δυσοικονόμητος II. 70. a. 71. c. III. 115. e. Perperam h. l. εὐοικονομικώτερα edd.

c τὰ δ' ἐν τῇ ἀκμῇ τῶν ὡρῶν. » ἀκμὴ ὡρῶν est *plena & fer-*
» *ventissima aestas.* Sic ὡραῖον mel, Plinius vertit *aestivum*;
» & apud Galenum, quarto in Epidem. commentario, ὥρα
» significat *aestatem* per excellentiam: ὡραῖον δὲ (inquit)
» ἐγχωρεῖ μὲν καὶ τὸ κατὰ τὴν προσήκουσαν ὥραν γινόμε-
» νον, ὡς ἐπαινοῦντα λέγειν αὐτόν· ἐγχωρεῖ δὲ καὶ μόνον
» ὀνομάζειν τὸ κατὰ τὸ μέσον θέρος. Ita etiam interpretare
d » mox, μήτε κατεξηραμμένους λίαν ὑπὸ τῆς ὥρας ἔξει:
» *quorum succi non sint aestatis fervore exhausti.* « CASAUB. —
Conf. Foesii Oecon. Hippocr. voce Ὥρα.

Ibid. μῆλα Δελφικά. conf. mox lit. e. initio cap. sq. Paulo superius, recte κακοχυλότερα dedit *ms. A.* ubi κακοχυλώτερα erat editum. Dein satis erat δεῖ φυλάττειν τὸν καιρὸν, quod est in eodem *ms. A.* & in ed. Ven. & Bas. Nec incommode vero (tacite quidem) παραφυλάττειν edidit Casaub. ex Epitome: sic quidem noster *ms. Ep.*

Δημήτριος --- τοῦ Τρωϊκοῦ Διακόσμου. *Troiani Adparatus* in versione posui, Dalecampium secutus. Rectius fuerit, *Ordinationis Troianarum copiarum*, ut monuit Casaub. De illo Demetrii scripto in Indice Auctorum dicetur.

Ἡγησιάνακτα γοῦν. Sic recte codex uterque. οὖν edd. *Ibid.* κατ' ἀρχὰς ὄντα ταπείνηχον. Quod communi quidem consensu habent libri, ὄντα πένητα, h. e. *cum pauper esset*, nullo modo ferendum puravi. Quid enim quaeso *paupertas* facit ad *vocem*, aut quid ea impedire hominem posset, quo minus vel *bonus* fieri *fabularum scenicarum actor* vel *commodâ voce* uti posset. Desiderabatur omnino vocabulum significationis contrariae illi εὔηχον: id equidem cum in ταπείνηχον reperisse mihi visus essem,

temperare mihi quin id ipſum hic ponerem non potui. ταπεινὸν φθέγγεσθαι, de *humili, demiſſo, exili vocis ſono*, cum alibi, tum apud Lucian. in Nigrin. cap. XI. reperies. Ex ὄντα ταπείνηχον in ὄντα πένητα aberraſſe veterem aliquem librarium, e cuius exemplo uterque noſter codex derivatus eſſet, mihi perſuaſeram: Si quid commodius certiuſque aliquis obtulerit, lubens accipiam. *Ficos voci contrarias* exiſtimari, Plinius etiam adnotavit, XXIII. 7, 63. *Ibid.* Pro ὑποκριτικὸν, *ms. Ep.* ὑποκριτὴν habet; nec vero idcirco iſtud ſolicitandum: ὑποκριτὴς eſt *actor fabularum*; ὑποκριτικὸς, *idoneus ad fabulas agendas; commodus, ſolers actor.* d

In *priore Proverbio de Ficis* nil opus erat, ut ἰχθῦν, e circumflexo accentu Caſaubonus ederet: ſic tamen in *ms. Ep.* ſcriptum hic video, ut ſaepe etiam aliâs. Nec male vero ἰχθὺν expreſſum erat in ed. Ven. & Baſ. *Ibidem* vero perperam ὄσπρεον habebant edd. omnes; ubi recte ὄσπριον mssti. e

In *altero Proverbio*, perperam φιλορνίθεσι erat in ed. Ven. & Baſ. quod correxit Caſaub. Sed *coniunctionem poſt* φυτεύειν, quam dedit uterque noſter codex, ignorabant editi omnes; qui nec diſtinxerunt orationem poſt ὀρνίθεσσι. Commodior haud paulo librorum noſtrorum ſcriptura. Proverbium iſtud retulit Eraſmus, in capite de Luxu & Mollitie tit. *Ficus avibus gratae.*

AD CAP. XX.

Μνησίθεος -- μῆλα Δελφικά. Vide cap. ſuperiori, lit. c. d. *Ibid.* κακόχυλα εἶναι. Sic codex uterque. κακόχυμα edd. *Ibid.* εὐχυλότερα μὲν recte *ms. A.* & ed. Ven. & Baſ. εὐχυλώτερα ed. Caſ. cum *ms. Ep.* qui in hac regione aliquoties ω longum ponit in illa voce, cum aliàs veram tenere ſoleat ſcripturam.

κακοχυλότερα *ms. A.* κακοχυλώτερα *ms. Ep.* κακο- f χυμότερα ed. Ven. & Baſ. κακοχυμώτερα ed. Caſ. *Ibid.* στατικώτερα reſtitui ex ed. Ven. & Baſ. quibus recte adſentiuntur *mss. A.* & *Ep.* eamdemque ſcripturam etiam ex *ms. B.* adnotavit Brunck. Praeter rationem σταλτικώτερα edidit Caſaubonus; quod, ne caſu factum putes, ipſius etiam docti viri manu ſic ſuperſcriptum alteri ſcripturae vidi in exemplo editionis Baſ. quo is olim uſus eſt. στατικὸν ſcil. τῆς κοιλίας, eſt quod habet vim τοῦ ἱστάναι

f τὴν κοιλίαν, i. e. *alvum sistendi.* vide II. 56. b. 71. e. III. 115. e. Apud Dioscor. quidem I. 136. (al. 162.) ubi de malis Epiroticis agitur, κοιλίας σταλτικὰ editum video: inde suum σταλτικῶτ. petiisse Casaubonus videtur. *Ibid.* In verbis προσλαμβάνοντα δὲ εὐστομεῖν nil mutat, quod sciam, *ms. A.* Omisit vero illa ipsa Epitomator. Paulo post deerant in ed. Ven. & Bas. verba ista, εἶναι δὲ αὐτῶν - - εὐχυλότερα, tacite adiecta a Casaubono, qui ea & in Excerptis Italicis (nam & ex Aegiano libro adnotata a Casauboni manu video) & in Epitome repererat. Pro κακοχυλώτερα vero & εὐχυλώτερα, quae sunt in ed. Cas. & in *ms. Ep.*, meliorem scripturam per ο breve ex *ms. A.* recepi.

τὰ δὲ καλούμενα ὀρβικλάτα. ὀρβικάτα, & deinde (p. 81. a.) ὀρβικάτοις habent edd. & in *ms. Ep.* priore loco pariter ὀρβικάτα perspicue scriptum, (alterum quidem locum omisit Epitomator;) utrobique vero cum edd. consentit *ms. A.* nisi quod hic ὀρβικᾶτα cum circumflexo scribit. Quo magis miror, Brunckium utrobique adscripsisse, ὀρβικλάτα & ὀρβικλάτοις esse *in cod. Paris. B.* Suspicor, Hermolaum Barbarum, qui illum scripsit codicem, cum *orbiculata mala* ex Plin. XV. 14, 15. & XXIII. 6, 55. itemque ex Dioscorid. I. 136. (al. 162.) cognita haberet, consulto ὀρβικλάτα correxisse (conf. eiusdem Hermolai Barbari Corollaria ad Dioscorid. lib. I. num. 169. & 172.) Quidquid fit, sicuti, pro latinorum *Lentulus*, Λέντλος Graeci dicere amabant, & Βίβλος pro *Bibulus*, aliaque similia, omissa vocali *u* brevi, eâdem ratione latina vox *orbiculata* Graece ὀρβικλάτα rectius, quam ὀρβικάτα, efferebatur; quamquam Dioscorides, omnia latini vocabuli elementa expressurus, ὀρβικουλάτα scripsit, si editis libris fides. At illa etiam gravior h. l. dubitatio nobis iniicitur: si, quod dixerat Athenaeus II. 51. a. *sub Lysimacho, Alexandri M. successore, vixit Diphilus Siphnius*, unde ei hoc *latinum* nomen *orbiculata?* Dicemus-ne, alio nomine, Ἠπειρωτικὰ, usum esse Diphilum, eique ab Athenaeo latinum nomen ipsius aetate usitatum, *orbiculata*, esse substitutum? Vide Diosc. l. c.

a τὰ δὲ σητάνια λεγόμενα. *Setania mala* sunt *mespilorum* genus maius. Vide Plin. XV. 22, 22. & XXIII. 7, 73. auctoresque ab Harduino ad Plin. laudatos. *Ibid.* προσέτι δὲ πλατάνια. Hoc nomen an apud alium quoque au-

ctorem occurrat, mihi non liquet. In ſcriptura nil mu- a
tant noſtri libri. Opportune vero cummaxime a CORAYO
noſtro adnotatum video: » Haec Galenus *πλατανίστινα*
» appellat, de Aliment. Facult. L. II. T. IV. p. 325 extr.
» rationemque nominis addit: *ἐπειδὴ παραπλήσια πως*
» *ἐστὶ γινόμενα τοῖς ἁπαλοῖς φύλλοις τῶν πλατάνων.* «

ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῇ Μορδίῳ λεγομένῃ. » Olim Μορδίαιον
» fuiſſe dictam illam *Apolloniam*, auctor Stephanus: ac for-
» taſſe ita etiam hic ſcribendum. « CASAUB. — Eſt *Apol-*
lonia Piſidiae, inter plurima cognomina oppida ſeptimo
decimo loco a Stephano Byz. nominata: is autem non
Μορδίαιον ἐπιθετικῶς olim adpellatam tradit, ſed proprio
nomine Μορδιαῖον dictam. Apud Athen. nil mutat *ms. A.*
In Epitome vero deeſt tota iſta ῥῆσις. *Ibid.* *ἀναλογεῖ*
δὲ τοῖς ὀρβικλάτοις. *ἀναλογεῖται τοῖς ὀρβ.* edd. vett.
cum *ms. A.* perperam haud dubie: deſiderabatur utique
coniunctio; tum vero verbum in activo uſurpatum recte
vidimus pag. 80. c. Quare bene Caſaubonus ἀναλογεῖ δὲ
edidit, quod iam olim in ſuo libro ille ſic correxerat,
ſive ſua de coniectura, ſive in alio libro id adnotatum
invenerat: nec vero in Animadverſionibus quidquam ad
hunc locum monuit.

ὧν ἔνια στρουθία λέγεται. *Scribe* *ὧν ἔνια καὶ στρ.*
cum libris omnibus edd. & mssis: operarum errore
omiſſa in noſtro contextu illa particula. *στρουθία*
(ſic) conſtanter fere ſcribitur in utroque noſtrorum co-
dicum; ſemel aliquanto poſt (lit. d.) *στρουθεῖα* in *ms. A.*
Pariter vero *στρουθία* editum apud Dioſcor. video, &
apud Heſych. in Κυδόμαλον: ſic & apud Galenum, cuius
haec verba citavit Bod. ad Theophraſt. pag. 341. *τῶν*
κυδωνίων μήλων τὰ μείζω τε καὶ ἧττον στρυφνὰ, ἃ
στρουθία καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλ-
ληνες. *στρούθειον* habes in Analect. Br. T. II. pag. 171.
num. 8. Videntur *ſtruthia* vel *ſtruthea*, (ut poſt alios et-
iam Villebr. adnotavit) ea eſſe, quae apud nos *cottonea*
pyra dicuntur; a quibus cum diſtinguuntur *τὰ κυδώνια*,
ſunt haec quae ſtrictiori ſenſu *cottonea mala* vel *poma* vo-
care ſolemus.

ἄριστα τῶν ἀκροδρύων. Vide Animadv. ad II. 52. a. *Ibid.*
φαύλια. *φαυλία* eſt *olivae* nomen, de quo II. 67. b.
quo pertinet Heſychii gloſſa: *φαυλία, εἶδος ἐλαίας.* Sed
Φαύλια, προπαροξυτόνως, apud eumdem ſunt *μῆλα τὰ με-*

a γάλα. Sic & Pollux VI. 47. καὶ φαύλια δὲ, μῆλά τινα ὠνόμαζον. Eamdem ſcripturae diſtinctionem Etymologus obſervavit. Quare mendoſum putavi, quod φαυλία editum h. l. erat. In *ms. A.* nullo accentu notatum hoc vocabulum: in *ms. Ep.* prorſus abſunt iſta verba. Quaenam vero ſic adpellentur mala, ad p. 82. b. videbimus.

Φιλότιμος δ' ἐν τῷ τρίτῳ καὶ δεκάτῳ περὶ Τροφῆς. De PHILOTIMO Medico vide Fabric. Bibl. Gr. T. XIII. p. 369. ubi nomen viri, pluribus auctoribus memoratum, non aliter ſcriptum exhibetur, atque hic & alibi apud Athenaeum editur. Sic quidem etiam in *ms. Ep.* ſcribitur p. 79. a. ſed cum hic, tum p. 82. f. uterque codex ΦΥΛΟΤΙΜΟΣ praefert; & eodem modo ſcribitur in *ms. Ep.* II. 53. f. tum in *ms. A.* III. 79. a. & VII. 308. f. Quare vide, ne vera ſit haec ſcriptura. *Numerus libri* in ed. Ven. ſic erat expreſſus, ἐν τῷ τρίτῳ ἢ δέκατῳ. Pariter in *ms. A.* eſt ἐν Γ̄ ἢ ῑ. ſed in in ed. Baſ. & Caſ. pro ἢ eſt καὶ, quod habent omnes p. 82. f. (In *Epit.* numerus libri cum titulo omiſſus: qui adeo codex in talibus numquam invocari teſtis poteſt.) Supra vero, pag. 79. a. ubi ex eodem (ut videtur) libro adferebatur locus, *denarius* numerus non erat adiectus.

b Τὰ μῆλα -- ἐαρινά. *Mala verna*, Plin. XXIII. 6, 54. τὰ τοῦ ἔαρος ἀκμάζοντα, i. e. *quae vere matureſcunt*, Dioſcor. ab Harduino ad Plin. citatus. τὰς δὲ δυνάμεις ἔχει τῶν ὑγρῶν. Eâdem formulâ uſus erat idem auctor, pag. 79. a. *Ibid.* ποσῶς ὀξείας. Sic recte *ms. Ep.* & ed. Caſ. Perperam πόσεως ὀξ. *ms. A.* & edd. vett.

χυμὸν τε ἀναδίδωσιν εἰς τὸ σῶμα τὸν καλούμενον ξυστικόν. »Quid appellat χυμὸν ξυστικόν? quid interpretes *ſuc-*
»*cum radentem*? Galeno auctore ita quidam appellarunt
»atram bilem. ἡ μέλαινα, inquit, de bile loquens, κακοη-
»θεστέρα μὲν πολὺ καὶ αὕτη τῆς κατὰ φύσιν. ὄνομα δὲ
»οὐδὲν ἴδιον κεῖται τῷ τοιούτῳ χυμῷ· πλὴν εἴ που τινες ἢ
»ξυστικὸν ἢ ὀξώδη κεκλήκασιν αὐτόν. *Bilis atra malignior*
»*longe eſt, quam quae ſecundum naturam habet. Proprium vero*
»*tali humori nullum impoſitum eſt nomen, niſi quod fuere qui*
»*radentem aut acetoſum vocarent.* Apparet non fuiſſe hoc
»nomen uſu tritum in medicorum ſcholis, & ex eo quod
»dicit Galenus τινὲς κεκλήκασιν, & magis ex illo, quod
»in rei medicae ſcriptoribus adeo infrequens occurrat ξυ-
»στικοῦ χυμοῦ mentio. - - Galenus cum dicit, atram bi-

»lem ita fuiſſe a quibuſdam nominatam, *Praxagoram* an- b
»tiquum medicum tacite innuit, quod Athenaei indicio
»ſcimus, qui ſubdit ſtatim ξυστικὸς δὲ γίνεται χυμὸς ἐξ
»αὐτῶν &c. quae interpretamur, *humor, quem ex iis con-*
»*fieri diximus, id eſt, quem Praxagoras* ξυστικὸν *vocavit.*«
Casaubonus. — Conf. Foeſ. Oecon. Hippocr. in Ξύω:
cui idem videbatur ξυστικὸς atque στυπτικὸς, *adſtringendi*
aut ſpiſſandi vim habens. Sed de his, quae de *Praxagora* Ca-
ſaubonus adnotavit, vide quae docte, ut ſolet, oppoſuit
Coray ad verba mox ſequentia.

τὰς δὲ πλείους προσαράμενοι. »Ionice videtur ſcripſiſſe
»auctor ille, unde haec verba deſcribit Athenaeus; nam
»προσαίρεσθαι, *edendi* ſignificatu, eius dialecti eſt: inde
»προσάρματα, *cibi*, apud Hippocratem. Alii potius dixe-
»runt προσφέρεσθαι.« Casaub. — τὰς δὲ ad τὰς ἀπίους
(*pyra*) refertur: nec enim ſolum τὸ ἄπιον graece *pyrum*
dicitur, ſed & ὁ ἄπιος, itemque ἡ ἄπιος. Vide Noſtrum
XIV. 650. c. d.

ξυστικὸς δὲ γίνεται χυμὸς ἐξ αὐτῶν, ὁ λεγόμενος
ὑπὸ Πραξαγόρου. *Poſt* Πραξαγόρου *ſignum defectus* po-
nendum docuit Coray; ad ea, quae paulo ante a Ca-
ſaub. tradita vidimus, haec obſervans: »Fallitur Caſaubo-
»nus, exiſtimans τὸ λεγόμενος referri ad ξυστικός. Num-
»quam hoc nomine humorem illum adpellavit *Praxagoras*.
»Reſtituto igitur, quod amanuenſium ἀβλεψία omiſit, vo-
»cabulo, lego ὁ λεγόμενος ὑπὸ Πραξαγόρου ὑαλώδης.
»(vel ὑαλοειδής.) Nihil in ſcriptis Galeni frequentius
»hac denominatione a Praxagora uſurpata. Ὅσα τὸ ψυ-
»χρὸν φλέγμα γεννᾷν πέφυκεν ἱκανῶς, ὅπερ ὑαλώδη χυ-
»μὸν ὁ Πραξαγόρας ὀνομάζειν εἴωθεν. Galen. de Praeſag.
»ex Pulſu, T. III. p. 124. Τὸ γονοειδὲς δὲ οὖρον, ἢ καὶ
»διαχώρημα, γένοιτ' ἂν ποτε κρίσιμον, ὅταν ὁ καλούμενος
»ὑπὸ Πραξαγόρου χυμὸς ὑαλώδης ἐκκενοῦται. Idem,
»Comment. II. in VI. Epidem. T. V. p. 469. Φιλότιμος
»οὖν (idem *Philotimus*, qui *Praxagoram* apud Athenaeum
»laudat) οἴεται, παχὺν καὶ κολλώδη καὶ ψυχρὸν ἐξ ἁπά-
»σης μάζης γεννᾶσθαι χυμὸν, ὃν αὐτός τε καὶ ὁ διδάσκα-
»λος αὐτοῦ Πραξαγόρας ὑαλώδη καλοῦσιν. Idem, de
»Aliment. Facult. L. I. c. 4. p. 311.«

παρασκευάζειν εἴωθεν αὐτούς. Sic edd. vett. cum *ms.* c
A. & eodem fere modo *ms. Ep.* Suo arbitratu Caſaubo-
nus tacite τοὺς χυμοὺς loco αὐτούς poſuit: non anim-

c advertens, ſuperiora verba (ἀπεδείχθη -- ἀπίων) debere
in parentheſi poſita intelligi; quibus ita acceptis, abſque
difficultate ad praecedens χυμοὺς refertur nomen αὐτούς.
Ipſa illa verba, quae parentheſeos ſignis incluſimus, prorſus
praetermiſit Epitomator. Nec vero praetereundum,
quod poſt δυσκατεργαστότερα particulam τε inſerat *ms.*
A. unde oritur ſuſpicio intercidiſſe alterum membrum,
oportuiſſeque δυσκατεργαστότερά τε καὶ στρυφνότερα
τῶν ἀπίων.

τὰ δὲ στρούθεια. στρουθία h. l. rurſus, ut ſupra,
habet *ms. Ep.* neſcio an & *ms. A.* e quo hîc nil enotatum,
qui caeteroquin ſaepe ει & ι temere confundit.
Quidquid ſit, cum alibi formam στρουθία adoptaverim,
temere hoc loco factum, ut altera forma ſervaretur. Conſtructionem
adverbiorum μᾶλλον & ἧττον cum *comparativis*
iam ſupra ad II. 44. c. notavimus. πέττεσθαι, pro
πέπτεσθαι, ſcripſi cum noſtris codd. & ed. Ven. Pariter
paulo ſuperius πέττομεν oportebat, ubi quidem πέπτομεν
omnes edd. tenent, nec ex *ms. A.* aliud adnotatum,
ſed πέττομεν *ms. Ep.* tenet, ut aliâs.

Νίκανδρος ὁ Θυατ. τὰ Κυδ. μῆλα στρουθία φησὶ καλεῖσθαι.
Teneri poterat τὰ articulus ante στρουθ. ac poterat
etiam Nicander formâ vocis στρούθεια uti, quam h. l.
ut alibi edd. habent, non reclamante *ms. A.* & ſilente *ms.*
Ep. in quo haec de Nicandro non leguntur. Sic Nicander
ille in Λέξεσι Ἀττικαῖς ſcripſiſſe videtur: Κυδώνια μῆλα·
τὰ στρούθεια. In quo erraſſe eum ait Athenaeus, quod
στρουθία, quae ſunt *genus maius & dulcius malorum cydoniorum*,
(ut paulo ante ad lit. a. dictum) eadem ſtatuit
cum *cydoniis vulgaribus*, aut quod prorſus ſynonyma iſta
nomina facit, quorum alterum multo latius patet. Cui
d opponit *Glaucidae* verba, iam paulo etiam ante adlata,
in quibus diſtinguuntur κυδώνια a στρουθίοις vel στρουθείοις:
ubi κυδώνια pro *cydoniis vulgaribus*, vel *minoribus*
& paulo acerbioribus accipienda videntur. Mox tamen docet
idem Noſter, a *Philemone* etiam *cydonia mala* & *ſtruthia*
pro eiſdem poni. Confer Bodaeum ad Theophr. pag.
342. Ac potuit ſane, pro regionum & temporum diverſitate,
varius eſſe illorum nominum uſus. In *Glaucidae*
verbis h. l. pro κυδώνια, *ms. A.* κυδώνεια habet, & mox
ibidem στρουθεῖα; ubi στρούθεια edd. ut aliâs, & στρουθία
ms. Ep. quod & in στρουθεῖα in *ms. A.* latet.

AD CAP. XXI.

STESICHORI *versus* ad metri rationem exigendos peritio- d
ribus relinquo. Consentit in cunctis verbis codex uter-
que, nisi quod pro *μύῤῥινα ms. A. μύρσινα* habet. *Vers.*
2. *ποτὶ δίφρον*. In versione tenui *in sellam*, quod posue-
rat Dalech. Rectius puto fuerat *in currum*, vel *ad currum*,
quod habet H. Steph. in Lyricorum Fragm. p. 53. *Vers.*
3. Vocem *στεφάνους*, omissam in ed. Venet. & Bas. ex
msstis adiecit Casaub. & adiecerat iam H. Steph. *Vers.* 4.
Ista, *ἴων τε κορωνίδας οὔλας*, idem Steph. sic reddidit, *vio-
larumque apices teneros.*

καὶ 'Αλκμάν· ἔτι δὲ Κάνθαρος ἐν Τηρεῖ. Sic ex libris se
correxisse ait Casaub. At nec aliter in ed. Ven. legitur.
Nempe in ed. Bas. imperite *ἐντηρεῖ* velut unum verbum
expressum erat, &, nulla interposita distinctione, cum
sequentibus verbis iunctum. Porro idem CASAUB. »De-
»sunt verba (inquit) *Alcmanis*, quae tamen ne Athe-
»naeus quidem fortasse apposuerat, contentus digitum
»intendisse, ut saepe alibi.« — At ipsa *Alcmanis verba*,
in quae hic digitum intendit Athenaeus, paulo post ipse
adposuit, lit. f.

Ibid. Κυδωνίοις *μήλοισιν εἰς τὰ τιτθία.* »Deest ver-
»bum *ἐτόξευον* vel *ἔβαλλον*. De amante loquitur, qui suam
»*ἐρωμένην malis in sinum coniectis* petebat; ut, *Malis me
»Galatea petit*, & passim poëtae.« CASAUB. Cuius ratio-
nem probavit Bod. ad Theophr. p. 340. adponens etiam
Theocriti in eamdem sententiam versiculos. Similia de mo-
re amantium *τοῦ μηλοβολεῖν* collegit Cerda ad Virgil. Ecl.
III. 64. conf. Iacobs ad Anthol. Vol. I. Part. I. p. 339 sq.
Ego vero, memor illius verbi alterius Poëtae apud No-
strum II. 50. e. f.

— — *Πάνυ γάρ ἐστιν ὡρικωτάτη·*
τὰ τιτθία, ὥσπερ μῆλον ἢ μιμαίκυλα.

aliud verbum hoc loco intelligendum putavi, *ἔοικε, ἐοι-
κυῖα*, aut aliquod in eam sententiam: cuiusmodi cum ver-
bo percommode construi praepositio *εἰς* videtur, idem si-
gnificans ac *κατὰ*, *quod spectat ad*, *quoad*. Fuisse autem
ex hoc genere etiam mala, quorum color in purpuram
vergeret, intelligitur ex Antipatri versibus p. 82. b.

In PHILEMONIS verbis, pro *στρούθεια*, quod erat edi- e

e tum, rursus *στρουθία* dabant *mss. A.* & *Epit.* Est autem is non comicus Philemon, sed Grammaticus.

τὸ γοῦν Φαριακὸν φάρμακον. τὸ οὖν *ms. Ep.* minus commode. Rectius vero videtur, quod idem codex Φάριον habet, pro Φαριακόν. Φαρικὸν est apud Nicandrum, Hesych. & alios. Vide Schneiderum ad Nicandri Alexiph. p. 205 sq. & conf. Schol. ad Nic. vs. 398. *Ibid.* εἰς ῥίσκον. ῥοῖσκον ed. Ven. & Bas. ῥοῖσκον ed. Cas. cum *ms. Ep.* ῥίσκον dedit *ms. A.* sicut scribendum h. l. monuerat Salmas. Exercit. Plin. p. 170. cum Hesych. Polluce & aliis. Conf. Menag. ad Laërt. V. 72. *Ibid.* ἐξ ἀνακρίσεως. Sic ἀνακρίνων habes pag. 84. f. *Ibid.* καὶ ἐπιγνόντος. Deest καὶ *ms. Ep.* non male.

AD CAP. XXII.

f Ἕρμων δ' ἐν Κρητικαῖς Γλώσσαις. Perperam κρητίαις *ms. Ep.* Ridicule vero ex *Cretensibus* Glossis *iudiciarias* fecerat Dalech. quasi κριτικαῖς legisset; quem merito improbans CASAUBONUS: »Olim docti, inquit, mul»ti *Glossas*, id est, obscurarum vocum interpretationes, »&, ut nunc vocant, Λεξικὰ ediderant: in his, Amerias, »Seleucus, Pamphilus, Nicander Colophonius, Philetas, »Philemon, Timachidas, Hermonax, alii. Sed fuere qui »unius tantum gentis vocabula susciperent interpretanda: »ut Philemon, cuius Ἀττικαὶ λέξεις, & Aristophanes, »cuius *Glossae Laconicae* non multo ante laudabantur. Si»militer HERMONAX, *Creticae dialecti* tantum *voces* com»plexus opere suo, titulum ei fecerat Γλῶσσαι Κρητικαὶ, »cuius libri aliquoties meminit Athenaeus: [vide III. 76. »f.] neque debemus dubitare, etiam hoc loco de eisdem »Glossis eum loqui. Quare etiam Ἑρμώναξ, quam Ἕρμων, »melius scriberetur, nisi fuit iste binominis, ut multi in »literis sacris. « — Scripturam Ἑρμώναξ tenent libri II. 53. c. & III. 76. f. & Ἑρμώναξ ἐν ταῖς Κρητικαῖς λέξεσι citatur a Scholiaste Nicandri, ut docuit Meurs. in Creta lib. IV. c. 15. p. 256. In Ἕρμων vero consentiunt & hoc loco, & VI. 267. c.

κοδύμαλα. Constanter sic vocem hanc scribunt edd. ut apud Hesychium, qui in serie verborum a κο incipientium sic habet: Κοδύμαλον τὸ στρουθίον μῆλον. οἱ δὲ, κυδώνιον· οἱ δὲ, ἄνθους εἶδος. In *ms. Epit.* semel tantum

occurrit ea vox, ibique *κωδύμαλα* ſcribitur. In *ms. A.* hoc ipſo loco, ubi primum occurrit, *κεδύμαλλα* ſcribitur, per *ε* & λλ: deinde vero ter per *κω* initio; & conſtanter per λλ, excepto poſtremo loco, ubi ex Alcmane *κωδύμαλον* citatur. Si *κωδίμαλον* per *Iota* in medio ſcriberetur, ſuſpicari potuiſſes, eſſe ex *μῆλον* & *κώδιον* compoſitum, denotareque proprie *malum lanuginoſum*; fere ut *λασιόμαλον*, apud Heſychium, *μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν*.

Θεόφραστος. Hiſt. Plant. II. 3. nonniſi obiter. a

ἐν Σιδοῦντι· κώμη δ' ἔστιν αὕτη Κορίνθου. *Siduntem*, *Corinthii agri vicum* eſſe ait. Sic mox rurſus lit. b. Stephanus Byz. Σιδοῦς, κώμη Κορίνθου, ἢ Μεγαρίδος ἐπίνειον: quae de uno eodemque vico vel oppido accipienda. Conf. Plin. IV. 11, 7. & Scylax citatus ab Hard. ad Plin. T. II. pag. 233. not. 29. In *ms. Ep.* h. l. ſcribitur, ἐν Σιδοῦντι πόλει Κορίνθου.

Εὐφορίων ἢ 'Αρχύτας. EUPHORION, hiſtoricus & epicus poëta, ſaepe Noſtro citatus; de quo vide Meurſ. in Notis ad Hellad. p. 54 ſqq. & Toup Epiſt. Crit. p. 132 ſqq. ARCHYTAS, intelligendus videtur Amphiſſenſis poëta, de quo videndus Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 496. conf. Laërt. VIII. 82. & ibi Menag. Praeteriit iſta nomina cum ſeqq. verſibus Epitomator. Ex *ms. A.* nulla varietas adfertur. In *ms. B.* vero (notante Brunck.) *verſ.* 1. pro ἀργιλλώδεσιν ὄχθαις, ſcribitur ἀργιλώδεσιν ὄχθες: ubi prioris vocis ſcripturam per ſimplicem λ, bonam iudicavit Br. pro ὄχθαις vero vel ὄχθες, ὀχθῆς oportuiſſe cenſuit.

Νίκανδρος ἐν 'Ετεροιουμένοις &c. » 'Ετεροιούμενα inſcripſe- » rat poëma quoddam ſuum NICANDER, eiuſdem ferme » argumenti cum *Metamorphoſi* Naſonis. Verſus hic adla- » tos videtur poëta de amante ceciniſſe, qui familiari an- » tiquis more nomen eius, quem deperibat, cortici mali » inſculpſerat. *τύπους* enim *Cadmi* quid aliud, quam *litera- » rum characteres*, interpretemur? Vulgo creditum olim, » literas inventum eſſe Cadmi.« CASAUB. *Verſ.* 1. ἢ Σιδόεντος ex ed. Ven. & *ms. A.* reſtitui. (Epit. haec non habet.) Temere in ed. Baſ. omiſſa eſt ἢ particula: pro qua dein Caſaubonus, qui Venetam editionem numquam inſpexiſſe videtur, ſuo de ingenio ἐκ poſuit. Itaque Notula ſub contextu noſtro ad h. l. prorſus omitti poterat, aut ſic ſaltem ſcribi debuerat: » ἐκ Σιδ. ed. Caſ.« *Ibid.* Πλειστου. Πλεῖστος fluvius Phocidis, iuxta Cirrham in

mare influens; multis memoratus, quos nominat Meurſ. Attic. Lect. II. 2. pag. 59. *Verſ.* 2. χλοάοντα, *viridia.* χνοάοντα, id eſt, *lanuginoſa*, ſcribendum cenſuit Iacobs ad Anthol. Vol. II. Part. I. p. 203. quem vide. Similiter quidem paulo poſt (lit. c.) mali arbores nonnullae χνοωδίαι memorantur. *Ibid.* μιμήσατο. Vide Toup ad Theocrit. p. 298 ſq. νεμέσσατο ex *mss. A.* & *B.* adfertur.

b Ῥιανὸς εἴρηκεν. » *Arianus*, auctor Ἡρακλείας, is eſt fortaſſe poëta ex quo profert Pollux lib. II. [180.] hunc » verſum, Αὐχένος ἐξ &c. Niſi tamen Ῥιανὸς legendum: » quem res Herculis deſcripſiſſe quatuor libris teſtatur » Suidas: ipſe Ἡρακλείδα [Ἡρακλειάδα] vocat. Etiam Piſander & Phaedimus id argumentum tractaverant, & » Ἡράκλειαν ediderant uterque. « Casaub. — Haud dubie non probanda ſolum, ſed & adoptanda fuit emendatio. Apud Pauſaniam l. c. etiam melior codex Ῥιανὸς dabat. Vide Küſterum ad Suid. Voſſium de Hiſt. Gr. I. 17. pag. 111. Fabr. Bibl. Gr. T. I. 449 ſq. & T. III. pag. 269. Heyn. ad Apollod. p. 1120.

In Antigoni *verſ.* 1. » Scribe (ait Casaub.) ἦχί μοι » - - ἠδ' ἄρα μήλων, non ἠδ' ἀριμήλων. « Interpretationis nihil adiecit vir doctus: nec vidiſſe videtur, haud ſane multo commodiorem eſſe emendationem, quam ipſam corruptam vulgo ſcripturam: in qua nil mutat *ms. A.* & ſilet *Ep.* Mihi non ingenioſum modo, ſed unice verum viſum erat, quod propoſuit Iacobs ad Anthol. Vol. II. P. I. p. 203. Eo ſpectat, quod ex Heſychio paulo ante adpoſui: Λασιόμαλον, μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν: eodemque pertinent *mali arbores* χνοωδίαι, paulo poſt nominatae. *Verſ.* 2. Ἐφύρη τά τ' ἀέξεται. Dedit hoc *ms. A.* cum quo conſentit *B.* Inficete τάπερ αὔξεται erat editum. *Ephyram* Dalecampius de *Corintho* accepit; recte, ut videtur. Conf. Steph. Byz. ea voce.

AD CAP. XXIII.

Φαυλίων δὲ μήλων &c. » *Phaulia mala* qualia fuerint, » non explicat Deipnoſophiſta. Heſychius, *magna quaedam* » *mala* ſic ſcribit vocata: quod notandum duximus, nam » aliud prae ſe fert nomen. Sed molem ſine ſapore in il- » lis puto fuiſſe. « Casaub. — *Phaulia mala* commemorata vidimus cum κυδωνίοις & στρουθίοις, pag. 81. a. & c.

Eorumdem quum Teleclydes sic meminit, ut dicat φαυλότεροι φαυλίων μήλων, ista verba si per se spectes, facile tibi persuadeas, a *vilitate* nomen illa mala habere, ut ait Bergler ad Alciphron. p. 83. Quam in sententiam Dalech. *viliores malis Phauliis* reddiderat poëtae verba: indeque etiam inter Erasmi Adagia istud relatum est, *Vilior vitiosis pomis*, & cum Plautino illo verbo collatum, *cassa nuce non emendus.* Nihil hic nos iuvat Pollux, qui nude ait, φαύλια δὲ, μῆλά τινα ὀνόμαζον. VI. 47. Sed Hesychius, cum φαύλια, μῆλα τὰ μεγάλα dicit, & Glaucides cum *omnium fructuum, qui ex arboribus nascuntur, optimos esse*, ait, *mala cydonia, phaulia & struthia;* sane neuter horum *phauliis malis* a *vilitate* nomen esse intellexerat: nisi *vile* quod dicimus, non *vitiosum* intelligamus, sed idem dicamus ac *commune, vulgare*, collatum cum eo quod sit paulo rarius. Sed nec apud *Teleclidem* φαῦλος & φαύλιος ad *vilitatem* referenda sunt, verum ad *simplicitatem.* Adlusit haud dubie poëta ad illa Euripidis verba, a Laërt. III. 63. aliisque citata, φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν &c. (vide Euripidis Fragm. T. III. ed. Musgr. p. 569 sq. & viros doctos ad Laërt.) ubi vocem φαῦλος pro ἁπλοῦς accipi monuit idem Laërtius, itemque Etymologus in φαῦλος. (cf. Timaei Lexic. Platonic. ibique Ruhnk. p. 268 sq.) Eustathius vero (ad Il. ω'. p. 1492, 26.) eadem Euripidis verba respiciens, eo etiam progreditur, ut φαῦλον idem atque ἀγαθὸν ibi valere dicat: nam in explicanda multiplici vocis φαῦλος notione mire lascivientes videas Grammaticos. Quidquid sit, φαύλια μῆλα; (quod iam supra ad II. 56. c. significavi) mala *simplicia, vulgaria*, dici crediderim; ut intelligatur totum illud genus, quod *strictiori* sensu *mala* vel *poma* dicere solemus, quod genus isto nomine cum a cydoniis malis & strutheis, tum ab aliis rarioribus, ut Persicis, citriis &c. distingui videtur. Nisi forte in praedictis *Glaucidae* verbis, (pag. 81. a. & e.) inter vocabula κυδώνια & φαύλια *non* erat *comma* interponendum, sed iunctae intelligendae voces κυδώνια φαύλια, *cottonea mala simplicia*, vel *nuda;* & *struthia*, i. e. *lanuginosa:* aut (quod eodem redit) interposito etiam commate, ita intelligenda fuerint illa verba, ut τῶν κυδωνίων μήλων duo statuantur genera, unum τῶν φαυλίων, alterum τῶν στρουθίων. Ad Teleclidis *versum* ut redeam: cuius ille mensurae sit, aut quodnam nomen ex artis metricae praeceptis ei

sit imponendum, mihi non liquet. Aptus satis modulus ei inesse visus erat, si efferretur ut anapaesticus trimeter; cui tamen illud singulare inesse intelligo, ut primum & quintum pedem pro anapaesto habeat amphimacrum.

c In ANDROTIONIS verbis, rursus στρουθίας dedere mss. pro στρουθείας, quod erat editum. *Ibid.* Ante verba οὐ γὰρ ἀποῤῥεῖ, in *ms. Ep.* inseruntur ista, καὶ πάλιν. Equidem in parenthesi illa ponenda censui; quoniam, quae sequuntur τὰς δὲ ἠριvὰς, respondere superioribus τὰς μὲν putaveram. Poterant vero etiam fortasse haec eadem, τὰς δὲ - - χρυσαδίας, per se stare intelligi; quae ipsa quidem praetermisit Epitomator. Caeterum non debeo dissimulare, paullo superius *non* τὰς μὲν μηλέας esse in edd. sed τὰς δὲ μηλίας, & sic etiam in *ms. A.* quae mea de coniectura correxi, de quo sub contextu statim monere debueram. Silet in his *ms. Ep.* nihil aliud habens, nisi, καὶ Ἀνδροτίων, φαυλίας καὶ στρουθίας. *Ibid.* Ubi ἀποῤῥεῖ τὸ μῆλον habent edd. cum *ms. A.* ibi *ms. Ep.* τὸ φύλλον habet, perperam. *Mox*, pro ἠριvὰς vitiose ἐριvὰς habet ed. Cas. Veram scripturam cum *ms. A.* tenuerat ed. Ven. & Bas. Idem valet ἠριvὸς ac ἐαριvὸς, p. 81. a. τῆς μηλέας ἐαριvῆς meminisse etiam Theophrastum (Hist. Plant. initio libri II.) monuit CASAUB.

τεθαύμακα τὰ κατὰ τὴν Ῥώμην. Nude τὰ τὴν Ῥώμην ed. Ven. cum *ms. A.* quod in τὰ ἐν Ῥώμῃ mutavit editor Bas. tenuitque CASAUBONUS, sed in Addendis ad Animadv. monuit, antiquos libros τὴν Ῥώμην habere, certo indicio intercidisse κατὰ praepositionem: in quo sane quid fraudi fuerit librario, in oculos incurrit. Scripserat tamen & Epitomator τὰ ἐν Ῥώμῃ: sed id suo arbitratu fecit, quemadmodum & τεθαύμακα in θαυμαστὰ mutavit. *Ibid.* Ματτιανά. Perperam Βαττιανὰ *ms. Ep.* obvio erroris fonte. Nomen a *C. Matio* equite Rom. vide Plin. XV. 14, 15. aliosque ibi ab Harduino citatos.

τὰ ἐν Γάγγροις. In *ms. Ep.* superscriptum Γάγγραις, male. ἡ Γάγγρα nomen erat illi oppido in sing. & τὰ Γάγγρα in plur. Et, posteriori forma usum esse Athenaeum tertio libro Deipnosophistarum, diserte adnotavit Steph. Byz.

d Θεόκριτος ὁ Συρακούσιος. Συρακόσιος *ms. A.* THEOCRITI *versus* sunt ex Idyll. II. 120. In *vers.* 1. pro φυλάσσων, quod ex vulgata apud Theocritum lectione rece-

pisse videtur primus Athenaei editor, libri omnes (ut ait d
Casaub.) φέρουσα praeferunt: sic sane & nostri *mssti*
A. & *Ep.* ubi suspicari licet, φέρων σοι fortasse eos de-
buisse. Praeterea pro ἐν κόλποισι, est ἐκ κόλποιο in *ms. Ep.*

Νεοπτόλεμος ὁ Παριανός. Perperam ὁ Κυπριανὸς *ms. Ep.*

Ἐπιμηλὶς - - τῶν ἀπίων τι γένος. » Ἐπιμηλὶς etiam
» Hesychio *pyri genus* est. Dioscoridi aliud ea vox sonat:
» & item aliud Galeno. « CASAUB. — Vide Galen. in
Glossis Hippocr. hac voce; ubi *mespili* genus eo nomine
intelligitur. In *malorum* genere retulit Macrob. Saturn. III.
19. In Athenaei verbis, τῶν ante ἀπίων ignorat *ms. Ep.*

In vulgata scriptura μήλων, tum in eo, quod olim edi-
tum erat ἐν τῷ τετάρτῳ εἰπών, nil mutat *ms. A.* Ibi e
CASAUBONUS post εἰπών, *indicandam lacunam* censuit,
monuitque: » Desunt verba TIMACHIDAE: praeterea ana-
» coluthon est in auctoris oratione: nam rectum erat
» Ἑσπ. μήλων μνημονεύει. Dalecampius emendat
» ἐν τῷ τετάρτῳ Δείπνων: memor laudari libro VII. [p.
» 283. d.] *Timachidam* ἐν τῷ ἐνάτῳ τοῦ Δείπνου. « — Per-
specte utique Dalech. in versione, *Libro quarto Coenae*, po-
suerat. Quemadmodum XV. 684. e. scribitur, Τιμαχίδας
ἐν τετάρτῳ Δείπνου, sic puta etiam h. l. olim ἐν δ'. δεί-
πνου scriptum fuisse, indeque ἐν δ'. εἰπὼν factum. Nec
vero desunt Timachidae verba: sed, *dixisse Timachidam*,
ait Athenaeus, τινὰ τῶν μήλων καλεῖσθαι Ἑσπερίδων μῆλα.
Id mihi probabilius visum erat, quam excidisse verbum
μνημονεύει; quamquam nec hoc praefracte negaverim.
Quidquid sit, vitium inesse in illis verbis vix dubitari
potest. Cui sic facillime, ac fortasse certissime, medebi-
mur, si legamus: Ἑσπερίδων μῆλα. οὕτως καλεῖσθαί
τινα φησὶν &c. ut Ἑσπερίδων μῆλα intelligatur esse titulus
adpositus, perinde ac deinde Περσικά, initio cap. 24.
κίτριον, cap. 25. & id genus alia. Et id ipsum, Ἑσπε-
ρίδων μῆλα, agnoscit *ms. Ep.* sed alia dein omittens, non-
nisi haec habet: Ἑσπερίδων δὲ μῆλα ἐν Λακεδ. Παμφ. φη-
σὶ τοῖς θεοῖς παρατίθεσθαι. Non placet SALMASII ratio,
qui sic constituendum & interpungendum hunc locum
censuit: (Exercit. Plin. p. 670 extr.) Περὶ Ἑσπερίδων δὲ
μήλων, οὕτως καλεῖσθαί τινά φησι Τιμαχίδας ἐν τῷ τετάρ-
τῳ, εἰπὼν καὶ ἐν Λακεδαίμονι παρατίθεσθαι τοῖς θεοῖς. φη-
σὶ Πάμφιλος ταῦτα, εὔοσμα δὲ εἶναι καὶ ἄβρωτα &c. Cae-
terum de *Hesperidum malis*, quae plerisque eadem esse vi-

e ſa ſunt ſive cum *citriis*, ſive cum *aurantiis*, quae *Medica* aliàs audiunt, conſulendus Salmaſ. l. c. & Bodaeus ad Theophr. p. 358 ſq.

καὶ ἐν Λακεδαίμονι δὲ παρατεθ. Particulam *δὲ*, quae deerat editis, commode dedit *ms. A.* *Ibid.* *εὔοσμα δὲ εἶναι καὶ ἄβρωτα.* »Ex his emendabis Heſychii codices, »ubi ſcriptum perperam, *ἐν Λακεδαιμονίᾳ βρωτά τινα μῆλα*, pro *ἐν Λακεδαίμονι ἄβρωτα.*« Casaub. — Bodaeus contra l. c. ex Heſychio corrigendum Athenaeum cenſebat, minus probans ſuam ſententiam doctis viris. Vide Heſychii Interpr. voce Ἑσπεριδ.

AD CAP. XXIV.

Θεόφραστος ἐν δευτέρῳ περὶ Φυτῶν ἱστορίας &c. Quae ex Theophrasto hic citat Athenaeus, ea rurſus, ut multa alia, hodie non reperiri in illius Philoſophi libris, monuit Dalech. & Salmaſ. Exerc. p. 483 extr. Villebrunius quidem veſtigia eorum ſibi reperiſſe viſus erat lib. I. c. 17. at ibi nihil, quod huc referri poſſit: puto caput 18. eum dicere voluiſſe; quod tamen ipſum quo pacto huc trahi poſſit, minime adparet. Nec vero, verbis a Noſtro prolatis quaenam ſententia inſit, ſatis perſpicuum. Epitomator haec omnia praetermiſit. *ἀμυγδάλης* quidem, non *ἀμυγδαλῆς*, ſcriptum oportuiſſe, intelligebatur, quia reliqua nomina, *fructuum* ſunt, non *arborum*. Poſt idem vocabulum, ſic legebatur in editis, *καὶ καρύου, καὶ τῶν ἄλλων* &c. ubi poſt *καρύου* adiiciendum ex msſtis *καὶ βαλάνου* monuit Caſaub. Et *βαλάνου* quidem noſter etiam vetuſtiſſimus *cod. A.* agnoſcit, ſed *καὶ* particulam non modo ante *καρύου*, & ante *βαλάνου* *ignorat*, verum etiam ante *τῶν ἄλλων*, percommode: quare, eà deletà, ſic lege, *καρύου, βαλάνου, τῶν ἄλλων ὅσα* &c. Mox, *τοῦ Περσικοῦ* non de *Perſico malo*, ſed de *Perſica nuce*, i. e. *nuce iuglande*, intelligendum eſſe, docent alia fructuum genera quibus hic fructus accenſetur; monuitque iam olim Salmaſius l. c.

f Manifeſtius vero etiam ambiguitate nominis decipi ſe paſſus eſt Noſter in his, quae paulo poſt de *oleo* ex *Perſicis expreſſo*, auctore Philotimo, ſubiicit: ſed iſta tam mira tamque imperita eſt confuſio, ut prorſus imprudenti excidiſſe docto viro videatur. conf. Animadv. noſtr. p.

364. ad II. 53. f. *Olei* quidem e *nucibus* Persicis expressi, supra diserte meminerat, II. 67. a. E *malis* vero *Persicis* quo pacto *exprimi oleum* intellexerit, difficile dictu est. DIPHILI quidem verba, de *malis Persicis* perspicue loquuntur. Ibi perincommode in hunc modum vulgo distincta erat oratio: φησὶ τάδε· Περσικὰ λεγόμενα μῆλα &c. Haud dubie sic oportebat, ut nos correximus. Paulo superius, in Theophrasti verbis, ῥόας penacute erat editum, ubi ῥοᾶς correxi. De PHILOTIMO conf. notata ad III. 81. a. In voce κεγχρώδεις nil variant libri: de ea dictum est ad II. 53. d. πιεζούμενον dedit codex noster uterque. πιεζόμενον edd. f

»Sequitur ex ARISTOPHANIS *Glossis Laconicis*, τοὺς a
»Λάκωνας καλεῖν ὀξύμαλα Περσικά, ἅ τινα Ἄδρια.
»[nempe sic erat in ed. Cas. & ἅ τινα ἄδρια in ed.
»Ven. & Bas.] Mirum possit videri, *pruna* duobus no-
»minibus esse appellata a Spartanis ὀξύμαλα Περσικά;
»praesertim cum Hesychius solam vocem ὀξύμαλα inter-
»pretetur κοκκύμηλα. Non tamen id satis argumenti ad
»inducendum h. l. τὰ Περσικά: nam, eâ voce sublatâ,
»non habet hic locum Athenaei haec observatiuncula.
»Sed corrupta sunt postrema, pro ἅ τινὰς ἄδρια: *quae*
»(*ait Aristophanes*) *alios vocare adria*. Libro superiore [II.
»50. a.] *pruna* dicebantur μάδρυα, quasi μαλόδρυα. Au-
»ctore Hesychio ἄδρυα Siculis appellabantur, quae aliis
»ἀκρόδρυα. In Hoescheliana Epitome nihil horum.« CASAUB. — In nostro *ms. Ep.* nonnisi tria postrema verba desunt, quae nos sic correximus ἅ τινες ἄδρυα, praeeunte *ms. A.* Sic Hesychius: Σικελοὶ δὲ ἄδρυα λέγουσι τὰ μῆλα. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς, ἀκρόδρυα. Superiora Aristophanis verba sic accipienda videntur, ut dicat, *quae ab aliis* κοκκύμηλα Περσικὰ *vocantur*, (ut paulo ante ex Diphilo adnotatum est) *eadem a Laconibus* ὀξύμαλα Περσικὰ *nominari*.

AD CAP. XXV.

Ex initio huius capitis nil aliud habet *Epitome*, nisi haec: Παροιμιῶδές ἐστι τὸ, ὥσπερ εἰς Αἶγας ἀγρίας ἀποπέμπτων ἡμᾶς. Tum statim, Ὅτι Ἰόβας ὁ Μαυρ. &c. »Placent no-
»bis (inquit CASAUBONUS) quae de istis ὥσπερ εἰς
»Αἶγας &c. olim Erasmus scripsit. Fortasse tamen respe-

a »ctum ad fabulares capras, quae Phrygibus quondam oracula edidiſſe dicuntur. Clemens Alex. in Protrept. [p. 4. »ed. Heinſ.] εἶτ' οὖν ἀρχαίους τοὺς Φρύγας διδάσκουσιν »αἶγες μυθικαί. Et mox [p. 7.] συνέμποροι τῆσδε τῆς γοη»τείας αἶγες, αἱ ἐπὶ μαντικὴν ἠσκημέναι.« — Imperite, ut videtur, ἐπὶ κατάρας (i. e. *de exſecratione*) interpretantur hoc proverbium veteres Paroemiographi, & cum illo Ἐς κόρακας conferunt: Diogenian. Cent. V. num. 49. & Suidas in Κατ' αἶγας ἀγρίας. Rectius DALECAMPIUS cum *Eraſmo* (in Adag. *In capras ſylveſtres*) ad *rem* retulit *inventu perquam difficilem*; & quae cum magno labore, atque etiam fruſtra, inveſtigetur. »Sylveſtres enim caprae (in»quit) in aſperrimis & abditiſſimis rupibus degunt, in »quibus aut vix aut nunquam venatores illas reperiunt.«

τῆς δὲ λέξεως τὰ νῦν (ſive ταννῦν) οὐ μνημονεύω. Particulam ΔΕ abſorpſerant primores literae vocis ſequentis ΛΕΞΕΩΣ. *Mox*, φησὶ, poſt ἔγωγε recte dedit *ms. A.* Perperam φασὶ edd.

b ὁρμώμενος ἐκ τινῶν σχολικῶν ὑπομνημάτων ἀνδρὸς οὐκ ἀδόξου. Σχολικὰ ὑπομνήματα ſunt *commentarioli, in quibus adoleſcentuli ſcholaſtici adnotationes conſignant, a magiſtris in ſchola dictatas.* Vide Epicteti Diſſ. III. 21, 6. *Ibid.* μνημονεύοντα τοῦ κιτρίου. Sic recte mssti: perperam h. l. κίτρου edd. *Paulo poſt*, omiſſa in editis erant ſex verba,

c Τὰ δὲ τῶν Ἑσπερίδων λεγόμενα μῆλα, quae commode obtulit *ms. A.*

χαιρέτω Λιβυκαῖσι βίβλοις, ἔτι τε ταῖς Ἄννωνος πλάναις. »Proverbii ſpeciem habent iſta: — — χαιρέτω
»Λιβυκαῖσι βίβλοις, ταῖσί τ' Ἄννωνος πλάναις.
»*Si quid horum retulit in libros ſuos Iuba, dignus eſt quem oble»ctent Libyci libri de erroribus Annonis.* Simile illi: *Qui Bavium »non odit, amet tua carmina Maevi.* Λιβυκαὶ βίβλοι καὶ Ἄν»νωνος πλάναι, figura eſt ἓν διὰ δυοῖν. Iam olim Cartha»ginienſes navigationem in Atlantico oceano inſtituerunt, »& terrarum aliquas plagas multis poſtea ſeculis incogni»tas, aperuerunt. Claſſis praecipuae dux fuit *Anno*, vel »potius *Hanno*, e proceribus Carthaginienſium. Sed neque »περίπλους ab illo editus, neque libri de eodem argumen»to ab aliis confecti fidem apud homines invenerunt. Inde »natum proverbium, quod ita videtur fuiſſe conceptum:
»Εἰ μέν τι τούτων ἱστορεῖ τις, χαιρέτω
»Λιβυκαῖσι βίβλοις ταῖσί τ' Ἄννωνος πλάναις.«

CASAUB. — Conf. Fabricii Bibl. Graec. T. I. p. 41 sq. De- c
fensionem Peripli Hannonis suscepit BOUGAINVILLE in
Mem. de l'Acad. des Inscript. T. XXVI. & XXVIII. atque
etiam haud ita pridem THOMAS FALCONER, Oxoniensis
literator, in libello, cui titulus: *The voyage of Hanno,
translated, and accompanied with the Greek Text; explain'd
from the Accounts of modern Travellors; defended against the
obiections of Mr. Dodwell and other writers, and illustrated by
Maps*, &c. *London* 1797. Alios auctores laudavit Fabric.
& ad eum Harles in Bibl. Graec. lib. I. cap. 6. sect. 8.
sqq. Mihi ad verba Λιβυκαῖσι βίβλοις praepositio σὺν vi-
debatur intelligenda, ut sensus esset, *valeas cum suis libris
Libycis*. Vulgo nude ἔτι ταῖς Ἄννωνος erat editum, ubi
ἔτι τε ταῖς dedit *ms. A.*

AD CAP. XXVI.

Ἡ δὲ Μηδία χώρα &c. Theophr. Hist. Pl. IV. 4. sub d
fin. ubi cum sit passim corrupta aut mutilata in Theo-
phrasti codicibus scriptura, emendandos illos esse ex hoc
Athenaei loco monuit Aldus Manutius in Epistola De-
dicatoria Athenaeo praemissa. Confer Bod. ad Theophr.
p. 342 sqq. & Salmas. Exercit. p. 667 sq. *Ibid.* αλλα ἔχει
πλείω. Scribe ἄλλα τε ἔχει πλ. Sic *ms. Ep.* ut est apud
ipsum Theophr. *Ibid.* τὸ Περσικὸν ἢ Μηδικὸν καλούμενον.
In eamdem sententiam Salmas. apud Theophr. pro τὸ Μηδ.
καὶ τὸ Περσ. scribendum τὸ καὶ Περσ. censuit. *Ibid.*
σχεδὸν ἴσον τῷ τῆς δάφνης, ἀνδράχνης, καὶ καρύας. De-
sunt hodie apud Theophr. voces δάφνης & καρύας: &
Plinius etiam XII. 3, 7. solam *unedonem* nominat, id est,
ἀδράχνην, (conf. eumdem Plin. XIII. 22, 40.) non
ἀνδράχν. ut vulgo scribitur, quod *portulacam* sonat.
Agnoscunt vero easdem voces apud Athenaeum libri
omnes. Et cum *lauro* collatam etiam Medicam hanc, id est ci-
tream, arborem videas apud Virg. Georg. II. 131 sqq. Rur-
sus ista, δοθὲν γὰρ ἐν οἴνῳ -- φάρμακον, desunt vulgo apud e
Theophrastum: expressit ea vero Virgil. l. c. vs. 127 sqq.
ἐὰν γάρ τις ἑψήσῃ -- τὸ εἴσω τοῦ μήλου. Huic scriptu-
rae, τὸ εἴσω, patrocinatur Plinius, *grana* intelligens, XII.
3, 7. & XI. 53, 115. atque etiam apud Theophr. τὰ
ἔσωθεν Gaza legerat, qui quidem *interna pomi* vertit. *Ibid.*
Σπείρεται δὲ τοῦ ἦρος. Perincommode δὲ τοῦτο τοῦ ἦρος

edd. Istud τοῦτο peraeque nostri codices atque Theophrasti libri ignorant. *Ibid.* Quid sit διειργασμένον ἐπιμελῶς, ad τὸ σπέρμα relatum, haud satis percipio: sic tamen & Athenaei codices & Theophrasti. Utique διειργασμένας malim, ad πρασιὰς relatum, *in areolas probe subactas*; quemadmodum cum apud Theophr. tum apud f Athen. acceperunt interpretes. *Mox*, pro χωρίον est χῶρον in *ms. Ep.*

Ibid. τὰ δ' ἐκπέττει. Haud dubie mendosum erat ἐκπίπτει, quo miror nec Dalecampium offensum esse, qui *aliis cadentibus* vertit; nec Casaubonum, qui ait, non multum diverso sensu ἐκπέπτει legi apud Theophrastum: imo vero plurimum diverso sensu; quem recte Plinius expressit, (XII. 3, 7.) cum ait: *aliis* (pomis) *maturescentibus*. Recte vero τὰ δ' ἐκπέττει Epitome habet, & ex ea Eustathius ad Od. ζ'. p. 247, 49. qui quidem perperam Pamphilo ista verba tribuit. Neutraliter ponitur verbum ἐκπέττει, ut πέττει III. 72. d. I. 26. c. & alibi. Mirum vero quod pro τὰ μὲν ἀφῄρηται idem Plinius *aliis cadentibus* posuerit.

Ibid. ἠλακάτην ἐκ μέσου τιν' ἀνέχουσαν. Collatâ utriusque codicis scripturâ, sic scriptum reliquisse Athenaeum iudicavi. De *pistillo*, quod vocant Botanici, loqui hîc Theophrastum adparet, quemadmodum & lib. I. c. 21. quem locum Noster proximis verbis respicit.

Ibid. ὧν φησιν bene edd. Perperam ὡς φησὶν *ms. A.* In Epitome haec in brevius contracta sunt. *Ibid.* περὶ χρόας. περὶ τῆς χρόας ed. Cas. sed articulum ignorat *ms. A.* cum ed. Ven. & Bas. At de *colore* quidem nihil supra ex Theophrasto memoratum, nec apud ipsum Theophr. l. c. legitur. *Ibid.* τὸ κιτρίον. Recte sic ubique mssti, penacute. Minus recte κίτριον edd. h. l. & aliquoties deinde, nec tamen constanter. Quod sequitur εἶναι, non est in Epit. ubi breviora omnia: sed nil mutat (quod sciam) *ms. A.* Suspicatus eram, ex νὴ Δία forsan εἶναι ortum.

a μέχρι τῶν κατὰ τοὺς πάππους ἡμῶν χρόνων οὐδεὶς ἤσθιεν. » *Citrium malum coepisse edi*, narrat doctus conviva» tor, *memoriâ suorum avorum, cum ad illa usque tempora* » *nemo inter esculenta habuisset.* Plutarchus, seculo uno an» tiquior, suis temporibus parum adhuc id fuisse in mo» res receptum significat: [Quaestion. Convival. IX. 9. » sub fin.] affirmans, plerosque seniorum qui tunc vive-

» rent insolentes eius cibi penitus abstinuisse. Πολλὰ γὰρ, a » inquit, τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἥδιστα νῦν » γέγονεν: *multa quae nemo antea gustare aut edere voluisset,* » *suavissima sunt facta.* Exempli loco affert *oenomeli*, *vul-* » *vam*, *cerebrum*, *sicyopeponem*, *piper*, & hoc ipsum *Medi-* » *cum malum*. Plinius, de malo Assyria: [XII. 3, 7.] *po-* » *mum ipsum aliás non manditur.* « CASAUBONUS. — Quo minus solicitari debebat vox ἄβρωτα, p. 82. e.

AD CAP. XXVII.

Ἀντιφάνης μὲν ἐν Βοιωτίῳ. » Quotiescunque in his li- » bris laudatur ANTIPHANES Βοιωτίῳ, legendum censeo » mutato genere Βοιωτίᾳ quemadmodum aliis aliquot » locis [XI. 474. e. & XIV. 650. e.] melius scriptum. Il- » lo sane, qui noni libri principio habetur, [IX. 367. f.] » Pollux legit Βοιωτίᾳ lib. X. cap. 23. « CASAUB. — Ad- sentiuntur Casaubono, cum alii docti viri, tum Iungerm. ad Poll. X. 88. &, qui ipsum Antiphanis locum a Nostro adlatum tractarunt, Sam. Petitus in Miscell. lib. V. c. 3. Taylor in Lectionib. Lysiac. p. 229. ed. Reisk. In eosdem cum Antiphanis, tum Eriphi, qui sequuntur, versus fuse commentatus est Bodaeus ad Theophr. p. 338 sq.

In ANTIPHANIS *vers.* 1. pro ἠλίθιον τὸ, perperam ἠλί- θοντο est in *ms. A.* In *ms. Ep.* abest vs. 1. & maior pars secundi: itemque in seqq. alia partim in medio, partim in fine omissa. *Vers.* 2. ὡς πρὸς ἀπλήστους. Ferri nullo mo- do potuit ὥσπερ πρὸς, delerique haud dubie debuit ab- undans syllaba περ. Quos ἀπλήστους dicit, probabiliter Petitus ad *Boeotos voraces* retulit, de quorum *gula* vide Polybium apud Nostrum, X. 418. a. b.

Versiculi 7 & 8. sic scripti erant in editis: b

Φασὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι τρία
μόν'. ἔστιν ὀλίγον τὸ καλὸν, ἔστι πανταχοῦ
καὶ τίμιον.

Pro quibus omnibus, in *ms. Ep.* nonnisi haec verba le- guntur, τρία μόνα, ὀλίγον ἐστὶ πανταχοῦ τὸ καλὸν καὶ τίμιον. In *ms. A. vers.* 7. non φασὶν, sed φησὶ scribitur; & sic rursus paulo post, ubi iidem versus repetuntur, ubi φησὶ in editis etiam libris servatum erat. Mihi priori loco bene correctum φασὶν visum erat; pariterque deinde eo- dem modo corrigendum putavi, in quo etiam Taylor l.

b c. praeivit. Adeo saepe ista, φησὶ & φασὶ, temere confusa a nostris librariis videmus, ut ubique editori, aut (rectius ut dicam) erudito cuique lectori liberum esse iudicium debeat, utri ex illis sit locus. Tum *eod. vs.* pro ταῦτ' εἶναι est ταυτὶ εἶναι in eodem *ms. A.* quod & ipsum haud dubie mendosum est: & idem codex paulo post, in repetito eodem versu, recte, ταῦτ' εἶναι tenet. *Versum* 8. vero ita edidimus, ut in codice scriptus est, exceptâ personae notâ, quae nusquam in msstis adiecta est. (Nec in superioribus edd. in Graeco contextu usquam personarum notae adiectae sunt: quas in latina versione Dalecampius pro suo sensu adposuerat.) Ita fiebat, ut verba φασὶν - - εἶναι ad superiora essent referenda; ista autem, Τρία μόνον ἐστὶν, alteri personae essent tribuenda; tum rursus illa 'Ολίγον &c. priori personae. Ex superiorum editionum ratione, sic distributae erant personarum partes:

B. *Ab Hesperidibus, per Luciferam, putabam equidem* (scilicet, *advenisse semen.*)
A. *Dicunt, aurea haec mala tria esse tantummodo.* B. *Paucum est pulcrum ubique & pretiosum.*

Parum quidem interesse videtur; facileque patiar, si cui haec posterior ratio magis arriserit: sed ratio a codice nostro praescripta confirmari eo videtur, quod dein sub Eriphi nomine posteriores versus ita repetuntur, ut illa verba Παρ' Ἑσπερίδων ad sequentia referantur, non ad antecedentia. Grotius nonnisi postremam sententiam, Ἔστιν ὀλίγον - - τίμιον, Excerptis suis p. 607. inseruit: titulum vero fabulae nec Βοιωτίῳ, nec Βοιωτίᾳ praefixit, sed Βοιωτίοις; nescio quo fundamento nixus.

Quod dein de ERIPHO poëta dicit, προθεὶς ὡς ἴδια, recte hoc dedit *ms. A.* quod etiam ex coniectura commendaverat CORAY. Minus commode προσθεὶς edd. *Ibid.* Verba τὰ τοῦ 'Αντιφάνους importune hic posita & e margine irrepsisse visa erant TAYLORO: qui cum ait, se non videre quid illa in Athenaei contextu valeant; ego contra, quid in illis incommodi deprehenderit vir doctus, non perspicio. Perapte haec ab auctore expressa: Ἔριφος, προθεὶς αὐτὰ ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα, τὰ τοῦ 'Αντιφάνους, ὡς ἴδια, ἐπιφέρει &c. *Eriphus, postquam eosdem illos iambos, qui Antiphanis sunt, pro suis praemisit, subiecit deinde* &c. Sed illud incommodum videri debebat, quod verbum ἐπιφέρει

ante versus illos positum est, quos *praemissos* ab Eripho ait b
Athenaeus; cum post hos demum eo loco poni debuisset, ubi propria Eriphi verba incipiunt. Quare aut dicendum fuerit, imperite repetitos esse tres, qui sequuntur, Antiphanis versus cum quarti initio; aut cum CORAYO, viro docto, statuendum, tali modo digerenda haec fuisse:

"Εριφος δὲ - - προθεὶς ὡς ἴδια τὰ τοῦ Ἀντιφάνους·
Παρ' Ἑσπερίδων, ὤμην γε, νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
φασὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι. Τρία
μόνον ἐστίν. Ὀλίγον τὸ καλὸν ἐστι πανταχοῦ
καὶ τίμιον.

ἐπιφέρει·

Τούτων μὲν ὀβολὸν, εἰ πολὺ,
τίθημι. &c.

In istis *Antiphanis* versibus sub *Eriphi* nomine repetitis; *vs.* 2. non φασὶν, sed φησὶ, non modo in codice no- c
stro, sed etiam in editis scriptum fuisse, iam supra monui. Dein *vs.* 3. cum olim sic esset editum, μόν'. ἐστιν ὀλίγον τὸ καλὸν, ἐστι πανταχοῦ &c. rursus verba μόνον ἐστίν, iuncta dedit *ms. A.* sequente puncto, quemadmodum edidimus: quo posito, delendum comma erat, quod post καλὸν habebant edd. *Vers.* 4. εἰ πολὺ percommode dedit codex noster; οὐ πολὺ edd. *Vers.* 5. ῥοαί γ'. Particulam in fine, cum deesset editis, ex eodem *ms. A.* adieci. *Ad vers.* 6 *sq.* monuit OLEARIUS, (ad Vitam Apollonii Tyan. IV. 28. p. 168 sq.) *plantationem mali Punicae Veneri tribui*, nempe genitrici & rerum parenti; verbo, virtuti prolificae; ob maximam seminum copiam, quae malo Punico prae caeteris id genus fructibus insunt.

Vers. 8. Cum vulgo iungerentur verba Βέρβεια πολυτίμητε, Dalech. *magni faciundum praemium*, vertit. Quo refertur CASAUBONI Animadversio: »Frustra est vir doctus, qui »emendabat βραβεῖα πολυτίμητα. Βέρβεια *ancillae* barbarae »barbarum est *nomen*, ut servorum pleraque omnia.« Vellem docuisset idem Casaubonus, illud πολυτίμητε quonam sit referendum; quod mihi quidem nullo modo liquet. Subit coniectare πολύτιμοί γε, ad ῥοαὶ referendum, ut οι cum η, & litera Γ cum Τ permutata sit; quarum confusionum neutra admodum infrequens. Valet autem ὁ καὶ ἡ πολύτιμος, ut Grammatici docent, idem atque πολλῆς τιμῆς (vel πολλοῦ τιμήματος) ἠγορασμένος, *magno pretio emtus*, *pretiosus*: πολυτίμητος vero, *multo ho-*

nore dignus; qua ratione Deos πολυτιμήτους *dicimus.* Vide Ammonium p. 118. & Thom. Mag. p. 729. Itaque recte Grotius Excerpt. p. 715. in Menandri versu apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 512. (p. 842. ed. Pott.) pro πολύτιμοι Θεοὶ, quod habent alii, πολυτίμητοι tenuit ex ed. Flor.

εἴ τις ἀντιλέγειν ἔχει. Bene hoc dedit *ms. A.* ἔχοι edd.

AD CAP. XXVIII.

d ἀπὸ τῆς κέδρου τὸ κεδρίον ὠνομάσθαι. Nil mutat *ms. A.* In Epitome autem praetermissa ista omnia ex Phaenia hîc adlata. Commode vero Dalech. in versione, *Citrium a Cedro, tanquam Cedrium nominatum fuisse.* Dioscorides I. 136. ait, τὰ μηδικὰ λεγόμενα ἢ περσικὰ ἢ κεδρόμηλα, ῥωμαϊστὶ δὲ κίτρια. Conf. Bod. ad Theophr. p. 337.

ὅτι δὲ καὶ προλαμβανόμενον. Sic recte *ms. A.* ut corrigendum etiam monuit CORAY, praeeunte Dalecam-
e pio. Perperam προσλαμβ. edd. *Ibid.* In ἅπασι τοῖς ζώοις consentiunt mss. *A.* & *Ep.* quod de *varii generis bestiis* acceperam. Quo accedebat, quod paulo post, verbis illis παραβληθέντες πελωρίοις καὶ ἀγριωτάτοις ζώοις, ταῖς ἀσπίσι δηχθέντες, distingui videbantur *aspides* ab *aliis bestiarum generibus*: unde suspicatus eram, per gradus iri solitum in illo supplicii genere, ut primum serpentibus obiicerentur miseri, dein, si ab his non laederentur, aliis ferocioribus bestiis. At, si ibi *aspides* ab *aliis bestiis* distinguere voluisset auctor, ita scripturus erat, ὑπὸ τῶν ἀσπίδων δηχθέντες, non ταῖς ἀσπίσι. Quare ibi vel *delendum comma post* ζώοις, vel post ταῖς ἀσπίσι pariter comma ponendum, ut intelligantur ista per adpositionem (quam vocant Grammatici) iuncta, *obiecti immanibus & ferocissimis bestiis, nempe aspidibus.* Itaque etiam pro vulgato ἅπασι τοῖς adoptari ἀποσίτοις (i. e. *impastis*) debebat, quod ex Valckenaerii ore olim Koenius ad Corinth. de Dialect. p. 251. commendavit; (conf. Animadv. nostras ad II. 47. d.) nisi ἀπάστοις malueris, quod idem valet. Monuit ad hunc locum CASAUBONUS: » Soliti *Alexandrini* non solum feris laniandos sontes obiicere, verum etiam *venenatorum animalium* morsibus interficere, sicut Athenienses cicutae haustu. Galenus, in » Comment. de Theriaca ad Pisonem, hoc illorum publicum institutum commemorat his verbis: Πολλάκις ἐθεα-

» σάμην ἐγὼ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀλεξανδρείᾳ τὸ τάχος τοῦ e
» ὑπ' αὐτῶν (de *aspidibus* loquitur) γιγνομένου θανάτου.
» ὅταν γάρ τινα τούτῳ τῷ νόμῳ τῆς κολάσεως κατακριθέντα,
» φιλανθρώπως καὶ ταχέως ἀποκτεῖναι θέλωσιν, προσβάλ-
» λοντες αὐτῶν τοῖς στέρνοις τὸ θηρίον, καὶ ποιήσαντες ὀλί-
» γον περιπατῆσαι, οὕτω ταχέως ἀναιροῦσι τὸν ἄνθρωπον.
» *Vidi saepe in magna Alexandria quanta celeritate mortem as-*
» *pides inferant. Quoties enim damnatum aliquem lege supplicii*
» *huius, cum aliqua humanitate, & cito volunt interficere, pe-*
» *ctori serpentem admovent, & passus aliquot ambulare iubent:*
» *atque ita hominem brevi enecant.* «

Ibid. κάπηλίς τις γυνή. Vocabulum γυνὴ, cum deesset
editis, dedere mssti *A.* & *Ep.*

ἐξ ἀκεραίου bene Dalech. *absque dolo* vertit. Suidas: Ἀκέ- f
ραιον· ἄκακον, καθαρὸν, εἰλικρινές: de quo usu illius vo-
cabuli multa collegit Wetsten. ad Matth. X. 16. Quod
praecedit, κατὰ τὸ αὐτὸ, idem valet ac αὐτόθεν, *ex tem-*
pore, e re nata, non deliberato. vide Notas nostras ad Ar-
riani dissertationes Epicteti p. 5 sq. Perperam κατὰ τὸ αὐ-
τὸν *ms. A.* Epitomator breviter, ὡς ἔμαθεν τὸ περὶ τοῦ κιτρίου.

Ἐὰν δέ τις -- ὅλον τὸ κιτρίον. Bene sic *ms. Ep.* cum a
edd. Deest τὸ *ms. A.* *Ibid.* ὁ ἀπ' αὐτοῦ λαμβάνων ἕωθεν
δύο ἢ τρεῖς δακτύλους. *qui mane de eo duo aut tres digitos*
sumserit. Villebrunius vertit, *le poids de deux ou trois dattes*,
i. e. *pondus duarum vel trium palmularum*: quam recte, ne-
scio. Mihi visum erat, δάκτυλον hic dici *quantum* de vis-
cida massa *extremo digito*, quem intinxeris, *adhaeret*: nisi
forsan aut δακτυλίους oportuit, aut δάκτυλος idem
significat quod apud Hippocratem τὸ δακτύλιος sonare Ga-
lenus (in Lexico Hippocr.) ait, nempe κύκλος, κυκλίσκος,
τροχίσκος, i. e. *pilula* vel *pastillum*; si modo satis coagu-
latam statuere liceat massam, ut effingi ex ea *pilulas* vel
trochisci possint. conf. Foes. Oecon. Hippocr. in Δακτύλιος.

AD CAP. XXIX.

Τούτοις εἴ τις. Sic commode *ms. A.* Εἴ τις τούτοις edd.
Ibid. Θεοπόμπου -- ἀνδρὸς φιλαλήθους, καὶ πολλὰ χρήμα-
τα καταναλώσαντος &c. » Verum est elogium, quo Theo-
» pompum *historicum* auctor afficit: *veritatis amantem*, ait,
» *fuisse, eiusque pervestigandae studio magnam pecuniae vim*
» *insumsisse.* De *impensis Theopompi* non tacet Dionysius Ha-

a »lic. in Epistola ad Pompeium. [cap. 6. T. VI. ed. Reisk. »p. 782 sq. ubi plura in illius scriptoris laudem.] De *amo-* »*re veritatis* non desunt qui obstrepant. Athenaeus ipse li- »bro VI. *δυσμενέστατον* appellat, parum constans sibi. »[Athenaei locum ex lib. VI. non habeo in promtu: sed »vide interim Polyb. VIII. 11-13. & Cornel. Nep. in »Alcib. c. 11.] Sed quia ingenue vitia hominum Theo- »pompus carpserat, multorum odia veritas illi paraverat: »itaque *βάσκανον* & aliorum virtutibus inviděntem multi »pronunciarunt, quos refellit Dionysius. Lucianus de »Conscribenda Historia, [cap. 59.] *τὴν αὐτὴν τῷ Θεο-* »*πόμπῳ κατηγορίαν ἕξεις, φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι* »*τῶν πλείστων.* Hinc *Theopompinum scribendi genus* nomi- »nat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicun- »tur, ad Atticum lib. II. [ep. 6.]« CASAUBONUS.

b *τοῦ Ἡρακλεωτῶν τῶν ἐν τῷ Πόντῳ τυράννου.* Aut sic, aut *τοῦ Ἡρακλεώτου, Ἡρακλεωτῶν τῶν ἐν τ. Π. τ.* fuisse scribendum, recte monuit Casaub. De *Clearcho* illo confer Suidam in Κλέαρχος ὁ Ποντικός: apud quem quae de eo narrantur, omnia ex eodem Theopompo desumta videntur. Apud Antigonum Carystium, eamdem rem cum Athenaeo ex Theopompo narrantem, (Historiar. Mirab. cap. 131.) perperam *Agatharchus* pro *Clearcho* nominatur. Alios auctores, qui eiusdem meminere, citavit Beckmann ad Antigon. l. c. pag. 182.

τοῖς πλείστοις ἐδίδου κώνειον πιεῖν· &c. *κώνιον ms. A.* suo more *ει* & *ι* permutans: in *κώνειον* vero consentit *ms. Ep.* Pro eo vero quod hic *κώνειον* dicitur, quod proprie *cicutam* sonat, mox deinde *ἀκόνιτον* ponitur, (*aconitum*,) quae & ipsa quidem est venenata planta, sed generis plurimum diversi, cuius descriptionem apud Plinium habes XXVII. 3, 2. *Aconito* autem, non *cicutâ*, in suos saevisse Clearchum cum ex his, quae mox subiiciuntur, adparet, tum alii confirmant auctores. Quare *κώνειον* h. l. librariorum vitio irrepsisse, & in *ἀκόνιτον* mutandum, & olim docti viri, & nuperrime etiam SCHNEIDERUS ad Nicandri Alexiph. p. 92. censuit. Eamdem vero cum olim sententiam dixisset *Hieron.* MERCURIALIS, (Var. Lect. III. 4.) adiecerat: »Nisi malumus Athenaeo *κώνειον* & *ἀκό-* »*νιτον* idem perperam exstitisse, quemadmodum Stephanus »de Urbibus eum citans, in Ἀκόναι, attestari videtur: in »quo etiam subinde ab aliis auctoribus peccatum.« At

commode CASAUBONUS: »Quia in multis Graeciae oppidis, inquit, legitimus, ut ita dicam, & usu plurimo cognitus veneni modus, *cicutae propinatio* fuit; κώνειον simpliciter pro *venenato poculo* usurparunt: sicut *pyxis*, [quae proprie *buxea* est,] dicitur etiam ex auro & argento; & χάλκεα poëtis etiam *ferrea* & *chalybea*; sexcenta his similia. Ita debueram accipere interpretes, cum ait noster, τοῖς πλείστοις ἐδίδου κώνειον πιεῖν: non de *potu cicutae*, ut verterunt: nam sequitur statim, πίνοντας τὸ ἀκόνιτον, de eodem veneno, ut clarum est, & admonuerunt ante nos viri doctissimi: quibus assentiri non debes, Athenaei codices emendantibus. Stephanus: Λέγεται δὲ καὶ ἀκόνιτον δηλητήριον φάρμακον, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν, ὅτι (malim, ἱστορῶν) τοὺς προφαγόντας τὸ πήγανον μηδὲν πάσχοντος [immo πάσχοντας, aut πάσχειν] ἐκ τοῦ κωνείου. Manifeste hic scriptor imitatione Athenaei κώνειον pro *venenata potione* ἁπλῶς usurpavit. Ita autem hic legunt & membranae omnes & Hoescheliana Epitome.« — Et Athenaeo quidem ipse etiam Theopompus in illo vocis usu praeivisse videtur. b

πρὶν φαγεῖν πήγανον, *quin rutam comedissent.* De rutae usu contra venenum consulendus BECKMANN ad Antigonum Caryst. p. 69 sq. *Ibid.* ὃ καὶ κληθῆναί φησι. Particulam καὶ, quam ignorabant editi, commode dedit uterque *cod. A.* & *Ep.*

»Finito sermone de *Citro*, ait: Ταῦτ' εἰπόντος τοῦ Δημοκρίτου. Ubi scribendum aliquando putavi τοῦ Λαρηνσίου. *Democritus* enim Romani hominis nomen non est: illum autem qui super citrio malo modo disputavit, & Romanum fuisse, & e primoribus, colligitur ex praecedentibus paulo ante verbis, εὖ οἶδα μαθὼν παρὰ πολίτου ἐμοῦ πιστευθέντος τὴν τοῦ Αἰγύπτου ἀρχήν. Praefecturam Aegypti alii fuisse creditam, quam Romano civi, putandum non est. Sed patuit late per ea tempora ius civitatis Romanae. Verum de isto Democrito & caeteris convivis plura ἐν τοῖς προλεγομένοις.« CASAUB. — *Democritum* haec dicentem fecit Athenaeus inde a pag. 83. c. Casauboni Prolegomena in Athenaeum numquam lucem vidisse, iam alibi monuimus. Nos de Convivis, quos finxit Athenaeus, disputavimus in Animadversionibus ad auctoris Prooemium.

c *ἀπήσδιον.* Sic recte h. l. edd. *ἀπείσδιον ms. A.* quae mendosa verbi forma passim alibi in editos quoque libros irrepsit. *Mox*, pro *κίτρον*, uterque codex noster perperam *κρίτον* habet.

AD CAP. XXX.

Totum hoc caput, cum dimidia parte capitis sequentis, praetermisit Epitomator.

Epicharmi *tres priores versus* sic concepti distributique legebantur in editis:

Ἄγε δὲ παντοδαπὰ κογχύλια,
Λεπάδας, ἀσπέδους, στραβήλους, κηκιβάλους, τηθυνάκια,
Βαλάνους, πορφυρᾶς, ὄστρεα συμμεμυκότα.

Quos partim mutilos, partim corruptos esse adparet: nec vero emendare eos nobis licuit. Debuisse trochaicos esse tetrametros catalecticos, ut sunt plerique Epicharmi versus, monuit Valckenarius ad Theocr. p. 223. adparebatque e posterioribus versibus, qui satis integri ad nos pervenerunt. *Vers.* 1. Ἄγει δὲ est in *ms. A.* quod recte in Ἄγε δὲ mutasse videtur primus editor, ut a pede tribrachy legitime inciperet versus. Quod *vers.* 2. κραβύζους & στραβήλους iunxi, non recte a me factum esse intelligo: alterum in contextu, alterum in nota poni debebat. κραβύζους quidem quid sit, quod ex nostro *ms. A.* adnotatum est, nescio; nec ullibi aliàs, nec apud veterum nec recentiorum quemquam, vestigium illius nominis reperire mihi contigit. Quae ipsa vocis illius insolentia induxisse primum editorem videtur, ut eius loco istam στραβήλους ex coniectura substitueret, ex pag. 86. c. & f. desumtam. Quod pro ἀσπέδους, Casaubonus ait: „Scribi probem cum msstis λεπάδας ἀσπέτους, *lepa„das multas*: nam ἀσπέδους nusquam invenias.“ — vereor, ne illud ἀσπέτους (ut passim alia, quae in marginibus librorum impressorum cum codd. msstis collatorum scripta Casaubonus repererat) non ex codice msto, sed ex alicuius docti viri coniectura ductum fuerit. Noster certe *ms. A.* ipsum ἀσπέδους agnoscit: quod quidem quid sit, non magis quam Casaubonus compertum habeo, aut quam Gesnerus, qui in libro de Aquatil. voce *Aspedos* nil aliud adnotavit, nisi esse conchylii genus apud Epicharmum. Pergit adnotare Casaub. „Ἀστάκους emendari [pro ἀσπέ-

» δους] non probo : etsi enim τῶν ὀστρακοδέρμων sunt astaci, non tamen de genere conchyliorum. *Strabeli* ex Athenaeo & Hesychio noti : tamen in exaratis manu constanter κραβύζους. De *cecibalis* amplius quaeramus : [nusquam enim alibi id nomen occurrit :] τηθυνάκια, sunt parva τήθυα, de quibus multa in sequentibus. «

Sicut postrema verba *verſ.* 3. ὄστρεα συμμεμυκότα legitimam posterioris hemistychii trochaici mensuram habent, d
sic sequentibus versibus ad eumdem modulum aut parum aut nihil deerat. In singulis maxime vocibus nonnulla monenda sunt. Et quidem *eod. verſ.* 3. pro πορφυρᾶς oportebat πορφύρας, idque in contextu corrigi debebat. Dein pro συμμεμυκότα, scribitur συμπεφυκότα p. 92. f.

Verſ. 4. Pro vulgatis διελεῖν, ἐστὶ, & καταφαγεῖν, cum Valckenario l. c. doricas formas διελῆν, ἐντὶ, & καταφαγῆν posui; de quibus vide Maittaire, Dialect. p. 230 sq. & pag. 206. quamquam non negaverim, istis formis substitui ab Athenaeo vulgatas potuisse: ac sane nihil hic mutabat noster *ms. A.* At doricas formas ἐντὶ & ἐμπαγῆμεν paulo post *vſ.* 6. servatas in libris videmus. Caeterum, sicut *ostrea aperire, difficile* dicit Epicharmus: sic κόγχην διελεῖν, *concham aperire*, in proverbio de *re facili* usurpabatur, de quo infra pag. 87. a.

Quintus verſus probus erat, nisi quod pro ἀναρίτας perperam ἀναρίπτας erat in ed. Ven. sicut & in *ms. A.* quod correxit editor Basileensis. Ibi CASAUB. » Ἀναρῖται, sive » ἀνηρῖται, iidem cum iis quos νηρίτας alii vocant. In » multis dictionibus τὸ α impune adest aut abest : sic strabeli & astrabeli iidem. « De *anarite* conf. pag. 86. b. De strabelo & astrabelo habes pag. 86. f.

Ibid. » σκιφύδρια Epicharmo sunt quae aliis ξιφύδρια. » Hesychius : Ξιφύδρια, κοχλία. [κοχλίας, puto, voluit; » aut κογχύλια. Idem : Σκιφύδρια, εἶδος κογχυλίου.] Sic & » σκίφος pro ξίφος. [Maittaire, Dialect. p. 149.] Et pisces » quoque *sciphiae* non alii a *xiphiis*, sed ab istis Epicharmi conchyliis diversi longe. Sciphydrium, latine *gladiolus*. De hoc genere ait EPICHARMUS [*Verſ.* 6.] τὰ γλυκέα μὲν ἐντὶ ἐπέσθειν, [perperam ἐπίεσθειν ed. Ven. & » Bas.] ἐν πάγει μὲν δ᾽ ὀξέα. Corrigo, τὰ γλυκέα μὲν » ἐντὶ ἐπέσθειν, ἐμπαγέμεν δ᾽ ὀξέα : *qui* (gladioli) *dulces* » *quidem sunt in edendo, acuti autem in perforando.* ἐμπαγέμεν, Doricum pro ἐμπήγειν, (nam πήγω dicebant pro

d » πηγνύω;) vel pro ἐμπαγῆναι, quod ita accipiendum, » ὥστε ἐμπαγῆναί τινα αὐτοῖς ῥᾳδίως, *ut facile aliquis traiici » ab illis poſſit.* Vel hic locus interpretum commenta de » etymo vocis σκιφύδρια ſatis refellit. « Casaub. — Scilicet a σκύφος derivabat Dalech. cum Rondeleto. Caeterum *ſciphydrii* vel *xiphydrii* nomen diligentiſſimus in hoc genere & rerum & nominum ſcrutator Geſnerus (de Aquat. p. 234 extr. & ſq.) nonniſi ex hoc Athenaei loco & ex Heſychio cognitum habuerat. Xenocrates c. 30. (31.) ξιφύδρια eadem dicere conchylia videtur ac τελλίνας, de quibus mox lit. e. & f. At *tellina* nec *perfodere* manum poteſt, nec ullam cum *gladio* habet ſimilitudinem. Pro vulgato ἐπέσθειν commode ἐπέσθεν ſcribendum propoſuit Caſ. quae forma in praeſente quidem infinitivi frequentior fuiſſe videtur; ſed quemadmodum etiam χαίρην & ἕρπην ex Theocr. XIV. 1. & XV. 26. adnotavit Maittaire p. 230. ſic ἐπέσθην h. l. ſcribendum putaveram, ut ſupra διελῆν & καταφαγῆν. At apud Theocritum nunc video a pleriſque χαίρην & ἕρπην edita abſque iota ſubſcripto: a Valckenario vero etiam in Theocriti Adoniaz. vſ. 26. vulgarem formam ἕρπειν video reſtitutam, & diſerte commendatam ut meliorem quam ἕρπην: quare, cum idem vir doctus ad Theocr. p. 223. hunc Epicharmi verſum ſic ſcribendum praecepit,

τὰ γλυκέα μὲν ἔντ' ἐπέσθειν, ἐμπαγῆναι δ' ὀξέα:

videtur pari ratione ἐπέσθειν conſulto ſcripſiſſe, quod equidem nolenti ei excidiſſe putaveram, quoniam paulo ante διελῆν & καταφαγῆν doricâ formâ ſcripſerat. Denique ἐμπαγέμεν, in activo, de quo primum cogitaverat Caſaubonus, nec fert metri ratio, nec ſententia, quae paſſivum ἐμπαγῆμεν (pro communi ἐμπαγῆναι, cf. Maitt. pag. 232.) deſiderabat, hâc ſententiâ: *quae iucunda quidem ſunt ſi comedas, ſed acuta ut eis perfodiaris.* Ad iſtam ſcripturam accedit etiam noſter codex, in quo ἐνπαγῆμεν: ubi notandum, ſaepius in vetuſtis codicibus teneri ν literam in vocibus compoſitis, ubi ex pronunciationis lege ob ſequentem labialem in μ mutari illa debebat.

Verſus 7. ſic ſcriptus erat in editis:

τούς τε μακρογογγύλλους σωλῆνας· ἠ μέλαινά τε:

ubi noſter *ms. A.* recte & μακρογογγύλους ſimplici λ litera dedit, & doricam formam ά, cui quidem ἠ in codice ſuperſcripta eſt. — » Emendabat doctiſſimus Geſnerus [de » Aquatil. pag. 1036.] μακροκογχύλους. Sed cur editam

» non feramus lectionem? Μακρογόγγυλος, *longus ac te-* d
» *res* significat; ut πολυποίκιλος, *multus & varius. Solenes*,
» qui etiam dicti sunt *digiti*, & δόνακες, & αὐλοὶ, quare
» non possunt μακρογόγγυλοι appellari? Sic de alia con-
» chyliorum, ut videtur, specie, factum nomen γογγυ-
» λόσκηνος, id est, Hesychio interprete, γογγύλον ἔχων
» τὸν οἶκον ἢ τὸ σῶμα. « CASAUB. — Post σωλῆνας commodius fortasse poneretur maior distinctio: nam ab illis verbis, ἁ μέλαινά τε incipit novum genus constructionis: praecesserant accusativi; nunc sequuntur nominativi, ubi intelligendum verbum παρέστω, *adsit*, vel μὴ ἀπέστω, ut VII. 295. f. Sic subinde faciunt poëtae, ut in media oratione mutent constructionem: simile exemplum haud procul abest, in Philyllii versibus p. 86. e.

Desperatum versum, qui sequitur, sic scripsi ut editus erat:

κόγχος, ἅπερ κογχόθηρα πᾶσιν ἐς τρισώνια.

Ibi CASAUBONUS ait: » Scripta manu lectio nihilo me-
» lior, ἅπερ κογχόθηραν πᾶσιν ἐς τρισῶνα. Auctor Epito-
» mae, quae sanare non poterat, praetermisit pudenter. « — Ab Epitomatore totum hoc caput praetermissum esse, iam supra monui. In τρισώνια noster *ms. A.* nihil, quod sciam, mutat: sed in κογχόθηραν vel κογχοθήραν cum Italicis Casauboni codicibus consentit: quod utique nihilo melius videtur vulgato. Illud quidem minime dubium esse debet, de *pinna*, quae dicitur, concha agi, cui ex vulgata apud veteres opinione cancellus praesto est, vulgo πιννοτήρης vel πιννοθήρας dictus, (de quo infra pag. 89. e.) qui pinnae *cibum venatur.* Illum cancellum cum hic a *venando* κογχοθήραν dicat poëta, suspicatus sum voluisse eum alio vocabulo alterum nomen exprimere quod a verbo τηρεῖν, id est, a *custodiendo* & *diligenter observando* ductum est, exprimere: in eamque sententiam vocabulum τρισώρτος h. l. positum a poëta coniectaveram, quod idem valeret ac πολυωρητικὸς, *multam curam gerens*, *diligenter observans.* Id si non placet, (cum, praeterquam quod nullibi aliâs reperitur istud vocabulum, illud etiam obiici possit, ex analogia sermonis, sicut ὀλίγωρος dicitur, *qui exiguam curam habet*, sic τρίσωρος, non τρισώριος fuisse dicendum) vide an magis adrideat, quod a VILLEBRUNIO propositum propius abest a librorum scriptura. Is igitur τὰ ὤνια, quae proprie sunt quaecumque *res venales*, sigillatim de *alimen-*

d *tis* vel *cibariis* accipi posse statuens, legere se ἐστὶν ὤνια ait: voluerat, puto, aptius ad sententiam, & propius etiam ad literam, ἐστ' εἰς ὤνια dicere; itaque versum hunc gallice sic reddidit: *qui ont toutes une sentinelle dans leur coquille, pour trouver à paitre.*

Reliqui *tres versus* 9 - 11. in hunc modum editi legebantur:

Θάτεραι δέ τ' αἱ κόγχοι αἱ ἀμαθίτιδές τε κακοδόκιμοί τε κνυγόνοι
e
Τὰς ἀνδροφυκτίδας πάντες ἄνθρωποι καλέοντι,
Ἄμμες δὲ λεύκας τοὶ θεοί.

Sic quidem in ed. Ven. expressi sunt: a qua non discedunt posteriores editiones, nisi quod per operarum errorem pro κακοδόκιμοι, est κακοδόκοιμοι in ed. Bas. & κακοδόκ' μοι in ed. Cas. 1. tum pro κνυγόνοι est κνυυγόνοι in ed. Cas. 2. 3. denique quod pro λεύκας est λευκὰς in ed. Cas. 3. Ibi haec adnotavit CASAUB. » Lego κἤγονοι,
» & fortasse etiam κάδόκιμοι: *alterae*, sive alterius generis
» *conchae sunt fabulosae, & male audiunt, ceu generationis ini-*
» *micae: has vulgo mortales appellant* ἀνδροφύκτιδας, *virifu-*
» *gas: nos dii vocamus albas.* Dalecampius ἀμαθίτιδας *con-*
» *chas* putat dictas ab *Amatho*, Veneri sacra: *Amathuntem*,
« puto, voluit dicere. Atque huius sententiae auctor illi
» Conradus Gesnerus: [de Aquatilib. p. 285.] qui Vene-
» ris conchas esse putat, quas χοιρίνας & *porcellanas* vul-
» go appellant. Ne assentiar doctiss. viro facit analogia:
» qua enim proportione ἀμαθῖτις ab Ἀμαθοῦς possit dedu-
» ci? Quin potius commune hoc epitheton esse censemus
» illarum concharum quae in limo generantur: nam, ut
» ait Nicander, testaceorum, quae ille vocat ὀστρακόρινα,
» Πολλὰ μὲν ἐν πέτρῃσι, τὰ δ' ἐν ψαμάθοισι νέμονται: &
» humanae sapientiae pater [Aristot. Hist. Anim. V. 15.]
» in βορβορώδει quidem limo ostrea, in ἀμμώδει vero con-
» chas nasci; quod huc facit inprimis. ἀμαθὸς enim, [ἄμα-
» θος] ut docent grammatici, ὁ ἀμμώδης τόπος: ut mi-
» rum non sit, Epicharmo appellari κόγχας ἀμαθίτιδας,
» quas ait philosophus generari in locis ἀμαθώδεσιν, aut
» quod idem est ἀμμώδεσι. Si probarem a loco istud no-
» men inditum, non ab Amathunte Cypri, sed ab Ama-
» tha oppido Siciliae deducerem, servatâ analogiâ. — Emen-
» dat deinde Dalecampius καλοδόκιμοι & ἀνδροφύτιδας.
» [vertens scilicet, *clari nominis, ad conceptus & partus lau-*

E 4

» *datae.*] Nos caussam non videmus, cur edita lectio re- » pudietur. Homerum imitatur Epicharmus in istis, *ἄμμες* » *δὲ λευκὰς τοὶ θεοί*: separat *dialectum deorum* ab *humana*; » qua de re in Cratylo Plato. « — In eamdem cum Casaub. sententiam *ἀμαθίτιδας κόγχους* Henr. Stephanus in Indice Thes. interpretatus erat *conchas gaudentes arena littorea.* Versuum mensuram non attigit doctus Animadversor. VALCKENARIUS, omissis duobus qui ultimum praecedunt: » Ultimus, inquit, Trochaicus legitimus erit, una » tantum litera elisa:

πάντες ἄνθρωποι καλέοντ', ἄμμες δὲ λευκὰς τοὶ θεοί. «

Et sic nos quoque editum volueramus, nisi quod pro *ἄμμες* a BRUNCKIO *ἀμὲς* accepimus, quod ille, sic in *ms. Par. B.* repertum, magis esse doricum iudicaverat. Et id quidem diserte Eustathius a veteribus praeceptum testatur: (ad Iliad. *ρ'.* pag. 1151, 14.) *οἱ παλαιοί φασιν καὶ ὅτι ἄμες* [sic ibi editum, in Bas. quidem edit.] *λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ἄμμες δὲ οἱ Αἰολεῖς.* Conf. Maittaire Dialect. pag. 193. Ex nostro quidem *ms. A.* nihil h. l. adnotatum: sed facillime effugere talia potuerunt vel diligentissimi exploratoris aciem. Quod vero *οἱ θεοί* in nostro exemplo expressum est, id temere factum; pro quo *τοὶ θεοὶ* velim restitutum. *λεύκας* penacute scriptum (ut iam dixi) in editionibus omnibus, excepta tertia Casauboniana; nec in mssris adnotatus dissensus: caeterum facile patiar in *λευκὰς* mutari. Constituto versu postremo, facile ad suos numeros redigi posse duo praecedentes mihi visi erant: in quo adiuvit nonnihil *ms. A.* qui pro *κόγχοι αἱ* habet *κόγχοι τε αἱ*, quod in *κόγχοι τε, ταί τε* mutavi: in illo *τ' αἱ* vero, quod praecedebat, itemque in *τε* post *ἀμαθίτιδες*, haud dubie idem articulus *ταὶ* latebat. In constituenda singulorum vocabulorum vel scriptura vel significatione maior difficultas inest: nec ego quidquam definire ausim. Dalecampius pro *κακοδόκιμοι* videtur *καὶ εὐδόκιμοι* vel *κνιδόκιμοι* legisse, & dein *ἀνδροφυτικὰς*, pro *ἀνδροφυκτίδας*: scilicet Plinii verba (puto) respiciens, XXX. 12, 43. *Cochleae in cibo sumtae accelerant partum; item conceptum, impositae cum croco.* GESNERUS, (de Aquat. pag. 270.) *androphyctidas* tenens, ait: » Hae conchae fortassis, contraria quam reliquae facultate, Venerem non promovent, sed inhibent: aut etiam » sterilitatem inducunt, ut inde *κακοδόκιμοι κνυγόνοι*, hoc

e » est, *male probatae ad foecunditatem*, & *Androphyctides*, » forte a virorum & concubitus taedio ac fuga, dicantur. « — Ad Dalecampii sententiam accedens Valckenarius: (ad Theocr. pag. 223.) » Si lectum fuit, inquit, εὐδό- » κιμοι, κἤγονοι: vox ἄγονοι [quae scilicet inerat in » κἤγονοι, idem valente ac καὶ ἄγονοι] bic forsan ab in- » terprete reddi potuit πολύγονοι. « — Nempe eam interpretationem adnotavit Hesychius: Ἄγονον· πήγανον, ἢ πολύγονον.

AD CAP. XXXI.

Quae ex eiusdem Epicharmi *Musis* corrupte sic edita legebantur:

Ἀντὶ τοῦ κόγχος ἀντέλλην καλέομες. ἔστιν δ᾽ ἄδιστον κρέας:

in hunc modum emendans Casaubonus,

Ἐντὶ κόγχος ἂν τέλλην καλέομες· — —

recte haud dubie priora constituit verba, nisi quod metri ratio verbum ἐντὶ ad superiorem versum pertinere ostendebat: de voce τέλλην vero non cogitaverat vir doctus, dorice τέλλαν, non τέλλην, fuisse dicendum. At noster *cod. A.* τέλλειν exhibens, pro solita sua vocalium ει & ι confusione, haud dubie τέλλιν indicabat, quod adeo adoptavi: scil. a recto casu ἡ τέλλις, qui idem sonasse videtur ac ἡ τελλίνη vel τελλίνα. καλέομες dorica forma est, pro καλέομεν. Dein in posteriore hemistychio ferri non debuit vulgatum ἔστι: sed desiderabatur doricum ἐντὶ, sive accentu retracto ἔντι malueris; certe absque ν ἐφελκυστικῷ, quod hic quidem respuebat metrum.

ἣν Ῥωμαῖοι μίτλον ὀνομάζουσι. Cum μύτλον esset editum, monuit Palmerius: (Exercit. p. 492.) » Lege » μίτλον. Nam si fuit Romana vox, non potuit habere τὸ » υ: eâ literâ non utebantur Romani, nisi in vocibus Grae- » cis; & Plinius *mitulos* semper scribit, non *mytulos*. « Vide Plin. IX. 37, 61. & 51, 74. & XXXII. 9. 31. *Mitulum* etiam in versione scripserat Dalech. Nobis vero istis virorum doctorum auctoritatibus nil erat opus: ipse codex noster μίτλον offerebat.

Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἀχνυμένης σκυτάλης συγγράμματι. Nil opus erat, ut Σκυτάλης maiuscula litera scriberemus: si maiusculam utique

velles, Ἀχνυμένης σκυτάλης erat ſcribendum. Quod au- e
tem coniectaveram, *ἀ γ ν υ μ έ ν η ς* forſan oportuiſſe, ſi-
militer a CORAYO h. l. adnotatum video: »An ἀγνυμέ-
»νης?« In eamdemque ſententiam olim MEURSIUS in Bibl.
Graec. (Theſ. Antiq. Graec. Vol. VIII. p. 1254.) titulum
commentarii ARISTOPHANIS ab Athenaeo citati, *de f r a-
c t a ſcutala*, interpretatus erat. At in vulgatam ſcriptu-
ram conſentiunt alii auctores, qui magno numero ver-
bum illud ἀχνυμένη σκυτάλη, quo proverbialiter olim
uſus erat ARCHILOCHUS poëta, commemorarunt. Vide
Brunckii Fragmenta Archilochi num. 39. T. I. Analect. p.
46. & confer quae ad illud Fragmentum, ex Ammonio
de Diff. Vocab. p. 7. ducto, docte (ut ſolet) adnotavit
Iacobs T. I. P. I. p. 174. Et quamvis ex hoc ipſo, quod
Ariſtophanes Grammaticus commentarium περὶ τῆς ἀχνυ-
μένης σκυτάλης ſcripſerit, intelligi videatur, ne inter ve-
teres quidem ſatis conſtitiſſe, quid illo verbo voluerit
Archilochus, tamen uſu obtinuit, ut ἀχνυμένη σκυτάλη
tamquam in proverbio de *triſti nuncio* diceretur, ut do-
cent Paroemiographi, Diogenianus III. 25. & Apoſtolius
V. 29. Itaque περὶ τῆς ἀχνυμ. σκυτ. latine *de Triſti ſcy-
tala* reddi debebat. Conf. Eraſm. Adag. *Triſtis ſcytale.*

In duobus ALCAEI *verſibus*, qui mox adponuntur, nil f
mutat noſter codex, niſi quod in *priori* verſu pro θα-
λ ά σ σ η ς, quod erat editum, doricam formam θ α λ ά σ-
σ α ς dedit, quamquam & ibi ſuperſcriptâ literâ η ſimul
communis forma indicatur. In *poſteriori verſ.* quod in
ed. Caſ. 2. ἀθαλασσία ſcribitur pro ἁ θαλασσία, error eſt
illi editioni proprius: caeterum nil variant libri. Vulga-
tam, quam tenuimus, lectionem, ſic interpretatus erat
DALECH. *In lepadibus animum recrees ô marina lepas*: [ubi
intelligi poterat, *animum n o b i s recreet.*] monueratque in
ora, iocum eſſe ex ambiguo vocis λεπὰς ſignificatu. CA-
SAUBONUS vero: »Quidquid nonnulli muginentur, in-
»quit, fatendum eſt, ita ſcripta haec Ἐκ λεπάδων χαύνοις
»φρένας &c. ſenſum nullum habere. Legimus nos, Ἐκ
»λυπάων δ' ἰαίνοι σε φρένας ἁ θαλ. λεπάς: vel, ἰαίνοις ὦ
»θαλ. λεπ. Optat iucunda omnia amiculae: in his, ut
»*lepade marina animum oblectet, ut ſolent pueri fiſtula*; vide
»ſequentia Athenaei.« — Equidem nihil definiam. An
λυπάων penultimâ longâ, pro λεπάδων, ferat metri ratio,
penes artis peritos iudicium eſto. Tenendum vulgatum

f persuadebit fortasse Hipparchi ille versiculus, III. 101. a: ἐν λοπάσιν μ' εὐφραίνει &c. In verbo χαύνοι utique vel terminatio vel accentus certe fuerit mutandus: sed, ipsum verbum cum alio mutare, minus necesse esse videtur.

ὁ δ' Ἀριστοφ. γράφει ἀντὶ τοῦ λεπὰς, χέλυς. » Inter » oblectamenta iuventutis fuerunt & conchyliorum gene» ra quaedam, ex quibus varia sibi ludicra pueri confi» ciebant. Aristophanes pro λεπὰς emendabat χέλυς: [i. » e. *testudo*:] credo, quia ad illa quae diximus puerilia » oblectamenta parum aptas existimabat esse marinas *pa*» *tellas*. Quantum huic emendationi tribuendum sit, amis» sis Alcaei poëmatis, aestimare hodie non licet nobis. » Videtur tamen primus eius odae versus, non obscure » alteri lectioni favere, πέτρας καὶ πολιᾶς θαλάσσης τέκ» νον: nam quid aliud *lepas*, nisi *rupis & maris progenies?* « Casaub.

Quem Dicaearchum mox dicit Athenaeus, Messenius fuit, Aristotelis auditor, saepius Nostro citatus: Grammaticus, sicut Aristophanes. Ibi cum ἐκλεξάμενον vulgo legeretur, mireris illum errorem non animadvertisse Casaubonum. Haud dubie ἐκδεξάμενον oportuit, ut monuit Valcken. ad Phoen. p. 169. conf. X. 430. c. & II. 66. b. ibique not.

a Σώπατρος ὁ φλυακογράφος. Cum adnotasset Dalech. pro vulgato φλοιακογράφος legere quosdam (nempe legendum existimare) φλυαρογράφος; Casaubonus contra: » Errant, inquit, qui Sopatrum appellari » non ferunt φλοιακογράφον. Super membranas & Epito» men Eustathius fidem facit huic lectioni. φλοίακες in » Magna Graecia dicebantur *histriones & mimi*: [Eustath. » ad Iliad. λ'. p. 836, 47.] *mimorum poëtae*, φλοιακογράφοι; » vel etiam φλύακες aut φλοίακες simpliciter. Stephanus » de Urbibus, [voc. Τάρας:] Ῥίνθων Ταραντῖνος φλύαξ, » τὰ τραγικὰ μεταῤῥυθμίζων εἰς τὸ γελοῖον. Vir doctus, » qui in hoc Stephani loco φλύαξ aliter accipit, fallitur. » Huiusmodi poësis proprio nomine *hilarotragoedia* appel» labatur, vel *phlyacographia*. Suidas eius auctorem facit » Rhinthonem: Ῥίνθων, ait, Ταραντῖνος κωμικὸς, ἀρχηγὸς » τῆς καλουμένης ἱλαροτραγῳδίας, ἥ ἐστι φυλακογραφία. » scribendum φλυακογραφία. Nihil interest inter φλύαξ » & φλοίαξ. Idem (Suidas) alibi [in Σωτάδης Κρὴς] de

»Sotade: ἔγραψε φλύακας, ἤτοι κιναίδους. De hoc Sopa- a
»tro plura cap. XXXII. « [scil. ad III. 119. a.] Casaub. — In vulgatum φλοιακογρ. consentiunt quidem h. l. mssti. *A.* & *Ep.* quae scriptura ex prava confusione vocalium οι & υ nata est. Sed veram scripturam per υ infra, XIV. 621. f. cum editis tenet *ms. A.* atque etiam *ms. Ep.* (in quo quidem οι ibi superscriptum, quod e suo Epitomes exemplo Eustathius l. c. in suos Commentarios transtulit.) Eam porro scripturam per υ non solum locis citatis Suidas & Stephanus tenent; sed rursus idem Suidas in serie literarum, vocab. Φλύακες, & Hesychius in Φλύαξ, quod per γελοιαστὴς ille interpretatur. Deinde, eamdem originem habere hoc vocabulum cum verbo φλυαρεῖν, (quod nusquam per οι scribitur) docet idem Hesychius, cum φλυάσσει interpretatur φλυαρεῖ, φλύει: & Eustathius ad Dionysii Perieges. vs. 976. cum ait: Ῥίνθων ὁ ἐπικαλούμενος Φλύαξ, ἤγουν φλύαρος ὑποκοριστικῶς.

In Sopatri *vers.* 1. quod pro μέ τις, in *ms. Ep.* est μέγας, id quidem ex Epitomatoris emendatione esse videtur, parum utique illâ necessariâ. Monuit h. l. Casaub. »Elegantia est Homerica, ἔβη με [εἰς] ἀκοὰς ἦχος: »ut, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. « — Plura talia, ni fallit animus, apud Tragicos reperiuntur. Quod vero adiecit idem Casaub. »Membranae tamen, & Epitome, »μέγας, non μέ τις: « si praeter Epitomen aliae membranae μέγας habent, sunt illae ex Epitoma adulteratae; nostrae quidem vetustissimae membranae μέ τις tenent. Sed est nimirum hoc eiusdem generis, de quo iam saepe monui: viri alicuius docti coniecturam, in ora libri notatam, pro codicis msti lectione acceperat Casaub. *Vers.* 2. »μελῳδὸς ἦχος (ait idem Casaub.) pro μεμελῳδημένος vel ἐμμελής.« Id est, μελῳδὸς adiective accipiendum, quasi esset μελῳδητός.

Πάλιν ὁ Ἐπίχαρμος ἐν Πύῤῥᾳ καὶ Προμαθεῖ. Haec & nonnulla, quae sequuntur, praeteriit Epitomator. Imperite vero Πᾶ δ' Ἐπιχ. erat editum; ubi Casaubonus: »Illud Πᾶ pro καὶ quomodo huc irrepserit etiam »in msstis, nescio; nam ad superiora pertinere non vi»detur. Caetera sic lego, Ἐπίχαρμος ἐν πυρκαεῖ Προ»μηθεῖ. Epicharmum hoc nomine fabulam docuisse, testa»tur Pollux lib. X. c. 23. [sect. 82.] Promethei fabulam »per partes poëtae varii docuerunt, & cognominibus sua

a » dramata distinxerunt. In Aeschylearum tragoediarum » indice legas, Προμηθεὺς δεσμώτης, Προμηθεὺς πυρφόρος, » Προμηθεὺς λυόμενος: sed & Προμηθεὺς πυρκαὴς [im» mo πυρκαεὺς, activa notione; non πυρκαὴς, quod pas» sivam habet significationem] ab Aeschylo composita » est, ut affirmat conceptis verbis Iulius Pollux lib. IX. » [sect. 156.] Quare augeatur, me auctore, antiquus il» le catalogus, fabulae istius nomine. Restituatur etiam in » eodem albo corruptum nomen alterius dramatis, aut » certe praetermissum: nam in litera Θ prima censeri de» buit fabula Θαλαμοποιοὶ, auctore eodem Polluce lib. VII. » c. 26. « [sect. 122.] — At nihil huc facit Aeschyli Προμηθεὺς πυρκαεύς. Epicharmi fabula, cui iuxta Athenaeum titulus erat Πύῤῥα καὶ Προμηθεὺς, apud Pollucem X. 82. ex veterum librorum praescripto Πύῤῥα ἢ Προμηθεὺς inscripta erat, exiguâ differentiâ. Vide Meurs. ad Hellad. p. 64. & Pollucis interpretes, ac praesertim Hemsterh. ad Poll. X. 82. Eidem fabulae apud Nostrum X. 424. d. solus titulus Πύῤῥα tribuitur. Absurdum Πᾶ δ' ex perperam accepto scripturae compendio natum erat. Perspicue optimus noster codex πάλιν dedit.

Monstrosae rationi, qua scriptus vulgo legebatur *versus* ex illa *Epicharmi* fabula citatus, Κᾆν τις Ἑλλήνων τὸν ἄνδρι τ' ἂν θᾶσαι δὴ καὶ λεπὰς ὅσσα, nil medentur nostrae membranae. Quae verba cum latine sic reddidisset Dalech. *Si quis autem Graecorum lepas quanta sit contempletur;* CASAUBONUS: » Nae bono fuerunt stomacho, inquit, qui » haec concoxerunt. Nos foede omnia inquinata affirma» mus; & ita emendamus, ipsa corruptae lectionis vestigia » prementes: Καὶ τελλίναν τε κ' ἀναρίταν θᾶσαι δὴ, καὶ » λεπὰς (vel λεπάδ') ὅσα. *Tellinam & anaritam hunc spe» cta, ac patellam marinam, quâ magnitudine sint.* Conside» ra superiores eiusdem poëtae locos, & favisse hic nobis » Musas non dubitabis. θᾶσαι valet *cerne*: extat apud Theo» critum & Sophronem, eiusdem dialecti poëtas. « — Cuius emendationes in praecipuis quidem verbis adoptare non dubitavi. Initio vero tenui κᾆν: quod si bene habet, significaverit *modo, tamen, solummodo;* ut κᾆν θᾶσαι idem fere valeat, ac θᾶσαι μὰν infra apud Sophronem, III. 106. a. sed τὰν pro κᾆν malebam.

Παρὰ Σώφρονι δ' οἱ κόγχ. Exspectabam αἱ κογχ. cum & aliâs foeminino genere utatur, & praesertim cum h. l.

ſequatur foemininum *μελανίδες*. Caeterum, hoc-ne dicat a
Athenaeus, *quaslibet conchas*, nullo diſcrimine, *μελαινίδας*.
dictas eſſe a Sophrone, an peculiare aliquod genus, haud
ſatis adparet. In ipſis SOPHRONIS *verbis*, *νησοῦν τὶ* (ſic) di-
ſtinctis vocibus erat editum. Ibi CASAUB. »Scribo *νίσσοντας*
» aut *νισσοῦνται*, *venient*, ſive *afferentur*. « — Perſpecte vero
KOEN ad Corinthum de Dial. p. 147. monuit, ſatis eſſe ſi
unâ voce *νησοῦντι* ſcribatur, ut ſit dorica forma fu-
turi pro *νήσουσι*, a *νέω*, *νήσω*, *eo*, *venio*. Violentiorem
medicinam IACOBS adhibendam cenſuit, Emendation. pag.
47. *μελαινίδες καὶ πίννης ἐντὶ* corrigens. *νησουντι*
una voce habet noſter *ms. A.* ſed abſque accentu. De *So-
phronis oratione*, per *cola* quidem diſtributâ, apto numero
decurrentia, nec vero *metri legibus* adſtricta, in Indice Au-
ctorum dicetur.

ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ [ſcil. *μίμῳ*] *'Ωλιεὺς τὸν
ἀγροιώταν*. Corrupte edd. *ἐν τῷ 'Αλιευτικῷ τὸν ἀγροιώταν*.
Ubi primum particulâ *δὲ* carere non potuit oratio; niſi
aliud quid turbatum ſtatuas. Titulus mimi Sophronei re-
ctius editus legitur VII. 288. a. *'Αλιεὺς τὸν ἀγριώταν*. Pri-
mam autem vocem commodius etiam & prorſus ex vero
ὡλιεὺς exhibuit *ms. A.* (quod poterat etiam *'Ω'λιεὺς*
ſcribi) id eſt *ὁ ἁλιεύς*. In *ἀγροιώταν* conſentit h. l. idem
codex; bene, ut apud Homer. & Sapph. ſupra in Sap-
phûs verſiculis, I. 21. c. ubi vide Notas & Notarum Sup-
plem. Ad iſta verba *'Ω'λιεὺς τὸν ἀγριώταν* adparet intelli-
gendum eſſe neſcio quod verbum vel participium, puta
ἁλίσκει, *ἁλίσκων*, aut aliud quodcumque. Idem fortaſſe
mimus eſt, qui alibi uno verbo ſic citatur, *Σώφρων ἐν τῷ
'Αγροιωτικῷ*. VII. 309. c. Quidquid ſit, cum h. l. nullâ in-
terpoſitâ diſtinctione ſic editum legeretur, *τὸν ἀγριώταν
χηράβας ὀνομάζει*: & deinde, *καὶ 'Αρχίλοχος δὲ τῆς* b
χηράβος μέμνηται: meliorum codicum praeſidio fere
deſtitutus CASAUBONUS, ſic praeceperat: »Lege *τὸν
» ἀγροιώταν χηράβαν* vel *χηράμβαν ὀνομάζει· καὶ 'Αρχίλο-
» χος δὲ τῆς χηράβος μέμνηται*. Senſus eſt: Alios in ma-
» ſculino genere iſtud nomen extuliſſe, *ὁ χηράβης*, vel,
» ut ſcribunt membranae, *ὁ χηράμβης*: alios in foemini-
» no *ἡ χηρὰψ* vel *χήραψ*, ut *λαίλαψ*. « — Noſtrae mem-
branae priori loco *χηράμβας* in accuſ. plur. poſterio-
ri loco *χηράμβης* in gen. ſing. dedere: ſic omnia mihi
plana viſa erant, eâ ſententiâ quam in verſione expreſſi.

b *καλεῖται δ' ὁ ἀναρίτης καὶ ἀνάρτας.* *ἀνάρτας* dictus videtur *ἀπὸ τοῦ ἀναρτᾶσθαι*, id est, *προσέχεσθαι ταῖς πέτραις*, ut mox ait: cum quo videri potest pugnare id quod de derivatione vocabuli *ἀναρίτης* ab *ὁ νηρίτης* supra a Casaub. observatum vidimus ad pag. 85. c. Sed potest *ἀναρίτης* primum a *νηρίτης* fuisse formatum; deinde vero rursus ex *ἀναρίτης* ob soni vicinitatem potuit *ἀνάρτης* vel *ἀνάρτας* formari cum respectu ad *τὸ ἀναρτᾶσθαι*.

κογχώδεις δέ. Saepe quidem confunduntur *κοχλίαι* & *κόγχοι*; proprie vero *κόγχοι* sunt bivalves, *κοχλίαι* univalves. Quare probabilius mihi visum erat, quod apud Hesychium scribitur, *Ἀναρίτας· ζῶον κοχλιῶδες.* Similiter apud Etymologum: *Ἀνηρίτης, ἔστι κοχλίδιον.*

Ἡρώνδας δ' ἐν Συνεργαζομέναις. » HERONDAM comicum, » cuius *Συνεργαζομένας* auctor hic laudat, non invenio » alibi. « CASAUB. — » Verum, non *Comicus* laudatur, » sed, ut ex subiecto choliambo adparet, *Iamborum scriptor*, HERODES, qui patronymicâ & Doribus propriâ » formâ *Ἡρώνδας* dicitur; quod bene vidit Salmasius » Exercit. Plin. p. 111. Illam nominis formam illustrarunt » Hemsterhusius ad Callim. Fragm. p. 590. & Valckenarius » ad Schol. in Eurip. Phoen. p. 764. Denique Herodem » Iambographum cum Herode Attico, gravissimo errore » confundunt Interpretes Plinii [iunioris, ad Epist. 3. lib. » IV.] & Fabricius Bibl. Gr. Vol. VIII. p. 710. « RUHNKENIUS *in Hist. Crit. Oratorum Graecorum*, p. 172 sq. (in Reiskii Orat. Graec. Vol. VIII.) ubi plura etiam de eodem *Heronda* vel *Herode* erudite adnotata reperies. In Herondae versu, pro ionico & dorico *ὅκως*, quod cum editis tenet *ms. A.*, commune *ὅπως* posuit Epitomator.

Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις. » In AESCHYLI *Persis* non invenio verba, quae ex ea fabula proferuntur. « CASAUB. — Neque quisquam alius ea adhuc ibi reperit. An *Περραιβοῖς* oportebat, pro *Πέρσαις*? An potius *Φρύνιχος*, pro *Αἰσχύλος*? Nam e fabula *Persis* ductum esse versiculum, qui sequitur, probabile facit *vastatarum insularum* mentio. In ipso versiculo perperam *τοὺς νήσους* pro *τὰς* habet *ms. A.* Unde vero *ἀναρριτοτρόφους* arripuerit Venetus editor, quod in *ἀναριτοτρόφους* mutavere sequentes editores, nescio. Nostrae quidem membranae *νηριτοτρόφους* absque *α* habent, quod in contextu poni debebat. In Epit. haec non leguntur.

Ὅμηρος δὲ τῶν τηθέων μεμν. Il. π'. 747. Pro *τῶν* est *τοὶ* in *ms. A.* sub quo quid lateat nescio.

AD CAP. XXXII.

Verba ex ARCHIPPI *Piscibus* hîc citata, repetuntur p. c 90. f. nullà differentià, nisi quod ibi *κτένεσιν τε* pro *κτένεσι τε* scribitur. Ibi ut metro adstricta, hic ut soluta, scripta edebantur. Quas *ἐσχάρας* dicit poëta, sint-ne *conchyliorum* aliquod *genus*, an iidem cum *ἐσχάροις*, qui in *piscium latorum* numero referuntur VII. 330. a. haud liquet. Rondeletus (apud Gesn. p. 369.) suspicatus erat, *ἐσχάρας* h. l. *madreporarum* quoddam genus debere intelligi. At *βελόνας* tamen, quae dein nominantur, (i. e. *acus*) haud dubie *piscibus* adscribuntur. Vide VII. 319. d.

Ῥωμαλεώτερα δὲ τῶν κεγχυλίων. Sic recte *ms. A.* *τῶν κογχίων* edd.

Mox, in altero *Archippi versu*, qua ratione *κήρυξ*, id est, *buccinum*, *υἱὸς πορφύρας* dicatur, i. e. *purpurae filius*, haud adparet. Emendationem a Rondeleto propositam, cum *υἱὸς* in *ὢς* mutatum vellet, ferri non posse ob metri rationem, perspecte Gesnerus observavit pag. 133. conf. ibid. p. 131. Quod si (ut Plinius docere videtur IX. 36, 61.) *buccinum* pariter atque murex purpureum colorem largitur; *pater* potius, quam *filius purpurae*, dicendus fuisse *ὁ κήρυξ* videtur.

Σοφοκλῆς ἐν Καμικοῖς. *Καμικίοις* emendavit Heringa, suffragante Valckenario ad Herodot. VII. 169. ut nomen habuisse intelligeretur drama illud a Choro, qui e *Camiciis*, ex Camico Siciliae oppido, fuisset compositus. Quam rationem unice probans Brunckius, adoptavit in Sophoclis fragmentis. Me, ne a vulgata scriptura auderem discedere, retinuit codicum consensus: nam & noster *ms. A.* cum hîc, tum IX. 388. f. *Καμικοῖς* tenet, & eamdem scripturam ex Etymol. Paris. msto laudavit Ruhnkenius in Auctario Emendationum ad Tom. II. p. 404, 15. Hesychii Albertini: denique ex eâdem manifeste natum est mendosum *Κωμικοῖς*, quod habet Suid. itemque Phot. in Lex. ms. voce *Πέρδικος ἱερόν*. Cf. Albert. ad Hesych. l. c. In ipsis SOPHOCLIS *verbis* iungunt vulgo *τέκνον* cum *στραβήλου τοῦδε*: quam in sententiam vertit Dalech. *marinae huius strabeli prolem si quam invenire possumus.* Mihi *τέκνον*

d in vocativo positum, τῆς στραβήλου autem collective accipiendum visum erat.

"Ι τι ὁ Σπεύσιππος. τι ὁ Σπευσ. habent exempla nonnulla editionis secundae Casaub. operarum negligentiâ.

ARAROTIS Comici, Aristophanis filii, *versiculum primum* iam supra citatum vidimus II. 47. d. Hoc loco τὰ κομψὰ δή που ταῦτα erat editum, ex primi editoris emendatione; qui viderat, syllabam in medio versu deesse, cum sic fuisset scriptum, τὰ κομψὰ δὴ ταῦτα &c. Et sic quidem h. l. codex noster uterque: nos vero eodem modo, atque supra, constituendum versum putavimus. Vide Animadv. ad II. 47. d. *Posterius hemistychium vs.* 2. cum *vers.* 3. repetitur infra p. 105. c. adiecto etiam alio versu sequente.

Σώφρων δ' ἐν Μίμοις: nempe γυναικείοις, in *Mimis Mu-*
e *liebribus.* cf. mox p. 87. a. SOPHRONIS *verba* in ed. Ven. & Bas. continuo tenore sic scripta erant: *Τίνες δὲ ἐντί ποκα φίλα τὸ δέ τοι μακραὶ κόγχαι σωλῆνέσθην τοῦτί γα γλυκύκρεων κογχύλιον χηρᾶν γυναικῶν λίχνευμα.* Eadem sic in cola distributa edidit CASAUBONUS:

Τίνες δὲ ἐντί ποκα, φίλα, τόδέ τοι,
μακραὶ κόγχαι· σωλὴν τοῦτί γα
γλυκύκρεων κογχύλιον, χηρᾶν γυναικῶν λίχνευμα.

Ad ista, haec adnotavit idem: » Sophronis verba allego» rice accipienda, ut docet Demetrius Phalereus. Sophron, » inquit, ἐπὶ τῶν γυναικῶν ἀλληγορεῖ οἷον ἐπὶ ἰχθύων, σω» λῆνες γλυκύκρεων κογχύλιον, χηρῶν γυναικῶν λίχνευμα. » Distingue, Τίνες δ' ἐντί ποκα φίλα; τῶδε τοι μακραὶ κογ» χαί· σωλῆνες τοῦτί γα. *Quinam hi sunt pisces, o amica? Istud quidem, conchae longae: istud vero solenes.* « — Corruptum olim Demetrii locum (de Elocut. sect. 151.) ex Athenaeo esse corrigendum monuerat *Paul. Leopardus*, Emendat. lib. X. c. 22. in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 205. Apud Nostrum commodius, quam a Casaub. factum, & distinguendam orationem, & verba nonnulla scribenda docuit TOUP, in Curis Noviss. in Suid. p. 266. quem secuti sumus, nisi quod ad σωλῆνες voculam θὴν adiecimus, quam cum ed. Ven. percommode dedit noster *ms. A.* (Idem valere θὴν ac commune δὴ, docet Schol. Theocr. V. 111. cf. Maittaire Dial. p. 246.) Dein vero pro τοῦτί γα vel τουτί γα est τοῦτοί γα in eodem *ms. A.* quod & ipsum fortasse recipi debebat, ut iuncta intelligerentur ista, σωλῆνες θὴν τοῦτοί γα. *Primo* quidem *colo* in vul-

gatum τόδε τοι conſentit codex; ſed ibi neceſſario ταί- e
δε corrigere cum Toupio debui. *Colo* 3. γλυκύκρεον per ο in fine ſcribit *ms. A.* ſed γλυκύκρεων per ω tenet *ms. Ep.* qui quidem nonniſi poſtrema Sophronis verba adpoſuit. Quod dein eſt in *ms. A.* κογχύλεον, ſit-ne ex dialecto, an ex ſcribae errore, neſcio: codex quidem *Ep.* vulgatum tenet. Denique *colo* 4. pro χηρᾶν, quod cum editis tenuerat Toup, χήραν penacute dedit codex uterque; quod probum iudicavi, quoniam adiectivum h. l. non ſubſtantivum nomen eſt. Ad ambiguitatem, in qua ludit poëta, pertinet quod Heſychius voce Σωλῆνες adnotavit, τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων, ſcilicet τῶν τοῦ ἀνδρὸς αἰδοίων, ut iam olim interpretatus eſt Geſner. de Aquat. p. 1036.

In Cratini *verſu* pro πίννῃσι erat σηπίῃσι in ed. Ven. & in vetuſtis *membr. A.* (Epitome haec non habet.) quod quo pacto huc irrepſerit, eo minus percipio, quod & connexioni orationis & metro manifeſte repugnabat. Opportune πίννῃσι cum editis dedit codex uterque pag. 92. f. ubi idem verſiculus, ex parte quidem repetitur: atque inde vocem illam perſpecte huc repoſuit editor Baſileenſis. Debebat vero item etiam alius huius loci error corrigi, & ὀστρείοισι ſcribi, pro ὀστρέοισι, quod & ipſum metro non erat aptum. Eſt enim, ni fallor, (ut alii ex eadem fabula IV. 164. e.) verſus hexameter, ſic ſcribendus:

Ἡ μὲν πίννῃσιν καὶ ὀστρείοισιν ὁμοίη.

Casaubonus, cum in ſua editione σηπίῃσι repoſuiſſet, quod ad oram ed. Baſ. ex msstis adnotatum repererat, monuit in Animadv. » Verſum Cratini ſcribe ut in vulgatis:

» Ἡ μὲν πίννῃσι καὶ ὀστρέοισιν ὁμοίη. non σηπίῃσιν.

» quod in noſtram editionem ex mss. neſcio quo modo » irrepſit. « — Ubi quos *vulgatos* libros dicit, nulli alii ſunt niſi exempla editionis Baſileenſis. Ex quo confirmatur, quod iam aliàs obſervavimus, Venetam Editionem ne eis quidem in locis, ubi de ſcriptura ambigebatur, inſpectam umquam a Caſaubono fuiſſe: quo magis mirum videri debet acerbum illud iudicium, quod de Baſileenſi editione ab eodem Caſaub. in Praefatione pronunciatum vidimus. De Cratini fabula, cui titulus *Archilochi*, vide Indicem Auctorum. Perperam ἐν Ἀρχιλόχοις pro Ἀρχιλ. ſola ed. Baſ.

e Φιλύλλιος δ', ἢ Εὔνικος. Quod ἢ Φρύνιχος legitur in editis, id ex Veneti editoris ingenio est. Δύνικος, quod noster *ms. A.* exhibet, videri poterat ex Αἴνικος corruptum; quod ipsum hic repositum fortasse nonnulli maluerint, memores apud Suidam memorari Αἴνικον, *veteris comoediae poëtam:* sed quoniam non modo apud Polluc. X. 100. verum etiam apud nostrum Athenaeum XIII. 567. c. & 586. a. is qui Suidae Αἴνικος dicitur, librorum omnium consensu Εὔνικος vocatur, idem nomen h. l. reponendum putavi: (conf. Küster. ad Suid. in Αἴνικος.) nisi forte duplex eidem viro nomen fuit, Εὔνικος & Αἴνικος. De fabula, Πόλεις inscripta, conf. pag. 92. e. & pag. 104. f.

In Philyllii *vers.* 1. tenui ὄστρεα, quod ibi habet editio Veneta & reliquae omnes. Nam quod Casaubonus in Animadv. provocans ad p. 92. e. ait ὄστρεια h. l. scriptum oportuisse, id metro non magis aptum putavi, quam ὄστρεον, quod ex *ms. A.* hic adnotatum reperio. Manifeste mihi visi erant anapaestici versus esse tetrametri catalectici; quod metrum non aliam ibi vocis formam, nisi ὄστρεα, ferebat. Eiusdem metri caussâ, ad vocem κάραβον particulam τ' adieci, ut ultima syllaba longa fieret: quamquam ne sic quidem satis commode fluere primum versum intelligo. In superioribus editionibus tres versus (si Deo placet) sic erant distributi, ut primus inciperet a voce Πολυπόδιον, alter a λεπάδας, tertius a verbo αἱρεῖτ'. In eodem vers. 1. ἀστρακον, pro ἀστακον, per errorem expressum erat in ed. Casaub. 1. & 2.

Vers. 2. πίννας. πίνας *ms. A.* *Ibid.* ἐκ Μιτυλήνης. Sic idem *ms. A.* ut desiderabat etiam metrum: nec aliter ed. Ven. nisi quod ibi μιταλήνης operarum errore expressum. Pro quo quum ex p. 92. e. editor Bas. ἐκ Μηθύμνης posuisset, idque tenuisset Casaubonus, monuit dein idem Casaub. »Scribunt optimi libri ἐκ Μιτυλήνης; non, »ut editum est, ἐκ Μηθύμνης. Duo sunt eiusdem insulae »Lesbi oppida, *Methymna* & *Mitylene;* quorum in anti»quis libris saepe invenimus permutata nomina, ut hic: »& lib. X. [p. 438. c.] Μιτυληναῖος habent mssti, non Μη»θυμναῖος. Isto loco [nempe hunc ipsum dicit, in quo »versamur] stant ab edita lectione veteres auctores, qui »κτένας Μηθυμναίους celebrant, Clemens Alex. Paedag. »lib. II. & Pollux lib. VI. c. 10. [sect. 63.] Quare nihil

» mutandum neque hic, neque infra paulo post, ubi ite- e
» rum laudatur hic locus. « — Cum nihil h. l. mutandum ait vir doctus, nempe tenendum Μηθύμνης, rursus (sicut paulo ante) non viderat, id ipsum, quod *non mutatum* hoc loco voluit, nonnisi ex editoris Basileensis arbitrio *mutatum*, sedem illam occupasse. Parum quidem per se intererat: poterant *Lesbii* κτένες, sua bonitate celebrati, ab aliis *Methymnaei*, ab aliis *Mitylenaei* vocari: potuitque idem Athenaeus, postquam teste vetusto nostro codice hoc loco recte ἐκ Μιτυλήνης scripsit, alibi ἐκ Μηθύμνης scribere; quamquam, si ita fecit, parum adcurate fecit, quia altero loco eiusdem poëtae versus respexit.. Caeterum cum librorum h. l. scriptura consentit Archestratus apud Nostrum III. 92. d. & Xenocr. de Alim. ex Aquatil. sect. 19. (al. 20.) ubi ait, διάφοροι δ' οἱ (κτένες) ἐν Μιτυλήνῃ. Quod de msstorum lectione X. 438. c. dixit Casaubonus, ibi quidem nostrae membranae cum edd. in Μηθυμναῖος consentiunt, nec aliter Diodor. Sic. XIV. 37, ut nesciam unde in alios codices, quos dixit Casaubonus, altera scriptura irrepserit.

Tertius versus sic vulgo scriptus legebatur, Αἶρετ' ἀνθρακίδας, τρίγλη, σαργὸς, &c. (ἀθρακίδας solae editt. Cas. 1. & 2. operarum errore.) Ibi monuit CASAUB. » Post Αἶρετε ἀνθρακίδας, pone τελείαν στιγμήν. Nam se-
» quentia ab alio verbo pendent, quod desideratur. « — Similem in media oratione mutationem constructionis observavimus in Epicharmi versibus p. 85. d. At quum ex metri ratione verbum αἶρετ' superiori versui esset adtribuendum; verbum illud ad superiora spectare, & novae constructionis initium a proximo vocabulo fieri debere iudicavi: itaque ἀνθρακίδες in nominativo scripsi, in quo praeiverat Dalecampius. Sunt autem ἀνθρακίδες, ut Grammatici docent, *pisciculi super prunis assati*. Vide Suid. h. v. & Hesych. in Ἀπανθρ. & Ἐπανθρ. Assabantur quidem & *conchae* super prunis, ut paulo post docet Aristophanis versus ex Babyloniis.

Ἀγίας δὲ, καὶ Δέρκυλος ἐν Ἀργολικοῖς. » Invenio f
» inter antiquissimos Graeciae scriptores, eos qui Athenaeo
» hic nominantur. Clemens Alexandrinus hos pariter con-
» iungit in historia capti Ilii, lib. I. Strom. Ἀγίας δὲ καὶ
» Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ μηνὸς Πανήμου. [p. 236. ed. Heins.]
» Scribitur in Clementis codicibus Αἰγίας: sed *Agiae* puto
» huic fuisse nomen; nam in Eusebio [Praepar. Evang.

f „X. 12. pag. 438.] Ἄγις scribitur, apud quem Κέρκυλος „male pro *Dercylo*. Etiam Polluci lib. III. c. 3. Ἀγίας ὁ „κωμικὸς nominatur, qui an iste sit an alius, difficile di„ctu est: ego alium puto.“ Casaub. — Comicus, qui apud Polluc. III. sect. 36. Ἀγίας vulgo nominatur, ex meliorum codicum auctoritate *Amphias* vel *Amphis* est. Ut Αἰγίας vel Ἄγις apud Clementem pro eodem habeatur cum hoc Athenaei Ἀγίᾳ, suadet utrobique comes iunctus *Dercylus*. At cum iste apud Clementem videatur esse *chronographus*, hic contra *musicus* fuisse videri potest: certe, sicut h. l. de re agitur ad musicam artem spectante, sic apud eumdem nostrum Athenaeum XIV. 626. f. Ἀγίας sive Ἀγίας ὁ Μουσικὸς laudatur; cum quo, quoniam fere Pythagorei fuere, qui κατ' ἐξοχὴν *Musici* adpellabantur, videndum an idem fuerit Ἀγέας Crotoniata, quem in Pythagoreorum numero Iamblichus retulit in Vita Pythag. sect. 267. Possunt vero utique cum Vossio (de Historic. Graec. pag. 501.) sic etiam accipi Athenaei verba, praesertim si cum Clemente conferas, ut intelligatur, tam Agiam, quam *Dercylum*, *Res Argolicas* scripsisse. De Dercylo consulendus idem Vossius, l. c. p. 354. qui rectius Δέρκυλλος scribi nomen censuit, ut apud Plutarchum, apud Schol. Eurip. ad Phoeniss. vs. 7. & apud Etymol. in Εὔϊος. Ibi quod dicere Vossius videtur, citari ab *Athenaeo* eiusdem Dercyli vel Dercylli alia quoque scripta, id parum adcurate expressum est, nec ad Athenaeum referendum, sed ad Plutarchum; nempe ad illum Pseudo-Plutarchum, qui sub huius scriptoris nomine mendacissimos (ut ait Valcken. ad Phoeniss. p. 597.) libellos de Fluminibus & περὶ Παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν conflavit. Sed videndus ipse Valckenarius l. c. ubi etiam docuit, idem nomen Δέρκυλος (non quidem eiusdem viri) alibi etiam apud Nostrum, in fine senarii, simplici litera λ recte scribi, scilicet X. 458. b.

τοὺς στραβήλους --- εἰς τὸ σαλπίζειν. Huc spectat quod est apud Hesych. Στραβήλῳ· τῷ κόγχῳ, ᾧ ἐσάλπιζον. Quo ex usu canendi hoc conchyliorum genere probabile fit id quod cum Rondeleto Gesnerus statuit, pag. 924 sq. *strabelum*, *strobilum*, & *strombum* ad idem fere genus, quos *turbines* vulgo vocamus, pertinere. Paulo ante etiam dixerat Athenaeus, similla inter se pronunciasse Speusippum κήρυκας, πορφύρας, στραβήλους, κόγχους. Quod autem

idem sonant *στράβηλος* & *ἀστράβηλος*, id eadem fit ratione, qua & *σταφὶς* & *ἄσταφις* Graeci dicebant, & , ut paulo superius vidimus, *νηρίτας* & *ἀνηρίτας* vel *ἀναρίτας*. f

AD CAP. XXXIII.

Τὰς δὲ κόγχας - - καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Scilicet & ἡ *κόγχη* dicitur, & ὁ *κόγχος*, & fere frequentius etiam ἡ *κόγχος*, terminatione masculina, genere foeminino. Vide quae paulo post ad Aristonymi verba, *κόγχος ἦν βάπτων*, notamus.

Ἀριστοφάνης, Βαβυλωνίοις. *ἐν Βαβυλ.* edd. non male; sed praepositionem ignorat noster *ms. A.* De argumento illius fabulae, in Indice auctorum dicetur.

κόγχην, φησὶν, διελεῖν. Supra (pag. 85. d.) de *ostreis* loquens Epicharmus, dicebat *τὰ διελεῖν* (vel *διελῆν*) *μέν ἐστι χαλεπά*: istud vero, *κόγχην διελεῖν* in proverbio de *re factu facili* usurpabatur. Suidas: *Κόγχην διελεῖν, ἐπὶ τῶν ῥαδίως τι ποιούντων. οἷον, ταυτόν ἐστι τόδε τῷ κόγχην διελεῖν.* Pariter Hesychius: *Κόγχην διελεῖν· παροιμία, ἐπὶ τοῦ ῥαδίως τι ποιῆσαι.* »Simile huic aliud proverbium de re vilissima, *κόγχης ἄξιον*. Hesychius: *Κόγχης, »ἐπὶ τοῦ ἄξιον οὐ τελείαν ἐτίθεσαν*: depravatissime. Scribe, »*ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς λίαν ἐτίθεσαν.*« CASAUB. — Similiter Suidas, *Κόγχης ἄξιον, τὸ οὐδενὸς ἄξιον.* Nec vero dissimulandum, non *κόγχην* hoc loco apud Nostrum, sed *κόγχη* scribi in *ms. A.* sicut in ed. Ven. & Bas. mendose id utique, nisi verbum unum aut alterum intercidit. a

Σώφρων γυναικείοις. »SOPHRONIS *Mimi* alii dicebantur »*viriles*, alii *muliebres*, ex ipso argumento. Muliebrium »hic, virilium alibi fit mentio: & horum & illorum apud »Pollucem lib. IV. c. 24. & aliis locis. In Etymologico »magno [voc. *Σκιρωθῆναι*] legimus, *Σώφρων ἐν τοῖς γυναι»κείοις τροπαίοις.* Dubio procul corrupta est vox *τρο»παίοις.*« CASAUB. — In SOPHRONIS *verbis*, initio sic scribendum adnotavit Brunck, *Αἴ γα μὰν*: quâ sententiâ, non percipio. In ed. 2. & 3. Cas. literis maiusculis nec spiritus nec accentus adiecti sunt, sed ed. 1. Cas. cum ed. Ven. & Bas. *Αἴ γα* habet; sic & *ms. Ep.* & *ms. B.* nec aliud e *ms. A.* adnotatum. Ex dorico quidem idiomate, *Ταί γα* oportebat. *Ibid. κελεύσματος*, quod editum fuisse dixi, unius Casauboni arbitratu editum erat.

a In mollius κελεύματος consentiunt ed. Ven. & Bas. cum *ms. A.* Agnoscit tamen κελεύσματος *ms. Ep.* *Dein*, ἁμῖν scripsi cum utroque codice: ἁμὶν ex *ms. B.* adnotavit Brunck: ἄμμιν edd. κεχάναντι & κρῆς sunt doricae formae, pro κεχήνασι & κρέας. De κρῆς vide Corinthum, & ibi Koen p. 108 sq. Denique, pro ἑκάστας ἐξέχει, quod habent edd. cum Epitoma, est ἕκαστος ἐξέχει in *ms. A.* & *B.* ubi ferri quidem fortasse potuerat subitus ille a foeminino genere ad masculinum transitus, quoniam & recte ὁ κόγχος dicitur; sed non conveniebat verbum ἐξέχει, quod contra constantem sermonis usum active foret accipiendum. Quare si verum est ἕκαστος, pro ἐξέχει oportebat ἐξερεῖ, quod olim etiam Casaubono venisse in mentem ex notulis manu ipsius ad oram sui libri scriptis intellexi.

Αἰσχύλος, ἐν Ποντίῳ Γλαύκῳ. »Legendum ἐν Ποτνιεῖ » Γλαύκῳ, non Ποντίῳ. *Glaucum marinum* nemo veterum » ab Aeschylo editum fuisse est auctor. *Potniensis Glaucus* » poëtae illius nota fabula est, ex Strabonis libro nono, » Hesychio in Ἀμφίσωπον [T. I. pag. 309.] & Ξιφήρου λι- » μὴν, & ipso laterculo Tragoediarum eius poëtae. Erat » scriptum Ποτνίῳ, unde postea factum Ποντίῳ. Πότνιος » autem & Ποτνιεὺς idem, ut annotat in Ethnicis Stephanus. » Nec desunt qui nullo cognomine *Glaucum* nominent, ut » Pindari interpres ad Od. I. Pythionicarum. « CASAUB. — Ubi fefellisse τὸν πανεπιστήμονα Casaubonum memoriam ait IAN. RUTGERSIUS, Variar. Lect. lib. II. cap. 6. p. 92. adfirmans » Aeschylum in Tragoedia Ποντίῳ Γλαύ- » κῳ non ab Euripidis Scholiaste modo, & auctore Arati » vitae, [voluit puto, *Aeschyli vitae*] sed a Strabone quo- » que laudari & Athenaeo. « — At nec ab ipso Rutgersio satis adcurate haec observata esse, & confusum ab eo Πόντιον Γλαῦκον & Ποτνιέα Γλαῦκον adparet. Nam in Aeschyli vita (Arati vitam, in qua Glauci Aeschylei fiat mentio, nullam novimus) Γλαῦκος Ποτνιεὺς, non Πόντιος, nominatur. Apud Euripidis vero Scholiastam ad Phoeniss. 1201. olim nude Αἰσχύλος ἐν Γλαύκῳ legebatur, priusquam Valckenarius l. c. (p. 750.) & Musgravius (ad vs. 1229.) ex codicis msti vestigiis ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ recte edidissent. In eo vero aut fefellerat Casaubonum memoria, aut minus perspicue mentem suam ille declaravit, cum dicere videtur, notam esse *Aeschyli fabulam*, *Potniensem Glaucum*,

ex Strabonis libro IX. Nam mentionem quidem fecit Geographus lib. IX. pag. 409. Potnienfis illius Glauci, qui, cum equas fuas humana carne paviffet, ipfe ad extremum ab eifdem difcerptus eft: (conf. Paufan. VI. pag. 505.) fed de Aefchylo ibi altum filentium. Contra apud eumdem Strab. lib. X. pag. 447. diferte citatur *Aefchylus ἐν τῷ Ποντίῳ Γλαύκῳ.* Et exftitiffe *Aefchyli fabulam*, quae ad alterum illum *Glaucum* fpectabat, qui ex pifcatore *marinus Deus* factus perhibebatur, ex Paufania etiam lib. IX. pag. 754. fatis intelligitur. Quo minus hoc loco vulgata fcriptura Ποντίῳ, quam eamdem membranae noftrae tenent, folicitari debuit; cum praefertim ipfe Athenaeus diferte doceat, VII. 296. c. eumdem hunc *Glaucum*, ex pifcatore inter Deos relatum, Πόντιον fuiffe cognominatum. Quare prudenter Stanleius fecit, duas diverfas Aefchyli fabulas ftatuens, alteram Γλαῦκος Ποτνιεὺς, alteram Γλαῦκος Πόντιος infcriptam: quam diftinctionem fuadebant etiam ipfa argumenta fragmentorum, quamvis perbrevium, quae ex utraque fabula fuperfunt. a

κόγχος ἦν βάπτων ἄλλων ὁμοίως. » Verfum ex ARI» STONYMI Comici (de quo multa Suidas) *Thefeo*, fcribi » fic malim, κόγχος ἦν βάπτων ἄλλον ὁμοίως. » CASAUB. — Quonam fenfu ifta verba acceperit, non declaravit vir doctus. Dalecampius latine fic reddiderat: *Conchus fuit aliis tinctoriis fimilis.* In eamdem fere fententiam Villebrunius ἄλλοις legens, fic vertit: *Il y avoit une conque qui teint comme les autres.* Libri nil mutant. Ego βαπτῶν ἄλλων legendum coniectans, genitivos partitivos, quos dicimus, effe exiftimavi, intelligendo τινὰ; vocem autem βαπτῶν ea fere notione accepi, qua ufus eft Euripides in Hippol. 123. de quo vocis ufu confule Hefychii Interpp. ad voc. Βαπτὰν, & Valck. ad Hippol. l. c. & confer Athen. III. 123. c. Illud βαπτῶν in βάπτων mutatum fortaffe ab eo fuit, qui ad κόγχος referendum hoc participium putaffet, quo conftaret, ufurpari hoc loco nomen illud in *mafculino genere.* At quamquam dixerat Athenaeus, ἀρσενικῶς δ' Αἰσχύλος, tamen ne in adlatis quidem Aefchyli verbis quidquam aderat, ex quo intelligeres in *mafculino genere* pofitam effe vocem κόγχοι. Quare quod dixit ἀρσενικῶς Athenaeus, non tam de *genere* mafculo, quam de *terminatione* accipiendum videtur.

Φρύνιχος, Σατύροις. » *Satyros*, PHRYNICHI fabulam, b

b »reperies nominatam libro tertio Pollucis cap. 7. & in »Scholiis Aristoph. ad Nebulas.« CASAUB. — Pollucis de ista fabula testimonium, III. 73. effugit Fabricii & Harlesii diligentiam, ubi titulos fabularum Phrynichi in Bibl. Graec. enumerarunt.

Ἱκέσιος, ὁ Ἐρασιστράτιος. Sic *ms. A.* Perperam ὁ Ἐρασίστρατος ed. Ven. ὁ Ἰρασιστράτειος ed. Bas. Nec male vero ὁ Ἐρασιστράτειος ed. Casaub. Qui discipuli fuerant aut sectam sequebantur Erasistrati medici, hi *Erasistratei* vel *Erasistratii* adpellabantur. Ipsum viri nomen & hic & paulo post iterum Ἰκέσιος (*Hicesius*) scribitur in ed. Ven. & Bas. & in *ms. Ep.* quod fortasse rectius. Vide Fabricii Bibl. Gr. Vol. XIII. pag. 189. & 253. Casaubonus inconstanter, plerumque cum leni spiritu, nonnumquam cum aspero edidit. Utram rationem teneat *ms. A.* certo confirmare non possum. — De *chamarum* distinctione in *asperas* & *laeves*, (quarum posteriores *regias* Icesius vocat) conf. Rondelet. & Bellonium apud Gesn. pag. 272 sqq. & Coray ad Xenocr. p. 149 sq.

κωρύκους καλεῖσθαι. »Quod ait, *asperas conchas vocatas* »*fuisse a Macedonibus κωρύκους*, admonet nos ut Hesychium »in ea voce emendemus: nam hodie perperam, *οἱ δὲ λόγχην*, pro, *οἱ δὲ κόγχην.*« CASAUB.

ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων, κρείους. »In Eupolidis versu ita »interpretamur vocem *κρείους* lib. IX.« [p. 373. e. At ibi *κριοὺς* legendum, i. e. *ingratos*, docuit Valcken. ad Phoeniss. pag. 18.] »Hesychius vocat sine diphthongo *κριούς.* »Similis *διττογραφία* in aliis huius vocis significatibus, »ut dicebamus libro superiore.« CASAUB. Vide supra ad II. 54. f. In *κρείους* h. l. cum edd. consentiunt *mss. A.* & *Ep.* quam quidem idcirco scripturam praestare non ausim. Chamas *arietinas* interpretatur Rondelet apud Gesn. pag. 272.

AD CAP. XXXIV.

c Οἱ δὲ *κτένες, τροφιμώτεροι μέν εἰσι.* μέν εἰσι τούτων. edidit Casaub. adscito ex Epit. pronomine; quo facile carere h. l. potuimus cum *ms. A.* & ed. Ven. & Bas. *Mox*, pro *κακοχυλώτεροι*, & dein pro *εὐχυλώτεροι*, quae in edd. & in *ms. Ep.* sic scripta erant, rectius hic, ut alibi, κα-

κοχυλότεροι & εὐχυλότεροι dedit *ms. A.* Et prior vox etiam recte scripta in ed. Ven. & Bas. c

σκιλλώδεις, κακοχυλοί τε καὶ πρὸς τὴν γεῦσιν ἀπειθεῖς. » *Squillam resipientes, mali-succi, & saporis ingrati.* » Non defuerunt qui vocem σκιλλώδεις mutandam censerent » cum hic, tum paulo post: quorum sententiam refutavit » doctissimus Gesnerus [de Aquatil. pag. 279 sq.] accu- » rata disputatione. Accedat nunc auctoritas membrana- » rum omnium, & Epitomae, in qua σκυλλώδεις exara- » tum est, parvâ mendâ. Alibi iunguntur in simili sen- » tentia, κακόχυλοι καὶ κολλώδεις, ut paulo post in ex- » plicanda solenum natura. « Casaub. — Aliud est κολλώδης, III. pag. 90. a. nempe *glutinosus*; aliud σκιλλώδης, *scillam resipiens*, scil. *acri amaroque sapore*, (cf. II. 64. b. & ibi not. Adde quae notamus ad verba ἁλυκὸν καὶ γλυκὺ pag. 91. f.) quamquam utrumque, τὸ κολλῶδες & τὸ σκιλλῶδες, in uno subiecto iunctum esse potest, ut III. 121. a. Salmasius vero Exercit. Plin. pag. 793. arripiens id quod de scriptura Epitomae dixerat Casaubonus, σκυλώδεις veram lectionem esse contendit, quod *coriaceos* interpretatur, & sive de *duriore carne*, quae non facile mandi possit, sive de *malo odore*, qualis est *e coriis*, intelligi posse ait. At noster quidem *codex Epitomae* & h. l. & mox iterum, & II. 64. b. & III. 121. a. constanter σκιλλωδ. non σκυλλωδ. exhibet. Neque a vero aliena utique videtur Gesneri coniectura, apud Plinium XXXII. 9, 31. (ubi de *mitulis* scribitur, *salem virusque resipiunt*) non *salem*, sed *scillam* debuisse librarios: nisi forte ex eo, quod in eadem re Xenocrates de Alim. ex Aquatil. sect. 31. (al. 32.) θαλαττίζουσι τὴν γεῦσιν dicit, aut vulgatum apud Plinium defendi posse, aut *salem* in *salum* mutandum statueris.

οἱ δ' ἐλάσσονες τούτων. οἱ δὲ ἐλασσούμενοι τούτων *ms.* d *Ep.* *Ibid.* Οἱ δὲ τῶν κηρύκων τράχηλοι. Vide mox ad lit. f. *Ibid.* μὴ ῥᾳδίως ἀποδιωθοῦσι τὴν τροφὴν εἰς τὸ κύτος τῆς κοιλίας. Sic recte ed. Cas. cum *mss. A.* & *Ep.* Id est, *qui non facile expellunt* (scil. *ex ventriculo*) *alimenta in cavitatem alvi.* Temere & perperam ἀποδιωθοῦσι & εἰς τὸ αὐτὸ τῆς κοιλ. ed. Ven. & Bas. Casauboni Animadversiones si consulas, nescias, ex coniectura-ne, an e msstis, ista correcta sint: nam altum ibi super hoc loco silentium. *Mox*, in δύσφθαρτοί τε consentiunt libri: sed non dubi-

d to γε pro τε oportuisse, nisi aut excidisse aliud nomen adiectivum ante δύσφθαρτοι statuas, aut prorsus deletam particulam malis. τὸ φθείρεσθαι (unde cibi vel εὔφθαρτοι dicuntur, vel δύσφθαρτοι) ad *concoctionem* ciborum referri a veteribus medicis, iam alibi adnotavimus. Vide Animadv. ad II. 45. d. Celsus, *alterari*, aut, verbum de verbo reddens, *corrumpi cibos in ventriculo*, solet usurpare. Caeterum cum similiter, atque hîc legimus, apud Xenocratem (loco paulo ante citato) conchylia quaedam carnis durioris commoda perhibentur eis, quibus est *ventriculus debilior;* monuit ibi CORAY: (p. 171.) »Quomodo dura, »& concoctu difficilia, debili ventriculo prosint, docet »optime ex medica observatione Athenaeus pag. 87. & »91 extr. & 92. b.« — Mihi vero haec talia minime explorata esse profiteor: ac vereor, ne in versione Graecis subiecta (quamquam in hac parte presso fere pede Dalecampium medicum sum secutus) parum adcurate sententiam auctoris expresserim, in illis praesertim verbis,
e quae paulo post leguntur, ὅθεν αἱ μήκωνες αὐτῶν πρὸς μὲν τὰς τῶν στομάχων εὐτονίας οὐκ εὐθετοῦσι· πρὸς δὲ τὴν τῆς κοιλίας ἀσθένειαν, χρήσιμοι ubi τὴν κοιλίαν pariter, ac τὸν στόμαχον, *stomachum* cum Dalech. interpretatus sum. Licet enim interdum idem valeat ἡ κοιλία ac ὁ στόμαχος, tamen, sicut alibi plerumque haec distinguuntur, sic hoc loco perspicue στόμαχος & κοιλία eâdem ratione inter se distingui videntur, ac στόμαχος & γαστὴρ pag. 91. f. ut idem hîc valeat ἡ κοιλία atque ἡ γαστὴρ, dicatque Medicus noster, *purpurarum papavera* (quae *mecones* Graecis dicuntur) *minus quidem commoda esse eis, quibus sit* v e n t r i c u l u s *robustior; utilia vero his, quibus sit* a l v u s *imbecillior*, id est, *quibus sint* i n t e s t i n a *infirmiora.*

Τροφιμώτεραι δὲ τούτων καὶ ἀπολαυστικώτεραι. τὸ ἀ π ο λ α υ σ τ ι κ ὸ ν cum Dalech. pro eo quod *delicatum* est acceperam. Docuit vero CORAY ad Xenocr. pag. 156 sq. intelligendum eo vocabulo »*nutritivae facultatis ultimum ac* »*praecipuum actum*, i. e. per universas corporis partes & »ipsarum particulas aequam cibi cocti & confecti, sive »chyli, distributionem: ita ut quasi synonymum sit τοῦ »τρόφιμον, quocum hîc iungitur, aut τοῦ εὐανάδοτον, quod »posuit Noster III. 91. f. pro eo quod in eadem re ἀπο»λαυστικὸν dixit Xenocr. sect. 23.« (sect. 22. ed. Franz.) Quo loco apud Xenocr. pro vulgato μελάγων ἀπολαυ-

στικοὶ, perſpecte idem vir doctus μᾶλλον ἀπολαυστικοὶ legendum monuit. Eamdem vim verbi Ἀπολαύειν iam obſervaverat Foeſius in Oecon. Hippocr. pag. 77.

ἴδιον δὲ καὶ ταύταις καὶ τοῖς σωλῆσι παρέπεται, τὸ ἑψομέναις &c. Ex *ms. A.* nullus diſſenſus notatus: in *ms. Ep.* vero ἑψομένοις reperio, commode, ad proximum nomen σωλῆσι relatum.

ἑψόμενοι δὲ τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν &c. Praeteriit haec Epitomator uſque eo, ubi finem capitis fecimus. Satis erat καθ' ἑαυτοὺς abſque τὸ: ſed ferendus etiam videtur articulus, pleonaſtice adiectus. Ad iſta verba, οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν, haec notavit f CASAUB. »Potes accipere de genere *purpurarum*, quas *tra-* »*chelos* vocabant. Heſychius: Τραχήλους, τὰς πορφύρας. »Sed addit idem, Ἔνιοι τοὺς σπονδύλους τῶν κογχυλίων, »*quidam interpretantur de vertebris conchyliorum.* Sane in hoc »auctore locos invenias, ubi *tracheli* nominantur *con-* »*chyliorum proprium genus*; ut ſtatim in *Poſidippi verſu*; »πίννας, τραχήλους, μύας: item alios, ubi *pars cerycis* »aut *purpurae* aliusve conchylii ita nominatur, non κυρίως »quidem, ſed ἀναλόγως. Has partes fuiſſe ad cibum ex- »petitas ſcribit Heſychius in Ταραντῖναι. Petronius: *Max* »*cibis validioribus paſtus, id eſt, bulbis, cochlearumque ſine* »*iure cervicibus, hauſi parcius merum.*« — At οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν non magis pro proprio conchyliorum genere hic accipi poſſunt, quam αἱ τῆς πορφύρας μήκωνες, quae paulo ante nominatae ſunt, aut οἱ τῶν κηρύκων τράχηλοι, paulo ſuperius memorati. In buccinis, purpuris, aliiſque id genus conchyliis, duae diſtinguebantur partes, quae ſeorſim vel coquebantur vel ſuper prunis torrebantur: altera pars, anterior ſive ſuperior, ſapore quidem gratam carnem, ſed paulo duriorem & concoctu difficiliorem habens; quam partem Graeci τράχηλον (& nonnumquam σπόνδυλον) vocabant, Romani *cervicem*, aut *ſpondylum*, ut Plin. XXXII. 6, 21. Altera pars, interior & inferior, (πρὸς τοῖς πυθμέσιν, *in fundo*, vel *in imo*, III. 91. f.) mollior, tenerior, & concoctu facilior; Graece μήκων, interdum etiam πυθμήν; (ut apud Xenocr. ſect. 23.) latine *papaver* dicta. Nec vero in POSIDIPPI *verſiculis*, qui continuo adponuntur, τράχηλοι pro peculiari conchyliorum genere accipi debent; non magis quam μηκώνια ibidem nominata, quae nil aliud ſunt niſi μήκωνες,

f quas dixi, diminutiva nominis forma adpellatae. Perſpecte vero SALMASIUS, Exercit. Plin. pag. 792. poſtquam Poſidippi verba adpoſuit: » In his verſibus, inquit, τραχή-» λους & μηκώνια, quae partes ſunt conchyliorum, inter » oſtrearum & piſcium genera veluti proprium genus poë-» ta recenſuit. Non tamen ſunt. Sed quia per ſe coque-» bantur, ideo ſeorſim nominavit. « — Poëtae nomen non Ποσείδιππος, ut editum eſt, ſed Ποσίδιππος, cum hic, tum alibi fere conſtanter ſcribit noſter *cod. A.* quam ſcripturam etiam Suidas tenuit, ut non modo ex vulgata ibi ſcriptura, ſed & ex literarum ſerie intelligitur, cum praecedat Ποσειδώνιος, ſequatur Ποσίδιππος. cf. infra p. 94. c. Fabulae nomen, nulli alii auctori, quod ſciam, memoratum, ex eiuſdem noſtri codicis praeſcripto Λοκρίδες fuit, id eſt *Locrae*; non Λοκροὶ, ut perhiberi ſolet ex editorum librorum ſcriptura, quae mendum ſuum vel ipſa Ionica forma Λοκροῖσιν fatebatur. Perſpicue ἐν Λοκρίσιν ſcriptum in membranis, cum acuto accentu in penultima, ne putes conſuetam eſſe vocalium οι & ι confuſionem. *Ibid. Verſ.* 1. Pro Ὧρα, perperam ὥραι ed. Ven. & Baſ. *Vſ.* 3. pro πίννας habet πίνας *ms. A.* & ſic fere conſtanter ſimplici litera ν utitur in eodem vocabulo.

Quod paulo ante legitur, πρὸς τὰς τῶν στομάχων διαθέσεις: meminerit lector, vocabulum διάθεσις, abſolute poſitum apud Medicos, in malam partem ſolere accipi, pro *morboſa adfectione*, vel *infirmitate.* Conf. Lexic. Polyb. in Διάθεσις, num. 2.

AD CAP. XXXV.

a ὑπὸ Αἰολέων καλεῖσθαι οὖς Ἀφροδίτης. » Hinc emen-» dabis iſta Heſychii, Οὖς Ἀφροδίτης· οἱ ἁλιεῖς ὄστρεόν τι » οὕτω καλοῦσι. Imo vero οἱ Αἰολεῖς: nam lectionem no-» ſtram tuetur Euſtath. ad Ulyſſeae ῥαψ. ρ'. [pag. 633, » 22.] « CASAUB. — Ex Epitome iſtud habuit Euſtath. & conſentit etiam noſter *ms. Ep.* cum *ms. A.* Deſiderabit fortaſſe h. l. lector verbum φησὶ, quod omitti potuit librarii negligentia; (vide ad pag. 89. a.) ſed ſaepe etiam ab ipſis Grammaticis conſulto praetermiſſum eſt in citandis auctorum teſtimoniis.

βρωμώδεις δέ. Frequens huius vocabuli apud Noſtrum uſus, de *odore graveolento & viroſo.* Poſſis *olidum* la-

tine reddere: Plinius interpretatur, *virus resipiunt.* Cum a
βρομώδης, brevi vocali in prima syllaba, editum esset
III. 120. d. & subinde alibi apud Nostrum; ubique βρωμώδης vocali longa oportuisse contendit Bochartus Hierozoic. P. II. lib. IV. c. 4. Falso: immo vero & h. l. βρομώδεις, & mox βρομώδη rescribi debet, utriusque codicis nostri auctoritate. Eam scripturam constanter servant iidem mssti, pariterque apud Xenocratem libri omnes, nec aliter apud Dioscoridem & Aretaeum. Eodem pertinet quod apud Hesychium βρόμος, non βρῶμος, per ὀσμὴ exponitur; & βρομέαν, per ὀζόμενον. Conf. Biel. Thes. Philol. T. I. pag. 307 sq.

τοῖς προειρημένοις, καὶ πολυτροφώτερα. καὶ πολυτροφωτέροις ms. Ep. Ibid ἄγρια λεγόμενα ὄστρεα. ἀέρια ὄστρεα ms. Ep. Aurem marinam, de qua modo dictum, Aristoteles ἀγρίαν λεπάδα vocat, ut docuere Rondelet & Bellonius apud Gesn. pag. 685 sq.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ Ζώων. »Cum ab Athenaeo »vel Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ Ζώων, vel Theophrastus ἐν »τῷ περὶ Φυτῶν laudantur, sic accipi verba illa debent, »ut si diceret ἐν τῇ περὶ Ζώων vel Φυτῶν πραγματείᾳ: qua »appellatione continentur quaecumque alter eorum variis »operibus scripsit de *Natura Animalium*, alter de *Planta-* »*rum.* Solet autem Athenaeus, quicquid de eadem re va- »riis locis disperse scriptum invenit apud illos, in unum »congerere. Sic, cum super *Ostreis* ait, Ἀριστ. δ' ἐν τῷ περὶ »Ζώων, ὄστρεα φησὶ, pleraque omnia describuntur, quae »de *ostreis* philosophus dixerat non in iis solum libris qui »hodie extant, sed quaedam etiam in iis quos hodie non »habemus. Nam Histor. [Animal.] lib. IV. c. 4. ὀστρακοδέρμων diversa non parum instituitur divisio; qui ta- »men locus cum isto est conferendus.« CASAUB.

Ὄστρεα· φησὶ, &c. Vocabulum illud adparet generali b
sensu h. l. accipi, ut idem valeat ac τὰ ὀστρεώδη vel τὸ τῶν ὀστρέων γένος, quod latius patet, & alia conchylia praeter *ostreum* strictius sic dictum comprehendit. Verba hinc nonnulla citavit Eustath. ad Od. δ'. 153, 12 sq. *Mox*, in πίννη recte consentit *ms. Ep.* πίνη vero *ms. A.* ut iam dictum; & sic deinde.

τὸ δὲ ὄστρεον, - δίθυρον - - λεπὰς δὲ μονόθυρον καὶ λειόστρακον. »Recte doctiss. Gesnerus, quo loco »scriptum est etiam in membranis, etiam in Epitoma,

b » λεπὰς δὲ δίθυρον καὶ λειόστρακον, legendum censuit μο-
» νόθυρον & τραχυόστρακον. Nam si baberet patella duas
» θύρας, id est, *testas*, haerere saxis non posset, quod
» huic ostreo proprium atque ἰδιαίτατον est. Ipsius Ari-
» stotelis verba sunt, De Part. lib. IV. c. 5. Τοῖς δὲ μονο-
» θύροις ἐν τῷ πυθμένι ἡ μήκων, οἷον ταῖς λεπάσι. « Casaub.
— δίθυρον quidem, de *lepade* dictum, in μονόθυρον mutandum monentem Gesnerum video de Aquatil. pag. 689, 34. sed in λειόστρακον nihil mutat. Et est quidem *striata* patella, sed *non* tam *aspera* quam ostreum proprie dictum; nec spinis horrens, ut multa ex ostreis: quare respectu ostreorum haud incommode videtur *laevis* dici posse. Video tamen alio loco quem respexit Casaubonus, eumdem Gesnerum de λειόστρακον h. l. in τραχυοστρ. mutando cogitasse, scil. pag. 259, 28.

συμφυὲς δὲ μῦς· μονοφυὲς δὲ &c. Tria priora verba desunt *ms. Ep.* qui in reliquis cum edd. & *ms. A.* consentit.

» Ostreorum distributio, quae ex Aristotele adfertur,
» in duo genera, συμφυῶν & μονοφυῶν, longe clarius in
» Philosophi Historiis explicatur. Συμφυὲς, ait Athenaeus,
» μῦς· μονοφυὲς δὲ καὶ λειόστρακον, σωλὴν καὶ βάλανος.
» *Cohaerentibus testis constat musculus: unâ testâ, eâque laevi,*
» *solen & glans.* Quanto clariora & dilucidiora verba, quae
» adscribemus? [ex Hist. Anim. IV. 4.] Τῶν διθύρων τὰ
» μέν ἐστιν ἀνάπτυκτα, οἷον οἱ κτένες, καὶ οἱ μύες· ἅπαντα
» γὰρ τὰ τοιαῦτα, τῇ μὲν συμπέφυκε, τῇ δὲ διαλέλυται,
» ὥστε συγκλείεσθαι καὶ ἀνοίγεσθαι. τὰ δὲ, δίθυρα μὲν
» ἐστιν, ὁμοίως δὲ συμπέφυκεν ἐπ' ἀμφότερα, οἷον οἱ σωλῆ-
» νες. *Ostreorum δίθυρων, quae binis foribus utrimque conclu-*
» *duntur, quaedam* ait esse *ex parte hiantia, ut pectines &*
» *musculos; quaedam utrâque ex parte cohaerentes fores habere,*
» *ut solenes.* Quibus verbis contradicere vides Philosophum
» Deipnosophistae; nam hic *solenes* facit μονοφυεῖς, ille
» συμφυεῖς: quod discidium etsi non negem posse compo-
» ni, tamen an istas ἐναντιοφανείας in suis scriptis reliqué-
» rit philosophus accuratissimus, iure dubites. « Casaub.
— At, quemadmodum de ipso vocabulo ὄστρεον modo vidimus, atque in sexcentis aliis pariter videmus, aliàs notione magis generali, aliàs strictiori usurpari: sic nihil impedit, quo minus credamus, Aristotelem promiscue omnia conchylia duabus partibus constantia, συμπεφυκέναι dixisse generali verbo; tum vero συμφυῆ, strictiori

notione, ea nominasse *quae ab una tantum parte cohaerent*, b ut aperiri & claudi possint; *μονοφυῆ* vero, *quae ab utraque parte connata sunt cohaerentque*, ut recludi aperirique non possint, (quo *solenas* refert;) aut quae, si pluribus partibus constant, ut *glandes*, omnes partes undique cohaerentes habent. Sed, qua ratione dicat, *communis ex ambobus naturae concham esse*, (*κοινὸν δ' ἐξ ἀμφοῖν, κόγχη*,) id difficiliorem habuerit explicationem, ac mihi quidem minime liquet. Cupide quaesiveram quid super his verbis commentatus esset doctissimus CAMUS, ubi, quae de *conchis* Aristoteles praecepit vel praecepisse traditur, collegit pag. 242 - 244. sed diligentiam Viri incomparabilis ipsa haec Athenaei verba effugisse dolui. Gesnerus quidem citavit eadem, de quibus quaerimus, verba; pag. 259, 31. sed nullam eorum interpretationem aut explicationem tentavit. In eodem vero loco dubium etiam haesisse CASAUBONUM video: » Quae sequuntur, inquit, obscura sunt, *κοινὸν* » *ἐξ ἀμφοῖν κόγχη*. Dalec. *Ambobus id commune generibus* » *est, quod operiuntur testa*; frigidà plane sententià: nam » cum de solis testaceis sit sermo, quid erat opus hac ad- » monitione? & quare dicit *ἀμφοῖν* potius, quam *πᾶσιν*? » Enimvero quae philosophi mens fuerit non divino: ver- » ba autem hoc sonant, *commune ex ambobus est concha*: » *ἐξ ἀμφοῖν*, *ex utroque genere τοῦ μονοφυοῦς καὶ συμφυοῦς*. » Ait, *conchas*, quae peculiaris est species testaceorum, » *naturam utriusque generis participare*, tam eorum quae clau- » duntur, quam eorum quae ab uno tantum extremo. « — Iam vero, quod *solenum valvas* Aristoteles *utrimque cohaerentes* ait, *connatasque*; id quidem (ut iam a Rondeleto monitum est, apud Gesn. pag. 1035.) manifeste repugnare videtur ei, quod in illo genere conchyliorum, satis & in maribus omnibus & in curiosorum collectionibus frequenti, observare cuivis licet: est enim solen (ut ibidem Rondelet ait) altera tantum parte colligatus nigro vinculo; altera parte solutus, neque in ea aut vinculi aut articulationis ullum vestigium. Quae pugnantia Graeci philosophi cum eo quod in re minime visu rara suus quemque sensus docere posse videtur, quam-nam habeat rationem, explicent nobis Viri harum rerum periti. Illud certum est: primum, quos hodie *solenes* vocamus, eosdem esse, quos olim Aristoteles & alii veterum eodem nomine adpellarunt: alterum, vocem *μονοφυῆ* eà, qua diximus,

b notione apud Aristotelem esse accipiendam; nam ita ipse philosophus disertissime alibi eam interpretatur, de Part. Animal. IV, 7. cuius verba h. l. adponere operae pretium videtur: Τῶν διθύρων (inquit) τὰ μὲν ἀναπτυκτὰ, οἷον κτένες καὶ μύες· ἐπὶ θάτερα γὰρ συγκέκλεισται, ὥστε ἀνοίγεσθαι ἐπὶ θάτερα καὶ συγκλείεσθαι. Τὰ δ' ἐπ' ἄμφω συμπέφυκεν, (haec sunt quae superiori loco μονοφυῆ dixerat) οἷον τὸ τῶν σωλήνων γένος. Quibus ex verbis simul illud adparet, non de una quadam ac singulari *solenum* specie, sed de toto genere, id quod diximus, adfirmare philosophum: qui id spectasse videtur, quod revera numquam valvas testae suae recludat aperiatque animalculum, sed exserto per alteram extremitatum aperturam capite cibum quaerat.

c Ἐν δὲ πέμπτῳ Ζώων Μορίων ὁ Ἀριστοτέλης. ἐν δὲ πέμπτῳ ζώων ἱστορίας ed. Ven. & Bas. ἐν δὲ πέμπτῳ ζώων μορίων ἱστορίας ed. Cas. sed partim in Animadv. partim in Addendis monuit CASAUBONUS: »Scripsimus »ἐν δὲ πέμπτῳ ζώων μορίων, (nam vox ἱστορίας, quae »in nupera editione remansit, furcillis hinc extrudi de»bet:) ut locis aliis quamplurimis, ubi ita semper omnes »mssti, & qui Romae servantur aut in aliis Italicis biblio»thecis, & is etiam quem Huraldi beneficio penes nos »habemus: etsi non sunt allata verba ex eo opere, sed »ex Historiis.« — Vocabulum Ἱστορίας ignorant, ut codices quos Casaubonus dixit, sic & nostri ambo, & ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ Ζώων Μορίων exhibent, non modo *ms. A.* verum etiam *ms. Ep.* in quo aliàs fere constanter omissi sunt librorum tituli. De constanti isto Athenaei more, *quintum librum de Partibus Animalium* pro *quinto Historiae Animalium* nominandi, iam supra diximus ad II. 63. b. Ibi a Veneto editore deletum nomen Μορίων vidimus; h. l. pro Μορίων vocem Ἱστορίας substituit idem, quod & alibi passim ab eodem factum. Nonnumquam, ubi Venetus editor scripturam codicum non mutatam repraesentaverat, veluti VII. 286. c. Basileensis editor Ἱστορίας pro Μορίων substituit: quod quamvis, si rei veritatem spectemus, recte factum professus sit CASAUBONUS ad VII. 286. c. tamen »peccata veterum scriptorum isto modo emendare, »& ipsorum scripta pro nostra libidine corrigere,« id vero *temerarium*, *audax & vaecors esse facinus* pronunciavit. *Confusionis* autem *illius ab Athenaeo admissae* hanc fuisse

caussam statuit idem CASAUB. : » Quia codex Aristotelis ad » manum Athenaeo non fuisset, referenti in literas hos » Deipnosophistarum sermones. Excerpta sua (inquit) so» lum habuit: atque ea, ut videtur, confusa & perturba» ta, titulis perversis. Hinc illius manavit error. « — Nos utique, quaecumque fuerit illius confusionis origo, librorum scripturam, tam pertinaciter constantem, ubique tenendam putavimus. Locus, quem hic respexit Athenaeus, exstat hodie in Hist. Anim. lib. V. c. 12. Tangitur vero rursus ex parte idem argumentum lib. IV. de Partib. Anim. c. 5. T. I. p. 1179. ed. Laemarii in 8vo.

In verbis ex *Aristotele* citatis vulgatum *ἀεὶ τε ἰσχύουσι* tenet uterque codex cum edd. At primum *ἀεὶ δὲ* malles, ut *δὲ* respondeat praecedenti particulae *μὲν*, aut *ἀλλ' ἀεὶ τε.* Apud Aristot. est *οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ ἔχουσι.* Ex quo porro apud Nostrum pro *ἰσχύουσι*, pariter *ἔχουσι* (scil. *ᾠὰ*) oportuisse colligas; aut certe *ἴσχουσι*, quemadmodum passim apud eumdem Aristot. variationis caussa modo verbum *ἔχειν*, modo *ἰσχειν* usurpatur. Sed in eadem re idem Aristot. de Part. Anim. IV. 5. postquam *ἔχουσι* (scil. *ᾠὰ*) dixerat, etiam verbo *εὐθηνοῦσιν* utitur, quod idem ac *ἰσχύουσι* valet. Quare hoc posterius verbum apud Nostrum fortasse nil opus fuerat solicitare; certe mutari a nobis contra librorum fidem non debuisse intelligo; & *repositum ἰσχύουσι* velim. Eamdem fere in sententiam *ἴσχουσι τὴν ἐπίδοσιν* legitur III. 74. c. ubi pariter, atque hoc loco, *vigoris echinorum marinorum tempore plenilunii* fit mentio. Vide ad eum locum notata.

ἐν τῷ Εὐρίπῳ τῶν Πυῤῥαίων. Sic bene edd. ut apud Arist. Hist. An. V. 12. *ἐν τῷ Πυῤῥαίῳ Εὐρίπῳ* editur apud eumdem Arist. de Part. Anim. IV. 5. *τῶν Πυῤῥέων* habent h. l. *ms. A.* & *Ep.* minus recte. Intelligendum Euripum ad Pyrrham, Lesbi insulae oppidum, monuit Palmer. Exercit. pag. 492 sq. ex Strab. lib. XIII. pag. 617.

πλήρεις δὲ ᾠῶν. *ᾠῶν* cum iota subscripto (sive, rectius d ut dicam, ad latus scripto, ut solet) exhibet *ms. A.* Sic & idem paulo ante *ᾠὰ*, non nude *ὠά.* *Ibid.* *πάντες ὁμοίως.* Perperam *πάντες ὅμοιοι ms. Ep.*

AD CAP. XXXVI.

Προελθὼν δὲ, πάλιν φησὶν ὁ φίλος. Aristot. Hist. Anim. V. 15. *Ibid.* *τοῦτο δ' ἐστὶν οἷον κηρίον.* Verba ista ad sen-

d tentiam necessaria, cum deessent ed. Ven. itemque *msstis*
A. & *B.* ex Aristotelis libris adiecit editor Basil. & recte
tenuit Casaub. Deerat vero etiam ἀλλ' particula post γλα-
φυρὸν, ab eodem editore Bas. adiecta. *Ibid.* ἐκ λεπύρων
ἐρεβίνθων λευκῶν. Magis placet ἐρεβίνθου λευκοῦ, quod ha-
bet *ms. Ep.* in sing. Sed pluralem tenent libri Aristotelis;
at in his perperam ἢ ἐρεβίνθων. *Ibid.* συμπαγεῖν. συμπλα-
γεῖν apud Arist. *Mox*, vocabulum πόρον rursus ex Ari-
e stot. adscivit editor Basil. *Ibid.* ἀλλὰ φύονται αὗται. αὐ-
ταὶ *ms. Ep.* *Mox*, pro ὀστρακόδερμα, idem codex ὄστρα-
κα habet.

ἀφίησι δ' ἰχῶρα. Sic codex uterque cum edd. rectius
haud dubie quam quod apud Arist. vulgatum est. *Ibid.*
f εἰς δὲ τοῦτο συνιοῦσαι. Abest particula apud Aristot. ubi
pro his ista habes, ἅλις ἐν τῷ αὐτῷ οὖσαι. Non satis pla-
nus locus: quem tractavit Gesnerus pag. 771. Pro εἰς δὲ
τοῦτο συνιοῦσαι apud Nostrum legebat εἰς τὸ αὐτὸ συνιοῦ-
σαι Sylburg. ad Aristot. l. c. *Ib.* Σίγειον. Perperam Σί-
γιον *ms. A.* *Mox* Λέκτον penacute edidit Cas. in quo ne-
scio an consentiat *ms. A.* Acute Λεκτὸν edd. Ven. & Bas.
& *ms. Ep.* Est promontorium Mysiae, ex adverso Lesbi.
In accentu variant scriptores, editores certe. Vide Cellar.
in Asia Antiq. pag. 56. Penacutae scripturae favere vide-
tur analogia, quae in nominibus propriis retractum ple-
rumque accentum, & diversum atque in adpellativis desi-
derat. *Ibid.* ἐν τῷ Εὐρίπῳ. *Euripus*, κατ' ἐξοχὴν dictus,
aliàs *Chalcidicus* intelligitur: hic vero nescio an sit idem
intelligendus, qui paulo ante, *Pyrrhaeus*.

Post Εὐρίπῳ in ed. Ven. & Bas. statim sequebantur ver-
ba καὶ ἄνθος αἱ μὲν πλεῖσται &c. omissis mediis: ubi καὶ
τὸ ἄνθος scribendum, & inferenda ista, καὶ περὶ Καρίαν·
καὶ ἐν τῷ κόλπῳ μὲν μεγάλαι καὶ τραχεῖαι, e suo cod.
Epit. docuit Hoeschelius, quae eadem habet noster *ms. Ep.*
Nonnihil diversa, qualia nos edidimus, tacite inseruit Ca-
saubonus e codicibus Italicis, quae eodem modo exhibet
a noster *ms. A.* *Ibid.* τὸ ἄνθος, est *color.* Vide Hesych. in
Ἄνθη, & ibi Interpp. *Ibid.* ἐρυθρὸν μικρῷ. Sic codex no-
ster uterque: ac sane commodius hoc videtur, quam μι-
κρὸν, quod ex vulgatis Aristotelis libris in Athenaei edi-
tiones adscitum. *Ibid.* καὶ μναιαῖαι. Sic edd. cum *ms.*
Ep. Nec aliunde, quam ex eadem Epitome habet Eusta-
thius, quod, cum aliàs μναῖος & μναιαῖος diceretur de *pon-*

dere μνᾶν i. e. *libram aequante*, Ariſtotelem ait, graviori a paragoge uſum, μναιαῖος dixiſſe. (Comment. in Od. τ'. pag. 715, 20. & φ'. 754, 13.) At μνάιαι, ſive μναῖαι, ut apud ipſum Ariſtotelem editur, ſic apud Athenaeum exhibent optimae noſtrae *membr. A.* Quod adeo adoptari debuiſſe videtur.

Ibid. ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς καὶ περὶ τὰς ἀκτάς. ἀκτὴ non *quodvis litus* dicitur, ſed ſigillatim *litus ſaxoſum*; & omnino, *locus ſaxoſus in mari.* Vide Ammonium de Differ. Vocab. p. 9. & Schol. ad Iliad. β'. 395. *Ibid.* τοῖς προσβόῤῥοις. Sic bene *ms. A.* Nec male τοῖς προσβόροις ed. Ven. & Baſ. cum *ms. Ep.* τοῖς βορείοις ex vulgatis Ariſtotelis libris adſcivit Caſaub. praeter neceſſitatem: id cum ita in ed. Caſ. 1. & 2. eſſet vulgatum, dein in ed. Caſ. 3. rurſus cum τοῖς προσβόροις permutatum eſt. Ne quid tamen diſſimulem, non τοῖς, ſed ταῖς πρὸς βορροῖς (ſic) ſcriptum in *ms. A.* Apud Ariſtotelem προσβορείοις ex msstis recepit Camus.

AD CAP. XXXVII.

'Απολλόδωρος --- προθεὶς τὸ, λιχνότερα τᾶν πορφυρᾶν. Perperam προσθεὶς edd. de quo corrigendo monuit Caſaub. in Animadv. Recte vero προθεὶς dedit *ms. A.* Verba λιχν. τᾶν πορφ. adparet *Sophronis* eſſe, ideoque Dorica dialecto expreſſa, ad quae deinde commentatus eſt Apollodorus. Malles λιχνότερος (in ſing.) τᾶν πορφυρᾶν, quemadmodum in Epitome eſt: ſed non poſſumus eam h. l. teſtem invocare, quoniam alia ſimul mutavit Abbreviator, qui inde ab initio huius capitis nil aliud niſi haec habet: Ἡ δὲ παροιμία ἡ λέγουσα λιχνότερος πορφύρας, ὡς μέν τινες &c. At potuit, pro connexione orationis apud Sophronem, ita, ut vulgo ſcribitur, expreſſa eſſe dictio: niſi tamen fortaſſe λιχνοτέρα in ſing. foem. oportuit, non λιχνότερα in neutro plurali; quamquam & haud raro aliâs in noſtris membr. eamdem vocalem α pro ſyllaba ος perperam poſitam vidimus. Sed illud certe non bene factum a Caſaubono, quod τὰ, λιχνοτ. edidit, quamquam (ni fallor) eodem modo in noſtris membranis ſcriptum; atque ita etiam in Excerptis Aegianis ex Romano codice adnotatum video: repetiitque eamdem ſcripturam idem Caſaub. in Animadv. Si tenere τὰ vel-

a les, saltem iungendum erat cum λιχνότερα, ut factum in ed. 2. & 3. Cas. & in Heynii Fragm. Apollodori p. 1139. At rectum haud dubie, & a nobis revocandum fuit ex ed. Ven. & Bas. τὸ λιχνότ. nempe τὸ ἔπος. Simillimam dictionem, ubi de eiusdem Apollodori Commentario in Sophronem agitur, infra habes, VII. 281. e. vel f. Mox, post πορφυρᾶν deerat in edd. verbum φησὶν, quod recte adiectum in *ms. A.* idemque verbum in Casauboni Excerptis Aegianis etiam e cod. Rom. adnotatum video, ut mirer non adoptatum ab illo editore. Intercidisse illud verbum monuerat

b Heyne l. c. *Ibid.* ἐπὶ τοῦ ζῴου. *Aviditate sua purpurae tolluntur*, ait Plin. IX. 37, 61. Conf. Erasmi Adagia in *Edaciores purpuris.*

'Αλίσκονται δὲ, φησὶν ὁ 'Αριστοτέλης. Aristot. Hist. Anim. V. 15. *Ibid.* ἐξείροντα τὴν καλουμ. γλῶτταν. *Porrectis linguis*, Plin. Rectius vero hic ἐξείροντα, quam ἐξαίροντα apud Aristot. Quae verba alibi apud Nostrum quoque, in eadem dictione, perperam confusa vidimus, I. 21. b. ubi in Animadv. pag. 167. oblitus eram ad hunc locum provocare.

c διατρυπᾷ - - καὶ τὸ ἑαυτῆς ὄστρακον. Mirum videri possit, quod ait, *purpuram suam etiam ipsius testam linguá perforare.* Sic tamen & apud ipsum Aristot. legitur, καὶ τὸ αὑτῆς ὄστρακον, ubi idem plane valet αὑτῆς ac ἑαυτῆς. At quatuor verba καὶ τὸ ἑαυτ. ὀστρ. apud Athenaeum cautus praetermisit Epitomator.

AD CAP. XXXVIII.

Αἱ δὲ πίνναι ὀρθαὶ φύονται ἐκ τοῦ βυθοῦ. Apud Aristot. Hist. Anim. V. 15. legitur, Αἱ δὲ πίνναι ὀρθαὶ φύονται ἐκ τοῦ βύσσου ἐν τοῖς ἀμμώδεσι καὶ βορβορώδεσι. Quae discrepantia multum torsit interpretes. » Utram lectionem » (ait Casaubonus) probabimus, & veram dicemus? » Aristotelicorum librorum scriptura ait, *pinnam e bysso* » *oriri in locis sabulosis & coenosis*: nostra, *ex ipso talium* » *locorum fundo.* Utraque scriptura suas rationes, suos- » que auctores habet. Adnasci pinnis quandam, ut cum » Tertulliano [de Pallio p. 15. ed. Salmas.] dicam, *muco-* » *sam lanositatem* evincit αὐτοψία. Recentiores naturae con- » sultissimi viri, qui pinnam descripserunt visam sibi tra- » ctatamque saepius, plerique omnes in hoc consentiunt.

» In veterum tamen philoſophorum Graecorum & Latino- c
» rum ſcriptis, ſi iſtum Ariſtotelis locum excipias, altum
» de hac re ſilentium. Unus quod ſciam beatiſſ. pater Ba-
» ſilius eius meminit; qui quidem *auream lanam* vocat
» iſtud ſive lini ſive lanae rudimentum. Ita enim ſcribit
» Concione in Hexaëmeron ſeptima, *πόθεν τὸ χρυσοῦν*
» *ἔριον αἱ πίνναι τρέφουσιν, ὅπερ οὐδεὶς τῶν ἀνθοβαφῶν ἐμι-*
» *μήσατο*; & in Oratione ad Divites, *ὅταν σπουδάζηται*
» *παρ' αὐτοῖς τὰ ἐκ θαλάττης ἄνθη, ἡ κόχλος, ἥ τε πίννα,*
» *ὑπὲρ τὸ ἐκ τῶν προβάτων ἔριον.* Quam appellat Baſilius
» *lanam auream*, Ariſtoteles (ſi modo ille ita ſcripſit) ra-
» tione coloris, *byſſum* nominat: nam byſſi color ut auri,
» ſub flavi genere continetur. « — Tum fuſe narrat idem
Caſaubonus, monſtratas ſibi eſſe in rariorum viſu rerum
collectione regia fimbrias quaſdam veteris marſupii, co-
loris pulli, ſubtiliorem ſtuppam cannabinam referentes,
quarum materia eſſe vera pinnae byſſus confirmabatur.
Dein ſic pergit: » Non igitur adeo abſurda eſt Ariſtoteli-
» corum exemplarium lectio, ac cenſuerunt nonnulli.
» Rurſus, pro altera *ἐκ τοῦ βυθοῦ* pugnant neque paucae
» neque invalidae rationes. Primum ſic habent omnes
» antiqui mſſti, itemque Hoeſcheliana Epitome: ſicque
» rei natura poſtulat; nam vere *ἐκ βυθοῦ* naſcuntur
» pinnae, non illae ſolum, quas *ἐμβυθίους* paulo poſt
» auctor vocat, [vide p. 93. f. & 94. a.] ſed omnes om-
» nino. Oppianus: ['Αλιευτ. II. 186.]

» *Ὄστρακον αὖ βυθίας μὲν ἔχει πλάκας, ἐν δέ οἱ ἰχθὺς*
» *πίννη ναιετάει κεκλημένος* &c.

» Deinde quale eſt hoc loquendi genus? ut dicatur pinna
» ex eo filo naſci per quod adhaeret ſolo in quo gene-
» ratur. Mitto dicere, *τὸν βυσσὸν*, pro *τὴν βυσσὸν*,
» [*βύσσον* utrobique voluerat] Graecum non videri. Po-
» ſtremo illud, quo innititur pinna, nuſquam ſcriptor ul-
» lus *byſſum* appellavit, ſed *radicem*, aut *quaſi radicem*. Sic
» in V. Hiſtoriarum legimus, pinnas *ἐῤῥιζῶσθαι.* « [Hiſt.
An. V. 15. *τῶν μὴ μεταβαλλόντων τοὺς τόπους, αἱ μὲν*
πίνναι ἐῤῥίζωνται· (eâdem ratione *ἀκίνητον καὶ προσφυῆ*
τὴν πίνναν vocat Hiſt. An. IV. 4.) *οἱ δὲ σωλῆνες καὶ αἱ*
κόγχαι, ἀῤῥίζωτοι διαμένουσι.] » Athenaeus quoque non
» multo poſt, [p. 93. f.] *ὅσαι ἂν*, inquit, *πίνναι πέτραις*
» *ἢ σπιλάσι προσφυῶσι, ῥιζοβολοῦσι.* Iterum idem [ibid.]

c »naturam radicis huius explicans, *δήκει*, inquit, *ἐκ τοῦ* »*στόματος ἡ σὰρξ, μέχρι μέσου τοῦ κόγχου οἱονεὶ ῥίζα.* »Plinius, quod dixerat Philosophus ὀρθὰς φύεσθαι τὰς πίν»νας, eleganter vertit *nasci eas surrectas semper*, [IX. 42, »66.] nulla facta molestae illius appendicis mentione: »an incuria, an certo consilio? « — Ante Casaubonum adcurate hunc locum tractaverat *Conr.* GESNERUS, tam eximio vir iudicio, quam exquisitâ doctrinâ, de Aquat. p. 734. docueratque, praeter rationem illud *ἐκ τοῦ βύσσου* apud Aristotelem de *lana* illa sive *barba*, qua instructa pinna est, acceptum a nonnullis fuisse: ut mirer, Casaubono adhuc dubium nonnullum potuisse superesse. Sane ὁ *βύσσος*, penacute, inauditum Graecis nomen. ἡ *βύσσος*, planta est, quae aliis *lini* genus quoddam tenuissimum, aliis *gossypium* esse, visa est: de qua vide Polluc. VII. 75. Philostrat. de Vita Apollon. II. 9. & Pausan. V. 5. Nemo vero veterum umquam *pinnarum* illam *lanam aut comam* graece *βύσσον* aut latine *byssum* vocavit: usus ille huius vocabuli, qui multas saepe confusiones peperit, nonnisi recentiorum quorumdam inventum est, leviter corruptâ & perperam acceptâ istâ apud Aristotelem scripturâ deceptorum. Vera est apud Athenaeum scriptura, quam & nostri codices tenent, *ἐκ τοῦ βυθοῦ*, *e fundo*: vera autem pariter in eamdem sententiam scriptura apud Aristotelem vulgata, dummodo accentum mutes, & *βυσσοῦ* scribas, quod perspecte CAMUS adoptavit in sua Historiae Animal. Aristot. ed. p. 272. recteque interpretatus est, *Les pinnes naissent droites du fond de la mer.* Conf. Salmas. ad Tertullian. de Pall. p. 218 sq. & (quem laudavit Camus in Varietate Lect. apud Aristot. p. 691.) Bochartum in Hieroz. lib. II. c. 45. quibus adde Interpp. Hesychii voc. *Βυσσός*. His quidem omnibus longe doctior VILLEBRUNIUS, nuper, miseratus aliorum omnium vel inscitiam vel tarditatem ingenii, docuit nos, veram esse apud Aristotelem scripturam *βύσσου*, eamdemque apud Athenaeum pariter reponendam, ut sententia sit, *pinnam adhaerere per suum* *b y s s u m* : » *mais les pinnes s'attachent droites par leur* *b y s s u s.* « Nempe non viderat magister optimus, aliud esse *προσφύεσθαι τινι*, (quod tamen ipsum *adnasci* proprie significat, non nude *adhaerere* vel *adnexum esse*,) aliud *φύεσθαι ἐκ τινός*. Nec illud, ut alia taceam, animadverterat vir doctissimus, toto illo capite apud Aristote-

lem agi περὶ γενέσεως, (i. e. de *ortu*) ut initio capitis c
diserte ipse auctor profitetur: itaque non alia notione ibi
accipi verbum φύεσθαι posse, ac verba γίνεσθαι & τὴν
σύστασιν λαμβάνειν, quae eo ipso loco, de quo quaeri-
tur, vel praecedunt proxime, vel sequuntur. Denique
non legerat, quae eodem capite, paulo post initium, his
verbis ait idem Aristoteles: οὐδὲ γίνονται ἐκ τούτων
(τῶν κηρίων) αἱ πορφύραι, ἀλλὰ φύονται καὶ αὐταὶ (sic
cum msstis legendum, quos Camus laudavit, non αὐτὰ)
καὶ τὰ ἄλλα ἐκ τῆς σήψεως καὶ ἰλύος ὀστρακόδερμα.

ἡ πίννη, φησὶ, καὶ ὁ πιννοτήρης, &c. Celebratissima d
apud veteres fabula de cancello, qui pinnae sibique com-
munem cibum venari perhibetur. Quam fabulam breviter
Aristoteles attigit eodem loco, ubi de Pinna agit: uberius
vero post Chrysippum exposuit Cicero de Nat. Deor. II.
48. Plin. IX. 42, 66. Oppianus Ἁλιευτ. II. 186 sqq. alii-
que. Cancellus is modo πιννοτήρης vocatur, ut hic apud
Nostrum, *a custodienda & tuenda pinna*; modo πιννοφύλαξ,
eâdem sententiâ; modo πιννοθήρας, ut vulgo apud Aristot.
paulo post verba supra adlata, & apud Plutarch. de Solert.
Animal. pag. 980. b. ed. Francf. Eumdem κογχοθήραν ab
Epicharmo dictum supra vidimus p. 85. d.

οὐ δυνάμενα συμμένειν. Simplex verbum μένειν
hic malebat Coray ad Xenocr. p. 166. At praepositio σὺν
in compositione huius verbi nunc non ad *communionem*
refertur; sed idem valet συμμένειν ac simplex μένειν, *con-
sistere*, *manere*, *subsistere*, ut passim apud Polybium: & hoc
loco intelligitur, *in vita manere*, *durare*, *vivere*. *Ibid.* φα- e
σὶ δέ τινες καὶ συγγεννᾶσθαι &c. Hoc amplius est, quam
συμπεφυκέναι, quod ex Pamphilo supra retulerat. Confer
vero p. 91. f.

Πάλιν δὲ ὁ Ἀριστοτέλης φησί. Eodem loco ubi superio-
ra, Hist. Anim. V. 15. *Ibid.* Πάντα δὲ τὰ ὀστρ. Parti-
culam δὲ, cum abesset editis, dedere *mssti A.* & *Ep.* *Ibid.*
γίνεται καὶ ἐν τῇ ἰλύϊ. καὶ cum editis agnoscit *ms. A.* sed
ignorat *ms. Ep.* γίνεται αὐτόματα ἐν τῇ ἰλύϊ vulgo
apud Aristot. & γίνεται καὶ αὐτόματα ἐν τῇ ἰλύϊ mssti
nonnulli apud eumdem, teste Camus in Var. Lect. ad p.
272, 17.

Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον. Leguntur haec, nonnullis interie- f
ctis, initio cap. 16. lib. V. Hist. Anim. Paulo commodius
vero ab istis ipsis verbis initium novi Capitis apud Athe-

f naeum facturus fuissem: nam continuo tenore haec apud Aristot. leguntur cum illis quae sequuntur capite nostro XXXIX. usque ad verbum μεταχωροῦσι. *Ibid.* αἵ τε κνίδαι. κνίδοι *ms. A.* male. *Ibid.* ἐν ταῖς σήραγξι. τοῖς idem *ms. A.*

AD CAP. XXXIX.

αἱ δὲ ἐν τοῖς λείοις. Rectius hoc haud dubie, quam quod apud Aristot. vulgo editum erat, αἱ δ' ἐπὶ τοῖς μείζοσι. Sed apud hunc quoque doctissimus postremus Editor λείοις restituit ex Mediceo msto. Apud Nostrum, in λείοις consentit *ms. Ep.* In *ms. A.* vero λειοισι scribitur.

Τὰς δὲ κνίδας ὁ Εὔπολις &c. Haec, & quae sequuntur usque ἐστεφανῶσθαι, negligentissime ab Epitomatore in hunc modum contracta sunt: Τὰς δὲ κνίδας Εὔπολις ἀκαλήφας ὀνομάζει, καὶ Ἀριστοφάνης. ὁ μὲν εἰπὼν, κρανααὰς ἀκαλήφας· ὁ δὲ ἀκαλήφ' ἐστεφανῶσθαι. Quod ait Athenaeus »τὰς κνίδας, id est, *urticas*, ab *Eupolide* aliisque Comicis ἀκαλήφας vocari« id omnino in Atticorum idiomate fieri solitum docet Moeris p. 66. aliique Grammatici ibi ab Interpretibus citati, ut iam supra ad II. 62. d. notavimus, ubi de *urtica herba* agebatur. Corrigat ibi velim lector in contextu mendam, quam nunc demum animadverti: in Aristophanis verbis errore operarum κραανὰς, pro κραναὰς, expressum est.

a Ἀριστοφάνης, ἐν Φοινίσσαις, οὕτως· Ἔχε, τὸ πρῶτον πάντων ἴφυα φῦναι· εἶθ' ἑξῆς τὰς κραναὰς ἀκαλήφας. Sic cum edidisset CASAUBONUS, monuit dein in Animadv. »Mendum profitentur prima verba. Mutata »distinctione facile emendaveris: ἐν Φοινίσσαις· Οὕτως νέχε· τὸ πρῶτον &c. Sed in collectaneis Suidae aliam in»venimus emendationem, Εἰκὸς δή που πρῶτον &c. »Sed fallitur Athenaeus, qui κραναὰς ἀκαλήφας interpre»tatur hic de *urticis marinis*: nam de *planta* recte Dale»campius accipit, vel ipso Athenaeo teste, qui lib. II. de »ea herba disputans hoc usus testimonio; ut taceam Co»mici scholiasten non aliter interpretantem ad Vespas.« — Vox οὕτως non modo in ed. Ven. verum etiam in *ms. A.* interposito puncto seiuncta erat ab ἔχει: quare, quamvis speciosa fuerit emendatio a Casaubono proposita, tamen, quia aliam dubitationem Suidas movebat, nihil mu-

tare auſus ſum. Neque vero magis τὸν πρῶτεν recipien- a
dum duxi, quod quidem cum editione Ven. & Baſ. habent etiam noſtrae membr. *A.* & in *ms. B.* quoque repererat BRUNCKIUS, qui adnotavit: »Sic ἴφυα foret accuſ. »ſing. ab ἴφυς.« — Apud Suidam, non modo pro verbis οὕτως ἔχε τὸ ſcribitur Εἰκὸς δήπου, ſed & ἁπάντων pro πάντων, & καὶ pro εἶθ' ἑξῆς: quae omnia recte habere iudicavit idem BRUNCK, (in Fragm. Ariſtoph. p. 168.) indeque ſic emendandum Athenaeum cenſuit, ut eiectis vocibus εἶθ' ἑξῆς, tamquam gloſſematicis, in hunc modum conſtitueretur hic locus: ἔτι τε Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις οὕτως ἔχει·

Εἰκὸς δήπου πρῶτεν ἁπάντων
ἴφυα φῦναι
καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Ut ſint verſus ex anapaeſticis dimetris, & quidem e ſyſtematis clauſula. Qui ſane verſiculi percommode fluunt: ſed eos idcirco in Athenaeum inferre, id vero nimis fore violentum mihi viſum erat. Praeterea, dictionem οὕτως ἔχει nuſquam ea ratione apud Athenaeum uſurpatam memini. Primus verſiculus ex Athenaei ſcriptura, ſi modo ἁπάντων pro πάντων a Suida acciperes, non minus commode in hunc modum decurreret:

Οὕτως ἔχε· τὸ (vel τὸν) πρῶτον ἁπάντων.

Dein tertius verſiculus, ſi pro catalectico liceret hypercatalectum ſtatuere, ſervatâ itidem librorum noſtrorum ſcripturâ, ſic ſonaret:

εἶθ' ἑξῆς τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Ibid. καὶ ἐν Σφηξί. Ariſtoph. Veſp. 879. (vſ. 884. ed. Br.)

Ibid. Φερεκράτης δ' ἐν Αὐτομόλοις·

— κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι.

»Reſtitue in integrum poëtae hanc ſententiam ex melio»ribus Athenaei libris, quibus Suidas uſus: Νὴ τὴν Δήμη»τρ', ἀνιαρὸν ἦν τὸ κακῶς ᾄδοντος ἀκούειν. Βουλοίμην κἂν »ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι. *Ecce moleſta »res eſt, male canentem audire: malim vel urticis tamdiu eſſe »coronatus.* Extat etiam in Ariſtoph. ſcholiis ad Equites; »[vſ. 420.] unde potius fortaſſe hauſit Suidas: atque il»lius fabulae mentionem facit etiam Pollux lib. VI. c. 30. »& Clemens Strom. lib. VII.« CASAUB. — Vide Notulam ſub Contextu noſtro p. 240. ad II. 62. d. & Animadv. ad eumdem loc. p. 420.

a *κατὰ παραφθορὰν νῦν ἀκαλήφη ὀνομάζεται.* »*Urticam marinam* a piscatoribus dictam *ἀκαλήφην* refert Deipnosophista [aut apud eum Diphilus Siphnius,] *κατὰ παραφθοράν*: id est, *leviter corruptis vocibus* unde origo illi. Quod verum est. Nam *ἀκαλήφη* dicitur, ut statim additur, quasi *ἁπαλὴ τῇ ἁφῇ*, posito *κ* loco *τοῦ π*, & mutato spiritu: in eo est *ἡ παραφθορά*. Grammaticorum propria vox ista. Eustathius, [ad Iliad. ψ'. p. 1442, 30.] *ἐξ Ἰβύκου παρεφθάρθαι τοῖς τεχνικοῖς δοκεῖ τὸ βυκανίζειν.* Caeterum in hac voce nullius literae necessaria mutatio: non tantum enim *ἁπαλὸς*, sed & *ἀκαλὸς* dicunt Graeci pro *molli* & *tenero*: unde fluvius *ἀκαλαῤῥείτης*, *placide fluens*; & *Ἀσκάλαφος*, quasi *ἀκάλαφος*, proprium hominis nomen *cui tenera & mollis cutis.*« CASAUBONUS. — Vide Eustath. Od. δ'. p. 153, 18 sqq. & Iliad. ο'. 1009, 34. Adde Etymol. M. in Ἀκαλήφη & Ἀκαλός. PALMERIUS vero (Exercit. p. 493.) praefert etymon, quod vulgo tradi ait, scil. a privativa *α*, & *καλὴ ἁφὴ*, *ὅτι οὐ καλὴν ἁφὴν ἔχει*, *quod bellum tactum non habeat.* *κατὰ παραφορὰν* legendum censuerat Dalech.

b *Τὸ δ' ἐν Λυσιστράτῃ* &c. »loci, quem inesse ait huic versui, *Ἀλλ' ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτη καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν*, explicationem petat lector ex Eustathio ac Suida: nam neque Athenaeus neque interpretes rem satis aperiunt.« CASAUB. — Pauca sunt, nec admodum illustrantia id de quo agitur, quae habet Eustath. ad Od. δ'. pag. 153, 16 sq. Suidas sua in Τήθη ex Comici Scholiasta ad Lys. 549. descripsit, quae frigida & coacta videntur. »loci gratiam (ait DALECAMPIUS) hanc esse puto, quod vox *μητρίδιον*, *ἀπὸ τῆς μητέρος* formata *ὑποκοριστικῶς*, significet *materculam*; ducta vero *ἀπὸ τῆς μήτρας*, *vulvam*, quam poëta lepide vocat *urticam*, tanquam salaces iuvenes urentem & pungentem.« — Apud ipsum Comicum *ἀνδρειοτάτων* scribitur, quod in *ἀνδρειοτάτη* (in quod consentit cum Athenaeo Suidas) aut in *ἀνδρειότατοι* mutandum KUSTERUS (ad Suid. l. c.) censuerat; BRUNCKIUS autem (in Notis ad Lysistr. 549.) verum *ἀνδρειοτάτων* iudicavit, subaudiens nomen *θυγατέρες*: quare sic ille interpretatus est, *sed ô fortissimarum aviarum & tactu urentium matercularum progenies.* In nostro *ms. Ep.* dubitare possis, utrum *ἀνδρειοτάτη*, an *ἀνδρειοτάτων*, debuerit librarius, qui pro frequenti suo more ter-

minationem vocis nulla ratione expreſſit: ſed apud Euſtathium, qui ſua ex alio codice eiuſdem Epitomes depromſit, perſpicue *ἀνδρειοτάτη* ſcribitur, ſicut apud Noſtrum in edd. & in *ms. A.* b

μέμικται γὰρ κωμῳδικῶς πρὸς τὴν τήθην καὶ μητέρα. Casaubonus cum non inſpectâ ed. Venetâ *μέμνηται* edidiſſet, haec dein adnotavit: » In Epitome ſcriptum » invenio, *μέμικται κωμῳδία β πρὸς τὴν τροφὸν καὶ μητέρα*, pro eo quod noſtri libri habent, *μέμνηται γὰρ κωμῳδικῶς, πρὸς τὴν τηθὴν καὶ μητέρα.* Proba vero lectio » Epitomae, quam & membranae confirmant, in quibus » diſerte exaratum *μέμικται.* Appellat *κωμῳδίαν*, *iocum » comicum*; ſicut *τραγῳδίαν* dicimus pro *lamentabili comploratione.* β, valet *διττή.* « — Mire vero; propemodum dixerim, ridicule! Primum enim, *noſtri* illi *libri*, quos dixit, nulli alii ſunt, niſi exempla editionis Baſileenſis; in qua ex *μέμιται*, quod mendoſe in ed. Ven. expreſſum erat, ſuo arbitratu *μέμνηται* fecerat editor. Deinde vero, quo pacto illud codicis Hoeſcheliani monſtrum *κωμῳδία β* probare vir doctiſſimus potuit? Noſter quidem *ms. Ep.* in *κωμῳδικῶς* recte conſentit. Qui inde portentum iſtud exſculpſit, is miro ſane invento ductum ſcripturae, qui terminationem *ως* indicat, pro litera β, literam κ vero pro α acceperat. In *μέμικται* autem cum Hoeſcheliano libro & Caſauboni membranis Italicis conſentiunt & noſtrae vetuſtiſſimae membr. *A.* & optimae membranae Epitomen exhibentes: qui ſi libri mendoſum *μέμιται* tenuiſſent, quod operarum errore in editionem Ven. irrepſit, non dubitaſſem ex *μεμίμηται* corruptum pronunciare, quod unice conveniens huic loco verbum, & unice veram ſcripturam Athenaeo reſtituendam Coray noſter iudicavit. Et equidem nunc quoque, cum non ſatis percipiam, quid h. l. valeat *μέμικται*, parum abſum quin unice illud ipſum *μεμίμηται* probem. *μιμεῖσθαί τι πρός τι* eſt *exprimere, effingere aliquid ad exemplum* vel *ad formam alterius.* Sic cum alibi reperies, tum apud Lucian. in Prometh. c. 3. Caeterum qua fide Villebrunius contendat, Pariſienſes codices msstos non *μέμικται* habere, ſed cum editis h. l. conſentire, ipſe viderit. Brunckius certe in eodem codice, quo fere unice uſus eſt Villebrunius, perſpicue *μέμικται* ſcriptum repererat. Vocem *τηθὴν* vero, acute ſcriptam, non ferendam iudicavi; quam

formam nominis (in quo caeteroquin multa obtinuit confusio) nemo Grammaticorum agnoscit. Vide Ammon. p. 135. aliosque laudatos Ruhnkenio ad Timaei Lexicon Platon. p. 256. edit. secundae.

AD CAP. XL.

c *Χημῶν δὲ τῶν παχετῶν αἱ μικραί.* DALECAMPIUS, vertens, *Ex chamis crassis minores*, adnotaverat in ora: » Rondelet legit *παχειῶν* pro *παγετῶν*. Quidam vertendum censent, *Ex chamis, quae inter scopulos degunt, minores.* « — Inde CASAUBONUS: » Omnes scribunt veteres, etiam Eclogarius, *Χημῶν τῶν παχειῶν*. In editis *τῶν παχετῶν*: quod ne nos quidem scimus quid sit. » Videtur tamen altera lectio contradictionem continere: » nam quomodo dicentur *chemae παχεῖαι*, id est, *crassae*, » quae & parvae sint & carne defectae? Deinde, quae » subiungitur pars altera huius distributionis, aperte dam» nat hanc lectionem: ait enim, *αἱ δὲ παχεῖαι*. Atqui ab» surdum est, duas alicuius generis species eodem nomine » *εἰδοποιῷ*, ut loquuntur, *ἀντιδιαιρεῖσθαι*. Legendum cen» seo *τραχειῶν*: alioquin expedire me hinc non queo. « — Ubi quod *omnes* ait *veteres παχειῶν scribere*, id quale sit nescio. In nostro quidem *ms. Ep.* eam scripturam reperio, quam eamdem in Hoescheliano Casaubonus repererat: at in vetustis nostris membr. *A.* *παχετῶν* scribi, quemadmodum est in editis, quamquam ipsas membranas non vidi, tamen exploratum habeo; neque ex *ms. B.* diversam scripturam vel a Brunckio vel a Villebrunio video adnotatam. Igitur rursus *coniecturam* aliquam orae libri cuiusdam adlitam pro *scriptura veteris codicis* acceperat Casaub. Ac nulla utique magis in promtu coniectura erat, quam illa ipsa, quae pro *παχετῶν* legendum *παχειῶν* statueret; quam eamdem communi consensu a Natali Comite in huius loci versione, a Rondeleto, (apud Gesn. p. 270, 56.) & ab ipso Gesnero p. 654, 4. adoptatam video: ac fortasse ipse etiam Epitomator sua ex coniectura ita scripserat. Quae ratio licet non admodum commoda sit, tamen admittere videtur eam explicationem, qua molliatur absurditas, quae ei a Casaubono obiecta est. Denique videndum, ne ipsa vetus scriptura *παχετῶν* (sive mutato accentu *παχέτων* oportuit) eadem notione

atque παχειῶν fuerit accipiendâ: quod tamen urgere c equidem minime ausim, cum nonnisi apud unum Homerum, quod sciam, legatur πάχετον illud, (Od. ρ'. 187.) quod παχύτερον interpretantur veteres Grammatici. Nulla utique difficultas superesset, si cum eodem Casaubono τραχειῶν legeremus: sed ista commoditas non satis caussae erat, cur in contextum hoc reciperetur. Quoniam omnia h. l. in planum a se deducta gloriatur Gallicus Interpres; id quale sit, operae pretium est videre. Postquam Graeca verba sic reddidit, *Parmi les cames qui se trouvent dans les rochers*, in Nota subiecta ait, »*Je lis* χημῶν δὲ. τῶν παγετῶν, *& tout est clair.* PURSAN »*avoit senti cette leçon. Pour peu qu'il y ait de sables dans les* »*fentes que baigne la mer, il s'y trouve des cames: or* πά»γος *signifie une roche.*« — Quo vero pacto, quâve analogiâ grammaticâ factum sit, ut, quoniam ὁ πάγος *collem*, sive *rupem*, denotat, idcirco παγεταὶ χῆμαι dici potuerint *chamae quae in rupibus degunt*, declarare oblitus est Vir doctus. Qui si meminisset, non modo vocabulum πάγος ista notione usurpari, (quo de usu illius vocabuli prae caeteris videndus Holsten. ad Steph. Byz. p. 44 sq.) sed reperiri etiam, apud Hesychium quidem, pari fere significatione ipsum nomen παγετὸς, quod ibi per κρημνὸς & σκοπελὸς exponitur; poterat cum aliqua veri specie statuere, χήμας τῶν παγετῶν esse *chamas in scopulis degentes*. PURSANUS, quem laudavit, in ora exempli editionis Basileensis (de quo in Praef. dictum est) ad vocem παχετῶν, quam contextus habet, haec adnotaverat: »παχειῶν. Quidam παγετῶν: *chamae quae in* »*scopulis degunt.*« — Quae plane ex Dalecampii Adnotatione, quam supra retulimus, ducta sunt; quemadmodum iam alibi monuimus, fere cunctas viri illius emendationes nonnisi ex eiusdem Dalecampii vel Versione latina vel Adnotationibus esse depromtas.

πελώριαι. Eaedem πελωρίδες, III. 92. f. sive a *prodigiosa magnitudine*, (*ibid.*) sive a *Peloro* promontorio, unde aliis πελωριάδες, III. 92. c. Vide Gesner. p. 274 extr. & sq. & Rondelet apud eumdem. p. 271. *Mox*, pro ποτάμιαι ex- d spectabam ποτάμιοι: sed in vulgatum non modo mssti nostri consentiunt, verum etiam Xenocrates sect. 30. (31.)

Οἱ δὲ μύες. - - - αἱ δὲ μύες. Merito miratur CAMUS ad Arist. Hist. An. p. 524. quâ notâ in mitulis discreve-

d rint foeminas a maribus, cum ſint hermaphroditici ſexus. Sic vero & ſolenes alii mares, alii foeminae paulo poſt vocantur; non ob ſexus diſcrimen, ſed ob aliquam formae in eodem genere diverſitatem, ut bene monuit Rondelet, apud Geſn. p. 1034. Pari modo in Plantis eiuſdem generis, alias mares, alias foeminas nominaſſe videmus veteres, non ex ſexuali (quod hodie dicimus) ſyſtemate, ſed ſolummodo formae aliquam differentiam ſpectantes. *Ibid.* *καὶ τῶν μυῶν οὖσαι μικρότεραι.* *καὶ τῶν μυῶν αἱ μικρότεραι ms. Ep.* male.

οἱ δὲ σωλῆνες - - καὶ αὐλοὶ, καὶ δόνακες, καὶ ὄνυχες. Graeca nomina retinet Plinius, XXXII. 11, 54. *Solen, ſive aulos, ſive donax, ſive onyx, ſive dactylus.* *Ibid.* *πολύχυλοι καὶ κακόχυλοι.* *καὶ* ignorat *ms. Ep.* commode. *Ibid.* *καὶ οὐ μονοχρώματοι· εἰσὶ δὲ τοῖς λιθιῶσι* &c. corrupte *καὶ οὐρανοχρώματοι*, & deinde *τοῖς λιθῶσι* ed. Ven. & Baſ. quae ex codice ſuo Epitomes corrigenda olim monuerat Hoeſchelius, & correxit Caſaub. conſentientibus & Italicis codicibus & ambobus noſtris. Villebrunius corruptam veterum editionum & recentiſſimorum codicum ſcripturam unice probavit, reſtituendamque iudicavit; ſcilicet materiam quaerens obtrectandi CASAUBONO, qui haec adnotaverat: »Praeter auctoritatem »ſcriptae lectionis, quam ſecuti ſumus, falſum eſt, *ſo*»*lenes coeli colorem imitari.* Quin unguium potius colore »ſunt; quam etiam ob cauſſam putant quidam veterum »dictos eſſe *onychas*: etſi Plinius foeminam tantum ita »appellat. Confirmant ſequentia, de foeminis ſolenibus, »*οἱ δὲ θήλεις μονοχρώματοι.* Inde Plinius: *foeminae ſunt* »*unicolores.*«

e *οἱ δὲ θήλεις.* *οἱ δὲ θήλεες ms. Ep.* Miretur fortaſſe aliquis maſculini generis articulum cum nomine, quo ipſe foemininus ſexus indicatur, iunctus: nempe intelligendi *οἱ θήλεις σωλῆνες*; nam ita loquuntur Graeci, *ὁ θῆλυς ἵππος, ὁ θῆλυς ἐλέφας*, & ſimilia.

Φαινίας. Sic cum ed. Ven. dedere noſtri codices. *Φα-*
f *νίας* ed. Caſ. cum ed. Baſ. nullâ idoneâ ratione. *Ibid.* *ἀφορμῆς δὲ λαβόμενος, καὶ ἐμπορευσάμενος.* *ἀφορμῆς λαβέσθαι*, eſt *prehendere, arripere, capere occaſionem.* Sed ubi de *mercatura* agitur, *ἀφορμὴ* eſt *fundus, pecunia*, qua mercaturam facimus: at hac ipſa notione, quae huic loco haud dubie conveniebat, *nactus aliquem fundum*, videtur aliâ

constructione ἀφορμὴν λαβὼν fuisse dicendum. Quare haec f fortasse vis illi dictioni inest, *prehendens occasionem oblatam cum fundum aliquem nactus esset*: utique enim *fundus* vel *pecunia* est id quod *opportunitatem* suppeditat *&* *facultatem dat* homini faciendae mercaturae. Dalech. reddiderat, *occasionem nactus*. Inde monuit Casaub. » ἀφορμῆς λαβόμενοι valet *nactus pecuniam ad exercendam mercaturam.* «

Τῶν δὲ κτενῶν - - οἱ λευκοί. Hinc corrigendum mendosum λύοι apud Xenocr. sect. 20. (21.) docuit Coray in Notis ad Xenocratis libellum p. 152. *Ibid.* ἁβρομοι. Sic recte codex noster uterque. Vide supra ad p. 88. a. *Ibid.* οἱ μείζονες. οἱ μείζους *ms. Ep.* *Ibid.* ἐνεάριοι. » Scribo ἐαρινοί: nam ἐνεάριοι nulla analogia probat. Ostrea ἐαρινὰ » saepe legas. « Casaub. — Duas voces καὶ ἐνεάριοι praetermisit Epitomator, sed tenet *ms. A.* & in eamdem scripturam cum editis consentit. *Vernus* utique ἐαρινὸς Graecis, aut ἠρινὸς, vulgo dicitur; nec alibi, quod sciam, altera ista vocis forma occurrit: nec tamen eam nullo pacto ferendam pronunciare, nedum sede hac sua prorsus eiicere ausim. ἐαρινὰ quidem ὄστρεα haud multo post nominantur p. 92. a.

Archippi *versus* iam supra, p. 86. c. adlatus erat, ubi vide notata. *Mox*, παρὰ τοὺς τόπους recte ed. Bas. & a Cas. cum msstis. Perperam παρὰ τοὺς πόρους ed. Ven. *Ibid.* Quod ait εὔστομοι, βρομώδεις δὲ, si quis miratur fortasse, quo pacto, quod *olidum* sit, (sive *virosum*, ut Dalecampius vertit, Plinium fere secutus) idem *gustu gratum* dici possit, is cogitet vetustum caseum aut id genus alia, quorum sapor, detestabilis aliis, aliis est exoptatissimus. βρομώδεις, brevi vocali in prima syllaba, rursus nostri codices dedere; & sic paulo post iterum.

AD CAP. XLI.

γλυκεῖς τε καὶ εὔχυλοι. καὶ aberat in ed. Cas. 2. & 3. b operarum errore. *Ibid.* οἱ παχύτατοι. οἱ παχύτεροι *ms. Ep.* *Ibid.* ἐπὶ τοῦ σκοπέλου τῆς Σικελίας. *Saxum* puto illud dici, quam *Scyllam* fabulae nominabant.

Ἀριστοτέλης δέ φησι. Hist. Anim. IV. 5. *Ibid.* ᾠά. Rursus ᾠὰ *ms. A.* ut solet. *Ibid.* τό τε τῶν σπατάγγων. » Miram » deprehendimus varietatem in appellationibus *echinorum* » ex Aristotele. Ait, τό τε τῶν σπατάγγων. Vetus lectio

b » partim habet σπατάνων, partim σπαράγγων. Hesychio » auctore scribendum σπαταγγῶν. Ait enim, Σπατάγγαι, » οἱ μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι. « Casaub. — Apud Athenaeum quidem, & hic, & mox deinde, in σπατάγγων consentiunt edd. & *ms. A.* σπατάνων vero habet *ms. Ep.* Quinam sint codices, qui σπαράγγων exhibeant, mihi incompertum. Apud Aristotelem σπατάγων vulgo legebatur, donec nuperus doctus Editor duorum msstorum auctoritate σπατάγγων edidisset, ut est apud Athenaeum; monuitque, alium codicem cum vetere versione latina σπαταγίων dare. *Ibid.* βρυσῶν dedere *mss. A.* & *Ep.* cum ed. Ven. itemque *ms. B.* βρίσσων ed. Bas. & Cas. ubi monuit Casaub. » Ita quidem hodie codices Aristo» telis: [nempe inde adsciverat editor Basil.] sed Athe» naei omnia antiqua exemplaria scribunt βρυσῶν. Audia» mus vero Hesychium: Βρύττος, εἶδος ἐχινοῦ πελαγίου, » ὥς φησιν Ἀριστοτέλης· οἱ δὲ ἰχθύν· οἱ δὲ τρισυλλάβως » βριγγόνην. Idem auctor alibi: Ἀμβρυττοι, εἶδος ἐχινων » θαλαττίων. Ἀριστοτέλης δὲ αὐτοὺς βρύττους καλεῖ. scribe » βρύττους. « — Quibus inter se collatis, adnotavit Brunck, βρύσσων h. l. apud Athen. scriptum oportuisse: & sic apud Aristot. ex ms. Paris. edidit Camus.

Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν. Ὀλκάσιν ed. Ven. Bas. & Cas. 1. (in Cas. 2. & 3. maiusculis literis non adpositi sunt spi-
c ritus.) De ea fabula in Indice Auctorum dicetur. σπαταγγὴν edd. omnes cum *ms. A.* σπατάνην *ms. Ep.* Rectius fortasse erat σπατάγγην, quod praeeunte Hesychio posuit Brunck in Fragm. Aristoph. p. 259, 1. Videtur perinde & ὁ σπάταγγος & ὁ σπατάγγης fuisse in usu.

Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβης γάμῳ. Corruptum ἐνήβης, quod in ed. Ven. erat, correxit editor Bas. Epicharmi *versus*, veluti metro soluti, vulgo scripti legebantur, hoc modo: Καρκῖνος θ' ἵκοντι ἐχῖνος τε, τοὶ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα νεῖν μὲν οὐκ ἴσαντι, πεζᾷ δ' ἐμπερεύονται μόνοι. Eos eodem modo repetens Casaub. *in Animadv.* de metri ratione non cogitasse videtur, nil aliud adnotans, nisi: » Legendum πε» ζᾷ, pro πεζῇ, vel πεζοί. *Advenient cancer & echinus: qui » nare quidem more caeterorum quae aquas inhabitant, nesciunt: » sed soli aquatilium pedatim gradiuntur.* Spinae echinis pro » pedibus, ait philosophus. [nempe Aristot. Hist. Anim. » IV. 5 extr.] Itaque ingredi est his in orbem volvi. ἐμ» πορεύεσθαι, pro simplici πορεύεσθαι, *gradi.* « — Trochai-

cos verſus eſſe, quales plerique Epicharmi, praeclare vi- c
dit GROTIUS, in Excerpt. p. 473. ſic ſcribens:

Καρκίνος δ' ἵκει κ' ἐχῖνος, τοὶ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα
νεῖν μὲν οὐκ ἴσαντι, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι.

Verſionem Grotii contextui noſtro ſubieci. Priorem verſum VALCKENARIUS ad Phoeniſſ. p. 66. ſic refingi iuſſit:

Καρκῖνος δ' ἵκοντ', ἐχῖνος δ', οἳ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα.

Ubi quod addit idem Vir doctiſſimus: »in ἵκοντ', pro »ἵκοντο poſito, σχῆμα poteſt Ἀλκμανικὸν obſervari.« id quale ſit, velim doceri; nec enim ulla ratione adſequi potui. Mihi ἵκοντι (quod plene vulgo ſcribitur, nec ita male, conſentiente vetuſto noſtro *ms. A.* in quo plerumque negliguntur eliſiones vocalium) uſitata Doribus forma viſa erat pro ἵκουσι, a verbo ἵκω, a quo pari ratione in ſubi. ἵκωντι habes apud Theocr. XVI. 12. pro ἵκωσι; ubi quidem ἵκωνται praetulere Br. & Valck. At hoc loco, etiamſi (quod minime equidem improbaverim) ἵκοντ' pro ἵκοντο poſitum intelligas, quid in eo *Alcmanici ſchematis* inſit non video. Neque illud percipio, cur Καρκῖνος circumflexo accentu ſcriptum repetierit idem vir doctiſſimus; cum trochaici metri ratio primum pedem trochaeum, adeoque Καρκίνος, deſideraret, penacute ſcriptum, ut recte fecit Grotius: nam utramque ſcripturam ferebat uſus, modo producens, modo corripiens penultimam in eo vocabulo. Denique TOUPIUS, in Append. ad Theocr. p. 31. in poſteriori verſu conſentiens (ut par erat) cum Grotio & Valckenario, priorem ſic ſcribendum praecepit:

Καρκίνοι δ' ἵκοντ' ἐχῖνοι δ', οἳ κατ' ἁλμυρὰν ἅλα.

cuius emendationem, καρκίνοι & ἐχῖνοι in plur. ſcribentis, firmat noſtri codicis *A.* auctoritas, e quo quidem alioquin nullus a ſuperiorum editionum ſcriptura diſſenſus adnotatus eſt. Verbum ἵκοντι vel ἵκοντο de *cibis in menſam adlatis* accipiendum, perſpecte monuit Valck. ad Phoeniſſ. l. c. Similiter p. 95. a. ἧκε ponitur. Quod *vſ.* 2. *ms. A.* πεζαὶ habet, ut ſuperiores editiones, id (praeterquam quod in accentu peccatum) eſt ipſum doricum πεζᾶ, cum iota more antiquo ad latus poſito. Totam Epicharmi ῥῆσιν praetermiſit Epitomator.

κληθέντα ἐπὶ θοίνην. ἐπὶ θοίναν *ms. A.*

οὔτε μὴν νῦν σε ἀφέω μαλθακισθεὶς. μὴ νῦν d
cum editis tenet *ms. Ep.* nec ex *ms. A.* aliud adnotatum:

d quibus vel invitis *μὴν* scribendum putavi. *μαλθακισθεὶς* dedit codex uterque: *μαλακισθεὶς* edd. Dalecampium *μαλακισθὲν* legentem, vertentemque *neque te iam mollitum abiiciam*, reprehendit CASAUBONUS, docens sententiam esse, *neque ego nunc te prae mollitie animi dimittam.* »Putavit Laco, (inquit,) homo durus, suae constantiae interesse, ne vinci ab echini aculeis videretur. Est fere illi »simile exemplum, quod de Mario narratur, cum ei varices secarentur.« — Mox *αὖθις* bene ed. Bas. & Cas. & *ms. Ep.* *αὖτις* ed. Ven. & *ms. A.*

Ἴων — — ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ. Corrupte *ἐν Φοινίκῃ καινῇ* edd. cum *ms. A.* Recte vero Dalech. in *Phoenice sive Caeneo;* quod & in Graeco corrigendum monuit Casaub. Verum tenuere libri omnes apud Nostrum IV. 184. f. »Interdum *Phoenicem* simpliciter eam fabulam vocant critici. Pollux lib. IX. [sect. 57.] *Ἴων ἐν Φοίνικι σαφέστερον, Ἀλλ' ὦ θυρέτρων τῶνδε κωμῆται θεοί.* ita scribe »apud Pollucem.« CASAUB. — Eiusdem poëtae fabulam, *τὸν δεύτερον Φοίνικα*, laudavit Athenaeus IV. 185. a.

e *Tertius* IONIS *versus* in ed. Ven. & in *mss. A. B.* & *Ep.* constanter sic scribitur, uti eum edidimus:

ὃς, οὖτ' ἂν ἄλλων κρεισσόνων ὁρμὴν μάθη.

Cuius scripturae ne mentionem quidem factam a Casaubono mireris; qui bona fide id tenuit, quod suo arbitratu editor Basileensis ex Zenobii Adagiis Cent. V. num. 58. obtruserat Athenaeo,

ὃς οὖτ' ἂν ἄλλων θηρίων ὁσμὴν μάθη.

Quo in versu in ed. Cas. 2. & 3. particula *ἂν* operarum errore omissa est. Grotius utriusque scripturae partem amplexus est, in Excerpt. pag. 449. sic scribens:

ὃς οὖτ' ἂν ἄλλων θηρίων ὁρμὴν μάθη.

Equidem, cur a librorum nostrorum fide h. l. descisceremus, nullam caussam vidi.

Vers. 4. *στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἱλίξας δέμας. εἱλίξας* scripsi cum *ms. Ep.* Puto, ita scribi quoque in *mss. A.* & *B.* *εἰλίξας* edd. Caeterum eodem prorsus modo scribitur hic versus in edd. & msstis, & apud Zenob. l. c. & apud Plutarch. III. de Solert. Animal. p. 971 extr. ubi duo postremi versus exhibentur. Pro *ἀμφ' ἄκανθαν* vero una voce *ἀμφάκανθον* legebat Salmasius (citatus a Valck. ad Phoen. p. 407.) ad *δέμας* referens, *corpus spinis circumcirca asperum:* quam emendationem probavit Brunck in notulis manuscriptis

ad Athenaeum. At ſatis probum vulgatum videtur, ſic e accipiendum, *στρόβιλος ἀμφιειλίξας δέμας ἄκανθαν*, i. e. *ἀκάνθῃ*; vel *εἰλίξας ἄκανθαν ἀμφὶ δέμας*. Eaſdem *echini artes* pulcre depinxit Oppian. Ἁλιευτ. II. 360 ſqq.

AD CAP. XLII.

De *Lepadibus* ſcribitur: *εἰσὶ δὲ σκληραὶ, καὶ ὀλιγόχυλοι, καὶ οὐκ ἄγαν δριμεῖαι· εὔστομοι δὲ καὶ εὐ κ α τ έ ρ γ α σ τ ο ι· ἑφθαὶ δὲ, π ο σ ῶ ς εὔστομοι.* Sic edd. & mstus codex uterque. Quae quidem, vel per ſe ſpectata, vix ſana eſſe videri debebant. Ad verbum fere vertit Dalech. *Sunt autem omnes durae, paucioris ſucci, non valde acres; iucundi tamen guſtus, ac facilis coctionis. Elixae utcunque palato placent.* Apud Xenocratem de Aliment. ex Aquatil. ſect. 24. (25.) haec leguntur: *Λεπάδες - - σκληρόσαρκοι* (ſic ex mss. pro vulgato *σκληροὶ*) *δ' ἄλλως, καὶ ὀλιγόχυμοι, δυσκατέργαστοι δὲ καὶ δυσέκκριτοι· ἑφθαὶ δὲ συναρτυόμεναι, εὔστομοι.* Quibus ex verbis corrigendum hunc Athenaei locum monuit CORAY ad Xenocr. pag. 161. *δ υ σ κ α τ έ ρ γ α σ τ ο ι* pro *εὐκατεργ.* ſcribendo. Mihi aliquid amplius deſiderari viſum erat, quod in notula ſub contextu indicavi: ubi quod pro *π ο σ ῶ ς* (i. e. *utcumque, mediocriter*) ſuſpicatus ſum, *π ο ι ῶ ς* fortaſſe oportuiſſe, cogitavi, verbis *ποιῶς ἑφθαὶ*, i. e. *certa quadam ratione elixae*, idem dicere voluiſſe Athenaeum, quod Xenocrates verbis *ἑφθαὶ συναρτυόμεναι* indicavit, nempe *certis quibusdam adiectis condimentis.*

ὧν οἱ μὲν τράχηλοι εὐστόμαχοι, δυσκατέργαστοι δέ· διὸ f *τοῖς ἀσθενοῦσι τὸν στόμαχον οἰκεῖοι* &c. Vide ſupra p. 87. c. d. ubi eadem fere ab Iceſio vel Hiceſio medico, quae hîc a Diphilo propoſita, traduntur: & confer ibi notata. In eiſdem Diphili verbis Rondelet (apud Geſn. pag. 732, 5.) *οὐκ οἰκεῖοι* pro *οἰκεῖοι* legendum cenſuerat.

αἱ μήκωνες λεγόμεναι πρὸς τοῖς πυθμέσιν. Vide ad pag. 87. f.

τὸ δὲ λοιπὸν αὐτῶν, ἁλυκὸν καὶ γλυκύ. Dalech. *reliquae partes, m i n i m e dulces, verum ſalſae;* quaſi Graeca haberent *καὶ οὐ δ α μ ῶ ς γλυκύ.* Nempe *τὸ λοιπὸν*, ut ex oppoſitione *τῶν τραχήλων* adparet, ſunt *αἱ μήκωνες*: igitur videtur interpres hic in animo habuiſſe quae de purpurarum meconibus ſ. papaveribus ſupra dicta ſunt p. 87. e.

f *σκιλλωδέστεραι ὑπάρχουσι*: quo ex loco cum hoc ipso collato visum olim mihi erat, *τὸ σκιλλῶδες* dici id quod simul esset & *ἁλυκὸν* & *γλυκὺ*, *sapore salso simulque subdulci*, adeoque ingrato & *ναυτιῶδει*, (nauseam excitante) ut ait Xenocr. sect. 22. (23.) At scillae sapor acris & mordax, poterat ille quidem *ἁλυκὸς* i. e. *salsus* dici; sed idem *amarus* est, non *dulcis*. Quare adiiciendam h. l. *negativam* particulam iudicasse videtur Dalecampius. At si curatius advertas animum, videbis, ibi de *buccinorum* papaveribus agi, hic vero de *purpurarum*; quae conferuntur quidem aliquatenus cum buccinis, (cum ait, *αἱ δὲ πορφύραι μεταξὺ πίννης εἰσὶ καὶ τοῦ κήρυκος*) sed diserte tamen ab illis distinguuntur; quemadmodum etiam Xenocrates seorsim de viribus nutritiis *τῶν κηρύκων* agit, sect. 21. (22.) & seorsim de viribus *purpurarum*, sect. 22. (23.) Quare nihil temere hic mutandum. Similiter ostrea quaedam paulo post dicuntur esse *θαλασσίζοντα μετὰ γλυκύτητος*.

εἰς ἐπίκρασίν τε ἐπιτήδειον. Vide Animadv. ad II. 68. f.

a *τὰ θαλάττια, ὅταν λίμνη ἢ ποταμὸς παρακέηται*. » *Ostrea* » *omnium optima* esse ait *marina*, *quando lacus adiacet aut* » *fluvius*. Intelligit *aestuaria*, quasque Graeci vocant *λιμνο-* » *θαλάττας* & *στομαλίμνας*. Ausonius:

» *Ostrea Baianis certantia, quae Medulorum*
» *dulcibus in stagnis reflui maris aestus opimat.* «

Casaub. — Consule super h. l. Xenocratem sect. 26. (27.) & quae ad eum docte, ut solet, commentatus est Coray, p. 162 seqq. Adde Plin. XXXII. 6, 21.

AD CAP. XLIII.

b *ἐν αἷς ἂν ἑψηθῇ τε τῶν ὀστρέων*. Sic ed. Ven. & mssti. Temere *ὀστρείων* ed. Bas. & Cas. *Ibid. ταρακτικαί. ταράσσειν τὴν κοιλίαν* vel *τὴν γαστέρα*, *turbare alvum*, *ad excretionem irritare*, *ac purgare*. Vide Foes. Oecon. Hippocr. voc. *Ταράττειν*.

αἱ δὲ σάρκες τῶν ἑψομένων ὀστρέων ψόφους ποιοῦσιν. *ἑψημένων* h. l. ed. Bas. & Cas. Sed *ἑψομένων* ed. Ven. cum msstis, ut paulo ante. Vertit Dalech. *elixi ostrei carnem calculum gignere*. In ora vero adnotavit: » In » Graeco *ψόφους ποιεῖν*, *murmur excitare*. « — Inde Casaub. » Pro *ψόφους ποιοῦσι*, placet cum Dal. *ψήφους*: id enim

» videtur auctor sensisse. Adiuvant nonnihil sequentia, b » καὶ πρὸς τὰς εὑρήσεις ἐστὶν οὐκ εὔοδα. Controversià tamen ea emendatio non caret: & ψόφους retinet quantum est veterum librorum de quibus aliquid nobis compertum.« — Vocabulo ψῆφος dubito an de *vesicae calculo* quisquam graecus scriptor usus sit. τόφους h. l. legebat Lister ad Apicium de Re Coquinar. lib. I. c. 29. At quamquam vocem *tophus* vel *tofus* latinus sermo agnoscat, in graeca tamen lingua nullum illius vocabuli vestigium reperio. Denique nihil omnino urgebat, ut de *calculis* h. l. cogitaremus. Si quid mutandum, στρόφους equidem coniectaveram, i. e. *tormina*, ut p. 79. d. 102. c. 116. a. Etiam στύψεις cogitaveram, ut hoc dixerit auctor, *ius, in quo cocta fuissent ostrea, movere alvum; ipsam per se ostreorum carnem, humore suo privatam, constipare.* At ante omnia videndum erat, necesse-ne fuerit solicitare vulgatum: quod, quoniam cum aliis omnibus libris tuentur etiam optimi nostri ambo, teneamus interim, dum quis nobis demonstraverit ferri non posse. ψόφοι sunt *ventris crepitus*, (unde ἀποψοφεῖν honeste dici Suidas monet pro πέρδεσθαι; conf. Nostrum VIII. 349. f.) & omnino *flatus*, & *quaevis murmura ventris*, ut ex Galeno docuit Foes. in Oecon. Hippocr.

κατεξηρασμένας. Sic ed. Cas. nec aliud quid enotatum ex *ms. A.* Mendose κατεξηραμένας ed. Ven. & Bas. Sed κατεξηραμμένους *ms. Ep.* ut pag. 80. d. c

AD CAP. XLIV.

In Nicandri *vers.* 1. ὀστρέα, penacute scriptum, ex d ed. Ven. in alias omnes propagatum est, nec dissensio adnotata ex *ms. A.* Rectius tamen (puto) fuerit ὄστρεα, ut constanter aliàs: quod etiam ex professo mox docet Noster, cum ait ὄστρεον dici sicut ὄρνεον. At ὀστρέα rursus penacute scriptum video apud Moerid. pag. 285. casune, an consulto, nescio. Epitomator versus istos omisit. *Vers.* 2. Pro τελωριάδες (quod recte habent edd. ut mox in Archestrati vs. 4.) est πελωρίδες in *ms. A.* quod probum quidem per se erat, (vide infra, lit. f.) sed hic repugnabat metro. *Versum* 3. cum nihil certi haberem, intactum reliqui, ut eum editum inveni consentiente nostro codice. Pro γλίσχραι τ' ἀλλὰ σύνες τε, *viscidi*

d *solenes* in versione posuit Dalech. quod graece foret, γλίσχροι σωλῆνες. CASAUBONUS: »Scribebam, inquit, γλί»σχρας τελλίναι τε. Sed fortasse aliud hic latet. ἀλλὰ σύ»νες τε, *sed attende*, vel *observa.* «

In ARCHESTRATI *vers.* 1. Τοὺς μῦς Αἶνος bene edd. Τοὺς μῦς ἡ Αἶνος *ms. Ep.* quod non magis convenit metro, quam θ' ἡ Αἶνος, quod est in *ms. A.* Ferri potuisset Μῦς θ' ἡ Αἶνος absque τοὺς articulo; sed hunc quidem uterque agnoscit codex. *Eod. vers.* ὄστρεια recte edd. ὄστρεα mssti, refragante metro. »Archestrati versum istum ad verbum En»nius expressit, *Mures sunt Aeni, ast aspera ostrea Abydi.* »Sed videtur Graecus poëta *musculos* aut *mytilos* intellige»re, non *mures*: nam mus piscis nihil commune habet »cum iis conchis, quas *myas* appellat etiam Plinius.« CASAUBONUS. — Vide Apuleii Apologiam pro se ipso primam, ubi iste versus, & alii nonnulli, ex his Archestrateis conversi, referuntur.

Vers. 2. τὰς ἄρκτους Πάριον. »Invenio in msstis τοὺς »ἄρτους Πάριον: vulgo τὰς ἀρτους. De quo velim docti »cogitent.« CASAUB. — Quibus in verbis ἀρτους operarum errore positum, pro ἀρκτους. τὰς ἄρκτους ex ed. Ven. & Bas. tenuit Casaub. nec ego mutavi, cum ex *ms. A.* nil adnotatum repererim. In *cod. Ep.* vero perspicue τοὺς ἄρκτους scriptum. Aristoteles, nostram scripturam firmans, τὰς καλουμένας ἄρκτους in crustaceorum numero, id est, in cancrorum familia refert, Hist. Anim. V. 17. sub fin. Conf. CAMUS in Notis ad eum librum, pag. 600. *Ibid.* τοὺς δὲ κτένας ἡ Μιτυλήνη. »Ennius: [l. c.] »*Mitylenae est pecten.*« CASAUB. — Conf. supra ad p. 86. e.

Vers. 3. »Depravatissimus est versus, [ut quidem vul»go editus legebatur:]

»πλείστους δ' Ἀμβρακία παρέχει, καὶ ἄπλατα
»μετ' αὐτῶν.

»Eclogarius more suo hemistychium integrum omisit, »quod propter mendas non intelligebat. Conabamur ad »Apuleii Apologiam, καπρούς τε [κάπρους τε, puto, »voluerat] μετ' αὐτῶν. Rationes ibi reddidimus. Ennius »leviter a nobis emendatus, — *caprosque apud Ambracien»seis.*« CASAUB. — In vulgata olim apud Athenaeum scriptura nil mutat *ms. A.* In *ms. Ep.* est πλεῖστα δ' Ἀμβρακία παρέχει: dein omisso non modo reliquo hemistychio, sed & toto versu sequente, pergitur in hunc mo-

H 4

dum, Κόγχας δ' ἐν Ἐφέσῳ λήψῃ τὰς λείας, οὔτι πονηράς. d Apud Apuleium Ennii verba, post ista, *Mitylenae est pecten*, sic vulgo corrupta legebantur, *caradrum quae apud Umbraciae fineis*. Casaubonum, ut de vocab. κάπρους & apud Athenaeum & apud Ennium sive Apuleium restituendo cogitaret, monuit eiusdem Archestrati locus alius apud Nostrum, VII. 305. e.

Αὐτὰρ ἐς Ἀμβρακίαν ἐλθὼν, εὐδαίμονα χώραν,
τὸν κάπρον γ' ἂν εἰσίδῃς, ὠνοῦ, καὶ μὴ κατάλειπε, &c.

Est autem κάπρος, piscis, latine *aper* proprie dicendus, sed Plinio (pariter atque ab Ennio factum Casaubonus probabiliter statuit) *caper* dictus. Vide Plin. XI. 51, 112. ubi ex Aristot. Hist. Anim. IV. 9. docet, reperiri eum *in Acheloo amne*, qui in Ambracium sinum influit. Perrarum vero fuisse illum piscem ex eisdem Archestrati verbis VII. 305. e. intelligas: quare suspicatus sum, non κάπρους τε fortasse, sed κάπρον τε in sing. hic scriptum oportuisse, pariterque *caprumque* apud Apuleium; quod cum vestigiis etiam scripturae apud eumdem Apuleium magis convenit. VILLEBRUNIUS h. l. vulgatum tuetur, mutato accentu ἀπλατα legens, quod *plurima alia* (*& nombre d'autres*) interpretatur; aitque, ἄπλατα sic pro ἄπλαστα poni, ut apud Hesiodum. Ego vero etiam initio huius versus in voce πλείστους vel piscis vel conchylii nomen latere suspicatus sum, ac fere haud dubito, quodcumque demum illud fuerit.

Quartus versus in edd. sic conceptus erat:

Μεσήνῃ δὲ πελωριάδας στενοπορθμίδι κόγχας.

Ubi Μεσσήνῃ cum dupl. σ vel metri caussa erat scribendum. Tum reliqua quidem sic ferri poterant, ut Μεσσήνῃ pro ἐν Μεσσήνῃ acciperetur, atque ita iunctus hic versus cum sequente intelligeretur, ut accusativi πελωριάδας κόγχας a verbo λήψῃ vel λήψει penderent. Sed quoniam in *cod. A.* sic scriptum compereram, πελωριάδαις, superscriptâ literâ ε super αι, cogitans quam facile quamque saepe in vetustis codicibus litera ι in fine vocum cum ς permutata sit, (de quo in Notis ad Polyb. I. 15, 10. aliisque locis ibi citatis dixi) κόγχας perperam pro κόγχαι scriptum esse iudicavi: unde sic refingendum hunc versum censui,

Μεσσήνῃ δὲ πελωριάδες στενοπορθμίδι κόγχαι.

scilicet εἰσί: quod idem valeret ac Μεσσήνη κόγχας ἔχει,

qua ratione ſupra dixerat Τοὺς μῦς Αἶνος ἔχει &c. Quod ſi quis vero priorem praetulerit rationem, quae in edd. obtinebat, nihil ego repugnabo. Πελωριάδας κόγχας hîc poëta, ut ſupra Nicander, patronymico nomine a *Peloro* promontorio ad fretum Siculum vocat, quae aliàs πελωρίδες & πελώριαι dicebantur a *magnitudine*. vide infra, lit. f.

e *Verſ.* 5. κἀν Ἐφέσῳ λήψει τὰς χήμας, οὔτι πονηράς. Pro edito olim λήψῃ Atticam formam λήψει ex *ms. A.* recepi, quam & ex *ms. B.* Brunckius adnotaverat. Intelligo tamen, poſſe etiam vocales ει & ῃ ex librarii errore eſſe permutatas: & λήψῃ ſane Epitomator praetulit, qui tamen & ſuo arbitratu hoc pro illo ponere potuit. Vocem χήμας vero nollem cum editis tenuiſſem, quamquam videtur eadem etiam in *ms. B.* legi. Vidimus equidem *Epheſias* χήμας ab Iceſio etiam commendatas, p. 87. c. Sed ſi τὰς λείας cum utroque noſtro codice legeris, erunt αἱ λεῖαι, ſcil. κόγχαι, eaedem ac λεῖαι χῆμαι: nam & πελωριάδες κόγχαι de genere *chamarum* ſunt. Vide p. 90. c. Sic apud Plin. XXXII. 11, 53. iunguntur *chamae ſtriatae*, *chamae laeves*, *chamae pelorides.* Et *concha* magis generale nomen eſt, *chamas* ſub ſe comprehendens: atque etiam ἡ κόγχη prorſus pro ſynonymo τῆς χήμης haud raro uſurpatur. Iraque Heſychius κόγχας, τὰς χήμας interpretatur: & Photius in Lex. msto, Κόγχη, χήμη. σπανίως λέγεται χήμη. Item Galenus in Gloſſis: Κόγχον· τὴν κόγχην, τὴν χήμην. Quare h. l. reſtiturum auctori ſuum velim,

κἀν Ἐφέσῳ λήψει τὰς λείας, οὔτι πονηράς.

In *verſ.* 6. nota nomen Καλχηδὼν ſic ſcriptum, conſentiente cum editis noſtro *ms. A.* (non, ut apud alios ſcriptores plerumque editum reperitur, Χαλκηδών.) Epitomator quidem vocem iſtam cum praecedente omiſit: ſed lib. XII. p. 526. e. pari modo & in *ms. Ep.* & *A.* Καλχηδόνιοι ſcriptum. De qua ſcriptura dixi ad Polyb. IV. 39. 5. ubi auctoribus, quos ſuper ea conſulendos memoravi, addendi ſunt Interpretes Heſychii in Χαλκηδών, & Rhoer ad Porphyr. de Abſtioent. Anim. pag. 224. (quos laudavit Niclas ad Antigonum Caryſt. c. 162. p. 207. ed. Beckm.) denique Eckhel in Doctr. Numor. Vet. Tom. II. pag. 411. Quamquam minime damnanda altera ſcriptura Χαλκηδ. quae apud Noſtrum etiam conſentientibus msstis obtinet

X. 454. f. & VI. 252. d. Posteriorem hunc locum respexeram in praedicta Adnotatione ad Polyb. IV. 39, 5. ubi per errorem *Reliq. Histor. Polyb. lib. VIII. c.* 6, 3. positum est, pro *lib. VIII. cap.* 24, 3.

Φιλύλλιος δὲ, ἢ ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας τὰς Πόλεις. Vide pag. 86. e. ubi multo auctiora adponuntur huius poëtae verba. Ibidem cum ante voces, Χήμας, λεπάδας &c. proxime praecedat vocabulum ὄστρεα; videri poterat, hic quoque, ubi de *ostreis* agitur, idem vocabulum initio adiiciendum, ut censuit Casaub. in Animadv. ad proxima Athenaei verba. Sed poterat etiam h. l. omitti illa vox: intelligique poterat cum ex initio huius capitis, tum ex sequentibus Athenaei verbis, recenseri in illis Philyllii verbis *varia conchylia*, quae communi & generali nomine *ostreorum* continerentur. *Ibid.* κτένας ἐκ Μηθύμνης. Sic h. l. edd. cum *ms. A.* Rectius vero videtur ἐκ Μιτυλήνης, quod dedit idem cod. pag. 86. e. (In *ms. Ep.* utrobique omnia ista ex Philyllio omissa sunt.)

Ὄστρεια δὲ, μόνως οὕτως, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Cum sic inde ab ed. Ven. vulgo legeretur, adnotavit CASAUBONUS: »Ὄστρεια, inquit Athenaeus, μόνως οὕτως »ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. *Ostrea vocabant antiqui tantum sic*: nem»pe ὄστρεια. Quod ait οὕτως, videtur indicare, in pro»ximo *Philyllii* exemplo *fuisse eam vocem*. Atque id puto »verum: nam, cum de *ostreis* hic auctor agat, quô Phi»lyllii haec verba, si in illis nulla *ostreorum* mentio? Su»pra, [l. c.] ubi pluribus descriptus est istius poëtae hic »locus, *ostrea* nominantur inter caetera. Sed ὄστρεα ibi male »scriptum pro ὄστρεια, ut admonebamus. Non haec »animadverterunt qui pro οὕτως scribi volunt ὄντως.« — (Nempe sic Dalech. in versione: *ὄστρεια tantum revera dixerunt veteres.*) A nobis eodem loco superiore ostensum est, ni nos fefellit opinio, recte ibi ὄστρεα absque diphthongo scriptum esse: nec vero opus fuisse, ut h. l. idem vocabulum adiiceretur, proxime ante ostendimus. Nec vero etiam necesse est, ut vocem οὕτως cum Casaubono ad aliquod vocabulum, quod in proximis Philyllii verbis positum fuerit, referamus: ex frequentissimo Athenaei usu (v. c. III. 76. a. 82. e. 123. f.) refertur vox οὕτως ad idem vocabulum, (sive illud ὄστρεια fuerit, sive ὄστρεα) quod hoc ipso loco ab illo scriptum est, cui vocabulo particula illa signanter adiicitur. At id ipsum, quod h. l. scripserat Athenaeus,

e perverſum erat a noſtris librariis: nam quod in utroque codice hîc ſcribitur, ὄστρεον, ferendum non erat, & recte a Veneto editore, ſive ab eo librario, noſtris poſteriore, cuius exemplum ille ſecutus eſt, in ὀστρεῖον fuit mutatum. Obſervavit Galenus (referente H. Steph. in Theſ. T. II. col. 1527. c. ſtatuiſſe nonnullos inter ὀστρεῖον & ὄστρεον diſcrimen huiuſmodi, ut ὄστρεια eſſet generale nomen, comprehendens omnia quae ὀστρακόδερμα adpellavit Ariſtoteles, ὄστρεον autem peculiare intelligeretur conchyliorum genus. At nec conſtans illa diſtinctio fuit, nec de ea nunc cogitavit Athenaeus; cuius obſervatio non ad *diverſam* nominis paululum diverſae formae *notionem*, ſed ad *diverſam* vocabuli una eademque notione accepti *pronunciationem ſcripturamque* pertinet; cum monet, ὄστρεον plerumque penultima brevi, ut ὄρνεον, ſcribi pronunciarique; *veteres* autem *nonniſi* ὀστρεῖον, penultimâ longâ, *dixiſſe*. Quâ autem *formâ ſolâ* Athenaeus ait *veteres uſos* eſſe, eamdem formam alii Grammatici propriam eſſe *Atticis* praecipiunt. Quo ſpectat, quod Thomas Mag. pag. 660. ait, Ὄστρεια, οὐκ ὄστρεα. Similiter Photius in Lexico msto, citato ab Heſychii editore: Ὀστρεῖα, σὺν τῷ ῑ μᾶλλον. Eodemque pertinet, quod apud Moeridem pag. 285. legitur: Ὀστρία. διὰ τοῦ ῑ μακροῦ, Ἀττικῶς. ὀστρέα: [ὄστρεα puto oportebat] Ἑλληνικῶς: nam quod ait ὀστρία διὰ του ῑ μακροῦ, id ex ſequioris aevi uſu nil aliud ſonat, niſi ὄστρεια per ει diphthongum.

f Iam in Cratini quidem, veteris comici, verbis mox ab Athenaeo adlatis, recte haud dubie οἰστρείοισιν per diphthongum, conſentientibus libris omnibus, ſcribitur. Eadem verba iam ſupra pag. 86. e. citata vidimus, ubi perperam σηπίνοι vulgo legebatur, pro πίννησιν, quod hic libri omnes agnoſcunt. Tum vero in Epicharmi verbis, inconſtanter quidem in ed. Caſ. ὄστρεα erat expreſſum: ſed ed. Ven. & Baſ. cum *ms. A.* ὄστρεια συμπεφυκότα dabant, ſicut edidimus. (In *ms. Ep.* omiſſum Epicharmi teſtimonium.) Et ex eadem quidem Epicharmi fabula Ἥβης γάμῳ, ſive, ut hîc ſcribitur, Ἥβας γάμοις, (de qua ſcriptura cf. ad pag. 95. a.) vidimus ſupra (pag. 85. d.) ſimillima verba in hunc modum citata, ὄστρεα (penultima brevi) συμμεμυκότα: ex quo, ſi utramque citationem mendo vacare ſtatuamus, illud ſaltem intelligitur, non ſine exceptione fuiſſe Athe-

naei noſtri praeceptum. Nam ibi certe formam iſtam f ὄστρεα neceſſario poſtulabat trochaici metri ratio: hîc vero, quamquam prima ſpecie videri poterat eumdem ipſum reſpici Epicharmi locum, ex ipſa Athenaei obſervatione neceſſario forma ὄστρεια requirebatur. Et poteſt etiam haec forma, quae penultimam ſyllabam longam habet, locum ſuum hîc obtinere, ſi modo verſum, e quo haec ῥῆσις ducta ſit, non trochaicum, ſed iambicum eſſe intelligamus. Quare, niſi ſtatuere velimus, aut prorſus memorià lapſum eſſe Athenaeum, aut ex negligenter ſcriptis adverſariis bis eumdem Epicharmi locum diverſis modis ſcriptum adpoſuiſſe; (quorum quidem alterum utrum, immo utrumque etiam uſu venire potuiſſe non pernegaverim;) intelligi debebit, in eadem Epicharmi fabula, quae trochaicis verſibus maxime conſtabat, quorum unus in illa verba exierat, ὄστρεα συμμεμύκοτα, fuiſſe etiam iambos, quorum unus in haec verba deſierit,

— — ὄστρεια συμπεφυκότα.

Non poſſum tamen diſcedere ab hoc loco, quin profitear, prope me abfuiſſe ut tenendam, neque ullo modo ſolicitandam iudicarem ſuperiorem illam codicum noſtrorum ſcripturam, Ὄστρεα δὲ, μόνως οὕτως, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι: ſtatueremque, *diverſae pronuntiationis vel ſcripturae* (ὄστρεον & ὄστρειον) non praecipuam rationem hîc habuiſſe Athenaeum; (quamquam in tranſcurſu monet, ὄστρεον ut ὄρνεον pronunciari:) verum hoc maxime egiſſe, ut moneret, *apud ſcriptores paulo vetuſtiores vocem* χήμην *non occurrere; ſed illos*, pro χήμη, *generali magis & magis in vulgus noto nomine* ὄστρεον *ſive* ὄστρειον, (quod perinde eſt) *uſos eſſe*. Eodem deinde referri mihi videbatur, quod paulo poſt ait, Τῶν δὲ χημῶν μνημονεύει Ἴων, id eſt, *Chamarum vero mentionem (tamen iam) fecit Ion*, qui nempe & Cratino & Epicharmo & Philyllio fuit vetuſtior. Eodemque fortaſſe ſpectat, quod Photius in Lex. msto ait, σπανίως λέγεται χήμη: quae verba ſupra protuli ad Archeſtrati vſ. 5.

Πλάτων ἐν Φαίδρῳ, ὀστρέου τρόπον, φησὶ, δεδεσμευμένοι. Poſtremum verbum recte dedere *mssti A. B.* & *Ep.* quemadmodum legitur apud ipſum PLATONEM *in Phaedr.* pag. 329. T. X. ed. Bip. Perperam apud Noſtrum δεδεσμένοι erat editum; quo non offenſum fuiſſe Caſaubonum mireris: oportebat ſaltem δεδεσμένοι. *Ibid.* καὶ ἐν Τιμαίῳ.

f Sic bene *ms. A.* (In *Epit.* haec desiderantur.) καὶ ἐν τῷ Τιμ. edd. Vide PLATONIS *Timaeum*, proxime finem: ubi pro συμπάντων est ξυναπάντων, quae vox ibi non ad ὀστρέων spectat, sed ad sequentia refertur. *Ibid.* ἐν δὲ τῷ τῆς Πολιτείας δεκάτῳ, ὄστρεα, εἶπε, συμπεφυκέναι, ὄστρεά τε καὶ φυκία. Corrupte φυκίας edd. Recte φυκία dedit *ms. A.* Apud PLATONEM *de Rep. lib. X.* pag. 330. ed. Massey, sic legitur, ἄλλα δὲ προσπεφυκέναι (nempe τῷ θαλαττίῳ Γλαύκῳ,) ὄστρεά τε καὶ φύκια καὶ πέτρας. Pro ὄστρεα h. l. apud Athenaeum ὄστρια habet *ms. A.* quod ex ὄστρεια corruptum esse potest, & hactenus non spernam equidem: nam sicut apud Aristotelem promiscue modo ὄστρεα, modo ὄστρεια scribitur, sic & Plato promiscue utrâque uti vocabuli formâ potuit; immo, si fides est Grammaticis, quos supra citavimus, Atticus philosophus ὀστρεῖον potius, quam ὄστρεον, dicere debebat.

Αἱ δὲ πελωρίδες ὠνομάσθησαν παρὰ τὸ πελώριον. » Etsi » verum est, has conchas fuisse πελωρίας, id est, *ingentes;* » non tamen haec vera nominis ratio. Dictas enim a *Pe-* » *loro*, Siciliae promontorio, ubi solitae capi, omnes con- » sentiunt. « CASAUB. — Πελωρίας vocatas vidimus has chamas a Diphilo, pag. 90. c. tum Πελωριάδας a Nicandro & Archestrato paulo superius. Vulgatissimum vero nomen πελωρίδες erat, iam supra I. 4. e. commemoratum: sic apud Xenocr. sect. 32. (33.) Polluc. VI. 63. Clementem Alex. Paedag. lib. II. c. 8. & apud Plinium. Quod autem Casaub. ait, consentire omnes a *Peloro* promontorio dictas esse, neminem e veteribus reperi qui diserte id doceat, nisi forte Pollucem, qui tamen dubitanter loquitur; quamquam ex Athen. I. 4. c. & Clemente l. c. colligere illam nominis originem licet. A *magnitudine* nomen habere Athenaeo adsentitur auctor Etymologici M. in Πελωρὶς, & Eustath. ad Od. ι. pag. 346, 33. & ad Dionysii Perieg. pag. 86. Quod patronymico nomine Πελωριάδας dixerunt poëtae, Nicander & Archestratus, id per paronomasiam facere his licuit.

a Ἀριστοτέλης δέ φησι, καὶ ἐν ἄμμῳ αὐτὰς γίνεσθαι. Putares, de *peloridibus* haec dicere Aristotelem: at nomen istud nusquam, quod sciam, in huius philosophi scriptis occurrit. Itaque ad totum *chamarum* concharumque genus fuerit hoc referendum. conf. pag. 89. c.

Τῶν δὲ χημῶν μνημονεύει Ἴων ὁ Χῖος. Exspectaveram

μνημονεύει καὶ Ἴων, mentionem etiam facit Ion; quia iam a verba Philyllii adlata sunt, in quibus idem nomen occurrit. Quod si valeret ea ratio, quam de accipiendis fortasse his quae super usu vocabulorum ὄστρεον & ὄστρειον modo dixerat Noster, paulo ante proposui, (ad pag. 92. f.) non desiderarem hoc loco illam particulam, quam libri omnes ignorant.

AD CAP. XLV.

Θεόφραστος μὲν ἐν τῷ περὶ Λίθων &c. »Extat hodieque
»luculentissimus ille THEOPHRASTI Commentarius *de La-*
»*pidibus;* sed murilus & incuria maiorum male habitus.
»Huius adeo loci, quem Athenaeus hic descripsit, bona
»pars in editionibus Theophrasteis desideratur: tot nem-
»pe verba, πλὴν ἐλάττονι· μέγεθος δὲ ἥλικον ἰχθύος ὀφθαλ- b
»μὸς εὐμεγέθης. Hinc igitur emendentur & augeantur di-
»vini illius philosophi exemplaria. Clemens Alexandr.
»Paedag. lib. II. [pag. 152. ed. Heins.] Γίγνεται ὁ μαρ-
»γαρίτης ἐν ὀστρίῳ τινὶ παραπλησίῳ ταῖς πίνναις· μέγεθος
»δὲ ἥλικος ἰχθύος ὀφθαλμὸς εὐμεγέθης. ex eodem sine du-
»bio Theophrasti loco.« CASAUB. — Non dubito, Theophrasti locum istum integritati suae restitutum esse in doctissimi Tyrwhitti editione illius libelli, quam editionem mihi non esse ad manus doleo. Paulo superius, in eiusdem Theophrasti verbis, pro διαφανὴς μὲν, SALMASIUS Exercit. Plin. pag. 1113. οὐ διαφανὴς μὲν legendum censuerat: contra quem disputans BOCHARTUS in Hieroz. P. II. lib. V. c. 6. docet, plures alios scriptores, cum veteres, tum recentiores, *pelluciditatem* aliquam tribuere *unionibus;* nempe non utique perfectam illam, quae colores omnes, sed tamen quae lucis splendorem transmittat. Conf. mox pag. 94. a.

In ANDROSTHENIS verbis, perperam χοιρίων erat editum: recte χοιρίνων dedit codex uterque *A.* & *Ep.* quod in versione iam expresserat Dalech. Χοιρίναι dicuntur, quas *porcellanas* graeco de nomine, itemque *Veneris conchas* vulgo vocamus. Cf. Gesn. pag. 285. *Ibid.* In vulgata scriptura, αἱ ποικίλαι ἡδεῖαι nil mutant nostri libri; & speciem quoque aliquam huic scripturae conciliat codex *Ep.* verba sic distinguens, καὶ τῶν λοιπῶν κογχυλίων αἱ ποικίλαι, ἡδεῖαι καὶ πολὺ διάφοροι &c. quasi

b hoc dixiſſet auctor, *& ex reliquis conchyliis ea quae variegata ſunt, iucundae ſunt & longe praeſtant noſtratibus.* Nec tamen dubitari debet, meram eſſe hanc παραδιόρθωσιν, utut vetuſtam. Verum perſpecte viderat Dalecampius, vertens, *& reliquorum conchyliorum variae ſpecies.* Et in graeco haud dubie ποικίλαι αἱ ἰδέαι fuit corrigendum, quod & a CORAYO in Notis msstis commendatum video. *Ibid.* γίνονται δὲ πορφύρα τε καὶ ὀστρέων &c. Nil mutat *ms. A.* quod ſciam. In *ms. Ep.* eſt γίνεται δὲ καὶ ὀστρέων πολὺ πλῆθος, omiſſa voce πορφύρα. πορφύραι τε adnotavit Brunckius, puto ex *ms. B.* *Ibid.* ἡ μαργαρῖτις λίθος. ἡ μαργαρίτης λίθος *ms. Ep.* Ubique aut ὁ μαργαρίτης oportebat, aut ἡ μαργαρῖτις. »Utro genere melius dicatur »Graecis, μαργαρῖτις, an μαργαρίτης, diſputat Galenus »lib. IX. de Facult. Simpl. Medicam.« CASAUB. *Ibid.* περὶ Πέρσας τε. παρὰ Πέρσας τε *ms. Ep.* ubi videri poſſit παρὰ Πέρσαις τε debuiſſe, niſi ſequeretur in eodem cod. (ſicut vulgo) καὶ τοὺς ἄνω τόπους. *Ibid.* πωλεῖται - - πρὸς χρυσίον. Megaſthenes apud Arrian. in Indicis, tradit, margaritas apud Indos etiam contra triplum auri venire.

Ibid. ἔστι δ' ἡ μὲν τοῦ ὀστρέου ὄψις παραπλησία τῷ
c κτενί· οὐ διέγλυπται δὲ, ἀλλὰ λεῖον τὸ ὄστρακον ἔχει καὶ δασύ. Haec DALECAMPIUS ſic reddiderat: *Oſtreum aſpectu pectini ſimile, concha ſpissa, non ſtriata, ſed laevi operitur.* Tum ad verba, *concha ſpissa*, adnotaverat: »Male Pli»nius, *hirſuta, echinorum modo.*« Ad iſta autem, *non ſtriata:* »Plinius, *inſecta;* οὐ διαγεγλυμμένον.« Inde CASAUBONUS, praemiſſa Graecorum verborum ſupra ſcriptorum interpretatione huiuſmodi, *Oſtrei figura ſimilis pectini, ſed inſecto: habetque teſtam laevem hirtam;* hanc ſubiecit Animadverſionem: »Plinius libro IX. [c. 35. ſect. 56.] *Iuba »tradit, Arabicis concham eſſe ſimilem pectini inſecto, hirſu»tam echinorum modo.* Neque eadem penitus; neque mul»tum diverſa eſt Pliniana deſcriptio ab Athenaica. Diſcre»pantiam, quantulacunque ea eſt, non mirabitur qui co»gitaverit, Plinium quidem *Iubae*, Athenaeum vero *An»droſthenis* verbis locutum. Androſthenem Iuba antiquio»rem aliquot ſeculis fuiſſe ſuſpicor, & fortaſſe Iubae le»ctum: ſed exiſtimandum propterea non eſt, merum re»citatorem Iubam extitiſſe verborum Androſthenis. Ridi»cule igitur faciunt, qui Plinium reprehendere audent, »quod τὸ δασὺ in ſuperiore Androſthenis loco perperam

» sit interpretatus. Qui si tanta diligentia investigassent c
» quid Graecis significet τὸ δασὺ, quanta fide sudasse Ga-
» lenum videmus in eius vocis explicatione apud Hippo-
» cratem, omisso Plinio, de sententia Androsthenis quae-
» sissent accuratius. ὄστρακον δασὺ vertunt illi, *spissam*
» *testam.* « [Nempe sic apud Hippocr. δασὺ οὖρον accipi pro
παχὺ, *spissum*, *densum*, solet. At id quidem aliam ratio-
nem habet. cf. Foes. Oecon. Hippocr. pag. 146. ὄστρακον
vero δασὺ h. l. ante Dalecampium iam Rondeletus *spis-
sam concham* intellexerat, apud Gesn. pag. 269.] » Non
» hoc Graeca vox significat, δασὺ enim ac λάσιον pro-
» prie *hirtum* significant, & τὸ τετριχωμένον. δασὺ & ψι-
» λὸν sic opponuntur, ut λεῖον & τραχύ. In libris Medico-
» rum δασύνειν ἀλωπεκίας medicamenta dicuntur, quae
» pilos generant in capite depilato & glabro. [δασέα ὄρη,
» sunt *montes sylvis comati*, *sylvis operti.*] Quod igitur te-
» stam eandem λείαν & δασεῖαν facit Androsthenes, dif-
» ficultatem parit: nisi de variis partibus intelligas. Mendi
» suspicionem removent veteres membranae, & Epitomes
» auctor. « — Quam difficultatem Casaubonus in eo repe-
rerat, quod idem conchylium simul λεῖον & δασὺ, *laeve*
& *hirtum* dicatur, eam iam ex parte levaverat GESNERUS
de Aquatil. pag. 529. animadvertens, τὸ λεῖον nihil aliud
hic valere atque id quod proxime ante dictum est, οὐ
διέγλυπται, nempe *non* ita *caelatam* atque *incisam* esse hanc
concham, ut sunt *pectines*, cum quibus illam comparat
hic auctor: (in eamdem sententiam ῥαβδωτοὶ, *virgati*, di-
cuntur *pectines*, supra III. 88. b.) neque aliud dixisse Pli-
nium, cum *similem* esse hanc concham *pectini infecto* ait, i. e.
non secto, *non caelato*. In quo recte, ut videtur, Gesnero
adsentitur Bochart. in Hieroz. P. I. lib. II. cap. 45. p. 488.
Quam in sententiam haud incommode Rondelet l. c. aut
certe qui illius librum in latinam linguam convertit, λεῖον
ὄστρακον, *planam concham* latine reddiderat. Cui senten-
tiae non repugnat, quod eadem concha simul *hirta* vel
villosa dicatur: sed hoc ipsum *hirtum* vel *villosum* quale
esset, prudens definire non ausus est Gesnerus. BOCHAR-
TUS de *vellere & molli lana* interpretatus est, qualis pinna-
rum est: pariterque PALMERIUS Exercit. p. 493. τὸ δασὺ
refert ad cirrhos & radiculas, quas eas conchas emittere
sequenti capite traditur; (ὅσαι δ' ἂν πέτραις ἢ σπιλάσι
προσφυῶσι, ῥιζοβολοῦσι; paulo post lit. f.) quas radices

c (ait) byssum & lanas etiam vocari & texi supra probavit ipse Casaubonus, ad pag. 89. c. At hic non, ut sequenti capite, de *pinna margaritifera* agitur, sed de *mitulo margaritifero:* quem si vel ipsum statuas aliquam eiusmodi barbam habere, qualis pinnae est, non idcirco *ipsa concha* vel *testa*, δασὺς, i. e. *hirta* vel *villosa* dici posset. Ego, quamquam nec a recentioribus auctoribus, qui de mitulo margaritifero scripserunt, tale aliquid observatum noverim; nec in eis mitulis margaritiferis, qui a curiosis conservantur, tale quid conspicitur; tamen in graecis illis verbis nihil aliud reperire possum, nisi hoc dicere hunc auctorem, sive *lanugine* quadam aut *villis*, sive, ut Plinius indicare videtur, *minutis* quibusdam *spinis* tectum esse illud conchylium. De quo ulterius quaerant naturae curiosi: nobis in tota hac opera id maxime propositum esse debet, ut, & quid scriptum reliquerint vel Athenaeus vel hi, quos ille citavit, auctores, & quaenam sit sententia verbis subiecta, dispiciamus.

ἡ δὲ λίθος γίνεται ἐν τῇ σαρκί. γίνεται καὶ ἐν τῇ σαρκὶ ms. Ep. Ibid. ὥσπερ ἐν τοῖς συείοις ἡ χάλαζα. σύϊοις ms. A. ὕεσιν ms. Ep. Intellige *κρέασιν*, quam vocem adiecit Eustath. hunc locum citans ad Iliad. λ'. pag. 795, 8. Docuit Salmasius Exerc. Plin. pag. 505. recentiores Graecos ipsas etiam *margaritas* χαλάζας vocasse, a *suillis* illis *granis*, quae Graecis χάλαζαι.

In Charetis verbis, *κατὰ τὴν Ἀρμενίαν.* An in *Caspio* d *mari* dicit? *Ibid. εὐώδη σφόδρα. εὐειδῆ* suspicatur Villebr. id est, *adspectu pulcram*: commode, si de interiore testae colore ageretur; at de carne animantis agitur. *Ibid. προσαγορεύουσι μὲν μαργαρίτην.* Hinc intelligi ait Casaubonus, » barbarum nomen esse, non Graecum, ut infra » scribitur. « — At quod paulo inferius scribitur, non tam ad *μαργαρίτην*, quam ad *smaragdum* pertinet: quamquam, utrumque nomen peregrinum esse, facile crediderim.

AD CAP. XLVI.

e *Φασὶ δ' ὅταν βρονταὶ συνεχεῖς ὦσι* &c. » *Frequentia tonitruum, & imbrium vi, adiuvari margaritarum generationem*, ex » Isidoro Characeno, ut videtur, clare docet Athenaeus. » Plinius contrarium plane scribit: [IX. 35, 54.] *Si fulguret, comprimi conchas, ac pro ieiunii modo minui. Si vero*

„ *& tonuerit, pavidas ac repente compressas, quae vocant phy-* e
„ *semata efficere, specie modo inani inflata,* [al. *speciem modo*
„ *inani inflatam*] *sine corpore: hos esse concharum abortus.* Am-
„ mianus Marcellinus, libro XXIII. *Concussae vero saepissime*
„ *metu fulgurum inanescunt, aut debilia pariunt, aut certe vitiis*
„ *defluunt abortivis.* “ CASAUB. Quod paulo ante legitur, *διπλοῦς κόγχους*, (perperam *δίπλους* ed. Cas.) *conchas tantum duplices* reddidit Dalech. *tantum binas*, puto, intelligens. Ego *bivalves* intellexi.

εἰς τὰς ἐμβυθίους θαλάμας δύνειν. Sic recte codex noster uterque. Perperam vulgo *θαλάσσας* edd. per nescio cuius paradiorthosin. Proprium est vocabulum *ἡ θαλάμη*, de piscium *latibulis*, apud Homerum, Aristotelem & alios. Quod vero *pinnas*, aliàs *fundum petere*, aliàs *per maria natare* ait Isidorus, e diametro pugnat cum his quae de pinnis Aristoteles (vide supra ad pag. 89. d.) aliique observarunt, immobiles in fundo maris manere. conf. Rondel. apud Gesn. pag. 525. & ipsum Gesn. pag. 734. Sed & alia multa turbasse confudisseque videtur hic scriptor. Quae tamen idem paulo post de *pinnophylace* tradit, (quem *pinnoterem* ab aliis nominatum vidimus pag. 59. e.) explicare ea fortasse originem fabulae, quae de *cancello* pinnae socio vulgo perhibebatur, poterunt: scilicet, quae pars esset sive membrum aut instrumentum quoddam ipsius animantis, quo per aperturam iuxtam villum (qui byssus vulgo per errorem vocatur) exserto petris adhaeret; illam partem animantis, ob nescio quam similitudinem, pro *cancello* a nonnullis esse habitam. Quod ibidem dixit, *ζωογονοῦνται δὲ καὶ τρέφονται διὰ τοῦ προσπεφυκότος τῇ σαρκὶ μέρους*, Dalecampius reddidit, *easdem cibum capere ac foetificare sui parte quae carni adhaeret.* At *foetificare*, graece est *ζωογονεῖν*: *ζωογονεῖσθαι* sonat *vivificari*, *vivificere*, *vitam accipere*: quam vim vereor, ne non satis expresserim, cum *sustentantur* interpretatus sum.

ἐπειδὰν -- ἐντέμνουσα χωρίσῃ τὴν μαργαρῖτιν ἀπὸ τοῦ a
κόγχου, ἀμπέχουσα μὲν οὐκέτι τρέφει. Deesse in Epitoma vocem *ἀμπέχουσα* adnotavit CASAUB. quam vocem torquere se ait in edita lectione. Etiam in nostro *cod. Ep.* deest illa vox. Mihi nec cum ista voce, nec sine ea, satis perspicuum esse quid voluerit auctor, profiteor. In nostro *ms. Ep.* pro *χωρίσῃ* est *χωρήσῃ*: hoc quidem mendose haud dubie. In latina versione addi particula *quidem* de-

a bebat, hoc modo, *amplectens illam, non amplius quidem nutrit, sed* &c.

κινδυνεύουσι δ' οἱ θηρῶντες τοὺς μαργαρίτας, &c. Idem periculum commemorat Plin. IX. 35, 55. iustam poenam esse cupiditatis hominum pronuncians. Eamdem rem ad genus conchyliorum, quorum testae dentatae ac velut serratae in marginibus sint, retulit Aelian. de Nat. Anim. X. 20.

b *Μαράγδων δὲ μνημονεύει Μένανδρος ἐν Παιδίῳ.* In Πεδίῳ cum edd. consentiebat *ms. A.* Legendum Παιδίῳ monuit CASAUB. ut apud Stobaeum Serm. LX. & Polluc. lib. X. cap. 50. Quibus addi poterat Suidas *in* Ἀπόστα. Simillimum mendum rursus paulo post in editis obtinuisse, mox videbimus. Quod autem *smaragdum* lapidem nunc commemorat Athenaeus: videntur e veteribus scriptoribus nonnulli, similitudine quadam nominis decepti, *smaragdum* gemmam cum *margarita*, quae & ipsa vulgo in gemmarum & lapidum numero habita est, confudisse: certe confudit haec turbavitque Noster.

Μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει καὶ Σάρδια. Σάρδια, intellige λιθίδια, ut ex Platonis Phaedone docuit H. Steph. in Indice Thes. Initio versus, Μάραγδον recte dederat ed. Ven. cum *mss. A. B.* & *Ep.* itemque Eustath. ad Iliad. λ'. pag. 779. 33. Mendose Μαράγδον ed. Bas. & magis vitiose Μαράγδων ed. Cas. quod correcturus Clericus in Menandri Fragmentis pag. 140. Μαράγδους posuit, ob iambici metri inscitiam merito irrisus a Bentleio in Emend. p. 50. *Ibid.* ἄνευ δὲ τοῦ σ. Conf. Eustath. l. c. & pag. 795, 6. & ad Iliad. α'. p. 101, 27.

AD CAP. XLVII.

c Παρηνέχθησαν. *Circumtulerunt* vertit Dalech. quod graece sonat περιηνέχθησαν. Nec vero solicitandum vulgatum: sic παραφέρω rursus pag. 95. c. & saepe alibi, de *adponendis cibis*, vel *mensae inferendis*. *Ibid.* » Quae appellat auctor » ἐξ ὑδάτων κρέα, Aristophanes ἑφθὰ ἐκ ζωμοῦ, Latini *car*» *nes iurulentas, & elixas.* « CASAUB. — ἐξ ὕδατος ἑψημένα ait Noster, IX. 376. c. *Ibid.* ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἑφθοπωλίοις. Sic recte *ms. A.* Perperam ἑφθοπώλοις ed. Ven. Bas. & Cas. 1. quod correctum in ed. Cas. 2. & 3. — » ἑφθοπώλια vocem esse dialecti Alexandrinae » indicatur his verbis. In Atticae linguae auctoribus eam

» non legas, nisi admodum raro: sed illius loco *μαγειρεῖα*, c
» & *ἀλλαντοπωλεῖα*. *Popinae* erant, in quibus *cocta vende-*
» *bantur*, ut Graecum *ἑφθοπώλιον* Suetonius exprimit in
» Claudio. « Casaub.

Εἴρηται γὰρ, Οὐλπιανὲ, καὶ τὸ ἑφθοπώλιον &c. Nisi quid
turbatum hic a librariis, oblitus est Athenaeus, se, cum
suo nomine narrare lectori vel Timocrati suo, cui hoc opus
dicavit, coepisset, *Posthaec adlatae sunt patinae* &c. non
debuisse subito nunc *Ulpianum* compellare, nisi induxisset
aliquem convivarum, qui haec verba faceret. *Ibid. παρὰ*
Ποσιδίππῳ. Sic h. l. poëtae nomen scribitur in edd. omni-
bus, consentiente *ms. A.* conf. notata ad pag. 87. f. *Πο-*
σειδίππῳ quidem habet *ms. Ep.* Post haec verba, plurima
dein, quae sequuntur, praetermisit Epitomator. *Ibid. ἐν*
Παιδίῳ. Sic recte *ms. A.* & codices Italici apud Casaub.
Perperam *ἐν Πεδίῳ* edd. ut haud multo ante.

Τῶν ἐδωδίμων κοιλιῶν μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι.
&c. » Solitos esse veteribus *edi* mactatorum animalium *ven-*
» *tres*, probat Deipnosophista *Aristophanis testimonio* ex *Equi-*
» *tibus*, *Φήσω σ' ἀδεκατεύτους κοιλίας πωλεῖν*. Non verba, d
» sed mentem poëtae expressit Athenaeus. Nam verba Co-
» mici sunt haec: [vs. 300 sqq.]

» *Καί σε φανῶ* [*φαίνω* ed. Br.] *τοῖς πρυτάνεσιν,*
» *ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱε-*
» *ρὰς ἔχοντα κοιλίας.*

» Poterat antiquiorem Aristophane testem eius rei laudare.
» Iam tum enim Homeri temporibus intestina illa esita-
» bant. Canit Poëta Odyss. σ'. [vs. 44.]

» *Γαστέρες αἵδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τάσδ' ἐπὶ δόρπῳ*
» *κατθέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες.*

» Sed vereor ne aliud sint *γαστέρες* apud Poëtam, quam
» *κοιλίαι*, de quibus hic agit Athenaeus. Nam Demosthe-
» nes Bithynus, in paraphrasi verborum poëtae, [apud
» Eustath. ad l. c.] *γαστέρας* interpretatur *ἤνυστρα*. [i. e.
» *omasa*.] Interpres tamen Comici, ista explicans, [quae
» mox adferuntur ex Equit. 160.] *οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοι-*
» *λίας*, observat, poëtae [Homero] dici *γαστέρας*, quae
» Aristophani aliisque poëtis *κοιλίαι*. Verumtamen *γαστέ-*
» *ρας*, quales poëta describit, etiam Aristophanes ita no-
» minat, isto loco sane quam faceto in Nubibus: [*vs.* 408
» sqq.] *Ὤπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσι*, *&c.* Plane istud
» convenit ventribus sanguine & pingui plenis, quorum

d »Homerus meminit, quosque Tertullianus *botulos cruore* »*distentos* nominat.« CASAUB.

καὶ ἑξῆς· Τί μ', ὦ 'γαθ' &c. »Ait *καὶ ἑξῆς*, *& deinde*: »cum tamen sequentia verba in fabula Aristophanis mo»do recitatum locum praecedant.« CASAUB. — Aristoph. Eq. 160 sq. In *ms. A.* *ὦ ἀγαθὲ* plene scriptum, ut solet. Sic & paulo ante, *Φήσω σε ἀδικατεύτους.*

καὶ πάλιν. Equit. vs. 356 sqq. Mendose 'Εγὼ δ' ἤνυστραν *ms. A.* Mox *ὑεῖαν* rescribere iussit Casaub. ut est apud Comicum. *ὕθνην*, quod habet *ms. A.* (non *ms. Ep.* in quo haec omissa.) non ferebat metrum: itaque in *ὑείνην* mu-

e tatum erat in edd. parum feliciter. *καὶ πάλιν·* 'Η δ' 'Οβρίμου. Equit. vs. 1178 sq.

Kρατίνος, Πλούτοις. »Aliis haec fabula inscribitur Πλοῦ»τος, ut Aristophanea. Laudat Pollux lib. II. [sect. 61.] »Scripserat & Archippus eo nomine fabulam, [Πλοῦτος] »teste eodem Poll. lib. VII. c. 14. [sect. 63.] & Scho»liaste Aristoph. ad Vespas. Laudantur & Anaxilae atque »etiam Antiphanis Πλούσιοι in his libris.« CASAUB. — Saepius *Cratini* Πλοῦτοι citantur apud Nostrum, nullo librorum dissensu.

Σοφοκλῆς 'Αμύκῳ. Drama erat satyricum, ut docet Noster, IX. 400. b. ubi mendose 'Αμύκλῳ habet ed. Cas. 2. & 3. Verba *Σιαγόνας δὲ δὴ* &c. continuo versu olim scripta, digessi ut praeiverat Brunck in Fragm. vel Lexico Sophocleo pag. 64. PLATONIS verba, ex *Timaeo* citata, leguntur p. 399. T. IX. ed. Bip. In XENOPHONTIS testimonio ex libello *περὶ 'Ιππικῆς* (p. 737. ed. Leuncl.) legebatur apud Athenaeum *μακρὰν* in edd. Monuit autem Cas. in melioris notae libris *μικρὰν* scribi. Et sic sane noster *ms. A.* ut apud Xenoph. editur: sed in Xenophontis libris (editis quidem) desideratur verbum *συνεσταλμένην.*

f *οἱ δὲ ὑαγόνα, διὰ τοῦ ῡ στοιχείου.* &c. Edebatur *οἱ δὲ συαγόνα.* Ubi CASAUBONUS: »Observatur Athe»naeo, inquit, *maxillam* Graecis non solum *σιαγόνα* esse »dictam, verum etiam *συαγόνα* per *υ*. Legendum vero »*ὑαγόνα*, ut in Excerptis. Eustathius: [ad Iliad. λ'. p. »779, 31.] *Τοῖς δὲ τὸ κατ' ἀρχὴν ἂν σύμφωνον ἀποβάλ»λουσι συντακτέον καὶ τὸ σῦς, ὗς· σμικρὸς, μικρός· καὶ τ' ἄλ»λα ὅσα ἑτέρωθι κεῖται· ἐν οἷς καὶ τὸ σιαγὼν, ὑαγὼν, τὸ και»νότατον.* deinde sequuntur haec ipsa verba Athenaei, quam»vis dissimulato auctoris nomine.« — At saepissime aliàs

Athenaeum Eustathius, ubi ex eo aliquid profert, diserte laudat, sive ipsum nomen adponens, sive τὸν Δειπνοσοφιστὴν adpellans: saepe vero etiam tacet quidem auctorem, at non ita ut consulto dissimulare velle videatur. Sed eo loco, quem dicit Casaubonus, mire utique loquitur, in hunc modum: ὅτι δὲ τὴν εἰρημένην ὑαγόνα κατὰ ἀναλογίαν φασὶν εἶναι ἀπὸ τοῦ ὗς, ὑὸς, εἴσεται ὁ τῷ εἰπόντι περιτυχών. Quod quidem non ita interpretandum duxerim, quasi voluisset hic dissimulare Athenaei nomen: sed quod, cum illam super hoc vocabulo observationem ex Athenaeo in sua Adversaria olim retulisset, oblitus esset nomen *Athenaei* adiicere, & nunc ipse non recordaretur, apud quemnam auctorem istud observatum legisset. Quae ipsa observatio quum mira ipsi videretur, (quare τὸ καινότατον dixit) quumque alios etiam miraturos existimaret, (quod & mihi quidem mirum accidisse fateor) quanam tandem *analogiá* ab ὗς, ὑὸς, (a *sue*) ὑαγὼν (*maxilla*) nominata sit; excusat se quodammodo, quod auctorem non nominet, qui hoc tradiderit. Quod ad scripturam huius loci spectat, monere debeo, in nostro *ms. A.* nec ὑαγόνα nec συαγόνα hic legi; sed, prorsus *praetermisso* illo *vocabulo*, nude sic scribi, οἱ δὲ διὰ τοῦ ῡ στοιχείου ἐκφέροντες, κατ' ἀναλογίαν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ὑός. *Epitome* vero nostra, praetermissis superioribus omnibus inde ab illis verbis παρὰ Ποσιδίππῳ, sic nunc pergit: Ὅτι τὴν σιαγόνα ὑαγόνα τινὲς φασὶ διὰ τοῦ ῡ στοιχείου κατὰ ἀναλογίαν ἀπὸ τοῦ ὕειν. In Athenaei verbis, ad verbum λέγουσιν intellige e superioribus, οὕτως ἐκφέρειν, *se ita dicere aiunt.*

Χορδῶν τε μέμνηται Ἐπίχαρμος, ἃς ὀρύας ὀνομάζει. » Quas reliqui Graeci χορδὰς, Epicharmus Siculus ὀρύας » appellavit: ἐπιγράψας τι, inquit auctor, καὶ τῶν δραμάτων Ὀρύαν. Non puto haec aliter scripta esse Athenaeo: » nam eadem lectio apud Eustathium, in Epitoma, & » membranis. Tamen apud Epicharmum legit aliter Hesychius. Ὀροῦα· inquit: χορδὴ, καὶ σύντριμμα πολιτικὸν, εἰς δ' Ἐπιχάρμου δρᾶμα. Quid autem intelligit hoc » loco Glossographus hic per σύντριμμα πολιτικόν? an *edulii genus alicui civitati peculiare?* puta Syracusis, unde » ortus hic Comicus, & ubi scripsit: & fortasse ὑπότριμμα melius scriberetur. Sed moveor vocis πολιτικὸν in» solentia, ut putem aliud longe diversum voluisse Hesy» chium. Videntur quidam existimasse, eam Epicharmi fa-

f » bulam vituperationem continuisse corporis cuiusdam sive » collegii reipublicae Syracusanae, quod poëta appellavit » Ὀρύαν vel Ὀροῦα. Itaque legendum conicio, καὶ σύστημα πολιτικὸν, εἰς ὃ Ἐπιχάρμου δρᾶμα. « CASAUB. — Codex noster *A*. nil hîc ab editis dissentit. *Ms. Ep.* habet eadem priora verba, χορδῶν τε usque ὀνομάζει : omissis istis ἐπιγράψας &c. cum plurimis quae inde sequuntur. Ex Epitoma vero habet Eustath. ad Od. φ'. pag. 768, 15. ubi adiicit, Epicharmum ita dicere κατά τινα δηλαδὴ γλῶσσαν. Apud Hesychium, si σύντριμμα idem valeret ac τρίμμα, *intritum*, (de quo vide l. 31. f.) aut nescio quod *edulium*; tum πολιτικὸν fortasse accipi possit pro *vulgari*, *sine multa arte parato*; de quo usu illius vocabuli dictum est ad Polyb. V. 33, 5. Epicharmum certe, cum dramati suo titulum Ὀρύα fecit, eàdem notione accepisse illud vocabulum qua edulium aliquod significat, ex ipsis Athenaei verbis intelligi videtur. confer omnino IX. 366. b. Χορδὰς quid proprie dixerint Graeci, disputavimus ad I. 4. b. Animadv. pag. 48.

Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Aristoph. Nub. 455.

Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ. Perperam ἐν Πυτίῃ ed. Ven. & Bas. Correxit Casaub. consentiente nostro *ms. A.* & veram scripturam tenuerant libri omnes X. 426. b. quam hic restituendam viderat etiam Dalech. qui tamen minus recte *dolium vinarium picatum* reddidit. Docent veteres Glossographi, esse πυτίνην *lagenam vinariam e vimine plexam*; unde coniecerat H. Steph. (in Indice Thes.) esse vitream lagenam vimineo πλέγματι obductam. Qui vero meminerit quae ab itineratoribus ex aliis quidem regionibus relata sunt, ei non incredibile videbitur, habuisse etiam Graecos vasa e viminibus aut iuncis ita firmiter plexa, ut liquorem continere possent. Mox in ipsis CRATINI verbis, in illa dictione ἦ δ' ὅς, non invitus passus sum, ut inter ἦ & δ' nonnihil spatii maneret, quod erat in ed. Cas. quo indicaretur, esse proprie duas voces ἦ δ', pro ἔφη δέ. (conf. Apollonium Grammaticum apud Koen ad Corinth. de Dial. pag. 61.) Scilicet ἦ, imperf. verbi ἄω vel ἠμί. In editt. vett. quidem vitiose ἢ δ' ὃς legebatur.

Quae de ALEXIDIS *fabula*, Λευκαδία ἢ Δραπέται, adnotavit h. l. Casaubonus, cum nihil ad huius loci scripturam pertineant, quae nulli dubitationi obnoxia est, in Indice Auctorum olim quaeret Lector. In ipso *versu*

adlato, verbum ἧκε pertinere ad *cibum* in mensam *illa-* a
tum, iam supra ad p. 91. c. praeeunte Valcken. ad Phoeniss. p. 66. monuimus. Recte vero ibi, pro ἧκεν, quod hic vulgo legebatur, ἧκε scripsit idem Valck. absque ν in fine vocis, quia syllabam brevem in quarta senarii sede postulabat metri ratio. In *fine vers.* in περικομματίων cum edd. consentit *ms. A.* quod non ferendum, sed metri gratia in περικόμματί τι mutandum monuerat Casaub. probante eodem Valck. Ex eodem Alexide habes pag. 96. a. τὸ περίκομμ' ἀπόλλυται. Poteras vero h. l. etiam in plurali legere, περικόμματα. Sic quidem Aristophanes utitur, Eq. 371. περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω: itemque diminutive, ἐψοίμην ἐν περικομματίοις, Equit. 767.

Ἀντιφάνης ἐν Γάμοις. » Libro IV. [p. 160. d. & 169. » e.] Γάμος hoc drama appellatur. Sed & alius poëta Di» philus Γάμους comoediam suam inscripserat, teste Athe» naeo lib. VI. [254. e.] E Latinis tres dramaticos poë» tas *Nuptias* docuisse invenio, Pacuvium, Pomponium, » Laberium. « Casaub. — Parum interest inter Γάμος & Γάμοι: celebritates vero nuptiarum γάμους potius in plur. quam in singulari γάμον, dixere Graeci, Attici certe. Inde Epicharmi fabula, quae Ἥβας γάμος a poëta inscripta erat, nonnumquam etiam Ἥβας γάμοι citatur, ut supra apud Nostrum III. 92. f.

» In hemistychio Antiphanis, Ἐκτεμὼν χορδῆς μέ» σαιον, ultimum verbum non intelligo. μεσάραιον Grae» cum est, exponiturque Hesychio *venter* aut *intestina te*» *nuia*. Ei voci locus hic dari fortasse debet: aut μεσότα» τον scribendum, vel μεσάτιον. « Casaub. — Cur vox μέσαιον offenderit doctum virum, aut quid lucremur, si pro ea μεσότατον aut μεσάτιον ponatur, non video. Licet in Lexicis vocabulum μεσαῖος vix reperias, tamen comparativus μεσαίτερος, & superl. μεσαίτατος, haud obscure positivum μεσαῖος declarant. Ad μεσαῖον intelligo μέρος, ut solet in talibus. Et ipsum metrum desiderare μεσαῖον videtur: est enim, ni me omnia fallunt, prius hemistychium tetrametri trochaici. Vocabulo μεσάραιον quis auctor usus sit, non reperio: apud Gorraeum in Definitionibus Medicis, & ex eo apud H. Steph. in Indice Thesauri, absque auctoritate adpositum video. Apud Hesychium quidem frustra quaeras; qui nil aliud huc

a ſpectans habet, niſi gloſſam iſtam, Ἀραιὰ γαστήρ· τὰ λεπτὰ ἔντερα.

AD CAP. XLVIII.

Ἄλεξις ἐν Κρατεύᾳ ἢ Φαρμακοπώλῃ. Κρατίᾳ h. l. edd. cum *ms. A.* Sed *Crateua* Dalech. Inde CASAUB. » Κρατεύας in fabulae huius titulo ſcribendum eſſe, doctis » omnino aſſentior: etſi vix umquam ſine menda ſcriptum » hoc nomen in msstis; nam etiam in optimis Κρατίᾳ in» venimus, aut Κρατείᾳ, quod propius abeſt a recto. » Hic eſt *Crateuas*, nobilis ῥιζοτόμος, nominatus Hippo» crati, Dioſcoridi, Plinio, Galeno, aliis. « — Recte ſcriptum erat id nomen III. 107. a. conſentiente (quod ſciam) noſtro codice; ſed deinde alibi partim Κρατίᾳ, partim Κρατεύᾳ. Hoc loco Ἄλεξις δὲ ἐν Κρ. legebatur in edd. vett. & *ms. A.* Quam particulam qui invexit, is ſuperiora verba ποδῶν τε uſque ῥύγχους putaverat ad praecedens Antiphanis teſtimonium pertinere; (quo etiam a Dalech. in verſione relata ſunt) nec viderat, ad eadem iſta Ποδῶν τε &c. intelligendum & ex communi referendum e ſuperioribus eſſe verbum μνημονεύει. Importunam particulam merito delevit CASAUB. monuitque, hoc voluiſſe auctorem: *Pedum, auricularum, & roſtri meminit Alexis in Crateua aut Pharmacopola: cuius teſtimonium, multa continens eorum nominum de quibus eſt quaeſtio, paullo poſt proferam.* Invenies autem Alexidis locum (ut adnotavit idem Caſaub.) infra, p. 107. Quod ait πολλὰ ἔχον, Dalech. πολλὰ ἔχων legerat; ſed verum recte tenent Graeci libri omnes.

THEOPHILI *vſ.* 2. λέγ' ἄλλο. Perperam *ms. A.* τρεῖς μνᾶς λέγε. ἄλλο ῥύγχος &c. Nullâ diſtinctione haec ſcripta in edd. vett. Recte vero verba diſtribuit Caſaub. quamquam perſonarum notas non adiecit: quas nos & h. l. & ubique, quatenus vel commodum videbatur vel licuerat, adiecimus; quod ante nos in huiuſmodi dramatum fragmentis iam Dalecampius, Grotius, aliique, pro ſuo quiſque iudicio, fecerant. Poterat λέγ' ἄλλο τι dicere poëta, ut Eubulus II. 47. f. ſed & abeſſe poterat pronomen τι. Sic λέγ' ἕτερον, III. 117. f. Mox, in κωλῆν nil mutant libri; ſed κωλῆν oportebat. cf. IX. 368. d. e.

b Ἀναξίλας, Μαγείροις. Sequitur deinde Ἀναξίλας δ'

ἐν Κίρκῃ, quo indicari videtur, praecedens teſtimonium ex b
alio poëta petitum eſſe. Nihil vero mutant libri. In *verſ.*
2. pro ἰχθύδι' & ἰχθύδια, Dawes Miſcell. Critic. p. 214.
ἰχθυΐδι' & ἰχθυΐδια ſcribendum cenſuit, eodemque modo
alibi corrigendum praecepit; qua novatione nil opus eſſe
videtur: ſicut in ἰχθὺς ultima poteſt eſſe longa, ſic & υ
in ἰχθύδιον. Vulgatam ſcripturam conſtanter ubique te-
nent libri. conf. ad IV. 132. f. *Verſ.* 3. νοσηλεύειν. Sui-
das: Νοσηλεύω, νοσοῦντα θεραπεύω. *Ibidem*; quaenam ſit
eod. verſ. vis vocis ἴσον, quove illa pertineat, haud ſatis
adparet. *Verſus quartus* cum iuſto brevior eſſet, parti-
culam καὶ inſeri iuſſit Caſaub. quam ignorant libri; cui
ita parui, ut dubitationem tamen ſignificarem, uncis in-
cludens particulam. De ἀκροκώλια vide Animadv. p. 428.
ad II. 63. e.

Ἀναξίλας δ' ἐν Κίρκῃ. Si ſuperius fragmentum ex eodem
Anaxila ductum fuit, cur hic non nude καὶ ἐν Κίρκῃ ait,
ut mox καὶ ἐν Καλυψοῖ? aut cur non ſaltem Ὁ αὐτὸς
Ἀναξίλας? *Anaxilae* fabula *Circe* rurſus citatur IX. 374. e.
Verbis qualis inſit menſura non magis hoc loco, quam
altero iſto habeo compertum.

καὶ ἐν Καλυψοῖ. Perperam ἐν Καμψοῖ edd. literis λυψ
imperite pro μψ acceptis. Verum tenuerant libri omnes
IV. 171. f. unde hunc locum corrigendum monuit Caſaub.
In *ms. A.* Καλυψοῖ h. l. ita exaratum eſt, ut, qui de *Ca-
lypſo* non per ſe cogitaret lector, facile pro Καμψοῖ
acciperet.

Ἀναξανδρίδης ἐν Σατύρῳ. Sic edd. omnes. Videndum c
vero quo iure diſceſſum ſit a veterum membranarum ſcri-
ptura, quae Σατυρίᾳ habet. ὁ σατυρίας apud Ariſtot.
de Animal. Gener. lib. IV. cap. 3. eſt morbi genus, quo
facies hominis ita mutatur, ut iam non homo, ſed ſaty-
rus eſſe videatur. Fortaſſe σατυρίας dictus etiam homo,
morbo illo adfectus; aut omnino, *homo faciem habens ſa-
tyro ſimilem.*

Ἀξιόνικος δὲ ἐν Χαλκίδι. Χαλκιδικῷ habes apud
Noſtrum, VI. 239. f. & 241. f. & apud Poll. X. 122.
quibus ex locis eumdem titulum hic reſtituendum vix du-
bitari debet, quod etiam ad Pollucem monuit Hemſterh.
Meurſius contra, & Grotius, ex hoc Athenaei loco cor-
rigendos alios, ibique ἐν Χαλκίδι legendum, cenſuerant.
Verſus, qui ex hoc poëta adferuntur, continuo tenore,

c veluti verba metro soluta, scripti erant in ed. Ven. & Bas. & eodem modo, nullâ prorsus discrepantiâ, in *ms. A.* nisi quod in edd. vett. *asteriscus* est post *συντιθεὶς*, ut lacunae aut certe corruptelae signum, ubi nihil tale in msto. CASAUBONUS in ipsis verbis nihil mutans, in hunc modum illa distribuit:

Ζωμοποιῶ θερμὸν ἰχθὺν ἐπαναπλάττων, ἡμίβρωτα λείψανα
συντιθείς. . . . .
Οἴονται ἄνω ἑτεράλικα σιλφίῳ
Σφενδονῶν ἀλλᾶντα τέμνω· παραφέρω χορδῆς τόμον·

tum reliqua ut nos edidimus. Dein haec adnotavit: » In
» isto AXIONICI, *Ζωμοποιῶ θερμὸν ἰχθὺν ἐπαναπλάττων*,
» scribunt Excerpta *ζωμοποιόν*. Fortasse scribendum, *ζω-*
» *μὸν ποιῶ*. Proximus versus letaliter affectus est. Tertius
» monstrum est merum: *οἴονται ἄνω ἑτεράλικα σιλφίῳ σφεν-*
» *δονῶν*. Debellemus hoc monstrum, si modo pares su-
» mus tanto incepto. Lego *οἶδε*, vel potius *ὗδε ὠτάριά τε*
» *κ' ἀκροκώλια σιλφίῳ σφενδονῶν*. Vocem certe *ὠτάρια* re-
» cte a nobis restitutam hoc loco liquebit attendenti ad
» seriem verborum Athenaei. *σιλφίῳ σφενδονᾷν* interpre-
» tor, *silphii condimentum vibrare & respergere super cibos*.
» Durum dictum: sed quid miremur? coquus loquitur.
» Nec mendam tamen abesse praestabo. *σιλφίῳ ἐπιγανοῦν*
» eodem sensu dixit Alexis, [III. 117. e.] *μυελὸν ἀφεῖλον*
» *ἐπιγανώσας σιλφίῳ*. Non multo minus insolens usus ver-
» bi *ἐπιδονεῖν* in Antiphanis Parasito, III. 96. b. *ἐφθὸς τυ-*
» *ρὸς ἐπιδόνει πολύς.* « — Quum tres posteriores huius poëtae versus recte digesserit Casaubonus, mirum est in prioribus eumdem non perspexisse metri rationem. Perspicuum est enim, esse omnes trochaicos tetrametros catalecticos: & quamquam in tertio versu corrupta sint verba, metri tamen ratio in eo non minus, quam in secundo, servata erat. Simul vero adparebat, unum verbum *Ζωμοποιῶ* ex superiori versu esse reliquum, ita ut secundus versus a voce *θερμὸν* capiat initium. Mireris porro eumdem Casaubonum, cum tertii versus emendationem tentaret, secundum pro desperato habuisse, qui tamen prorsus sanus videtur; nisi quod de verbo *ἐπαναπλάττων* haud satis constet, ad praecedentia, ut vulgo factum, an ad sequentia sit referendum. Sed non dubito, *comma post ἰχθὺν* (*non post ἐπαναπλάττων*) fuisse *ponendum*, ut cohaererent *ἐπαναπλάττων ἡμίβρωτα λείψανα*: & ita edi-

turus eram, nisi turbasset participium *συντιθεὶς*, quod c ipsum ad *ἡμίβρωτα λείψανα* referendum videbatur. Poterat vero *συντιθεὶς* ad sequentia verba referri, quae nunc misere corrupta in obscuro latent: quod si ad superiora pertinet, levi mutatione fuerit *ἐπαναπλάττω* (verbum finitum, pro *ἐπαναπλάττων*) legendum, hac sententiâ, *refingo*, (vel, *insuper*, *praeterea*, *fingo*) *semiesas reliquias*, *componens eas*; scilicet, *ita eas componens ut non videantur esse semiesae reliquiae*, *sed ut praebeant speciem cibi nunc primum de industria & ex artis lege parati*. In coena, quae, ex meris licet reliquiis semiesis parata, splendidam tamen prae se speciem ferebat, nihil novi aut integri a se adpositum ait coquus, nisi *unum piscem calidum commodo iure conditum*: hoc est quod dicit, Ζωμοποιῶ θερμὸν ἰχθύν. Nec opus est ut solicitetur verbum illud ζωμοποιῶ, quo eodem eâdem notione usus est Xenocrates de Aliment. ex Aquatil. sect. 26. (27.) idemque verbum hoc loco cum edd. & *msto A.* agnoscit etiam noster *ms. Ep.* Illud quidem non spondeo, fuisse apud poëtam verbum ζωμοποιῶ in ipso fine versus positum: sed tamen nihil magnopere prohibere videtur, quin statuamus potuisse ibi poni; quoniam trochaicum metrum in impari sede non necessario spondeum aut tribrachyn poscit, sed fert etiam dactylum, ut quidem Hephaestion docet in Enchirid. p. 18. Corrigendo tertio versui nihil certi mihi occurrebat: sed facile occurret fortasse feliciori ingenio aliquid, quod & commodius videatur, & a veteris scripturae vestigiis propius absit, quam id quod est a Casaubono propositum. Illud moneo, nihil urgere ut *ὠτάρια* necessario hic invehenda statuamus cum eodem Casaubono, cui iam Dalecampius praeiverat, qui totum locum sic reddiderat: *Piscem calido iure condio*, *& in lance compono*, *aggestis semesis reliquiis*: *auriculas ac intestina e silphio paro.* Satis est, quod in his versibus alia nominentur ex eo genere, quae pag. praeced. c. sub communi nomine τῶν ἐξ ὕδατος κρεῶν sunt comprehensa. Epitomator de prioribus versibus nil nisi haec verba adposuit, Ζωμοποιῶ θερμὸν ἰχθύν, tum statim pergit, ἀλλάντα τέμνω, παραφέρω χορδῆς τόμον, &c.

Vers. 5 *sq.* »Postrema poëtae verba, aut potius glorio»suli coqui, sunt ista: *ὥστε πάντας ὁμολογεῖν*, *Τῶν γάμων κρεῖττω γεγονέναι τὴν ἕωλον ἡμέραν*. *Adeo ut fateren»tur omnes*, *ipso nuptiarum primo die lautiora esse repotia*.

c »Nuptiarum solennitas pluribus diebus celebrabatur: primum vocabant *γάμους*; secundum *ἐπίβδα*, ut Pindarus, [conf. Ruhnken. ad Timaei Lexic. Platon. p. 119 sq.] vel *παλία*. Hesychius: *Γάμοι, ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν γάμων· ἡ δὲ δευτέρα, παλία*: sic dictus is dies *ἀπὸ τοῦ πάλιν ἰέναι*: si tamen satis integra illa lectio. Latini vocant *repotia*: Axionicus eleganter *ἕωλον ἡμέραν*. Graecis *ἕωλα* dicuntur omnia quae desierunt esse *ἐν ἀκμῇ* novitatis. Sic M. Tullius *ἕωλον* vocat librum, *qui primam novitatis gratiam amisit*. Sic, transacto nuptiarum die primo, qui deinceps sequuntur, etsi sunt festi, *ἕωλοι* tamen iure dicuntur. Libro IV. opponit auctor *τὰς ἀκμαίας τῶν γάμων ἡμέρας*, & *τὸ ἕωλον τῆς συμποσίας*. Non erat ferendum, tam elegantem locum tam male adhuc esse expositum.« Casaub. — Nempe *τὴν ἕωλον ἡμέραν* Dalech. interpretatus erat *hesternum diem*: parum feliciter. Per se quidem haud incommode *ἕωλος* latine *hesternus* reddi poterat: sed de *cibis* praesertim usurpatur id nomen *ex hesterno die repositis*, ut apud Nostrum VI. 240. b. & XIV. 663. d. Inde *ἕωλος ἡμέρα* est *dies quo comeduntur reliquiae hesternarum epularum*.

d *Ἀριστοφάνης Προαγῶνι. ἐν Προαγ.* edd. non male: delevi autem praepositionem auctoritate codicis *A*. Aristophanis testimonium omisit Epitomator. Pro *τέκνων*, quod *vers.* 1. habet *ms. A.* *τέκνον* posuit editor Ven. idque tenuit Casaub. quod recte ne, an secus, factum sit, ex tam brevi fragmento vix certo iudicari potest. Brunck in Fragm. Aristoph. pag. 263. immutatum hoc absque adnotatione adposuit. Erat tamen in *vers.* 2. metrum manifeste violatum, ubi ignorant libri articulum e coniectura a nobis adiectum. In *ms. A.* pro *εἰσιδῶ* est *ἐσιδῶ*, quod minime medetur metro. Sententia mihi haud satis plana. Eam his verbis exprimere conatus est Gallicus interpres: *Mon fils, vois si je ne suis pas malheureux! j'ai mangé de la fraise; pourrai-je actuellement manger de ce groin rôti?* Sed *εἰσιδεῖν* non est *comedere*: & *γεύσασθαι* est *gustare, degustare*; non, *vesci ad satietatem, ut amplius comedere non valeas*.

Καὶ τόπος δέ τις οὕτω καλεῖται, Ῥύγχος, - - Πολύβιος ἐν ἕκτῃ Ἱστοριῶν. Erratum videri in nota numerali, qua liber Historiarum Polybii indicatur, monui in Notis ad Polyb. VI. 59, 6.

e *Ὅτι δὲ κυρίως λέγεται ῥύγχος ἐπὶ τῶν συῶν, προει-*

ριται. »Non extat in praecedentibus locus ille quo reii- »cit nos.« CASAUB. — At verbum προείρηται non refertur ad locum aliquem, qui multo ante praecesserit, ubi ex professo de hoc dictum sit. Sed quod paulo ante ter quaterve ῥύγχος ὑὸς aut ῥύγχος ὕειον nominavit, eo satis significavit, vocabulum illud proprie de *porci rostro* usurpari. Respexisse hunc locum videtur Eustath. ad Od. γ'. p. 126, 49 sq. Οὐ μόνον ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων, ἀλλὰ καὶ ῥύγχος, εἰ καί τινες ἐπὶ συῶν αὐτὸ ἰδιάζουσι. Conf. Schol. ad Aristoph. Aves vs. 347. & Suid. in Ῥάμφος.

In ARCHIPPI *versu*, pro οὑτωσὶ μακρόν, est οὑτωσὶ μικρόν in *ms. Ep.* quod ironice dictum videri poterat. In ARAROTIS *versiculo*, bene ὡς ἡμᾶς tenet noster codex uterque cum editis. εἰς ὑμᾶς habet Lexicon mstum Coislin. e quo excerpta dedit Montfauc. in Bibl. Coisl. p. 481 sqq. Conf. Toup ad Suid. P. III. p. 402. ed. Lips. & Heringa Observ. Crit. cap. 32. p. 297.

AD CAP. XLIX.

Καὶ μὴν, τὸ δεῖν', ἀκροκώλιά γε σοι. Pro δέ σοι, quod hic habet *ms. A.* cum editis, γέ σοι posui praeeunte BRUNCKIO in Fragm. Aristoph. pag. 216. (In *Epit.* desunt haec.) Casaubonus, omissâ illâ particulâ, sic scribendum censuerat, praeeunte Dalecampio, Καὶ μὴν ἐς τὸ δεῖπνον ἀκροκώλιά σοι &c. simul temere eliminans dictionem vere Aristophanicam, simul misere metrum corrumpens. τὸ δεῖνα (ut docuit idem BRUNCK ad Comici Lysistr. 921.) interiectio est, vim habens Latinae exclamationis, *malum!*

»ANTIPHANIS *verba* sunt, Ἔπειτα καὶ ἀκροκώλιον ὕειον f »Ἀφροδίτῃ &c. Poterant negotio nullo in legem vel iambi- »corum vel trochaicorum haec verba cogi: qui putabunt »esse tanti, ingenio suo obsequantur. Mendum in foedo »verbo foedum detegemus nos, & pro καταφαγεῖν, *comedere*, emendabimus σκατοφαγεῖν, *stercus vorare.*« [Mendose κατοφαγεῖν erat in ed. Ven. Id imperite in καταφαγεῖν mutaverat editor Bas. quod ipsum in contextu tenuerat Casaub. Perspicue vero σκατοφαγεῖν exhibent *mss. A.* & *B.* In *Epit.* levissime perstrictus hic locus.] »*Ita sues amat* »*Venus*, inquit, *ut in Cypro, cum cogeret boves stercoribus* »*vesci, sues ea necessitate exemerit, imo vetuerit facere.* Qui

f »nescit quae περὶ τῶν σκατοφάγων βοῶν vetustas fabula-»ta est, consulat Festum in *Cyprio bovi*, & *Paroemiogra-»phos.*« CASAUBONUS. —Vide Erasmi Adag. *Bos Cyprius*, ex Suida & Diogen. Adde Plin. lib. XXVIII. cap. ult. Pro ὑσὶ erat ὕεσιs in ed. Ven. quod dein in ὕεσι mutatum: nec aliud quidem enotatum ex msstis: mihi vero non ferendum visum erat. Quod de *suibus* hic praedicatur, id ad *ficorum* pastum & saginationem spectare suspicatus est IACOBS in Notis ad Anthol. Vol. II. P. III. p. 211 sq. coll. Aristoph. Acharn. 805 sqq. & Polluc. VI. 49.

a 'Αργεῖοι 'Αφροδίτῃ ὗν θύουσι. ὗς in plur. edd. ὗν in sing. dedit *ms. A.* Similiter *ms. Ep.* in sing. ὅτι 'Αφροδίτῃ ὗς θύεται, καὶ μάλιστα παρ' 'Αργείοις· παρ' οἷς καὶ ἑορτὴ 'Αφροδίτης, τὰ ὑστήρια. Quae verba ex Epitome descripsit Eustath. ad Iliad. λ'. p. 749, 32. Et 'Υστήρια utique proparoxytonως scribi debuit, quae est forma nominibus festorum propria. Corrupte ὑστυρία ed. Bas. & Cas. pro quo recte ὑστήρια in ipsa versione posuit Dalech. Inde CASAUB. »Pro ὑστυρία, inquit, recte viri eruditi »'Υστήρια.« — Qui si editionem Ven. inspexisset, vidisset ibi ὑστηρία scriptum, proxime ad verum accedens. Et pariter quidem penacute scripta est vox in *mss. A.* & *B.* Sed recte, ut dixi, ὑστήρια *ms. Ep.* & Eustath.

PHERECRATIS *versus* multo auctiores exhibentur infra, VI. 268 sq. Ibi pag. 269. a. non Σχελίδες, ut hoc loco, sed Σκελίδες scribitur, quod rectius iudicavi, & hic pariter reponendum putavi. σχελίδες sunt *latera*, vel *frusta ex lateribus* boum, ut interpretatur Scholiastes Aristoph. ad Equit. 361. & inde Suidas. Pariter Hesychius: Σχελίδες· κρέα ἐπιμήκη τετμημένα· οἱ δὲ, πλευρίδες. Et eadem quidem fere interpretatio apud eumdem Hesychium adiecta est vocibus Σκελλίδες, & Σκελίς: at diserte docet Pollux II. 193. quae σκελὶς vocatur a comicis, esse *pernam, petasonem*: idemque Pollux eadem Pherecratis verba, de quibus quaerimus, sic scripta adfert, σκελίδες δ' ὁλόκνημοι, VI. 59. & II. 191. Facile tamen crediderim, non semper adcurate observatam esse istam duorum vocabulorum distinctionem.

κἀν Παννυχίδι ἢ 'Επίθοισιν. Deest ἢ particula *ms. A.* quam recte adiecit editor Ven. ex IV. 170. b. VI. 248. a. & XII. 516. d. Cur autem 'Επίθοισιν Ionica forma hic scriberetur, nulla caussa erat. Rectius 'Επίθοις alibi constanter.

ὑπάρχει τέμαχος ἐγχέλιον ἡμῖν. Sic ed. Bas. & b
Cas. *ὑμῖν* ed. Ven. & *ms. B.* Nescio an & *ms. A.* Pro *ἐγ-
χέλιον* vero haud dubie *ἐγχελίου* oportebat, quem-
admodum correxit PURSANUS in Notis msstis, praeeunte
Dalecampio, qui *anguillae pusillae frustum* interpretatus
erat. Potuerat uno vocabulo *anguillulae* dicere. *Mox,*
pro *ἀρνεῖον*, est *ἀρνίον* in *ms. A.* Rectius, puto, fuisset
ἄρνειον, antepenacute scriptum. Ad verba *πούς ἐφθὸς*
adnotavit CASAUBONUS, etiam apud Hippocratem, Phe-
recrate antiquiorem, *πόδας ὄϊος ἐφθοὺς*, *pedes ovis elixos*,
aliquoties legi.

»Durum dictum est, quod ex ANTIPHANIS *Parasito*
»affertur, *ἐφθὸς τυρὸς ἐπεδόνει πολύς.* Excusabamus supra c
»[ad verbum *σφενδονᾶν*, pag. 95. c.] insolentiam phra-
»seos, quia haec coquus aut parasitus loquitur; quibus
»solent optimi poëtae loquendi genera tribuere ganeoni
»& homini inter ollas ac patinas educato convenientia.
»Aliter qui ferri queat *τὸ ἐπεδόνει*, non video. *δονεῖν* est
»*strepitum in turba facere*: hic simpliciter ad declarandam
»*rei copiam* usurpatur, quia fere copiae comes strepitus
»& *τάραξις* & *δόνησις.* Fortasse etiam *ἐφθοῖς* scribendum.«
CASAUBONUS. — Equidem de *stridore* cogitaveram, quem
edit *butyrum elixum*, qui stridor etiam tum durat, cum
cibus fervens mensae infertur: unde de lurconibus loquens
Clemens Alex. Paedag. lib. II. (pag. 103. med. ed. Heins.)
ταγήνοις σίζουσι περιηχουμένους dicit, *sibilantibus sartagi-
nibus undique circumstrepentes.* Vox *χοιρέων* *vers.* 1. qui fer-
ri potuerit, non videram ego: itaque in *χοιρίων* mutavi.
Vers. 2. *καπυρ'* elisâ literâ *α* edidit Cas. *καπυρά* plene
scriptum, pro more, in *ms. A.* pariterque in ed. Ven.
& Bas.

ARISTOPHANIS verba, ex *Tagenistis*, quae multis modis
corrupta vulgo hic legebantur, emendata dedit BRUNCK
in Fragm. Aristoph. pag. 267. qui tamen ad metri leges
ea revocare non ausus est. Nos singula percurramus.
Ἅλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων.
Sic recte edd. Perperam *παρατέταγμαι* *ms. A.* Veram
scripturam servaverat Scholiastes Aristoph. ad Acharn.
640. & ex eo Suidas in Ἅλις, & in Παρατέταμαι, ubi ipsum
hoc verbum interpretatur Grammaticus per *ἐξώγκωμαι*,
id est, *inflatus*, *distentus sum.* *Distentum se*, ait is qui lo-
quens inducitur, *esu pinguium*; scilicet *apuarum*, (de qui-

c bus conf. I. 7. d. ibique notata:) quae *in oleo* coctae vel frixae comedebantur, ita quidem ut earum deliciae ex *pinguedine* maxime, quae ab oleo eis accedebat, censerentur; ut docet Aristoph. Acharn. 639 sq. & Schol. Comici ad Equit. 642. ex eoque Suidas in Ἀφύα. Monent praeterea iidem Grammatici, τὰς ἀφύας plerumque quidem in plurali dici, sed hoc loco ἀφύαν in singulari (nempe collective) usurpare Comicum. CASAUBONUS, postquam verba ista ex Nostro adposuit, παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ χάπτων: »Ita melius, inquit, quam ut in Scholiis »ad Acharn. παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων. Saepe diximus, »veteres Grammaticos in recitandis auctorum locis parum »fuisse religiosos, & verbis suis saepe illorum χρείας cor»rupisse, servatâ solum sententiâ.« Scilicet Comici verba ex Tagenistis in hunc modum recitantur in Scholiis ad Acharn. 640. & apud Suidam:

Ἅλις ἀφύης μοι, παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων.

Quae verba cum iustum faciant senarium, vereor ne non Scholiastes verba Comici suis mutaverit, sed Athenaeus noster parum religiose verba poëtae adnumerans, omisso verbo ἐσθίων statim illa τὰ λιπαρὰ χάπτων e sequenti versu adposuerit. Caeterum quoniam, qui *distentum se esse* queritur *vorando*, is non videtur alios insuper cibos debere desiderare, quod facit is qui hic loquitur; subierat cogitare, παρατείνεσθαι fortasse h. l. non tam cum Suida intelligendum esse *distendi*, quam notione magis generali, *vexari*, *fatigari*, *quoquo modo cruciari*; quam in partem usus est Xenophon Memorab. III. 13, 6. & Cyrop. I. 3, 11. ipseque Aristoph. Nub. 213. (ubi vide Schol.) denique alii multi, quorum χρήσεις collegit Ruhnk. ad Timaei Lexic. Platon. pag. 206. Sed in priore tamen interpretatione adquiescendum putavi.

Sequuntur ista: ἀλλὰ φέρετ' ἀπόβασιν, ἡπάτιον, ἢ καπρίδίου νέου κόλλοπά τινα. Nihil in his mutant libri, nisi quod *post* ἀπόβασιν *nullam* ponant *distinctionem*. Ibi CASAUBONUS: »Sequentia, inquit, non intelligo, ἀλλὰ »φέρετ' ἀπόβασιν ἡπάτιον. Dalecampius videtur legisse »ἀπόφυσιν ἡπατίου vel ἡπατίαν, qui vertat *hepatis extre»mam fibram*. Iecoris ἀποφύσεις, & πτερύγια, quae Hie»ronymo *pinnulae*, & ἀποσχίδας, scio quid Galenus alii»que Medici appellent: ἀπόβασιν hoc sensu legi nunquam. »Pro ἀπόφυσιν etiam ἀποφυάδα scribi potest: sic enim

»ἀποφυάδας ἐντέρων dixit Philoſophus libro ſecundo Hiſto- c
» riarum. [Ariſtot. Hiſt. Anim. II. 17.] Omnino de hoc
» loco parum mihi conſtat. ἠπατίου quidem non dubium
» legi debere, ut ſtatim καπριδίου: aut certe ἠπατίων,
» ut in Eubuli verſu, [III. 100. e.] Ἡπάτια, νῆστις, πλεύ-
» μονες, μήτρα.« — Tum in *Addendis*, idem Casaub. »Sed
» audendum hic, opinor, aliquid; ſi ad probabilem ali-
» quam ſententiam locum hunc, in omnibus msstis cor-
» ruptiſſimum, volumus refingere. Poſſumus ita concin-
» nare: Ἀλλὰ φέρετ' ἢ προβάτειον ἠπάτιον, ἢ καπριδίου νέου
» κόλλοπά τινα. *Iecur ovinum*, arbitror, intelligit. Sic ali-
» bi hanc vocem cum adiectione ſimili legas: puta, aut
» ὕειον, aut αἴγειον, aut ἀρνειον.« — Sic ille. Brunckius,
vulgatam ſcripturam nullà dubitationis ſignificatione te-
nens, quo pacto acceperit iſta verba, non declaravit:
illud unum vidi, inter ἀπόβασιν & ἠπάτιον commate eum
diſtinxiſſe orationem; in quo ſecutus ſum docti Viri iudi-
cium. Vocabulum ἀπόβασιν activa notione, hariolando
magis, quam certa ratione, de cibo accepi, *qui deſcendere
faceret* & e primis viis expelleret *pinguedinem*, quae homi-
ni moleſta erat. Villebrunius fidenter, ut ſolet, ἀπό-
βρασιν ἠπατίου legendum pronunciavit; idque interpre-
tatus eſt, *du foie cuit entre deux plats.* Nomen ἀπόβρασις,
inquit, formatur a verbo ἀποβράττω: quod *decoquere* de-
notare ait apud Pollucem. Nempe ſic quidem apud Poll.
VI. 91. ſuo ex ingenio, nulla cuiuſquam veteris ſcripto-
ris auctoritate, converterat interpres, immemor longe
aliud ſignificare id verbum, ſcilicet *eiicere*, *excutere*, ſicut
paleae e vanno excutiuntur, *cribrare.* Vide Heſych. in Ἀπο-
βράσαι & Ἀποβράσματα. Ἀναβράττειν quidem & ἀναβρά-
ζειν *fervefacere*, *coquere*, *elixare* ſonant: unde κρέα ἀνάβρα-
στα apud Ariſtoph. in Ran. 561. per ζεστὰ & ἑψημένα
interpretatur ſcholiaſtes. conf. Athen. VI. 269. e. & IX.
384. e. Caeterum, ἠπάτιον hoc loco commemorari ab
Ariſtophane, rurſus monet Noſter paulo inferius p. 107.
f. Κόλλωψ ſive κόλλοψ, interprete Heſychio, eſt τὸ νω-
τιαῖον ἢ τραχηλιαῖον τοῦ βοὸς, id eſt, *pars bovis quae in
tergo eſt vel in cervice*, e qua gluten paratur. At non de
ſolo bove uſurpari id vocabulum, ſed & de aliis animan-
tibus, nec de dura ſolum & ad comedendum inutili parte
animalis, ſed & de ea quae commodum cibum praebeat,
vel ex hoc ipſo loco adparet. Multa de eodem vocab.

c diſputat Euſtath. ad Od. φ'. pag. 767 ſq. quae tamen huc non ſpectant.

ἢ σπλῆνα, ἢ νῆστιν. » Pergit Ariſtophanes, ἢ σπληνὸς ἢν ἐστιν. [Sic nempe edebatur.] Proba, ut videtur, » lectio. Tamen aliud ſuadent membranae, quae habent, » ἢ σπληνὸς, ἢ νῆστιν. Sic vocatur pars inteſtinorum, & ipſa » inter cupedias. « CASAUB. — ἢν ἐστιν, ſi aderit reddiderat Dalech. ἢ νῆστιν perſpicue dant *mss. A. & B.* (In *Epit.* nihil horum legitur.) Eſt autem νῆστις, *inteſtinum ieiunum*, ut interpretantur veteres Grammatici: adnotavitque ſimul Heſychius, huic inteſtino circumplicare ſolere coquos eas quas χορδὰς Graeci, Latini *lactes* vocant. Quo pacto autem ſcriptura σπληνὸς proba videri potuerit Caſaubono, difficile dictu. Nihil quidem melius e msstis enotatum video: ſed ἢ σπλῆνα cum BRUNCKIO corrigere eo minus dubitavi, quod & tota orationis connexio hoc flagitabat, & quod meminiſſem ſaepe in fine vocum perperam a librariis permutatas inter ſe terminationes ος & α: de qua permutatione monui ad I. 30. f. (pag. 226. Animadv.) & ad II. 53. c. Sic & ipſe noſter *ms. A.* III. 79. b. ἐπιπινόμενος habet, pro ἐπιπινόμενα: contra, V. 192. d. φιλότητα. pro φιλότητος. Denique vero hunc ipſum locum, in quo verſamur, ſpectaverat Photius in Lexico ms. (laudatus a docto Heſychii editore ad voc. Νῆστις) ubi ſcripſit: Νῆστιν, τὸ ἔντερον· καὶ σπλῆνα, ἢ γλῶτταν Ἀριστοφάνης.

ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς ἠτριαίαν φέρετε δεῦρο. » Corrupta manifeſto quae ſequuntur, ἢ δέλφακος, ἢ ῥίνης, ἢ » τριέα. [Sic nempe h. l. edd. & mssti.] Dalecampius » emendavit ἢ κεστρεά. [*aut porcellum, aut ſquatinam, aut » mugilem.*] Non erat illa conveniens huius loci morbo » medicina. Infra hoc in libro [III. 110. f.] ita ſcribitur, » ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς ἢ τρίκιναν. Vir optimus ut corruptiſ- » ſimam hanc γραφὴν damnat: ego probo, non ut rectam, » ſed ut rectae proximam. Legendum enim ἢ δέλφακος ὀπω- » ρινῆς ἠτριαῖα. *Partem ſuillorum inteſtinorum* ἠτριαῖα voca- » bant. Idem Poëta in Theſmophoriazuſis, [ſcil. Θεσμοφ. » δευτ. apud Noſtrum, III. 104. f.] οὐ δὴ σχαδόνες, οὐδ' » ἠτριαῖον δελφακος. Lucianus Lexiph. [c. 6. Tom. V. ed. » Bipont. p. 184.] παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, » δίχηλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἠτριαῖα. Iam vocem » ὀπωρινῆς aſſerimus auctoritate Athenaei, qui libro IX. » [p. 374. f.] ex hoc loco probat, uſurpaſſe Ariſtopha-

» nem nomen *δέλφαξ* genere foeminino: esset autem pro- c
» batio eius nulla, si scripsisset Aristophanes *ἡ ῥίνης.* « Ca-
saubonus. — Atqui non ibi modo *δέλφακος ὀπωρινῆς* con-
sentientibus libris legitur, sed & III. 110. f. Porro IX.
374. f. scribitur quidem *ἠτριαῖον*, nec id quidem male:
sed III. 110. f. pro corrupto *ἢ τρίαιναν*, quod habent editi,
recte *ἠτριαίαν* exhibet *ms. A.* quod ipsum & hic in men-
doso *ἢ τριέα* latebat. Et, substantivum nomen recte ac
proprie in *foeminino* genere (*ἡ ἠτριαία*) usurpari, supra
docuimus ad I. 4. c. Animadv. p. 55. Denique dubitatio-
nem omnem tollebat Etymologus, ad voc. *Ἦτρον* diserte
monens: *Ἀριστοφάνης ἠτριαῖον λέγει ἐν Θεσμοφοριαζού-
σαις· καὶ ἠτριαία, θηλυκὸν, ἐν Ταγηνισταῖς.*

μετὰ κολλάβων χλιαρῶν. » *Collabi*, ait vir doctus,
» [Dalecampius] *placentae, clavis similes qui fides in citha-
» ris tendunt*: vertibulas puto aut verticilla intellexit. At
» quomodo erunt aut dicentur *placentae* isti *collabi*, si *clavi
» formam* referunt? nam omnis placenta aliquam habet *εἰς
» πλάτος ἔκτασιν*: aut *πλακοῦς* non erit, nisi quomodo
» *pyxis* dicitur, quae est *ex argento* vel *auro*. Qui puta-
» bant e veteribus, dictos esse *collabos* a similitudine *ver-
» tibularum citharae*, *panes* illos non *placentas* appellabant.
» Verum alii notationem nominis aliam afferunt: sic enim
» dici *placentam quadratam parvulam ἐκ μεγάλων κολοβουμέ-
» νην.* « Casaub. — *Κολλάβους ἄρτους* diserte vocat No-
ster III. 110. f. de quibus videndus Scholiastes Aristoph.
ad Ran. 510. & ad Pac. 1195. & qui sua inde habet Suid.
in *Κολλάβους*. Pro *χλιαρῶν*, III. 110. f. mssti omnes
χλιερῶν praeferunt; non male.

AD CAP. L.

» Multis locis factum videas ab Athenaeo, ut de ap- d
» posito cibo testimonia primum ex Poëtis & Philosophis
» proferat, deinde autem ex Medicorum libris naturam il-
» lius explicet. Propterea scribit isto loco: *Τοσούτων λεχ-
» θέντων καὶ περὶ τούτων, οὐδὲ τῶν ἰατρῶν οἱ παρόντες ἀσύμ-
» βολοι μετειλήφασι. Cum etiam de istis haec dicta essent, ne
» Medici quidem, qui aderant, prius illa gustarunt, quam sym-
» bolam contulissent.* Quid *symbolas* appellet, satis declara-
» tum est lib. I. [ad pag. 4. b.] Videtur autem Athenaeus
» hoc dicere, omnes aut plures certe Medicos, qui con-

d »vivio intererant, aliquid de scriniis memoriae [sive suis »ex Adversariis] quod ad rem faceret promisisse in com»mune. Nam hoc ista spondent, τῶν ἰατρῶν οἱ παρόντες. »Spem tamen hanc nostram egregie auctor destituit; unius »*Dionysiocli*s verba proferens, & ea quidem adeo pauca, ut »non sine magna ratione deesse aliquid hac quoque in par»te nostris hodie codicibus suspiceris. « Casaub. — Mira utique videri ista Athenaei dictio debet, si nullum aliud Medicorum scitum ab illo adpositum fuit, nisi pauca quae nunc hic leguntur *Mnesithei* verba: nec tamen vel in vetustissimis nostris membranis *A.* vel in *cod. Ep.* ullum lacunae vestigium comparet. Verbum μετειλήφασιν Casaubonus ad τούτων retulit, scil. τῶν ἐξ ὕδατος κρεῶν. coll. pag. 94. c. cui consentaneum erat ut ista, Τοσούτων λεχθέντων, pro genitivis absolute positis acciperentur: quam rationem nos quoque in latina versione sumus secuti. Vide tamen, ne rectius iidem illi genitivi intelligantur a verbo μετειλήφασιν pendere, ut hoc dixerit Athenaeus: *His sermonibus interesse fruique Medici sine symbola noluerunt.* In Mnesithei verbis, ὗς scripsi in sing. cum *mss. A.* & *Ep.* pro ὑῶν, quod erat editum: itemque ἐν ἑαυτοῖς cum eisdem mssiis, ubi ἐν αὐτοῖς edd. ne id quidem male.

»Statim enim [sic pergit Casaubonus] sermonem »veluti lampada cursu excipit Leonides, diversae pro»fessionis homo: Καὶ ὁ Λεωνίδης, Δήμων ἐν τετάρτῳ Ἀτθί»δος, Ἀφείδαντά φησι. *Leonidas autem dixit:* Damon *in* »*libro quarto Atthidis narrat.* Errant qui putant, Leoni»dam esse auctoris illius nomen, cuius mox verba affe»runtur. « [Sic nempe Dalech. *Leonides libro quarto Tribuum Atticae narrat.*] »Ille vero unus fuit e convivis, ut »docent clare sequentia haec non multo post: [p. 116. »a.] Περιενεχθέντος τοῦ καλουμένου ὡραίου, ὁ Λεωνίδης ἔφη. »Philologum fuisse & criticum, haec evincunt, [p. 116. »d.] καὶ ὁ Διονυσιοκλῆς ἔφη, ὅτου μέν ἐστι τὰ ποιήματα, »ὦ ἀγαθὲ Λεωνίδη, ὑμῶν ἐστι κρίνειν τῶν δοκιμωτάτων »Γραμματικῶν. Sic enim recte legit etiam Dalecampius illo »loco, ὑμῶν, non, ut editum est, ἡμῶν.« [In *Grammaticorum*, id est, Philologorum & Criticorum, numero ponitur Leonides in Argumento totius operis I. t. c. rursusque diserte *Grammaticus* adpellatur XI. 504. b. Conf. Animadv. pag. 13 extr. & seq.] »Errant etiam qui Δήμων »putant esse a δῆμος. Est enim vetustissimi auctoris *rerum*

» *Atticarum* nomen. Is ipse est, cuius testimoniis Plutar- d
» chus in Theseo saepius utitur, & Scholiastes quoque
» Aristophanis, proverbia explicans, ὁ Διὸς Κόρινθος, ad
» Ran. [vs. 442.] & *Noctuam Athenas*, ad Aves. [vs.
» 302.] An idem sit DAMON, qui *de Byzantio* scripserat,
» teste Athenaeo lib. X. [pag. 442. c.] non scio. « [Et
iuxta cum Casaubono ignorare se fatetur HEMSTERHUSIUS ad Comici Plut. cuius vide totam Adnotationem ad
Scholiast. Plut. vs. 1003. pag. 352 sq.] » Fuit & *Damius*
» Colophonius, scriptor alius, multo recentior; cuius
» nonnulla extant in Athenaei de Machinis bellicis libello. «
CASAUBONUS. — Alius item est *Damon Musicus*; Nostro
memoratus XIV. 628. c. Laudatur quidem & *Cleidemus*,
Ἀτθίδος (i. e. *Atticarum Rerum*) scriptor, cum apud alios,
tum apud Nostrum; apud nonnullos item *Cleitodemus*: de
quibus in Indice Auctorum dicetur. At, certe etiam DEMONEM, (quamquam Vossio de Historicis Graecis silentio praetermissum) Ἀτθίδα *scripsisse*, dubitare nos non sinit
Suidas; qui in voce Φιλόχορος diserte & iterato docet,
πρὸς τὴν Δήμωνος Ἀτθίδα (*adversus Demonis libros Rerum
Atticarum*) *scripsisse Philochorum*; & *ipsum* Ἀτθίδα *composuisse* πρὸς Δήμωνα, *adversus Demonem*. Conf. Plutarch. in
Theseo pag. 8. a. & pag. 20. a. edit. Francf. Recte-ne
vero Casaubonus hunc *Demonem*, Ἀτθίδος auctorem, eumdem cum scriptore περὶ Παροιμιῶν fecerit, ignorare se professus est Hemsterh. l. c. Eumdem Harduinus, nescio quo
iure, (in Indice Auctorum a Plinio laudatorum) non diversum statuit a *Damone* illo Cyrenaico, quem *de Philosophis* scripsisse Laertius refert I. 40.

Θυμοίτης. » *Thymoetes*, cuius meminit Damon, Oxyn-
» tae regis Athenarum ex concubina filius fuit: qui ulti-
» mus stirpis Thesei regnum obtinuit; mox scelere par-
» tum imperium amisit, spoliante *Melantho Messenio*. [Te-
» stes,] Pausanias, Eusebius, alii. « CASAUBONUS; & ante
eum iam DALECAMPIUS. — *Mox*, ὅπου κατοικήσῃ. e
Graecismus, ni fallor, indicativum κατοικήσει desiderabat. Sed ex *ms. A.* nulla discrepantia enotata: in *ms.
Ep.* vero terminatio verbi nullo modo, non dico expressa, sed ne indicata quidem. In eodem vero *ms. Ep.* pro
ὅπου est ὅποι, non male: *quo nam habitatum concederet.*
In his quae sequuntur, ἔνθα ἂν ξενίοις πρῶτον τιμηθῇ, τοὺς
πόδας αὐτῷ - - - παραθέντων, nil mutant libri: quae

e ſi vera eſt & integra ſcriptura, erit *παραθέντων* genitivus abſolute & indefinite poſitus, ita ut intelligatur *παραθέντων τινῶν*, vel *παραθέντων τῶν τιμώντων*.

AD CAP. LI.

» De *Vulva ſuilla* ita ſcribitur: Μήτρα ἑξῆς ἐπεισηνέχθη,
» *μητρόπολίς τις ὡς ἀληθῶς οὖσα καὶ μήτηρ τῶν Ἱπποκρά-*
» *τους υἱῶν, οὓς εἰς ὑωδίαν κωμῳδουμένους οἶδα. Deinde illa-*
» *ta eſt vulva, metropolis revera & mater filiorum Hippocratis,*
» *quos propter ingenium ſuillum ſcio eſſe comicis irriſos.* Non
» ſunt iſti magni Hippocratis liberi Teleſippus, Demo-
» phon & Pericles, de quibus extat vetus dictum, *Tres*
» *fratres:* ſed lurconis cuiuſdam Athenienſis ſoboles, quae
» proverbium ſuſtulit, *τοῦ πατρὸς τὰ παιδία:* helluo pa-
» ter, helluones filii. *Horum* ait fuiſſe *metropolin & matrem*,
» *vulvam ſuillam:* quaſi *porcos* appellaret *porca natos.* Non
» ex alio animali numeroſior materia ganeae. Alludit au-
» tem ſcriptor eruditiſſimus ad verſus Antiphanis in Philo-
» metore, qui ſuper *vulva* aliquanto poſt [p. 100. d.] citan-
» tur: aut etiam fortaſſe ad dictum Chryſippi, qui Arche-
» ſtrati carmen, quo ganeonum gulam erudiit, *μητρόπολιν*
» *τῆς Ἐπικούρου φιλοσοφίας* nominavit. [p. 104. b.] Apage vi-
» ri docti emendationem, *μητροποιὸν* ſcribentis pro *μητρόπο-*
» *λιν.* « Haec CASAUBONUS: — in quibus ſunt nonnulla, quae imprudenti viro doctiſſimo excidiſſe videntur. Nam ſtatim quidem, quod de *emendatione* ait *viri docti μητροποιὸν ſcribentis*, id ad neminem alium pertinere poſſe videtur, niſi ad Dalecampium, qui locum iſtum in verſione ſic expreſſerat: *Allata deinceps eſt μήτρα, id eſt vulva ſuilla, revera μητροποιὸς, id eſt foecunda, ac mater filiorum Hippocratis*, &c. Itaque Caſaubonum ſi audias, diceres *ſuo ex ingenio Dalecampium μητροποιὸς pro μητρόπολις poſuiſſe.* Atqui iſtud ipſum *μετροποιὸν* iam & Baſileenſis & Veneta exhibebat editio: Caſaubonus vero, poſtquam in ſua editione *μητρόπολις* poſuiſſet, dein, cum iſtam Animadverſionem conſcriberet, immemor quid feciſſet, nec inſpiciens Baſileenſe exemplum, (taceo Venetum, quod numquam inſpicere conſueverat) eamdem ſcripturam in ſuperioribus etiam editionibus obtinuiſſe ſibi perſuaſerat, quam in ſuo exemplo ob oculos habebat. Nec id vero eo dico, quod probem iſtam veterum editionum ſcriptu-

ram. Vocem *μητρόπολις* haud dubie ex Italicis ſuis Excer- e
pris adoptaverat Caſaubonus, & eamdem uterque noſter
codex exhibet, *ms. A.* quidem perſpicue ſcriptam, codex
Ep. vero ita decurtatam in fine, ut mihi quidem certum
ſit nil aliud vel debuiſſe vel voluiſſe calligraphum; ſed ut
ut poſſis tamen utcumque pro *μητροποιὸς* accipere. Quare
Venetus editor, cum ei non placeret vox *μητρόπολις*,
quam dabant codices plenioris operis, ex codice Epito-
mae, quo ille ſimili noſtro utebatur, hanc vocem adſci-
viſſe videtur, quam ibi reperiſſe ſibi viſus erat. Ego ve-
ro, licet minime mihi perſpicuum eſſe fatear quid ſibi
velit frigidus ille luſus, quem in his verbis Auctor no-
ſter facit, tamen tenendam librorum ſcripturam arbi-
tror; eoque magis, quo minus video quid inauditâ voce
μητροποιὸς lucremur, quam defendit quidem Rob. Keu-
chenius in Noris ad Samonicum de Medicina, pag. 220.
De *Hippocratis filiis*, quos *a Comicis ob ingenium ſuillum
irriſos* ait, vide Ariſtoph. Nub. 997. & quae ibi cum a
Scholiaſte, tum a Küſtero adnotata ſunt, quaeve ex eo-
dem Scholiaſte repetiit Suid. in Βληχὴ, in Τοῖς Ἱπποκρά-
τους, & in Ὑώδεις. Quod Caſaub. ait, non agi *de magni
Hippocratis Coi Medici filiis*, ſed de *Athenienſis cuiuſdam illi
cognominis*, id cum aliis argumentis, tum & ex chronolo-
gica ratione demonſtravit *Ger. Io.* VOSSIUS, Inſtitut. Orato-
riar. lib. II. cap. XII. ſect. 8. Tom. III. Operum p. 97.
Quos autem idem Caſaubonus ita nominat, ut *Coi Me-
dici filios* videatur dicere, *Teleſippum*, *Demophontem & Pe-
riclem*; hi ſunt ii ipſi, quos ut *porcini & ſtupidi ingenii homi-
nes* exagitarunt comici poëtae. Quod *εἰς ὑωδίαν κωμῳδου-* f
μένους hos dicit Athenaeus & Comici ſcholiaſta, pro eo Ga-
lenus (citatus Küſtero ad Nub. l. c.) ait, *οἱ Ἱπποκράτους
υἱεῖς οὓς ἐπὶ μωρίᾳ σκώπτουσιν οἱ κωμικοί.*

τοῖς δὲ Κυνικοῖς τούτοις παρακελεύομαι. Sic mihi vel
invitis libris ſcribendum viſum erat; quod & Dalecampio
video probatum, qui ſic vertit, *Cynicos vero hos tacere
iubeo.* In Epit. haec deſunt. *Mox*, quod ſequitur, *πλὴν
εἰ μὴ καὶ τῶν* &c. videri poterat aut *πλὴν* abundare aut
μὴ particula: ſed illum pleonaſmum fert graeci ſermonis
uſus, cuius exempla collegit H. Steph. in Theſ. III. 386. g. h.

Πλάτων ἔφη ἐν Πρωταγόρᾳ. PLATO in Protag. p. 162 ſq. a
T. III. edit. Bip. *Ibid. δι' αὐτῶν συνεῖναι.* Sic ex Epit.
ſcribi iuſſerat Caſaub. pro *συνιέναι*, quod conſentiente

ms. A. editum erat. Rectius autem fuisset ξυνεῖναι,
quemadmodum & mox ξύνεισιν consentientibus libris edi-
tum est, & paulo post, pro συνεῖναι ἄνευ, *ms. Ep.* ξυνεῖ-
ναι habet. ἐν τῷ πότῳ recte edd. cum *ms. Ep.* sed τόπῳ
corrupte *ms. A.* frequenti librariorum confusione. *Mox*,
b ubi est οὐκ ἂν ἴδοις αὐλητρίδας, oportebat ἴδοις οὔτ' αὐ-
λητρίδας: sic quidem *mss. A.* & *Ep.* ut est apud Plat.

Τοῦτο δ' ὑμεῖς ποιεῖτε, ὦ Κύνουλκε, πίνοντες, μᾶλλον δ'
ἐκπίνοντες. Quo rursus specimen capiat Lector rationis,
qua, quae scripserat Athenaeus, tractaverit subinde Epi-
tomator; adponamus quae ille hic habet, istorum loco quae
adscripsimus, & eorum quae sequuntur apud Auctorem
usque ad finem huius capitis. Σημείωσαι, inquit, ὅτι δια-
φέρειν ἔοικε παρὰ τῷ ῥήτορι τούτῳ τὸ πίνειν τοῦ ἐκπί-
νειν· εἶναι γὰρ ἐκπίνειν καὶ τὸ πάνυ πίνειν. ὃς
καὶ φησὶ τοὺς πίνοντας, οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλά τινὸς
πνεύμονος, ἢ τῶν ὅσα θαλάσσῃ σώματα, ζῆν.

c PLATONIS verba *ex Philebo*, leguntur pag. 229. T. IV.
ed. Bip. In his, recte πλεύμονος Atticam formam da-
bant edd. vett. cum *ms. A.* pro πνεύμονος quod erat in
ed. Cas. *In fine*, mendose μετ' ὀστρέων ἐμψύχων ἐστὶ σω-
μάτων edd. cum *ms. A.* ubi ὀστρείων ἔμψυχα ex Plat. cor-
rigi iussit Casaubonus, interpretatione hac adiecta: *non
hominum sed pulmonum vitam vivunt, & eorum marinorum,
quae in testaceis corporibus sunt animata.* — » Postrema verba
(inquit idem CASAUB.) » periphrasin continent ignavissi-
» morum ostreorum, quorum vita non multum differt a
» vita plantarum. Platonis locum illustrabunt Galeni verba,
» quae adscribam ex commentario DE Embryonum in ute-
» ro formatione: ὥστε τὸ κυούμενον οὐ μόνον ὡς φυτὸν ἔτι
» τὴν διοίκησιν ἔχειν, ἀλλ' ἤδη καὶ ὡς ζῶον, ὁποῖα ζῶα χῆ-
» μαί τ' εἰσι καὶ κήρυκες καὶ πίνναι καὶ ὄστρεα καὶ λεπά-
» δες, ἤτοι γ' ὀλιγίστης ἢ οὐδ' ὅλως δεόμενον κινήσεως σφυγ-
» μικῆς. Talia sunt etiam tethya, spongiae, holothuria,
» aliaque hoc genus zoophyta, de quibus accurate Ari-
» stoteles libro quarto de Partibus Animalium. In x. Ni-
» comacheorum, & primo ad Eudemum, *qui semper dor-
» miunt*, φυτοῦ ζῆν βίον dicuntur: pro quo Hieronymus
» ad Pammachium, *in modum glirium vivere*. Caeterum, *ostrei
» vitam vivere* paullo aliter usurpat Plutarchus in commen-
» tario Salubrium Praeceptorum, de iis loquens qui ne-
» cessitatem uno eodemque semper modo vivendi sibi im-

» posuerunt: *οὐκ ἀσφαλὲς*, ait, *οὔτε ῥᾴδιον, οὐδὲ πολιτι-* c
» *κὸν, οὐδ' ἀνθρωπικὸν, ἀλλ' ὀστρέου τινὸς ζωῇ προσεοικὸς*
» *ἢ στελέχους, τὸ ἀμετάστατον τοῦτο.* « — De *pulmone marino*, animanti ex Medusarum quae vocantur genere, dixit Hermannus olim noster, in Adpendice Adnotationum nostrarum ad Polyb. lib. XXXIV. p. 117.

AD CAP. LII.

Κοιλιοδαίμον ἄνθρωπε. Vide infra ad pag. 100. b. *Ibid.* Κεῖται, οὐ κεῖται; Vide totius operis Argumentum, I. 1. d. & Animadv. T. I. p. 17.

» *Ulpianum*, ait Cynulcus, *τὰς ἀκάνθας συνάγειν*, assi- d
» duas illius disputationes de vocibus reprehendens. *Spi-*
» *nas* vocabant Grammaticorum quaestiunculas. Antipha-
» nes in Epigrammate de Grammaticis, *ἀτυχεῖς σῆτες ἀ-*
» *κανθοβάται.* Sunt quibus placeat *ἀκανθοβόται*, *qui spinis*
» *vescuntur:* sed verum omnino est *ἀκανθοβάται*, *per spi-*
» *nas ingredientes.* « [Vide Analect. Brunckii T. II. p. 205. num. 5. & Iacobs Animadv. Voll. II. P. II. pag. 122 sq.]
» Quod unica hac voce Antiphanes intellexit, pluribus
» expressit Athenaeus, *ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν*
» *ὄνωνιν ἀεὶ διατρίβων*, *versans assidue inter echinopodas &*
» *asperas onones.* Echinopus, & ononis, sive anonis, acu-
» leatarum herbarum genera sunt. « Casaub. — *Ononis* vel *anonis* frequens apud nos fruticulus est. *Echinopoda*, Dalecampius ait, cardui genus esse, frequentissimum in insula Chio, capitibus plurimis, amplissimis, spinosissimis, &c. cuius nomen hodierni adhuc Graeci retinent. Vide Bodaeum ad Theophr. pag. 605 sq. Hexametrum istum nescio cuius poëtae, ab Athenaeo citatum, adiecto pentametro, ad quem simul hic respicitur, laudavit Plutarchus, Sympos. IV. 1.

Ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν
φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων.

Inter echinopodas velut asperam & inter ononin
interdum florent mollia leucoia.

Quod iam idem adnotaverat Dalecampius. Pro *τρηχεῖαν* & *ἀνθέων*, corrupte *τρηχίαν* & *ἀναθέων* scribitur in *cod. A.*

» Ulpianum reprehendit Cynulcus, quod *strenam*
» Romanorum graece dixisset *ἐπινομίδα.* Mihi videtur hic

d »Aristarchus & imperite facere & inhumane. Existimo »enim, ita ab Ulpiano vocatam non *strenam quamcumque*, »sed eam quae *Imperatori de more donabatur anni novi ini-»tio*. Haec vero elegantissime potest dici ἐπινομὶς: quip-»pe data *ultra legitimum canonem & onera necessaria*, quod »pulcre exprimitur graeca illa voce. Notabamus ad Sue-»tonium, [Tiber. c. 34.] deesse Graecis vocabulum quo »latinum *strena* reddant ἐν ἀνθ' ἑνός. Quare laudanda po-»tius Ulpiani industria, qui istud non inepte excogitavit, »quam reprehendendus conatus; etiamsi minus est quod »voluit assecutus. Alii Graeci novum verbum εὐαρχισ-»μὸν finxerunt in eam rem, ut pridem diximus. Recte »autem Athenaeus scribit, *strenae & morem & nomen ab »antiqua traditione ductum esse veterum Romanorum*. Symma-»chus libro X: [Epist. 28.] *Ab exortu paene urbis Martiae »strenarum usus adolevit, auctoritate Tatii regis: qui verbenas »felicis arboris ex luco Streniae anni novi auspices primus ac-»cepit D. D. Imperatores. Nomen indicio est, viris strenuis »haec convenire ob virtutem: atque ideo vobis huiusmodi insi-»gne deberi, quorum divinus animus magis testimonium vigi-»lantiae, quam omen exspectat.*« CASAUBONUS. — Confer Lexica Latina in *Strena*.

εἰ μὲν τὴν Πλάτωνος ζηλώσας. »Platonis *Epinomis* est li-»brorum de Legibus velut Appendix & Auctarium.« DALECHAMP. — Vide Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. pag. 27. *Ibid.* μαθεῖν βουλόμεθα. In latina versione nil fortasse opus erat adiectis verbis, *quam id recte facias*. *Ibid.* μέρος τι τρίτον. Haec ex Athenaeo, & quidem ex Epitome, ut constanter fecit, citavit Eustath. ad Iliad. σ'. p. 1225, 22. Hesychius: Ἐπινομίς· ἐν τοῖς ναυτικοῖς λέγεται.

e »Quae deinceps sequuntur *reprehensiones Ulpiani*, omnes »eiusmodi sunt, ut ex illis (si modo iniuria ei non fit) »adpareat hominis ingenium prorsus φιλόνεικον. Neque »enim adduci possumus, aut ullo modo debemus, ut »viro exacte & solicite docto ex Hellenismi imperitia has »stribligines excidisse arbitremur. Verius puto, Ulpianum »his vocibus & loquendi generibus usum vel per iocum, »ut eos rideret qui serio ita loquerentur, vel ut πο-»λυαναγνωσίαν suam venditaret, auresque eruditorum in »se converteret. Fieri enim potest, ut ista, quorum no-»mine hic reprehenditur, apud scriptores non postremae »notae reperisset. Multa enim, ut scimus, etiam Cicero-

» nibus & Demosthenibus, nedum poëtis qui sibi omnia e
» licere volunt, exciderunt notanda potius quam imitan-
» da. Contra Ulpianus, cum in antiquis scriptoribus se-
» mel fortasse horum aliquid observasset, illo uti non ve-
» rebatur. Hinc illa fartago loquendi, cuius hic a Cynico
» philosopho accusatur. Ait igitur: *Οὐ σὺ εἶ ὁ καὶ τὸν*
» *καινὸν καὶ οὐδέπω ἐν χρείᾳ γενόμενον φαινόλην* (*εἴρηται*
» *γὰρ ὦ βέλτιστε καὶ ὁ φαινόλης*) *εἰπὼν*, *Παῖ Λευκε*, *δός*
» *μοι τὸν ἄχρηστον φαινόλην*. Quid in Ulpiano reprehen-
» datur hic a Cynulco, non viderunt interpretes. Nata-
» lem mitto, nimis ubique Natalem. Dalecampius existi-
» mavit, notari vocis *φενόλης* insolentem usum pro *φαι-*
» *νόλης*. « [*φαινώλης* hic scripserat Dalech. putans respici
diversam scripturam per *αι* diphthongum & *ω*.] » Sed
» fallitur vir optimus; nam ita verti debuit: *Nonne is tu*
» *es, qui novum & quo usus nondum eras φαινόλην* (*reperi-*
» *tur enim, vir optime, p a e n u l a dicta φαινόλης*) *dixisti*
» *ἄχρηστον? Puer Leuce da mihi paenulam ἄχρηστον.* Vi-
» detur Ulpianus puerum suum latine compellans *paenulam*
» petiisse. Cynulcus, ut graece idem diceret, *φαινόλης*
» pro latino verbo posuit: sed Ulpiani reformidans inge-
» nium, excusationem adiecit: *ideo se ea voce uti*, *quia*
» *extaret apud scriptores nonnullos*. At Ulpianus ab illo ca-
» stigatur ob dictionem *ἄχρηστος*, qua usus erat sanequam
» insolenter pro *οὐδέπω ἐν χρείᾳ γενόμενος*, *qui nondum*
» *fuit in usu*. Id verbi hac notione barbarum esse constat.
» Quare etiam disertissimus & Hellenismi peritissimus Lu-
» cianus in Lexiphane [cap. 9. T. V. p. 188. ed. Bip.] hanc
» vocem non praetermisit. Ille liber, ingeniosissime con-
» fectus, veluti laterculum quoddam est omnium dictio-
» num *ἀδοκίμων*, quas semidocti homines Athenaei & Lu-
» ciani temporibus magno cum eruditorum fastidio soliti
» usurpare. Verba Luciani sub indocti cuiusdam persona
» haec sunt: *Πυθόμενος δ' ὅτι στρατηγὸς ὀπτός ἐστι*, *λα-*
» *βὼν ἄχρηστα ἱμάτια*, *εὐήτρια*, *καὶ ἀφόρητα ὑποδήμα-*
» *τα*, *ἐξέφρησα ἐμαυτόν*. In his paucis verbis multae ine-
» ptiae notantur. *ὀπτὸς*, ridicule positum pro *ὁρατὸς*, *qui*
» *potest videri*, *qui incipit esse in conspectu*. *ἄχρηστα ἱμάτια*,
» pro *nova* & (ut Cynulcus interpretatus est) *μηδέπω ἐν*
» *χρείᾳ γενόμενα*: insulse, & barbare; nam *ἄχρηστον* est
» contrarium *τοῦ χρηστοῦ*, & rem *improbam* [*inutilem*] si-
» gnificat. Simile peccatum in *ἀφόρητα*, pro *nondum gesta-*

e »ια. Sic accipe paulo poſt, [pag. 98. a.] cum ait Pom-
»peianus Philadelphenſis ore Cynulci, *κόμιζέ μοι τὰς*
»*βλαύτας τὰς ἀφορήτους, καὶ τὴν ἐφεστρίδα τὴν ἄχρη-*
»*στον*. Inepte etiam *εὐήτρια* appellat calceamenta: eſt
»enim textrinae vocabulum, & veſti ſubtili ac bene tex-
»tae convenit. Plato in Politico: *λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον*
»*εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν*. Strabo lib. XV.
»*τὰς εὐητρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας*. Hic fatuus *εὐήτρια*
»*ὑποδήματα*, *elegantes calceos* ſignificans, dixit. Etiam
»Aeſchylus in Dictyargicis, (vel Dictyulcis, ut nomi-
»nat Heſychius) ducta translatione a veſtibus, aliud ne-
»ſcio quid *εὐήτριον* vocaverat, ſicut obſervat Iulius Pol-
»lux lib. VII. cap. 10. Poſtremo & ineptum & *βλάσφη-*
»*μον* eſt, pro *exii*, *ἐξέφρησα*, quod valet *ἐξέρρησα*, *in*
»*perniciem abii*. In *verbis* ULPIANI, *τὸ Λεῦκε* perperam
»putarunt eſſe adiectivum: nam aliud *λευκὸς*, aliud *Λεῦκος*.
»Sic vocabant ſervos interdum, *παῖ Λεῦκε*: non *παῖ* tan-
»tum, aut proprio ſolum nomine. Alexis: *Παῖ Στρεμβι-*
»*χίδη, μὴ τῶν χειμερινῶν ἀργυρωμάτων*. Vocabulum
»*φαινόλης* multo ante Athenaei ſeculum Graece lo-
»quentibus & ſcribentibus coepiſſe uſurpari & indicat ob-
»ſcure Cynulcus, & ſcimus nos verum eſſe ex Epiſtolis
»Pauli Apoſtoli.« [Vide Ep. ad Timoth. IV. 12. & quae
ibi veterum teſtimonia collecta ſunt a Wetſtenio.] »Pu-
»tamus autem, ut iam diximus, praeter *τὸ ἄχρηστον*,
»caetera latine dixiſſe Ulpianum.« CASAUBONUS. — At
non, quid dixerit *Ulpianus*, quaeritur, qui fortaſſe nihil
horum umquam dixit; ſed quid dicentem Cynulcum,
quaeve inepte dicta Ulpiano tribuentem exprobrantemque
iſtum ſuum Cynicum finxerit *Athenaeus*. Atqui, ſi *latine*
iſta ab Ulpiano dicta fuiſſe intellexiſſet Athenaeus, aper-
tius haud dubie id ipſum declaraſſet. Iam illud quidem
dubitatione caret, in hac iocoſa exprobratione non prae-
cipue & ex profeſſo de vocabulo *φαινόλης*, ut Dalecam-
pius exiſtimaverat, agi; ſed de voce *ἄχρηστος*, ridicule
& ubi non erat ei locus, uſurpata. At nec illud dubitari
poſſe videtur, ſimul de duplici forma, qua utebantur
Graeci in eo nomine, quo latinum *paenula* efferebant, hic
in transcurſu neſcio quid docere voluiſſe Athenaeum,
quod quidem per librariorum incuriam obſcuratum & ob-
literatum eſt. Ac ſane multam in graeco nomine efferendo
varietatem obtinuiſſe, Grammatici docent: nam & *ὁ φαι-*

νόλης dicebatur, (vide lectionem msstorum apud Polluc. e VII. 61. not. 40.) & ὁ φαινόλης, & ὁ φαινώλης, & φενόλης, & φενώλης; tum ὁ φαιλόνης, φαιλώνης, φελόνης, φελώνης: denique & in foeminino genere ἡ φαινόλη vel dorica forma φαινόλα reperiebatur, unde apud Hesych. in φαινόλα & apud Polluc. II. 71. citantur Rinthonis verba, ἐχούσῃ (vel ἔχοισα) καινὰν φαινόλαν, & apud Etymologum pag. 790, 5. τὰν φαινόλαν ἀποδύσασθαι. Quare, licet nullam hic ex nostro *cod. A.* discrepantiam adnotatam videam, tamen, cum intra duas lineas ter repetatur istud nomen, persuasum habeo, duobus prioribus locis, ubi suo nomine loquens *Cynulcus* inducitur, aliâ formâ usum esse Athenaeum, atque tertio loco, ubi *Ulpiani* referuntur verba. Reliqua verba non magnopere quidem solicitem: sed magis clara foret oratio, si sic dixisset, οὐ σὺ εἶ, ὃς καὶ τὸν καινὸν - - λέγων, εἴπας· Παῖ Λεῦκε &c. *Nonne tu is es, qui quum recentem paenulam, qua numquam adhuc usus esses, dicere velles, dixisti, Puer Leuce* &c. Sed satis, atque nimis etiam profecto, morati nos sunt isti verborum lusus. — At ecce, novi instant, iique bene multi etiamnum: quos lubens equidem leviori pede transilirem, nisi moraretur magni auctoritas Casauboni, mira quadam gravitate haec omnia pertractantis, ac nescio quo modo haerentis etiam subinde, ubi nihil difficultatis subesse mihi videbatur.

»Sequitur alia castigatio: Εἰς βαλανεῖον δέ ποτε πορευό-
»μενος, οὐκ ἔφης πρὸς τὸν πυνθανόμενον, ποῖ δή; Ἀπο-
»λούμενος, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπείγομαι. Duo hic notantur: ἀπο-
»λούμενος stulte, pro ἀπολουσόμενος, *loturus*, cum signifi-
»cet *periturus*. Sed mirum, quid praetexi isti voci quive-
»rit: caussa enim dici nulla potest, cur ex ἀπολουσόμε-
»νος fiat ἀπολούμενος. In caeteris quo colore peccata te-
»gi potuerint, perspicuum est. λούμενος pro λουόμενος
»scimus dixisse Atticos:« [vide Aristoph. Plut. 658. Eustath. ad Od. ζ'. pag. 259, 45. Maittaire de Dial. p. 9.]
»pro λουσόμενος nemo unquam.« [At quid usitatius, Atticis praesertim scriptoribus, quam praesens ponere tempus notione futuri?] »Praeterea in Lexiphane hoc non
»est notatum a Luciano. Scribebam aliquando ἀπολουσό-
»μενος: satis in eo ratus ἀκυρολογίας, quod pro λούεσθαι
»dixerit ἀπολούεσθαι: illud enim rectum, hoc non re-
»ctum; quemadmodum ex septimo Pollucis [nempe VII.

e 167. ubi in *lavandi* verbis solum λοῦσθαι commemoratur, non ἀπολοῦσθαι] » intelligimus, & usu auctorum meliorum. « [Scilicet prorsus quemadmodum latine *lavare in balneo* dicimus, non *abluere.*] » Propterea Lucianus suum illum barbarum ita loquentem inducit: [Lexiph. cap. 4.] » Δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπολουσώμεθα: & paulo ante, [cap. » 2.] χαίρω μετὰ κάματον ἀπολουόμενος, ubi tamen scribi malim ἀπολούμενος, ut duplex sit culpa, & ἀκυρολογία » & τὸ βλάσφημον. Eclogae Hoeschelianae vulgatam lectionem [de qua nemini oboriri dubitatio debuerat] » aperte confirmant; etsi aliter, quam in editis, sententia » ibi concipitur: Καὶ περὶ βαλανείου, inquit, ἠρώτα τὸν » παῖδα, ποῖ δὴ ἀπολούμεθα; « [Sic & noster *ms. Ep.* nisi quod in fine ἀπολούμεθον habet.] „Retinendum igitur » τὸ ἀπολούμενος: quam [lectionem] firmat etiam quod » subiicitur, *ea die periisse Ulpiano paenulam Canusinam,* » *subreptam a balnearibus furibus*, vel *praemiatoribus.* Nam » indicare voluit Cynulcus, habuisse omen illam non minus infaustam quam ineptam vocem ἀπολούμενος. Sic » mox, [pag. 98. a.] ἐπειθ' οὕτως ἀπολούμεθον: *post ista* » *lavabimus nos duo.* Alterum quod in Ulpiani superioribus *verbis* notatur, est ἦν δ' ἐγώ: quae voculae tunc frequentes erant in ore τῶν Ἀττικιστῶν. Lucianus non uno » loco huius suae insulsitatis eos admonet, & prout meriti erant salse irridet." Casaubonus.

Ibid. κανυσινὸς ex superioribus editionibus nostrae adhaesit; nec id male. Commodius tamen fortasse videbitur κανυσῖνος, quod est in *ms. A.* Eamdem vestem & κανυσῖνον & φαινόλην dici, monuit Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 80. id quod vel ex hoc ipso loco adparebat. Et ad κανυσῖνος intelligitur φαινόλης. *Canusinam* Romani vocabant: ut Martial. XIV. 127 & 129. Vide Lexica latina.

f πρὸς γὰρ ὑμᾶς εἰρήσεται τἀληθῆ. Sic recte & ex usu Graecorum dabant edd. vett. & *ms. A.* τἀληθὲς ed. Cas. casu-ne, nescio, an editoris voluntate. *Ibid.* ὑπώπιον ἔλεγε. „In voce ὑπώπιον error perspicuus est, qui deinceps notatur a Cynulco; neque hic quicquam obscuri. » Facetus vero nimis censor iste, errorem errore corrigit, & plane quod ait vetus verbum, ἥλῳ τὸν ἧλον, » πασσάλῳ τὸν πάσσαλον. Non enim minus est absurdum, » πρόσκομμα appellare *plagam sub oculo acceptam*, quam » ὑπώπιον nominare *vulnus tibiae illatum.* Scribe παρά τινι

» τῶν φίλων *ἰατρῷ*, cum vulgatis: hoc malo, quam f
» ἰατρῶν quod habent mssti. Ait Cynulcus, παρά τινι τῶν
» φίλων ἰατρῷ ὑπαλειψάμενος τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πα-
» χεῖ φαρμάκῳ. Eustathius extremo commentario in Ilia-
» dis ῥαψ. μ'. [p. 878, 30 sqq.] totam hanc historiolam
» describens, mirificam prorsus lectionem affert, quam
» unde sit nactus non divino. Sic enim ille: [Παθόντος
γάρ τινος πρόσκομμα, καὶ ἐρωτηθέντος τί τοῦτο, καὶ ἀμα-
θῶς εἰπόντος, ὡς *ὑπώπιον* πάθοι,] » ἀκούσας τῶν τις
» καὶ ἀστείων καὶ ἔσω λόγου, τὴν κεφαλὴν εἰς νέωτα ται-
» νίαις διαλαβὼν, ὅ ἐστι φασκίαις, καὶ ἐρωτηθεὶς τί πάθοι;
» *πρόσκομμα* ἔφη. Unde illud εἰς νέωτα? *anno sequen-*
» *te*. Unde illud ταινίαις? quod tamen ceu plane γνήσιον
» Athenaei non profert solum, sed etiam interpretatur."
CASAUB. — Subiicit etiam Eustathius: Καὶ οὕτω τοῖς
ἀκροαταῖς ἐκίνησε γέλωτα· ὡς ἐπίσης γελοῖον ὂν, ὑπώπια
φάναι παθεῖν περὶ πόδας, καὶ πρόσκομμα περὶ πρόσωπον
&c. Atqui in Athenaei Epitome, qua sola usus Eustathius
est, res ista non aliter quam in opere integro narratur,
& initio etiam truncata narratio est: quo minus ex Athe-
naeo ista haurire Eustathius potuit. Nec vero Athenaeum
auctorem nominat, sed his verbis introducit illam face-
tiam: Ὅτι δὲ *ὑπώπια* αἱ περὶ ὀφθαλμοὺς πληγαὶ μεθ'
Ὅμηρον, δῆλον καὶ ἀπὸ σκώμματος παλαιοῦ. Παθόντος γάρ
τινος &c. Quibus ex omnibus intelligi videtur, facetiam
istam ab aliis etiam scriptoribus praeter Athenaeum olim
memoriae proditam fuisse: ni statuere maluerimus, minus
recte recordatum Eustathium, quibus verbis eam ab Athe-
naeo narratam legisset, ipsum eam exornasse. Apud Athe-
naeum παρά τινι τῶν φίλων *ἰατρῷ* percommode dede-
rant edd. vett. cum *ms. Ep.* id est, *apud aliquem suorum
familiarium, qui medicus erat.* ἰατρῶν ex Italicis suis excer-
ptis edidit Casaubonus, & sic quoque scribitur in *ms. A.*
quod merito dein improbavit idem editor. Nullus error
librariorum frequentior, quam ὁμοιοτελεύτων cumulatio.

AD CAP. LIII.

» Transit Cynulcus, misso facto Ulpiano, ad similem
» *Pompeiani Philadelphensis* [cuius nomen sicut ipsius *Cy-*
» *nulci*, fictum ab Athenaeo intelligi debet] criminatio-
» nem; cui hoc tribuit elogium, ἄνθρωπος οὐκ ἀπάνουρ-

a »γος, ὀνοματοθήρας δὲ καὶ αὐτός: id eſt, *homo induſtrius, » ſed verborum etiam ipſe captator.* οὐκ ἀπάνευργος valet » πανοῦργος, *ſolers & induſtrius*: nam ea vox interdum in » bonam partem accipitur. ὀνοματοθήρας dicitur *cuius omne » ſtudium in vocularum obſervationibus poſitum.* Philo Iudaeus, » de Eſſenis loquens: φιλοσοφίας τὸ λογικὸν, ὡς οὐκ ἀναγ- » καῖον εἰς κτῆσιν ἀρετῆς, λογοθήραις ἀπολείπουσιν. Apud » Epiphanium λεξιθὴρ ſonat eum qui undique ex ſacris » literis voculas aucupatur ad ſui dogmatis confirmatio- » nem, ut lib. II. contra Arianos, προπηδήσαντες τοίνυν » οἱ λεξιθῆρες εὐθὺς: & paullo poſt, περιελείπετο δὲ τοῖς » λεξιθήρεσι τὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος πρόσωπον: & λεξιθη- » ρεῖν ſaepe apud eundem ſcriptorem. « Casaub. — καὶ αὐτὸς, *etiam hic ipſe*, ait, *vocabulorum venator* vel *aucupator erat*: ſcilicet, perinde atque Ulpianus, qui ut talis deſcriptus eſt capite ſuperiori, & ſaepe aliàs diſerte eo nomine adpellatur; de quo vide Animadv. T. I. p. 20. ad l. 1. e. Eiuſdem formae ſunt ὁ κογχοθήρας, *qui conchas venatur*, III. 85. d. σωληνοθήρας, *qui ſolenas*, III. 90. e. συοθήρας, *aprorum venator*, III. 95. d. (Sed diverſam rationem habet ὁ πιννοθήρας, *qui cibum pinnis venatur*, de quo dictum ad III. 89. e. quod nomen ſive per ſermonis abuſum, ſive per librariorum errorem, pro πιννοτήρης interdum reperiri vidimus.) Plura eiuſdem generis collegit Reinesius Var. Lect. I. 6. qui contra Caſaubonum contendit, etiam apud Epiphanium eamdem nominis formam ὁ λεξιθήρας, non ὁ λεξιθὴρ, eſſe ſtatuendam: quod quale ſit, non vacat nunc disquirere. Pro Πομπηιανὸς temere in ed. Caſ. 1. Πομπηϊὸς erat excuſum, contra veterum editionum & utriusque noſtri codicis fidem. Veram ſcripturam reſtituerunt qui editiones Caſ. 2. & 3. curarunt.

» Huius igitur Pompeiani ineptias videamus. De illis » βλαύτας ἀφορήτους, & ἐφεστρίδα ἄχρηστον dictum iam » ſuperiore capite. [ad pag. 97. e.] Addit, Ἐγὼ γὰρ ὑπο- » δησάμενος τὸν πώγωνα προσαγορεύσω τοὺς ἑταίρους. Vi- » detur fuiſſe moris, ut, qui *promiſſam barbam* alerent, » eam *nodo adſtringerent*, aut neſcio quomodo *vincientes com- » ponerent*: quod hodieque facere multos videas. Hanc » barbae δέσιν Pompeianus intelligit: qui tamen ut inepte » uſus in ea re verbo ὑποδεῖσθαι, [quod ad *ſubligandos cal- » ceos* pertinet,] βαρβαρισμοῦ reus peragitur a Cynulco.

» Sic accipiebam apud Lucianum verba Lexiphanis, [cap. a
» 5.] Ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν ὀδοντῇ
» ξύστρᾳ: nisi tamen ὑποδυσάμενος significat ibi *involutis*
» *humeris linteo*: ita enim fieri amat quoties aut caput pe-
» ctimus, aut operam tonsori damus. Plautus Capteiveis,
» *Ne id quidem involucre iniicere voluit, vestem ut ne inquinet.*
» Graeci ὠμόλινον, ut Pollux adnotat. [X. 64. conf. Athen.
» IX. 410. b.] ὀδοντὴ ξύστρα, *dentata strigil*, ridicula pe-
» riphrasis *pectinis*. Caeterum, qualis ista fuerit barbae
» δέσις, nondum didici ex lectione veterum. Nam περι-
» δεῖσθαι πώγωνας in Concionantibus [Aristoph. Eccles.
» 273.] diverso plane sensu mulieres dicuntur, quae, ut
» viros mentiantur, imberbe mentum *ascititiâ barbâ* sibi
» vestiunt. Pergamus. Ὀπτὸς γάρ ἐστί μοι τάριχος· κό-
» μιζε δὲ τοῦ ἐλαίου τὴν λήκυθον. *Est enim mihi assum salsa-*
» *mentum: Tu vero affer mihi olei ampullam.* Nihil est in his
» verbis, quod, prima facie, cuiusquam eruditas aureis
» iure offendat. Nam quod arbitrantur interpretes, [nem-
» pe Dalech.] ἐλαίου λήκυθον inepte dici, tam falluntur
» iudicii, quam faciunt imperite cum vertunt *trullam*: non
» poterant absurdius. Caeterum στλεγγὶς καὶ λήκυθος, *stri-*
» *gil & ampulla*, adeo nota supellex est balineas peten-
» tium, in omnibus Graecis Latinisque scriptoribus, ut ad-
» monuisse pudeat. Sic autem accipio hîc quoque τοῦ ἐλαίου
» τὴν λήκυθον: quare etiam praecedentia verba, ὀπτὸς γάρ
» ἐστί μοι τάριχος, interpretor de *cute squallida & illuvie*
» *deformata*, quae insulsa translatione appellatur *assatum*
» *salsamentum*. Lexiphanes [cap. 2.] hoc dicit, καιρός ἐστι
» χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαές. « CASAUBONUS. — Ridicula in isto
dicto (ὀπτὸς γάρ ἐστί μοι τάριχος) duo inesse visa erant
DALECAMPIO: alterum, quod τάριχος masculino genere
dixit: alterum quod salsamenta non *assantur*; sed *elixan-*
tur. Non recordatus videtur vir doctus, paulo inferius
(pag. 119. b. c.) plurimis optimorum auctorum testimo-
niis ex professo demonstrari, τὸν τάριχον in masculino
genere recte dici; tum & ibidem (pag. 119. c.) ex Cra-
tete adferri dictionem ὀπτᾶν τοὺς ταρίχους, & ex Epi-
charmo (p. 119. e.) hanc ipsam dictionem τάριχος ὀπτός.
Quare huius quidem interpretis non ferenda erat ratio;
nisi statueris, Athenaei. aetate & soloecum vulgo visum
esse, ὁ τάριχος in masc. gen. dicere, & prorsus inusita-
tum fuisse *assare* salsamenta, adeoque irridentem ista Cy-

a nulcum ab auctore nostro induci. At id equidem minime urgeam. Caeterum cum per se nimis violenta & obtorta videtur Casauboni interpretatio, tum vero minime conveniens cum γὰρ particula, qua ista verba, ὀπτός ἐστί μοι τάριχος cum praecedentibus coniunguntur. Eamdem tamen Casauboni rationem acerrimus alioquin perpetuusque doctissimi Viri obtrectator, Gallicus interpres, adoptavit, verba ista in hunc modum reddens: *Mais ma saumure est cuite, (j'ai la crasse séchée sur la peau) ainsi apporte la phiole* &c. Ubi vides, quo tolerabilis utcumque ea ratio fieret, γὰρ particulam in ἀλλὰ fuisse mutandam. Equidem, verba ὀπτὸς τάριχος usitata notione accipiens, suspicatus eram ἀκυρολογίαν quamdam primum inesse in verbo προσαγορεύσω, quod de *salutatione* & *officio principis* potissimum usurpabatur; cum hic homo, *sodales* suos *ad coenam vocaturus*, nude καλέσω vel εἰς δεῖπνον καλέσω dicere debuisset. Tum vero in illis, κόμιζε δὲ τοῦ ἐλαίου τὴν λήκυθον, nimia quaedam emphasis & ridicula inesse gravitas videbatur, cum nude κόμιζέ μοι τὴν λήκυθον, aut saltem τὴν ἐλαίου λήκυθον oportuisset. Nescio an etiam ipsum verbum κόμιζε, cum hoc loco, tum paulo ante positum, nimis grave sit & parum aptum in ea re de qua agitur. Denique vero, ut ad ista verba ὀπτὸς γάρ ἐστί μοι τάριχος paulisper redeam, non debeo praeterire, in ed. Ven. non τάριχος, sed λάριχος scribi; eiusque scripturae primam originem ex ipso nostro vetustissimo *cod. A.* esse repetendam, in quo sic plane scriptum esse prima specie videtur, ut etiam dubitare aliquis possit quid sit quod sub ista lateat scriptura. At, verum si quaeris, nihil aliud dare vel debuerat vel voluerat librarius, nisi ipsum τάριχος, quam vocem recte in Graeco contextu primus posuit editor Bas. praeeunte Natale Comite in latina versione. Figura illa quae in nostro *ms. A.* speciem literae λ refert, abhorret a constanti usu nostri librarii in pingenda λ litera, ac nihil aliud est, nisi τ litera, quae nonnihil deformis & in dextrum latus inclinata h. l. exciderat festinanti scribae. In *ms. Ep.* cum & praecedentia & sequentia hoc loco exhibeantur, ipsa illa quinque verba ὀπτὸς --- τάριχος praetermissa sunt.

» Subiicit Cynulcus, πρότερον γὰρ συντριβησόμεθον: » *prius enim ambo defricabimur.* Hoc quidem Pompeianus vo» luit, sed verbo usus est & alieno & inominato. ξύσεσθαι

» & *τρίβεσθαι* Graeci hoc dicunt. *συντρίβεσθαι* idem est, a
» ac latinis *conteri*. Quid sit discriminis inter *συντρίβειν* & » *τρίβειν* vel *ἐκτρίβειν*, nemo ignorat linguae huius non » imperitissimus. Levitici cap. VI, 28. ex interpretatione » τῶν LXX, ut putant: Σκεῦος ὀστράκινον, οὗ ἐὰν ἑψηθῇ » ἐν αὐτῷ, συντριβήσεται· ἐὰν δὲ ἐν σκεύει χαλκῷ ἑψηθῇ, » ἐκτρίψει αὐτὸ καὶ κλύσει ὕδατι. *Vas testaceum, in quo » fuerit coctum*, συντριβήσεται, *confringetur: sin autem in ae- » reo vase coxerit*, ἐκτρίψει, *detergebit illud, & aquâ abluet.* » Inde συντριβὴ, *calamitas*. Basilius: ὅταν σοι προσέλθῃ ἀδι- » κηθεὶς, μὴ ὑπερίδῃς αὐτοῦ τὴν συντριβήν. Iure ergo irrisi » doctis qui de *balneorum frictionibus* loquentes eo verbo » usi, ut Pompeianus hic, & Lucianeus Lexiphanes, [cap. » 2.] εἶτα συντριβέντες &c. « CASAUBONUS. — De verbo ἀπολεύμεθον paulo ante dictum est ad pag. 97. e. In *ms. Ep.* h. l. scribitur συντριβησόμεθα, εἶτα ἀπολούμεθα.

Ibid. Φεβρουαρίῳ μηνὶ, -- τὸν δὲ μῆνα τοῦτον κληθῆναί b
φησιν ὁ Μαυρούσιος Ἰόβας ἀπὸ τῶν κατουδαίων φόβων κατ' ἀναίρεσιν τῶν δειμάτων. Cum suspectam mihi esse huius loci scripturam significarem in Notulis contextui subiectis, malueram tali quodam modo scriptum, ἀπὸ τῆς τῶν κατουδαίων φόβων καθάρσεως, aut ἀπὸ τῶν κατουδαίων φόβων καὶ καθάρσεως τῶν δειμάτων. Sed consentit in vulgatam scripturam codex uterque; quae, quoniam de IUBAE graeco stylo non licet nobis hodie iudicium facere, ferenda videtur in eamdem fere sententiam: scil. ut κατ' ἀναίρεσιν idem valeat ac παρὰ vel διὰ τὴν ἀναίρεσιν. Iubae sententiam *Gerard. Io.* VOSSIUS in Etymologico (Opp. Tom. I. pag. 243.) ita accepit, quasi *Februarium* is veluti φοβερὸν dictum voluisset. Mihi, Athenaei verba consideranti, visus erat Maurus scriptor (cui nec Romanus sermo, nec Graecus, patrius fuerat) vocabulum Φεβρουάριος ex nomine φόβος & verbo ἀναιρεῖν vel αἴρειν compositum conflatumque statuisse. κατουδαῖοι sunt *mortui, inferi*. Hesychius: Κατουδαῖοι· νεκροὶ, καταγειοι. οἱ κατουδαῖοι φόβοι sunt οἱ φόβοι ἀπὸ τῶν κατουδαίων. δείματα sunt *terriculamenta*. Hesych. Δεῖμα· δέος, φόβος, φόβητρον.

Ibid. καὶ ἔθος τότε τοῖς κατοιχομένοις τὰς χοὰς ἐπιφέρειν πολλαῖς ἡμέραις. Recte χοὰς ed. Ven. cum msstis. Temere χόας ed. Bas. & Cas. De re, quae hic agitur, tum vero & de verbis nonnullis, haec adnotavit CASAUBONUS: » Quod sequitur *de mensis Februarii appellatione*,

b » *& inferiis quae eo menfe dabantur manibus defunctorum*, ex
» latinis fcriptoribus & Plutarcho nemo hodie nefcit. «
[Latinorum Scriptorum teftimonia collecta habes apud
Vossium in Etymologico, voc. *Februa*, & *Februarius*.
Plutarchum vide in Numa, p. 72. ed. Francf. & in Quaeft.
Rom. pag. 272.] » Id vero inftitutum a Graecis manaffe
» ad Romanos, paucis fortaffe notum eft. Obfervamus
» tamen nos, in diverfis Graecorum urbibus eadem facra
» eodem tempore folita celebrari. De Athenienfibus teftis
» Hefychius: *Μιαραὶ ἡμέραι*, inquit, *τοῦ ἀνθεστηριῶνος μη-*
» *νὸς, ἐν αἷς τὰς ψυχὰς τῶν κατοιχομένων ἀνιέναι ἐδόκουν.*
» Anthefterion, inter menfes Atticos, Februarii Romani &
» Martii partem complectitur. Similiter Apolloniatas menfe
» Anthefterione folitos *τὰ νόμιμα συντελεῖν τοῖς τελευτή-*
» *σασι* fcribit Athenaeus lib. VIII. [pag. 334. e.] Porro,
» quae hic de *Expiationibus mortuorum* dicuntur, non alio
» fpectant, quam ut *totius anni frigidiffimos* fuiffe *illos dies*
» fciamus: ideo ait *ἐν ᾧ τοῦ χειμῶνός ἐστι τὸ ἀκμαιότα-*
» *τον*. Cum igitur haec anni tempeftas effet, hic coeli fta-
» tus, tamen ita loquitur Pompeianus: *οὐκ εἶδές με πολ-*
» *λῶν ἡμερῶν διὰ τὰ καύματα. Plures funt dies cum non vi-*
» *difti me propter caumata.* Quid appellat *caumata?* Non fa-
» ne quod fomniavit Dalecampius: cuius fubtile com-
» mentum prorfus eft a vero alienum. « [*Menfe Februa-*
rio, dixerat ille, *accendebantur cerei, immolataeque hoftiae*
urebantur: id nimirum eft quod καύματα vocabat.] » *Cau-*
» *mata* Graeci Latinique auctores dies anni ferventiffi-
» mos nominant. *καίειν* enim *urere* eft. Infra hoc libro,
» *κραταιοῦ καύματος ὥραν, validi aeftus tempore.* Lib. XIV.
» [656. a.] *τὰ περισκελῆ καύματα, difficillimi ad toleran-*
» *dum ardores.* Clemens: *ἐκιθάριζεν ὥρᾳ καύματος, θερόμε-*
» *νος ἡλίῳ.* Hieronymus ad tertium caput Ifaiae: *Dicuntur*
» *Graece θέριστρα ab eo quod ἐν θέρει, hoc eft in aeftate, a*
» *caumate corpora protegant foeminarum.* [Conf. Indic. Graec.
» Epictet.] Sed putidum eft pluribus id velle probare, de
» quo nemo poteft dubitare fanus. Infaniam igitur illorum
» potius notemus, qui contrariam *ἐκ διαμέτρου* fignifica-
» tionem huic nomini attribuerunt. Non enim folus Pom-
» peianus hoc morbo laboravit. Luciani Lexiphanes: [cap.
» 2.] *Ἐκείνους διαφῆκα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύ-*
» *ματα· οἶσθα γὰρ, ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύ-*
» *ματα.* Nunc erroris huius fontem aperiamus. Calor &

» frigus etſi contraria ſunt, diverſis tamen viribus eoſdem b
» effectus edunt in corporibus animalium, germinibus,
» floribus, fructibus, & aliis. Flacciditas primum exhau-
» ſto ſucco aut corrupto, deinde ariditas, caſus etiam ſae-
» pe, poſtremo color ater. Frigoris enim vehementiâ na-
» turalem colorem intus compellente, fit illa quae Ariſto-
» teli & Theophraſto dicitur *ἀντιπερίστασις*, Galeno *ἐπα-*
» *νάκλησις*, recentiorum nonnullis *circumobſiſtentia*. Et ca-
» loris & frigoris effectum eàdem voce *καίειν*, *urere*, Grae-
» ci Latinique ſcriptores expreſſerunt: nam *frigus urere* aut
» *nivem* dixerunt Ariſtoteles, Theophraſtus, Xenophon,
» Virgilius, Plinius, Lucanus, nemo non. Proprie tamen
» *τὸ καίειν ignis* eſt: qui autem *τὰ ψύχη καίειν* dicunt,
» eos *οὐκ ἀληθῆ λέγειν* pronuntiat Theophraſtus libro DE
» Igne. Neſcivere harum locutionum diverſam eſſe ratio-
» nem iſti imperiti, qui *ſummum frigus καῦμα* cenſuerunt
» tam bene poſſe dici, quam recte effectus eius *καῦσις* ap-
» pellatur. Hinc etiam aliorum ſtulta manavit ſententia, *ni-*
» *vem calidam eſſe* affirmantium, quia dicatur *pedes urere*. « —
Τῆς δὲ τῶν Παναθηναίων ἑορτῆς ἐπιτελουμένης, δι' ἣν [*δι'*
ἧς ms. Ep. non male, id eſt, *quibus diebus*; ſicut *δι' ὅλης*
ἡμέρας aut *νυκτὸς* dicimus, aut *διὰ παντός*.] *καὶ τὰ δικα-*
στήρια οὐ συνάγεται, ἔφη· Γενέθλιός ἐστι τῆς ἀλέκτορος
Ἀθηνᾶς, καὶ ἄδικος ἡ τήτες ἡμέρα. » *Cum celebrarentur Quin-*
» *quatrua, eſſetque propterea iuſtitium, dixit* (Pompeianus:)
» *Natalis eſt innuptae Minervae, & hic dies nefaſtus eſt.* Rem
» geſtam Romae narrat auctor: itaque *Παναθηναίων ἑορτὴ*
» feſtum eſt *Quinquatriorum* Romanorum, non Panathenaeo-
» rum Athenienſium. « [Sic ſolitos Graecos ſcriptores, de
rebus Romanis loquentes, Graecis uti nominibus docuit
Meurſ. in Panathen. cap. 4. pag. 5.] » Eius ſolemnitatis
» prima dies cenſebatur Minervae *γενέθλιος*. Ovidius:

» *Sanguine prima vacat; nec fas concurrere ferro:*
» *cauſſa, quod eſt illa nata Minerva die.*

» Palladem vocat *ἀλέκτορα*, hoc eſt, *ἀειπαρθένον*, *ſemper*
» *virginem*. Sic *Electram* volunt dictam quaſi *ἄλεκτρον* aut
» *ἀλέκτορα*: quo alluſum maligno animo ab Helena iſto
» verſu in Euripidis Oreſte, *Παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέ-*
» *κτρα χρόνου*. *O virgo vere Electra, quae manes diu.* Hoc
» primum notandum in Pompeiani verbis, ut *καινὸν* &
» *κενὸν* ſimul. Alterum non minus inſolens, *ἄδικος ἡμέρα*,
» *dies nefaſtus, iuſtitium.* Lexiphanes etiam inſolentius:

b » [cap. 9.] ἦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡμέρα καὶ ἄλογος. Tertium » prioribus par & ſimile, ἡ τῆτες ἡμέρα, pro *dies hodier-* » *nus:* nam τῆτες de *praeſente anno* dicitur, non de ho- » dierna die. « CASAUB.

ἐκάλεσε δέ ποτε - - - ἄχρηστον. » Voluit dicere ἄπρα- » κτον: ſic enim ſolent Graeci auctores loqui. Forraſſe » & ἀχρηματιστον licet. « CASAUB. — Haud dubie nunc ἄχρηστος pro ἀχρηματιστος dictum intelligi debet.

c Θαυμαστὴ δ' ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ ἡ ἀνυπόστατος. Pro ἡ ἀνυποστ. Palmerius Exercitat. pag. 494. καὶ ἀνυποστ. ſcri- pſit. Sed in ἡ conſentiunt edd. omnes & ambo noſtri mſsti. »*Mirandum eſt Romanorum imperium, cuius vim & impetum* » *nemo ſuſtinet.* Iſta nota controverſi iuris eſt. Athenaeo » non probatur hac notione uſurpari vocem ἀνυπόστα- » τος. Non deſunt magni ſcriptores, quorum iudicia cen- » ſurae Athenaei opponamus. Ita enim ſaepe uſurpant » Polybius & Dionyſius Halicarnaſſeus, ſcriptorum cen- » ſor ſeveriſſimus, verborumque diligentiſſimus. Verba » illius ſunt lib. IX. [immo lib. XI. c. 27.] Οὐ γὰρ ἀκο- » ντί γ' ἂν ἐδόκουν ἀποθανεῖν Σίκιον, ἄνδρα καὶ ῥώμην καὶ » ψυχὴν ἀνυπόστατον. Vertere potes *intolerandus;* quomo- » do dixit Iuſtinus: *caeterum intolerandi forent, ſi, quantus* » *his impetus eſt, vis tanta & perſeverantia eſſet.* Athenaeus, » auctor libelli de Machinis bellicis, in deſcriptione arie- » tariae teſtudinis, ἅ τινα φερόμενα διὰ τῶν ἐξ αὐτῶν παλ- » μῶν [rectius in edito libello, inter *veteres Mathematicos*, » Pariſ. 1693. pag. 11. διὰ τὸν ἐξ αὐτῶν παλμὸν, *ſua con-* » *cuſſione*] ἀνυπόστατον ποιοῦνται τὴν βίαν. In altera ta- » men ſignificatione uſitatius hoc nomen. Gloſſarii auctor » cum Dipnoſophiſta eam ſolam agnoſcit: Ἀνυπόστατος, » τὸ μὴ ὑφεστὸς, *ſine ſubſtantia.* Didymus ſive quis alius » eſt auctor libelli de Proverbiis: [Zenob. Proverb. Cent. » V. 38.] Ὄνου πόκους ζητεῖς· ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούν- » των. Etiam Hieronymus, vir longe doctiſſimus, ambi- » guum eſſe apud Graecos hoc vocabulum fatetur. « CA- SAUBONUS. — Polybius, de eodem Romanorum imperio loquens, quod ἀνυπόστατον Pompeianus dixiſſe perhibe- tur, eodem vocabulo eadem notione, quae immerito ab Athenaeo noſtro improbatur, uſus eſt, Hiſtor. lib. VI. cap. 18, 4. Plura loca ubi eâdem notione apud eumdem Scriptorem vocabulum illud occurrit, in Lexico noſtro Polybiano indicata ſunt. Intelligi par erat ex hoc ipſo lo-

čo, antiquatam ea notione iſtam vocem Athenaei aetate fuiſſe. Uſus tamen etiam Lucianus eſt, in Iove Tragoedo cap. 40. T. VI. p. 272. ed. Bip. σῦν, dicens, *ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, aprum cuius robori nihil reſiſtere poterat.*

AD CAP. LIV.

Οὐλπιάνειοι. Sic commode *ms. Ep.* ut editi. In eodem vero *ms. Ep.* vox *μιλιάριον* ita decurtata eſt, ut iurares, nil aliud niſi *μίλιον* voluiſſe calligraphum. Mox autem idem, pro *εἰς θερμοῦ ὕδατος* percommode *εἰς θέρμων ὑδάτων* habet.

» Reprehenditur Pompeianus, quod *vas calefaciendae » aquae parari ſolitum*, Romae *miliarium* appellatum, Grae» ce nuncuparet *ἰπνολέβητα*. *Miliarium* in Gloſſario verti» tur θερμηρόν: quae vox corrupta non eſt, ut docti pu» tant; ſed ſubaudiendum *ἄγγος*, & ita accipiendum ut » cum ait Heſychius, *κελέβην* eſſe *ποτηρίου εἶδος θερμηροῦ*. » Vocem *ἰπνολέβης* damnat & Lucianus: facit enim Lexi» phanem ita loqui, [cap. 8.] *ὁ μέντοι ἰπνολέβης ὑπερπα» φλάζων εἰς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας.* De » hoc genere *vaſorum, in quibus aquam calefaciebant*, quae» dam adnotabamus ad Theophraſti Characteres, capite » De Impudentia. « Casaub. — Latinum nomen *μιλιάριον* tenuit Nicarchus Epigr. 34. T. II. Anthol. Brunck. pag. 357. ubi vide quae docte, ut ſolet, adnotavit Iacobs Animadv. Vol. II. P. III. pag. 43.

» A Pompeiano tranſitur ad Dionysium *tyrannum;* » quem narrat auctor etiam in verba ſaevitiam ſuam ex» tendiſſe, & novas ſignificationes multis eorum attri» buiſſe. *Virginem*, inquit, vocabat *μένανδρον*, *quia virum » expectat. Columnam*, *μενεκράτην* [ſic edd. cum *ms. A.*] vel » *μενεκράτη*, [ſic legi poteſt in *Epit.* ubi terminationem » non expreſſit calligraphus] *quia manet*, neque loco mo» vetur, eademque *κρατεῖ*, id eſt, *continet* ſive *ſuſtinet aedifi» cium. Iaculum*, *βαλάντιον*, *ὅτι ἐναντίον βάλλεται*, » *quia contra iacitur*, id eſt, in hoſtes, qui ſunt e regione. » Vana eſt quam afferunt diſtinctio, [quod fecit Dalech. » cum *βαλλάντιον* h. l. ſcriptum eſſet in ed. Ven. & » Baſ.] quaſi *βαλάντιον* cum unico λ *crumenam* ſignificet; » cum duobus, *iaculum.* Meliores libri hic unum λ agno» ſcunt: [quemadmodum edidit Caſaub. conſentientibus

d » *mss. A.* & *Ep.*] & in Gloſſographorum commentariis ita » ſcriptum, Βαλάντιον, τὸ ἀκόντιον, διὰ τὸ βάλλειν τοὺς » ἐναντίους: quae illorum obſervatio paene perſuadet mi- » hi, etiam alios praeterquam Siculum tyrannum βαλάν- » τιον pro *iaculo* uſurpaſſe. *Murium latibula*, vel, ut vo- » cat Plautus, *cubilia*, μυστήρια, *quia in illis poſita murium* » *ſalus.* Sed legendum eſt ex Epitoma διεκδύσεις; non δ' » ἐκδύσεις. « Casaub. — Haec poſtrema cum ſcriberet vir doctus, rurſus ſimile quid ei acciderat quale ſupra ad vocem μητρόπολις pag. 96. e. notavimus. Exemplum ſuae Editionis ob oculos habens, in qua δ' ἐκδύσεις expreſſum erat, nunc non animadvertebat in ed. Baſ. iam recte διεκδύσεις legi; nec recordabatur, unde iſta mendoſa ſcriptura ſuam in editionem intraſſet. Nempe eam ex Italicorum codicum excerptis in contextum ſuum adſciverat ipſe: in illos autem codices propagata ea erat ex noſtro vetuſtiſſimo *cod. A.* in quo ita plane ſcriptum, καὶ τὰς τῶν μυῶν δ' ἐκδύσεις. Hoc dein in ed. Ven. imperite in δι' ἐκδύσεις erat mutatum, pro quo recte διεκδύσεις ſcripſit editor Baſ. quam ſcripturam, cum Hoeſcheliana Epitome, etiam noſter *ms. Ep.* tenet.

e ὁ τὴν Οὐρανόπολιν καλουμένην κτίσας. » *Uranopolis, ab* » *Alexarcho* rege *condita*, ea eſt cuius Plinius meminit in » deſcriptione Macedoniae. « Casaub. — Plin. IV. 10, 17. Nec vero *rex* fuit Alexarchus, ſed *frater regis.*

Ἡρακλείδης ὁ Λέμβος. » De huius vocabuli ſignificatu » vide Iunium, adagio, *Lemphos.* « Dalech. — » Heracli- » des Calatianus, hiſtoriarum conditor, unde *Lembi* cogno- » men invenerit, fruſtra ſatagunt hodie docti poſt Dioge- » nem Laërtium, quem potius conſule in Heraclide Pon- » tico. « Casaub. — Vide Laërt. V. 94. e quo tamen nec ipſo ſatis planum fit id quod quaerebatur.

Ibid. ὀρθροβόαν μὲν τὸν ἀλεκτρυόνα καλέων. καλῶν e ſuo exemplo Epitomes commendaverat Hoeſchelius; cum quo conſentit noſter *ms. Ep.* At in καλέων, quod habent editi, conſentit (ni fallunt noſtrae notulae) *ms. A.* ut ionico idiomate ſcripſiſſe videatur ille Heraclides. ὀρθοβόαν edebatur ante Casaub. quod ille correxit; monuitque etiam in *Animadv.* » Ὀρθροβόαν ſcribendum, non ὀρθο- » βόαν: ſignificant prope idem, ἀλεκτρυόνα, & ὀρθροβόας. « — Eamdem ſcripturam ὀρθροβ. iam ex ſua Epit. commendaverat idem Hoeſch. & conſentit non modo noſter *ms.*

Ep. & Euftath. ad Iliad. ρ'. p. 1162, 1. verum etiam (quod e fciam) *ms. A.* Ufus eodem vocabulo eft Meleager Epigr. 72. T. I. Anthol. pag. 21. Conf. Iacobs Animadv. Vol. I. P. I. pag. 88. *Ibid.* βροτοκέρτην. Perperam βροτοκέρην ed. Ven. & Baf. quod ex msstis correxit CASAUB. adnotavitque: » Alius dixiffet βροτοκαρτην. « — *Ibid.* ἀργυρίδα intelligere poffis *argenteum numulum.*

Καὶ τοῖς Κασσανδρέων δὲ ἄρχουσι. Perperam Dalech. *ad Caffandri duces.* — » Certum eft (inquit CASAUB.) » epiftolam miffam fuiffe *magiftratibus Caffandrenfium.* Caf» fandrea oppidi Macedonici nomen omnibus notum. «

Ibid. Ἀλέξαρχος ὁ μάρμων, πρόμοις γαθεῖν. » μάρκων » legitur in Vindelicianis [id eft, Hoefchelianis] Excer» ptis, pro μάρμων. Videtur correctioni favere quod in » Gloffis Hefychii fcriptum eft, Μάρκος, ἐντολή: nam in» de μάρκων, *imperator*, *rex.* Sed cum fateatur Athenaeus, » *ita obfcuram effe hanc epiftolam, ut ne Apollo quidem illam* » *poffit intelligere*, morari ifta nos non debent. - - Inter» pretes conatos effe ifta vertere, demiror equidem: nam » quid eft operam ludere, fi hoc non eft? « CASAUB. — Falfum effe τὸν πάνυ, cum huc facere nonnihil gloffam iftam Hefychianam exiftimavit, docent ea quae a docto Hefychii editore ad iftum locum monita funt. In μάρμων cum edd. confentit non modo *ms. A.* fed etiam nofter *cod. Ep.* Si cui bono effet coniecturis hoc loco indulgere, fufpicari poffes, una voce ὁμάρμων fcriptum oportuiffe; illamque vocem (quicumque fuerit nativus eius fignificatus, aut quaecumque vera fcriptura, a qua aberraverint librarii) pro Κασσανδρέων pofitam fuiffe ab Alexarcho. Poffes, verbi cauffa, ὁμαίμων (i. e. *fratrum & confanguineorum*) hariolari; nam & aliâs fubinde literas I & P in vetuftis codicibus inter fe permutatas vidimus. Caffandrea urbs a fratre Alexarchi Caffandro condita & civibus frequentata fuerat. πρόμοις idem valebit ac τοῖς ἄρχουσι, *magiftratibus*, *praefidibus*, *curatoribus.* Hefychius: Πρόμοις· προμάχοις, προαγωνισταῖς, προστάταις, προηγουμένοις. γαθεῖν valet γηθεῖν, i. e. χαίρειν. Sed, quid ago demens! Nullum verbum addam, ne velle videar *Apolline* effe folertior. Qui tamen fcire cupit, quo pacto DALECAMPIUS Graeca ifta, quae fcripferat Alexarchus, (fi *Graeca* haec dicere fas eft) latine reddi poffe exiftimaverit, ei non invidebo. En eius verfionem: *Alexar-*

e *chus bellator primipilos solis filios salvere iubet. Illum novi qui divinorum gestorum auctores fatali sorte oppressos deseruit, eos, inquam, Deorum fontes qui hauserunt, & tuendis montibus erant praefecti.* Vis Villebrunianam interpretationem? En & illam! » *Alexarque Marmon aux primipiles salut: Je » vous regarde comme les enfans du soleil; je sais qui a aban- » donné ceux qui avoient fait des actions dignes des Dieux, & » qui ont peri par un sort fatal, tiré des urnes de la divinité, » tant pour eux que pour les gardes nés dans les montagnes.* « — In graeco-barbaris verbis, tantum non exactissime cum impressis libris convenit codex noster uterque. Ex
f *ms. A.* nil adnotatum, nisi quod pro κρατήτορας, κρατίτορας habeat, quod ipsum & *ms. Ep.* exhibet. In eodem *ms. Ep.* porro, pro λιποῦσα Ͽεωτῶν, est λιπουσαθεωτων una voce absque accentu; deinde pro Ͽεοῦ πόγαις, rursus una voce Ͽεουπογαις absque accentu; denique φύλακες, pro φύλακας. Cum *Alexarchi* nomen, tum fortasse etiam vox ἡλιοκρεῖς, ex ἥλιος & nescio qua aliâ composita, in memoriam alicui revocare possit illum *Alexarchum*, quem Clemens Alexandrinus, auctore Aristo Salaminio, ἑαυτὸν κατεσχηματίσαι εἰς ἥλιον refert, in Protrept. pag. 27. ed. Heins. Sed professione Grammaticus fuisse ille Alexarchus perhibetur, ut cum hoc Cassandri regis fratre nil nisi nomen commune habuisse videatur; si modo recte in vulgatis Clementis libris nomen editur hominis, quem codex mstus a Pottero laudatus (T. I. p. 40.) *Anaxarchum* vocat.

In ANTIPHANIS *vers.* 1. quis locus sit verbo τυραννεῖν, exputare non possum: mirorque eo nec Casaubonum nec Grotium fuisse offensum. Ille, cum priora poëtae verba in ed. Ven. & Bas. consentiente *ms. A.* continuo tenore in hunc modum scripta legerentur, τόδε τυραννεῖν ἐστιν ἢ τί ποτε τὸ σπουδαῖον, ἀκολουθεῖν, ἔρις, ἐν τῷ λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν, ἢ διαλέπτων ἀσίτων συκίνων λέγοντα. ὅτι

Τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐστιν &c.

prima verba intacta relinquens, sequentia sic edidit: τὸ δὲ τυραννεῖν ἐστιν, ἢ

Τί δή ποτε τὸ σπουδαῖον, ἀκολουθεῖν, ἔρις;
Ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν, ἢ δια-
λέπτων, ἀσίτων συκίνων λέγονθ' ὅτι &c.

In *Animadv.* vero, duos priores versus sicco pede trans-

iens, ne mentione quidem facta particulae δὴ *verſ.* 2. a ſe fulciendi metri cauſſa inſertae, ad *verſ.* 3. & 4. haec monuit: » Vocem διαλέπτων diviſimus metri gratia, ut » ſaepe in comicis. « [Quod tamen in iambis apud Comicos fieri ſolitum non memini equidem.] » Sed illa dis- » iunctiva ἢ ante διαλέπτων cedo quo pertineat. Sine du- » bio vera eſt coniectura noſtra de iſto verſu; quem ita » cenſemus emendandum, ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν » νὴ Δία λεπτῶν &c. Corruptelae huius cauſſa & origo » patet. « Haec CASAUBONUS. — Priores verſus DALECAMPIUS (διαλέπτων in διαλεκτικῶν mutans) ſic interpretatus erat:

Tyrannis eſt, quidnam ſit honeſtum ac ſequendum,
In Lyceo cum ſophiſtis altercari, vel cum dialecticis
Ieiunis, & ficulneis rixari, ac dicere: &c.

GROTIUS in Excerpt. pag. 611. adoptans Caſauboni emendationes, aliaſque inſuper adhibens, Graeca ſic digeſſit:

A. Τὸ δὲ τυραννεῖν ἐστὶν, ἢ
τί δή ποτε; B. Τὸ σπουδαῖον ἀκολουθεῖν. A. Ἐρεῖς;
B. Ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν. A. Νὴ Δία,
λεπτῶν, ἀσίτων, συκίνων· λέγοντα τί;
B. Τὸ πρᾶγμα τοῦτ' &c.

Hac adiectâ verſione latinâ:

A. *Hoc bonum, regnum, an quid eſt*
aliud? B. *Imo operam rebus dare honeſtis.* A. *Ain'?*
B. *Inter Sophiſtas in Lyceo.* A. *Nae macra*
gens eſt, ficulna, famelica. Ibi quid dicitur?
B. *Res iſta non eſt*, &c.

Ad haec, in *Notis*, idem GROTIUS monuit iſta: Τί δή ποτε, » pro τί ποτε quod apud Athenaeum. ἀκολουθεῖν in ἀκολουθοῦν » cum Scaligero [cuius Emendationes msstae praeſto erant » Grotio:] non mutem, qui pro ἔρις recte ἐρεῖς, & ſe- » quente verſu νὴ Δία pro ἢ Δία. At nos appoſitis per- » ſonarum notis ſenſum adiuvimus, & ἐρεῖς poſuimus in- » terrogative. « — Codex noſter *A.* in quatuor iſtis prioribus verſibus ab ed. Ven. nil recedit, niſi quod ſuo more Λυκίῳ pro Λυκείῳ ſcribit. Idque ipſum etiam ex eiuſdem codicis more eſt, quod *verſ.* 4. λέγοντα ante ὅτι abſque eliſione ſcribebatur; quod Caſaubonus in λέγονθ' ὅτι mutavit, rectius faciens, me iudice, quam Grotius ὅτι in τί mutans. Mihi, adoptatis meo iudicio virorum doctorum emendationibus, ita hic locus conſtituendus vi-

f sus erat, ut in nostro exemplo fecimus; nisi quod verbum φλυαρεῖν, tametsi fere persuasum habeo substituendum esse pro τυραννεῖν, in contextum recipere non sum ausus. In *vers.* 4. operarum errore συκινῶν expressum est in nostro exemplo, pro συκίνων, quod corrigat diligens lector. Omnia verba eiusdem esse existimavi personae, exceptis fortasse istis, Νὴ Δία - - συκίνων: quae potuerint esse alterius. Epitomator, omissis quatuor prioribus versibus, ab illis verbis incepit, Ὅτι τὸ πρᾶγμα τοῦτο.

a *Vers.* 6. οὐδ' ἔστι γάρ πω γινόμενον ὃ γίνεται. In hanc scripturam recte consentiunt *mss. A.* & *Ep.* cum ed. Ven. & Bas. Quorum librorum auctoritatem praeter rationem deferens Casaubonus, metrum etiam corrupit, ὅπερ γίνεται scribendo. GROTIUS »ὅτε γίνεται pro ὃ γίνεται »posuisse se ait, propter illud πω, quod praecedit.« — Scilicet γινόμενον accepit pro τὸ γινόμενον, in eam sententiam, quam his verbis expressit:

Id quod fit, cum fit, esse iam nondum potest.

Percommode id quidem per se: at in eam sententiam, si ὅτε γίνεται legas, necessario ad γινόμενον adesse *articulus* (ut mihi quidem videbatur) debuerat, nec poterat omitti. Eamdem vero prorsus sententiam verbis ita scriptis, ut exhibent libri, subesse putavi. Scilicet ipsum illud γινόμενον idem valet ac ὅτε γίνεται: quam ut indicarem illius vim, duobus commatibus illud participium intercepi, & constructionem naturalem verborum talem intellexi, ὃ γίνεται, γινόμενον, (i. e. ὅτε γίνεται) οὔπω ἐστί. *Quod fit, id, dum fit, nondum est.*

Vers. 7. οὔτ' εἰ πρότερον ἦν. οὐδ' scripsit Grot. *Ibid.* ὅγε νῦν γίνεται. Sic ed. Cas. & Grot. cum msstis. ὃ νῦν γιν. ed. Ven. & Bas.

Vers. 8. ἔστιν γὰρ οὐκ ὂν οὐδέν. Haec verba id sonare putavi, quod in versione posui: *Est enim nihil, quod non fit.* Spinae hae sunt & tricae scholasticae, in quibus vix operae pretium erat, ut tereremus tempus. Sed semel ingressis videndum erat, quo pacto nos expediremus. Grotius: *Nam nihil est id, quod non est.* Id Graece sonaret, ἔστιν γὰρ τὸ οὐκ ὂν οὐδέν.

Versum 9. cum nihil satis certi haberem, intactum reliqui:

οὐκ ἔστιν ὥσπερ γέγονε, ὃ δὲ μὴ γέγονέ πω.

Sic quidem *ms. A.* cum edd. Nec dissentit *ms. Ep.* nisi quod a δὲ omisit. Utique vero ὅ γε videtur oportuisse: & γέγονεν ante vocalem debebat scribi, ut est in eodem *ms. Ep.* Grotius sic refinxit:

οὐκ ἔστιν ὅ, τι περ γέγονεν ὅτε μὴ γέγονέ πω.
id quod nunc factum est, non erat, cum nondum erat.

Casaubonus in *Animadv.* sic scribendum censuerat:

οὐκ ἔστιν ὅτε περ γέγονεν, ὅτε μὴ γέγονέ πω.

Vers. 12. Εἰ δ' αὐτόθεν ποι γέγονεν. Recte γέγονεν *mss.* γέγονε edd. ποι idem valet ac πη, *quodammodo, nescio quo modo.* αὐτόθεν valet ἐξ αὐτοῦ, id est, ἐξ ἑαυτοῦ, *ex se,* ut recte vertit Grot. *Ibid.* οὐκ ἔσται πάλιν. Particula πάλιν ex ingenio Veneti editoris adiecta: satis-ne recte, an aliud potius oportuerit, nescio.

Vers. 13. εἴη πόθεν, pro εἴποθεν quod erat editum, dedit *ms. A.* qui caeteroquin mendose κήποι δέ πο habet, pro κεῖποι δέ πω. Pro toto isto versu, in *ms. Ep.* nil aliud est, nisi πόθεν γὰρ γενήσεται. Tum *vers.* 14. uterque codex sic: τοὐκ ὂν εἰς οὐκ ὂν· εἰς οὐκ ὂν γὰρ οὐ δυνήσεται. Ego id, quod editum erat, repraesentavi: quamquam nec hoc, nec istud me percipere, profiteor. Grotius suo ex ingenio duos illos versus sic constituit:

κεῖποι δὲ πού τις, εἰς τί ποτε γενήσεται
τὸ οὐκ ὄν; εἰς οὐκ ὂν γὰρ οὐ δυνήσεται.

Quae sic interpretatus est:

Hic quaerat aliquis, id quod non est denique
quid fiet? an quod non est? id fieri haud pote.

Vers. 15. Hunc versum Grotius personae A. tribuit, b
cum superiora inde ad vers. 5. personae B. tribuisset. *Ibid.* ταυτὶ δ' ὅτ' ἐστὶν edd. nec aliud ex *ms. A.* adnotatum: quod tenens Grotius, divisis voculis ὅ τ' ἐστιν scripsit. Ego ὅ τι corrigere non dubitaveram; quod ipsum nunc sic scriptum in *ms. Ep.* video. *Ibid.* οὐδ' ἂν 'Ωπόλλων μάθοι. Sic recte Grotius, quod flagitabat metrum: & ita, pro nudo Ἀπόλλων, scribendum monuerat etiam Casaub.

AD CAP. LV.

Σιμωνίδης που ὁ ποιητὴς Ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος &c. »Libro decimo, [pag. 457. b.] inter gri-»phorum species ponitur haec, τὸ ῥήματα λέγειν, ἀν-

b »θρώπων ὀνόμασιν ὅμοια: *verbis uti, quae similia sint pro-*
»*priis virorum nominibus.* Exemplum ibi affertur, λαβὼν
»ἀριστόνικον ἐν μάχῃ κράτος, *referens e pugna clarissimae vi-*
»*ctoriae praemium.* ἀριστόνικον κράτος, periphrasis est νίκης:
»alibi proprium nomen hominis, *Aristonicus.* Eadem ra-
»tio est illorum, quae hoc loco ex SIMONIDE, AESCHY-
»LO & NICANDRO affert Athenaeus. Similiter etiam in
»Comici Nebulis Philippides dicitur Strepsiadi λυσανίας
»πατρῴων μεγάλων κακῶν: [Nub. 1163.] ubi scribit eru-
»ditissimus Scholiastes, sic de industria locutum poëtam,
»ut Sophoclem irrideret, qui vocibus νικόμαχος, παυσα-
»νίας, & ἀτρείδας esset usus hoc modo. Sed & in Equi-
»tibus [vs. 570.] dixit idem comicus, ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐ-
»θὺς ἦν ἀμυνίας: *statim fuit illi animus ad defensionem sui*
»*paratus;* cum proprium sit *Amynias* non minus quam
»Lysanias. In Aeschyli Agamemnone ἀντήνωρ σποδὸς *ci-*
»*nis* ille dicitur, qui *vivi hominis loco* domum mittebatur
»e Troia. Sic ἕκτωρ apud Sapphonem Iovis est epitheton,
»ut in SIMONIDE Ζεὺς Ἀριστάρχος. Aliis ἕκτωρ est *paxillus*
»*qui temonem continet*, nonnullis *calanticae* vel *reticulae* epi-
»thetum. Hesychius: Ἕκτορες· πάσσαλοι ἐν ῥυμῷ. Σαπ-
»φὼ δὲ τὸν Δία. Λεωνίδης δὲ τὸν κεκρύφαλον. Postrema
»significatio facit ad versum hunc epigrammatici poëtae;
»[apud Suidam in Κεκρύφαλον] Πορφύρεον χαίτης ἕκτορα
»κεκρύφαλον.« [Scilicet, pro ῥήτορα, quod dabant editt.
vett. Suidae, ἕκτορες ex Hesychio corrigendum censuit
Casaub. At ῥύτορα in illo versu legendum ex Anthol. tunc
adhuc inedita docuit Küster ad Suid. & confirmant Ana-
lecta Brunckii T. II. p. 92. num. 5. Conf. Iacobs Anim-
adv. Vol. II. P. I. pag. 252.] »Lycophroni ἕκτορες sunt
»*anchorae:* [Cassandr. vs. 100.] Πεύκης ὀδόντας ἕκτορας
»πλημμυρίδος. Lucianeus Lexiphanes hoc imitari in quoti-
»dianis sermonibus non erubescebat. Ait enim, [c. 15.]
»ἕκτοράς τινας ἀμφιστόμους καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφείς.
»Videtur & ἄμφις οἶνος, cuius mentio facta libro primo,
»[I. 31. e.] is esse quem ἀμφικλεῆ appellant alii, *vinum*
»*dubium* sive *ancipitis existimationis.* Est vero *Amphis* no-
»men κύριον. Simile est lib. II. [pag. 55. d.] in Lyco-
»phronis versu δημόκριτος φακῆ, *lens plebi grata*, [immo
»θέρμος, *lupinus;* non φακῆ, *lens:*] si modo δημόκοινος
»scribendum non est; quod nos censemus, ut ibi dixi-
»mus. Lacedaemone colebatur olim Ἀγαμέμνων Ζεύς.

» Poteſt videri ita dictus Ἀγαμέμνων a Spartanis, ut a b
» Sapphone appellatus eſt Ἕκτωρ, a SIMONIDE Ἀρίσταρχος.
» Tamen aliter pii patres acceperunt: qui, Agamemno-
» nem mortalem Iovis cognomine pro Deo habitum &
» cultum fuiſſe Spartae, hoc argumento probant. Athe-
» nagoras in Apologetica oratione: ὁ Ἰλιεὺς θεὸν Ἕκτορα
» λέγει, ὁ δὲ Λακεδαιμόνιος Ἀγαμέμνονα Δία σέβει. Verum
» ad Cynulcum redeamus. *Memini*, inquit, AESCHYLO *di-
» ctum Orcum* [τὸν Ἅιδην] ἀγησίλαον, hoc eſt, *ducem
» populorum.* « [Poſſis, *qui cogit populos* interpretari; ut
ἄγειν idem atque συνάγειν intelligatur.] » Callimachus:
[Hymn. in Lavacr. Pallad. vſ. 130.]

» φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.

» Ita accipiendum libro XV. [pag. 684. e.] in Nicandri
» verſu, ubi tenebrae magnae interpretibus:

» Σαύρην θ' ἣ χθονίου πέφαται στέφος Ἡγεσιλάου.

» NICANDER, addit Cynulcus, *aſpidem vocavit* ἰοχέαιραν:
» hoc eſt, *veneno gaudentem*; vel *fundentem venenum.* « [πα-
ρὰ τὸ χαίρειν τῷ ἰῷ; ſive παρὰ τὸ χεῖν vel χέαι ἰόν.]
» Id nomen *Dianae* quaſi proprium eſt; ut, Οἵη δ' Ἄρτε-
» μις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα. [Odyſſ. ζ'. 102. & ſaepe
» aliàs apud Poëtam.] Sed tunc aliud ſignificat: *fundens
» ſagittas*; vel *ſagittis gaudens.* « CASAUBONUS.

Διὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα. Duae voculae καὶ τὰ operarum errore omiſſae erant in ed. Caſ. Eas ex editt. vett. & *ms. A.* reſtituimus. In *ms. Ep.* brevius haec expedita ſunt: in eodem vero mox, pro θαυμάσιος, θαυμασιώτατος ſcribitur. *Ibid.* Πλάτων ἐν τῷ Πολιτικῷ. Non in libris *De Republica*, ut acceperat Dalecampius, ſed in Dialogo qui *Politicus* inſcribitur; de quo etiam monuit Caſaubonus. *Ibid.* εἰπὼν ξηροβατικά τινα ζῶα, καὶ ὑδροβατικὰ ἄλλα, ξηροτροφικόν τε καὶ ὑγροτροφικὸν καὶ ξηρονομικὸν, ἐπὶ ζώων χερσαίων καὶ ἐνύγρων καὶ ἐναερίων. Reſpicit locum qui exſtat in Politico, pag. 19. T. VI. ed. Bip. Sex priora verba omiſit Epitomator. Pro ὑδροβατικὰ vero *ms. A.* ἀθροβατικὰ habet; quorum vocabulorum neutrum apud Platonem legitur; apud quem τῷ ξηροβατικῷ opponitur τὸ ἔνυδρον Suſpicari licet, memoriter iſta citantem Athenaeum in animo habuiſſe id quod de ἀγελαίοις θρέμμασι & de ἀγελαιοτροφίᾳ ibidem dixit Plato, eoque reſpectu ἀθροβατικὰ (i. e. ἃ ἀθρόα βαίνει) ſcripſiſſe: quod ipſum tamen hoc loco connexioni orationis

b haud ſatis aptum erat. Pro ἀθροβατ. quod dant vetuſtae membranae, ἀδροβατικὰ expreſſum eſt in ed. Ven. & Baſ. quod in ὑδροβατικὰ mutavit Caſaubonus; ſcilicet idem valere hoc ratus atque ἔνυδρα. In ξηρονομικὸν nil mutant libri, & conſentiunt *mss. A.* & *Ep.* Videtur tamen, cum ad τὰ ἐναέρια reſpicere debeat hoc vocabulum, ἀερονομικὸν potius oportuiſſe. At neutra vox apud Plat. iſto loco legitur: in Timaeo vero, pag. 322. Tom. IX. ed. Bip. ubi de eâdem diſtributione animantium agitur, vocabulo ἀεροπόρον utitur philoſophus.

ἐπιλέγει, - - γράφων καὶ κατὰ λέξιν τάδε· Κἂν διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι, πλουσιώτερος καὶ εἰς γῆρας ἀναφανήσῃ φρονήσεως. Verbum ἐπιλέγει plerumque valet *ſubiicit*, *ſubiungit*, *deinde dicit*. At, quae verba hic ſpectat Athenaeus, ea apud Platonem leguntur pag. 13. adeoque praecedunt iſta, quae modo adlata ſunt: quod poteſt eodem pertinere, de quo modo dixi, quod ex memoria haec recitaverit Deipnoſophiſta. Sed ne neceſſario quidem ἐπιλέγειν *ſubiicere* aut *poſt dicere* ſonat: poteſt etiam intelligi *dicere ad hoc*, *ſimul cum*
c *hoc*, vel *reſpectu huius rei*. Paulo poſt, in καὶ εἰς γῆρας conſentiunt ambo noſtri codices cum ed. Ven. & Baſ.

Ἡρώδην τὸν Ἀττικὸν, ῥήτορα, ὀνομάζοντα τροχοπέδην τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, &c. » HERODES *Atticus* non multo fuit Athenaeo grandior: vixit enim M. » Antonino Philoſopho imperante, ipſi chariſſimus, ut narrat Philoſtratus lib. II. de Vitis Sophiſtarum. Primus » ergo Herodes τροχοπέδην nominavit *lignum quo rotarum » impetum, in declivibus locis aurigae cohibent: alii ἐποχλέα » vocarunt*: Latini *ſufflamen.* « CASAUB. — In Herodiani Grammatici Fragmentis (cum Moeride a Pierſono editis) pag. 467. legitur: Τροχοπέδη, ἃ ἔχουσιν εἰς τοὺς τροχοὺς εἰς τὰ κατάντη τῶν ὁδῶν. Ibi iſtum Athenaei locum citans Pierſonus, legendum cenſuit ὅτε ἐς κατάντεις τόπους ὁ ὀχούμενος ἐπορεύετο. Mihi vero ſatis bene graece dictum viſum erat πορεύεσθαι τόπους κατάντεις, *proficiſci per loca declivia*: nec opus eſſe adiecta praepoſitione iudicavi, quam cum impreſſis uterque noſter mstus ignorat. Quod niſi recte diceretur πορεύεσθαι τόπον τινὰ, ne τόπος quidem πορευτὸς commode dici poſſet, quae dictio plus ſemel apud Polybium occurrit. Euſtathius quidem etiam verbum ἔρχεσθαι cum nudo accuſativo eâdem ratione

construit, Comment. in Od. ψ'. pag. 810, 29. φασὶ δὲ ἐποχλέα, inquit, τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν ὅτε κατάντεις τόπους ἔρχοιντο. Pro ἐπορεύετο, quod apud Athenaeum (consentiente, quod sciam, *ms. A.*) editum est, placet *optativus*, quem habet *ms. Ep.* sic scribens, ὅτε κατάντεις τόπους πορεύοιτο, id est, *quoties per declivia loca faceret iter:* quem modum servavit etiam Eustathius, licet verbum mutaverit. In eodem *ms. Ep.* verbum πορεύοιτο ad ipsum Herodem Atticum refertur, commode: neque aliter in *ms. A.* & editt. vett. in quibus est ὀχούμενος *absque articulo*, quem praeter rem adiecit Casaubonus. Quid sit vero quod Piersonus ad Herodian. l. c. ait, Casaubonum adnotasse »pro ἐποχλέα forte praestare ἐποχέα, ab ἐπέχειν:« id quale sit, non exputo: in meo quidem exemplo editionis primae Animadversionum Casauboni, itemque in exemplo editionis tertiae, nil tale comparet. Porro video quidem etiam a CORAYO nostro ad vocem ἐποχλέα adnotatum: »Forte ἐποχέα, ab ἐπέχω.« At ea mutatione nil opus esse videtur: certe communi consensu vulgatam scripturam tuentur libri; & Eustathius l. c. nomen ἐποχλεὺς diserte ab eodem verbo ὀχλεῖν derivat, a quo & vocab. μοχλὸς derivari solet. Conf. Etymolog. M. in μοχλός. Denique pro Σιμαριστοῦ, quod in edd. cum accentu in ultimâ scriptum erat, Σιμαρίστου penacute scripsi: certe in recto casu Σιμάριστος scribitur consentientibus omnibus, IX. 399. a. XI. 496. c. & alibi.

Καὶ Σοφοκλῆς δὲ &c. Ex Athenaeo habet Eustath. l. c. & ex utroque Brunck in Fragm. Sophocl. ex incertis Tragoed. pag. 39. num. 41. *Ibid.* τὴν ἄγκυραν ἰσχάδα δ' κέκληκεν. »ἰσχάδας pro *ancoris* etiam Lexiphanes Luciani posuit, cuius verba paulo ante recitavimus.« CASAUB. *Ibid.* διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν. Sic *ms. A.* cum editis. διὰ τὸ ἴσχειν τ. ν. *ms. Ep.*

Καὶ Δημάδης δὲ &c. »DEMADIS oratoris (vel, ut Aristoteli & Plutarcho placet, *Periclis*) dictum, *Aeginam esse* λήμην τοῦ Πειραιῶς, ad Strabonis librum nonum olim exposuimus.« CASAUB. — Vide Aristot. Rhet. III. 10, 21. & Plutarch. in Vita Pericl. tum Casaub. ad Strab. IX. pag. 395. Adde Meursium in Piraeo, pag. 32. De DEMADE Oratore consuli possunt quae collegit Fabric. Bibl. Gr. T. IV. pag. 418 sqq. & Ruhnken. in Histor.

d critica Oratorum Graecor. pag. 150 ſq. ed. Reisk. Facetum inprimis fuiſſe & in apophthegmatis ingenioſum, plures prodidere auctores.

τὴν δὲ Σάμον, ἀπορρῶγα τῆς πόλεως. » *Samum* idem » orator vocavit ἀποῤῥῶγα τῆς πόλεως: nihil hîc mutatio» nis opus. Samum miſſa fuerat Athenienſium colonia: » hanc vocat ἀποῤῥῶγα Athenienſium, quaſi *avulſam a* » *corpore ſuo partem.* « CASAUB. — DALECAMPIUS in Verſione poſuerat, *Samum vero, urbis foſſas;* hac adiectâ adnotatione: » *ἀπώρυγας, alveos, aquaeductus: quidam, pro*» *pagines.* « — Huc reſpexit Caſaub. cum ſcriberet, *nihil hic mutationis* eſſe *opus:* in quo rurſus viro docto idem, quod iam aliquoties vidimus, accidit: cum nonniſi ſuae editionis exemplum ob oculos haberet, nec ſuperiores editiones inſpiceret, iam, quid ipſe feciſſet, non meminerat. Scilicet, non quidem ἀπώρυγας in plurali numero, (ut Dalecampius ſcripſit) ſed tamen ἀπώρυγα (in ſing.) iam legebatur in ed. Baſ. & Ven. idque ipſum mssti etiam libri dederant; certe noſter *ms. A.* nil aliud habet. Eam ſcripturam ipſe Caſaubonus in ſua editione cum iſta ἀποῤῥῶγα permutaverat, quam dabat Epitome, (noſter certe *ms. Ep.* eam agnoſcit) eamdemque fortaſſe etiam ex codice aliquo Epitomes in Notis ſuis Italicis adnotatam repererat. Quod ad rationem ſpectat, quà ſcripturam hanc interpretatus eſt Caſaubonus; contra eam haec monuit PALMERIUS in Exercit. pag. 294. » *Non* fuit *Samus Athe*» *nienſium colonia:* (non magis quam caeterorum Ionum; » Epidauriorum fuit magis, teſte Pauſania in Achaicis:) ſed » eo, quod Athenienſes, eius inſulae domini facti, ea ute» bantur ad bellum gerendum contra Lacedaemonios & re» gem Perſarum, & durante ſtatu quadringentorum, & » triginta tyrannorum, quicunque non delectabantur ſtatu » polico Athenarum, ii Samum ad exercitum ſecedebant. » Facta eſt Samos eo tempore Ἀθηνῶν ἀποῤῥὼξ, & [hoc] » eſt quod intelligebat Demades. « — Scripturam ἀπώρυγα haud dubie ſpectaverat Gallicus Athenaei interpres, cum ſcripſit » *Samos, l'égout d'Athenes;* in deteriorem partem accipiens illam vocem, quae fortaſſe etiam in bonam accipi partem poterat. ἀπώρυγας, ὑδρηγοὺς interpretatur Heſych. Idem: Ἀπόρυξ. σχίσμα. Porro ἀπώρυξ etiam in graeca verſione Ezech. 17, 6. de *palmite* vel *propagine* vitis accipitur. Ita haud multum abhorret uſus huius vo-

cis ab usu vocis 'Απόῤῥωξ, quae apud Hesych. & Suid. exponitur *ἀπόσπασμα*, *ἀπόῤῥοια*, & *γένους ἀπογονή*.

ἔαρ δὲ τοῦ δήμου, τοὺς ἐφήβους. Conf. Aristot. Rhet. III. 10, 15. & Herodot. VII. 162. ibique Valcken. Adde Erasmi Adag. in *Ver.*

'Ο δ' ὀνοματοθήρας οὗτος σοφιστὴς &c. » Redit tandem » Cynulcus ad Pompeianum. De illo enim videtur sentire » cum ait, ὁ δ' ὀνοματοθήρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Graecis » medicis *καθάρσεις* appellantur *mulierum menses*: quorum » *suppressio ἀκαθαρσίη* dicitur Hippocrati non semel. Inde » igitur *ἀκάθαρτος*: quod tamen usu probatum non esse » declarat haec Athenaei censura. « CASAUB.

κεχορτασμένοι εἰπεῖν. Vide pag. 96. f.

AD CAP. LVI.

προσσαίνειν τοῖς συνδείπνοις. τοὺς συνδείπνους *ms. Ep.* commode: nam non modo simplex verbum *σαίνειν*, verum etiam compositum *προσσαίνειν* alibi quoque cum accusativo casu constructum reperitur. Sed sicut *σαίνειν* pariter cum dativo reperitur, sic multo etiam magis compositum *προσσαίνειν* admittere debere eumdem casum videtur: & *τοῖς συνδείπνοις* tuetur *ms. A.* cum edd.

Κυνοφόντιν ἑορτὴν ποιησώμεθα, ἀντὶ τῆς παρ' Ἀργείοις ἐπιτελουμένης. » Κυνοφόντιν ἑορτὴν non memini alibi lege» re. Videntur *Argivi* festum *Cynophontin* (vel potius Κυ» νοφόντια, uti legi malim) instituisse pacandae Dianae, » cum sacros illi canes occiderent *sub caniculae exortum*: » quo maxime tempore id animal rabiosum metuit fieri. « CASAUB. — *Κυνοφόντιν ἑορτὴν* ex hoc Athenaei loco statuit Meursius in Graecia Feriata pag. 183. Cuius nominis festum quum a nullo alio auctore memoratum reperiatur, probabiliter REINESIUS Variar. Lect. lib. I. c. 15. pag. 57. statuit, illud hic innui festum Argivorum, quam *ἑορτὴν 'Αρνίδα* adpellatam Conon refert narratione XIX. quo festo *occidere solebant*, inquit, *canes quotquot reperirent*. Illud festum nunc iocose Ulpianus, ab eo ipso quod illis diebus fiebat, *κυνοφόντιν ἑορτὴν* adpellat. Peragebatur illud festum in Lini memoriam, Psammathes & Apollinis filii; qui infans, inter oves educatus, a canibus discerptus erat.

f *Cratini*, *Aristophanis* & *Sophoclis* versus omisit Epitomator. In CRATINI versu cum Ἧσθε πανημέριοι χορταζόμενοι esset editum, CASAUBONUS *in Animadv.* tenens illud ipsum Ἧσθε, ait: » Versum *Cratini* sic lege:

» ἧσθε πανημέριος χορταζόμενος γάλα λευκόν. «

Ubi, quid esse illud ἧσθε voluerit vir doctissimus, aut quid opus fuerit pluralem numerum cum singulari permutare, non adsequor. Quanto expeditius fuerat, ἧσθε cum DALECAMPIO corrigere! qui (in imperfecto accipiens id verbum) *sedebatis* interpretatus erat. — In SOPHOCLIS versu pro Οἷ τοῖσι πανχορτ. idem CASAUBONUS percommode sane, nec tamen ulla urgente necessitate, malle se ait Ὃν τοῖσι: quod quidem adoptavit BRUNCK in Fragm. Sophocl. pag. 32. num. 7.

» De voce χορτάζεσθαι sic habe. Proprie *iumentis* » hoc verbum convenit, quorum *pabulum* Graecis dicitur » χόρτος, *fenum*. Inde χορτάζειν βοῦς apud Hesiodum. De» inde ad *alia* translatum est *animalia*: ut apud Platonem, » χορτάζειν ὑῶν πόλιν. Tandem etiam de *hominibus* dici » coepit. Praeter exempla ab Athenaeo allata, habes alia » apud Pollucem lib. VIII. cap. 8. & ita in Evangelio » aliquot locis. Priscianus lib. XVIII. Graeci dicunt χορ» τάζω σε ἄρτῳ, & χορτάζω σε ἄρτον. « CASAUB. — Vide quae ad Matth. 5, 6. collegit Wetstenii diligentia.

a Σόφιλος δ' ἐν Φυλάρχῳ. Nil h. l. quod sciam mutant libri: (Epitomator quidem non modo titulum fabulae, sed totum locum omisit) sed Φιλάρχῳ scribitur III.\125. e. & apud Suid. in Σόφιλος. Verba SOPHILI sic olim digesta erant:

Γαστρισμὸς ἔσται δαψιλὴς τὰ προοίμι' [προοίμια ed. Cas.]
ὁρῶ, χορτασθήσομαι.
Νὴ τὸν Διόνυσον &c.

Ubi duos priores versus sic constituendos CASAUBONUS *in Animadv.* censuit:

— — Γαστρισμὸς ἔσται δαψιλὴς
τὰ προοίμι' ὡς ὁρῶ δὲ χορτασθήσομαι.

Mihi commodius processurus visus erat secundus versus, si vocem κάρτα supplerem; quam sive ipse Athenaeus omittere potuit, sive festinans aliquis librarius, similitudine duarum priorum syllabarum verbi sequentis deceptus. προοίμια plene scripsit *ms. A.* Similiter vero dictum

IV. 132. c. habes, τὸ προοίμιον τῶν δείπνων. Eosdem ver- a
sus sic fortasse redintegrari & suppleri posse, docte, ut solet, monuit CORAY:

Γαστρισμὸς ἔσται δαψιλής. τὸ προοίμιον
ὁρῶ χαρίεν νυν, ἀλλὰ χορτασθήσομαι.

conferre iubens III. 107. b. ubi προοίμιον δείπνου χαρίεντος πεπρυτανευμένου: & IV. 132. c. ubi προοίμιον τῶν δείπνων χαριέστερον τῆς ἐν ἄστει παρασκευῆς.

Ἄμφις ἐν Οὐρανῷ. Nescio an rectius Οὐράνῳ scriberetur, ut proprium nomen. In verbis poëtae, (quae desunt in Epit.) metri rationem requiro. Pro χορταζόμενα non dubito, aut χορταζόμεθα debuisse librarium, aut χορταζόμενος, ut terminationem α & ος confuderit; de quo errore iam saepius dictum.

αὔριον δὲ ἢ ἔνηφι· τὴν γὰρ εἰς τρίτην Ἡσίοδος εἴρηκεν b
οὕτως. »Hesiodi versus hic est: Μηδ' ἀναβάλλεσθαι εἰς τ' »αὔριον εἴς τ' ἔννηφι. « CASAUB. — Exstat in Ἔργοις, num. 410. (vs. 38. in Brunckii Gnomicis.) Ibi quidem ἔννηφι cum dupl. ν postulabat metrum; at h. l. pro ἔννηφι, quod erat editum, ἔνηφι dabat *ms. A.* ut est apud Hesych. & Suid.

ὁ κοιλιοδαίμων παρά τινι κεῖται. -- Εὔπολις τοὺς κόλακας ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι οὕτω κέκληκεν. Eo vocabulo usus erat Cynulcus supra, pag. 97. c. Eodem vocabulo in *adulatores* usum esse ait Athenaeus EUPOLIDEM comicum, in cognomine dramate, passim in his libris laudato, cui scilicet titulus Κόλακες erat. — »In ea fabula »eleganter poëta appellavit parasitos κοιλιοδαίμονας: *quo-»rum* nempe *Deus venter est*, &, ut loquitur Paulus Apo»stolus, [ad Philippens. 3, 19.] ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία. Ve»tus scriptor Anonymus historiae Romanae: Ἰούνιος ὄνο»μα εἰς τὴν ἱππάδα τελῶν, καὶ φαγεῖν ζῶν (scribo καὶ »πρὸς τὸ φαγεῖν ζῶν) συνήθης ἦν τοῖς ὑπάτοις, κοιλιοδαί»μων τε καὶ ταγηνοκνισσοθήρας. Simile est κοιλιόδουλος »apud Palladium in vita Marci Abbatis; & in his libris »alibi, ὀλβιογάστωρ. [IX. 386. e.] Clemens Alexandr. de »hoc genere hominum, καί μοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος »οὐδὲν ἀλλ' ἢ γνάθος εἶναι. [Paedag. lib. II. c. 1. pag. 103. »ed. Heins.] Idem scriptor eruditissimus Eupolidis hoc ver»bum nove usurpavit pro *Daemone ganeonum praeside.* Sic »enim scribit in secundo Paedag. [pag. 109.] Τῶν δὲ ἀμ»φὶ τὰς φλεγμαινούσας κνισσώντων τραπέζας, τὰ σφέ-

b » τερα τιθηνουμένων πάθη, δαίμων καθηγεῖται λιχνότατος· » ὃν ἔγωγε οὐκ ἂν αἰσχυνθείην κοιλιοδαίμονα προσειπεῖν, καὶ » δαιμόνων κάκιστον. « CASAUBONUS. — Quid impediverit doctum Virum non video, quo minus lectorem doceret, verba ista *Anonymi scriptoris historiae Romanae* a Suida nobis servata esse in Φαγεῖν ζῶν & in Ἰούνιος. Potuerat ibi fortasse teneri φαγεῖν ζῶν absque praepositione, eâdem notione ac si esset πρὸς τὸ φαγεῖν, quod voluit Casaub. aut διὰ τὸ φαγεῖν, vel διὰ τὸ καταφαγεῖν, ut suspicari possis ex altero apud Suidam loco. Speciosa est vocabuli κοιλιοδαίμων interpretatio, *cui venter Deus est:* sed fortasse nil aliud, nisi hoc, cogitavit Eupolis & Athenaeus, cum eo uterentur, *qui felicitatem ventre metitur;* quam in partem Dalecampius pag. 97. c. & iam olim Guil. Budaeus acceperat, referente H. Stephano in Thes. II. 289. c. apud quem ibidem pro *Athen.* 12. oportebat *Athen.* 3. quod eo moneo, ne quis frustra quaerat, cum praesertim latius etiam manasse illum errorem videam.

τὸ δὲ μαρτύριον ἀναβαλοῦμαι, ἔστ' ἂν ἀποδῶ σοι τὰς πληγάς. Faceta ista ratione, & aliis talibus, utitur noster Athenaeus, ubi verba auctoris, cuius testimonium adponere cupit, non habet in promtu.

AD CAP. LVII.

c Καλλιμέδοντα τὸν ῥήτορα. » De CALLIMEDONTE *Carabo* » plura Athenaeus & hoc libro, [paulo post, lit. d. & pag. » 104. d.] & aliis quoque. [IX. 339. f. & 340. VI. 242. » d.] Nam quoties idem ab illo repetitur? Plutarchus in » Phocione: Σιωπῶντος δ' ἐκείνου καὶ διαμέλλοντος, ἀναπη» δήσαντα Καλλιμέδοντα τὸν Κάραβον, ἄνδρα θρασὺν καὶ μι» σόδημον, εἰπεῖν. « CASAUB.

Tertius ALEXIDIS *versus* in hunc modum editus legebatur:

ὀφθῆς ἴσω . . . . . πρὸς ἰταλῶν ἀποθανεῖν.

Et vetus illud ulcus erat: nam eodem modo etiam in *cod. A.* scribitur, nisi quod nullum ibi signum lacunae, quam Casaubonus punctis nonnullis, superiores vero editores asterisco indicaverunt. Nec meliora Epitomatori suum olim obtulerat Athenaei exemplum: quare prudenter ille in voce ὀφθῆς finem fecit verborum Alexidis. Versum sic farciendum proposuit CASAUBONUS:

ὀφθῇς ἴσως προσιεῖσ' ἂν ὁ τάλας ἀποθανεῖν.

ut esset sententia: »*Pro patria omnes parati sumus mori:*
»*pro matrice, sive vulva cocta, Callimedo Carabus etiam mor-*
»*tem oppetere fortasse sustineat.*« — Mihi, in eamdem sen-
tentiam, praeferendus visus est optativus verbi modus
προσεῖτ', ex προσεῖτο. Nam vocalem ι in vetustis no-
stris membranis idem ac ει valentem iam toties vidimus,
ut haec quidem nostra correctio a vestigiis literarum nul-
lo modo videri debeat discedere. Pro τάλας vero multo
commodius ἄλλως visum est: sed hanc particulam nol-
lem per *insuper* a me latine redditam, cum debuissem *fa-*
cile, temere. In versione igitur sic positum velim, *facile*
forsitan sustineat mori.

ANTIPHANIS *vers.* 1. Ἔμμητρον ἐὰν ᾖ τὸ ξύλον &c. Per- d
tinet hoc ad illam vocis μήτρα notionem, quam his ver-
bis Hesychius expressit: Μήτρα· τῶν ξύλων τὸ ἐντὸς, ὃ καρ-
δίαν τινὲς ἢ ἐντεριώνην καλοῦσι. Latine *medulla.* *Vers.* 2.
Μητρόπολις ἐστιν, *metropolis exstat*; nempe *metropolis est quae*
dicatur: patropolis non est; scil. quia nemo sic loquitur,
nec exauditum est illud nomen. *Vers.* 3. Μήτραν -- ἥδι-
στον κρέας. Laudat etiam Horatius lib. I. Epist. 15. vs. 40.

Nil melius turdo, nil vulvâ pulcrius amplâ.

Mireris hoc loco, quid sit quod *vulvam* Plutarchus in ci-
borum numero retulerit, qui *recens demum* in usu esse coe-
pissent; Symposiac. VIII. 9. pag. 733. e. *Vers.* 4. *Metras*
Chius sit-ne etiam aliunde notus, mihi incompertum.

De *Callimedonte, Carabo* s. *Locustâ* cognominato, vide
paulo ante lit. c. & infra pag. 104. d.

Διώξιππος δὲ, ἐν Ἀντιπορνοβοσκῷ. Penacute scri- e
ptum malim, Ἀντιπορνοβόσκῳ. *Ibid.* DIOXIPPI ver-
ba, ex fabula *Historiographus*, mire olim scripta, & magis
etiam mire distincta legebantur. In ed. Ven. sic scribitur:
ἐν δὲ ἱστοριογράφῳ, τὴν στοὰν διεξέπαιον ἀμφικλῆς
μήτρας δύο κρεμμαμένας; Δεῖξας ἐκεῖνον πέμπε, φὴς,
ἐὰν ἴδῃς. Eodemque fere modo in ed. Bas. Nec aliter in
ed. Cas. nisi quod in hac, multo etiam incommodius, pri-
mum post διεξέπαιον, deinde rursus post πέμπε maiori
puncto distinguatur oratio, hoc modo: ἐν δὲ Ἱστοριογρά-
φῳ, τὴν στοὰν διεξέπαιον. Ἀμφικλῆς, μήτρας δύο κρεμ-
μαμένας, Δεῖξας ἐκεῖνον πέμπε. Φὴς, ἐὰν ἴδῃς. Ad quae
emendanda nihil offerebant nostrae *membr. A.* nisi κρεμα-
μένας, pro mendoso κρεμμαμένας. *Epitomator* ista omnia
praetermisit. CASAUBONUS vero haec adnotavit: »Fabu-

e »lam inſcriptam Ἱστοριογράφον Dalecampius Amphicli
»neſcio cui tribuit, perturbatis Athenaei verbis, quae
»non ſunt obſcura: & pro διεξέπαιον legit διεκπαίζων,
»quod interpretatur διαπαίζων; [*inſultans & illudens*]
»emendatio prava, interpretatio falſa. Sic lego:

» — — — — τὴν στοὰν
» διεξέπαιεν Ἀμφικλῆς, μήτρας δύο
» κρεμαμένας
» δείξας. ἐκεῖνον πέμπε φησὶν ἐὰν ἴδῃς.

» *Irrupit per porticum Amphicles, & oſtenſis ſodali cuidam ſuo*
» *vulvis duabus quas geſtabat, Illum quem noſti, ait, mitte*
» *ad me ſi videris.* διεκπαίειν eſt *vi ſibi viam facere per ali-*
» *quem locum.* διεκπαίσασθαι τὰς θύρας apud Dionyſium
» Halicarnaſſeum. Frequens verbum hiſtoricis, alibi no-
» bis expoſitum. Κρεμαμέναι pars verſus eſt, cuius caete-
» ra verba, ut ad ſententiam non neceſſaria, auctor ſuo
» more praetermiſit. Simillimum eſt in Characteribus Theo-
» phraſti, capite de Ruſticitate, κομίσασθαι ἀπὸ τοῦ βρα-
» χίονος τοὺς ταρίχους; quae ibi ſcripſimus, vocem κρε-
» μαμένας nobis hoc loco explicant. « — Sic ille. At per-
ſpecte Vossius, de Hiſtoricis Graec. lib. III. pag. 359.
monuit, non eſſe iambicos verſus, (quod neſcio quo pa-
cto ſibi perſuaſerat Caſaubonus) ſed duos integros iu-
ſtoſque trochaicos, eo modo, quo a nobis editi ſunt,
digerendos.

AD CAP. LVIII.

Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιος &c. Vide initium libri quarti. *Ibid.*
τὴν σὺν ὀπῷ χρῆσιν αὐτῆν. »Plurimus olim *laſerpitii uſus*
» fuit in paratura ciborum inter condimenta. Teſtimonio
» ſunt innumeri veterum ſcriptorum loci, ubi σιλφίου men-
» tio, & ὀποῦ. Tanta enim plantae huius aeſtimatio fuit,
» ut generalem vocem ὀπὸς [quemlibet *ſuccum* ſignifican-
» tem] propriam ſibi fecerit ob ſingularem praeſtantiam.
» Ac licet multis Graeciae, Syriae, Mediaeque locis *ſil-*
» *phium* naſceretur, unde ſuccus exprimebatur in uſus men-
» ſarum: omnibus tamen praeſtabat *ſuccus* ille qui e regno
» *Cyrenaico* in Graeciam deferebatur. Hic igitur, ut omnium
» optimus & praeſtantiſſimus, ὀπὸς Graecis ſcriptoribus
» dictus. « Casaub.

f Ἀντιφάνης ἐν Δυσέρωσι. »Antiphanis fabula, niſi

» fallor, *Δυσέρως* inscripta erat, non *Δυσέρωτες.* « CASAUB. f Ea nusquam alibi, quod sciam, citatur: nil autem h. l. mutant libri. *Vers.* 1. Ἐκεῖσε διαπλέω. δ' ἐκπλέω. edd. διουπλεωθεν (sic) *ms. A.* quod ex διαπλέω ὅθεν corruptum iudicavi. Vocalem α cum ου in vetustis libris subinde confundi, saepe ad Polybium monuimus: vide ibi Adnot. ad I. 75, 5. T. V. pag. 324. ad X. 14, 15. T. VI. pag. 601. ad XVIII. 5, 9. T. VII. pag. 343. Et in nostris *membr. A.* in figura literae α persaepe a dextra parte ita circumducta est extrema cauda, ut simillima sit species vocalium ε & υ invicem iunctarum. Quod si cui parum perspicuum est quod dico, inspiciat in Montfauconii Calligraphia Graeca illud scripturae exemplum pag. 282. num. 6. cui maxime similem scripturam nostrarum membranarum in Praefatione pag. LXXXVIII sq. dixi: videatque ibi lin. 2. figuram literae α in voce ἀπόστολος, tum lin. 3. in ἐπαγγειλατο, rursusque ibidem in διὰ, & deinde saepius in eodem exemplo. Sonat autem διαπλέω, *navi transmitto.* Totum initium huius cap. praetermisit Epitomator, usque ad Sopatri testimonium.

Vers. 2 *seqq.* ὅθεν διεσπάσθημεν, ἐῤῥῶσθαι λέγων ἅπασιν, ἵπποις, σιλφίῳ &c. » Haec aliquis loquebatur, quem » vis maior Cyrenen detulerat, unde pedem referens & » navigationem in patriam instituens, *Ego*, ait, *illuc na-* » *vigio contendo hinc abiens, unde sumus divulsi: longum vale* » *dicens omnibus equis, & caeteris rebus universis quibus abun-* » *dat regio Cyrenaica.* In enumeratione *mercium Cyrenaica-* » *rum* res diversissimas poëta coniungit, coniunctissimas » separat. Nam ἵπποι, συνωρίδες, κέλητες, eiusdem ge- » neris sunt, pertinentque ad rem equestrem ac curulem. » Cyrenenses equitandi & aurigandi peritia olim nobilita- » bat. Ideo Pindarus εὔιππον *Cyrenen* vocat, in oda ad » Arcesilaum Cyrenaeum. [Pyth. Od. IV. ipso initio.] » Enarrator ibi: Τὴν Κυρήνην εὔιππον εἶπεν, οὐκ ἐκ τοῦ πα- » ρατυχόντος, ἀλλ' ὅτι Ποσειδῶν τοὺς Λίβυας διδάξειε τὴν » τῶν ἁρμάτων κατάζευξιν. Inde *Barcaei currus* Graecorum » literis celebrati, ut Sophoclis in Electra, [vs. 727.] & » aliorum. τῆς Κυρηναίων ἁρματηλασίας meminit & Xe- » nophon sexto Paediae, [VI. 1, 27.] & Lucianus in En- » comio Demosthenis. [cap. 23. T. IX. p. 152. ed. Bip.] » Quin adeo frequens in illa gente curruum usus, ut et- » iam intra urbis pomoeria curru veherentur, sicut Ro-

f » mani rheda aut carrucis. Alexis: [apud Athen. lib. X. init.]

"Ἄνθρωπος εἶναί μοι Κυρηναῖος δοκεῖς·
κᾀκεῖ γὰρ ἄν τις ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἕνα καλῇ,
πάρεισιν ὀκτωκαίδεκ' ἄλλοι, καὶ δέκα
ἅρματα, συνωρίδες τε πεντεκαίδεκα.

» Similiter, *σίλφιον*, *καυλὸς*, & *ὀποὶ*, [item *μάσπετει*
» *verſ.* 4.] cognata ſunt. Πυρετοὺς in hoc albo ponit iocoſe,
» *aerem* eius tractus *inſalubrem* eſſe ſignificans, in quo pluri-
» mum homines *febricitent.* Vocem *μαστοῖς* [quam *verſ.*
» 4. tenebant edd. cum mss.] loco movendam ſuadet me-
» trica lex, & ſcribendum, *πυρετοῖς*, *μαστοῖς*, *ὀποῖς.*
» Sed quid appellat *μαστούς*? Nimis enim ridiculum, in la-
» terculo nobilium mercium *mammas* ponere. An *μάσθ-*
» *λαις* ſcribendum? ut *coria* intelligantur; quorum hodie-
» que magna copia in Italiam atque Hiſpaniam importa-
» tur ab iis mercatoribus, qui cum Afris in regno Fez &
» Marocho rationem commerciorum ineunt. Idem factita-
» tum iam olim docebat Hermippus libro primo: [Athen.
» I. 27. e.] *ἐκ μὲν Κυρήνης καυλὸν καὶ δέρμα βόειον.* An
» potius ſine ulla vocum tranſpoſitione ſcribi debet *μα-*
» *σπέτοις*, *πυρετοῖς*, *ὀποῖς*? Quid ſit *maſpetum* declarant
» in hiſtoria laſerpitii Theophraſtus, Dioſcorides & Plinius.
» Minus placet quod probavimus aliquando, *μαστοὺς* eſſe
» quos vocabant Cyrenenſes *βουνούς.* Ager illorum in tres
» partes erat diviſus, eam quae ad mare, *βουνοὺς*, & mon-
» tes. *βουνοὺς* appellabant regionem mediam inter reliquas
» duas, in qua plurimi erant *colles*, vel, ut loquitur Hir-
» tius, [de Bello Hiſpan. c. 8.] *grumi natura excellentes.*
» Herodotus: [IV. 199.] *Τουτέων δὲ δὴ συγκεκομισμένων,*
» *τὰ ὑπὲρ τῶν θαλασσιδίων* [immo *τὰ ὑπερθαλασσιδίων*] *χώ-*
» *ρων τὰ μέσα ὀργᾷ συγκομίζεσθαι, τὰ βουνοὺς καλέουσι.*
» Quos illi *βουνοὺς*, Attici vocabant *μαστούς.* Heſychius,
» *τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα τῆς χώρας καλοῦσι μαστούς.* ſic
» debent haec ſcribi: vide & Pollucem. « CASAUBONUS.
— Vocab. *μαστὸν*, de *tumulo* uſurpatum vidimus apud Polyb. I. 56, 6. At id, quamquam tenent etiam vetuſtae noſtrae membranae, non erat huius loci: nam, ut alia taceam, ne tranſpoſitam quidem (ut ſuaſerat Caſaubonus) eam vocem cum *πυρετοὺς*, ferebat metrum ob primam in *πυρετοὺς* brevem. Nec magis *μάσθλαις* convenit. Quo minus dubitandum duxi, quin *μασπέτοις* adoptarem; quod perſpecte iam pridem in verſione ex-

presserat Dalecampius. *Maspetum* dicuntur *folia silphii*, ut docet Plinius XIX. 3, 15. aliique auctores, quorum verba ibi adposuit Harduinus T. II. pag. 160. not. 16. In fine illius versus, pro ὀπεῖς, perperam ὀπίσω habent membranae.

Τῆς δὲ διαφορᾶς τῆς περὶ τὴν ἐκτομίδα. »Si vera a
»est haec lectio, ἐκβολὰς vulva [quae in sequentibus ver»sibus nominatur] & ἐκτομὶς idem sunt: quod equidem »vix possum in animum inducere. *Eiectitiam vulvam* por»cariae longe anteponit Plinius. [XI. 37, 84.] Ex eo »divinabam huiusmodi lectionem: Τῆς δὲ διαφορᾶς τῆς ἐκ»βολάδος παρὰ τὴν ἐκτοκίδα, vel παρὰ τὴν ἐκ τοκάδος. »Pronuncient eruditi τὴν ἀρέσκουσαν.« Casaub. — Monuerat iam de hoc loco H. Stephanus in Thes. III. 1400. e. f. eamdem *vulvam*, quam Plinius *eiectitiam* dicit, apud Athenaeum & ἐκτομίδα & ἐκβολάδα vocari. »Sed vide»tur convenientius, ait, ἐκτομίδα μήτραν interpretari *ex»sectitiam vulvam*, ἐκβολάδα autem *eiectitiam*.« — Nil mutat noster codex: quare, donec aut melior liber fuerit repertus, aut certius aliquid ex alio vetere auctore, quod huc faciat, fuerit prolatum, ferendum (puto) erit, quod ἐκτομίδα μήτραν eamdem atque ἐκβολάδα dixerit Athenaeus. Quas vero hoc loco turbas civit Gallicus interpres, eae quidem morari nos non debent.

Ad Hipparchi *versus* mireris ne verbum quidem a Casaubono adnotatum, qui tamen in priore versu haud parum a consentiente veterum editionum & msstorum scriptura recessit. Suspicatus eram olim, ex Epitome Hoescheliana ab eo correctos aliorum librorum errores: nunc, cum videam omissa ab Epitomatore esse haec omnia, intelligo nonnisi suo arbitratu sic eum edidisse, quemadmodum & nos, nihil certius habentes, in nostro exemplo repeti passi sumus:

— — — Ἀλλὰ
ἐν λοπάσιν μ' εὐφραίνει μήτρης καλὰ πρόσωπα.

Rectius vero ut dicam, non suo ex ingenio hoc ita posuit Casaubonus, sed ex Dalecampii versione adoptavit, quae sic habebat: *In lancibus me delectat vulvae pulcra facies.* Quae dictio similitudinem aliquam habet cum illa, III. 85. f. ἐκ λοπάδων χαύνοις φρένας &c. Vide vero, ne pressius etiam aliquanto insistendo vestigiis veteris scripturae, (quae sic habet, ἀλλὰ λοπασοῦ μ' εὐφραίνῃ,) in

a hunc modum fortasse constitui prior versus debuerit:

'Αλλὰ λοπάς μ' εὐφραίνῃ· μήτρης καλὰ πρόσωπα &c.

id est, *sed lanx* (sive, *patina*) *me delectet!* sive εὐφραίνει malueris, *me delectat.* Unde vero nata sit illa υ litera in λοπασὺ, quod habent libri, aut quid sub ea lateat, non dixerim. Nam si λοπὰς σὺ statuas, primum metro non constabit ratio, nam uno pede abundabit versus; dein εὐφραίνῃς aut εὐφραίνεις oporteret.

.SOPATRI *versus* ex *Hippolyto* sic scriptus in ed. Cas. legebatur:

δίεφθα, λευκανθεῖσα, τυροῦ τε δέμας.

Ibi CASAUBONUS: »Scribo τυρουται δεμας: *caseo obtegi- »tur tota.* Sed vocem δίεφθα non praestabo sanam.« — Et τυροῦ τε quidem non nisi ex editionis Basileensis errore in editionem Casaub. irrepserat: recte τυροῦται ed. Ven. cum *ms. A.* & *B.* Nec aliud debuit *ms. Ep.* in quo quidem non expressa verbi terminatio. Ad sententiam conferri potest id quod III. 96. c. ait Antiphanes, ἑφθὸς τυρὸς ἐπιδόντι πολύς. Sed δίεφθα quid sit, non liquet. Videbatur desiderari adiectivum nomen, ad μήτρας ἐκβολὰς referendum. At ὁ καὶ ἡ δίεφθος, non ἡ διέφθη dicitur, ac multo minus etiam ἡ δίεφθα. Verumtamen imprudenti mihi excidisse intelligo, ut δίεφθος corrigerem. Tametsi enim haud raro in nostris libris permutantur inter se vocalis α & syllaba ος: (de quo haud multo etiam ante monui ad vocem σπλᾶγνα III. 96. c.) tamen hoc loco vocem δίεφθος, ob spondeum in secunda senarii sede, non ferebat metri ratio; nisi in proxima voce mendum inesse statuamus, & pro λευκανθεῖσα, quod habent editi, fortasse εὖ καυθεῖσα aut ἐκκαυθεῖσα (*ardens, bene fervens*) legendum suspicemur. Sed in primoribus quidem literis vocis λευκανθεῖσα nil dissentiunt ab editis msti: in terminatione suo more erravit scriba *codicis A.* λευκανθισα scribens (absque accentu, puto:) in *ms. Ep.* vero est λευκανθίζουσα. An pro *adverbio* accipi possit δίεφθα, quod in mentem alicui venire poterat, etiam atque etiam dubito.

b Alterum versum ex SOPATRI *Physiologo*, τὴν δηξιθυμὸν ἐντὸς ὀξάλμην ἔχων, latine sic reddiderat Dalecampius, (*Frustum*) *quod cum acri thymo intus acidam muriam habeat.* Quo spectans CASAUBONUS scribit: » Thymo ad- » iecto fieri de oxalme thymoxalmen, ex Dioscoride sci-

» mus: sed non concedemus propterea, recte fecisse in- b
» terpretem, qui Sopatri versum de thymoxalme inter-
» pretatus est. Sine ulla controversia *δηξιθυμὸν ὀξάλμην*
» appellat *δριμεῖαν*, *acrem*. Archestratus in eadem re [pau-
» lo post, lit. e.] *καὶ μήτραν ἑφθὴν ὑὸς, ἔν τε κυμίνῳ, ἔν*
» *τ' ὄξει δριμεῖ*. Eustathius *'Οδυσσ. δ'*. [pag. 183, 13.]
» *Τοιαύτης δὲ σύνθεσις ἅλμης καὶ παρὰ Σωπάτρῳ ἐν τῷ δη-*
» *ξίθυμος ἅλμη· ἔνθα τὸ δηξίθυμος ταυτόν ἐστι τῷ δα-*
» *κέθυμος*. Legas apud eumdem paulo ante & *πικρὰν*
» *ἅλμην*. « —

AD CAP. LIX.

Οἱ μέντοι ἀρχαῖοι &c. » Quod sequitur de *non solitis*
» *olim in Gustationibus apponi vulvis, & lactucis, & caeteris id*
» *genus*, exposuimus iam ante libro superiore. De lactu-
» cis idem dicit Martialis:

» *Claudere quae coenas lactuca solebat avorum,*
» *dic mihi cur nostras inchoet illa dapes.* « CASAUB.

'Αρχέστρατος γοῦν - - μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς προπό-
σεις καὶ τὸ μύροις χρήσασθαι φησίν: intellige, *φησὶν παρε-*
τέχθαι ταῦτα, *adpositos esse hos cibos*. *αἱ προπόσεις* autem
non sunt *τὰ προπόματα*, *gustationes*, sed *τὸ προπίνειν τὰς*
φιλοτησίας. Vide Polluc. VI. 30.

In ARCHESTRATI *vers.* 1. *'Αεὶ δ'*. Rectius *Αἰεὶ δ'*:
quod adnotavit Brunck, ex *ms. B.* ut videtur. Ex *ms. A.*
quidem nil enotatum. *Ms. Ep.* vero *ἀεὶ* tenet. *Vers.* 2.
recte *ἀνθῇ* dedere *ms. A.* & *Ep.* Perperam *ἀνθεῖ* edd. *Vers.*
3. *σταχτοῖσι μύροις*, *liquidis unguentis* interpretatur Bro- c
daeus, Miscell. V. 7. in Gruteri Thes. Crit. II. 534 sq.
Confer vero V. 194. b. *Vers.* 4. *καὶ σμύρναν*. Vitiose *καὶ*
σμύρναι ed. Cas. 2. & 3. *Ibid.* *λιβανόν τε πυρὸς μαλα-*
κὴν ἐπὶ τέφραν. Ignis *μαλακὸς*, *lenis*, *lentus ignis* est, II.
54. c. At *τέφρα μαλακὴ* parum commode dici videtur.
Cinis certe, super quo adolere thura volueris, *ardens* es-
se debet, & *candidis prunis mixtus*. Quo magis placet *μα-*
λερὴν, quod ad exemplum aliquod editionis Basileensis,
in Parisiensi Bibliotheca servatum, adnotavit vir doctus.
Suidas: *Μαλερόν· λαμπρὸν, σποδόεν, ἰσχυρὸν, ὀξύ. τὸ*
μαλερὸν πῦρ· τὸ ὀξὺ, σφοδρόν. Paria habet Hesychius.
Notulae marginibus illius exempli Athenaei inscriptae,
quarum partem *Schweighaeuserus* meus mecum communi-

c cavit, in Catalogo Bibliothecae Parisiensis auctori tribuuntur *Emerico Bigoto*: videndum vero, ne ad FLORENTEM CHRISTIANUM fuerint referendae, qui, ut dominus olim libri, suum nomen in extrema ora paginae, quae titulum exhibet, hoc modo inscripsit, φ. χριστιανοῦ. Nonnullae certe ex istis notulis haud dubie hunc auctorem habent; verbi caussa illa, quae ibi pag. 48. ed. Bas. ad lin. 25. adscripta est: (ed. Cas. III. 95. e.) „*Amphitruo* „*δεύτερος*, *Tragoedia Archippi*. Puto hunc auctorem desi„gnari apud Hesychium vocabulo 'Επενώτισεν.“ Eadem coniectura (in *Florentis Christiani* notulis, ad exemplum impressum Hesychii adscriptis, reperta) sub FLORENTIS nomine laudatur in Albertina Hesychii editione l. c. Confer Alberti Praefat. ad Hesych. pag. 32. sect. 9.

Vers. 6. 'Εμπίνοντι δέ σοι. Intellige de πότῳ μεταδορπίῳ, quem dicit Pollux VI. 30. Corrupte ἐμπίπτιντα *ms. Ep.* *Vers.* 7. Verba ἔν τε κυμίνῳ integra servavit *Epit.* In *ms. A.* desideratur syllaba κυ, spatio nonnullo relicto. *Vers.* 9. ὡς ἂν ὑπάρχῃ ὥρη. „Scribo ὧν ἂν potius „quam ὡς.“ CASAUB. — Placeret utique ὧν: sed vulgatum tuetur *ms. A.* quod intelligi poterit ut latinum *prout.*
d Quatuor ista verba desunt Epitomae. *Vers.* 11. οὐδὲν ἔθοντες. CASAUBONO obsecutus sum, monenti: „Scri„be ἔθοντες, ut in Epitome Hoescheliana: pro ἔδοντες. „Nam & Eustathius sic legit, ubi disputat de obsoleto „verbo ἔθω. — Tenet eamdem scripturam noster *ms. Ep.* quam quidem non ob Eustathii auctoritatem, (qui Athenaeum nonnisi ex eadem Epitome cognitum habuit) praetuli vetustarum nostrarum membranarum scripturae; sed quod ubique *Homerum*, qui illo uti verbo adsueverat, imitari solitus est *Archestratus*. *Vers.* 12. 'Αλλὰ σὺ μὴ πείθου. Sic recte *ms. Ep.* cum edd. Corrupte 'Αλλὰ συμπείθου *ms. A.* *Vers.* 13. ἄλλα γ' ἐκεῖνα. ἀλλα γε κεῖνα *ms. Ep.*

Versus 14. sic vulgo scribebatur:

πτωχείας παράδειγμα καλῆς ἑφθῆς, ἐρέβινθοι.

Ubi CASAUB. „Scribo πτ. π. καλῆς, ἑφθοί τ' ἐρέβινθοι. „Dalecampius vero sic, φακῆ ἑφθὴ ἐρ. Non sequor hunc „ducem.“ — Nil mutat *ms. A.* Epitomator vero, omissis verbis nonnullis, suo arbitrio sic scripsit: πτωχείας παραδείγματα, ἐρέβινθοι, κύαμοι, μῆλα, ἰσχάδες. Vides, φακῆν hunc in suo exemplo non legisse: nec in vilioribus

cibis habita olim lenticula. Placuit ἑφθοί τ' a Casaub. propositum: sed καλῆς non ferendum putavi: quod si quis pertinacius defenderit, intelligendum fuerit sicut cum latine *splendidam miseriam* dicimus. At, tam saepenumero in quibuslibet libris permutatas inter se voces κακὸς & καλὸς vidi, ut nullius etiam libri auctoritate κακῆς corrigere non dubitaverim. Homo de Archestrati secta nullum *malum* peius tristiusque novit *paupertate*. *Vers.* 21. e
ἀναρίθμους recte edd. *ἀναριθμήτους mss. A.* & *Ep.* contra metri rationem.

AD CAP. LX.

Γναμικῶς καὶ ἡμῖν. Recte *ἡμῖν ms. A.* cum ed. Ven. f
Perperam *ὑμῖν* ed. Bas. & inde ed. Cas. Sed *καὶ* particula non habet quo referatur. Itaque aut adverbium quoddam intercidisse videtur, v. c. *καὶ σεμνῶς*: aut *καὶ αὐτὸς* legendum, *& ipse*, scil. *haud secus ac* Hesiodus, *Ascraeus poëta.* Omisit ista verba cum aliis nonnullis Epitomator, qui & mox deinde in Damoxeni versibus passim partim versus aliquot integros, partim verba nonnulla suo arbitratu praetermisit.

παρὰ Δαμοξένῳ - - ἐν Συντρόφοις. Hinc Suidas in *Δαμόξενος: τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύντροφοι, ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν.*

DAMOXENI *versus* Excerptis suis inseruit GROTIUS p. a
699 sqq. cuius *versionem latinam* (paucis quidem in versibus nostrae lectioni a nobis adcommodatam) contextui nostro subiecimus. De ea versione ipse GROTIUS in *Notis* loquens: »Sunt in hoc Fragmento, inquit, multa vocabula physicae artis ex Epicuro & Democrito, quae nos »Lucretianis interpretati sumus.« — Eosdem versus ex professo pertractavit *Samuel* PETITUS, Miscell. lib. V. cap. 4. pag. 83-90.

Vers. 4. *κατεπύκνωσα* verbum est Epicuro frequentatum, de quo vide pag. 103. b. quo minus solicitari debuit, nisi gravis in primis caussa adesset. Nec vero opus esse videtur, ut cum Grotio *καταπέπωκα* legamus. Potuit is qui loquitur, olim coquus fuisse Epicuri, & multum pecuniae *corrasisse cumulasseque*: potuerat vero idem simul doctrinâ Epicuri aliquatenus imbui, eatenus certe, ut & dictionem in Epicuri schola usitatam imitari, & prae-

a cepta nonnulla ex eadem ſchola petita in ſermonibus ſuis iactare ſciret.

Verſ. 5. Cum in fine ſenarii iambici non eſſet locus verbo καθήγησαι, adnotavit CASAUBONUS: »Fortaſſe »καθηγέτα, *ὁ magiſter:* ἡγέτης etiam dicitur; & pro κα»θηγητὴς, καθηγέτης, ut Μουσηγέτης.« — Inde καθήγετα, accentu in antepenultimam retracto, adoptavit Grotius, & nos cum eo. Cui emendationi favet nonnihil noſter *ms. A.* in quo non καθήγησαι, ſed καθήγησα: quamquam deinde ſuper prima litera vocabuli μάγειρος adpictum eſt neſcio quid, quod ad hanc vocem referendum videri poterat, ſed tamen alio pertinere videtur.

Tres verſus ſequentes, (quos omiſit Epitomator) ſic olim editi legebantur:

Μάγειρος ἦν, κἀκεῖνος οὐκ ᾔδει, θεοὶ,
ποῖος μάγειρος, ἡ φύσις πάσης τέχνης
ἀρχέγονον ἐστὶν ὦ ἀλιτήρια.

Ubi de corrupta voce ἀλιτήρια nullum aliud dubium ſubortum erat CASAUBONO, niſi quod accentum male poſitum, & ἀλιτηρία ſcribendum exiſtimaret; quod pro vocativo foeminini generis ille accepit. Quo ſpectat, quod de *argumento* iſtorum DAMOXENI *verſuum* inde ab initio ait: »Continetur iis *ſermo a coquo habitus cum* neſcio qua »*muliere*: cui narrabat ille, artem ſuam edoctum ſe fuiſſe »ab Epicuro. Cum exclamaſſet mulier, ſimilis non cre»denti; id cocus aegre ferens, *Sceleſta*, inquit, *neſcis*, »*Naturam, cuius interpres Epicurus, omnium artium eſſe ma*»*trem, atque omnium diſciplinarum principia in ſe continere.*« Dein tres iſtos verſus ſic ſcribendos interpungendoſque cenſuit:

Μάγειρος ἦν κἀκεῖνος; οὐκ ᾔδεις; Θεοὶ,
ποῖος μάγειρος! ἡ φύσις πάσης τέχνης
ἀρχέγονός ἐστιν, ὦ ἀλιτηρία σύ γε.

»Illud οὐκ ᾔδεις; [inquit] a coquo pronunciatur. Si ſcri»bas οὐκ ᾔδειν, mulieris erunt verba: *Hoc ego neſcivi ha*»*ctenus.*« — DALECAMPIUS ᾔδει, quod erat editum, in tertia perſona acceperat; ἦν vero in prima: »*Coquus eram*, »*nec ille ſciebat.*« — GROTIUS οὐκ ᾔδεις adoptavit, a Caſaub. propoſitum; eaque verba cum ſequentibus coquo tribuit: poſtremum vero verſum ita mutavit, ut ſub contextu noſtro indicavi. — BRUNCKIUS ad oram ſui libri notavit: »E cod. Reg. [noſtro *ms. B.*] ſic ſcribendum:

»μάγειρος ἦν κἀκεῖνος. B. οὐκ ᾔδη, θεοί, a
»ποῖος μάγειρος. A. ἡ φύσις πάσης τέχνης
»ἀρχέγονόν ἐστ', ἀρχέγονον, ὦ ἀλιτήριε.«

Recte utique οὐκ ᾔδη, in prima persona, attica forma pro ᾔδειν, *non noveram.* Ipsum-ne vero ᾔδη in codice msto expressum repererit Vir doctus, an vocem ᾔδει, mendose ibi (sicut in edd. & in nostro *ms. A.*) scriptam, pro ᾔδη acceperit, non possum confirmare: illud certum habeo, in nostris membranis ᾔδει hoc loco ex scribae illius more nihil aliud valere nisi id ipsum quod Brunckius voluit probavitque. *Postremus versus* eodem modo, quo a Br. ex *ms. B.* descriptus est, in *ms. A.* exhibetur, nisi quod ἐστιν plene scriptum, cum ἐστ' per apostrophum metri ratio necessario requirat. Pro vulgato ἀλιτήρια, ἀλιτήριε oportuisse ex coniectura iam olim viderat GROTIUS; monens, morem esse contemtim loquendi apud inferiores. Quod autem idem Grotius ait, ὦ ἀβελτηρία vulgo scriptum fuisse, id imprudenti magno viro excidit: nusquam enim illa scriptura (in nulla certe Athenaei editione) reperitur.

Vers. 9. Οὐκ ἔστιν οὐθὲν τοῦ πονεῖν σοφώτερον. In fine versus perperam *comma* adhaesit nostro exemplo ex ed. Casaub. cum *fortius interpungenda* esset oratio. Subiecta Grotii versio refertur ad Graeca ipsius, diversa a nostris. Ex nostra coniectura ita reddendus fuerat hic versus: *Nihil sapientius est, quam naturam elaborare*, id est, *excolere, & operam dare ut eam sequamur.* Quam vim habeat vulgata scriptura τοῦ πονεῖν, non percipio. Quod vero CASAUBONUS in *Animadv.* ait: »Scripti, τοῦ ποιεῖν, *usu* »*& praxi.*« — suo rursus more docti cuiusdam viri emendationem pro codicum msstorum lectione videtur accepisse: nostri certe *mssti A.* & *B.* πονεῖν tenent; in *Epit.* vero desunt omnia a vers. 5-12. Videtur tamen Grotius, Casauboni auctoritate commotus, verbum ποιεῖν adoptasse.

Vers. 19. μὴ Δημόκριτόν τε πάντα. Sic & mssti Ca- b sauboni, & nostri *A. B.* & *Ep.* cum ed. Ven. & Grot. μὴ Δημοκρίτου τε ed. Bas. & Cas. — »Hunc philoso»phum (*Democritum*) potissimum coquus nominat, tan»quam praecipuum naturalis philosophiae auctorem, & »quem Epicurus in multis erat imitatus. Paulo post [*vs.* »31.] innuit poëta, *de Saporibus* fuisse scriptum a DEMO-

b »CRITO; quod verum eſſe ſextus de Cauſſis Plantarum »docet, itemque Galenus libro II. de Elementis, & alibi. « CASAUBONUS.

Verſum 14. ſic ſonantem in editis,

μᾶλλον δὲ κατέχοντα, καταγέλα σύ γ' ὡς κενοῦ.

in eorum numero verſuum notavit HERMANNUS, (de Metris Poëtar. Graec. & Rom. pag. 155.) »qui proce-»leuſmaticum acrius tueantur.« Quod genus ille, utpote legi ab ipſo latae repugnans, minime quidem probat, corrigendumque cenſet ubicumque in promtu eſſet emendatio; at in hoc tamen verſu nihil tentavit, ferendumque iudicaſſe videtur. *Proceleuſmaticum* ſcilicet vocat Vir doctus non modo quatuor brevium ſyllabarum in uno pede concurſum, verum etiam quatuor ſyllabas ita concurrentes, ut pars ad praecedentem pedem, pars ad eum qui hunc ſequitur, pertineat. Ac ne mihi quidem, prima ſpecie, ſatis commode fluere iſte ſenarius viſus erat, nempe ob dactylum cum anapaeſto in ſecunda dipodia concurrentem: ſed poſtquam verſum ita ut fieri ſemper debet, breves ſyllabas leviter perſtringendo, longis paulo diutius inſiſtendo, tentavi pronunciare; numerum in eo nec ingratum, nec ulla ratione incommodum percipere mihi viſus ſum. Nec vero idcirco talem, qualem cum ſuperioribus omnibus editionibus exhibui, e poëtae ſtylo exiiſſe hunc verſum praeſtabo: quin potius, cum *omiſſis vocalis σύ γ'* ambo noſtri *codices A.* & *Ep.* eumdem ſic exhibeant,

μᾶλλον δὲ κατέχοντα, καταγέλα ὡς κενοῦ:

viderint artis magiſtri, ne quâ aliâ commodiore fortaſſe ratione ſuccurri laboranti metro potuerit.

Verſ. 15 *ſq.* Cum ſic vulgo legeretur, conſentiente *ms. A.* (nam in *Epit.* omiſſi verss. 15-18.)

καὶ τὸν Ἐπικούρου κανόνα μισθώσω σαφὲς,
ὡς ἐκ διατριβῆς:

iſta latine ſic reddidit DALECH. *Ac illum mercede conducito, qui Epicuri Canonem uſu plane didicerit:* adiectâ adnotatione ex Laërt. X. 30. de Epicuri *Canone*, qui erat libelli titulus quo ea pars philoſophiae tractabatur, quae *λογικὴ* vel *διαλεκτικὴ* aliis dicebatur. Inde CASAUBONUS: »Dalecampius »*μίσθωσαι* [corrigebat] vel *μισθωσον*. Sed verſus deſit »opus eſt, ſi volumus eam eſſe, quam expreſſit ille, »ſententiam. *σαφὲς* in extremo verſu mihi ſatis *ἀσαφές*.

»Illud, ὡς ἐκ διατριβῆς, interpretor, ὡς ἂν ἐκ διατρ. b
» *Compara tibi Canones Epicuri, tamquam unus aliquis ex alu-*
» *mnis eius disciplinae.* « — Adnotavit BRUNCKIUS, in *ms. B.* diversas personarum partes ita indicari, ut verba Μισθώσω - - διατριβῆς alteri personae tribuantur, tum rursus ista coquo, Τοῦτο δεῖ γὰρ εἰδέναι. Videtur HERMOLAUS BARBARUS, qui illum descripsit codicem, in dramatum fragmentis ab Athenaeo citatis, pro suo sensu partes personarum distinxisse. In vetustis *membr. A.* nihil tale comparet. Nos GROTII emendationem, μισθώσας ἄφες, subiectâ eiusdem interpretatione, adoptavimus. Et est quidem mutatio, a magno Viro scripturae librorum adlata, ita levis, ut, recte adhibitam fuisse, nemini dubium videri deberet, si modo sententiam satis lucidam commodamque funderet haec emendatio. At fateor, in sententia ab ipso Grotio expressa, eam desiderari lucem posse, quae ipsa per se fidem faciat sui, & emendationem adhibitam extra dubitationem ponat. Quod si μισθώσω (activâ voce) posset *mercede conducam* denotare, aut si μισθοῦμαι legeretur, quod idem valeret ac μισθώσομαι in futuro; tunc ex parte veram esse suspicarer illam partium distributionem, quam e *ms. B.* Brunckius adnotavit, scil. hactenus, ut duo verba μισθ. σαφὲς ab altera persona dicta intelligi deberent, quae responderent istis superioribus καταγέλα ὡς κενοῦ. Sic nempe, pro eo quod gloriosus coquus *ridendum talem illiteratum* dixerat, alter dein dixerit, *immo talem ego lubens mercede conducam;* significans scilicet, se *literatum* potius coquum ridere, eique *illiteratum* praeferre. Cuius responsum non curans gloriosus ille, ac ne audiens quidem, pergit dicere: Ὡς ἐκ διατριβῆς τοῦτο δεῖ γὰρ εἰδέναι, &c. quod videri poterat nude hoc sonare', *Nam usu cognitum hoc habere debet.* At doctior est huius hominis sermo; vox διατριβὴ e scholis philosophorum petita est, & modo *scholam ipsam* denotat, modo *studium scholasticum, eruditum studium,* & *disputationes doctorum hominum.* (conf. III. 103. d.) Itaque praeponit ὡς particulam, & hoc dicit, *Nam veluti ex erudito studio & ex doctorum hominum commercio notum hoc debet habere,* &c. —

Vers. 17. τίν' ἔχει διαφορὰν πρῶτον. πρῶτος edd. nec aliud enotatum e *ms. A.* πρῶτον ex coniect. correxit Grotius: id ipsum vero etiam in *ms. B.* legi adnotavit Brunck. Quod unice verum iudicavi: suspicatusque sum,

eamdem fortasse scripturam in *ms. A.* diligentiam nostri exploratoris effugisse.

Vers. 18. γλαυκίσκος. De *glaucisco* nonnihil dictum ad II. 62. d. Animadv. T. I. pag. 418. Conf. mox pag. 103. d. Est autem haud dubie γλαυκίσκος nil aliud nisi *iuvenis glaucus*, (conf. Gesner. pag. 388.) de quo pisce vide II. 68. a. & VII. 295 sq.

c *Vers.* 19. ποῖος περὶ δύσιν Πλειάδος. Cum ἐπὶ δύσιν Πλειάδος esset editum, adnotavit CASAUB. » Scripta » lectio, ἐπὶ δύσιν Πλειάδων. « Eamdemque scripturam, a Grotio adoptatam, e *ms. B.* adnotavit Brunck. At, quod nos edidimus, περὶ & Πλειάδος communi consensu recte dedere nostri *mssti A.* & *Ep.* De Πλειάδος δύσει videsis notata ad Polyb. III. 54, 1.

Vers. 20. ἰχθῦν in sing. cum circumflexo exhibent h. l. scripti & edd. Poterant & ἰχθὺν, ut alibi: nam & sic ultima longa foret. *Ibid.* ὑπὸ τροπάς τ' ἐστὶ. Coniunctivam particulam GROTIUS ex coniectura adiecerat: nunc eamdem perspicue etiam expressam video in *ms. Ep.* Cur vero vocabulum χρησιμώτατος in χρησιμώτατον mutaverit idem Grotius, non modo caussa nulla adparet, sed & perincommode id factum videtur. Esse autem consulto a se hoc mutatum, ipse in Notis declarat.

Vers. 21-23. *Vicissitudines* (*temporum*,) inquit, *& motus* (*solis*) *maximum inferunt hominibus malum*; scilicet, si illarum mutationum rationem hi non habent, & vitae suae rationem ad illas non adcommodant: *tum & diversitatem efficiunt in eis rebus quibus in cibum utimur.* ἐν ταῖς τροπαῖς temere scripserant librarii, cum e superioribus versibus τροπὰς adhuc in animo haberent. τροφαῖς in meo exemplo iam ex coniect. correxeram, cum idem Grotio placuisse vidi. Post ἀλλοιώματα vero, *coniunctiva particula* nonnisi meâ de coniecturâ adiecta est, quà non carere posse visa mihi erat oratio. Latebat vero etiam fortasse eadem particula τ' in scriptura *codicis Ep.* in quo ἀλλοιώματ', pro ἀλλοιώματά τ'. Coniunctiva particula opus esse Grotius etiam iudicaverat: sed eam propius initium versus posuit, & cum reliquam verborum distinctionem, tum vocem ἠλίβατον in ἠλίβατα mutavit, hoc modo constituens totum hunc locum:

αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἵ τε κινήσεις κακόν·
ἠλίβατα δ' ἀνθρώποισιν ἀλλοιώματα.

ἐν ταῖς τροφαῖς ποιοῦσι. — c

Quae quidem ratio parum probabilis mihi visa erat; cum praesertim in ἠλίβατον, (ad κακὸν nullâ interpositâ distinctione referendum) consentiant libri omnes. Est tamen in eiusdem versus priori hemistichio dissensus librorum, qui turbare nonnihil nos possit. ἠλίβατον ἐν ἀνθρώποισιν, sicut nos edidimus, sic legitur in superioribus editionibus: sed ἐστ' ἀνθρώποις habet *ms. A.* quod percommodum videri posset, nisi sic pes spondeus in quartam senarii sedem incideret. Itaque omisso verbo ἐστ', utpote ex interpretatione adiecto, sic oportebat,

ἠλίβατον ἀνθρώποισιν.

Quod ἐν ἀνθρώποισιν scripsit primus editor, id ex *Epitome* sumsisse videtur, in qua est,

ἠλίβατον· ἔν τ' ἀνθρώποις ἀλλοιώματ'.

At ibi ἔν τ' istud haud dubie ex ἐστ' corruptum: nec omnino opus hic erat ἐν particulâ, quam *deletam* velim. Eamdem voculam aliâ ex caussâ, (ne scilicet quatuor breves syllabae concurrerent) deleri iusserat HERMANN, de Metris pag. 155.

Vers. 25. Τίς παρακολουθεῖ ταῦτα; » *Quis coquorum ad* » *ista attendit?* Sed ταῦτα pro τοῖσδε non est ferendum. « CASAUB. — GROTIUS, alteri personae verba ista tribuens, *Quotus ista quisque observat?* interpretatus est. Ac sane, & *sequi*, & *mente adsequi*, *intelligere*, & *mente persequi*, id est, *attendere*, *observare*, significare potest istud verbum παρακολουθεῖν: sed, quocumque significatu, nusquam cum *accusativo* casu, constanter cum *dativo* constructum reperitur. Et tamen (quoniam τούτοις non fert metrum) τοῖσδε, utpote nimis recedens a scripturae vestigiis, quam tenent cum editis ambo nostri codices, non sum ausus in contextu ponere: sed, donec melius aliud certiusve occurrerit, ferendum vulgatum, quamvis suspectum, iudicavi. Nihil enim promovere *Sam.* PETITUS visus est, cum l. c. pag. 84 sq. statuit, nove sed eleganter dictum esse παρακολουθεῖν, pro *insuper habere*, *negligenter exsequi praecepta*; fere ut παρακούειν. Nam etiam sic dativus casus desiderabatur; ut taceam, pronomen τις postponi debuisse verbo ea notione accepto. *Ibid.* τοιγαροῦν στρόφοι. conf. III. 116. a. Adde Hemsterh. ad Plut. pag. 432.

Vers. 30. ὁ χυμὸς ὁμαλῶς πάντ. Magis placet, transpositis verbis cum *ms. Ep.* legere ὁμαλῶς ὁ χυμὸς πάντ. — d

d Petitus pag. 85. ὁ χυλὸς malebat, ut adluderetur ad illud Epicuri dictum in libro περὶ Τέλευς, apud Athen. VII. 278. f. & 280. a. οὐ γὰρ ἔγωγε νοήσω τἀγαθὸν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν ἡδονάς. At, primum, idem valet χυμὸς & χυλὸς, ut perinde sit, utro nomine utaris: deinde, ibi de *saporibus* loquitur Epicurus, hic vero de *succo nutritio* agitur.

Versus 31. *&* 32. sic in editis legebantur:

Χυμὸς λέγεις, Δημόκριτος οὐδὲν πρᾶγμα τὰ
γινόμενα ποιεῖ τὸν φαγόντ' ἀθρυπτικόν.

Ibi Casaubonus: » Versus XXXI sphinx est, cui opus » Oedipo. Legi potest, Χυμὸς λέγεις; Δημόκριτος οὐδέν. » ταῦτα δὴ γινομ. &c. Prima verba sunt illius quam al- » loquebatur cocus. « [Vidimus supra, Casaubonum existimasse, cum *muliere* colloqui coquum.] » Admirata enim, » quod vocabulo philosophorum ac medicorum χυμὸς in » praeced. versu esset usus hic cocus: *Quid?* ait; χυμοὺς » *tu nosti, & de iis loqueris? iam ergo Democritum physicum* » *nihil est cur miremur.* Pergit deinde coquus: *Haec*, in- » quit, *quando ita fiunt, acutum reddunt illum qui cibis ita* » *paratis vescatur.* ἀθρυπτικὸν vel ad aciem oculorum, vel » acumen ingenii, potes referre. « — Sic ille: cui in prioribus verbis adsentiens fere Petitus; verbaque illa, Δημόκριτος οὐδὲν, reddens, *Nihil ad te collatus Democritus;* deinde πράγματα legit, & reliqua tenens, sic interpretatur: *Nihil est quod mireris; eventa nos cautos fecerunt.* — Grotii emendationes sub contextu indicavimus, & latinam eiusdem versionem subiecimus. In cuius ratione illud utique violentum, quod vulgatum γινόμενα in τὰ δ' ἀνώμαλα mutavit; respiciens illud ὁμαλῶς, quod paulo ante praecessit. Sed istud praeclare viderat, & collato praesertim versu seq. intellexerat, ἀθρυπτικὸν ex ἀρθριτικὸν esse corruptum. Ipsum vero hoc ἀρθριτικὸν perspicue exhibet noster *ms. A.* (Epitomator quidem duos istos praetermisit versus.) In reliquis verbis nil mutat idem *ms. A.* nisi quod non post λέγεις, sed *post* Δημόκριτος *interpungit* orationem. Cuius rationem nunc demum, cum iterum expendo, vero proximam esse, mihi videor intelligere. Itaque sic rescriptum velim:

B. Χυμοὺς λέγεις; Δημόκριτος! A. Οὐδὲν πρᾶγμα. Τὰ
γινόμενα ποιεῖ τὸν φαγόντ' ἀρθριτικόν.

Hoc sensu: B. *Chymum tu dicis? Ipse mihi videris esse De-*

mocritus! A. *Id quidem parum est. — Quae vulgo fiunt, arthriticos faciunt comedentes.* Nempe postquam alter (sive serio, sive per iocum potius) ob id quod de *chymo* dixerat coquus, cum *Democrito* eum comparavit; obiter respondet vanus homo, *Parum hoc est*: scilicet; *hoc quod de naturae cognitione, qua imbutus ego sum, adhuc audivisti: longe etiam maiora audies.* Tum propere pergit *de morbis* dicere, *quos efficiant cibi a vulgaribus & ignaris naturae rerum coquis imperite parati.* d

Vers. 34. πᾶς ὁ φύσεως ἐντός. Nil opus erat, ut ἐντὸς in ἔννους mutaret Grotius. Quemadmodum λόγων ἐκτὸς dicitur *illiteratus*, & λόγων ἐντὸς, *literis & doctrina imbutus*; qua ratione Plutarchus dixit, πάσης ἐπιστήμης καὶ τέχνης ἐντὸς γενόμενος: (citante Budaeo in Comment. Ling. Gr. pag. 179.) eâdem ratione φύσεως ἐντὸς perapte dictus fuerit is, qui *cognitione naturae imbutus ac velut initiatus est*, neque a limine solum philosophiam naturalem salutavit.

Vers. 36. οἷα 'στιν. Sic cum Grotio correxi: οἷ' ἐστιν e proposuerat Casaub. Debuerat saltem οἷ' ἐστίν. Ferri sane non poterat οἷαν τιν', quod habebant edd. & multo minus οἷαν τὴν, quod est in *ms. A.* Nec vero obscurum est quid deceperit librarios, qui nempe haec cum sequenti voce ὀσμὴν coniunxerant. In *Epit.* inde a *vers.* 31. omissa pleraque aut brevissime contracta sunt. ὀσμὴν mutare non sum ausus; quamvis commodius videatur ἐδωδὴν, quod a Casaub. propositum adoptavit Grotius. *Versu seq.* vero, necessario ποιοῦντας fuit corrigendum, quemadmodum dein ὑποτρίβοντας consentientibus libris legebatur. *Ibid.* αὑτοῖσι idem valet ac ἑαυτοῖσι; nec opus erat, ut αὑτοῖσι cum aspero spiritu scriberemus, quod voluit Casaub.

Vers. 39. Ὥς μοι κέχρησαι. Sic *ms. A.* cum edd. quae si vera est scriptura, fuerint utique alterius verba, conquerentis de coquo, quod nescio *quo modo* contemtim & insolenter *ipsum tractaverit*: quem etiam ἀλιτήριον supra nominaverat. CASAUBONUS, ὃς μοι κέχρηται legendum proponens, ait: » Sensus est: *Quoties videbis aliquem coquum ex diversis & contrariae naturae piscibus unum cibum parare, eumque sesamo respergere, oppedat ad illorum unumquodque*, hoc est, *factum illius improbet atque aspernetur, quicumque utetur me coquo, meque audiet.* «

e *Ibid.* Τί γὰρ ἂν εὖ γένοιτ' ἔτι. Sic recte *mss. A.* & *B.* Perperam γένοιτό τι edd.

Verſ. 42. Pro συμπλεκομένας, (quod cum edd. tenet *ms. A.*) corrigendum συμπλεκομένης recte monuit CASAUB. Et hoc ipſum habet noſter *ms. Ep.* Adnotavit idem CASAUBONUS: »Translatio eſt a lucta. συμπλέκεσθαι »ἁφὰς, pro μίσγεσθαι μίξεις.« — *Samueli* PETITO vero idem vocab. ἁφαὶ ex muſicorum arte adſcitum videbatur, ut plura quae deinde occurrunt.

f *Verſ.* 45. ἐγὼ γὰρ εἰς τοὐπτάνιον οὐκ εἰσέρχομαι. Cum εἰς τοὐπτανεῖον, quod h. l. tenent libri omnes, metro non conveniret; GROTIUS ἐγὼ γὰρ ὀπτανεῖον correxit. At τοὐπτάνιον penultima brevi ſcriptum oportuiſſe, oportune monuit VALCKENAR. ad Phoeniſſas pag. 252. &, ſic omnino uſurpaſſe Atticos, ex Phrynicho pag. 120. & Herodiano Grammat. apud Etymolog. Magnum, iam pridem docuerat BENTLEI ad Menandri Fragm. pag. 115. Vide Athen. IV. 170. f. ubi membranae noſtrae verum tenent, & VII. 290. c. d. ubi eamdem ſcripturam metri ratio neceſſario requirit.

Verſ. 46 *ſq.* ἀλλά, τί, θεωρῶ πλησίον καθήμενος·
ποιοῦσι δ' ἕτεροι. — —

ἀλλά τι θεωρῶ &c. ſcribunt vulgo. Ego τί interrogative ſcribendum putavi: & duobus commatibus intercepi voculam, quo ſignificarem, tali quodam modo intelligenda iſta verba, ἀλλὰ πλησίον καθήμενος θεωρῶ τί ποιοῦσιν ἕτεροι· καὶ ἐγὼ μὲν οὐδὲν ποιῶ, ἕτεροι δὲ ποιοῦσι: vel, brevius, ἀλλὰ ποιοῦσιν ἕτεροι, ἐγὼ δὲ πλησίον καθήμενος ὁρῶ τί ποιοῦσιν. Quod ſi cui pro hac ſententia paulo intricatior videbitur iſta verborum ſtructura; non dubito, aliàs ſimiles, ſi quis hoc egerit, apud dramaticos poëtas reperturum. Sed nunc, dum haec relego, alia occurrit ratio, ut expeditior, ſic fortaſſe etiam verior: ſcilicet, ut ſic dictum intelligamus:

B. Ἀλλὰ τί; A. Θεωρῶ πλησίον καθήμενος,
ποιοῦσι δ' ἕτεροι.

B. *Tu vero quid?* A. *Specto, prope adſidens; alii vero opus faciunt.* Tum vero rurſus inſtat alter: B. Σὺ δέ; quemadmodum, pro vulgato σοὶ δὲ, CASAUBONUS ait: »σὺ δὲ, »vel σὺ δὲ τί; ſcribi malim. Dixerat cocus, *ſe in contem»platione occupatum alios ſinere manum operi admovere.* Quae»rit foemina, σὺ δὲ τί; *tu interea quid facis?* Reſpondet

» autem, λέγω τὰς αἰτίας. « — Quam posteriorem interrogationem cum responso in unum contracturus Epitomator, quaestionem omisit, responsum sic enunciavit, Ἐγὼ δὲ λέγω τὰς αἰτίας. Sic cum accipienda mihi nunc videatur ista scriptura Epitomes, nollem eam in contextum a me adoptatam: &, Σὺ δέ; velim repositum. Confusio vocalis υ & diphthongi οι est in frequentissimis librariorum erroribus. Quod si Σοὶ δὲ tenendum, intelligendum fuerit, *tibi & tui similibus*, *tuae conditionis hominibus*; scilicet, *qui coquo ministrant*. At, cuius conditionis homo fuerit, quicum haec colloqui fingitur coquus, haud satis adparet.

Vers. 48. Iungunt vulgo ἐξὺ cum superioribus: & DALECAMPIUS quidem ad verbum λέγω retulit, *Ego causfas acute enucleo*; CASAUBONUS vero ad τἀποβαῖνον, *caussas expono quarum eventus statim apparent.* Equidem GROTII secutus sum rationem; cuius veritatem tamen non praestabo. Aliter sane accepisse Epitomator videtur; qui eamdem vocem ὀξὺ, ut ad sententiam minus necessariam, prorsus omisit; nude τὸ περίκομμ' ἄφες scribens. Vocem ὀξὺ, & *sequenti versu* verbum ἐπιτείνειν, consulto ex Musicorum ratione adscita esse PETITUS existimavit.

Vers. 50. » Versus huius principium conclamatum est, » nobis quidem. Ὁμαλιζέτω τοῖς στάχεσι. Ten» tabamus tamen, Ὁμαλιζέτω τις ἐσχάραν. Nam hoc vult » iste imperator, *curet aliquis, ut toto foco sit ignis aequalis:* » vel, *Planum aliquis mihi faciat hunc focum.* « — TOUPIUS, ad Longin. pag. 182. qua sententiâ probaverit scripturam proxime ad vulgatam accedentem, Ὁμαλιζέτω τις τοῖς στάχεσι, exputare non possum: nam *spicis* aut *aristis* qui sit hic locus, non video. GROTII emendatio, Ὁμαλιζέτω τὸ τάριχος, *Aequetur salsamentum*, nec per se satis esse commoda, & a vestigiis veteris scripturae nimis recedere mihi visa erat. *Ms. A.* nil mutat, nisi quod στάχεσιν habet, pro στάχεσι. Epitomator, ut solet in locis difficilioribus, prius omisit huius versus hemistichium. In τοῖς στάχεσι videri debebat haud obscure τοῖς τάχεσι latere. Itaque ὁμαλιζε (scil. τὸ πῦρ) τούτοις τάχεσι legebat *Samuel* PETITUS, intelligens: » coquum, cum » validiorem ignem fieri iussisset verbis praecedentibus, » nunc his verbis cavere, ne remissior aut etiam largior » fiat, & imperare discipulo, *videat ut aeque validus per-*

f „ *duret ignis.*" Scilicet ex Musicorum scriptis probabile facere conatus est vir doctus, τὸ τάχος idem fere valere ac τὴν ὀξύτητα τῆς τάσεως vel ἐπιτάσεως; docuitque, Musicis τὴν ὁμαλότητα dici *consistentiam in eodem vocis tono*: itaque, sicut modo dixerat coquus, ἐπίτεινον τὸ πῦρ, sic nunc eum iubere ait, in illo gradu τῆς ἐπιτάσεως consistere. Quae quamquam non plane nobis persuasit, tamen me rationes viri docti commoverunt, ut tenendam vocem τάχεσιν censerem. Tum verò paulo commodiorem prodire sententiam existimavi, si ὁμάλιζέ τ' ἴσοις τάχεσι scriberem; ut hoc dicat homo noster, *aequabilem servandum esse ignem*: quod cum proxime sequentibus verbis aptius convenire videbatur. Nec vero praetereunda emendatio huius loci a SCALIGERO tentata; quae etiam, adlata nonnullâ mutatione, in contextum fortasse adoptanda erat. Scilicet Scaliger, referente Grotio, ὁμάλιζέ τε τοῖς σκαλίσι legebat. ταῖς puto voluerat; nam foeminini generis esse nomen σκαλὶς, σκαλίδος, ipsa terminatio indicabat. Tum vero metri caussa ὁμάλιζέ τ' αὖ ταῖς σκαλίσι oportebat: quod ipsum, ὁμάλιζέ τ' αὖ, ad vestigia etiam veteris scripturae proxime accedit. Vox autem σκαλίσι percommode hic locum habere videtur. Est enim σκαλὶς statim quidem *instrumentum rusticum*, *sarculum*, quo fodicatur & scalpitur terra, ut seges ab herbis noxiis repurgetur: a verbo σκάλλω, σκαλίζω, σκαλεύω. Vide inprimis Schol. Theocr. ad Id. X. 14. tum Poll. I. 245. & X. 129. (Adde Hesych. in Σκαλίς: apud quem, ubi vocem hanc per σκαφίον interpretatur, non de *vase potorio* ex Athen. IV. 142. d. cogitare debebant interpretes; sed a verbo σκάπτω deductum vocabulum accipere debuerant, ut apud Poll. X. 129.) At quemadmodum verbum σκαλεύειν non modo de *fodicanda terra* usurpatur, verum etiam de *igne*; ut, σκαλεύειν ἄνθρακας apud Aristoph. Pac. 439. & τὸ πῦρ σκαλεύειν in noto praecepto Pythagorico: (Laërt. VIII. 17. & Plutarch. de Educat. III. 2, 8.) sic ἡ σκαλὶς, quod de cognata voce σκάλευθρον Henr. Stephanus & Pollucis Interpretes ad VII. 22. monuerunt, dictum fuerit etiam *culinarium instrumentum*, *quo prunas vel ignem fodicamus*, &, a cineribus repurgando, renovamus ardorem, aut lucidiorem flammam excitamus.

Ibid. Ante πρώτη λοπὰς necessario cum Grotio articu-

lus ἡ ponendus videbatur, qui & ob literarum H & Π similitudinem intercidere facile potuerat, & indicari videbatur in *ms. A.* per ν ἐφελκυστικὸν praecedenti voce adiectum. Vetus tamen is error erat: nam & in *ms. Ep.* licet desint tres voces praecedentes, & proxime praecedant illa, ἐπίτεινον τὸ πῦρ, tamen nude πρώτη λοπὰς absque artic. scribitur. Vitiose πρώτην legebatur in ed. Ven. & Bas. πρώτη ex msstis restituit Casaub.

Vers. 51 *sq.* ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως. Vulgo, a cum τοὺς scriberetur, comma ponebatur post ζεῖ, iungebanturque ista verba, τοὺς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως ποεῖς. Qua distinctione orationis utcumque, sed male tamen utique, dissimulabatur error. Mendosum τοὺς tenet *ms. A.* qui nescio an & *comma* habeat post ζεῖ. Propius a vero abest *ms. Ep.* sic scribens, ζεῖ τοῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως. Sequentia autem usque τέχνη, omisit Epitomator. *Versu* 52. nonnisi hoc modo distincta erant verba,

τὸν τύπον Ἄπολλον, καὶ τί φαίνεται τέχνη.

Duos istos versus spectans CASAUBONUS, ait: » Sequentia scribe sic, adiuvante *Hoeschaliana Epitome:*

» ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως. ποεῖς
» τὸν τύπον. Ἄπολλον. καὶ τί φαίνεται τέχνη;

» *Heus tu*, ait, *prima olla non fervet aequaliter caeteris*; puta, segnius aut vehementius. *Iam tenes formam meorum imperiorum & artis totius.* Ἄπολλον est admirantis & assentantis: pronunciatur a muliere: sequentia sunt coqui. « — Existimasse Casaubonum, cum muliere instituì hunc sermonem, iam aliquoties vidimus: quod vero de *Hoeschelianae Epitomes* adiumento dicit, id nonnisi ad priora verba ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς pertinere puto, in quibus illa cum nostro *ms. Ep.* consensisse videtur. Vocabulum τὸν τύπον non solicitem equidem, quod recte Casaubonus interpretari videtur de *artis* aut *imperii forma*. Sic apud Longin. de Sublim. sect. 13. τὸν τύπον οὐκ ἀγνοεῖς, de *forma atque more scribendi Platonis* commode accepit TOUP in Notis p. 183. collato hoc loco, itemque alio ex Synesii Epist. 67. pag. 211. ed. Petav. At PETITUS, etiam hic vocabulum e Musicorum scholis quaerens, τὸν τόπον legi voluit; quam esse vocem musicam ex Aristoxeno probatum ivit: » Τόπος enim est, ἐν ᾧ διαστήματα καὶ φωναὶ κινοῦνται, inquit Aristoxenus Musicus: nam φωνὴ κατὰ τόπον βαρύτερον ἢ ὀξύτερον, ὀξὺς ἢ βαρὺς γίνεται.«

a — Eamdem vocem τύπον in κτύπον mutatam voluerat SCALIGER, referente Grotio, sed merito improbante. *Ibid.* Vox τέχνη in *ms. A.* a praecedente φαίνεται *interposito puncto* distinguitur: quod commode factum mihi visum erat, quo indicaretur, ad *alterius personae* partes pertinere eam vocem.

Vers. 53. Cum sic legeretur in editis,

Εἶτ' οὐθὲν εἰκῆ παρατίθεμαι τοῖς συμπόταις,

notavit hunc versum HERMANNUS, (loco iam supra ad vs. 14. citato) ob quatuor breves syllabas in verbo παρατίθεμαι concurrentes. Nec vero vel eam ob caussam damnem equidem istam scripturam, (quam ne ipse quidem Vir doctissimus, quamvis illo concursu offensus, damnare ausus est;) vel per se praecise improbem: nam & in medio genere, atque etiam in ipso passivo, activa notione usurpatur illud verbum. Sic παρατίθεται, *adposuit exemplum*, III. 97. e. Et παρατίθεμαι h. l. tuetur *ms. Ep.* non male. Attamen de *cibis* vel *mensa* usurpatum hoc verbum in *medio genere*; de eo magis dicitur qui *sibi cibos adponi iubet*, veluti de Pausania, apud Thucyd. I. 130. τράπεζαν Περσικὴν παρετίθετο: item de Hasdrubale apud Polyb. XXXIX. 2, 11. δευτέρας τραπέζας παρετίθετο πολυτελεῖς. Quare cum perspicue παρατίθημι dederint *mss. A.* & *B.* accipiendum hoc iudicavi. Dein vero, *in eodem versu*, unde istud τοῖς συμπόταις arripuerit primus Editor, quod tenuere posteriores, aut quid eum commovere potuerit, ut adeo temere desereret scriptam lectionem, non reperio. Certe μανθάνεις percommode h. l. dederunt *mssti A.* & *B.* Quo recepto, metri etiam ratio postulabat, ut παρατίθημι pariter acciperemus. Epitomator illud verbum, ut ad sententiam connexionemque orationis minus necessarium, omisit.

Vers. 55 *sqq.* Πῶς ἐστιν αὐτοῖς. πῶς pro ὅπως acceperam, hoc sensu, *prout fert cuiusque ratio.* Sic Dalecampius, *ut illis convenit.* Sed rectius verba ista Grotius cum Casaub. *alteri personae* tribuisse videtur; »cum audisset, [ut »ait CASAUB.] fieri mixtionem κατὰ συμφωνίαν in pa»ratu ciborum, quaerit vs. 55. Πῶς ἐστὶν αὐτοῖς; *Quae »harmonia est in cibis?* aut, *quis concentus?* Respondet ma»gister: *Quae habent inter se harmoniam* διὰ τεσσάρων, *aut »*διὰ πέντε, *aut* διὰ πασῶν, *ea compono invicem, observatis »paribus intervallis.* « — Post verba διὰ πασῶν, sic per-

git Epitomator: Καὶ ἄλλα ληρήσας, (nempe fatuus ille a
loquaxque coquus) ἐπάγει· Οὕτως Ἐπίκουρος κατεπύκνου τὴν ἡδονὴν, &c. quae verba in pleniore opere versu 62. leguntur.

Vers. 58. *καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς εὐθὺς οἰκείως πλέκω.* Sicut παραφέρειν τοὺς πίνακας vel τὰ βρώματα sonat *adponere cibos*, *in mensam inferre*; (III. 94. c. & 95. c. & saepe aliâs:) sic ἐπιφορὰς hic coquus videtur dicere *cibos qui post alios inferuntur*; sive *qui cum aliis*, quos *entremets* vocamus. Post πλέκω *maiori puncto distinctam* volueram orationem. Pertinet autem hoc verbum ad *concinnam lancium in mensa distributionem*, ut *apte altera alteri respondeat*: de quo mox plura verba facit.

Vers. 59 *sq.* πόθεν ἅπτει; intelligo τοῦτο τὸ βρῶμα vel οὗτος ὁ πίναξ. *Unde pendet, unde apta est haec lanx?* id est, *Ad quamnam aliam refertur? cui alii respondet?* Scilicet *neutrali notione* verbum ἅπτειν accipiendum videtur; quemadmodum compositum συνάπτειν apud philosophos pro *congruere*, *quadrare*, *consentaneum esse*, usurpatur; de quo post Budaeum H. Stephanus monuit Thes. I. 500. b. c. Valere autem simplex ἅπτει nonnunquam idem ac συνάπτει, diserte etiam Hesychius adnotavit. Cum hoc convenit id quod sequitur, τί τούτῳ μιγνύειν μέλλεις; ubi pro τούτων, quod erat editum, recte τούτῳ dedit *ms. A.*

Vers. 61. *διάφωνον ἕλκεις· οὐχ ὑπερβήσῃ; σοφόν.* Post b
ὑπερβήσῃ *nulla distinctio* in ed. Ven. & Bas. Nudum *punctum minus* in ed. Cas. Dalecampius vertit: *Quae non congruunt, tu coniungis; modum hunc ne transgreditor: sapiens.* Nihil adnotavit Casaubonus. Gallicus interpres sic reddidit: *Tu tires-là-une piece qui ne s'accordera pas: c'est assez de cela: bien!* Mihi visae erant dictiones istae rursus, ut superiores, ex musicorum ratione petitae: de quarum vi tamen minime mihi liquet. Nescio an ἕλκειν hic ponatur notione *immorandi* & *in longum trahendi*; (vide Lexic. Polyb. in Ἕλκειν, num. 3.) cui oppositum ὑπερβαίνειν valeat *transsilire*, *leviter perstringere*, ut apud Poll. IV. 24. βραχυλόγως ὑπερβὰς, *breviter percurrens.* GROTIUS non modo σοφὸν in σοφὸς mutavit, sed etiam ἕλκειν in ἕρκος: monens in Notis »esse proverbium quale ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν.« Interpretatus est autem, quasi ὑπερβήσῃ esset tertia verbi persona, quod sane non fert usus sermonis: ni fortasse

b ita accepit, ac si esset σὺ οὐχ ὑπερβήσῃ, ἐὰν ᾖς σοφός: *tu, si sapiens es, non transgredieris.*

Vers. 62. Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονήν. »Καταπυκνοῦν τὴν ἡδονὴν, valet, *praeceptis extruere voluptatem:* hoc est, *artem parandarum voluptatum componere multorum eo pertinentium praeceptorum observatione.* Est enim »*ars* omnis, *plurium praeceptorum finem eundem habentium* »σύστημα & καταπύκνωσις. Sic vers. 4. τάλαντα κατεπύκνωσα τέτταρα. Graeci rhetores inter ornamenta orationis ponunt quam vocant καταπύκνωσιν sententiarum; »quâ figurâ unus omnium Thucydides plurimum utitur.« Haec CASAUBONUS; quae quidem parum conferunt ad illustrandum hunc locum. Verbo καταπυκνοῦν (e Musicorum ratione desumto, ut docuit MEIBOM. ad Laërt. X. 142. T. I. pag. 664. ed. Menag.) ipse EPICURUS usus erat, de voluptate loquens in Κυρίαις δόξαις num. IX. Εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονὴ, &c. ad quae verba consule quae post Meibomium monuit *Ioach.* KÜHNIUS, in Notis ad Laërt. T. II. pag. 554. ed. Menag. Eodem respexit Alciphron, lib. III. Epist. 55. pag. 412. cum τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου dixit, scil. *condensationem, cumulationem, perfectionem undique absolutam completamque voluptatis.* Confer apud eumdem Laërtium proxime sequentem Epicuri sententiam, (X. 142. num. 10.) quam eamdem latine expressit Cicero de Finib. II. 7.

Vers. 66. οὐκοῦν ὅ γ' οὐκ ἔχουσι. Sic percommode *mss. A.* & *B.* οὐκοῦν ὅτ' οὐκ ἐχ. edd. cum *ms. Ep.* quod tenens Grotius divisim scripsit ὅ, τ' οὐκ ἐχ. ut referretur ad ἀγνοοῦσί τε, quod sequebatur in *ed. Cas.* ne id quidem incommode. At in ed. Ven. & Bas. prorsus aberat post ἀγνοοῦσι particula coniunctiva: *mssti* vero *A.* & *Ep.* ἀγνοοῦσι δὲ dabant. ἀγνοοῦσί τε tacite correxerat Casaub. sive suo ex ingenio, sive ex notis suis Italicis: ex *ms. B.* quidem nihil hic adnotavit Brunck, ut videatur ille codex in τε consentire cum ed. Cas.

Vers. 68. Cum iunctim vulgo τὰ λοιπὰ δηλαδὴ legeretur, versum istum sic reddiderat Dalech. *Caetera videlicet missa iamiam faciamus.* Monuit deinde CASAUBONUS: »Ita »scribo, Ἀφῶμεν οὖν τὰ λοιπά. δῆλα δὴ πάλαι. *Omittamus,* inquit hic magister, *alia omnia studia, & philosophiae Epicuri nos dedamus.*« — Illud δῆλα δὲ adoptans GROTIUS, totum versum simul cum posteriori hemisti-

chio versus praecedentis alteri personae tribuit, sensu longe diverso accipiens. Sic enim vertit: b

B. *Haec tua est sententia?*

Mittamus ergo reliqua quae pridem patent.

Monuitque in Notis: » Discipulus, pertaesus ineptiarum, » ait, caetera iam satis se intelligere. « — Ego, in eamdem fere sententiam, superiora verba ad eiusdem coqui partes referri posse putavi, ut is primum dicat, *Annon tibi ita videtur?* deinde, non exspectato responso, aut postquam alter nutu significavit se nihil opponere, sic pergat: *Mittamus ergo reliqua.* Cui respondet alter: Δηλαδὴ πάλαι. Nam recte fortasse *unâ voce* δηλαδὴ scriptum erat, hoc sensu, Δηλαδὴ πάλαι ἀφεῖναι ἔδει. *Videlicet iam pridem, quae tu nugaris, omitti poterant. Sane, iam pridem satis erat!* — Quod ipsum verbum iam dudum ego vereor ne & in me Lector detorqueat, tam diu hisce nugis immorantem.

Epitomator istum sermonem finiens in verbis ἑτέρῳ δοίησαν, (vs. 67.) sic pergit: Ὅτι Λυγκεὺς διαγράφων τὸ Λαμίας τῆς αὐλητρίδος δεῖπνον, ὅτε Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν ὑπεδέχετο, καὶ τὸ Ἀντιγόνου δὲ καὶ Πτολεμαίου τῶν βασιλέων δεῖπνον, ἰχθῦς πρῶτον παρατίθησι καὶ κρέα. Quae pertinebant ad pag. 100. e. f. & sunt ex eorum Fragmentorum genere, de quibus subinde in duobus prioribus libris dictum est: scilicet, quae cum statim neglexisset Epitomator, deinde tamen, mutato consilio, non prorsus praetermittenda censuit; itaque sive ad oram libri sui adscripsit, sive proximo quoque loco, qui commodus ipsi videbatur, inseruit. Eiusdem generis illa sunt Fragmenta ex libro secundo, quae suis locis praetermissa, longo deinde ex intervallo post Epitomen libri XIII. demum adposita sunt: quorum nonnulla suis locis in medio libro II. alia ad calcem eiusdem libri reiecta exhibuimus.

AD CAP. LXI.

Καὶ Πλάτων δ' ἐν Συνεξαπατῶντι. Libro XV. pag. 678. f. in ea parte libri, quae, cum in editt. vett. deesset, primum a Cantero edita est, citatur Κάτων ἐν Συνεξαπατῶντι, quam scripturam ibi etiam Natalis Comes in Latina versione pag. 279. suis e msstis expressit. Ibidem cum CANTERUS in ora, pro παρὰ Κάτωνι, παρὰ Πλάτωνι correxisset; CASAUBONUS contra, videns apud Sui-

b dam (in Βάττων) *Battoni* vel *Batoni* tribui fabulam Συνεξαπατῶν, censuit non modo ibi apud Athen. παρὰ Βάττωνι legendum, sed & hoc loco, & libro VII. pag. 279. a. (ubi eosdem eiusdem Comici versus, qui hic leguntur, repetiit Athenaeus) Βάττων pro Πλάτων scriptum oportuisse. Iam nos docere possumus lectorem, libro XV. pag. 678. f. vetustas nostras membranas eiusdem poëtae, quem voluerat Casaubonus, nomen exhibere, παρὰ Βάτωνι (sic enim ibi scribitur simplici τ litera) τῷ κωμῳδιοποιῷ ἐν Συνεξαπατῶντι. Ac potuerat Casaubonus, si ei succurrisset memoria, maiorem etiam aliquam veri speciem suae sententiae inde conciliare, quod lib. V. pag. 163. b. ex eiusdem *Batonis* fabula Ἀνδροφόνῳ duo adferuntur versus simillimi eis, qui in fragmento hic & pag. 279. citato leguntur, num. 14 sq. καὶ τὸν φρόνιμον ζητοῦντες &c. Nec tamen idcirco equidem temere accedendum docti viri sententiae statuerim. Nam idem Suidas (in Πλάτων Ἀθηναῖος κωμικός) *Platonem* pariter auctorem facit fabulae Συνεξαπατῶν. Potuit igitur Bato comicus (quod a multis veterum poëtarum factum vidimus in Animadv. ad Athen. I. 17. d.) Platoni comico non modo versus nonnullos subripere, sed & fabularum titulos suos facere, earumque argumentis suam in rem uti. Et quidem, libris consentientibus si fides est, insignis plagiarius Bato ille fuit; qui etiam alterius illius, quam modo dixi, fabulae titulum Ἀνδροφόνον, eidem Platoni subripuit; nisi forte melius Platone eadem argumenta tractare se posse ille confisus est. Certe, sicut consentientibus libris Ἀνδροφόνος fabula lib. IV. p. 163. b. *Batoni* tribuitur, sic *Platoni* VII. 279. c. Eamdemque scripturam utrobique in Athenaei libris iam Suidae aetate obtinuisse certum est: neque quidquam ullibi reperitur, quod in contrarium adferri possit. Quare nihil utique mutandum.

c In PLATONIS *vers.* 1. sic vulgo hic legebatur, Ἀπολαλεκάς μου τὸ μειρ. Quod cum non ferret metri ratio, μου τόδε correxit GROTIUS, in Excerpt. pag. 485. Sed recte τὸ μειράκιόν μου dabant libri omnes apud eumdem Nostrum VII. 279. a. ubi totum hoc fragmentum (ut paulo ante monui) repetitum legitur. *Eodem vers.* pro παραλαβὼν perperam h. l. παρακαλῶν habet *ms. Ep.*

Vers. 3. ἀλλότριον αὐτοῦ commode dedit *ms. A.* & hic & pag. 279. quod (ut iam saepe vidimus) idem ac ἑαυ-

σοῦ valet. ἑαυτοῦ utrobique *ms. Ep.* αὑτοῦ recentiorum est c inventum. *Vers.* 4. εἰθισμένον h. l. bene tenent libri omnes, ad μειράκιον referendum. Altero loco in εἰθισμένος consentiunt, quod & ipsum ferri poterat; ut *constructio ad sensum*, ut aiunt Grammatici, non *ad literam*.

Vers. 5. Εἶτ' εἰ μεμάθηκε. Minus commode Εἴ τι μεμάθ. h. l. edd. & mssti. Εἶτ' εἰ perspecte correxit GROTIUS: sed quod idem in Notis ait: »Recte sic Casaubonus »pro εἴ τι.« fortasse *Scaligerum* (loco *Casauboni*) nominare voluerat. Certe vulgatum tenet ed. Cas. nec exstat ulla ad hunc locum Casauboni animadversio. Sed Εἶτ' εἰ communi consensu dabant libri omnes, VII. 279. a.

Vers. 6. A. Ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦθ'; B. Ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί. Vulgo omnia ista verba eidem Paedagogo tribuunt, eâ sententiâ, quam Grotius in versione, contextui nostro subiecta, expressit. Commodius vero, ut mihi videbatur, prius hemistichium pro *Patris* verbis accipitur: *Hoccine vivere est?* Cui respondeat alter, *Sic quidem aiunt Philosophi*. Porro, quoniam in τοιοῦτον & hic & pag. 279. consentiunt *mssti A.* & *Ep.*, lubens id accipiam; & ὡς particulam, quae percommode omitti poterat, *e vetere scholio* adiectam putem. Quare sic legi malim:

A. Ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦτον; B. Λέγουσιν οἱ σοφοί.

Vers. 8-10. Poterat vox δήπουθεν cum superioribus iungi, & post eam interpungi oratio; quod & hic & p. 279. cum in editis factum, tum in msstis. (In editt. vett. hic quidem δήποθεν vitiose scriptum: sed altero loco verum tenent omnes.) Mihi vero paulo commodius visum erat, si ad proxime sequentes *Patris* partes traheretur illa particula; ut is diceret: *Ita sane:* nempe, scio utique Epicurum hoc dixisse: atque ego ipse etiam *Bonum* in *Voluptate* ponendum arbitror; sed eâ *honestâ*, & homine dignâ. Itaque pergit dicere: *sed hanc aliunde non licet adipisci, nisi ex honeste vivendo, ex vita honesta.* Nam τὸ καλὸν, & τὸ καλῶς ζῆν, non aliter acceperunt Philosophi, nisi de *honesto*. Sic certe non modo alii omnes Philosophi: verum ipse etiam Epicurus, in Κυρίαις Δόξαις, num. 5. (apud Diog. Laërt. X. 140.) dixerat: Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν, ἄνευ του φρονίμως, καὶ καλῶς, καὶ δικαίως. Cuius dicti admonere hunc hominem vult senex. In ἐκ δὲ τοῦ ζῆν δὴ καλῶς (*vs.* 9.) cum editis commode hic consentit *ms. A.* qui cum eisdem editis altero loco παγκά-

d λως tenet. Utrobique *εἰ μὴ ἐκ τοῦ ζῆν καλῶς* ſcripſit Epitomator; omiſſo ſcilicet ſequente verſu, cuius depravatio eum deterruerat. — » Verſus 10. ita ſcribitur hic:

» Ὦ Σωσία πάντη τυχὸν δώσεις ἐμοί.

» depravate quidem: libro tamen VII. [pag. 279.] adhuc » depravatius:

» Εὖ, σῶς ἅπαντας, ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί.

» Scias pridem factum cum inſedit vitium huic verſui: » nam Eclogarius illum praetermiſit; quod loci iam tum » corrupti certum indicium eſt. Lego autem:

» Ὦ Σωσία, πάντη τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί.

» *O Soſia, omnino futurum eſt, ut cito manus mihi des, mutatâ ſententiâ.* Sic loquitur Senex, nihil habiturum Soſiam » exiſtimans quod hiſceret adverſus argumentum quo illius ſententiam refellit. Dixerat ſervus ex ſententia Epicuri, poſitam eſſe felicitatem in voluptatis perceptione: » refutat herus iſto argumento: [*vſ.* 11 *ſq.*] Si voluptas » eſſet bonum, omnes eam ſectarentur philoſophi: atqui » hoc falſum: nam omnes illam oderunt ſapientes. Ergo » & prius illud falſum. « CASAUBONUS. — Pro *πάντη τυχὸν*, DALECAMPIUS *πάντη κακὸν* legerat, in hanc ſententiam: *Mali prorſus quidpiam mihi conflaturus es, Soſia.* Doctiſſimus CORAY tali quodam modo legendum ſuſpicabatur:

Ὦ Σωσία πάντη (vel πάντως) δίκην δώσεις ἐμοί.

Aut,

Ὦ Σωσία τάχ' ἂν δίκην δώσεις ἐμοί.

At, de *Soſia*, ſervuli nomine, non debuiſſe hoc loco cogitari, probabile faciebat ſcriptura, quae VII. 279. b. cum in editis tum in mſstis obtinebat: cuius loci ſcripturam merito (contra quam exiſtimaverat Caſaubonus) propius abeſſe a vero iudicans GROTIUS, ſic conſtituit hunc verſum, ut *deleto puncto*, quo *poſt καλῶς* diſtinguebatur oratio, ſequentia verba cum ſuperioribus iuncta intelligeret in hunc modum:

— — ἐκ δὲ τοῦ δὴ ζῆν καλῶς
εὖ ζῶσι πάντες. ἢ τάχ' ἐνδώσεις ἐμοί.

Cuius emendationem, quod ad caput cauſſae ſpectat, in verſus principio, adoptavi: caeterum, cur *τυχὸν*, aut *δώσεις* mutarem, in quae utrobique conſentiunt libri, nullam cauſſam vidi: ſed quod ἦ ille cum circumflexo accentu ſcripſit, in hoc eumdem velim ſecutus eſſem. ἢ

τυχὸν δώσεις ἐμοί; *Hoc profecto, hoc certe fortasse mihi dabis.* Quod autem in versione idem GROTIUS posuit: *namque qui vivunt bene, hi recte vivunt:* id mihi plane invertendum videtur, in hunc modum, *namque qui vivunt recte,* (proprie, *qui vivunt honeste,*) *hi bene* (i. e. *beate*) *vivunt: bene beateque vivere* (εὖ ζῆν) *nemo potest, nisi honeste* (καλῶς) *vivat: ex vita honesta efficitur vita beata.* Quam sententiam usui loquendi philosophorum omnium convenientem, prorsus invertit Grotius; scilicet, quoniam verba ista non, ut nos, *Seni* tribuit, sed *Paedagogo.* Ad ipsa verba ut redeam paulisper: quod εὖ ζῶσ' ἅπαντες scripsi, (nam penacutum ἀπάντες ex operarum errore est) lubens pro simplici πάντες, quod posuit Grotius, ex pag. 279. compositam vocis formam adscivi, cum praesertim & hoc loco etiam in mendoso Σωσία latere prima litera vocis ἅπαντες visa esset: tum vero ne opus quidem fuisse intelligo, ut in ζῶσι elideretur extrema vocalis; certe patiebatur pariter metrum, ut sic scriberetur, Εὖ ζῶσιν ἅπαντες. At, vel sic, vereor ne multo etiam longius, quam necesse erat, ab eo recesserim, quod perspicue & optime (ut nunc quidem videtur) dederant libri. Nempe eamdem, quam supra exposui, sententiam percommode (ni fallor) exhibet ea ipsa scriptura, quam pag. 279. libri omnes tuentur, nisi quod ibi perperam post εὖ commate interserto distinguatur vulgo oratio. Illa igitur scriptura restituenda fuerit auctori hoc modo:

— — ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως (sive δὴ καλῶς)
εὖ σῶς ἅπαντας, ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί.

εὖ σῶς, sive unâ voce malueris, εὔσως, valet *felices, beatos.* Hesychius: Εὔσοοι· ἀσφαλῶς σωζόμενοι. (quo loco ipsum hunc Platonis comici versum laudavit Soping.) Rursus idem: Εὔσους· ὁ διευτυχῶν. Inde εὖ σῶς vel εὔσως est accusativus pluralis; de quo diserte Thomas Mag. p. 830 sq. monuit, Atticos sic usurpare. Σῶς, inquit, οὐχὶ σῶος· καὶ σῶν, οὐχὶ σῶον· καὶ σῶς, οὐχὶ σώους. conf. Maittaire de Dialect. pag. 40. Pendent autem illi accusativi sive a praecedente verbo ἐστίν; ut intelligatur, ἐκ δὲ τοῦ ζῆν καλῶς, ἔστιν εὔσως εἶναι ἅπαντας: sive a sequente verbo δώσεις ἐμοί, hoc modo: ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί, ἐκ τοῦ ζῆν καλῶς εὔσως εἶναι ἅπαντας. Istud ἢ τυχὸν, *profecto fortasse,* videtur esse familiaris sermonis formula,

d idem valens ac, *hoc quidem te mihi concessurum confido*, vel *daturum spero.*

Vers. 11. Ἑώρακας σὺ φιλόσοφον, εἰπέ μοι, τινά. E superioribus editt. in nostrum exemplum scriptura ista irrepsit, quae quavis ratione metro refragatur. Primum, pro ἑώρακας, aut ὥρακας aut ἑόρακας oportebat; de quo ad I. 15. c. & II. 49. f. dictum est: tum vero, pro σὺ, ex p. 279. οὖν erat adoptandum. De quarum emendationum utrâque BRUNCKIUS etiam in Notulis msstis monuerat, sic scribi iubens:

Ὥρακας οὖν φιλόσοφον, εἶπ' ἐμοὶ, τινά.

Ex *ms. A.* nullus h. l. dissensus ab impressis adnotatus est: in *ms. Ep.* vero sic scribitur, ἑώρακας δὲ σὺ φιλόσοφον εἰπέ μοι &c. Vulgatum quo pacto ferre potuerit acutissimus Grotius, non video.

Vers. 12. μεθύοντ', ἐπὶ τούτοις θ' οἷς λέγεις κηλούμενον. Coniunctio θ' post τούτοις perperam hic deerat editis: agnoscunt vero eamdem *mssti A.* & *Ep.* hoc loco, sicut pag. 279. Utrobique uterque codex μεθύοντα plene scribit: quo magis suspicari licet, voculam ἐπὶ e vetere glossa irrepsisse, & sic scriptum oportuisse, μεθύοντα, τούτοις θ' οἷς &c. quemadmodum Grotius edidit. Quod vero idem Grotius ait, se non assentiri mutanti κηλούμενον in κυκλούμενον; id ad quem pertineat, non reperio.

Vers. 13. Ἅπαντας. οἱ γοῦν &c. Sic h. l. omnes; commodius quam quod est pag. 279. Ἅπαντας οἱ καὶ &c. GROTIUS, deleto puncto, Ἅπαντες οἱ γοῦν legit: qua mutatione nil magnopere opus esse videtur.

Vers. 14. recte ζητοῦντες ex p. 279. adscivit editor Bas. tenuitque Cas. Corrupte hic ζῶντες *ms. A.* & *ed. Ven.* In *Epit.* desideratur h. l. iste versus cum sq. *Ibid.* ἐν τοῖς περιπάτοις καὶ ταῖς διατριβαῖς. περίπατος, proprie *xystus*, *locus deambulationi destinatus*; tum & metonymice, *schola*, & *disputatio philosophica.* Videsis Notas nostras ad Cebetis Tabulam cap. 13. pag. 307 sq. & quae ibi citavimus loca ex Xenophont. Memor. I. 1, 10. & Aristoph. Ran. 942 & 953 ed. Br. quibus adde Athen. IV. 163. b. VIII. 342. d. & 354. b. Quae loca in unum collata haud parum conferent, puto, ad fidem faciendam scripturae Περιπατικοὶ, quam in editione nostra Tabulae Cebetis l. c. primum auctoritate Codicis Meibomiani a nobis adoptatam, deinde duorum codicum Parisiensium testimonio

confirmatam vidimus; de quibus codicibus dixi in Praefat. ad Epicteti Manuale & Cebetis Tabulam, (Lipsiae 1798.) pag. CXIX sq. & pag. CXXII. De διατριβαῖς paulo ante dictum ad pag. 102. b. Conf. V. 186. e. & 188. e. *Versum 14 & sequentem* suos fecisse Batonem comicum in fab. 'Ανδροφόνος, (apud Nostrum, IV. 163. b.) supra adnotavimus. d

Vers. 16. Si merito suspecta esset vox οὕτως, posses ὄντως corrigere, quae voces frequenter inter se confunduntur. Sed non erat cur solicitaretur ea particula, quae refertur vel ad illam ὡς vs. 18. vel ad ὥστε vs. 19. Et cum hic, tum p. 279. agnoscunt eam nostrae *membr. A.* cum editis: & altero loco habet eamdem *cod. Ep.* in quo ea hic quidem simul cum duobus postremis versibus praetermissa est. Video tamen, CORAYUM etiam suspectam illam habuisse particulam, qui οὗτοί γ' ἐπὰν corrigendum censuit. *Ibid.* ἐπὰν γλαυκίσκος. Vide ad pag. 102. b.

Vers. 18. καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν, ὡς περὶ πράγματος. »*Sic petunt caput piscis, ut in tractandis quaestionibus & negotiis solet rei caput peti.* Glauci piscis caput maxime solitum expeti, clarum est ex libro VII. [p. 295. e. f.] & Polluce.« [VI. 51.] CASAUBONUS. — »κεφαλὴ vel κεφάλαιον apud Rhetoras est *summa quaestionis, caussae coniectio.* Eo hic alludit: nam πρᾶγμα est *lis.*« GROTIUS. e

Vers. 19. ὥστ' ἐκπεπλ. Vitiose ὡς ἐκπεπλ. sola ed. Cas. 3.

AD CAP. LXII.

Καὶ παρ' Ἀντιφάνῃ. Ἀντιφάνει *ms. Ep.* Neutrum male. *Ibid.* ἐν Στρατιώτῃ ἢ Τύχωνι. Corrupte vulgo h. l. ἐν Στρατιώτῃ τυχών. De restituenda vera scriptura ex IX. 397. a. & XIV. 654. a. monuit CASAUBONUS; adnotans simul, Pollucem IX. (48.) simpliciter *Militem* appellare hanc fabulam.

Vers. 1. Ὅστις ἄνθρωπος δὲ φύς. Nude Ὅστις ἄνθρωπος, ed. Bas. quod cum ita repetiisset CASAUB. omissis duabus postremis vocibus, monuit dein in Animadv. »Scribe cum Epitoma Ὥς τις ἄνθρωπος φύς.« — At hoc nec ad sententiam, nec ad trochaicum metrum (quo

e ſcripti ſunt ſequentes verſus) aptum eſſe videns Grotius, Ὅστις ἄνθρωπος φυεὶς poſuit, in Excerpt. pag. 627. Valckenarius Ὅστις ἄνθρωπος γεγὼς corrigebat, ad Phoeniſſ. pag. 431. quod eodem modo repetiit Koppiers in Obſerv. Philol. p. 55. Nec ſane hoc male; cuius geminum apud eumdem Antiphanem occurrit III. 113. d. Sed hi ſi Venetam inſpexiſſent editionem, (quod a Caſaubono non eſſe factum, numquam ſatis mirari poſſis) perſpicue ibi duas voculas δὲ φὺς, quae percommode verſum explebant, ſcriptas vidiſſent; quae nonniſi operarum errore in ed. Baſ. praetermiſſae ſunt. Eamdem ſcripturam tenet *ms. A.* eamdemque Brunckius etiam (puto ex *ms. B.*) ad oram ſui libri adnotavit. Noſter *ms. Ep.* ſolâ δὲ particula omiſſâ, caeterum recte Ὅστις ἄνθρωπος φὺς exhibet.

f *Verſ.* 5. ἢ χορηγὸς αἱρεθεὶς. Perperam ἢ deeſt msstis & edd. Sed in *ms. Ep.* eſt χορηγός θ' αἱρεθεὶς, quod inde recepit editor Ven. & tenuere poſteriores. Recte vero Casaub. in Animadv. monuit, ἢ χορηγὸς αἱρ. eſſe ſcribendum; quod & Grotius adoptavit.

Verſ. 6. ἱμάτια χρυσᾶ. Sic recte Grotius. καὶ χρυσᾶ ed. Caſ. καὶ χρύσα ed. Ven. & Baſ. καὶ χρυσία *ms. A.* atque etiam *ms. Ep.* (ut videtur) in quo tamen, quid voluerit librarius, haud ſatis adparet. Corrupta haec videntur ex vetuſto ſcholio, κατάχρυσα, quod pro χρυσᾶ in contextum irrepſerat. In Epicteti Manuali cap. 39. habes κατάχρυσον ὑπόδημα. Apud Noſtrum ἱμάτιά τε χρυσᾶ legendum cenſuit Coray. *Ibid.* ῥάκος tenui ex ed. Caſ. & Grot. conſentiente *ms. Ep.* ῥάκκος ed. Ven. & Baſ. cum *ms. A.*

Verſ. 7. ἢ τριηραρχῶν ἀπήγξατ'. »Ex hoc intelligimus, »ſolitum aliquando fieri Athenis, ut trierarchatu functi »laqueo collum ſibi frangerent: haud dubie propter ma»gnitudinem ſumptuum, qui totum ſaepe patrimonium »funditus evertebant. Erat enim iſtud onus in Rep. Athe»nienſium, onus omnium maximum.« Casaub. — *Ibid.* ἤλωκέ ποι. Sic *mss. A.* & *Ep.* cum edd. Adnotavit h. l. Brunck. »ἤλωκέ που cod. Reg. [ſcil. *ms. B.*] ut ſcri»bendum edixit Dawes Miſcell. Critic. pag. 232. Sed ποῦ »non melius eſt quam ποῖ. Utro modo adverbium ſcri»batur, nihil intereſt.« — Et novimus quidem, idem interdum valere που & ποι; ſed magis ita, ut που ſubinde

pro ποι ponatur, quam vice versa. Quare, cum ποι proprie *aliquo* denotet, videtur in verbis ἥλωκέ ποι haec vis inesse, *captivus aliquo* (*nescio quas in terras*) *abductus est.* Monuit Koppiers in Observ. Philol. pag. 55. „In his ex „Antiphanis Stratiota mirum errorem commisit Rich. Da„wesius in Miscell. Crit. pag. 323." — Quod quale sit, nunc, ubi neuter mihi liber ad manus est, non valeo iudicare. In Grotii latina versione nescio quo casu praetermissus est hic versus: itaque cum Grotianam versionem Graecis subiicere placuisset, hunc versum meis verbis, utcumque potui, supplere conatus sum.

Vers. 8. κατακέκοφθ' ὑπ' οἰκετῶν, *aut a servis trucidatur.* κατακέκλεφθ' legit Grot. quo spectat *expilatur*, quod in versione posuit. Sed in vulgata scriptura, quam tenent libri omnes, non video quid desiderari possit: & verbum κατακλέπτειν vereor ut Graecorum sermo agnoscat.

Vers. 9. οὐθέν ἐστι. Sic commode *mss. A.* & *Ep.* &, ut mihi videbatur, aliquanto fortius quam οὐδέν ἐστι, quod est in impressis. conf. Theogneti vers. 5. capite sequente. *Ibid.* πλὴν ὅσ' ἄν. Perperam ὅς ἂν *ms. A.* cum ed. Ven. & Bas. quod in ὃ ἂν mutavit Casaub. At in isto latere ὅσ' ἂν perspecte vidit Grotius: plane autem hoc dedit *ms. Ep.*

Vers. 10. Cum εἰσαναλίσκειν τύχοι esset editum, monuit CASAUB. „Erat usitatius εἰσαναλίσκων τύχοι. „Sed repugnant mssti & Epitoma." — Et vulgatum quidem tenet etiam noster *ms. A.* & in infinitivum consentit *ms. Ep.* in quo ἀναλίσκειν. At mihi vel invitis libris omnibus ponendum *participium* visum est; in quo Grotium habui praeeuntem. *Vers.* 13. Ferri potest τυγχάνῃ in tertia persona, in qua adhuc procedebat oratio. Sed rectius videtur τυγχάνῃς in secunda, quod est in *ms. Ep.* Commodius etiam fuerit, si *versu* 12. post προσελθὼν *maiori punllo*, pro minori, distinguatur oratio. Respicitur in postremis his versibus proverbium illud, *Inter os & offam multa intervenire possunt*; de quo vide Paroemiographos & A. Gellium XIII. 17. Graece habes apud Nostrum, XI. 478. e. Πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου.

Τὰ αὐτὰ εἴρηκε (nempe ὁ Ἀντιφάνης) καὶ ἐν Τδρίᾳ. Fabricius in Bibl. Graec. T. I. p. 744. in *Fabularum* ANTIPHANIS recensu posuit: „Τδρα vel Τδρία *potius, Athen.*" —

Quae repetens Harlesius in nova Fabricii editione, adiecit: » *Athen. p.* 572. A.« — At ibi "Υδρα vulgo legitur. Praeterierat Virum doctissimum hic locus, ubi Ὑδρία; quae utique vera videtur scriptura. Eumdem hunc locum adnotare oblitus erat Dalecampius in Scriptorum ab Athenaeo citatorum Indice editionibus Casaub. 2. & 3. praefixo.

AD CAP. LXIII.

b *Θεόγνητος*. cf. XV. 671. b. Perperam *Θέογνις ms. Ep.* Dein omissis sex prioribus versibus, qui ex hoc Comico citantur, ab illis demum verbis Ἐπαρίστερ' ἔμαθες incipit Epitomator. *Vers.* 1. Ἐκ τούτων. Iungunt vulgo φησὶν ἐκ τούτων, nullo sensu; qui commodus foret, si φησὶν ἐν τούτοις esset, ut saepius alibi. Sed post φησὶν recte interpungit *ms. A.* & verba Ἐκ τούτων cum sequentibus iungit. Quare, quum a verbis ἄνθρωπ' ἀπολεῖς με manifeste incipiat senarius iambicus, intelligi debet, ista Ἐκ τούτων e superiori versu adposita esse: nec vero desiisse olim illum versum in eadem verba, sed omissam esse in fine vocem quae iambicum pedem vel pyrrhichium efficeret, metri ratio docet.

Versus 4. vulgo sic scribebatur:

c Ἐρεῖς ἀλλότριον ἔσθ' ὁ πλοῦτος ἀνθρώπῳ πάχνης;

Et post πάχνης quidem in ed. Ven. & *ms. A.* nulla distinctio; interrogandi vero signum posuit editor Bas. & tenuit Casaubonus, qui dein in Animadv. monuit: » Pro » ἐρεῖς in msstis est ἐρεῖ. Utrumque respuit lex metri. » Deinde scribendum πάχνη, non πάχνης: sicut statim » σοφία δ' ἴδιον κρύσταλλος. « — Et in πάχνης quidem (quod & *ms. A.* tenet) ultimam literam σ ex sequentis vocis principio perperam adhaesisse manifestum est. In ἐρεῖς cum editis consentit idem *ms. A.* Quod verbum cum Grotio prorsus delere non dubitavi: videtur enim hoc, ut multa passim alia, e vetere scholio interlineari irrepsisse. Scilicet *hoc versu & duobus sequentibus* refertur sermo hominis Stoicam philosophiam adfectantis. Eadem quidem verba Grotius per *duarum personarum partes* ita distribuit, ut earum *altera* (ut ait ipse in Notis) » dicta philosophi » ut frigida irrideat. « Nempe in hunc modum:

B. Ἀλλότριον ἔσθ' ὁ πλοῦτος ἀνθρώπῳ. A. Πάχνη.

B. Σοφία δ' ἴδιον. A. Κρύσταλλος. B. Οὐδεὶς πώποτε C ταύτην λαβὼν ἀπώλεσ'. A. Ὦ τάλας ἐγὼ &c.

Mihi visum erat, in toto isto fragmento unam eamdem loqui personam, sed eam in tribus istis versibus sermonem alterius per μίμησιν referre. Vocabulum κρύσταλλος (*vers.* 5.) utique *glaciem* denotat, quo sensu etiam percommode respondere videtur praecedenti πάχνη. Et sic GROTIUS interpretatus est:

B. *Sapientia proprium.* A. *Glacies.* B. *Hanc qui acceperit.* &c.

Dalecampius quoque *glaciem* in versione posuit; recte vero monuit in ora, intelligendam *solidam* & *durabilem*; scilicet quatenus opponitur *pruinae*. Quo simul pertinet, quod idem vocabulum etiam *solidum lapidem* pellucidum denotat, quem *crystallum* vulgo vocamus. Eodem *vs.* 5. pro οὐδεὶς, quod erat editum, οὐθεὶς scripsi cum *cod. A.* conf. mox vs. 11. itemque Antiphanis vs. 9. superiori capite.

Vers. 7. οἴῳ μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν. » Parodia » est Euripidei versus ex Andromeda, ubi clamabat misel» la ceto alligata, Οἴῳ μ' ὁ δαίμων θηρίῳ συνῴκισε. Simi» liter Ulysses in Cyclope Philoxeni, in antro illius inhu» mani coclitis conclusus, Οἴῳ με, ait, ὁ δαίμων τέρατι » συγκατεῖρξε. Vide Graecos paroemiographos. [Zenob. » V. 45.] Aristophanes quoque videtur allusisse illo ver» su, [Plut. 853.] Οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι. « CASAUB. — Velim indicasset vir doctus ubi legatur *Euripideus* ille, quem citavit, *versus*. Exhibuit eumdem Barnesius pag. 518. in Fragmentis *Andromedae*, quae Aristophanis Thesmophoriazusis inserta sunt; sed eum ibi frustra quaesivi.

Vers. 8. Repetitur hic versus & sequentes lib. XV. pag. 671. b. c. Dictionem Ἐπαρίστερ' ἔμαθες τὰ γράμμ. contulit Küsterus cum Aristoph. Av. 1566. πόνηρε & hic & pag. 671. antepenacute scribunt editi omnes, consentiente puto *ms. A.* Recte; nam hoc vult, *Miser!* non πονηρὲ, ut est in nostro *ms. Ep.* quod *prave!* sonat. *Vers.* 9. ἀντέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία. » Simile est quod in » Actis Apostolorum [c. 26, 24.] Festus ait ad D. Pau» lum: μαίνῃ, Παῦλε· τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν » περιτρέπει. « CASAUB. — *Vers.* 10 *sq.* Quod in philosophum hic dicitur, γῆ τε κ' οὐρανῷ (καὶ οὐρανῷ *mss. A.*

c *& Ep.* non male.) λαλῶν, οἷς οὐθέν ἐστιν &c. idem fere apud Plautum, in prologo Mercatoris fabulae, in *Amatores* dicitur,

> — — — *qui aut Nocti aut Diei*
> *aut Soli, aut Lunae, miserias narrant suas.*
> *Quos pol ego credo humanas querimonias*
> *non tanti facere, quid velint, quid non velint.*

Quos latinos versus ex istis Graecis expressos esse Petr. Victorius existimavit Var. Lect. IV. 7. In οὐθέν ἐστι (*vers.* 11.) consentit cum editis *ms. A.* οὐδέν ἐστι habet *ms. Ep.* quod pag. 671. c. tenent omnes.

AD CAP. LXIV.

Καράβους μείζονας Καλλιμέδοντος. Vide supra, p. 100. d c. & ibi notata. *Ibid.* ἐπεκλήθη. Vitiose ἐπεκκλήθη ed. Cas. 2. & 3. *Ibid.* κωμῳδιοποιῶν scripsi cum *ms. A.* κωμῳδοποιῶν edd.

In Alexidis *vers.* 3. στῆσαι. στήσειν *ms. Ep.* *Ibid.* ἐν τοῖς ἰχθύσιν. »Verte, *in foro piscario.* Ad Theophrasti »Characteres [pag. 268.] genus hoc loquendi exponebamus.« Casaub. — Sic rursus apud Nostrum, VIII. 342. d. Parique ratione, τὰ λάχανα, *forum olitorium*, VI. 228. b. & VIII. 338. e. & plura id genus alia. Conf. Taylor Lection. Lysiac. pag. 330 sq. edit. Reisk. Pierson ad Moerid. pag. 351 sq. Toup Cur. nov. in Suid. pag. 246. *Vers.* 5. αὐτοῖσιν τῆς τεχν. Scribe αὐτοῖσι cum *ms. Ep.* quod postulabat metrum.

e Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις. Nempe δευτέραις, quae non supersunt. In Aristophanis *vers.* 1. Ἰχθῦς ἐώνηταί τις. Ἰχθὺς τις ἐώνηται hic vulgo legebatur, invito metro. Ἰχθῦς ἐώνηταί τις correxit Brunck in Fragm. Aristoph. pag. 248. ex lib. VII. pag. 324. b. ubi recurrit hic versus. Indidem ego Ἰχθῦς etiam, cum circumflexo, adscivi: quo quidem nil opus fuisse intelligo; quoniam, sicut ἡ ἰλὺς, ἡ πληθὺς, sic & ὁ ἰχθὺς (ut iam saepius vidimus) ultima longa scribi poterat, in quo vocab. *ancipitem* esse *ultimam* monent Grammatici.

Vers. 2. ἢ τῶν πλατειῶν καρίδων, ἢ πουλύπους. Post πλατειῶν, voculam τις, quam ignorant libri, inseruit Brunck: puto quod *primam* in καρίδων pro *brevi* acciperet; quae tamen *producta* esse poterat, ut in duobus Eu-

polidis verſibus, III. 106. b. *Ibid.* πουλύπους bene edd. ſive id Muſuro debetur, qui editionem Venetam curavit, ſive docto alicui librario, cuius libro ille uſus eſt. πολύπους quidem habet *ms. A.* (In *ms. Ep.* deſideratur totum iſtud Fragm.) Eſt autem πουλύπους forma Atticis uſitata, ut videbimus ad lib. VII. pag. 316. diſerteque docet Euſtath. ad Od. ε'. pag. 232, 10. Τὸν πολύποδα, πούλυπον Ἀττικοί φασιν, ὡς ἐν Ῥητορικῷ εὕρηται Λεξικῷ, καὶ πολύπουν.

Verſ. 3. ὀπτᾶτ', pro ὀπτᾶται: *aſſatur.* Sic in verſione ſcriptum oportebat. *Verſ.* 4. Οὐδὲ βάτις. Sic ed. Ven. & *ms. A.* Temere Οὐ καὶ βάτις; ed. Baſ. & Caſ. quod cum non ferret metrum, deletâ καὶ particulâ Brunckius Οὐ βατίς; edidit, tenens deinde Οὐδὲ φήμ' ἐγώ, in quo nihil mutant, quod ſciam, libri. Sic recte quidem currebat verſus: at mihi tamen commodius videbatur, ſi priorem Οὐδὲ particulam acciperem, poſteriorem vero cum nuda Οὐ permutarem. Rectius vero βατίς acute ſcripſit idem Brunck, ut apud Noſtrum VII. 286. b. & apud Ariſtotelem. Caeterum in penacutum βάτις conſentiunt h. l. edd. & *ms. A.*

Verſ. 5. Οὐδὲ χόριον. Quid ſit hoc, docet Noſter XIV. f 646. e. ubi in *placentarum* numero ponit Χόρια, βρώματα διὰ μέλιτος καὶ γάλακτος γινόμενα. conf. IV. 131. d. IX. 372. c. item XII. 516. f. ubi χορεῖα quidem edd. ſed χόρια *ms. A.* Aliâs χόριον vel χορεῖον dicitur etiam *membrana foetum ambiens, ſecundae*; de quo ſignificatu vide Heſych. in Χορεῖον, & Foeſii Oecon. Hipp. in Χόριον. Quo vero iure contenderit Villebrunius, ſignificari h. l. *inteſtinum variis rebus fartum*, quo pro cibo uſi ſint, ipſe viderit. *Ibid.* πύὸς, *coloſtrum*; de quo nonnihil notatum ad II. 57. a. T. I. Animadv. pag. 384 ſq. ubi πύος penacute ſcripſi cum H. Steph. & aliis, ſicut etiam ſcribitur apud Noſtrum IX. 372. c. Sed rectius ὁ πυὸς, (ut h. l. & XII. 516. e.) aut τὸ πῦον, penultima utrobique longa. conf. Ariſtoph. Veſp. 710. ibique Brunckii notata, & Etymol. in Πυον.

Verſ. 6. οὐ δὴ σχαδόνας. Quoniam οὐ δὴ (non οὐδὲ, ut ante, & poſt) habent libri; putavi ab his verbis initium fieri novae conſtructionis, qua deinde utitur auctor: itaque σχαδόνας ſcripſi, pro vulgato σχαδόνες. Si οὐδὲ malueris cum Brunckio, teneri poterit σχα-

f δόνες, & a versu seq. demum initium fieri intelligetur constructionis cum accusativo. *Ibid.* ἠτριαῖον. Huc spectat Etymologi locus, supra citatus ad III. 96. c.

Vers. 7. οὐδ' ἐγχέλειον. Sic τέμαχος ἐγχελείου vel ἐγχελίου, supra pag. 96. b. *Ibid.* οὐδὲ κάραβον μέγαν. Ne claudicare putes versum, notabis vocem κάραβος primam longam habere. Sic supra in Alexidis versibus, & paulo post apud Epicharmum. Notanda autem ipsa illa constructio verbi ἐπικουρέω cum accusativo rei, ἐπικουρεῖν τί τινι, *iuvare aliquem aliqua re;* quam alibi non memini me reperire. Nec vero dissimulare debeo, non μέγαν, sed μέγα esse in *ms. A.* At in κάραβον tamen idem consentit. *Vers.* 8. κοπιώσαισιν correxi cum Brunckio, quo fulciretur labans metrum. Vulgo κοπιώσαις.

ὧν μνημονεύει Φιλύλλιος ἐν Πόλεσι. Vide supra p. 86. e. ubi adposita sunt verba, ad quae hic respicit Noster. Mendose h. l. Φυλύλλιος ed. Ven. Bas. & Cas. 1. Vera scriptura, quam tenet *ms. A.*, restituta in ed. Cas. 2. 3.

a In ARCHESTRATI *vs.* 3. βραδέως ἐπὶ γαῖαν ὀρούει. Vertunt, *pigre* (vel *lente*) *humi ambulat:* & id dicere voluisse utique videtur festivus poëta; sed, quid sit quod iis verbis utatur, quae proprie sonant *lente in terram irruit* vel *prosilit*, id quidem minus percipio. Tenent autem eam scripturam cum editis *mssti A. B.* & *Ep.* *Vers.* 4. ἀρετῇ τε. Sic recte *ms. A.* cum edd. ἀρετῇ δὲ *ms. B.* minus commode. Καὶ ἀρετῇ *ms. Ep.* *Vers.* 5. ἐν Λιπάραις, *in insulis Aeoliis* vel *Vulcaniis.* Vide Not. ad Polyb. I. 25, 4.

b In EPICHARMI *vers.* 1. metri trochaici ratio postulabat, ut ἔχοισαι τὰ πόδια corrigeretur. Vitiose ἐχόσαι πόδια ed. Ven. & Bas. quod in ἔχουσαι πόδια mutavit Cas. Dorica dialecto haud dubie ἔχοισαι scripserat Epicharmus. *Vers.* 2. recte omnes, κάραβος δὲ τὤνυμα: nec caussa erat, cur κάραβοί τε τὤνομα scriptum vellet Casaub. Satis enim commode singularis numerus hic ponitur, licet pluralis praecesserit: & ὄνυμα Dores pro ὄνομα dicunt; & τὤνυμα, pro τοὔνομα. Vulgo veluti metro soluta scripta erant Epicharmi verba.

AD CAP. LXV.

Ἴδιον δ' ἐστὶ γένος καράβων τε καὶ ἀστακῶν ἄλλο. Com-

modius *ms. Ep.* omissâ τε particulâ, comma post καράβων b
ponit: γένος καράβων, καὶ ἀστακῶν ἄλλο. Mox vero minus commode idem, ἔτι καὶ καρίδων, pro ἔτι δὲ καρ. Placeret ἔτι δὲ καὶ καρίδων.

Τὸν δ' ἀστακὸν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο &c. Doriensium praesertim & Aeolum morem fuisse, α in ο mutare, monuit Koen ad Corinth. pag. 215. Sed ὀσταφίδος etiam, pro ἀσταφίδος, ex Attico poëta Cratino nominatim citavit Photius in Lex. ms. ut docuit Hesychii editor ad voc. Ὄσταφις. EPICHARMI verbum γαμψώνυχοι, de *astacis*, verti debebat *incurvis ungulis;* non nude *ungulati.*

κόρακον, qui in SPEUSIPPI verbis in *crustaceorum* numero nominatur, nemo novit. Nihil tamen mutant nostrae *membr. A.* In *Epit.* vero desideratur totus locus. κόρακα corrigebat Dalech. quod *piscis* nomen est, alienum ab hoc loco. Placuit GESNERUS, de Aquatil. p. 300. scribens: » Vide an pro *coracon*, legendum sit *carabon.* «

Ἀριστοτέλης δ' ἐν πέμπτῳ Ζώων μορίων. Ἀριστοτέ- c
λης δ' ἐν ζώων μορίων *ms. A.* & ed. Ven. Ἀριστ. δ' ἐν πέμπτῳ ζώων ἱστορίας correxit editor Bas. quia leguntur hodie ista Aristotelis verba in *Histor. Animal. lib. V.* partim cap. 7. & partim cap. 17. Pro eo (per errorem, de quo dictum est ad III. 88. c.) in ed. Cas. legitur ἐν πέμπτῳ ζώων μορίων ἱστορίας. Ego ex superioribus editionibus tenendam vocem πέμπτῳ, & ex ed. Ven. & *ms. A.* tenendum μορίων, deletâ voce ἱστορίας, existimavi. Vide Animadv. ad II. 63. b. & ad III. 88. c. Caeterum poterat & scriptura *ms. Epit.* teneri, quae sic h. l. habet, ἐν τῷ περὶ Ζώων μορίων.

ὀχεύονται δὲ τοῦ ἔαρος ἀρχομένου πρὸς τῇ γῇ. » Mutavit (Athenaeus) de industria ordinem verborum » Aristotelis, qui (Hist. Anim. V. 7.) scripsit, ὀχεύεται δὲ » ἀρχομένου πρὸς τῇ γῇ ἔαρος. Amat enim philosophus » verborum traiectiones, ut alibi dicebamus. « CASAUB. —— Adverterat tamen ista verborum traiectio editorem Aristotelis Sylburgium, movitque ut ad illa verba adnotaret, simpliciorem fore structuram, ἀρχομένου ἔαρος πρὸς τῇ γῇ. At apud Athenaeum editio Ven. cum *ms. A.* non ἀρχομ. sed ἐρχομένου habet, quod per librarii alicuius imperitiam ex ἐρχόμενα corruptum suspicari licebat: & id ipsum perspicue habet noster *ms. Ep.* ὀχεύονται δὲ τοῦ ἔαρος ἐρχόμενα πρὸς τῇ γῇ. Quod vide ne

c & Athenaeo reſtituendum ſit, & ipſi Ariſtoteli: *prope terram venientia*. conf. eumdem Ariſtot. ibid. cap. 17. ſub finem. Mox, ὅταν τὰ σῦκα ἄρχηται reſtitui ex ed. Ven. cum qua faciunt *mss. A.* & *Ep.* Nec enim opus erat, ut ex Ariſtot. in ἄρξηται mutaretur cum ed. Baſ. & Caſ.

Γίνονται δ᾽ οἱ μὲν κάραβοι &c. Haec ſunt ex Hiſt. Anim. V. 17. Γίνονται autem hîc non tam debebat *Gignuntur* verti, quam *Sunt*, *morantur*, *verſantur*.

AD CAP. LXVI.

d "Οτι καὶ πόλις ἦν Καρίδες. Hoeſchelianae Epitomae ſe iſtam emendationem debere profeſſus eſt CASAUB. cum πολλαὶ pro πόλις legeretur in ed. Ven. & Baſ. » non ſolum » perperam, verum etiam ridicule propter illa quae ſub» iiciuntur ex Ephoro. Caeterum *Caridas* oppidum illud » tantum Stephanus agnoſcit, quod in Phrygia ait fuiſſe. « — Veram ſcripturam tenuere etiam noſtrae *membr. A.* e cum *ms. Ep.* Mox: » μετὰ Μάκαρος ſcripſimus ex mem» branis: *cum Macare*, vel potius *Macare duce*. Vulgo » [nempe ed. Ven. & Baſ.] μετὰ μάκαρας, quod inter» pretes fecit ineptire. « — Rurſus uterque noſter codex verum tenet.

In ARCHESTRATI *verſ.* 1. εἰς Ἴασον Καρῶν πόλιν. Antepenacute Ἴασον ſcribitur & in edd. & in *ms. Ep.* puto & in *A.* Aliâs Ἰασσὸς ſcribitur id nomen, acute, & duplici σ litera, quam ſimplicem hîc poſtulabat metrum. *Verſ.* 2. λήψη, quod erat editum, dedit *Epitome*. λήψεις *ms. A.* *Ibid.* σπανίαν recepi ex *ms. Ep.* σπάνια *ms. A.* quod ferri poſſit deducto accentu, σπανία, in nominat. ſing. diſtinctione paulo maiore poſt λήψη poſita, & nudo commate poſt πρίασθαι. σπάνιαι ed. Ven. & Baſ. quod in σπανίαι mutavit Caſ. *Verſ.* 3. ἐν δὲ Μακηδονίᾳ. Μακεδονίᾳ *ms. Ep.* quemadmodum legitime vulgo ſcribitur: ſed longam vocalem η, quam deſiderabat metrum, tenet *ms. A.* cum editis. Eamdem ſcripturam habes apud Dionyſ. in Deſcript. Orbis vſ. 254. ubi vide Euſtathium.

ARAROTIS *verſiculi* paulo auctiores ab initio leguntur ſupra, pag. 86. e. Habet iſtos, & nonnullos ex his qui paulo poſt adferuntur, Euſtathius ad Il. ω᾽. pag. 1301 extr. & ſq. ex Epitoma, ubi omiſſum eſt primum Anaxandridis teſtimonium.

Eubuli *versus*, si recte scriptus, fuerit iambicus senarius, cui postrema desit syllaba. f Titulum fabulae Ὀρθάνη scripsi cum Casaub. & sic hoc loco (ni fallor) etiam *ms. A.* Ὀρθάννη ed. Ven. & Bas. & sic alibi etiam *ms. A.* veluti mox p. 108. d. Caeterum nihil interest.

Anaxandridae duo *versus* ex *Lycurgo*, sunt anapaestici tetrametri. Itaque *vers.* 1. intelligitur, syllabam ρι in καριδαρίοις longam usurpari; quia duae syllabae καρι spondeum debent efficere. Habet enim vox καρὶς etiam primam syllabam longam, ut haud multo ante monui, quod ex duobus Eubuli versibus pag. 306. b. liquido adparet. Libro VII. pag. 329. citantur eiusdem Anaxandridae verba huiusmodi, καὶ συμπλησιάζειν κορακινιδίοις μετὰ περδικίων καὶ θραττιδίων. Ubi, συμπλησιάζειν ex συμπαίζειν (quod hic legitur) esse corruptum, adparet ex scriptura *codicis A.* qui συμπλιάζειν habet: at, pro καριδαρίοις, quod hic habemus, haud dubie ibi κορακινιδίοις scriptum; quod ferebat quidem pariter metrum, sed hic quidem non ferebat institutum Athenaei. Pro θριττιδίων, quod hoc loco *ms. A.* cum edd. tenet, recte ibi θραττιδίων legitur, quod hic quoque reponendum monuit Gesner pag. 978.

Vers. 2. Pro vulgato ψιτταδίοις, ψηττα δίοις scribendum monuit Casaub. De ψῆττα pisce, cuius hoc est diminutivum, (latine *passer* & *rhombus* vocatur) vide Nostrum lib. VII. pag. 329 sq. *Ibid.* Cum vulgo legeretur μετὰ κωβιδαρίων, & deinde in eodem versu μετὰ κωβιδίων scriberetur, facile adparebat alterutrum mendosum esse. Atqui μετὰ κωβιδίων cum ad sensum, tum ad versum, bene habet: estque diminutivum τοῦ κωβιὸς, cuius & saepe aliâs, & ex professo lib. VII. p. 309. meminit Athenaeus. Contra, μετὰ κωβιδαρίων metro prorsus non conveniebat: itaque κωθαρίων correxi, quod diminutivum intellexi τοῦ κῶθος. Et faciunt quidem (ut docet ipse Athenaeus VII. 309. c.) κώθων nonnulli eumdem piscem cum κωβιῷ: sed quum praesertim varia sint *gobiorum* genera, (de quibus Gesnerum vide p. 393 seqq.) potuerat facile poëta inter κωθάρια & κωβίδια nescio quid discriminis statuere: ac pro ipsius instituto satis etiam erat, esse nomina nonnihil diversa. *Ibid.* καὶ σκιταδαρίοις. *Et trachuridiis* in lat. versione posuit Dalecampius, adnotavitque: »Ita legit Natalis, & recte, ut ar-

f »bitror. Ridetur hic aliquis, *diminutivis* eiuſmodi *vocibus* »uti ſolitus.« — Inde CASAUBONUS: »Neſcio quid ſit »καὶ σκινδαρίοις. Interpretes unde ſuam lectionem exſcul»pſerint neſcio: nullum enim illius veſtigium, neque in »edita ſcriptura, neque in manu exaratis. Noſtra conie»ctura propius accedebat ad vulgatum, καὶ σκιφυδρίων, »(de ſciphydriis diximus ad pag. 85. d.) vel etiam, ſi »forte, κοσκινιδαρίοις.« — At nihil opus erat tantis ambagibus. Meliora Caſaubonum docere GESNERUS potuerat, de Aquatil. p. 837 ſub fin. & pag. 1031 med. atque etiam ipſe ſocer Henricus Stephanus in Theſ. III. 807. Scilicet *umbra* piſcis, quae plerumque σκίαινα vocatur, (Athen. VII. 322. f.) etiam σκινὶς dicebatur, ut diſerte docet Galenus de Facult. Alim. III. 30. Inde igitur diminutivum σκινιδάριον: & per ſyncopen (qua non modo poëtae uti licebat, ſed cui eidem etiam in vulgari ſermone locum eſſe potuiſſe analogia ſuadet) formatum σκινδάριον.

a In eiuſdem ANAXANDRIDAE, ex fabula *Pandaro*, *verſ.* 1. cum Οὐκ ἐπικεκρυφὼς vitioſe vulgo (conſentiente etiam *ms. A.*) legeretur, ἐπικεκυφὼς corrigendum monuit Caſaub. quod iam Dalecampius etiam expreſſerat, *Si te curves.* *Verſ.* 2. αὕτη δὲ καριδοῖ τὸ σῶμα. Adduxit iſta verba Euſtathius ad Il. ω'. p. 1301, 49. cum docere vellet, a nomine καρὶς formari verbum καριδόω. Et hoc ipſo quidem loco verba iſta poëtae fruſtra quaeras in Athenaei Epitoma, qua uſus Euſtathius eſt: ſed paulo inferius ea adpoſuit Epitomator, poſt verba κρηπὶς καὶ τευθίς· quae leguntur pag. 106. c. *Verſ.* 2 *ſq.* καμπύλη τ' ἀγκυρά τ' ἐστὶν. Commode repetitam particulam coniunctivam dedit *ms. A.* quam nonniſi poſt ἀγκυρα ponebant edd. poſt καμπύλη vero ſolummodo *ms. Ep.* & *Euſt.*

Ἐν δὲ Κερκίῳ. Nuſquam alibi, quod ſciam, titulus huius fabulae occurrit: hic vero nihil variant libri. Natalis Comes tamen *in Cercide* poſuit; quem ſecutus eſt Dalecampius, nulla certa ratione, ac ne probabili quidem. Fabricius Bibl. Gr. T. I. pag. 740. rectum caſum Κέρκιος ſtatuit, neſcio an viri nomen intelligens. In *verſu*, qui ex hac fabula adfertur, ἐρυθρώτερον ſcripſi cum ed. Ven. Baſ. & *ms. A.* Perperam ἐρυθρότερον ed. Caſaub. cum *ms. Epit.* & Euſtath. ad Od. ω'. pag. 1302, 1. quod non ferebat metri ratio, quia ſic ρυ ſyllaba longa foret, quae

brevis hoc loco eſſe debet. *Ibid.* In ὀπτῶν cum edd. a conſentit *ms. A.* Ubi CASAUB. »Fortaſſe ὀπτῆς leg. etſi »ferri poteſt ὀπτῶν.« — Nempe intelligendo in particip. ἐγὼ ὀπτῶν σε. At ὀπτῆς, quod in verſione iam expreſſerat Dalecampius, commode dedit *ms. Ep.* & Euſtath. l. c. *Ibid.* σ' ἀποφανῶ, *te reddam, te dabo*: ſic ἀποδείξω, VI. 254. d.

Εὔβουλος, Τηθαῖς. Infra, lib. VII. pag. 311. d. vulgo Τίτθαις ſcribitur, ſed Τιτθαῖς ibi *ms. A.* & ſic omnes ſcribunt XV. 685. e. De quorum vocabulorum partim diſferentia, partim confuſione, multa monuere veteres Grammatici, & ad eos viri docti. Τήθαις oportebat, aut Τιτθαῖς. Vide Ammonium pag. 135 & 138. In EUBULI *verſu* Καρῖδάς τε (ſic) ſcriptum volueram, non Καρῖδας τε. Καρῖδα τε ed. Ven. & Baſ. Sed *pluralem* dedit *ms. A.* neſcio an & *circumflexum* accentum. Καρίδα τε penacute edidit Caſaub. quod adverſatur inſtituto Athenaei, qui verba iſta in eorum numero exemplorum poſuit, quae ſyllabam ρι in illo vocabulo longam faciunt. Quaenam quidem inſit his verbis metri ratio, haud ſatis me perſpicere fateor. In fine, κύφων vulgo ſcriptum erat; quod in κυφῶν mutavi.

καὶ Ὠφελίων Καλλαίσχρῳ. »Sic ſcripſimus ex librorum »auctoritate, a quibus teſtimonium dicit Suidas.« CASAUB. — Nempe καὶ ἐν Καλλαίσχρῳ erat in ed. Ven. & Baſ. omiſſo poëtae nomine. Caſauboni ſcripturam firmat & noſter *ms. A.* & Suidas in Ὠφελίων, qui Κάλλαισχρον in fabularum numero Ophelionis ponens, ipſum Athenaeum teſtem invocat. Videtur autem *Epitomator* in ſuo Athenaei codice *Ophelionis* nomen h. l. non reperiſſe: is enim, praetermiſſo quidem teſtimonio, quod ex huius poëtae fabula *Callaeſchro* adſertur, alterum iſtud quod deinde ex eiuſdem citatur *Ialemo*, non OPHELIONI auctori tribuit, ſed EUBULO, quem proxime ante Ophelionem nominavit Athenaeus. Sed fortaſſe idem Epitomator, minime quidem caeteroquin indoctus, verba iſta καὶ ὠφελίων καλλαίσχρῳ non pro propriis nominibus, ſed pro communibus, quae pars eſſent teſtimonii ex *Eubuli Nutricibus* prolati, acceperat; quae verba quum non intellexiſſet, pro corruptiſque habuiſſet, ſuo more praetermiſit: itaque teſtimonium proxime ſequens ex *Ialemo* ad eumdem auctorem *Eubulum* retulit. Quum vero in ed. Ven. & Baſ.

a pariter desideraretur *Ophelionis* nomen; inde factum est, ut a Dalecampio, cum in Latina versione, tum in Indice Scriptorum, duae istae fabulae, Κάλλαισχρος & Ἰάλεμος, eidem *Eubulo* auctori sint adscriptae; qui error inde etiam in Fabricii Bibliothecam Graec. T. I. pag. 760. irrepsit, & diligentiam etiam doctissimi nuperi Instauratoris & Continuatoris eiusdem Bibliothecae effugit. Verba, ex OPHELIONIS *Ialemo* citata, sic scripta erant in ed. Ven. & Bas.

Ὠρχοῦντο δ' ὡς καρίδες ἀνθράκων ἔπι &c.

ubi recte καρῖδες penultima circumflexa correxit Casaub. Nam & versus longam illam syllabam desiderabat, & in eorum numero testimoniorum etiam hic versus adfertur, quae syllabam istam productam habent: ex quo ipso intelligi par est, ne illam quidem scripturam posse ab Athenaei manu esse, quam uterque quidem noster codex *A.* & *Ep.* praefert, Ὠρχοῦντο ὥσπερ. Nam qui hanc scripturam primus invexit, is (si modo ad metrum utcumque advertit animum) καρίδες penultima brevi legerat: quamquam noster *ms. Ep.* & Eustath. ad Iliad. ω'. p. 1301 extr. καρῖδες scribunt, parum hactenus constantes sibi. Emendatio illa, Ὠρχοῦντο δ' ὡς, utrum ipsius Veneti editoris ingenio, an docti alicuius ante eum librarii industriae debeatur, non liquet: sed undecumque ducta fuerit, aspernari eam non debui.

b EUPOLIDIS verba, e fabula *Capris*, sic erant edita, quasi ista omnia, Πλὴν ἅπαξ -- καρίδας unum versum efficerent. Haud dubie vero vocula Πλὴν extra versum fuit ponenda. *Ibid.* καὶ ἐν Δήμοις· Ἔχων τὸ πρόσωπον &c. Perperam Ἔχον ed. Cas. Recte ἔχων editt. vett. cum *ms. A.* Sic & Etymologus in Καρίς: ubi citat hunc versum, & eum quidem *Cratino* auctori tribuit: at Cratini fabulam Δήμους nemo novit, Eupolidis Δῆμοι vero cum ab aliis Grammaticis citantur, tum saepius a Nostro. Apud eumdem Etymolog. abest artic. τὸ ad voc. πρόσωπον. *Ibid.* καρίδος μασθλητίνης. » Auctor Etymologici interpre- » tatur δερματίνης: *coriaceae*. Sed assentior Dalecampio, » ad colorem referenti: nam μάσθλην aiunt veteres etiam » *calcei phoenicei* genus. Sic autem paulo post Epicharmus, » κουρίδες φοινίκιαι, vel, ut in Epitome, φοινίκεαι. « CASAUB. — Vide Hesych. in Μάσθλη & in Σκυδικαί.

AD CAP. LXVII.

Καρίδες δὲ βραχέως. Commodius videri poſſit *Καρίδας*, quod habet *ms. Ep.* ſcil. *λέγουσι*. Sed & iſtud probum: nam & ſic loquuntur Grammatici. Vitioſum *βραχέος*, pro *βραχέως*, ex ed. Baſ. in ed. Caſ. propagatum eſt. *Ibid. ἀνάλογως· παρὰ γὰρ τὸ κάρη γέγονε*, &c. » *Carides* nomen dicuntur inveniſſe *ἀπὸ τοῦ κάρα*, *a capite*. In Etymologico ſic: *παρὰ τὸ σκαίρω, σκαρίς· ἢ παρὰ τὸ κάρα, καρίς*. Sed longe diverſi generis ſunt *ſcarides* ſive *ſcari*, a *caridibus*. « [At *ſcarus* piſcis nuſquam *σκαρὶς* vocatur. Etymologus ait, *παρὰ τὸ σκαίρω, σκαρὶς καὶ καρίς*. Id eſt, *καρὶς* hactenus a *σκαίρω* derivari poteſt, ut *καρὶς* dici intelligatur pro *σκαρίς*. Quod ipſum alibi noſter etiam Athenaeus adnotavit, VII. 324. d. ubi in edd. quidem ſic legitur: *σκάρος δὲ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν, καὶ σκαρίς*: in msstis vero *καὶ καρίς*, quod eadem ratione intelligendum, qua ſcriptum oportuiſſe Caſaubonus ibi cenſuit, ſcilicet, perinde ac ſi dixiſſet, *καὶ καρὶς, οἷον σκαρίς*.] » Deinceps auctor cauſſam explicat, cur Attici » ſcriptores in voce *καρίδες* mediam corripuerint. Eſt au» tem ratio quam affert, quam aſſecuti non ſunt inter» pretes, haec: Apud Atticos, quanta eſt diſſyllaborum » in *ις* deſinentium prior, tanta eſt in illorum obliquis » media ſyllaba: ut *βολὶς, βολίδος· γραφὶς, γραφίδος*; » contra, *ψηφὶς, ψηφῖδος· κρηπὶς, κρηπῖδος*. In *καρὶς* » priorem corripiebant Attici: unde quid ſequatur cla» rum eſt. At illi poëtae qui priorem in ea voce produ» cebant, mediam quoque in obliquis neceſſario longam » ſtatuebant. « CASAUBONUS. —— Imperite utique obſervationem Athenaei interpretatus erat DALECAMPIUS, cum ait: » Verba ſic auctoris intellige: Extenſâ vero » penultimâ ſyllabâ (*καρίδος*, nempe, *ρί*) producta eſt » & ultima. (in nominandi caſu, *ρις*, in *καρίς*.) « — At nec difficultate caret Caſauboni interpretatio: nec id vero tam ipſius, quam Athenaei, culpâ. Primum enim, quod ait, *Atticos brevem facere ρι ſyllabam in καρὶς, καρίδος*: cum plura adtuliſſet exempla, quibus producta erat ea ſyllaba, duo tantum adtulit (eaque ex uno Eupolide) quibus brevis eſt. Deinde vero, ſi valeret ea, quam dicit, analogia; oportebat ut in eiſdem Eupolidis verbis ſyllaba *κα* brevis eſſet: atqui in illis non minus,

c quam in ſuperioribus exemplis, longa eſt illa ſyllaba, atque etiam manifeſtiore ratione; nec enim patiiur ibi metri ratio, ut aliter accipiatur. Denique vero omnino, ſi a *κάρα* vel *κάρη*, quae conſtanter *κα* ſyllabam *brevem* habent, derivatur *καρὶς*; haud adparet cur *longam* penultimam hoc nomen habeat: qui tamen conſtans omnium poëtarum uſus eſt quemadmodum etiam Gesnerus obſervavit pag. 913 med. Quare, primo, ipſa illa derivatio videtur merum eſſe Grammaticorum inventum: nam primam in *καρὶς* longam facientes Graeci, ſi quam originem ſpectarunt, de *Caria* regione potius cogitaverint, in cuius nomine *κα* ſyllaba longa eſt: quo etiam Archeſtratus in verſibus ſupra adlatis pag. 105. e. ſpectaſſe videtur, ut monuit H. Steph. in Indice Theſauri, voce Καρίς. Deinde regula illa, quam de quantiiate ultimae ſyllabae nominum in *ις* deſinentium, ex Grammaticorum praeſcripto tradit Athenaeus, quod *vocalem ι pro diverſa quantitate ſyllabae penultimae vel producant vel corripiant*; ea igitur regula in hoc ipſo nomine *καρὶς*, quando genitivus caſus *καρίδος* ſyllabâ *ρι* brevi pronunciatur, exceptionem patitur. Pro *παρατελευταίας*, quod habent editi libri, eſt *παρατελευτὴς* in noſtro *ms. Ep.* & rectius *παρατελεύτου* apud Euſtath. ad Il. *ω'*. pag. 1301 extr. In eodem vero *ms. Ep.* rubro ſuperſcripta vox *παραληγούσης*, qua voce aliâs & Athenaeus utitur, & alii Grammatici: ſuſpicatuſque eram, eâdem hoc loco pariter uſum eſſe eumdem Noſtrum; ſed ex *ms. A.* nullus ab edita ſcripturâ diſſenſus adnotatus eſt. Vocem *παρατελευταῖος* Stephanus in Theſ. non adnotavit: *παρατέλουτον* uſurpat Scholiaſtes Ariſtophanis, *penultimum colon* dicens ſyſtematis metrici, ad Plut. 598. & ad Eq. 439.

Περὶ δὲ τῶν ὀστρακοδέρμων τούτων &c. Subtilius ſi ſpectes, *ὀστρακόδερμα* ſigillatim dicuntur *teſtacea*: *cruſtacea* vero, *μαλακόστρακα*. Sic quidem diſtinguit Ariſtoteles, cum alibi, tum Hiſt. Nat. I. 6. Sic item Noſter, III. 85. c. *teſtacea* graece *ὀστρακόδερμα* dicit; *cruſtacea* vero *μαλακόστρακα*, III. 105. c. Potuit vero *Diphilus*, cuius verbis nunc utitur Athenaeus, Graecum nomen *ὀστρακόδερμα* generaliori ſenſu uſurpare, quo & *cruſtacea* complecteretur.

In *verbis* Diphili, *καρκῖνος* bis cum circumflexo accentu ſcribitur in editis omnibus, puto & in *ms. A.* In *ms. Ep.* vero *καρκίνος* penacute, quemadmodum paulo

post omnes scribunt in *Mnesithei* verbis. Utrumque in usu
erat. *Ibid.* οἱ δὲ κάραβοι καὶ γραψαῖοι λέγονται. » Ni- d
» mirum ab aculeis, πρὸς τὸ γράφειν καὶ χαράττειν ido-
» neis. « GESNER *de Aquatil.* pag. 490.

In SOPHRONIS verbis: Ἴδε καλᾶν κουρίδων, ἴδε καμ-
μάρων. Sic recte edd. quibus adsentitur *ms. A.* nisi quod is
perperam καλὰν pro καλᾶν habet. Epitomator ista verba
omisit. — » Malim ita scribi, Ἴδε καλὰς κουρίδας, ἴδε καμ-
» μάρως, ἴδε φίλα. Dorica forma in voce καμμάρως caus-
» sa extitit depravationis. Κουρίδας interpretatur Athe-
» naeus *carides*. Hesychius [eodem modo; sed] addit, ἢ
» τὰς μικρὰς ἐγχλώρους, τὰς δὲ ἐρυθρὰς καμμάρους. « CA-
SAUBONUS. — Offenderant virum doctum genitivi καλᾶν
κουρίδων & καμμάρων. At, quemadmodum cum ὦ, ex-
clamandi particulâ, poni solet genitivus rei quam admi-
ramur; quid impedit quo minus idem fiat cum verbo ἴδε,
quod habet eamdem vim exclamandi cum admiratione. Sa-
ne, licet proprie imperativus verbi sit ἴδε, nil tamen
opus est ut accusativum regat: nam etiam cum nomina-
tivo construitur, ut apud Epictetum, ἴδε κυνικαὶ φωναὶ,
& id genus alia. Vide Epicteti Dissert. III. 22, 11. &
II. 11, 13. ibique notata. Apud Hesychium, in verbis a
Casaubono citatis, pro ἢ videtur ἤγουν legendum, *scili-
cet, nempe.* *Ibid.* θᾶσαι μὰν. θᾶσαι, dorice pro θέασαι, e
ut III. 86. a. Conf. Koen ad Corinthum, pag. 101. *Ibid.*
λειοτριχιῶσαι. Id est, λείως τριχιῶσαι: quod GESNERUS
pag. 913. interpretatur » *leviter hirsutae;* nimirum propter
» multitudinem pedum, qui tamen ut in aliis quibusdam
» testaceis asperi non sunt. « Quae interpretatio an faciat
satis, videant docti. Gallicus interpres, *& ont un velouté
lisse:* & sonare quidem hoc Graeca verba videntur; rem
vero nec observare me memini in squillis quas vidi, nec
ab alio auctore commemoratam legere.

Ἐν δὲ Λόγῳ καὶ Λογίνᾳ. Cum καὶ Λογιναὶ vulgo
hic legeretur, haec statim adnotaverat CASAUBONUS:
» In titulo *fabulae Epicharmi*, Λόγος καὶ λογιναὶ, postre-
» ma vox mendosa est. Fortasse scripserat, Λόγος καὶ λο-
» γικαὶ vel λογικά: vel fortasse λόγιαι ex Hesychio. « —
Quo respicit Sopingii adnotatio ad Hesych. voce Λογίαι,
in Albertina editione. At idem deinde CASAUBONUS, in
Addendis, istam Notam sic refingi iussit: » In titulo fa-
» bulae Epicharmi, Λόγος καὶ λογίναι, etsi postremam

e » vocem non intelligo, suspicor tamen non multo aliter
» poëtam scripsisse. Nimis enim manifesta eius scripturae
» vestigia exstant omnibus aliis in locis, ubi fit eius fa-
» bulae mentio: ut, cum scribit Noster libro VIII. [pag.
» 338. d.] τοιαῦτα δὲ καὶ Ἐπίχαρμος παίζει, ὥσπερ ἐν
» λόγῳ καὶ λόγον εἶναι. Hephaestion in Enchiridio, [pag.
» 25. ed. Pauw.] Ἀριστοξένου καὶ αὐτὸς Ἐπίχαρμος μνη-
» μονεύει ἐν λόγῳ, καὶ Λογγῖνος: in quem locum extat hoc
» scholiolum nescio cuius, parum (ut videtur) integre
» scriptum, [ibid. pag. 93.] ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον δρᾶ-
» μα οὕτως ἐκάλεσε, λόγεν καὶ λογίαν. « — PAUW ad Hephaest. pag. 118. ἐν Λόγῳ καὶ Λογίῳ legendum censuit; λόγιον disertum intelligens. Scholiastae Hephaestionis scripturam probavit Meursius, ad Helladii Chrestomath. pag. 62. Λόγος ἢ Λογική, titulum fabulae statuit Fabric. Bibl. Gr. T. I. pag. 677. Λόγος καὶ Λογικαὶ, Hermann. de Metris pag. 298. Equidem, donec certius aliquid proferatur, vestigiis librorum, quoad fieri potuit, insistendum putavi. In nostro *ms. A.* h. l. λογιναι absque accentu scribitur; deinde VIII. 338. d. λόγον εἶναι, cum eisdem accentibus, ut in edd. Utrobique *iota* in fine adiectum, pro more illius codicis, valet *subscriptum*. Caeterum cum ει & ι susque deque habeat eiusdem codicis scriba; utrum Λογεινᾳ, an λογινᾳ debuerit, quove accentu notanda fuerit ea vox, definire non ausim. Scriptura apud Hephaestionem, collata cum codicis nostri scripturâ, Λογίνᾳ suadere visa erat.

διὰ τοῦ ω εἴρηκεν. Quod vulgo hic legebatur διὰ τούτων, haud raro quidem eâ formula utitur Athenaeus, ubi in eo est ut testimonium auctoris alicuius, quod praesertim pluribus quibusdam verbis continetur, adponat. At nunc non erat ei formulae locus; & haud dubie διὰ τοῦ ω fuit corrigendum, de quo monuit KOEN ad Corinth. p. 307. Pariter II. 59. d. ait, διὰ τοῦ ο γεγραμμένον. Rursus III. 94. e. οἱ δὲ διὰ τοῦ υ στοιχείου ἐκφέροντες. Et VII. 318. f. Δωριεῖς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ω καλοῦσι πωλύπουν.

AD CAP. LXVIII.

Ταγηνιστὰ ἧπατα. » Variis modis olim *iecinora* para-
» bantur. *Frixorum in sartagine* facit hic Athenaeus mentio-
» nem: tostorum in cinere meminit aliquoties Hippocra-

» tes, ut in lib. II. de Morbis Muliebribus, ἧπάρ τ' ἐν » σποδιῇ ὀπτὸν αἰγὸς ἢ βοός. Et de Natura Muliebri: ἢν » τίκτουσα ἐξανεμωθῇ, ἧπαρ οἴιος ἢ αἰγὸς ἐς τέφρην ἐγκρύ» ψας. « Casaubonus. *Ibid.* περιειλημμένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ. Poteras περιειλούμενα ſuſpicari: ſed non ſolicitandum videtur vulgatum.

τὸν ἄρτον ἐπικαλύψας ἐπιπλόῳ. Cum ἐπικάμψας ſ vulgo legeretur, ſic in hunc locum commentatus eſt Casaubonus: » Nove dixit Epicharmus, τὸν ἄρτον ἐπι» κάμψας ἐπιπλόῳ: *panem omento involvens.* ἐπικάμψας » poſuit pro ἐντυλίξας: ſicut mox dicitur, ἐπιπλόῳ ἐντυ» λιχθείς. Hunc inſolentem vocis illius uſum obiter illu» ſtrare voluit Athenaeus, cum ſubiungit, καὶ ὁ Χῖος δὲ » Ἴων ἐν ταῖς Ἐπιδημίαις ἔφη τὸ ἐπικάμψας: quorum » verborum ſententia eſt, *Vocem* ἐπικάμψας *ſimiliter ut » Epicharmus uſurpavit Ion Chius in fabula Epidemiis.* « — At non modo nove, verum inepte prorſus dictum foret ἐπικάμψας pro ἐντυλίξας. Quo magis mireris in mentem non veniſſe doctiſſimo Viro, ἐπικαλύψας corrigere; cum non ſolum apud Homerum nihil frequentius ſit illa dictione πίονι δημῷ vel κνίσσῃ καλύπτειν aut κατακαλύπτειν, ut Il. α'. 460. β'. 423. Od. γ'. 457. ρ'. 241. &c. verum etiam in hac eadem diſputatione apud Noſtrum pag. 107. c. conſentientibus libris legeretur ἠπάτιον ἐγκεκαλυμμένον, & lit. e. ἦν ἔθος τῷ ἐπίπλῳ περικαλύπτεσθαι τὰ ἠπάτια. Quo accedit, quod in vetuſtis codicibus haud raro literae λυ eo nexu ſcriptae conſpiciuntur, quem a litera μ vix ac ne vix quidem diſcernas: e quo genere ſcripturae factum etiam erat, ut vocem Καλυψοῖ, quae haud multo ante hunc locum (pag. 95. b.) occurrebat, pro Καμψοῖ acceperint editores aut ſequiores librarii; quod ibi quidem non effugerat Caſauboni obſervationem. Dixi ad illum locum, eodem de genere eſſe ſcripturam noſtrarum *membranarum A.* Quod ſi quis, quale ſit, minus perceperit; adeat is illud ſcripturae exemplum ex decimo ſeculo apud Montfauc. in Palaeogr. Graec. pag. 282. num. VI. cui exemplo iam ſaepius dixi maxime ſimilem eſſe ſcripturam noſtri codicis: videat ibi figuram literae λ in vocibus Παῦλος, κλητὸς, ἀπόστολος, εὐαγγέλιον: cogitetque illi literae connexam literam υ: iam ſe ipſe docebit, prodire figuram aegre dignoſcendam a figura literae μ in voce δυνάμει ibid. lin. 4. a fine, aut in voce λα-

βομεν lin. ult. Itaque cum in Notulis ex nostro codice excerptis nullam discrepantiam a vulgata scriptura adnotatam vidissem, quaesissemque per literas ex adolescente qui illum excusserat librum, annon ἐπικαλύψας in eo scriptum extaret, respondit ille mihi, *videri esse ἐπικάμψας, sed posse perinde pro ἐπικαλύψας accipi; eamdemque rationem esse eiusdem vocis paulo post iterum occurrentis.* Pariter vero a CORAYO nostro ex coniectura ad hunc locum adnotatum dein vidi: »*fortasse ἐπικαλύψας* »*& hic & paulo post legendum.*« — Scilicet, quod Casaubonum morabatur, erat error errori altero isto loco (p.
a 107. *a.*) cumulatus, quum ibi nude τὸ ἐπικάμψας legeretur; quo indicari utique videbatur, monere ibi velle Athenaeum de singulari quodam & rariori usu verbi ἐπικάμψας. Itaque utrobique etiam verbum illud ἐπικάμψας consulto tenendum sibi putavit Gallicus interpres, & in media etiam Gallica versione adnotandum; licet in *codice B.*, quo ille usus est, posteriori loco non ἐπικάμψας, sed (ut Brunckius adnotavit) ἐπικάψας legatur; quâ quidem scripturâ nihil utique promovebatur. At eodem loco non τὸ ἐπικ. sed τῷ ἐπίπλῳ ἐπικ. (quemadmodum edidimus) perspicue dedere nostrae *membr. A.*, adeoque omnem praeciderunt dubitationem. Epitoma, nimis hìc concisa, nil adferre adiumenti poterat. Caeterum moverat etiam Casaubonum, quod libro IV. pag. 140. d. & 141. a. verbum κάπτειν, vel κάμπτειν (ut legendum ille coniectaverat) significationem τοῦ ἐντυλίττειν ipsi visum esset habere: quod quale sit, ubi eo pervenerimus, disquiremus. Porro vero hoc loco istud quoque imprudenti exciderat magno Casaubono, quod IONIS *Chii* Ἐπιδημίας pro scenica *fabula* acceperit. Nec enim quamvis alioquin dramaticus poëta fuerit *Ion*, fuit illud scriptum dramatica poësis, sed solutâ oratione scriptus liber *de Adventibus clarorum Virorum in Chium insulam*, sive *de Claris viris qui in insula Chio morati sunt*, ut docuit BENTLEI in Epist. ad Millium (Chronico Ioannis Malalae subiecta) pag. 66. quod & in Latina nostra versione supra ad III. 93. a. indicavimus. Ex eo libro fragmentum satis latum ipse Athenaeus noster exhibet lib. XIII. pag. 603 & seq.

Redeo paulisper ad superiora verba ex EPICHARMI *Bacchis* (pag. 106. f.) velimque doceri, vera-ne sit ea scriptura, quae nescio cuius sive ex ingenio sive errore

edita legitur, τὸν ἄρτον ἐπικαλύψας ἐπιπλόῳ, *panem omento operuit*; an aliud quid lateat in ἀρχον, quod sic absque accentu scriptum vetustae nostrae membranae exhibent. Nam ipsum quidem ἀρχὸν, quod *intestinum rectum* vel *anum* sonat, (Aristot. Hist. Anim. II. 17. & saepe apud Hippocr. & Galen.) vix teneri potuisse videtur. Notemus interim istam permutationem literarum τ & χ: pari quippe ratione supra in mendosa scriptura ὄντα πέντα, III. 80. d. literam τ ex χ ortam suspicati eramus. Sequitur alterius *fabulae* EPICHARMI titulus, ἐν Θεαροῖς. Nempe sic scripsi, ultimâ syllaba circumflexà, & analogiam secutus, & KOENII auctoritatem, qui ad Corinthum de Dial. pag. 86. monuit, commune vocabulum θεωρὸς, a Doriensibus in θεαρὸς mutari. Nec vero dissimulare debeo, non Θεαροῖς, sed Θεάροις non hic modo vulgo scriptum esse, consentiente (quod sciam) nostro *ms. A.* verum etiam IX. 362. b. & X. 408. d. Quam scripturae formam, retracto accentu, trium locorum consensu firmatam, tenere adeo fortasse debueram. a

Quod paulo post legitur, ἵν' ἤδη ποτὲ ἐντυλιχθ. sic ex *Epit.* corrigendum iam olim monuerat Hoeschel. cui paruit Casaub. consentientibus nostris *ms. A.* & *Ep.* Mendose ἣν δή ποτε ed. Ven. & Bas. *Mox*, in τό τε μαρτύριον consentit *ms. A.* (In *Epit.* ea verba praetermissa.) Ferendaque ea particula. Dixerat *Myrtilus*: Ἀπέχεις τὸν ἐπίπλουν, i. e. *Habes igitur* (*edidimus tibi*, *persolvimus tibi*, cf. XIV. 649. a.) *illum* ἐπίπλουν, *quem postulaveras*: nunc addit, τό τε μαρτύριον - - δίκαιος εἶ σὺ ἀπομνημονεῦσαι, *iam et tu aequum est ut commemores testimonium* &c. Istam voculam σὺ, quae deerat editis, commode adiectam dedit *ms. A.*

Ibid. προειρημένου σοι πάλαι. *cum iam pridem praedixeris.* vide supra pag. 95. a. Potuerat utcumque ferri προειρημένον: non, ut ad praecedens nomen μαρτύριον referretur illud participium; sed, ut esset nominativus absolute positus. Verum eam ipsam ob caussam, quia ambiguus foret hoc loco nominativus, qui ad μαρτύριον referendus videri posset, commodior erat genitivus absolute positus, quem dabat *ms. A.* cum ed. Ven. Nam id, quod *iam pridem praedictum ab Ulpiano* ait, non est ipsum testimonium, sed verba illa (pag. 95. a.) ποδῶν δὲ καὶ ὠτίων, ἔτι δὲ ῥύγχους Ἄλεξις ἐν Κρατείᾳ ἢ Φαρμακοπώλῃ &c. nempe

a *μέμνηται*: quorum verborum partem nunc repetit Myrtilus, ita quidem ut pro *μέμνηται*, quod ibi e ſuperioribus intelligebatur, *εἴρηκε* dicat; & pro eo, quod ibi Ulpianus dixerat *πολλὰ ἔχον τῶν ζητουμένων ὀνομάτων*, nunc ille dicat, *πᾶσα δ' ἡ ἐκλογὴ χρησίμη οὖσα εἰς πολλά.* Nam haec poſtrema verba ita accipienda videntur, ut ſimul reſpiciat *Myrtilus* ad illa ſuperiora verba Ulpiani, ſimul ut ſuo nomine eadem dicat. Miro autem modo haec ipſa poſtrema verba Dalecampius interpretatus erat: *Quivis ſane delectus ad multa prodeſt.* Quo ſpectat Casauboni animadverſio: »Obſervemus *σολοικοφανὲς*, quod interpre»tibus fraudi fuit. *πᾶσα δ' ἡ ἐκλογὴ χρησίμη οὖσα εἰς »πολλὰ, ἐπεὶ τὰ νῦν διὰ μνήμης οὐ κρατεῖς, αὐτὸς ἐγὼ »διεξελεύσομαι.* *Integrum Alexidis locum utilem ad multa, »quando tu illum nunc memoria non tenes, ipſe recitabo.* Erat »planius, *πᾶσαν δὲ τὴν ἐκλογὴν χρησίμην οὖσαν εἰς πολ»λὰ*, &c. ſed ita multis locis & Athenaeum & Aelianum »loqui poteſt facile animadverti.« — Nominativum participii (vel ſubſtantivi nominis cum participio) abſolute poſitum, ubi vel genitivum vel alium caſum exſpectaſſes, paſſim etiam apud optimos auctores obſervare licet; velut apud Thucyd. II. 53. ubi vide quae Hudſonus adnotavit: quo in genere vulgatiſſimus quidem eſt uſus participiorum imperſonalium; ſed & ſimilem orationis *ἀνακολουθίαν* in aliis participiis, & multa talia, quae mira videri poſſint, ſubinde ſibi indulgent Graeci ſcriptores. Quod ni ita eſſet, poſſes laboranti orationi ſuccurrere legendo, *ἣν ἐπεὶ* &c. coll. pag. 127. d. aut *ἧς ἐπεὶ* &c. Titulum fabulae Alexidis, qui pag. 95. a. corruptus erat, recte ſcriptum h. l. exhibent libri.

AD CAP. LXIX.

b In Alexidis *verſ.* 1. *παρὰ Νηρεῖ τινι.* Iocoſe poëta ſenem quemdam piſcatorem *Nereum* vocat. *Verſ.* 2. recte *φυκίοισιν* edd. *φυκίοις ms. A.* Quatuor priores verſus cum dimidio quinto deſunt *ms. Ep.* *Ibid.* *ἠμφιεσμένῳ.* »Lenge *ἠμφιεσμένα*, nempe *ὄστρεα*: *oſtrea algis cooperta;* »quemadmodum & hodienum venum eunt ubique.« Coray. *Verſ.* 5. *ἰχθυδίων.* Rurſus, ut iam alibi vidimus, praeter rationem, *ἰχθυιδίων* ſcriptum voluit Daweſius Miſc. Crit. p. 214. *Verſ.* 7. Vulgo, *θαῤῥεῖν κελεύσας ἔνεκ'*

ἐμοῦ, ταὐτοῦ δὲ ἂν. Ubi CASAUBONUS sic scribendum b
censuit,

> Θαῤῥεῖν κελεύσας ἕνεκ' ἐμοῦ γ', ἅ τ' οὐδὲ ἂν
> φήσας ἀδικήσειν, &c.

At commodius haud dubie, nullâ literâ mutatâ, a nobis restitutus versus est,

> Θαῤῥεῖν κελεύσας ἕνεκ' ἐμοῦ ταῦτ', οὐδὲ ἂν &c.

Et ταῦτ' nunc video sic scriptum in *ms. Ep.* recte; nempe ταῦτα τὰ ἰχθύδια: eamdemque rationem CORAYO placuisse reperio. Possis porro, non invito metro, ἕνεκεν ἐμοῦ legere cum eodem *ms. Ep.*

Vers. 10. ὅτι δὴ --- ὑπ' ἀκάνθης μηδὲ ἓν τούτων πα- c
θεῖν. »Scribe ὅτι δεῖ.« CASAUBONUS; cui me parere debuisse iudicabunt fortasse docti, cum praesertim perpetuo ει & η noster *ms. A.* confundat, *ms. Ep.* vero ipsum δεῖ commode obtulerit. Et facile patiar, si quis hoc praetulerit: sed & ferendum vulgatum putavi, vel hoc ipso, quod, quamquam rarior est illa constructio coniunctionis ὅτι cum infinitivo, tamen minime caret exemplis, praesertim ubi plura quaedam verba inter ipsam illam particulam & infinitivum interiecta sunt. Vide loca in Lexico nostro Polybiano sub voce Ὅτι citata, & praesertim Notata nostra ad Polyb. I. 4, 1. Tom. V. pag. 138 sqq. Ad rem quod spectat, quae hic agitur: meminerit lector, *glaucum* piscem *spinis* in dorso esse horridum, non item *torpedinem*. τούτων, scil. τῶν ναρκῶν: nihil enim impediebat, quo minus plurali nunc uteretur poëta, licet νάρκην in sing. dixerit.

Vers. 12. Ἐπὶ τὸ τάγηνον. Nil opus erat maiusculâ literâ: pendent enim accusativi, qui sequuntur, etiamnum a verbo ἔλαβον vs. 9. Placet autem quod in *ms. Ep.* reperio ἐπὶ τό τε τάγηνον: nam apta ad sententiam est particula coniunctiva, quam nec respuit metrum, quia admittit in sede secunda anapaestum versus iambicus apud Comicos. *Ibid.* Pro ψήττας, perperam τήττας est in *ms. Ep.* notanda permutatione literarum τ & ψ. Sic mox rursus in eod. ms. ὄττεται pro ὄψεται. *Vers.* 13. In καρίδα consentiunt libri. Sed καρῖδα erat scribendum, penultimâ circumflexâ; quia longam syllabam h. l. necessario postulabat metrum. De varia eiusdem syllabae quantitate, haud multo ante copiose dictum est. *Vers.* 14. ἐποίησά τ' αὐτὸ ποικιλώτερον ταῶ. Perperam αὐτὸν edd. cum *ms. A.* Recte

αὐτὸ ms. Ep. ſcil. τὸ τάγηνον. Dicitur autem τάγηνον non modo *ſartago in qua friguntur piſces*, ſed & ipſi *piſces in ſartagine frixi*, aut *frixa quaecumque*, ut monuit Euſtath. ad Od. τ'. p. 691 extr. Cf. Animadv. ad I. 5. c. T. I. p. 67.

Verſ. 16. Non ferebat metrum ἐγκεκαλυμμένον, quod conſentiente quidem utroque noſtro *cod. A.* & *Ep.* hic vulgo legebatur. Aut περικεκαλυμμ. oportebat, quo verbo paulo poſt utitur Noſter, aut ἐπικεκαλυμμ. quod ſupra pag. 106. f. & p. 107. a. occurrebat.

d *Verſ.* 17. αἰσχύνεται γὰρ, πελιδνὸν ὂν τῷ χρώματι. Cum abeſſet vulgo participium ὂν, ſic ſuccurrendum metro cenſuerat CASAUB. αἰσχύνεται πελιδνὸν εἶναι χρώματι. At, ſervata γὰρ particula, repetito ὂν ex ultima ſyllaba τοῦ πελιδνὸν reſtituendum verſum eſſe perſpecte vidit Pierſon ad Moerin, pag. 325. ſuffragante Koen. ad Corinth. pag. 133. Utrique praeiverat Bergler ad Alciphr. p. 76. Ipſam autem illam voculam ὂν adiectam dedit *ms. Ep.*

Verſ. 18. μάγειρος οὐ πρόσεισ'. In ed. Ven. & Baſ. corruptiſſime, οὐ πρόσα, σ' οὐκ ὄψεται. Itaque Caſaub. ad oram libri, quo uſus ipſe olim erat, adnotaverat οὐ προσάψεται: ſed recte dein οὐ πρόσεισ' edidit, nempe praeſens πρόσεισι pro futuro προσελεύσεται: de qua ſcriptura monuerat Hoeſchelius; eamdemque & noſtri *mssti A.* & *Ep.* agnoſcunt.

Verſ. 19. νὴ Δί', ἀλλ' ἐγὼ σοφῶς. Perperam νὴ δία λέγω σαφῶς editt. vett. cum *ms. A.* νὴ δί', ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς ex ſuo cod. Epit. corrigi iuſſit Hoeſch. & ſic edidit Caſaub. Pro σαφῶς, perſpecte BRUNCK ex coniect. in ora ſui libri σοφῶς ſcribendum monuit: pariter CORAY in Notis msstis. Simillima ratione II. 68. a. dixerat coquus aliquis, ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. Hoc loco mendoſa ſcriptura λέγω alteri errori σαφῶς originem dederat. Ipſum vero σοφῶς perſpicue habet noſter *ms. Ep.*

Verſ. 22. Editi cum *ms. A.* ſic habebant: δειπνοῦντας εἰς τὰ λοιπὰ διεμβάλλειν ποῶ. Quod cum tenuiſſet CASAUBONUS, monuit dein: »Legendum, εἰς τὰ λοπάδι' ἐμβάλλειν ποῶ. Confirmatur haec emendatio poëtae eiuſdem teſtimonio, qui in alia fabula hunc verſum & ſequentem totidem paene literis uſurpavit more Homerico. Sic enim in Aſclepioclida: [apud Noſtrum, IV. 169. d.]

» — — — — — ὥστε τοὺς

» δειπνοῦντας εἰς βατάνειά γ' ἐμβάλλειν ποῶ d
» ἐνίοτε τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

» Quod igitur ibi dixit εἰς βατάνεια, hic est εἰς λοπάδια. « — Epitome hic nihil adiuvit, quae in versu 20. finem facit huius eclogae. Sed nil cunctari debui, quin Casauboni adoptarem emendationem.

Vers. 24. Τὰς σκευασίας πάντων δὲ, καὶ τὰς σκευάσεις. » Vel bis idem dicit: vel *σκευασίας* interpretandum *res ne-* » *cessarias ad cibos parandos; σκευάσεις, ipsam parandi actio-* » *nem.* « CASAUB.

AD CAP. LXX.

Ὡς ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἠπατίοις αὐτὴ πνευμόνιον e *ἔλαβεν.* » *πνευμόνιον* cum ait, non *pulmonem* integrum » significat, sed *frustum pulmonis*; ut *κρέα τρία*, *tria fru-* » *sta carnium*. Sic explicandum & *τὸ ἠπάτια.* « CASAUB. — *αὐτὴ*, *ipsa*, *ipsa prae caeteris*. Perperam *αὕτη* edd. Vocem hanc praetermisit Epitomator. *Ibid.* *ἀνέκραγεν.* Potest hoc ferri, quod cum editis tenet *ms. A.* Attamen praecedens accusativus, *Μετάνειραν τὴν ἑταίραν*, utique infinitivum *ἀνεκραγέναι* desiderare videtur; quem adeo in contextu positum, & pro minori puncto *post ἔλαβεν comma positum* malim. Possis & *ἀνακραγεῖν* corrigere: sed qui *ἀνεκραγέναι* in *ἀνέκραγεν* decurtavit librarius, is videlicet non meminerat, in praeterito medio *ἀνέκραγα* pro *ἀνακέκραγα* bene graece dici; quare, cum ad constructionem orationis, quae infinitivum desiderabat, non adverteret animum, *ἀνέκραγεν* oportuisse (aoristum secundum) sibi persuaserat. Epitomator, cum initio periodi aliâ usus esset orationis structurâ, recte *ἀνέκραγεν* scribere potuit. Quod vero *ἀνέκραγεν ἀστείως* idem scripsit, posteriorem vocem, quam cum *msto A.* ignorant veteres editiones, de suo (ut mihi videtur) adiecit: quam, a Casaubono tacite in contextum receptam, satis ego putavi si in ora adnotarem.

Ibid. Ἀπόλωλα, *πέπλων μ' ὤλεσαν περιπτυχαί.* » Ver- » sus a Metanira usurpatus ingeniosissime, pronuntiaba- » tur apud poëtam, unde sumtus est, ab Agamemnone, » noto uxoris scelere moriente. Non multo aliter apud » Aeschylum [Agamemn. 1354.] exclamat idem, Οἴ μοι, » *πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.* « CASAUB.

e *Μήποτε δὲ καὶ Κρώβυλος* &c. Iſto loco, licet meliora iam in ſchedis meis notata habuiſſem, imprudenti mihi excidit, ut & in interpungenda oratione graeca vulgatam rationem tenerem, & in latina verſione parum adcuratam Dalecampii ſequerer interpretationem. *Poſt ἧπαρ non punctum*, ſed *comma* erat ponendum: in verſione vero ſic ſcribendum: *Fortaſſe vero etiam Crobylus, quemadmodum Alexis, verecundum iecur dixit, quod eſſet tale, cum in Pſeudypobolimaeo ſic ait.* Qua de re iam perſpecte ipſe Casaubonus monuerat: » Hiſtoriolam de Metanira exci- » piunt haec verba: *Μήποτε δὲ καὶ Κρώβυλος ὁ κωμῳδιο-* » *ποιὸς αἰσχυνόμενον εἶπε τὸ τοιοῦτο ἧπαρ,* [*τὸ τοιοῦτον* » *ἧπαρ* malim] *ὥσπερ καὶ Ἄλεξις, ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ,* » *λέγων οὕτως. Videndum eſt num & Crobylus comicus eius-* » *modi iecur αἰσχυνόμενον,* (*pudibundum,*) *imitatus Alexidem,* » *dixerit in Pſeudypobolimaeo, cum ait.* Verſus Alexidis, » quem reſpicit, decimus ſeptimus eſt in praecedente eclo- » ga: *αἰσχύνεται πελιδνὸν εἶναι χρώματι. Pſeudypoboli-* » *maeus, Crobyli*, non Alexidis, fuit drama. vide lib. VIII. » ſub fin. [p. 364. f.] & lib. IX. [p. 384. c.] « — Alexis *Ὑποβολιμαῖον* docuerat; Crobylus *Ψευδυποβολιμαῖον.*

f In ſequenti verſu, *πλεκτάνη*, collective, *cyrrhi* ſunt vel *brachia polyporum.* conf. II. 65. d. VII. 317. d. VIII. 370. d.

Ἀλκαῖος ἐν Παλαίστρᾳ. » Alcaeus, cuius laudatur hic » fabula *Palaeſtra*, non ille nobilis fuit Lyricus; ſed alius, » *Comicus.* Utrumque ſaepe laudat Noſter: ſed Lyricum » quidem ſine ulla carminis inſcriptione; aut ſimpliciter, » *Alcaeus in Odis*: Comicum ſemper cum indice fabulae, » unde quidque ab eo ſumitur. - - Tertium Alcaeum no- » minat Suidas, antiquiſſimum Tragicum: huius non me- » minit, opinor, Athenaeus. « Casaubonus.

Δασυντέον δὲ λέγοντας, idem valet ac *δασύνειν δεῖ λέγοντας.* Si cui mira videtur iſta conſtructio, adeat quae notavimus ad Polyb. IV. 27, 8. ubi plura eiuſdem generis exempla reperiet.

a *ἰχθύς τις ἥπατος καλούμενος. ἰχθῦς τις* circumflexo accentu vulgo ſcribebatur, quod teneri poterat: nihil enim intereſt. *Hepati* piſcis Aelianus meminit, de Nat. Anim. IX. 38. & ex eo Suidas, apud quem vitioſe *ὕπατος* ſcribitur, ſub ipſo vocab. *Ὕπατοι.* De quo monuit Toup, Emend. in Suid. pag. 513. ed. Lipſ. Confer Noſtrum, VII. 301. c. d.

αὐτὸς Εὔβουλος ἐν Λάκωσιν ἢ Λήδᾳ. *αὐτὸς* valet *ὁ αὐτὸς*, *idem*, nempe *modo nominatus*; niſi hoc ipſum *ὁ αὐτὸς* debuit librarius. Sic tamen & alibi ſubinde; veluti mox pag. 109. a. *αὐτὸς Πολέμων* pro *ὁ αὐτὸς Πολ.* Sed XIII. 577. c. ubi *ὡς αὐτὸς Καρυστ.* habent editi, in *ms. A.* eſt *ὡς ὁ αὐτὸς Καρ.* Verba *ἢ Λήδᾳ* ignorant editi omnes. Sed cum in vetuſtis noſtris *membr. A.* ſic ſcribatur, *ἐν Λάκωσιν ἤδη δ' οὐκ ἔχειν*, latere in illis ΗΔΗΔ verba haec *ἢ Λήδᾳ* nemo dubitabit, qui alia Athenaei loca cum hoc contulerit, ſcilicet VII. 330. c. IX. 380. f. XI. 460. e. — » Verſus » ex Eubuli *Laconibus*, *Ἐγὼ δέ γ' εἰμὶ τῶν μελαμπύγων ἔτι*, non recte vulgo accipitur: falluntur enim qui *he-* » *patos* piſces dici putant *μελαμπύγους*. Senſus eſt: *Ego* » *vero non ſolum bilem habeo, quod commune eſt omnibus ho-* » *minibus: ſed hoc amplius, ex validiſſimis ſum, & robuſtiſſi-* » *mis.* Translatitium eſt, *molles homines* Graecis fuiſſe di- » ctos *πυγαργοὺς* ſive *λευκοπύγους*: *ſtrenuos* ac vere *viros*, » *μελαμπύγους*: de quibus circumferebatur proverbium, » *μή τῳ μελαμπύγῳ περιτύχοις.* « Casaub. — Vide Suidam hac voce, & praeſertim Zenob. Proverb. Cent. V. 10. a

δύο λίθους ἔχειν, τῇ μὲν αὐγῇ καὶ τῷ χρώματι παραπλησίους τοῖς ὀστρείοις, τῷ δὲ σχήματι ῥομβοειδεῖς. *ὀστρίοις* edd. *ὀστρείοις* dedit *ms. A.* Codicis *Epit.* ſcriba nonniſi quatuor primores literas *ὀστρ* expreſſit; ut, quid debuerit volueritve, neſcias. Vertit Dalech. *lapillos duos, ſplendore ac colore conchyliis perquam ſimiles, rhombi figura.* Eodem fere modo ante hunc Natalis. Gallicus interpres: » *que l'hépate a dans la tête deux pierres qui, par* » *leur éclat & leur couleur, reſſemblent beaucoup aux pourpres,* » *& que la forme en eſt rhomboïde* « — Quae quibus placent, his equidem non invideo. De *oſtrea margaritifera* hic agi, perſpicue Camus vidit, in Notis ad Ariſtot. Hiſt. Anim. pag. 412. ubi ait: » *Athénée remarque, qu'il a dans la tête* » *deux pierres ſemblables à de la nacre.* « — At *lapilli* quo pacto cum *oſtreis* poſſunt conferri? Dices, *reſpectu coloris & ſplendoris.* At, reſpectu *figurae* etiam confert hic auctor cum *τοῖς ὀστρείοις*: a quibus eo differre ait hos lapides, quod habeant *rhombi* figuram. Quid multa? Haud dubie *τοῖς ὀστρίοις* vel *ὀστρείοις adiective* accipi debuit, & *τοῖς ὀστρείοις λίθοις* intelligi; ut *lapillos* dicat *qui in oſtreis reperiuntur*, id eſt, *margaritas.* *Lapides*, ait, *in capite hepati piſcis reperiundi, ſimiles ſunt margaritis colore & ſplendore; ſed*

a *figura differunt, quam illae rotundam, hi rhomboideam habent.* Margaritiferas conchas ad τῶν ὀστρέων genus relatas supra vidimus pag. 93. a. b. & saepius ibi tota pagina: ibidemque margaritas, *lapides* a Graecis vocari, non semel, sed iterum iterumque vidimus. Nihil huc spectare videtur ille lapis, quem auctor poëmatis de Lapidibus, quod sub Orphei nomine circumfertur, ὀστρίτην λίθον dixit; (pag. 322. ed. Gesn.) quem eumdem esse cum eo, qui *ostracites* Plinio dicitur, probabiliter coniectavit H. Stephanus in Indice Thesauri.

AD CAP. LXXI.

Μνημονεύει Ἄλεξις. μνημονεύει καὶ Ἄλεξις edd. non male: sed καὶ delevi auctoritate nostrarum membranarum. Omisit ista Epitomator: & Eubuli versus, qui sequuntur, a quarto demum incipit. *Ibid.* κἀν τῷ προκειμένῳ δράματι: nempe *Crateva vel Pharmacopola. Mox,* Καὶ particulam exspectaveram ante Εὔβουλος: sed non addixere libri.

b » Corruptissimus est secundus *versuum* EUBULI *ex Orthanna*: Ἐρεῖος ἀπηδᾷ, τηγάνων τε σύντροφα. Libro sexto » [pag. 228. f.] ita scriptum, ἐρῶσα φοιτᾷ, τηγάνῳ τε » συντρυφᾷ. Totum locum ita censemus scribendum:

» — — Πᾶσα δ' εὔμορφος γυνὴ
» ἐρῶσα φοιτᾷ, τηγάνῳ τε σύντροφα
» τριβαλλοποπανόθρεπτα μειρακύλλια.

» Videtur descripsisse solennitatem aliquam, cui interfuerint *formosissimae quaeque* totius urbis *foeminae*, & quantum erat *adolescentulorum mollium & effoeminatorum*. Pro » φοιτᾷ, potest legi etiam πηδᾷ, *exultat* & *salit*, ut in sexto » versu. *Luxuriosi* adolescentes dicuntur τηγάνῳ σύντροφοι, » qui inter sartagines & alia culinae instrumenta vitam degere ament. Priorem vocem tertii versus syllaba una auctiorem fecimus: nam scriptum ubique τριβαλλοπανόθρεπτα, quod interpretari non possumus. Nostra lectio » idem est ferme ac βωμολόχος. Duo exprobrantur hac voce, studium ganeae, & illiberalis ac sordidus victus: nam » Triballos ac Illyrios vocabant illiberaliter educatos, & » sordide viventes. « CASAUBONUS. — Nihil ab editis, vel hic, vel libro sexto discedunt nostrae membranae. Equidem, cum in tota hac ecloga multa sint, de quorum verissima sententia nihil certi constituere mecum potui, nihil

in contextu mutare ausus sum. At videntur tamen Casauboni emendationes, cum praesertim ex collata utriusque loci scripturâ ductae sint, eiusmodi esse, ut citra magnum erroris periculum adoptari fere potuissent. *Vers.* 2. quidem, *τηγάνων τε*, an *τηγάνῳ τε σύντροφα* legas, parum interesse videtur: nam perinde & cum genitivo & cum dativo casu construi vocabulum *σύντροφος* potest. Sed quemadmodum reliqua ex VI. 228. f. huc transferenda censuit Casaubonus, sic fortasse ex eodem loco etiam verbum *συντρυφᾷ* hic teneri debebat: quamquam a nullo Grammaticorum adnotatum id verbum videam. *Vers.* 3. Ut una syllaba augeatur prior vox, non modo sententia desiderare videtur, sed manifeste etiam metrum postulat. Lubens igitur & istud, quod ibi dedit Casaubonus, accipiam. Ad illustrandum vero vocabuli Τριβαλλοὶ usum maxime conferet, cum id, quod apud Hesychium legitur: Τρίβαλλοι· [rectius Τριβαλλοί·] *συκοφάνται. οἱ δὲ, τοὺς θωπευτικῶς ἐν τοῖς βαλανείοις διατρίβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἑαυτοὺς καλοῦντας*: tum quae leguntur apud Demosthenem in Cononem, T. II. ed. Reisk. pag. 1269. ubi commemorantur *μειράκιά τινα, τριβαλλῶν ἐπωνυμίαν ἔχοντα*: quos ait *τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, οἷς καθαίρουσιν ὅταν εἰσιέναι μέλλωσι, συλλέγοντας ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις· καὶ ῥᾷον ὀμνύναι καὶ ἐπιορκεῖν, ἢ ὁτιοῦν.*

Vers. 4. *καὶ φαληρὶς ἡ κόρη.* Silet Casaubonus. *φαληρικὴ κόρη*, probabiliter utique, legerat Dalech. vertens, & *virgo Phalerica*, intelligensque *apuam* vel *apuas Phalericas*, quarum saepius meminit Noster, ut IV. 135. a. VI. 244. c. VII. 285. f. quas prae caeteris celebratas fuisse Pollux etiam docet, VI. 63. quippe aliis maiores, ut monuit Scholiastes Aristoph. ad Eq. 642. Perinde & in plurali numero *apuas*, & in singulari (collective accepto) *apuam* dici, iam supra ad I. 7. d. monuimus. Hanc igitur *apuam*, *κόρην*, id est, *virginem*, hic dici ait Dalecampius »quod numquam ovis praegnans fit.« Nempe fuit haec veterum opinio, apuas non ex sui generis semine procreari, sed alias ex maris spuma, alias ex aliorum piscium semine; ut docet Noster VII. 284. f. & 285. a. adeoque numquam praegnantes esse existimabantur. Sed & *anguillae ex lacu Copaide*, *κόραι Κωπαΐδες* vocantur apud Aristoph. Acharn. 883. & *παρθένος Βοιωτία κωπαΐς* quam di-

cit apud Noſtrum VII. 300. c. idem Eubulus, cuius eſt haec ecloga, pariter *anguilla* eſt, nempe *νύμφα ἀπειρόγαμος*, ut ait idem apud eumdem pag. 300. b.

Verſ. 6. ὑπὸ ζυγοῦ. Nil ex *ms. A.* adnotatum. In *ms. Ep.* vero perinde ὑπὸ ζυγοῦ & ὑπὸ ζυγῷ legere poſſis, nam ultima vocalis non expreſſa. ὑπὸ ζυγῷ, ut mihi viſum erat, ſic legendum monuit etiam CORAY. *Verſ.* 7. *φύλακας Ἡφαίστου κύνας*: *cuſtodes Vulcani canes*: ſcil. » ad » ignem dormitantes; « ut adnotavit DALECH. — Infra, p. 228. f. ubi hic verſus cum ſequenti iterum legitur, perperam φλέγας pro φύλακας habet *ms. Ep.*

c *Verſ.* 10. » Recte interpretes, Δήμητρος κόρη. Scribe et» iam cum litera ſubſcripta, ᾄσσει. Eſt enim pro ἀΐσσει; » non pro ἄττει. « CASAUB. — Scilicet mendoſe δὴ μητρὸς erat editum. Recte vero δήμητρος *mss. A.* & *Ep.* ἀσσει (ſic) abſque accentu, *ms. A.* Perſpicue vero ᾄσσει *ms. Ep.*

Verſ. 11 *ſq.* » Penúltimum verſum non ſatis aſſequor: « ait CASAUB. — Ego nec iſtum, nec praecedentem quo pacto expedirem habui. In ſcriptura nil mutant libri, niſi quod verbum μιμουμένη in *ms. Ep.* *cum ſuperioribus iungitur*, & poſt illud interpungitur oratio: quod haud dubie rectum verumque erat, & adoptari a nobis debuerat. Sic *Dalecampius* in verſione: *triremiumque roſtra imitatur*: ubi adnotavit: » A quibus mare ſulcatum & diffiſſum non » aliter ſtridet, quam mare « [*maza*, puto, voluerat; ſic enim paulo ante, *Cereris puellam*, interpretatus erat, *farinam*, *mazas*:] » dum frigitur. « — ἐμβολὰς h. l. non tam *roſtra* triremium dicere mihi viſus erat poëta, quàm *impreſſionem*, aut *impetum quo per mare fertur* triremis. σύρει, *ſtridet* vertit idem interpres. In eamdemque fere ſententiam video ab H. STEPHANO adnotatum in Theſ. T. III. col. 1139. d. » Apud Heſychium σύρειν dicitur eſſe etiam συ» ρίττειν ſive συρίζειν, *ſibilare*, *fiſtulare*, ſeu *fiſtula canere.* « At mihi non contigit talem gloſſam apud Heſychium reperire. Quid de vocibus κοίλη φάραγγος facerem, plane nil ſuccurrebat. De *mactra* cogitabam, in qua ſubigitur farina; aut de *cavitatibus*, quae in maſſa, dum magna vi ſubigitur, exiſtere ſolent; quae cum ſulcis, quos in mari arant naves, conferri utcumque poterant. Poſteriori modo accepiſſe Dalecampius videtur, cum ſic vertit: *Subacta Cereris puella, appreſſu digitorum in ſpecum cavata ſtridet.* Gallicus interpres (quam recte, ipſe viderit) de *furno* ac-

cepit: »*La farine, pètrie par la pression des doigts, siffloit,* c
»*dans le ventre du four, comme la proue d'une trireme qui*
»*force de rames.*«

Ἥδιον δὲ. Sic recte scriptum in *ms. Ep.* Saepe in hoc verbo peccarunt librarii & editores. *Ibid.* Φιλέταιρος ἢ Νικόστρατος. Inverso ordine scribe cum *ms. A.* Νικόστρατος ἢ Φιλέταιρος, ut infra, pag. 118. e. & II. 65. d. In verbis ex hoc poëta adlatis luxatum metrum: quod si restitutum velis, hariolando tali quodam modo fuerit scribendum:

Οὐ πώποτ' αὖθις σηπίαν ἀπὸ τηγάνου
μόνος ἐγὼ τολμήσαιμι φαγεῖν. — —

Sive in trochaici modulum sic malueris:

Οὔ ποτ' αὖθις σηπίαν ἀπὸ τηγάνου τολμήσ' ἐγὼ
καταφαγεῖν μόνος. — —

HEGEMONIS *versus* omisit Epitomator. In *vers.* 1. quo referatur αὐτῶν, haud adparet. *Ibid.* πριῶ, quod habet *ms. A.* est prima pers. fut. attice formata, pro πριάσω, a verbo πριάω. At quoniam *vers.* 2. sequitur imperativus δὸς, rectius iudicavi πρίω, quod dabant editi: qui est imperativus atticus, pro πρίασο. Sic Hesych. & Suidas: Πρίω, ἀγόρασον. Caeterum in utroque versu manifeste claudicat metrum. *Ibid.* γόνον intellige *fetturam piscium, minutos pisciculos.* cf. VII. 285. a. b.

AD CAP. LXXII.

Ὀρθάνου. Perperam Ὀρθάννης ed. Ven. & Bas. Ὀρθάνου correxit Cas. Teneri poterat Ὀρθάννου cum dupl. ν, quod est in *ms. A.* Sed id quidem perinde est. Apud Hesychium habes: Ὀρθάνης· (perperam olim Ὀρνθάνης·) τῶν ὑπὸ (sive περὶ, cum Heringa Observ. c. 24. p. 206.) τὸν Πρίαπόν ἐστι θεῶν, καὶ αὐτὸς ἐντεταμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον. d

Ὡς εὖ νεναυάγηκεν &c. »Ulpianus cum ait de *Myrti*-
»*lo, convivarum uno,* qui modo de sartagine & frixis in
»sartagine veterum loca recitavit,
»Ὡς εὖ νεναυάγηκεν ἐπὶ τοῦ τηγάνου
»ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς Μυρτίλος: —
»alludit elegantissime ad fabulam de *Myrtilo, Oenomai*
»*auriga,* qui Myrtoo mari nomen dedit. Eidem sordes
»exprobrat, & victum domi illiberalem, cum negat il-
»lum quicquam eorum comedisse a se emtum, de quibus

d »tam multa disputaverat. *Edisse* quidem Myrtilum tales »cibos non negat Ulpianus, sed in eam rem *sumtus* un»quam *fecisse*. Non debebant ista secus accipi.« CASAUB. — In verbis auctoris desiderabatur verbum finitum, quod ad ista participia, *ἠσθεὶς*, *ἀνιαθεὶς*, *ἀποβλέψας*, & *εἰπὼν*, referretur. Quare vel invitis libris inserendum verbum ἔφη putavi. Pro *ἰαμβεῖα* bis in hac regione *ἰαμβία* habet *ms. A.* suo more. Vocem *τηγάνου* in Eubuli verbis substitutam ab Athenaeo esse alii vocabulo, quo ibi usus erat poëta, facile intelligitur. Istud quodnam fuerit, haud aegre fortasse repèrerit cui & doctrina suppetit & favet Musa.

ἐκ Πορνοβόσκου Εὐβούλου ἰαμβεῖα. Ex ed. Cas. 1. scriptura penacuta vocis Πορνοβόσκου exemplo nostro adhaesit: sic & in ed. Cas. 2. scriptum. At Πορνοβοσκοῦ oportebat, ut est in ed. Ven. Bas. & Cas. 3. Quamquam enim Grammaticorum praeceptum de accentu compositorum desiderare videbatur, ut *πορνοβόσκος* in recto casu penacute efferretur, tamen constanter *πορνοβοσκὸς* acute scriptum reperies, cum in Lexicis, tum in Graecis libris: sic quidem & apud Nostrum IX. 371. f. & IV. 154. f.

EUBULI *verba*, *τρέφει με Θετταλός τις* &c. quam festive huc retulerit Deipnosophista, intelliget qui meminerit, quae in Animadv. ad Prooem. T. I. pag. 12. monuimus, natione *Thessalum* finxisse Athenaeum *Myrtilum* suum. Et non dubito, hoc ipsum ab Athenaeo iam initio statim declaratum fuisse in eodem Prooemio, l. 1. c. scriptumque ibi olim fuisse Μυρτίλος Θετταλὸς &c. quae verba sive Epitomatoris culpa, sive (ut mihi visum erat) librarii, interciderunt.

e Quod in ed. Bas. *περὶ τῷ Μυρτίλῳ* scribitur, & *περὶ ἄλλῳ*, ortum erat ex perperam accepto scripturae compendio, in ed. Ven. adhibito. Recte *παρὰ* restituit Casaub. Sic enim dicunt Graeci, *πεπαιδεῦσθαι παρά τινι*. *Ibid.* *πῶς εἰς τὸν Μυρτίλον νέον ἔπεσεν.* Dalech. *quomodo iuvenis in Myrtili potestatem pervenisset.* Inde CASAUB. »Scribe »cum interpretibus, *εἰς τὸν Μυρτίλον νέος ἔπεσε*, non »*νέον*.« — *Interpretes* plurali numero nominans Casaubonus, plerumque, ac tantum non semper, unum Dalecampium intelligit. Superior quidem interpres, Natalis Comes, non *iuvenis* hoc loco, sed in *Myrtilum iuvenem* scripserat. At, sicut *νέον* utique perincommode h. l. positum

videri debuit, ſic ne *νέος* quidem ſatis aptum erat. Niſi modo praeceſſiſſet *αὐτοῦ*, ferri *ὁ νέος* cum articulo potuiſſet, hoc ſenſu, *iuvenis ille.* Praeterea vero non tam dicunt Graeci *πίπτειν εἰς τινὰ*, quam *ἐμπίπτειν*: quare, quamquam *νέον* tenent noſtrae membranae, vix dubitandum puto, *εἰς τὸν Μυρτ. ἐνέπεσεν* ſcripſiſſe Athenaeum. Epitomator quidem, pro ſuo inſtituto, haec talia omiſit: de cuius ratione, qua Athenaei opus detruncavit, quo planius iudicare poſſit lector, utque intelligat, non ſine cauſſa ſaepe nos in Animadverſionibus ad duos primores Libros dixiſſe, multo clariora omnia fore, ſi ipſum Athenaei opus ea parte integrum in manibus haberemus; adponamus eiuſdem Epitomatoris verba, quibus has res tractavit, quae inde a pag. 420. noſtrae edit. propoſuit auctor. Sic igitur ille: »Ὅτι ἤσθιον »καὶ ταγηνιστὰς σηπίας. Φιλέταιρος· οὔποτ' αὖθις σηπίας »ἀπὸ τηγάνου τολμήσαιμι φαγεῖν μόνος. ὡς εὖ νεναυά»γηκεν ἐπὶ τοῦ τηγάνου ὁ θεοῖς ἐχθρὸς Μυρτίλος· φησί που »Εὔβουλος. ὁ αὐτός· τρέφει με Θετταλός τις ἄνθρωπος &c. »- - μέχρι τριωβόλου. Ἀντιφάνης· ὀβολοστάτης ἄνθρωπος »ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρ. &c.« praetermiſſis fere quatuor prioribus verſibus ex his, qui ex *Antiphanis Neottide* mox adferuntur.

ANTIPHANIS illi verſus, in editis, ab his verbis incipiebant: Πῶς ὢν μετ' ἀδελφῆς. Ubi ſic ſcribendum adnotaverat BRUNCK, Ἀντιφάνους τάδε πως·

— Μετ' ἀδελφῆς εἰς Ἀθήνας &c.

Aitque, »Sic diſtinctum eſt in cod. Reg. [*ms. B.*] Participium autem ὢν male e ſequentibus irrepſit.« — Perſpecte vero CORAY: »Lege Παῖς ὤν.« — Et hoc ipſum plane dedit noſter *ms. A.* *Verſ.* 4. Recte *ἐπρίατο* edd. Perperam *ἐπριᾶτο ms. A.* *Ibid.* Perperam *κηρυττόμενος* ed. Ven. & Baſ. recte *κηρυττομένοις* ed. Caſ. cum *ms. A.* *Verſ.* 5. *ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρίαν.* Vocabulum *πονηρία* notione *avaritiae* uſurpatum. Vide CORAYI Adnotationes ad Theophraſti Charact. pag. 330. *Verſ.* 7. Pro *ἤσθιεν*, quod cum editis recte tenet *ms. Ep.* rurſus mendoſe *εἴσθιεν* habet *ms. A.* ut paulo ante. *Verſ.* 8. »Placet edita lectio, »ὁ τρισμακαρίτης; non *τρισμακάριστος*, vel *τρισμακάριτος*, »ut in mſstis. Iocus eſt in voce *μακαρίτης*, quae homi»ni vivo non magis convenit, quam Latinorum *divus.* »Sic aliquanto poſt, [III. 113. e.] *μακαρίους οὖν αὐτοὺς*,

ς ημᾶλλον δὲ μακαρίτας εἶναι φημί.« CASAUB. — Noster quidem *codex* uterque, *A.* & *Ep.* ὁ τρισμακαρίτης tenet.

AD CAP. LXXIII.

καὶ οὐ τοῦ Μεσαπίων βασιλέως λέγω. Sic ad superiora referendum verbum λέγω putavi, quod vulgo ad sequentia referebatur, commate vel puncto post βασιλέως interserto. *Mox deinde*, mendosum iudicavi τοῦ ἐν Ἰαπυγίᾳ, quod quidem cum editis tenet *ms. A.* Persuasique mihi, τῶν ἐν Ἰαπυγίᾳ (nempe Μεσαπίων) scripsisse Athenaeum; quo *Mesapii* Apuliae distinguerentur ab aliis Mesapiis, quorum mentio fit apud Thucyd. III. 101. quorum sedes circa Mesapium montem Boeotiae fuisse videntur: quin & ipsam Boeotiam aliquando Μεσαπίαν nominatam fuisse tradit Stephanns Byz. in Βοιωτία. Epitomator aliâ formâ loquendi usus est, ex istis omnibus nonnisi haec verba adponens, Ὅτι Ἄρτος βασιλεὺς ἦν Μεσαπίων ἐν Ἰαπυγίᾳ. Eustathius ad Iliad. β'. pag. 201, 18. ἐν τῇ κατὰ Μεσαπίους Ἰαπυγίᾳ. *Mesapiorum* nomen promiscue, modo per simplex σ scribitur, ut hoc loco; modo cum duplici, ut paulo post in Demetrii versibus. *Ibid.* Θουκυδίδης ἐν ἑβδόμῃ. »*Thucydidis* de *Arto* rege locus »extat historiâ tertiâ: [immo vero lib. VII. cap. 33.] sed »*Artam*, non *Artum*, nominant eius codices: καὶ τῷ Ἄρτᾳ »ἀνανεωσάμενοί τινα παλαιὰν φιλίαν. Athenaeus legit Ἄρτῳ. »Apud Suidam, in voce Μεσσαπίων, mendas multas emen»dabit, qui non gravabitur cum Athenaeo conferre. « CASAUBONUS. — Ἄρτος cum Athenaeo etiam legerat Suidas, quem vide sub hac ipsa voce; quo ex loco corrigendum esse alterum in Μεσσαπίων recte monuit Küsterus. Quod si Suidae verba cum Thucydide & cum Athenaeo contuleris, intelliges Grammaticum illum aut ipso Polemonis libello, quem hic dicit Athenaeus, usum esse, aut certe eclogis quibusdam ex eo excerptis. Caeterum non confundendus ille POLEMON historicus ac philologus cum cognomine philosopho Academico.

Δημήτριος ὁ κωμῳδιοποιὸς. Sic *ms. A.* qua forma nominis constanter ille utitur. κωμῳδοποιὸς edd. ut plerumque aliâs. Epitomator, κωμικὸς usurpare solet: sed h. l. & nomen & versus huius poëtae praetermisit. *Vers.* 1. Κἀκεῖθεν edd. Sed κεῖθεν *ms. A.* unde fortasse satis

fuerat Ἐκεῖθεν corrigere. *Verſ.* 3. Ἄρτος. Perperam a αὐτὸς *ms. A.* Et mox ἐξένιζεν idem, pro ἐξένιζ'. *Verſus* 4. ſic, uti hodie legitur, correctus a primo editore eſt; vereor, ut ſatis recte. Itaque videndum, in *codicis A.* ſcriptura quid lateat, quae ſic habet: ξένος γε χαρίεις ἦν ἐκεῖ μέγας καὶ λαμπρὸς ἦν. Forſan:

ξένος γε χαρίεις ἦν, μέγας τε, καὶ λαμπρός.

Quod ait, τῶν εὑρημένων ὑπὸ τῆς Σιτοῦς καλουμένης Δήμητρος καὶ Σιμαλίδος· οὕτως γὰρ ἡ θεὸς παρὰ Συρακουσίοις τιμᾶται: breviter Epitomator, Ὅτι παρὰ Συρακουσίοις τιμᾶται Δημήτηρ Σιτὼ καὶ Σιμαλία. Inde Euſtathius ad Il. β'. pag. 201, 20. omiſſo poſteriore nomine, ait: ὡς παρὰ Συρακουσίοις ἐτιμᾶτο Δημήτηρ Σιτὼ, διὰ τὴν ὡς εἰκὸς ἐπιμέλειαν καὶ εὐφορίαν ἐκεῖ τοῦ σίτου, συνιστορεῖ καὶ Ἀθήναιος. Cum nec Σιμαλὶς nec Σιμαλία alibi uſquam, quod ſciam, commemoretur; ſuſpicatus eram, Σεμιδάλιδος oportuiſſe. Et ſic a DALECAMPIO quoque adnotatum video: »Quidam [intellige, ſuſpicantur] *Semidalida.*« — Sic certe Σεμίδαλιν, quae proprie *ſimila*, *ſimilago* eſt, a poëtis in *Deam* videas hactenus transformatam, ut *panem ſimilagineum* adpellent Σεμιδάλεος υἱὸν, III. 112. b. conf. pag. 127. d. At, nihil temere! Si quid mutandum, Ἱμαλίδος potius oportuiſſe colligetur ex X. 416. c. (ubi quidem Εἱμαλίδος habet *ms. A.*) coll. cum XIV. 618. d. & cum Euſtath. ad Odyſſ. υ'. pag. 724, 48 ſqq. aut etiam cum Heſych. in Ἱμαλὶς & Ἱμαλιά. Sed ne ſic quidem properanda mutatio vulgatae h. l. ſcripturae. Potuere Siculi, quam alii Dores cum aſpiratione abſque litera ſibilante Ἱμαλίδα vocabant, eamdem Σιμαλίδα dicere. Sic Lacones, Argivi aliique nonnulli populi Dorica lingua utentes, πᾶα μῶα dicebant, cum alii itidem Dores, & Siculi praeſertim, ſervatâ σ literâ, πᾶσα μῶσα dicerent. Conf. Maittaire de Dial. pag. 148. Pariter initio vocis pro ſpiritu aſpero alios ſibilante litera uti ſolitos ſatis conſtat; unde ex ὗς factum vocabulum *ſus*; ex ὑπὲρ, *ſuper*; & id genus alia.

ὡς αὐτὸς Πολέμων ἱστορεῖ. αὐτὸς, pro ὁ αὐτὸς, *idem qui modo nominatus eſt.* Vide Animadv. ad p. 108. a. *Ibid.* ἐν τῷ περὶ τοῦ Μωρύχου. »*Morychus*, proverbio Siculo, »*ridiculus* & *fatuus*, qui ſuorum negotiorum negligens »aliena curat. Eraſmus adag. *Morycho ſtultior.*« DALECAMPIUS. — Μωρύχου habent impreſſi omnes: nec ex *ms.*

a *A.* discrepantia adfertur; & silet Epitomator. Sed haud dubie Μορύχου oportebat. Vide Zenobium Proverb. V. 13. &, qui ex hoc sua sumsit, Suidam in Μωρότερος Μορύχου: ubi ex eodem *Polemone*, quem citat Athenaeus, proverbium illud illustratur. Conf. eumdem Suid. in Μόρυχος. Nec aliter scribitur id nomen apud Aristophanem, ubi saepius occurrit.

ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον. Eadem res ex *nono* libro τῶν πρὸς Τίμαιον refertur infra, X. 416. c. *Ibid.* ἐν Σκώλῳ. Sic recte ed. Cas. cum *mss. A.* & *Ep.* Mendose Σκόλῳ ed. Ven. & Bas. *Mox*, pro Βοιωτιακῷ est Βοιωτικῷ in *ms. Ep.* quod habent etiam editi X. 416. c. Sed cum hic, tum ibi, Βοιωτιακῷ tenet *ms. A.* Utraque forma legitima videtur; quamquam neutram adnotavit Stephani Byzantini abbreviator. Eustathius ad Iliad. β'. pag. 201, 26. scribit ἡ κατὰ Βοιωτίαν Σκῶλος: &, in *foeminino genere* usurpari solitum huius oppidi nomen adnotasse olim etiam Stephanus videtur, cuius verba per abbreviatoris culpam obscurata sunt. At in *masculinum* genus apud Nostrum, & hic, & altero loco, libri omnes consentiunt. Quae de isto oppido hic ab Athenaeo referuntur repetens Eustathius l. c. adnotavit, videri illius cives coquendis panibus singularem curam adhibuisse.

b ALEXIDIS *verba* continuo tenore omnia scripta legebantur, veluti unum versum efficientia. Ea cum ita digerere vellem, ut postularet metri ratio, imprudenti mihi excidit ut perinepte id facerem. Distinguenda verba, quemadmodum ipse etiam CASAUBONUS in Animadv. monuit, in hunc modum erant:

— — — Τοῖς ἄρτοις ὅσας
ἱστᾶσι παγίδας οἱ ταλαίπωροι βροτοί.

Sic recte etiam distinxit Grotius in Excerpt. pag. 591. *Titulum* fabulae Alexidis sic scripserat Casaubonus, ἐν τῇ Εἰς τὸ φρέαρ, voculam Εἰς maiusculâ literâ distinguens. Mihi index fabulae fuisse visus erat Ἡ εἰς τὸ φρέαρ, praeposito articulo: quare voculam Τῇ, utpote initium tituli, maiusculâ literâ scripsi; latine cum Grotio reddens, *Missa ad puteum.*

AD CAP. LXXIV.

c τὴν ἐκ τιφῶν. Pro *typha*, in versione, *tipha* vel *tiphe*

oportebat. conf. pag. 115. f. Graecum nomen retinuit c
Plinius lib. XVIII. 8, 19. & cap. 10, sect. 20. art. 4. De
variis frumenti generibus, & panum qui ex eis conficiun-
tur, praeter Plin. & Dioscorid. lib. II. consule Hermo-
laum Barbarum ad Dioscorid. Coroll. 309 sqq. *Γίνεται
μὲν, φησίν.* Rectius *γίνεται δὲ φησὶν ms. Ep.* *Ibid. ἱπνί-
την.* Sic h. l. edd. sed *ἰπνίτην* scribendum cum *ms. Ep.*
quemadmodum mox omnes *ἰπνιτῶν* habent, & *ἰπνίτης*
pag. 115. e.

Timoclis testimonium sic scriptum erat,

Κατχμαθὼν δὲ κειμένην θερμὴν σκάφην
θερμῶν ἰπνιτῶν εἴσθιον.

Ubi delendam vocem *θερμὴν*, quam quidem & *codex A.*
tenet, recte viderat Toup, Emend. in Suid. Part. II. p.
180. ed. Lips. Etiam mendosum *εἴσθιον* tenet idem *ms. A.*
sed recte *ἤσθιον ms. Ep.* (in quo tria tantum postrema
verba adponuntur) itemque *codex B.* ab Herm. Barbaro
scriptus passimque correctus.

Ἐσχαρίτην. Vulgo quidem *ἐσχαρίτης* consen-
tiente *ms. A.* (In *ms. Ep.* terminatio vocis non expressa.)
Sed, sicut paullo ante in accusativo ponebatur *ἰπνίτην*,
sic & hic eodem casu usum esse auctorem, e sequentibus
adparebat, ubi rursus *Ταβυρίτην*, *Κριβανίτην* &c. in accu-
sativo casu dabat noster *cod. A.* *Ibid.* *Ἀντίδοτος ἐν Πρω-
τοχόρῳ.* Perperam h. l. *Πρωτόχρῳ* edd. sed vide VI. pag.
240. b. Estque etiam Alexidis fabula eodem titulo, citata
Nostro VII. 287. f. *Ibid. τούτους ἀνειλίττοντα.* Vi- d
de paullo inferius adnotata, post proximam Animadver-
sionem Casauboni.

»Lyncei *Samii* locus, quo *panes Escharitae Rhodiorum*
»contenduntur cum *agoraeis Atheniensium*, & corrupte scri-
»ptus: & partim inconcinne, partim contra auctoris men-
»tem versus est. Totum igitur subiicere visum ex emen-
»datione nostra & Lyncei mente. *Iam cum apud Athenien-
»ses in pretio sint panes qui vocantur ἀγοραῖοι, his nihilo
»deteriores prima mediaque coena Rhodii mensis apponunt:* e
»*fessis vero & satiatis convivis, suavissimam oblectationem no-
»vam inferunt, panem illum optimum, dictum ἐσχαρίτην:
»qui dulcibus & mollitie sic temperatus est, eamque habet dum
»infringitur ac veluti friatur, cum passo convenientiam exci-
»tandi orexin, ut plane mira res fit: atque ut saepe iam ebrium
»cernas tamquam sobrium & recentem pocula repetere; sic prae*

e » *voluptate, qui escharitεn panem comedit, famem renovat.* Pa-
» nis ἀγοραῖος est, *qui vaenum in foro exponitur.* Hunc *fuis-*
» *se Athenis eximium*, Archestratus indicat his verbis: [p.
112. b.]

» —— —— τὸν δ' ἐς ἀγορὰν ποιεύμενον ἄρτον
» αἱ κλειναὶ παρέχουσι βροτοῖς κάλλιστον Ἀθῆναι.

» At ἐσχαρίτης *Rhodius*, (alius enim est vulgaris ἐσχαρί-
» της, de quo loquitur Philistion infra) [pag. 115. e.] non
» simplex panis fuit, sed μεθόριος ἄρτου καὶ πλακοῦντος, ut
» eleganter Pollux scribit: [VI. 78. diserte τὸν ἐσχαρίτην
» Ῥοδιακὸν dicens.] erat enim *conditus* μειλίγμασιν, hoc
» est *melle aliisque rebus dulcibus.* Nomen invenit ex eo, quod
» in *foco* nudo torreretur, non, ut ἐγκρυφίας, cineribus
» tectus: vel, ut doctis quibusdam visum, quod *craticulae*
» coquendus imponeretur. Hunc Lynceus vocat διάχρη-
» στον, insolenti voce, [pro πάγχρηστον] id est, *omnino*
» *bonum.* Solebat autem hic panis ita comedi, ut hodie
» estur qui in Gallis vocatur *oblies*, [hodie *oublies*] a Grae-
» ca voce ὀβελίας. [At de ὀβελίᾳ tamen seorsim infra agit
» Noster pag. 111. b.] Sub finem coenae panem hunc men-
» sis calentem adhuc inferebant, & ex passo edebant, ut
» apparet ex *versibus Antidoti*, quos iuvat hic apponere,
» ut intelligatur convenientia panis huius cum nostro
» quem diximus. Sic ille:

» λαβόντα θερμοὺς ἐσχαρίτας· πῶς γὰρ οὔ;
» τούτους ἀνειλίττοντα βάπτειν ἐς γλυκύν.

» Quod ait, *escharitεn calidum apponi* solitum, *& in vinum*
» *dulce intingi*, & quidem *evolutum expansumque*: omnia
» obeliis nostris sic conveniunt, nihil ut queat magis;
» maxime quidem de *evolutione* quod scribit. Nam quia est
» tenuis hic panis, vi caloris gyrat sese atque in orbem
» volvit: graecus quidem, dum in foco torreretur; at no-
» ster, qui alio modo fit, dum igni admovetur mensae
» imponendus. Etiam vox ἐνθρυπτόμενος, qua usus Lyn-
» ceus hoc loco, ab *obeliis* aliena non est: comminuuntur
» enim facile, ac quasi friantur, dum poculo induntur;
» magis, si priusquam intingantur, ori admoveas. Men-
» das autem, quibus obsidetur iste locus, ita tollendas
» censemus: καὶ τοιαύτην ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυ-
» κὺν συναυλίαν, ὁμοῦ προσβιαζόμενος, ὡς θαυμαστόν
» τι συντελεῖ. καὶ καθάπερ ἀνανηφ. Absurde scriptum est
» in vulgatis συναυλιασμόν: unde fecimus συναυ-

» λίαν ὁμοῦ. Praecedens vox τοιαύτην ſatis probat ſcri- e
» bendum eſſe συναυλίαν. Id verbum proprie *tibicinum ſi-*
» *mul tibias inſlantium concentum* ſignificat: deinde ad alia
» venuſte transfertur, ut hoc loco, & ſaepe apud ſcri-
» ptores. Poſt vocem προσβιαζόμενος, inſerimus ὡς, &
» καὶ ante καθάπερ: quarum mendarum eadem origo eſt,
» [ſyllabarum proxime ſequentium cum prioribus ſimili-
» tudinem dicit] de qua ſaepe diximus. ἀνανήφειν & ἀνα-
» πεινῆν pluribus exprimere coacti ſumus, tum propter
» penuriam Latinae linguae, tum ut lucem afferremus huic
» loco, interpretibus nimis tenebricoſo. Libro IV. [pag.
» 130. b.] ἐκνήφειν eodem fere ſenſu uſurpatur: παρειμέ-
» νοι καὶ καρηβαροῦντες ὑπὸ τῆς μέθης, ὁπότε τι τῶν ἀγο-
» μένων θεασαίμεθα, πάντες ἐξενήφομεν, *omnes expergiſce-*
» *bamur, & ſobriis hominibus ſimiles fiebamus*: ubi iterum
» errant interpretes. Epitome, quam his ſcriptis inſpexi-
» mus, non minus quam vulgati codices corrupta, vo-
» cem tamen συναυλίαν integram retinuit. In eadem καθά-
» περ γάρ. CASAUBONUS. — In edd. ſic ſcribebatur,
συναυλιασμὸν προσβιαζόμενος, θαυμαστόν τι συντε-
λεῖ. Sed συναυλίαν ὁμοῦ, quod veluti ſua ex con-
iectura commendavit vir doctus, perſpicue exhibuit no-
ſter *ms. A.* Puto, eamdem emendationem Caſaubonum
in codicum Italicorum excerptis olim reperiſſe: deinde
vero, unde eam duxiſſet, non eſſe recordatum. Particu-
lam ὡς vero, vel ὥστε, cum editis ignorat idem *ms. A.*
Codex *Epit.* vero, omiſſa vocula ὁμοῦ, ſic habet, ἔχει
πρὸς τὸν γλυκὺν συναυλίαν, ὥστε προσβιαζόμενος.
Quas voces, ὥστε ὁμοῦ, cum certius nihil in promtu
eſſet, coniunxi: ὁμοῦ intelligens, ὁ ἐσχαρίτης ἄρτος,
ὁμοῦ i. e. σὺν vel ἅμα τῷ γλυκεῖ, *eſcharites panis ſimul*
cum vino dulci. Quid ſit vero, quod verba συναυλίαν ὁμοῦ
προσβιαζόμενος, *convenientiam excitandi orexin* inter-
pretatus ſit Caſaubonus, haud facile dixeris; niſi ſtatuas,
habuiſſe eum in animo Dalecampii verſionem, quae ſic
habebat, *tanto dum manditur conſenſu cum paſſo, ut admi-*
rabili quadam vi ad appetentiam ſui cogat. Quo-
rum ego nihil in Graeco verbo προσβιαζόμενος reperio.
Nec vero, quod a me in verſione poſitum eſt, *ſimul cum*
hoc vim ſuam exſerens, id in graeca dictione ineſſe confir-
maverim. Quin potius, ſi verum eſt illud verbum, ſen-
ſus fuerit huiuſmodi: *ſi* (panis ille dulci vino intinctus)

e *quasi vi illata infertur* vel *ingeritur illis*, nempe τοῖς ἀπειρηκόσι καὶ πεπληρωμένοις, i. e. *his qui satietate & ebrietate ita defessi & confecti sunt, ut se amplius bibere aut comedere posse negent;* quos παρειμένους καὶ καρηβαροῦντας dixit idem Lynceus lib. IV. pag. 130. b. Sed fortasse, in eamdem quam dixi sententiam rectius hoc loco legetur, προσβιαζομένοις (scil. αὐτοῖς) θαυμαστόν τι συντελεῖ, *his, si vim faciunt sibi*, (si, quamvis fere non amplius possint, tamen *se ipsos* ad hunc *etiamnum* panem comedendum passo inintinctum *cogunt*) *admirabile aliquid efficit.* Fuit etiam, cum προσβιβαζόμενος legendum suspicarer, quod idem valeret ac προσφερόμενος; quemadmodum & βρῶμα & πόμα προσφέρεσθαι Graeci dicunt *cibum* vel *potum sumere* vel *capere; edere, bibere.* Ac fuerit istud quidem verbum nove usurpatum hac notione: sed, a dicendi formulis minus usitatis non abhorruisse catillonis illius stylum, cum paullo ante in voce διάχρηστος vidimus, tum alia quae passim ex eiusdem Lyncei scriptis fragmenta adfert Noster, (quorum unum etiam lib. II. pag. 72. e. habuimus) arguere videntur. Verbum προσβιαζόμενος in eam sententiam, quam primo loco proposuimus, (*cibus veluti per vim ingestus his qui iam prorsus defessi sunt edendo*) accepisse Epitomator videtur: qui, cum initio valde contraxisset Lyncei verba in hunc modum, Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιός φησι περὶ τοῦ Ἀθήνησιν ἢ ἐν Ῥόδῳ ἐσχαρίτου, ὅτι οὕτω κέκραται τοῖς μειλ. καὶ τῇ μαλακ. καὶ τοιαύτην ἐνθρυπτ. πρ. τ. γλ. ἔχει συναυλίαν, sic dein (repetitis nonnullis e superioribus) pergit: ὥστε προσβιαζόμενος δαιτυμόσιν οὐδὲν λειπομένοις, ἀπειρηκόσι δὲ καὶ πεπληρωμένοις, ἡδίστην ἐπεισάγει διατριβήν. καθάπερ γὰρ ἀνανήφειν &c. Ubi & alia satis bene, & commode adiecta γὰρ particula, quae tamen etiam abesse nullo magno incommodo poterat: sed illud haud dubie imperite, quod οὐδὲν λειπομένοις (pro λειπομένους) scripsit, & ad *convivas* hoc retulit, quod manifeste ad *panes* spectabat, & recte cum a Casaub. tum a Dalecampio expositum est *nihilo inferiores*. Totum hunc locum sic refingendum coniectaverat CORAY: πρὸς τὴν γλυκὺν συναυλίαν, ὀσμὴν προσβαλλόμενος, ὡς θαυμαστόν τι συντελεῖν. καθάπερ γὰρ ἀνανήφειν κ. τ. λ. collatis Nicostrati verbis de pane ναστῷ dicto, ὀσμὴ δὲ, τοὐπίβλημ' ἐπεὶ &c. pag. 111. d. Caeterum quod de laude *panum*, *qui*

Athenis in foro venibant, Lynceus quidem in transcursu e dixit, sed ex professo Archestratus loco a Casaubono citato; ad posteriora tempora ea laus non duravit: certe apud Plutarch. de Cohibenda Ira, pag. 461. b. & apud Alciphr. lib. I. Epist. 21. panis *forensis* apud Athenienses, ὁ ἐξ ἀγορᾶς ἄρτος, signate is dicitur, qui *vilior* esse & *parum delicatus* intelligebatur: quam pugnantiam recentiorum istorum cum his auctoribus, quibus usus Athenaeus est, notavit Berglerus ad Alciphr. l. c. Quod ad ἐσχαρίτας, quos dicunt, panes spectat, adnotavit DALECAMPIUS: »Monspessulanis *Escalete*; reliquis Gallis, *Gaufre*.« quod fere convenit cum Casauboni interpretatione. Denique ut ad ANTIDOTI versiculos *ex Protochoro* redeam: c cum Graecum verbum ἀνειλίττοντα, quod *evolvere* vulgo exponitur, me turbavit, tum magis etiam Casauboni adnotatio, cui hoc ipsum maxime placuerat, quod de *evolutione* atque *expansione* poëta dixit. Mihi quidem videbatur, panem eius generis, qualem hic intelligi volunt, commodius *convolutum*, quam *evolutum*, intingi vino posse. Porro cum recens cocti vel tosti sunt huiusmodi panes, & adhuc calent, molles sunt, & facile convolvuntur. Quare mihi visum erat, συνειλίττοντα vel ἐνειλίττοντα scriptum oportuisse: nisi forte ἀνειλίττειν perinde & *convolvere* & *evolvere* significare potest; quemadmodum, ut hoc utar, Germanorum verbum *aufrollen* utrumque significatum admittit, & aliâs Gallorum *rouler* respondet, aliâs verbo *dérouler*. Quidquid sit, recte mihi poëtae sensum Gallicus interpres expressisse videtur, cum ait: *il les roula, & les trempa dans du vin doux*. Eodem vero modo HERMOL. BARBARUS, ad Dioscor. Coroll. 309. ait: *Escharites -- involvebatur, atque ita ut calebat intortus, Athenis maxime placebat.*

Ταβυρίτην. Ταβαρίτην ed. Ven. & Bas. iidemque paulo post, Ταβαρίτης. Utrobique Ταβαρίτης edidit CASAUBONUS, & haec adnotavit: »*Tabarites* panis in Ecloge »dicitur Ταβυρίτης. Errant qui [ut fecerat Dalecampius] »a Tabis, oppido Ciliciae, vel Lydiae, ut placet Ste»phano, pani huic nomen volunt inditum: nam Ταβίτης »vel Ταβαίτης fuisset dicendum. Parvum fuisse, & qui ore »capi posset, declarat *versus Sopatri*, Ταβαρίτης δ' ἄρτος »πλησίγναθος. Eclogarius tamen, quasi interpretans vocem »πλησίγναθος, de suo adiecerat, ἔστι δὲ μέγας ἄρτος: sed

e » fallitur. « — Scripturam Ταβυρ. per υ agnoscit uterque noster *codex A.* & *Ep.* itemque Hermol. Barbarus tam ad Dioscor. l. c. quam in *cod. Par. B.* ipsius Hermolai manu scripto. Et priori quidem loco Ταβυρίτην in accusativo tenet *ms. A.* Recte. Sic quidem & deinde Ἀχαΐναν in accus. accipiendum; & sic paulo inferius Ἐγκρυφίαν & Δίπυρον habet idem *ms. A.* cum eisdem editt. vett. Pendent quippe hi accusativi ab eo, quod supra (lit. c.) dictum est: Παρὰ δὲ τὰν ὀπτήσειν (nempe φησὶ Τρύφων ὁ Ἀλεξανδρεὺς) ὀνομάζεσθαι, Ἰπνίτην. Quibus ex verbis simul colligere licuerat, non a *loci* cuiusdam nomine derivandum hoc panis nomen; nisi rursus turbare nonnihil potuisset nomen Ἀχαΐνη vel Ἀχαΐνη, quod sequitur. Sed reliqua quidem, quae in hac serie commemorantur, panum genera, ἰπνίτην, ἐσχαρίτης, & deinde, ἐγκρυφίαν & δίπυρος, a *diversa coquendi ratione* nomen invenere. Caeterum, hoc ipsum nomen Ταβυρίτης unde ductum sit, non dixerim equidem. Villebrunius nos docet, ὁ πανσοφώτατος, esse *a nomine phoenicio, tabur,* u m b i l i c u m *denotante; intelligique panem vel mazam, aliàs πολυόμφαλον dictam.* Non recordabatur Vir longe omnium doctissimus, *hebraicum* nomen (hoc est enim, quod ille *phoenicium* dicit) *t h a b b u r*, quod *umbilicum* significat, non modo geminata in medio litera *b* scribi, sed & ab initio eâ literâ *th*, quae Graecorum literae Θ, non T, respondeat; eamdemque literam in eo nomine alias quoque tenere linguarum Orientalium dialectos. Quod Epitomator ait » ἔστι δὲ μέγαν ἄρτος « id non tam ad interpretandam vocem πλησίγναθον spectabat, quam ad illud panum genus, de quo mox ipse etiam auctor dicit, εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι: nam quod ibi adiicitur, καὶ ἑορτὴ καλεῖται Μεγαλάρτια, continuo Epitomator etiam subiecit » καὶ ἑορτή τις καλεῖται τὰ Μεγαλάρτια: « sed nomen Ἀχαΐνη, quod eodem pertinebat, sive per incogitantiam sive nimio brevitatis studio omisit. Eadem Epitomatoris verba sic acceperat Eustathius, quasi dixisset, Ἔστι δὲ καὶ μέγαν τιν ἐπιλεγόμενος ἄρτον: quo spectat quod scribit ad Iliad. β'. p. 201, 18. καὶ ἄρτου δέ τινος μ ε γ ά λ ο υ ἐπιλεγομένου, ἑορτὴ ἐπ' αὐτῷ ἐτελεῖτο τὰ Μεγαλάρτια.

Ἀ χ α ΐ ν α ν. Sic *ms. A.* cum ed. Ven. & Bas. Ἀχαῖναν ed. Cas. Est autem accusat. plur. a sing. ἀχαΐνη: cui non repugnat, quod mox in sing. τούτου τοῦ ἄρτου ait auctor;

nam continuo deinde ad pluralem redit, *εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι.* CASAUBONUS, vocem istam pro nominativo singulari accipiens, haec adnotavit: » *Achaïnas* panis a loco nomen habuit: oppido nempe illo, nisi fallor, unde » *Achainos cervos* poëtae appellarunt. « — Vide Apollon. Rhod. IV. 175. & ibi Schol. At falli illum Scholiasten, cum cervorum nomen istud ab oppidi Cretensis nomine derivat, arguit glossa apud Hesychium, Ἀχαὶ νεβρῶν· ἐλάφων ἡλικίας: (coll. Eustath. ad Iliad. β. pag. 597, 29 sq.) itemque alia glossa apud eumdem, in voce Ἀχαΐα vel Ἀχαιά· ἄρτα μαλακά, conf. Interpp. Hesych. ad vocem Ἀχαί. Panum vero nomina hîc commemorata, non tam a locis, quam a coquendi ratione, derivanda esse, paulo ante monitum est. Quare videndum, satis-ne commoda sit PALMERI sententia, Exercitat. in Auct. Graec. pag. 495. statuentis, Ἀχαΐνας dictos hos panes eo ipso, quod *magni* fuerint, qui non sine *magno oris hiatu* morderi possent, ab *α* intensivo, & *χαίνω*, *hio.* Nec tamen aliud certius occurrit: nam (quod in mentem venire alicui poterat) quod Ἀχαιὰ etiam dicta est *Ceres*, cuius in honorem Thesmophoria & Megalartia celebrabantur, id quidem minus etiam ad hoc, quod quaerimus, conficiendum valebit. e

Ibid. Ἀχαιΐνην στέατος ἔμπλεων τράγον. Ἀχαΐνην f vulgo; nec ex *ms. A.* aliud hîc adnotatum: sed sicut supra Ἀχαιΐνας scripserat ille, sic & hic Ἀχαιΐνην oportuisse putavi, cum praesertim satis manifeste senarii iambici speciem habeant illa verba, ubi metri etiam ratio istam desiderare videbatur scripturam. ἔμπλεων, pro eo quod editum erat ἔμπλεον, dedit idem *ms. A.* quod & ex *ms. B.* adnotavit Brunck. Alia parte corrupta ista verba visa erant CASAUBONO. » *Acclamationem*, inquit, usitatam *in* » *Megalartiorum festo*, Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεον τράγον, » haud dubie corruptam, doctis sanandam relinquimus: » nam medicina, quam facit huic loco Dalecampius, τρώγουσα solum emendans pro τράγον, pristinam illi, si » quid iudico, sanitatem non affert. Fortasse rectum sit, » Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεον ἄρτον: favente nonnihil quod » scribit ex hoc loco Eustathius, solitum ἄρτον ἐπιλέγεσθαι. « — Sic ille. DALECAMPIUS verterat: *Achaeinen plenum adipe Dea comedebat.* Eustathius, cuius auctoritatem invocavit Casaubonus, nihil ex hoc loco desumsit: nec enim potuerat, qui ne cognita quidem haec verba habe-

sbat, quippe praetermissa in Epitoma, e qua una illi Athenaeus cognitus erat. Verba Eustathii ex Comment. ad Iliad. β'. paulo ante protulimus, quae nihil huc facere intelliget quisquis recte inspexerit. Vocem τράγον equidem pro aoristo secundo imperativi accepi, ex veteri dialecto pro communi τράγε, *comede*. Syracusiorum morem fuisse, istâ formâ efferendi aoristum secundum imperativi, adnotavit Etymologici M. auctor pag. 302. sub voce Εἶπον: nihil autem vetat, quo minus credamus etiam apud Delios in vetusta ista formula eumdem usum obtinuisse. Fuerint fortasse, qui de *trago*, frumenti cerealis sive alicae genere, Dioscoridi & Galeno, Plinio atque Celso memorato cogitaverint: (vide Plin. XVIII. 7, 16. ibique Harduin. rursusque Plin. XVIII. 10. sect. 20. art. 4. & Dioscorid. II. 83. ibique interpretis adnotationem:) quibus litem equidem non movebo, quamvis parum probabilis eorum ratio mihi videatur. Quod de senarii specie dixi, quam praeferant ista verba, ei repugnat quidem in voce στίατος penultima brevis: sed, sicut δάμαρ genitivum δάμαρτος facit, sic fortasse per dialectum στίαρτος etiam olim dici potuit; aut alia quacumque ratione succurrendum metro fuerit.

Κριβανίτην. Sic recte *ms. A.* & editt. vett. Temere Κριβανίτης edidit Casaub. Apud Pollűc. VI. 33. & 72. mssti nonnulli κλιβαν. per λ literam scribunt, quod perinde est. Apud Nostrum pag. seq. bis repetitam videmus scripturam κριβ. sed & semel ibidem κλιβ. scribitur, consentientibus libris. Sed vide ipsum pag. seq. c. & quae ibi notamus.

Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ. » ARISTOPHANIS *fabula* Γῆρας, » *Senium*, diversa est ab alia eiusdem, passim nominatâ in » his libris, Γηρυτάδης; quo nomine etiam Antiphanes fa» bulam docuerat, nisi fallunt nos Athenaei codices. *Senii* » argumentum declarant quae supersunt fragmenta. De » Senectutis incommodis egisse Comicum, constat ex pe» titis inde versibus, qui apud Pollucem lib. IV. cap. 25. » [sect. 180.] Postea inducebantur *senes* quidam *recocti*, ac » *priori aetati restituti*; qui, fortuna sua abutentes, ferebant » cuncta passim atque agebant. Indicio sunt verba Athe» naei hoc loco: Ποιεῖ δὲ λέγουσαν ἀρτόπωλιν, διηρπασμένων αὐτῆς τῶν ἄρτων ὑπὸ τῶν τὸ γῆρας ἀποβαλόντων. » Postrema vox mirifice exposita ab interpretibus: [*qui*

»*eius senectutem ludibrio habuerant*, Dalech.] Sed γῆρας ἀπο- f
» βάλλειν, est *senectutem exuere*. Huius dramatis saepe memi-
» nit Iulius Pollux. At libro X. cap. 20. [sect. 74.] ita scribe
» hunc ex eo versum: Ἐφ' ὑδρίαν δανείζειν πεντάχουν ἢ μεί-
» ζονα. Idem alibi: Ἀριστοφάνης Γήρᾳ· σὺ δ' οὐχ ἡγῇ μ' οὖν
» δι' ὀλίγας ἡμέρας. Corrige, σὺ δ' οὐχ ἡγῇ μου οὐδ' ὀλίγας
» ἡμέρας; « CASAUB. — Postremum fragmentum a Casaub. citatum, non apud Pollucem legitur, sed apud Priscianum. Felicius correctum illud exhibet Brunck in Aristophanis Fragm. pag. 229. num. 14. Τὸ γῆρας ἀποβαλεῖν senes illi apud Comicum dicuntur, ad imitationem dictionis de serpentibus & cancris usitatae, τὸ γῆρας ἐκδύειν vel ἐκδύεσθαι, qua Theophrastus usus est apud Nostrum, III. 105. d. & Aristoph. Pac. 335. & saepius Aristoteles. In eamdem fere sententiam, πάλιν μειρακιευόμενον πρεσβύτην dixit Alciphr. lib. II. Epist. 2. Apud Nostrum hic ἀποβαλόντων tenui, quod erat in impressis. Sed ἀπεβαλλόντων dabat *ms. A.* quod recipi fortasse debuerat.

ARISTOPHANIS *versus posterior* sic olim editus legebatur:

Ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς κριβανίτας πάνυ λευκοὺς ὦ τέκνον.

De quo nihil adnotavit Casaub. BRUNCKIUS vero in Fragm. Aristoph. pag. 228. utrumque versum statim in hunc modum ediderat:

Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; - - θερμοὺς, ὦ τέκνον. - -
ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς. - - κριβανίτας δὲ πάνυ
λευκούς.

Tum vero IDEM in Notis pag. 164. ait: » Fragmentum
» male constitutum esse, tam metrum, quam sententia ar-
» guit. Interloquuntur *mulier panes vendens*, & *recoctus senex*.
» Illa, cuius mercimonium diripiebatur, quum iniuriam
» expostularet, diceretque panes sibi periisse illius generis,
» quos θερμοὺς appellabant, qui in secundis mensis appo-
» nebantur, senex respondebat: *Num vero deliras? in furno*
» *coctos dic, eosque non admodum candidos*. Secundus versus
» totus est senis: male eum duabus personis diviseram.
» Sic legendum est:

» Γ. Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; Α. Θερμοὺς, ὦ τέκνον.
» Γ. Ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς; κριβανίτας γ', οὐ πάνυ
» λευκούς. « —

Particulam δὲ post κριβανίτας inserendam, ad oram etiam Athenaei sui adnotaverat idem Vir doctus, ex coniecturane, nescio, an ex *ms. B.* Mihi personarum partes ita, ut

f a nobis factum, distribuendae visae erant; in eam sententiam, quam in versione expressi: nempe ut eosdem panes eadem mulier θερμοὺς & κριβανίτας dixerit, & continuo tenore ista verba pronunciatura fuerit, nisi interpellata fuisset a sene recocto. Initio *vers.* 2. Ἀλλ' ἢ ex ed. Cas. in nostrum exemplum irrepsit. Peius etiam ἀλλὴ habet *cod. a.* Ἀλλ' ἦ volueram, ut recte Brunck in Notis edidit: & sic correctum velim. Quum verba πάνυ λευκοὺς, quae leguntur in editis, prorsus ignoret noster *ms. A.*, existebat legitimus senarius, quem talem repraesentavi, qualem exhibebat idem codex. Epitomator nil aliud, nisi haec, habet: Κριβανίτας δὲ λευκοὺς ἄρτους Ἀριστοφάνης που φησί. Ex quo suspicari licebat, legisse eum in suo Athenaei exemplari λευκοὺς pro eo quod θερμοὺς habent nostri libri. Sed Venetus editor, sive aliquis ante eum librarius, Epitomen cum pleniore Athenaei opere conferens, utrumque tenere voluerat vocabulum; ideoque vocem πάνυ ex ingenio (ut videtur) adiecit, quo scilicet prodiret senarius huiusmodi,

ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς κριβανίτας πάνυ λευκούς:

quibus verbis deinde ista, ὦ τέκνον, quae repetita dabant Athenaei libri, adiecit veluti extra metrum, aut tamquam versus sequentis initium. Ego rectius fortasse eram facturus, si adsciritia verba prorsus abiecissem: sed cum haud satis tamen certus essem, unde ea arripuisset primus editor, veritus sum delere. Itaque tamquam initium sequentis versus adieci, sed *inverso ordine*, prout desiderabat iambici metri ratio.

a Ἐγκρυφίαν. Rursus recte accusativum dedit *ms. A.* cum ed. Ven. & Bas. quod temere rursus & tacite in Ἐγκρυφίας mutavit Casaubonus. Hesychius: Ἐγκρυφίας· ἄρτου εἶδος, ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος, τῷ μὴ εἶναι κλίβανον. ubi caussa nulla erat, cur illud τῷ μὴ εἶναι solicitarent interpretes; nam idem valet ac διὰ τὸ μὴ εἶναι. De re vide quos laudant Interpretes Hesychii, praesertim Hieron. Mercurial. Var. Lect. II. 5. tum Bielii Novum Thes. Philolog. in Ἐγκρυφίας, & Du Cange Glossar. in Τοῦρτα. — » *Panis subcinericii*, sive *encryphiae*, etiam Hippocrates fa» cit mentionem, Popularium Morbor. lib. VII. ἄρτος ὡς » ἡμιχοίνικος ἐγκρυφίης. « CASAUB. *Ibid.* Ἀρχέστρατος, οὗ κατὰ καιρὸν τὸ μαρτύριον παραθήσομαι. Vide paulo post, pag. 112. b.

Δίπυρον. Rurfus temere Δίπυρος in recto casu ed. Cas. a — »Panis dipyros; recoctus, vulgo biscuit.« DALECH. Ibid. Εὔβουλος ἐν Γανυμήδει·

Διπύρους τε θερμούς. — —

Poterant his poëtae verbis iungenda videri sequentia, Οἱ δίπυροι δ' εἰσὶν τίνες; quae cum istis unum legitimum fenarium efficiunt: nisi & verba proxime apud Nostrum sequentia, Ἀλκαῖος Γανυμήδει, & quae apud Pollucem VII. 23. leguntur, aliud suaderent. Quare recte ad hunc locum CASAUBONUS monuit: »De dipyro, sive nautico »pane, afferuntur testimonia EUBULI e Ganymede, & AL- »CAEI item e Ganymede. Sed aut intercidit penitus Eu- »buli locus: aut illius sunt ista solum, Διπύρους τε θερ- »μούς. Sequentia, Οἱ δίπυροι δ' εἰσὶν τίνες; Ἄρτοι τρυφῶν- »τες, velint nolint docti viri, Alcaeo asserimus nos. Pol- »lux lib. VII. cap. 10. Ἀλκαῖος ἐν Γανυμήδει διπύρους »ἄρτους εἶπεν· οἱ δὲ δίπυροι ἄρτοι τινές εἰσι τρυφῶντες. »De ALCAEI Comici fabulis superiore capite diximus.« [Animadv. ad pag. 107. f. Eiusdem fabulam Ganymedem iterum laudat Athenaeus lib. X. pag. 445. e.] »EUBULUM »quoque Ganymedem docuisse testis Athenaeus lib. VI.« [pag. 248. c.] — Alcaei nomen sua auctoritate prorsus omiserat Dalecampius. Contra, omnia ista verba,

Διπύρους τε θερμούς. Οἱ δίπυροι δ' εἰσὶν τίνες;
Ἄρτοι τρυφῶντες. — —

uni Alcaeo tribuit TOUP, in Curis Noviss. in Suid. pag. 160. Et possunt quidem illius esse ista omnia: sed videtur utique Athenaeus priora verba, διπύρους τε θερμούς, ex EUBULO voluisse proferre; quae ne quidem eodem modo scripta fortasse apud Alcaeum exstabant. Quae autem sequuntur verba, haud dubie Alcaeum habent auctorem.

Λάγανον &c. »Laganum & apanthracis, inter placentas »vulgo censentur: neque video caussam cur hic inter pa- »num species eorum fiat mentio. Ἀνθρακίδας Graeci voca- »runt, ait enarrator Aristophanis, [ad Acharn. 670. & ad »Av. 1545.] omnes cibos super pruna tostos.« CASAUB. — De Lagano vide Hesych. in Λάγανον, & quos ibi auctores laudant Interpretes: itemque Latina lexica. Sed ipsum statim consule Nostrum, pag. 113. d. ubi ἀρτολάγανον vocatur. In transcursu memoratur etiam lib. XIV. pag. 656. e. Caeterum varia placentarum genera perinde etiam panes, Graecis certe ἄρτοι, dici solebant. In ARISTOPHA-

NIS *Concionatricibus* verf. 843. ed. Br. (al. 838.) hodie non λάγανα πέττεται legitur, ut ait Nofter, fed πόπανα πέττεται: ubi mireris, nec a Küftero, nec a Brunckio adnotatam effe hanc Athenaei lectionem. Porro, ἀπανθρακὶς legas, an ἐπανθρακὶς, perinde eft. Vide Hefych. in utroque vocabulo, & Lennep ad Coluthum, pag. 18 fq. Hoc quidem loco, ut fub contextu monui, & *ms. A.* & *Ep.* ὅτι ἡ ἐπανθρακὶς καλουμ. habent, eamdemque formam deinde etiam tenet *Ep.* fed *ms. A.* mox
b in τῆς δ' ἀπανθρακίδος, & dein rurfus in ἡ δ' ἀπανθρακὶς, cum editis confentit. Quare & hoc loco eamdem fcripturam tenui, quam hîc pariter exhibebant editi. CORAYUS quidem ubique commodius ἐπανθρακ. fcriptum fore cenfuit, ob id quod mox fequitur, ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι: fed id quidem non tanti videtur; nam *parantur* quidem tales panes ἐπ' ἀνθράκων, fed *comeduntur* ἀπ' ἀνθράκων: quin & de ipfa paratione ciborum, qui fuper prunis torrentur, verbum ἀπανθρακίζειν ufurpatur, VII. 329. b. Sic τὰ ταγηνιστὰ, quae ἐν ταγήνῳ vel ἐπὶ ταγήνου (aut τηγάνου) frixa funt, dein ubi ad comedendum adponuntur, τὰ ἀπὸ ταγήνου (vel τηγάνου) aut ἐκ ταγήνου dicuntur. Denique fufpicari licet, fortaffe fic h. l. fcripfiffe Athenaeum, ἡ ἀπανθρακὶς καὶ ἐπανθρακὶς καλουμένη. *Mox*, ubi τῆς δ' ἀπανθρακίδος recte editur, ibi τοῦ δ' ἀπανθρακ. habet *ms. A.* qui tamen continuo deinde in ἡ δ' ἀπανθρ. confentit. Utrobique verum tenet *ms. Ep.* Mox vero rurfus omnes, ἔοικε δὲ καὶ οὗτος, in mafculino: ubi intellige οὗτος ὁ ἄρτος.

προτιθέασιν ἐσθίειν recte dedere *mss. A.* & *Ep.* προστιθέασιν edd. de quo corrigendo monuerat Valckenar. ad Herodot. VIII. 41. Conf. Noftrum IV. 137. e.

AD CAP. LXXV.

Ἐπίχαρμος δὲ ἐν Ἥβης γάμῳ, κἀν Μούσαις· τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα διασκευή ἐστι τοῦ προκειμένου. Ad haec verba, tam longa eft quam docta CASAUBONI Animadverfio, ad quam faepe lectores fuos ablegant alii viri docti, ubi de *fcenicarum Fabularum* διασκευαῖς agitur. Sic igitur ille: »Quid hic fit διασκευὴ, intererat fidei interpretum quae- »rere diligentius: vel eo faltem nomine, quod non pauci »in hoc auctore fimiles funt loci, quos eâdem operâ

» omnes expoſueris. Putarunt docti viri, διασκευὴν ap- b
» pellari fabulam quae alteri velut praeluderet, efferque
» poſterioris *apparatus & diſpoſitio*, ut illi vertunt. [Sic h.
» l. Dalecampius.] Nos contra, libri primi cap. XXIII. [ad
» I. 29. a.] διασκευὰς & διεσκευασμένα vel ἐπιδιεσκευασ-
» μένα δράματα ſolita appellari dicebamus, *fabulas ſemel*
» *iam ſcriptas editaſque, ſed, quia non ſteterant, nova lima*
» *& impenſiore diligentia correctas.* Morem hunc fuiſſe veteri-
» bus Comicis, ut idem argumentum ſaepius tractarent,
» & *emendatas fabulas* pro novis in ſcenam deferrent, teſtis
» Comici Scholiaſtes, ad Nebulas [vſ. 546.] ſcribens, Δο-
» κοῦσι καὶ ἄλλοι κωμικοὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων τὰ αὐ-
» τὰ εἰσάγειν δράματα. Has fabulas proprie appellarunt
» διεσκευασμένα δράματα, ut loquitur Athenaeus lib. XV.
» [immo lib. XIV. pag. 663. c.] vel ἐπιδιεσκευασμένα.
» Galenus docet clare, in Hippocratem De Salubri diaeta:
» Ἐπιδιεσκευάσθαι, ait, λέγεται βιβλίον, ἐπὶ τῷ προτέρῳ
» γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον τὴν
» αὐτὴν, καὶ τὰς πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτὰς, τινὰ μὲν
» ἀφῃρημένα ἐκ τοῦ προτέρου γράμματος ἔχει, τινὰ δὲ προσ-
» κείμενα, τινὰ δὲ ὑπηλλαγμένα. παράδειγμα δ᾽ εἰ βούλεε
» τούτου σαφηνείας ἕνεκα, τὸν δεύτερον Αὐτόλυκον Εὐπόλι-
» δος ἔχεις, ἐκ τοῦ προτέρου διεσκευασμένον. Critici vete-
» res in Argumento Nebularum Ariſtophanis: Ἀριστοφά-
» νης ἀποῤῥιφεὶς παραλόγως, ᾠήθη δεῖν ἀναδιδάξας τὰς
» Δευτέρας καταμέμφεσθαι τὸ θέατρον. ἀτυχῶν δὲ πολὺ
» μᾶλλον καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα, οὐκέτι τὴν διασκευὴν εἰσήγα-
» γεν. Αἱ δὲ δεύτεραι Νεφέλαι ἐπὶ Ἀμεινίου ἄρχοντος (ἐδι-
» δάχθησαν·) τοῦτο δὲ ταὐτό ἐστι τῷ προτέρῳ. διεσκεύα-
» σται δὲ ἐπὶ μέρους. Paullo poſt: Καθόλου μὲν οὖν σχε-
» δὸν παρ᾽ ἅπαν μέρος γεγενημένη διόρθωσις· τὰ μὲν γὰρ
» περιῄρηται, τὰ δὲ πέπλεκται· καὶ ἐν τῇ τάξει καὶ ἐν τῇ
» τῶν προσώπων διαλλαγῇ μετεσχημάτισται. « [Vide Kü-
ſteri Ariſtoph. pag. 51.] » Perſpicuum ex his eſt, quid
» Athenaeus intelligat quoties aliquam fabulam alterius
» appellat διασκευήν. Quod verbum diverſo ſenſu uſur-
» pant interdum Critici: ut, cum ſcribunt diſcrimen fuiſſe
» inter veterem & novam comoediam & ratione ὕλης,
» *materiae*, & ratione διασκευῆς, *formae & texturae.* ἐν μὲν
» γὰρ τῇ τῆς νέας διασκευῇ, inquiunt, χοροῦ οὐκ ἔδει· ἐν
» ἐκείνῃ δὲ δεῖ. « [Vide Anonymi brevem commentatio-
nem περὶ Κωμῳδίας, Ariſtophanis Comoediis praemitti

b ſolitam, cum in aliis editionibus, tum in edit. Küſteri
pag. XII ſeq.] »Sed aliud eſt, *διασκευὴν* attribuere fabu-
»lae: aliud, ipſam fabulam appellare *διασκευὴν* alterius.
»Athenaeus lib. IX. [pag. 374. a. b.] *μετασκευάζειν* ver-
»bo appoſitiſſimo uſus eſt, de iſtiuſmodi *fabularum emen-*
»*datione* loquens. *Anaxandrides*, inquit, *ὅτε μὴ νικῴη,*
»*λαμβάνων ἔδωκε εἰς τὸν λιβανωτὸν κατατεμεῖν, καὶ οὐ*
»*μετεσκεύαζεν ὥσπερ οἱ πολλοί: quoties victoriam non re-*
»*ferebat, fabulam in manus ſumtam tradebat diſcerpendam ad*
»*thuris cucullos: neque, ut plerique ſolent, eam corrigebat:*«
»Porro iſta *recentata dramata* interdum nomen diverſum
»habuerunt a priore: cuius rei exemplum eſt iſto [hoc]
»loco. Nam *prior* EPICHARMI *fabula* nomen habuit *Hebes*
»*Nuptiae:* poſterior, *Muſae.* Sic lib. VIII. [pag. 358. d.]
»*Butalion* Antiphanis dicitur fuiſſe *διασκευὴ τῶν Ἀγροίκων*
»*ἑνός*: quae verba ibi expendimus. Libro XI. [p. 496. f.]
»Diphili *Miles*, appellatur *διασκευὴ τοῦ Αἱρησιτείχους,*
»fabulae prius ab eo editae. Interdum commune fuit utri-
»que fabulae id nomen: ſed *prioris* & *poſterioris* cognomi-
»ne invicem diſtinguebantur. Sic *προτέρας* & *δευτέρας*
»*Θεσμοφοριαζούσας* interpretamur libro I. [p. 29. a.] Sic
»eiuſdem Comici *πρώτας* & *δευτέρας Νεφέλας*, & *priorem*
»ac *poſteriorem Pacem*, nec non *Plutum priorem* & *alterum*,
»laudatum invenias. Eupolidis *Autolycum πρῶτον καὶ δεύ-*
»*τερον* Galenus, Pollux, aliique citant: Archippi *priorem*
»& *poſteriorem Amphitryonem.* Neque ſolum Comici hac
»diligentia uſi: verum & Tragici quoque nonnumquam.
»Exemplum eſto in Euripidis *Hippolyto*, de qua tragoe-
»dia ſcribunt veteres: *Ἔστι δὲ οὗτος ὁ Ἱππόλυτος, δεύτε-*
»*ρος καὶ στεφανίας προσαγορευόμενος. ἐμφαίνεται δὲ ὕστε-*
»*ρον γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον*
»*ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι. Phryxum* etiam poëtae
»eiuſdem *priorem* & *poſteriorem* laudat Ariſtophanis Scho-
»liaſtes. Non ſemper autem utraque fabula producta eſt,
»ſed tantum altera: qua de re plura erunt dicenda libro
»VI. cap. VI.« [Dixit de ea re lib. VI. cap. VII. ſub fi-
nem. conf. Athen. VI. 270. a.]
»Ab hac notione verbi *διασκευάζειν* manavit affinis
»alia, cum pro *librum corrumpere* accipitur. Galenus DE
»Dogmatis Hippocratis & Platonis libro ſexto: *Τὰ δ'*
»*ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καταφέρεσθαι λεγόμενα τέτταρα ζεύγη*
»*φλεβῶν, ἐμβεβλῆσθαί τέ μοι δοκεῖ τοῖς ἐπιγραφομένοις*

»Ἱπποκράτους συγγράμμασι, καὶ διεσκευάσθαι φανερῶς. b
»*Videntur mihi inserta esse libris iis qui sub Hippocratis no-*
»*mine extant, & manifesto adiecta esse verbis auctoris.* Libro
»octavo: Γεγραμμένου δὲ τῷ Ἱπποκράτῃ βιβλίου περὶ Φύ-
»σεως ἀνθρώπου, προστεθέντος δ' αὐτῷ καὶ τοῦ περὶ Διαί-
»της μικροῦ βιβλίου, καὶ τινος παρεντεθείσης ἀνατομῆς
»φλεβῶν, ἣν ὁ διασκευάσας δοκεῖ μοι προσθεῖναι τῷ περὶ
»Φύσεως ἀνθρώπου καὶ τῷ περὶ Διαίτης. Diogenes Laërtius
»in Democrito: [IX. 49.] Τὰ δ' αλλα ὅσα τινὲς ἀναφέ-
»ρουσιν εἰς αὐτὸν, τὰ μὲν ἐκ τῶν αὐτοῦ διεσκεύασται, τὰ
»δ' ὁμολογουμένως ἐστὶν ἀλλότρια. Galenus paulo aliter,
»libro II. de Hippocratis Scitis & Platonis: Τούτους τοὺς
»ὑμένας ἐτόλμησάν τινες οὐκ εἶναι λέγειν, ἀλλ' ὑπ' Ἐπι-
»στρατειου [ὑπ' Ἐρασιστράτου] διεσκευάσθαι δόγματος
»ἕνεκεν κατασκευῆς. *Ausi sunt quidam aliter dicere, nullas*
»*esse huiusmodi membranas; sed ab Erasistrato esse falso ad-*
»*iectas, studio defendendi sui dogmatis.* Apud eumdem ma-
»gnum scriptorem saepe legas, νόθον καὶ διεσκευασμένον,
»tamquam ἐκ παραλλήλων posita vocabula, in Hippo-
»craticis Commentariis.«

»Porro autem, quas vocabant dramatici poëtae δια-
»σκευὰς, alii auctores νέας vel δευτέρας ἐκδόσεις. Sae-
»pe enim accidit, ut scriptores accurati editos a se libros
»sub incudem revocarent, serio castigatos denuo ede-
»rent, &, ut de se ait Tertullianus, properatum opus
»pleniore scriptione rescinderent. Unde eveniebat ali-
»quanto, ut in doctorum manibus scripti eiusdem duae
»diversissimae editiones versarentur. Quo ex fonte erro-
»res multos manasse non dubitamus, observatos saepe
»nobis etiam in antiquissimis veterum auctorum manu-
»scriptis. Eiusmodi est, quod de Eunapio scribit Photius;
»[Biblioth. pag. 100. edit. Hoeschel.] cuius verba non
»gravabimur adscribere: Δύο πραγματείας τὴν αὐτὴν πε-
»ριεχούσας ἱστορίαν συνεγράψατο, πρώτην καὶ δευτέραν.
»καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πολλὴν κατὰ τῆς καθαρᾶς ἡμῶν τῶν
»Χριστιανῶν πίστεως κατασπείρει βλασφημίαν, καὶ τὴν Ἑλ-
»ληνικὴν ἀποσεμνύνει δεισιδαιμονίαν, πολλὰ τῶν εὐσεβῶν
»βασιλέων καθαπτόμενος. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἣν καὶ νέαν
»ἔκδοσιν ἐπιγράφει, τὴν μὲν πολλὴν ὕβριν καὶ ἀσέλγειαν,
»ἣν κατὰ τῆς ἀσεβείας ἐσκέδαζεν, ὑποτέμνεται. Lege quae
»sequuntur. Similiter & Zosimus, alter Christiani nomi-
»nis hostis, historiae prius publicatae νέαν ἔκδοσιν postea

b »edidit, auctore eodem Photio.« Haec Casaubonus.

ὅμωρον. »Quid appellat *panem* ὅμορον? Auctore He»ſychio, ὁμοῦρα vel ὅμορα dixerunt *ſimilaginem cum melle* »*& ſeſamo coctam*. Inde & panes quoſdam ὁμορίτας appel»larunt, quorum meminit idem Heſychius. Non dubi»to, de his ſentire *Epicharmum*, & mox quoque *Sophro»nem*.« Idem. —— In ſcripturam ὅμορον cum editis conſentit *ms. Ep.* Codex *A.* vero & hîc ὅμωρον habet: & paullo poſt in Sophronis verbis (quae omiſit Epitomator) ὁμώρους. Quae ſcriptura non modo congruit cum eo, quod Heſychius habet, ὁμοῦρα, dorico more vocali ω pro diphthongo ου poſita: ſed eſt etiam apud eumdem Heſychium vicinum vocab. ἄμωρος, quod ille quidem nude πλακοῦντος εἶδος interpretatur. Eodem autem pertinere utrumque hoc vocabulum, cum ex analogia grammatica colligere licebat, (quoniam α coniunctivum initio vocis idem valet ac ὁμοῦ) tum ex collatione duarum gloſſarum apud eumdem Heſychium: Ὁμοῦρα· σεμίδαλις ἑφθὴ, μέλι ἔχουσα καὶ σησάμην: & Ἀμόρα· σεμίδαλις ἑφθὴ σὺν μέλιτι. Caeterum hoc poſterius vocabulum habemus apud Noſtrum XIV. 646. d. ubi quidem ο breve tenent libri omnes.

σταιτίτην. »σταιτίτης in Excerptis & quibuſdam »mssṫis στατίτης dicitur: & Heſychius, niſi eſt men»dum, Στατίας· ἄρτου εἶδος. Euſtathius [Iliad. ξ'. p. 963, »31.] legit, ut nos, σταιτίτης. In Gloſſis Heſychii στεα»τίτης placentae cognomen.« Casaub. — In noſtro *ms. Ep.* eſt quidem h. l. στατίτην, mendoſe haud dubie: ſed paulo poſt σταιτίτην recte. Utrobique verum tenet *ms. A.* conf. XIV. 646. b. ubi recte codices noſtri ἐκ σταιτὸς, non ἐκ στέατος, ut vulgo editur. Gloſſam στεατίτης apud Heſych. fruſtra quaeras: ſed στατίας, quod apud eum legitur, haud dubie ex σταιτίτας corruptum eſt, (quod & literarum ſeries arguebat) dorice pro σταιτίτης. *Ibid.* ἐγκρίδα. Ἐγκρίς· γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρὲς, interpretantur Heſych. & Suidas. Vide Heſychii Interpp. & Bielii Theſ. Philolog. h. v. ſed praeſertim ipſum Noſtrum, XIV. 645. d. e.

ἀλειφατίτην. Sic *ms. Ep.* cum edd. Et ex Epit. habet Euſtath. Iliad. ξ'. pag. 963, 30. diſerte monens, ab ἀλεῖφαρ, ἀλείφατος, (*unguentum, oleum*) formatum eſſe nomen. Videndum vero, ne verum ſit quod habet *ms. A.*

ἀλιφατίτην, cui ſpeciem conciliare poteſt gloſſa Heſychiana, Ἀλίφατα· ἄλφιτα, ἢ ἄλευρα. Sic enim & ἀλευρίτης aliquis panis nominatur pag. 115. d. *Ibid.* ἡμιάρτιον. » Ἡμιάρτιος panis a figura dimidiati circuli nomen invenit. Heſych. Ἡμιάρτιον· εἶδος ἄρτου ἡμικυκλῶδες. « CASAUB. — Ἡμίαρτον ſcribitur apud Heſych.

Poſtrema SOPHRONIS verba in hunc modum edita c erant, καὶ ἡμιάρτιον ἐκ . . . . αται. Quo ſpectat Animadverſio CASAUBONI: » Lacunam explebam & ſcribebam, » καὶ ἡμιάρτιον καὶ σταιτίταν: nam eorumdem fe» ciſſe illum mentionem, ait Athenaeus, quorum modo » Epicharmus meminit. Sed reperi poſtea in *Huraldino co»dice* eam vocem, cuius in libris aliis tenues ſolum ex» tant reliquiae. Ita igitur ſcribe, καὶ ἡμιάρτιον ἐκτίθενται. « — Totum Sophronis teſtimonium praetermiſit Epitomator. In vetuſtis vero noſtris *membr. A.* nulla hic lacuna, ſed perſpicue ἑκάται ſcribitur; quod pro conſtante illius codicis uſu Ἑκάτᾳ valet, doricâ formâ pro Ἑκάτῃ. Neque aliud quidquam quaerendum videtur.

Quod mox de Atticorum uſu monet Noſter, κρίβανος dicentium, non κλίβανος, id non praeteriere reliqui Grammatici, Suidas, Etymologus, Phrynichus, Thomas Mag. docentes etiam, rectius ſic dici, quia κρίβανος valeat κριθῆς βαῦνον. HERODOTI *verba*, κλιβάνῳ διαφανεῖ, leguntur lib. II. cap. 92. ubi interpres in *furno luculento*, paulo commodius quam quod ex Dalecampii verſione adhaeſit noſtrae, *perlucido.* Intelligendum *furnum bene candentem & ignitum*, docuit ibi Weſſeling. Sic Erotianus in Lexic. Hippocr. διαφανεσι interpretatur διαπύροις.

In illis SOPHRONIS verbis, Τὶς σταιτίτας &c. ante ἡμιάρτια deerat editis & *msto A.* particula ἢ, quam commode obtulit *ms. Ep.* Quae mox dein ſequuntur eiuſdem *Sophronis* verba, Εἰς νύκτα &c. omiſit Epitomator. In his quum με αἰτιᾷ legeretur in edd. & *ms. A.* (quod in μ' αἰτιᾷ mutatum in ed. Caſ. 2. & 3.) corrigendum μ' ἑστιᾷ perſpecte monuit CASAUB.

Τυρῶντος δ' ἄρτου. Dorica forma eſt τυρῶντος, pro τυροῦντος, ex τυρόεντος, a recto caſu τυρόεις. conf. Theocrit. Id. I. 58. ibique Interpp. & Euſtath. Iliad. ξ'. p. 963, 30. Eſt *panis* ſive *placenta, cui mixtus caſeus.* Amabant hoc genus Syracuſii: (Syracuſius autem Sophron fuit, ſicut Theocritus) a quibus cibos omnes corrumpi ait Ar-

cheſtratus, caſeo miſcentibus: vide VII. 311. b. c. In d SOPHRONIS *verbis*, quae ibi ſequuntur, pro γ᾽ ἄρτι, quod erat editum, perſpicue γ ά ρ τ ι ς dabat *ms. A.* quod ipſum etiam ex *ms. B.* adnotavit Brunck. Eadem verba (quae prorſus omiſit Epitomator) editiones veteres finiunt in voce παιδίοισιν. & ſine lacuna continuo ſic pergunt, Νίκανδρος δ᾽ ὁ Κολοφ. CASAUBONUS, quum ex codicibus puto Italicis ſic edidiſſet, παιδίοισιν . . . . . αλη. in Animadverſſ. deinde ait: »Scribe τοῖς παιδίοισι νεαλῆ, *recen»tem:* ut tollatur lacuna.« — Mihi in ſcriptura codicis *A.* quae ſic habet, παιδίοισιαλε, (pro quo eſt παιδίοσιν ἀλε. in *ms. B.*) latere id videbatur quod edidi, π α ι δ ί ο ι ς ἴ α λ λ ε. Intellexi autem ἴαλλε, imperfectum verbi ἰάλλω, *mitto:* quod verbum non modo Homero & Heſychio, ſed & aliis poëtis uſurpatum fuiſſe, plures apud Heſychium gloſſae evincunt. TOUPIUS, in Addendis ad Theocr. pag. 389. ſuo more declarans, nihil in illis verbis vidiſſe viros doctiſſimos qui has Muſas tractarunt, acu rem ſe tetigiſſe perſuaſum habebat, cum ait, ita corrigendum eſſe: Συμβουλεύω τ᾽ ἐμφαγεῖν ἄρτου γ᾽ ἄρτι τυρῶντα τοῖς παιδίοισι σὺν ἁλί. »*Recens caſeus*, inquit, *cum ſale come»dendus eſt.* Quod pueris recte praecepit Sophro.«

Νίκανδρος - - δάρατον. conf. p. 114. b.

Πλάτων δ᾽ ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Νυκτὶ μακρᾷ, τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ ῥυπαροὺς, Κιλικίους ὀνομάζει. Rurſus, pro more, κωμῳδοποιὸς habent edd. κωμικὸς vero *Epit.* Nos noſtras vetuſtas membranas ſecuti ſumus. Pro Κιλικίους, in noſtro *ms. Ep.* eſt καὶ Κιλικίους. — »PLATONIS »*Comici* fabula, cuius index erat *Nox longa*, laudatur & »Polluci lib. VI. cap. 33. [ſect. 142.] Videtur non diſſi»milis fuiſſe argumento Amphitruoni Plauti. *Nox* enim »*longa* fuit illa, qua ſatus Hercules. In ea fabula, Plato »τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ ῥυπαροὺς Κιλικίους ὀνομάζει, »inquit Athenaeus. Operae pretium ſit Euſtathii verba »aſcribere, de *collabis* & *Ciliciis panibus* diſputantis: [ad »Odyſſ. ρ΄. pag. 627 extr.] Ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ »φέρεται, ὅτι δοκοῦσιν οἱ Κίλικες, ἴσως μὲν οἱ Ὁμηρικοὶ, »ἴσως δὲ ἕτεροι, οὐκ ἀγαθοῖς ἄρτοις χρῆσθαι. διὸ καὶ οἱ Κι»λίκιοι ἄρτοι οὐκ ἔπαινον εἶχον, οἱ αὐτοὶ τοῖς κολλάβοις »ὄντες. Et mox, ſuperiora Athenaei verba reſpiciens: »ὅρα τὸ μεγάλους, inquit, ὃ κωλύει ψωμίσκους τοὺς κολ»λάβους νοεῖν. Sed errat Euſtathius, cum *panes Cilicios* &

» *collabos* eosdem putat. Imposuit illi suus codex Athenaei, d
» in quo sequentia aliquanto post [pag. 112. f.] Athenaei » verba, τῶν κολλικίων δ᾽ ἄρτων· οἱ αὐτοὶ δ᾽ εἰσὶν τοῖς κολ- » λάβοις· ita invenit scripta, τῶν Κιλικίων δ᾽ ἄρτων, magno » errore.« CASAUBONUS. — Eustathium sola Epitome Athenaei usum esse, saepius monuimus. Passim vero etiam observare nobis licuit, melioris notae esse hunc *Epitomes codicem*, quo nobis uti contigit, quam fuerat illud exemplum, quo usus Eustathius est. Noster quidem *ms. Ep.* & hoc loco omnia recte habet, & pag. 112. f. veram scripturam κολλικίων tenet. In Platonis verbis, καθαρυλλῶν cum accentu in ultima editum erat: rectius putavi καθαρύλλων, quod habet *ms. Ep.* & ex eo Eustathius l. c. ubi etiam monuit, esse diminutivum τοῦ καθαρός.

Αὐτοπύρου δ᾽ ἄρτου &c. *Αὐτόπυρον panem cibarium* intel- e
ligunt, *cui nihil furfuris ademtum.* Vide H. Steph. Thes. III. 639. Salmas. in Hyle Iatric. pag. 69. & Harduin. ad Plin. T. II. pag. 288.

Φρύνιχος δ᾽ ἐν Ποαστρίαις. Ποαστρείαις *ms. A.* suo more vocales ι & ει confundens. — » Hanc ipsam fabu- » lam & libro X. [pag. 424. c.] puto intelligi, scriboque » etiam ibi Ποαστρίαις, non Παιστρίαις. [Veram scriptu- » ram tenet ibi noster *ms. A.*] Nam Phrynichi *Poastrias* no- » minant Pollux VII. 10. [159.] & X. 36. [159.] & Har- » pocration in Ἐξούλης. Reperio & Aristophanem eodem » titulo fabulam docuisse: nam auctor commentariorum » in Aves [ad vs. 1297.] Ποαστρίας Aristophaneas laudat. » Ποάστριαι sunt *mulieres sarritrices*, quae herbas nocivas » de hortis tollunt vel segetibus. Archippus comicus: [apud Pollucem, VII. 148.]

» Σκαφεῦσι, κηπωροῖσι, τοῖς τ᾽ ὀνηλάταις,
» καὶ ταῖς γυναιξὶ προσέτι ταῖς ποαστρίαις.

» Hesychius scribit, omnes in universum *mulieres quae opus » ruri faciunt mercede conductae*, sic fuisse vocitatas: & Pol- » lux docet, ποάστριον veteres appellasse *sarculum*, aut » aliud sarritionis instrumentum, quod eius aetate voca- » batur χορτοκόπιον.« CASAUBONUS. — Ποαστρίας apud Scholiasten Comici l. c. per errorem librarii Aristophani tribui, cum ad Phrynichum auctorem referenda ea fabula esset, suspicatus erat BRUNCK, in Fragm. Aristoph. p. 212. Cuius suspicionis nullam fuisse idoneam caussam recte iudicavit CHARDON-la-ROCHETTE in *Notice des Sco-*

e *lies Grecques ſur Platon* (Pariſ. 1801.) pag. 46. cum & multis aliis non modo *argumentis*, verum etiam *titulis fabularum*, plures Poëtae *eisdem* uſi ſint; & hoc ipſo titulo, Ποάστρια, vel Ποάστριαι, commemoretur etiam fabula *Magnetem* auctorem habens, in Scholiis in Plat. pag. 20. edit. Siebenkees in Anecdotis Graecis; & pag. 33. nuperrimae editionis Scholior. in Platonem a Ruhnkenio collectorum.

Ὀρίνδου δ᾽ ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ. Cum Ὀρυίδου eſſet editum conſentientibus *msstis A.* & *Ep.* adnotavit CASAUBONUS: » Scribendum Ὀρίνδου, au» ctoribus Heſychio & Polluce. « — Et quiſquis Heſychium in Ὀρίνδην & Pollucem VI. 73. conſuluerit, vix dubitaverit de veritate huius emendationis; quam recepit etiam Brunck in Fragm. V. ex Sophoclis Triptolemo.

f Λαμβάνετε κόλλαβον. Sic *ms. A.* atque etiam Brunck in Fragm. Ariſtoph. pag. 267. ex *ms. B.* (In Epit. deſunt iſta.) Mendoſe λαμβάνεταί τε κολλ. ed. Ven. & Baſ. Inde λαμβάνετέ τε ed. Caſ. Alibi, ubi κολλάβων mentionem facit Ariſtophanes, (in Pace, vſ. 1195.) monuit Scholiaſtes: εἰσὶ μικροὶ ἀρτίσκοι, ἐκ τῶν μεγάλων κεκολλαβισμένοι. Conf. Schol. ad Ran. 510. & qui inde ſua hauſit Suid. in Κολλάβους. Mox, δέλφακος ὀπωρινῆς ἢ τριαίαν recte *ms. A.* Corruptiſſime ἢ τρίαιναν edd. *Ibid.* μετὰ κολλάβων χλιερῶν. Vox μετὰ operarum errore omiſſa in ed. Caſ. 2. & 3. χλιαρῶν edd. omnes: ſed χλιερῶν *mssti A. B.* & *Ep.* De iſto ARISTOPHANIS *fragmento* (cuius duo poſtrema modo verba hic adpoſuit Epitomator) vide ſupra p. 96. d. ibique Notata.

Φιλύλλιος ἐν Αὔγῃ. Operarum errore Φυλίλλιος ſcriptum in ed. Caſ. 1. & 2. Eum errorem, qui & in noſtrum manavit exemplum, corrigat aequus Lector. Dein vitioſe ἐν αὐτῇ legebatur in ed. Ven. & Baſ. ἐν Αὔγῃ vero edidit CASAUBONUS, haec adnotans: » PHILYLLIUM » in Αὔγῃ laudat iterum libro IX. [pag. 408. e.] & ter» tium lib. XI. [pag. 485. b.] magno librorum conſenſu. » In Suidae Collectaneis legas: Ἀνάλφιτον, Φιλύλλιος Αἰνγεῖ. ſcribo Αὔγῃ. « — At Αὔγῃ, non Αὔγῇ, recte ſcribitur utroque loco apud Noſtrum; rurſusque apud eumdem XIV. 622. e. τὰ ἐξ Αὔγης ἔπη Εὐβούλου: nam & Eubulus eodem titulo fabulam docuit. Et ἐν Αὔγῃ h. l. corrigendum iam olim monuerat PAUL. LEOPARDUS, Emend.

lib. III. c. 24. T. III. Theſauri Crit. pag. 64. De *Auge*, f Telephi matre ex Herculis complexu, vide Apollodori Biblioth. III. 9, 1. & II. 7, 4. quoſve ibi auctores Heynius laudavit, in Notis ad Apollod. pag. 460.

Αὐτὸς φέρων πάρειμι. Αὐτὸς ἔχων πάρειμι *ms. Ep.* quod vide ne verum ſit: ſane ex interpretatione orta videri poteſt ſcriptura φερων, quoniam ex Graecorum uſu ἥκω ἔχων aut πάρειμι ἔχων idem valet ac φέρω, *adfero.* *Ibid.* Ad verba, πυρῶν ἐκγόνους τριμήνων, obſervavit Casaubonus: »Probatur, fieri *collabos e recente tritico*, quia dixit Philyllius, Αὐτὸς φέρων &c. Cave confundas πυροὺς τριμήνους, *triticum ante menſes tres collectum*, » cum *trimeſtri tritico*, de quo Plinius lib. XVIII. c. VII. « — Scilicet ſic nominaverat Plinius l. c. ſect. 12. art. 3. triticum quod intra tres menſes matureſcit.

Μακωνίδων δ᾽ ἄρτων. Μακωνίδων doricâ linguâ, qua uſus *Alcman*, pro μηκωνίδων. — »Μακωνίδας panes, *papavere ſparſos* fuiſſe ipſum nomen arguit. Inter condimentarias herbas papaver & ſeſamum non poſtremum »locum tenebant. Multa de *vario eſu papaveris* Galenus »lib. VII. De Facult. Simpl. Medicam. Ideo cum aliquid »*ſtudioſe politum* ſignificare vellent, σησαμοειδὲς & *papavere & ſeſamo ſparſum* dicebant. Petronius: *Audiunt mellitos verborum globulos, & omnia dicta factaque papavere & ſeſamo ſparſa.* Maconidibus Alcmanis non erant diſſimiles quae alii Graeci ἐνθαλάμια vocabant, & ipſa papavere & ſeſamo condita. Heſychius: Ἐνθαλάμια· πλάσματα ἐκ μήκωνος καὶ σησάμης.« Casaubonus.

Sequuntur Alcmanis *verba* difficultate non carentia, a τράπεσδαι μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι λίνῳ τε, σασάμῳ τε, κὴν πελίχναις πέδεσσι. (immo παίδεσσι.) Χρυσοκόλλα ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου. Ea, ut a nobis edita ſunt, ſic legebantur in ed. Ven. & Baſ. niſi quod pro κὴν erat κῆν cum accentu, & πέδαισι pro πέδεσσι. Casaubonus, caetera tenens, ἐπιστεφεῖς σελίνῳ τε edidit: quo ſpectat eiuſdem Animadverſio: »In teſtimonio Alcmanis ſcripſimus, ἐπιστεφεῖς σελίνῳ τε, σησάμῳ τε, [tenuerat tamen in contextu doricum σασάμῳ, quod in una ed. Caſ. 2. cum σησάμῳ »permutatum eſt:] ex mss. & Epitoma. Vulgo ἐπιστέφοισαι λίνῳ, mendoſe: etſi *linum* poteſt locum hic habere, »ut ſtatim: χρυσοκόλλα ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ

a »λίνου. Hesychius *chrysocollam* ait parari *ἐκ λινοσπέρμου* »*καὶ μέλιτος*. Sic semper *λῖνον* de *lini semine* interpretan»dum, quando inter illa censetur quibus vescimur. In»debant cibis *semen lini*, ut acrimoniam illis conciliarent. »Ideo Artemidorus lib. I. cap. 70. inter *acria* nominat »iunctim ceu cognata, *sesamum*, *lini semen*, & *sinapi*. Ga»lenus lib. V. de Facult. simpl. Pharmac. *lini semen* inter »illa habet, quae & alimenti & pharmaci usum praestent. »Libro autem VII. docet idem, solitum *semen lini* & fri»ctum. & non frictum mensis praeparari. Idem erat & »*cannabini seminis* usus inter tragemata, ut scribit Gale»nus lib. II. de Facult. Aliment.« — Sic vero ipsum sua caedentem vineta videas Virum doctissimum. Nam, si & de vocis *λῖνον* significatu, & de usu *seminis lini* apud Graecos, tam plane liquidoque constat: quid opus erat vulgatum mutare, in quo & probum vocabulum *λίνῳ*, & legitima dorica forma participii *ἐπιστέφοισαι* continebatur? Nempe msstorum suorum & Epitomae auctoritatem secutus est vir doctus. Ac sane, sicut Hoeschelianus codex, sic & noster *ms. Ep.* *ἐπιστεφεῖς σελίνῳ τε* habet: nescio an & *ms. B.* Sed alteram scripturam *ἐπιστέφοισαι λίνῳ τε* tuentur vetustae nostrae *membr. A.* quod restituendum auctori iudicavi. Turbare quidem poterat insolens usus verbi *ἐπιστέφω*, notione passiva seu neutrali: sed ipsa illa insolentia & Epitomatorem & recentiores nonnullos librarios commovere potuerat, ut illam tentarent correctionem, quam hodie libri illi, quos dixi, praeferunt. Caeterum magnus est verborum numerus, quae, cum proprie activum habeant significatum, passivum aut neutralem nonnumquam recipiunt: quod cur in hoc verbo contendamus locum non potuisse habere, nulla idonea caussa adesse videtur. Porro, si recte accepi notulam ex nostro *ms. A.* excerptam, sine accentu ibi scribitur *ἐπιστεφοισαι*; ut nescias utrum *ἐπιστέφοισαι*, an *ἐπιστεφοῖσαι* debuerit: quorum si posterius statuas, potuerat poëta ex Homerico nomine *ἐπιστεφὴς* verbum *ἐπιστεφέω* (idem sonans ac *ἐπιστεφής εἰμι*) formare.

Post *σησάμῳ τε* in *ms. Ep.* sic pergitur, Ὅτι *χρυσοκόλλα ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου*, omissis mediis, quae sic scripta in editis leguntur, κἢν πελίχναις πέδαισι. Haec Dalecampius, primum sic latine converterat, *lividis pedibus*, hac adiecta adnotatione: » Livi-

» do colore tinctis ornatus caussa. « Tum vero in Addendis & Emendandis monuit, deberi in versione poni, *lividis compedibus*; & in Adnotatione ait: » Flavo melle addito » semini lini, quod nigricat, color sublivescens. « Quorum ego nihil percipio: hoc unum video, pro πελίχναις hariolatum esse Dalecampium πελιδναῖς oportuisse, quod vocabulum apud Nostrum supra pag. 107. d. occurrebat. Quae emendatio si caeteroquin vel necessaria vel commoda foret, potuerat praesidium aliquod in eo invenire, quod ad vocem ἀρτον III. 106. f. adnotavimus, literas τ & χ a librariis nostris nonnumquam esse permixtas: nam cum perinde & πελιτνὸς & πελιδνὸς graece dicatur, suspicari licuerat, simili errore hoc loco ex πελιτναῖς in πελίχναις aberrasse librarium. At quamvis corruptissima haud dubie sit vulgata huius loci scriptura, in ipso tamen illo vocabulo non erat quaerenda corruptela: qua si illud fuisset adfectum, verendum est, ne ipso malo peior fuerit medicina, quae a Dalecampio adhibita est. Quo magis miror, lubricum hunc locum absque animadversione transmissum a Casaubono esse. Voculae κᾶν, quae valet καὶ ἐὰν, non erat hic locus. Haud dubie κὴν absque accentu oportebat, quod in dorico idiomate valet καὶ ἐν, ut apud Theocrit. Idyll. XV. 86. Et sic, κὴν, scriptum esse in *ms. B.* adnotavit Brunck: puto nec aliud esse in *ms. A.* In πελίχναις nil mutant libri. Est autem πελίχνη vel πελίχνα, (aliis πελίκη & πελίκα, itemque πέλις & πέλλις, unde latinorum *pelvis*) non modo *calyx ligneus*, sed & *catinus*, *patina*, *patella lignea*; quod ex ipso Nostro XI. 495. b. c. d. collato cum Hesych. in Πελικὰν, & Polluce X. 67. 73. & 78. liquido adparet. Conf. Schneiderum ad Nicandri Alexipharm. pag. 103. Pro πέδαισι, quod est in editis, dant πέδεσσι *mssti A.* & *B.* in quo quin παίδεσσι lateat vix dubitandum videtur: quam vocem fidenter in contextu ponere licuerat. At sic defecta fuerit in fine oratio, nisi aliquid accesserit. Atqui adest quod desiderabatur, si modo commodiore ratione, quam vulgo factum, distinguatur oratio, eo modo quem & in Notula sub contextu indicavi, & in latina versione expressi. Sic etiam adparet, cur in sequentibus dein verbis, Τῆς δὲ κολλύρας καλουμένου ἄρτου Ἀριστοφάνης omitti verbum potuerit, ex superiore μνημονεύει facile ibi subintelligendum: quod non sine incommodo fieri potuisset, si inter

à id quod ſuperius de *maconidibus panibus* dixerat, & quod deinde de *collyra* ſubiicit, novum argumentum interiectum fuiſſet, diverſâ orationis ſtructurâ expoſitum, Χρυσοκόλλα ἐστὶ &c. Epitomator quidem, quoniam id, quod de *chryſocolla* hîc monetur, a ſuperioribus verbis (cum omiſiſſet iſta, κὴν πελίχναις παίδεσσιν) ſeparavit, neceſſe deinde habuit ad ea, quae de κολλύρᾳ ſequuntur, verbum adiicere; (cum ait, Τῆς κολλύρας δὲ καλουμένου ἄρτου Ἀριστοφάνης μέμνηται ἐν Εἰρήνῃ:) quod verbum omittere potuit Athenaeus, eâ quam dixi utens ſtructurâ orationis.

Haec noſtra cui minus placuerint commenta, videat is, quoniam nos Caſauboni hoc loco deſtituit opera, magisne adrideat VILLEBRUNII ratio. Totum ALCMANIS fragmentum ingenioſus ille Interpres ſuo ſermone ſic reddidit: *Il y avoit ſept lits, & autant de tables, tout autour desquelles on avoit ſervi des pains méconides, avec du perſil, du ſeſame, & après avoir bien bû, on ſervit de la chryſocolle.* Tum in ſubiecta Adnotatione ait, legere ſe κὴν πελίχνας πέδα, χρυσοκόλλα. Ἔστι βρωμάτιον &c. Reliqua ipſis doctiſſimi Viri verbis adpoſuiſſe iuvabit: »*Keen* eſt pour »*kai an*: enſuite *pelichna* ſignifie un *verre à boire*, calice: »*peda* eſt dorique pour *meta*, *poſt*, après; *poſt calices*, »après avoir bu. On retrouvera ce *peda*, liv. 5. p. 495. »[voluerat puto lib. X. pag. 416. c.] & dans les Notes »qui accompagnent le Clement d'Alexandrie, edit. Paris.« — De Dorico ſive Aeolico πέδα pro μετὰ, ſi quis ei voci hîc locum eſſe poſſe ſibi perſuaſerit, plura dabunt Heſychii Interpp. ad voc. Πέδα, & Maittaire de Dialect. pag. 251 ſq.

Τῆς δὲ κολλύρας καλουμένου ἄρτου Ἀριστοφάνης. E ſuperioribus ſubintelligendum eſſe verbum μνημονεύει, paulo ante monuimus; diximuſque, ab Epitomatore adiectum verbum μέμνηται. ARISTOPHANIS hexameter legitur in Pace vſ. 122. Κολλύραν μεγάλην ſcripſi, ut apud Comicum recte editur. Καὶ κολύραν μεγ. ed. Ven. & Baſ. quod ferendum videri poterat, niſi penultima in κολύραν longa eſſet. Sed cum duplici λ conſtanter apud Ariſtoph. eiuſque ſcholiaſten, tum apud Heſych. & Suid. ſcribitur illud nomen: & ſic etiam in *ms. A.* & *B.* in quibus tamen pariter Καὶ κολλύραν, perperam praepoſitâ particulâ: nempe ad ſequens fragmentum aberraverat oculus li-

brarii. Κολύραν μέγ. ed. Caſ. *Parvi panis genus* hoc eſſe, a
pueris dari ſolitum, monet Scholiaſtes Comici & Suidas, ex
ipſo Ariſtophanis loco ſumentes interpretationem. *Ibid.*
καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ. κάνδυλον legerat (i. e. corri-
gendum putaverat) DALECAMPIUS; adnotans, cibum eſ-
ſe ex lacte & melle paratum. Quem foede errare monuit
CASAUB. »Omnes (inquit) manu exarati Athenaei co-
»dices κόνδυλον habent: ita etiam legit Euſtathius: ita in
»Ariſtophane ſcribitur hodieque. Poſtremo antiquus Co-
»mici enarrator de ea lectione ne dubitare quidem nos ſi-
»nit.« — Conſentit noſter *ms. A.* Comici verba non ad-
poſuit Epitomator. Ait quidem Flor. Chriſtianus ad Ari-
ſtoph. l. c. »legi etiam apud Athenaeum κάνδυλον:« —
at nemo ibi ita legit, niſi quem dixi Dalecamp. ſua ex
coniect.

In altero Comici verſu, ex *Olcadibus*, rurſus Καὶ κο-
λύραν ſimplici litera λ erat editum, ubi recte Καὶ κολ-
λύραν *ms. A.* & *B.* *Ibid.* Pro vulgato τοῖς πέρῶσι,
cum BRUNCKIO (in Fragm. Ariſtoph. pag. 259.) τοῖσι
πέρῶσιν ſcripſi, quod poſtulabat anapaeſtici metri ratio.

AD CAP. LXXVI.

Ὁ δὲ ὀβελίας ἄρτος -- ὀβολοῦ πιπράσκεται. Uſus eſt hoc b
Athenaei loco Euſtathius ad Iliad. ν'. p. 930, 3. & Odyſſ.
α'. pag. 39, 38. quo doceret, idem interdum valere vo-
cabula ὀβελὸς & ὀβολὸς. *Ibid.* ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὀπτᾶ-
ται. ὠπτᾶτο *mss. A.* & *Ep.* quod recipi debebat. ἐν
ὀβελίσκοις ὀπτώμενος Euſtath. Il. pag. 930. ἐπὶ τοῖς ὀβελοῖς
ὀπτώμενος idem ad Od. pag. 39. ἐπὶ ὀβελίσκου ὀπτώμενος
Heſych. ἐπὶ ὀβελῶν Phot. in Lex. citatus ab Heſychii edi-
tore: rurſuſque idem Photius ibid. Ὀβελίας· ἄρτος περι-
πεπλασμένος μακρῷ ξύλῳ, καὶ οὕτως ὀπτώμενος. γίνεται
δὲ παραμήκης καὶ γαστρώδης. Adde Moerid. pag. 287. &
quem ibi Pierſonus laudat Pollucem VI. 75. Inde ductum
Gallofrancorum vocabulum *oblies* vel *oublies*, ſupra mo-
nuit Caſaub. ad pag. 109. e. ubi de *eſcharite* pane ageba-
tur: & h. l. adnotavit Dalech. eſſe Gallorum *gaufres* vel
oublies.

In ARISTOPHANIS verſu, ex *Agricolis*, perperam ἄρτων
& ὀβελιᾶν vel ὀβελιῶν edd. quibus in ἄρτων adſentitur *ms.*
Ep. Recte vero ἄρτον *ms. A.* & ὀβελίαν *mss. A.* & *Ep.*

b Utramque emendationem recepit Brunck in Fragm. Aristoph. pag. 226. num. 5. ex *ms. B.* Et ſic iam ante ex coniectura correxerat Pierſon ad Moer. pag. 287.

Ὦλεν ὀβελίαν σποδιῇ, ἄρτου δὲ μὴ προτιμᾷν. Corruptum iſtum PHERECRATIS verſum prudens omiſit Epitomator. *σποδιῶ* habent ed. Ven. & Baſ. *σποδιῇ* ed. Caſ. Tum *μὴ τιμᾶν* ed. Ven. & Baſ. *μὴ προτιμῶν* ed. Caſaub. caſu-ne, an conſulto, neſcio. Dein vero adnotavit idem CASAUBONUS: »In Ecloga ex *Epikeſmone* PHERECRA»TIS, ſcriberem, *Ὦλεν ὀβελίαν σποδιῇ· ἄρτου δὲ μὴ προ»τιμᾷν. Olen*, proprium viri nomen. Hunc monet, ut »*obelias quidem torreat & paret, ſed ne pani anteponat*: hoc »eſt, ut obeliis utatur non ut ἐδέσμασι, ſed ut ἡδύσμασι.« — Inde *προτιμᾷν* adoptatum in ed. Caſ. 2. & 3. At vel ſic miſere adhuc laceratum locum iudicavit PIERSON ad Moer. l. c. quem peritioribus Medicis perſanandum ſe ait relinquere. In *προτιμᾷν*, ni fallor, conſentiunt *mss. A.* & *B.* quod tamen metro non convenire videtur. Pro *σποδιῇ* ex *ms. A.* adfertur *σποδιν*, (ſic, abſque accentu:) ex *ms. B.* vero *σπόνδιν*. Quibus ſub monſtris quid lateat, lubens a doctioribus diſcam. Notus eſt Ὤλην, *Olen*, vetus poëta epicus, de quo Fabric. Bibl. Graec. T. I. pag. 106 ſq. Sed is quidem nihil cum hoc loco, niſi ipſum nomen, (ſi modo ſatis recte id ſcriptum in noſtris libris) commune habet. *Ibid. ἐν ταῖς πομπαῖς παραφέροντες*. *περιφέροντες* legendum cenſuit PIERSON ad Moer. l. c. Pariter BRUNCK ad oram ſui libri notavit: »*περιφέροντες* cod. reg. [*ms. B.*] a prima manu: & ſupra *παραφερ.* »Sed prius placet.« — Mihi ferendum viſum erat vulgatum, a quo ſtant *mssti A.* & *Ep.* Poſſit proprie denotare *παραφέρειν*, *publice circumferre*, *ita ferre aliquid ut omnium oculis ſit expoſitum*. Inde transfertur ad *hominum ſermonem: proferre in medium*, *commemorare*, ut apud Demoſth. T. II. ed. Reisk. pag. 1479. & apud Epictet. Diſſert. II. 17, 14. item *circumferre*, *cum oſtentatione ubique commemorare*, *iactare*, ut in Epicteti Enchirid. cap. XXXIII. 8.

Σωκράτης ἐν ἕκτῳ Ἐπικλήσεων. SOCRATEM *Coum*, intellige; cuius libri Ἐπικλήσεις θεῶν inſcripti, id eſt, *de Deorum cognominibus*, commemorantur a Diogene Laërt. II. 47. & Scholiaſte Apollonii Rhod. ad I, 966. De quo vide Reineſ. Var. Lect. lib. III. pag. 437. & MENAGIUM ad Laërt. l. c. qui de corrigenda apud Athenaeum vulgata

ſcriptura monuit. Pluralem oportuiſſe recte etiam viderat b
Dalecampius. Feſtiva & perdocta eſt ad hunc locum Vil-
lebrunii Adnotatio: »*On pretend que Socrate n'a rien écrit.*
»*Ce paſſage & autres prouvent le contraire: à moins qu'on ne*
»*liſe Soſicrate.*« *Ibid.* ἐν ταῖς στρατιαῖς. Ab editis
ſtant *mss. A.* & *Ep.* Satis notum eſt, στρατιὰν proprie
exercitum denotare; στρατείαν vero, *expeditionem.* Sed haud
raro inter ſe permutari eadem vocabula, veteres etiam
Grammatici adnotarunt. vide Ammon. de Diff. Vocab.
pag. 130. At id quidem ſemper per librariorum errorem
factum putem.

Ἐτνίτας ἄρτος, ὁ προσαγορευόμενος λεκιθίτας. Εὐνί-
τας h. l. *mss. A.* & *Ep.* cum edd. Sed pag. 114. ἐνίταν
edd. & *ms. A.* (Ibi vocem omiſit Epitomator.) Adſenſus
ſum Casaubono, monenti: »Vera lectio eſt ἐτνίτας.
»Heſychius: Ἐτνίτας, ἄρτος οὗτος ὁ λεκιθίτας: conve-
»nienter Athenaeo.« — Rectius apud Heſych. editur:
Ἐτνίτας ἄρτος· οὕτως ὁ λεκιθίτας. Pergit Casaub. »*Leci-*
»*thitae* mentio fit in χελιδονιζόντων Cantico: [VIII. 360. c.]
»χελιδὼν καὶ λεκιθίταν οὐκ ἀπωθεῖται. Sed panem hunc in
»placentarum cenſum alii referunt. Euſtathius [ad Odyſſ.
»φ'. pag. 767, 30.] λεκιθίταν interpretatur πλακοῦντα ᾧ
»παραμέμικται καὶ ᾠοῦ λέκιθος: *placentam cui admixtum*
»*ovi luteum.* Quo illis mens, qui [ut Dalecampius] *le-*
»*cithitam* dictum tradunt ob affuſum oleum, quia λέκυ-
»θος ſit trulla olearia? Quot verba in his, tot portenta.« —

Πανὸς, ἄρτος, Μεσσάπιοι. »Non capio ſatis quod ſe- c
»quitur, πανὸς ἄρτος. Μεσσάπιοι καὶ τὴν πλησμονὴν πα-
»νίαν, καὶ πάνια τὰ πλήσματα. Vellem planius animi ſui
»mentem expoſuiſſet: nam haec aenigmatis ſimilia. An
»hoc vult, πανὸν apud quoſdam Graecorum panem di-
»ctum fuiſſe? Eclogarius ita excerpſit: Πανὸς δέ τις ἄρ-
»τος οὕτως καλεῖται, ὅτι [immo ſic diſtinctum in noſtro
»*ms. Ep.* καλεῖται. Ὅτι] Μεσσάπιοι τὴν πλησμονὴν πα-
»νίαν, καὶ πάνια τὰ πλήσμια φασί. Etiam mssti meliores
»Athenaei πλήσμια ſcribunt, non πλήσματα.« Casau-
bonus. — Mihi, adhibitâ ea verborum diſtinctione,
qua in contextu uſus ſum, ſatis perſpicua ſententia, ſa-
tiſque cohaerens viſa erat oratio. »*Meſſapii*, inquit, (in-
»ferioris Italiae populus) τὸν ἄρτον *ſuo idiomate* (quod a
»Doribus acceperant) *panum vocant; pariterque Ro-*
»*mani, panem.* Quae voces Graecae ſunt originis, *id*

c » *quod bene implet, pascit, nutrit*, significantes. *Similiter* » *enim Blaesus, Dinolochus, Rhinton*, poëtae dorica lingua » utentes, *repletionem* vel *satietatem*, *πανίαν nominant; & » cibos bene nutrientes*, *πάνια*. « — Vox *πλήσματα* perperam ex ed. Ven. in alias omnes erat propagata: recte *πλήσμια* mssti *A. B.* & *Ep.* frequens apud Nostrum vocabulum, idem valens ac *πολύτροφος*. vide modo III. 91. a. & 115. e. Ista, quae hic commemorat Athenaeus, dorica vocabula, & ipsum nomen *πάνος*, quo Messapios uti pro *τῷ ἄρτῳ* ait, & latinorum *panem*, intelligi par est (ut iam olim Vossius in Etymologico docuit, Opp. Tom. I. p. 416.) derivari a graeco verbo *πάω*, (pro quo fortasse etiam *πάνω* dixere Dores & Aeoles) cuius primariam notionem probabiliter Lennep & *Everard*. Scheidius in Etymologico linguae Graecae T. II. p. 743. in *premendo, stipando, densando* posuerunt; unde deinde orta significatio *alendi*, quasi *cibis replendi & effarciendi*: a quo verbo manifeste sunt etiam latina *pasco, pavi, pabulum*, & similia. conf. *Scheidii* Indicem Etymol. vocum Latinarum, l. c. p. 1246 sq. in *Pabulum*, & in *Panis*. Ad eamdem observationem Grammaticam, quam hic in transcursu tradidit Athenaeus, spectabat etiam Hesychiana glossa: *Πάνια· κεχορτασμένα*: quae tamen non satis emendata videtur.

Βλαῖσος ἐν Μεσοτρίβᾳ. » Blaesus, qui hic laudatur, illaudatus est auctor: nedum ut eius fabula *Mesotriba* nobis aliunde sit cognita. Libro XI. [pag. 487. b. » c.] nominatur eius drama *Σατοῦρνος, Saturnus*; ex quo » suspicamur sub imperio Romano vixisse illum & scripsisse. Hesychius unus praeterea, quod sciam, e veteribus, *Blaesum* nominat, duobus locis: quorum alter » est in litera M. alter in Φ. uterque medicinae egens. « Casaubonus. Tum idem Casaub. ad XI. 487. b. c. » Blaesus Comicus, inquit, in Sicilia aut Magna Graecia vixit, & scripsit Dorice, quod paucula verba (quae » ibi adferuntur) declarant. « — *Βλέσος* h. l. ed. Ven. & Bas. cum *ms. A.* (Tria poëtarum nomina omisit Epitomator.) *Βλαῖσος* correxit Casaub. ex p. 487. ubi verum tenebant omnes. De Blaeso hoc, quem silentio praeteriit in Bibliotheca Graeca Fabricius, paucula habet Vossius, de Poëtis Graecis, Tom. III. Opp. pag. 225. (ubi tamen operarum errore *Blaesius* scribitur) ponens in Poëtis incertae aetatis, monensque auctore Stephano Byz. fuisse

σπουδογελοίων ποιητὴν, ex Caprea insula oriundum. Non c recentioris aetatis, quod videtur significare Casaubonus, sed vetustiorem fuisse poëtam, cum ex hoc ipso loco suspicari licebat, tum ex lib. XI. pag. 487. probavit Valckenar. ad Theocr. pag. 294. ubi docuit Athenaeum haec & huiusmodi alia desumsisse ex *Pamphili* Alexandrini Γλώσσαις, quem Aristarchi discipulum fuisse constat; qui ipse Pamphilus haec talia ex *Diodori*, Aristophanis Alexandrini discipuli, Γλώσσαις Ἰταλικαῖς hauserat, ut discimus ex eodem Nostro, XI. 479. a. Hesychii loca, in quibus *Blaesus* auctor citatur, quae loca nobis apertius indicare non dignatus erat Casaubonus, sunt in vocab. Μοκκωνώσις, (pro quo fortasse Μοκκωνώσεις oportuerat,) tum in Μολγῷ, & in Φυλακτός.

καὶ Ἀρχίλοχος ἐν Τηλέφῳ. Ἄρχιππος corrigendum censuit SEVIN, in commentatione de Vita & Scriptis Archilochi, in *Memoires de l'Acad. des Inscript.* T. X. pag. 52. Probabiliore atque etiam certa, ut videtur, ratione RUHNKENIUS, ad Vellei. Paterc. pag. 20. »Nec *Telephum*, in»quit, scripsit ARCHILOCHUS, nec vocem *panis* nosse »poterat. Legendum Δεινόλοχος ἐν Τηλέφῳ. Gramma»ticus mstus in Biblioth. San-Germanensi: Πιττάκιον εἶπε »Δεινόλοχος ἐν Τηλέφῳ. Dinolocho, Siculo poëtae, per»inde atque Epicharmo, licebat σικελίζειν, i. e. vocibus »uti sive Siculis sive Latinis; *panis*, *pittacicium*, &c.« — DINOLOCHUM, Epicharmi filium, XIV dramata dorico sermone scripta reliquisse Suidas refert. RHINTON, Tarentinus, Comicus & Phlyacographus sive Hilarotragoedus, satis notus: de quo nonnihil dictum in Casauboni Animadv. ad III. 86. a.

Ναστὸς, ἄρτος ζυμίτης καλεῖται μέγας. »De *masto* pane, »& de voce ναστὸς, cuius gratia tam acerbe Galenus »exagitat Asclepiadem, dicemus alibi ἀκριβῶς. Ad manum »sunt quae de eo pane sive placenta scripsere Pollux, »[VI. 72. & 78.] Hesychius, atque Etymologici magni »auctor. Pro eo quod hic ζυμίτης appellatur iste panis, in »Hesychio reperies ἀζυμίτης.« CASAUBONUS. — Correcta hodie apud Hesychium ea menda est: vide ibi Interpp. Pauca sunt, quae de hoc pane inferius adnotavit Casaub. ad XIV. 646. c. Apud Nostrum, haud multo post, pag. 114. a. perperam vulgo ναστὸν vel νάστον pro ἀνάστατον legebatur. Contra latebat id nomen in verbis corru-

ptis τὸν δ᾽ εἶδεν ἀστὸν, X. 421. e. pro quibus τονδὶ δὲ ναστὸν oportebat.

d In NICOSTRATI *vs.* 4. pro simplici μεμιγμένην, quod tenent quidem mssti cum editis, συμμεμιγμένην scribendum monuit BRUNCK, quem secutus sum. Ac sane aut hoc ipso aut alio fulcro indigebat labans metrum.

» Κνηστὸς, ἄρτος ποιὸς παρὰ Ἴωσιν, inquit auctor ex » *Artemidoro* Ephesio. Non explicant haec, *quale genus* pa» nis ita fuerit Ionibus appellatum: minus multo id scias » ex Hesychio, cuius haec: Κνηστὸς ἄρτος, Ἀρτεμίδωρος. » Caussam nominis suspicatur fuisse Eustathius, [ad Iliad. » λ΄. pag. 819 sq.] διὰ τὸ κνᾶσθαι, ὡς εἰκὸς, καὶ οὕτω δια» δίδοσθαι: quod *rasus* distribueretur. Hodie panis impo» nendi mensis procerum crusta inciditur, ac fere tota adi» mitur. An hic est κνηστὸς, id est, *rasilis* panis? An κνη» στὸν eum potius appellarunt, quem idiotismus noster, » *pain gratté?* id est enim κνᾶν. Homerus [Iliad. λ΄. 639 » sq.] αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ. Inde caseus κνη» στός. Similiter igitur dictus panis κνηστός. Libro XII. » [pag. 516. d.] in descriptione candauli, qui fuit Lydo» rum cibus: γίνεται ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου καὶ » Φρυγίου τυροῦ. « CASAUBONUS. — Hodie *pain chapelé* dicunt. Pro nudo ποιὸς, in *ms. Ep.* est ποιός τις, quod magis placet. Eamdem scripturam ex Epit. repetiit Eustath. l. c.

Θρόνος, ἄρτου ὄνομα· &c. » Ut probetur, θρόνον *panem* » *quemdam* esse dictum, proferuntur NEANTHIS verba: Ὁ » δὲ Κόδρος τόμον ἄρτου τὸν καλούμενον θρόνον λαμ» βάνει. Probatio erit clarior longe, si scribas, τοῦ κα» λουμένου θρόνου: planior item oratio, si τέμνει » scribas in fine, pro νέμουσι. « CASAUB. — Nihil ab editis dissentiunt vetustae membranae. Usum nominis, quem tacent (quod sciam) alii Grammatici, adnotavit Athenaei Epitomator; (& ex eo Eustath. ad Il. ω΄. pag. 1504, 4.) sed Neanthis verba omisit. Quaenam sit vis vocabuli θρόνος, his verbis nos docuit VILLEBRUNE: *Ce terme est* » *encore phénicien. Je l'entends d'un pain amylon, ou fait de* » *grain maceré & trituré dans l'eau, selon le premier usage* » *de faire du pain. C'est le mot thron, de thara, macérer,* » *en Arabe. Le mot grec athara, puls, en latin, vient* » *aussi de cette racine phénicienne.* « *Ibid.* Νεάνθης ἐν δευτέρῳ Ἑλληνικῶν. Hoc satis fuit, quod dabant edd. vett. cum

ms. A. nec opus erat adiecto articulo τῶν Ἑλληνικῶν, qui est in ed. Cas. d

Βάκχυλος &c. »De pane *bacchylo* hoc tantum Athe-»naeus, eum esse qui dicatur Eleis σποδίτης.« [Immo vero, βάκχυλον, ait, *Eleis dici eum, qui aliás σποδίτης.* Sic & Hesychius, cuius verba mox ipse adfert Casaub.] »Exspectabam post illa testimonium aliquod veterum scri-»ptorum, qui *bacchylum* nominassent.« [At *testem* citat NICANDRUM.] »Nullum affertur; sed *Diphili*, qui *spo-»ditae* meminit. Hesych. Βάκχυλον, σποδίτην ἄρτον Ἠλεῖοι. e »Vulgo σπονδίτην. In *versu* DIPHILI, Ἄρτους σποδίτας »χρυσειρήτας περιφέρει, tertiam dictionem non »dubito vitium continere.« CASAUBONUS. — Corrupta utique illa vox χρυσειρήτας. Quo magis mireris ex coniectura eam sic scriptam edidisse Casaubonum, ne commemoratâ quidem superiorum editionum scripturâ, quamvis & ipsâ manifeste corruptissimâ, χρισείρητας. Satis speciose VILLEBRUNIUS χιδρερείκτας aut χιδρερεικίτας corrigit: »*Le mot* [inquit] *vient de* χίδρα *grain nouveau,* »*&* ἐρείκω, *triturer, broyer, monder. Casaubon pou-»voit voir* χίδρα ἐρεικτὰ *dans le Levitique, ch. 2. v. 14.* »*L'auteur l'appelle encore pain erikite.*« — At, cum ἐρεικίτας qui vocatur panis, (pag. 114. c.) paratus esset *e tritico fracto, grumoso, non cribrato;* hic e contrario de pane agi ex bene *cribrata* farina parato, perspicue nos docere visus est noster *cod. A.* in quo est κρησειρίτας: pro quo κρησερίτας oportuisse, & manifesta vocis origo & metri ratio arguebat. Est enim a vocabulo ἡ κρησέρα, *cribrum, excussorium pollinarium;* de quo vide Pollux. X. 114. & quae collegerunt H. Steph. in Indice Thes. & Foesius in Oeconomia Hippocr. hac voce. In *ms. Ep.* deest Diphili testimonium: cuius in fine, pro περιφέρει, quod erat editum, περιφέρειν scripsi praeeunte *cod. A.*

Ἄρτου δ' εἶδός ἐστι καὶ ὁ ἀποπυρίας καλουμ. - - ὑπό τινων ζυμίτης. »De eo pane qui ἀποπυρίας dicebatur, »& ζυμίτης, consule, si libet, in illis vocabulis Hesy-»chium.« CASAUB. — Ζυμίτης supra commemoratus est, pag. 109. b. c. ubi alius panis ζυμίτης, alius ἄζυμος. Paulo ante, hac pag. lit. c. erat ναστὸς ἄρτος ζυμίτης. In edd. h. l. perperam erat ὑπό τινος: recte ὑπό τινων *mss. A.* & *Ep.*

Κρατῖνος, Μαλθακοῖς· Πρῶτον ἀποπυρίας ἔχω ζυμιτα-

e *μιαδου πλέους κνέφαλον.* »CRATINI *verba* inquinatissima sunt. Lego, *ἀποπυρίαν ἔχω ζυμίταν, μὰ Δί' οὐ πλέων κεκρύφαλον. Habeo panis cineritii fermentati non plenum reticulum.* *κεκρύφαλον* appellat quem *γύργαθον* alii »Graeci: Latini *reticulum panis*, ut dicebamus ad Theo»phrastum. [ad Theophr. Charact. p. 297. cf. Animadv. »in Athen. I. 4. d.] Potest etiam ita, *ἔμπλεων γναφάλων*: »ut de *aceroso pane* intelligamus. *γνάφαλον*, *tomentum*, pro »*acere tritici* non invenuste usurpaverit.« CASAUBONUS. — Si *γνάφαλον* illo sensu probari posset, poterat & ipsum *κνέφαλον* ferri, quod idem sonat, ut communi consensu docent veteres Grammatici. Coniectavit CORAY, legendum fortasse *ζυμίταν, σποδοῦ πλέων, ἁπαλόν*: adnotavitque de *ἄρτοις ἁπαλοῖς* sigillatim infra agi p. 113. b. Nihil hic nos adiuvat *ms. A.* in quo sic, *ζυμηταμιαδου* (absque accentu) *πλέους κνέφαλλον.* Totus locus omissus in Epit. Dalecampius suo ex ingenio sic verterat: *Zymiten, ingentem, plenum ac fartum, fuscum.* Villebrunius: »*D'abord j'ai du pain apopyrias, fermenté, & qui, certes, »n'est pas rempli de balle:*« tum, quasi re optime gesta confectaque, subiecit hanc notam: »*Je ne sais pourquoi »Casaubon change κνεφάλων en κεκρυφάλων: c'est se jouer »des textes.*«

AD CAP. LXXVII.

f In ARCHESTRATI *vs.* 3. *Ἔστι γὰρ οὖν τὰ κρατ.* Claudicabat metrum, cum *οὖν* particula deesset editis, quam opportune obtulit *ms. A.* *Vers.* 5. *ἐν Λέσβῳ, κλεινῆς Ἐρέσου περικύμονι μαστῷ.* »Strabo auctor est, [lib. XIII. p. »618. b.] *Eresum, Lesbi oppidum, situm fuisse in colle, per»tinuisseque ad mare.* Scribi malim, *ἐν Λέσβῳ κλεινῇ, κ' »Ἐρεσ.* Vocem *περικύμων* improprie loco tribuit, quem »non ex omni parte pulsat fluctus. Melius idem alibi, »*πίνειν ἐκ Λέσβου περικύμονος ἐκγεγαῶτα.*« CASAUB. — Vulgatum tenent libri omnes.

a *Vers.* 6 *sq.* *θεοὶ εἴπερ ἔδουσιν ἄλφιτ' ἐκεῖθεν, ἰὼν Ἑρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζει.* *ἥνπερ* pro *εἴπερ* legebat Dalech. *quâ* vertens, scil. *polentâ*: quod merito improbavit Casaub. Cum in editt. vett. & in Cas. 1. nullum esset distinctionis signum verbis supra scriptis interiectum; particulam *εἴπερ* usitata maxime notione accipiens, *quippe, quando-*

quidem, ἐκεῖθεν ad praecedentia verba retuli, eo ſenſu a
quem in verſione expreſſi. Commodior fortaſſe aliis videbitur ratio, quam CASAUBONUS in Animadv. commendavit: »θεοὶ εἴπερ ἔδουσιν ἄλφιτ', ἐκεῖθεν ἰὼν Ἑρμῆς [αὐ»τοῖς] ἀγοράζει. *Si Dii veſcuntur panibus hordaceis, illuc »itat Mercurius ut inde panem ipſis comparet.* Simile eſt illi »Varronis de Plauto, *Muſas Plautino ſermone locuturas »fuiſſe, ſi Latine loqui vellent.«* — Illa dein verborum diſtinctio recepta eſt in ed. Caſ. 2. & 3. eamdemque nunc video etiam in *ms. Ep.* adhibitam. In *ms. A.* nuſquam in hac regione videtur diſtincta eſſe oratio. Pro ἄλφιτ', eſt ἄλφιτα in utroque codice. Porro αὐτὸς ἀγοράζει legebatur in ed. Ven. & Baſ. αὐτοῖς tacite correctum in ed. Caſ. e msstis puto codicibus: conſentiunt certe noſtri *mss. A.* & *Ep.*

Verſ. 10. φαίνονται bene edd. cum *ms. Ep.* Perperam φαίνοντα *ms. A.* *Ibid.* πρὸς ἐκεῖνα. πρὸς ἐκείνας *ms. Ep.* male; tum ibi reliqua huius verſus verba omiſſa. Unde vero orta ſit illa menda, oſtendit *ms. A.* in quo eſt πρὸς ἐκεῖνας ἀφεὶς: quod & temere editiones Ven. & Baſ. ſed perſpecte correxit Caſaub. tacite quidem, & mendoſae librorum ſcripturae nullam in Animadv. mentionem faciens. In eodem *ms. A.* cumulato errore, in fine verſus δόξης ſcribitur; pro quo δόξη poſuit editor Ven. δόξῃ vero Caſaubonus, ut deſiderabat ratio.

Verſ. 12. κόλλιξ. Vide Heſychium, Suidam, & Foeſium in Oecom. Hippocr. denique Corinthum de Dialect. pag. 259. Inde eſt diminutivum κολλίκιον, de quo ſub finem huius paginae. *Verſ.* 13. κριμματίαν tenent *mssti A.* b
& *Ep.* cum edd. Videtur tamen haud obſcure ſive a τὸ κρῖμνον, *pollen*, ſive ab ὁ κριμνὸς, *hordeum*, ductum vocabulum. Infra, XIV. 646. a. eſt κριμνίτης, πλακοῦς ποιὸς διὰ κρίμνων γινόμενος: pro quo κριμνῆστις ſcribitur apud Heſychium. *Ibid.* χόνδρινον ἄρτον recte dedere *mss. A.* & *Ep.* Perperam χονδρίβον edd. quod inde etiam in Lexica manavit.

Verſ. 14. »Panem Tegeaticum, σεμιδάλεος υἱὸν vocat »Archeſtratus, ſicut paulo ante [pag. 110. f.] Philyllius »collabos, πυρῶν ἐκγόνους.« CASAUB. *Verſ.* 15 *ſq.* Τὸν δ' εἰς ἀγορὰν ποιούμενον ἄρτον &c. Vide notata ad verba ἀγοραίων ἄρτων pag. 109. d. *Verſ.* 17. Ἐρυθραῖς. Perperam Ἐρυθροῖς *ms. A.*

τὸν τῶν ἄρτων ποιητὴν recte *mss. A.* & *Ep.* Vitiose τῶν ἄρτου ed. Ven. Bas. & Cas. 1. tum τοῦ ἄρτου ed. Cas.
c 2. & 3. *Ibid.* ἠγνόει. γὰρ τοὺς ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας &c. Significat Athenaeus, ipsius aetate in opere pistorio prae caeteris excelluisse *Cappadoces.* conf. p. 113. b. Pro ἠγνόει, corruptissime ἠγνόσει est in *ms. Ep.* Qui dein sequuntur Archestrati versus, eos omisit Epitomator. Ibi in *vers.* 2. vocem νόου, cum ad sensum, tum ad versum necessariam, ignorat *ms. A.* Eam recte inseruit editor Ven.

AD CAP. LXXVIII.

Antiphanis *versus* praetermisit Epitomator. *Vers.* 1. Recte γεγὼς edd. γεγονὼς *ms. A.* *Vers.* 2. ποτε τῆσδ' ἐκ τῆς στέγης. Repraesentavi lectionem editionis Ven. & Bas. quae corrupta erat in ed. Cas. omisso τῆς articulo, proxime ante στέγης. Perperam *ms. A.* ποτε δ' ἐκ τῆς
d στέγης. *Vers.* 4. ἱπνὸν. Corrige ἰπνὸν: asper spiritus ex ed. Cas. 1. in nostram irrepsit. Vulgo sic scribebatur ille versus:

ἰπνὸν καταμπέχοντας ἐν πυκναῖς διεξόδοις.

ubi nil mutat *ms. A.* nisi quod magis etiam corrupte κατεμπέχοντας habet. Cum duabus syllabis abundaret versus, nec tamen prima vox ad superiorem versum reiici posset, variis modis tentatus est a viris doctis. Burgess in Appendice ad Dawesii Miscellan. Crit. pag. 346. cum alias emendationes tentavit, longius a librorum scriptura recedentes, tum hanc:

ἰπνὸν καταμπέχοντα πυκνὰς διεξόδους.

Quae verba sic interpretatus est: *furnum* (*amictum* quasi, &) *circumdatum frequentiâ hominum qui ingrediuntur & exeunt.* Adoptavi equidem rationem a Koppiers in Observatis Philolog. pag. 51. propositam, quae librorum vestigiis pressius insistit:

ἰπνὸν καταμπέχοντα πυκναῖς διεξόδοις:

quamquam non modo scripturae huius veritatem praestare non ausim, sed ne de sententia quidem satis sim certus. Metro quidem cum in hac, tum in *Burgessi* emendatione satis consultum est; quoniam tres syllabae τα πυκναῖς anapaestum efficiunt, quem pedem fert in ista sede apud Comicos iambicus senarius. Sed quod ad sententiam spectat, turbavit me vox διεξόδοις, quae quia

notione accipienda esset, haud satis liquebat. Intelligebat d KOPPIERSIUS, (si recte adnotavi sententiam viri, cuius libellus mihi nunc ad manus non est) *furnum qui ambit panes densis ordinibus locatos seu circumpositos.* Sic vero iam Dalecampius quoque interpretatus erat, *densis tamquam agminis ordinibus:* sententiâ minime sane incommodâ, si modo Graeci sermonis usus illam vocabuli notionem admittit. Quo de usu nihil mihi compertum esse fateor: nam quae ex Platone apud H. Stephanum in Thes. T. II. pag. 170. c. adferuntur duae dictiones, *διέξοδοι πολιτικαί*, *acierum ordinationes*, *aciei lustrationes & recensiones;* tum, *διεξόδων ἅπτεσθαι*, *castra movere;* nihil quidquam ad id, de quo quaerimus, conficiendum valere mihi visae erant. Itaque in eamdem fere cum BURGESSO sententiam accipi posse illud vocabulum existimavi, ut idem fere valeant *διέξοδοι* atque *διαδοχαί*, *successiones exeuntium & intrantium;* hoc discrimine, quod, cum ille ad *homines* retulerit hanc dictionem, ego ad *panes* referendam putarem, *frequenter sibi succedentes in furno, ut alii eximantur, alii rursus inferantur.* Nisi fortasse, sicut *διέξοδοι* etiam dicuntur *cursus astrorum*, & *orbitae, atque circuli*, quos illa suo cursu veluti in se redeuntes conficiunt, suspicari licuerit, pertinere illam dictionem ad designandam *figuram spiralem, aut concentricis quibusdam circulis constantem*, eorum panum de quibus agitur.

Vers. 6 *sq.* *οὓς δὴ γοναῖς Θεαρίων ἔδειξεν.* » Γοναῖς interpretantur docti, *posteris*, id est, *ἐκγόνοις*: quaerant » cui probent. Nos sic: *quos panes Thearion Panathenaeis » edidit, ceu artis suae specimen.* Mos veterum, omne ge» nus artificum solennibus festorum diebus de palma in» vicem contendere. Non enim soli poëtae suas fabulas » committebant; verum etiam alii, quicunque artis ali» cuius fiduciam habebant. Hae sunt quas Graeci *δείξεις*, » Latini *commissiones* passim vocant. De quibus non repe» tam quae nota sunt omnibus: dicam tantum, verbum » *ἔδειξεν* hic aliter accipiendum non fuisse. *Γονὰς* inter» pretor *Minervae festum natalitium.* Panathenaeorum & » Quinquatriorum id fuit argumentum. « CASAUBONUS. — Equidem, quid hoc loco facerem, dubius haeseram. *γονὴ*, *sobolem*, *progeniem*, *liberos*, haud dubie, & satis quidem frequenter, significat. Et plerumque quidem in singulari numero ista notione usurpatum reperias; sed & in

d plurali, ut in Sophoclis Antig. vſ. 641. ed. Br. At de *poſteris* dictum an alibi occurrat, dubito utique. *Panathenaeorum* feſtum in commemorationem *nativitatis Minervae* fuiſſe celebratum, ſupra vidimus III. 98. b. ubi confer Animadv. pag. 166. Sed, Γονὰς dictum eſſe illud feſtum, a nullo quod ſciam auctore commemoratur. *Sam.* PETITUS, Miſcell. V. 5. p. 5. οὓς δὴ γοναῖς legebat; intelligens, *quos* (panes) *pinſere maiores noſtros docuit Thearion:* quaſi vero Graece diceretur δεικνύειν τι τινὰ, *docere aliquem aliquid.* TOUP Emend. in Suid. Part. I. p. 12. nullâ adiectâ ratione, οὓς δὴ μόνος ſcribendum contendit, cui ſuffragatus eſt KOPPIERS l. c. Noſtrae membranae vulgatum γοναῖς tenent.

Πλάτων ἐν Γοργίᾳ - - - Θεαρίων ὁ ἀρτοκόπος, καὶ Μίθαικος, &c. » Hodie apud Platonem [T. I. ed. H. Steph. »p. 518. T. III. ed. Bipont. p. 154.] ſcribitur ἀρτοποιὸς, » non ἀρτοκόπος, ex nupera viri docti emendatione; imo » ut vides corruptione. Etiam Xenophon uſus eo voca» bulo [ἀρτοκόπος] ut obſervat Pollux. [VII. 21. ubi vi» de Interpp.] *Thearion, Mithaecus* & *Sarambus*, a Platone » nobilitati, etiam in aliorum ſcriptis leguntur. Themi» ſtius Orat. I. Μιθαικός τις ὢν ἔνδοθεν ἢ Θεαρίων. Scribe » apud eumdem Orat. IV. κάπηλος οὗτος ἢ αὐτοπώλης, κομ» ψότερος μικρῷ Σαράμβου καὶ Θεαρίωνος.« CASAUBONUS. — Vir doctus, quem apud Platonem perperam ἀρτοποιὸς pro ἀρτοκόπος poſuiſſe Caſaubonus dicit, *Henr. Stephanus* eſt, qui illam invexit ſcripturam. Ante eum recte ὁ ἀρτοκόπος legebatur, (ſic in Platonis ed. Baſ. 1534. p. 330.) quod ipſum etiam apud Athenaeum cum editis tenent *mss. A.* & *Ep.* Quo de vocabulo, praeter Pollucis Interpretes, vide Viros doctos ad Phrynich. pag. 95. & ad Thomam Mag. pag. 113 ſq.

ὁ τὴν Ὀψοποιίαν συγγεγραφὼς τὴν Σικελικήν. Satis ubique celebratae *Siculae menſae;* quarum etiam mentionem Noſter fecit I. 25. e. Laudanturque *Siculi coqui*, XIV. 655. f. & 661. f. Recte vero hoc loco συγγεγραφὼς dedit *uterque* noſter *ms.* ut eſt apud Platonem. Temere συγκαταγεγραφὼς edd.

e καὶ Σάραμβος ὁ κάπηλος. In omnibus Athenaei editionibus ſic legebatur, καὶ Σάραμβος ὁ Κάραβος, ὁ κάπηλος. Ubi monuit CASAUBONUS: » Illa, ὁ Κάραβος, non » ſunt apud Platonem: imo vero, uti cenſeo, non ſunt

» Platonis, fed Athenaei, variam fcripturam codicum Platonis obiter indicantis. Lego audenter ἢ Σάραβος, ὁ » καπ. Sic quidam iftum nominant, non *Sarambum*: vide » apud Tzetzem in decima chiliade. Pollux neque hoc, » neque illud; fed *Sarabonem*; fi modo ita fcripfit, lib. » VII. [fect. 193.] Σαράβωνα ὁ Πλάτων κάπηλον ὠνόμασεν, ἐπαινῶν αὐτὸν ἐπ' οἰνουργίᾳ. Plerique tamen *Sarambum* indigetant: in his etiam Dicaearchus in geographicis fragmentis. Apud Plautum celebris vinarii nomen eft » *Exaerambus*, in Afinaria: [II. 4, 30.] *Sed vina heri quae* » *vendidi vinario Exaerambo*. Ego non memini eam viri appellationem ufquam apud Graecos legere: ac fortaffe » *Sarambo* fcripferant & Plautus & Graecus ifte comicus, » quem poëta latinus fequitur auctorem. « — *Sarambus* etiam unice vocatur cum apud Suidam h. v. tum apud alios multos auctores; in his, apud Ariftidem, cuius verba protulit Iungermannus ad Polluc. l. c. porro apud Maximum Tyrium, Differt. XXXIV. (pag. 340. ed. Heinf.) quae Differt. quarta numeratur in ed. Davif. Lond. 1740. ubi monuit DAVISIUS, cum apud Pollucem l. c. tum apud Tzetzen Chil. X. 818. itemque apud Dionem Chryfoftomum Orat. IV. pag. 75. ed. Morell. ubique Σάραμβον fcriptum oportuiffe; & apud Athenaeum l. c. haud dubie fpongiae incumbere debere illas voces ὁ Κάραβος, ex librariorum officina profectas. Rurfus vero TOUPIUM, in Emend. in Suid. Part. III. p. 409 fq. fic apud Noftrum videas corrigentem, fere ut praeiverat Cafaubonus, Σάραμβος, ὁ καὶ Σάραβος. Litem omnem praeciderunt noftri *mssti*, *A.* & *Ep.* quorum uterque & κάραβον & σάραβον pariter ignorans, nihil aliud habet, nifi Σάραμβος ὁ κάπηλος, prorfus ut apud Platonem legitur.

καὶ Ἀριστοφάνης. καὶ particulam, quae deerat editis, commode dedit *ms. A.* Dixerat Athenaeus fupra, οὐ μνημονεύει Πλάτων, quo refertur nunc καὶ (nempe οὐ μνημονεύει) Ἀριστοφάνης. Haec ex ARISTOPHANE omifit Epit. Duo verfus Comici in *ms. A.* & ed. Ven. fic erant fcripti:

Ἥκω Θεαρίων, δς ἀρτοπώλιον λιπὼν
ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώδια.

Dein, cum in ed. Baf. cafu nefcio, an confilio, ὧς pofitum effet pro δς, repetitus is error eft in ed. Caf. At in Animadv. idem CASAUBONUS priorem verfum, omiffâ illâ voculâ, fic fcripfit:

e Ἥκω Θεαρίων, ἀρτοπώλιον λιπών.

Quod ferri non posse, monuit Toup, Emend. in Suid. Part. I. p. 12. quia Θεαρίων secundam producit, adeoque unâ syllabâ longior foret versus: observansque idem vir doctus, respexisse Aristophanem Euripideae Hecubae initium, perspecte docuit, (ibid. pag. sq.) sic constituendum priorem versum, Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον, verbo λιπὼν ad sequentem versum reiecto, quo & ipse integer legitimusque fieret senarius. Quam emendationem cum Brunckio (in Fragm. Aristoph. p. 230.) amplexus sum. Fuerint fortasse, quibus magis probetur *Valckenarii* coniectura, ad Euripid. Phoeniss. p. 75. Ἥκω Θεαρίων ὁ τἀρτοπώλιον &c.

Vers. 2. ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια. Vulgatum ἐδωδία tenet *ms. A.* »Quod verbum, quia Graecum non arbi»tror, [ait Casaubonus:] muto, ac scribo ἑδώλια. »Sic appellat *bases* quibus insistunt cribani: illas dico ae»neas mensas sub testa poni solitas, quarum meminit »Athenaeus lib. VIII. ἐνέθηκα κριβάνῳ, ὑποθεὶς τράπεζαν »χαλκῆν, ἐστάθευσά τε τῷ πυρί. In fornace calcaria so»lum lapide sternebant: qui dicitur Catoni *fortax*, cap. »38. ut coniiciebat magnus Turnebus. Ergo ita expone»bamus: *Adsum Thearion, relicto meo artopolio, ubi sunt »clibani.* κριβάνων ἑδώλια, periphrasis, pro *clibani*. Furnis »lateres erant subiecti, ut paulo post dicitur.« — Toupius, postquam in Emend. in Suid. Part. I. p. 12. κριβάνων ἐδώδια scripserat, *pistoriam tabernam* cum Dalecampio vertens; revocatâ dein illâ scripturâ, ἑδώλια probavit in Epist. Crit. pag. 108. ubi tractavit ea, quae de hac voce apud Suidam leguntur. Quam correctionem cum Valckenario & Brunckio adoptans, simpliciter *sedes* intellexi, nec eis opus esse ad explicandum illud vocabulum ambagibus existimavi, quibus usus Casaubonus est. Nec tamen dissimulo, paene magis mihi probari id, quod se maluisse Corayus noster in Notulis msstis ait, εὐωδία, id est, *bonus odor*, qui & paulo ante in pane *nasto* laudatus est pag. 111. d.

Εὔβουλος - - ἐν Ὀρθάνῃ. Nullus h. l. ex *ms. A.* dissensus adnotatur, qui alibi Ὀρθάννῃ gemina litera ν habet p. 108. a. & d. conf. pag. 105. f. Ὀρτάνῃ hic scriptum
f in ed. Cas. 2. & 3. operarum errore. Duo versus Eubuli, si recte percepi, trimetri sunt anapaestici.

Τῶν δὲ κολλικίων ἄρτων. κολλίκιον est diminutivum vocis κόλλιξ, haud multo ante commemoratae sub initium huius paginae. Corinthus de Dialect. pag. 259. Κόλλιξ δέ ἐστιν εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, ἐξ οὗ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. Confer quae ibi Koenius adnotavit, & quae Interpretes Hesychii in Κόλλικας. Adde Foesii Oecon. Hippocr. in Κόλλιξ. *Ibid.* οἱ αὐτοὶ δ' εἰσὶ τοῖς κολλάβοις. De *collabis* vide pag. 110. f. ibique notata. Verba ista per errorem ad *Cilicios* panes relata esse ab Eustathio, supra monitum est ad pag. 110. d. In EPHIPPI versiculo posteriori, pro vulgato κόλλικα, quatuor syllabis κολλίκια scriptum oportuisse, cum ipsa Athenaei verba proxime praecedentia suadent, ubi τῶν κολλικίων *meminisse Ephippum* ait, tum metri ratio: licet enim veluti metro soluta vulgo scripta legerentur huius poëtae verba, manifeste tamen duo anapaestici dimetri sunt, aut, si malueris, unus tetrameter. Ad illa verba adnotavit CASAUBONUS: »Prima verba, παρ' Ἀλεξάνδρου δ' ἐκ »Θετταλίας κόλλικα φαγὼν, ita verte: *cum edisset col-* »*licem ab Alexandro e Thessalia missum. Alexander*, opinor, »est Pheraeornm tyrannus. Pherae enim, *Thessaliae* oppi- »dum: *collices Thessalici*, omnium optimi. Archestratus: »[hac pag. lit. a.] κόλλιξ Θεσσαλικὸς σοι ὑπαρχέτω. Ex- »trema (κρίβανος ἄρτων) sunt corrupta. Fortasse, κριβά- »νιον ἄρτον: vel ἐκ κριβάνου ἄρτον.« — Ad metri rationem, κριβάνου ἄρτους vel ἄρτον fuerit convenientius.

ARISTOPHANIS *versus* ex Acharnens. est num. 872. in ed. Br.

AD CAP. LXXIX.

Ταῦτα σιτία κρονικά ἐστι. κρονικὰ, vetustate obsoleta, a *antiquata.* Vide Spanhem. ad Aristoph. Plut. 581. *Ibid.* ἡμεῖς γὰρ οὔτ' ἀλφ. »Agnosce reliquias veteris poëtae, »cum ait, ἡμεῖς γὰρ οὔτε ἀλφίτοισι χαίρομεν· πλήρης γὰρ »ἄρτων ἡ πόλις. Si unam adiicias dipodiam, integri fue- »rint senarii duo.« CASAUB. — Priori versu fulciendum fuerit metrum interserta γε particula, Ἡμεῖς γὰρ οὔτε γ' ἀλφίτοισι χαίρομεν.

ἐπεὶ δὲ καὶ ἄλλῳ Χρυσίππου τοῦ Τυανέως συγγράμματι ἐνέτυχον, ἐπιγραφομένῳ Ἀρτοποιϊκῷ. »*Incidi in*

a » *alium Chrysippi Tyanei Librum.* Cur ait *alium?* Nihil enim
» praecessit quo istud referas. Scribe ἐπεὶ δὲ κἀγὼ Χρ.«
CASAUB. — Eiusdem *Chrysippi* librum, Ἀρτοκοπικὸς
inscriptum, citat Noster lib. XIV. pag. 647. c. quem li-
brum non fuisse diversum ab eo qui Ἀρτοποιϊκὸς hic no-
minatur, facile sibi persuaserit, qui consulet auctores su-
pra a nobis citatos, (ad pag. 112. d.) ubi de permuta-
tione vocabulorum ἀρτοκόπος & ἀρτοποιὸς egimus. *Vixis-
se* autem illum CHRYSIPPUM *haud multo ante Athenaei ae-
tatem*, perquam probabiliter a Casaubono paulo post ob-
servatum videbimus, rursusque infra ad XIV. 647. c.
Quare pro καὶ ἄλλῳ suspicatus sum καὶ νεαλεῖ for-
tasse legendum; ut hoc dicat, *quoniam etiam in recentem,
in nuperam aliquam scriptionem* incidi: cui voci eo et-
iam aptior hic fuerit locus, quod ea ratione τὸ νεαλὲς op-
ponetur τοῖς χρονικοῖς. *Ibid.* ἔρχομαι καὶ αὐτὸς λέξων.
Cum λέγων esset editum, CASAUBONUS tamquam de
sua coniectura monuit: » Ἔρχομαι λέγων non recte posi-
» tum, pro ἔρχομαι λέξων. Herodotus, ἔρχομαι ἐρέων vel
» φράσων. Athenaeus non multo post, [pag. 116. e.] ἔρ-
» χομαι κἀγὼ λέξων τι περὶ αὐτῶν.« — Atqui ipsum λέ-
ξων, in futuro tempore, hic quoque dedere nostrae *membr.
A.* Totum istum introitum huius capitis omisit Epitomator.
Ὁ ἀρτοπτίκιος ἄρτος. Sic *ms. A.* ἀρτοπτίνικος *ms.
Ep.* ἀρτοπτικίνος penacute edd. Si accentum in penulti-
ma positum velles, *circumflexus* erat adhibendus. *Artopti-
cius panis* Plinio, XVIII. 9, 21. num. 1. & cap. 11, 27.
ubi monuit Harduin. nomen habere a vase vel testo, in
quo excoquebatur, quod ἀρτοπτεῖον vocabatur. vide Pol-
luc. X. 112. Ad latini nominis formam, & ad formam se-
quentium nominum κλιβανίκιος & φουρνίκιος, malles for-
tasse ἀρτοπτίκιος cum Harduin. & aliis: sed ferenda
b est membranarum scriptura. *Ibid.* κλιβανικίου καὶ φουρ-
νικίου. Cum paulo post in φουρνίκιος consentiant cum
editis *mssti A.* & *Ep.* & hoc loco φουρνικίου etiam habeat
ms. Ep. recipiendum hoc putavi. Pro φουρνακίου, quod
hic erat in *ms. A.* & in editt. vett. temere φουρνιακίου est
in ed. Bas. De istis panum nominibus vide Plin. l. c. *Ibid.*
ἐὰν δὲ καὶ σκληρᾶς ζύμης ἐργάζῃ. Sicut mox ἐξ ἀνει-
μένης ait, sic haud dubie hic ἐὰν δὲ ἐκ σκλ. aut ἐὰν δὲ
καὶ ἐκ σκληρᾶς scripserat. ἐκ σκληρᾶς & ἐργάσῃ cor-
rigebat CORAY. Mox, pro κλιβανίκιος est καὶ βανίκιος

in *ms. A.* quod notandum ob alios ſimiles earumdem mem- b
branarum errores.

ματερίαν. » CHRYSIPPUM *Tyaneum*, ex quo tam mul-
» ta recitat hic Arrianus, *recentem Athenaei temporibus ſcri-*
» *ptorem fuiſſe*, indicio ſunt Romana vocabula quibus uti-
» tur: ut, *δεῖ δὲ τὴν ματερίαν ἀνειμένην ποιεῖν. Mate-*
» *ria* Latinis eſt, quam vernaculus ſermo noſter *paſtam*
» appellat. Plinius: [XVIII. 11, 27.] *Durat ſua Piceno*
» *in panis inventione gratia, ex alicae materia.* « CASAUB. —
ματέριαν antepenacute ſcribebatur in edd. contra Graeco-
rum in talibus nominibus uſum. Sex iſta verba omiſit Epi-
tomator. Paulo poſt vero *ματέρια* cum editt. vett. habet
ms. Ep. ubi melius *ματερία* ed. Caſ. *Ibid. ἄρτος λέγεται*
Καππαδόκιος. » *Panis Cappadocii* etiam libro IV. [p. 129.
» e.] fit mentio, in Carani nuptiis: *προσεδόθη καὶ ἀργυ-*
» *ροῦν ἀρτοφόρον ἄρτων Καππαδοκίων.* « CASAUB. — Conf.
pag. 112. c.

Τὸν δὲ τοιοῦτον ἄρτον οἱ Σύροι λαχμὰν προσαγορεύουσι. c
» *Syris* [inquit] *dicitur lachman iſte panis.* Hebraeis di-
» citur *panis*, *lechem*: Syris & Chaldaeis, *lachma*. Pro-
» pius ad vocem *λαχμὰν* accedit Chaldaica dictio in Gloſ-
» ſis Aruk, *lachmanijoth*: quam interpretantur de *ultimis*
» *menſae ferculis*. Sed monuit me ex aliorum Rabbinorum
» commentariis *Petrus Chevalerius*, vir linguae ſanctae dum
» viveret peritiſſimus, mihique ob ſingularem pietatem &
» morum probitatem chariſſimus, *lachmanijoth* Syris fuiſſe
» appellatas, quas nos Francoceltae vocamus *oblias*: de
» quo ſatis diximus in praecedentibus. « [ad pag. 109. d.]
CASAUBONUS. — Vide Buxtorfii Lexicon Chald. Talmud.
& Rabbinicum, col. 1135. & Bocharti Chanaan lib. II.
cap. 7. pag. 806. ed. Cadom.

καὶ ἐστιν ἄνθει παραπλήσιος. » Hic *ἄνθος* ſignificat
» *χρῶμα*, & per excellentiam *colorem rubrum*. Sic infra lib.
» XIII. pag. 564. b. *ἡ γὰρ αἰδὼς ἄνθος ἐπισπείρει.* Ita
» & Hippocrates *ἀνθηρὰ* uſurpat in ſenſu *τοῦ ἐρυθρά*. cf.
» Foes Oecon. Hipp. in Ἄνθος. « CORAY. — *ἄνθος* de *co-*
lore dictum, praeſertim *purpurarum*, ſupra vidimus, III.
89. a. Cui notioni etiam hic unice locum dare in *verſione*
latina debueram; ſed ita, ni fallor, ut pro illis, *eſtque ad*
rubrum colorem accedens, ponerem, *eſtque colore ſimilis*: nem-
pe *Syrorum panis ille* colore ſimilis eſt ei quem Graeci
mollem vel *Cappadocium* adpellant. *Coloris* haud poſtremam

c rationem habuiſſe hunc ſcriptorem, mox ſatis perſpicue ipſe oſtendit, cum ait, ἕλκει χρῶμα κάλλιστον: eodemque pertinere videtur vocabulum λαμπρὸς, quo paulo ante bis uſus eſt. Dalecampius verterat, *farinae flori ſimilis.*

ὁ δὲ βωλητῖνος -- πλάττεται μὲν ὡς βωλήτης. In βωλητῖνος libri conſentiunt omnes. Deinde vero, manifeſto vitio, βουλίτης eſt in ed. Ven. & Baſ. pro quo βωλίτης ed. Caſ. Sed βωλήτης communi conſenſu dedere *mss. A.* & *Ep.* quod quin reciperem eo minus dubitavi, quoniam & Romani in ea voce (*boletus*) vocalem *e* tenuerunt. Scripturam per *iota*, βωλίτας, ex Galen. lib. II. de Alim. Facult. cap. penult. citavit Bodaeus ad Theophr. p. 28. ubi videndum an meliores quoque codices vulgatam tueantur ſcripturam. Citat ibidem idem Bodaeus βωλίται ex Paulo Aegineta lib. I. cap. 77. ubi βωλῖται ſaltem, penultimâ longâ, oportebat; ſed in *vetere* quidem *Codice manu exarato*, quem Brunckii noſtri liberalitati debeo, perſpicue βωλῆται ſcriptum reperio. Eſt in eo codice *Caput* περὶ Ὕδνων καὶ Μυκήτων, numero οε id eſt, *quintum & ſeptuageſimum.* Ad hunc Athenaei locum haec adnotavit Casaubonus: » *Boletinus* & *bolites* videntur eſſe quem » alii βωλίαν: Heſychius tamen *mazam*, non *panem* nomi» nat. Βωλία, inquit, βολίς· μάζης εἶδός τι ἐν ταῖς θυσίαις. «

Ἐφ' ᾗ ἐπιτίθεται. Minime improbo ἐφ' ἧς, quod habent editi: ſed ἐφ' ᾗ eſt utriuſque codicis ſcriptura, quam debui tenere. *Ibid.* ὑποπάσσεται τῷ κεράμῳ χόνδρος τις. ἐπιπάσσεται malles: ſed ferendum vulgatum iudicavi, quod tuetur codex uterque mstus. ὑποπάσσεται dictum intellige reſpectu τοῦ ἄρτου: nempe ἐπιπάσσεται quidem τῷ κεράμῳ, ſed ita ut ſit ὑπὸ τοῦ ἄρτου. Simillima ratione, paulo ante, ὑποπασσομένης μήκωνος dixerat. τῷ κεράμῳ tacite correxit Caſaub. de quo iam ante monuerat Hoeſch. Nempe ſic recte dabat Epitome Hoeſcheliana, cui adſentiuntur noſtri *mss. A.* & *Ep.* Corrupte τῷ ῥήμῳ ed. Ven. & Baſ. *Ibid.* καὶ ἕλκει χρῶμα κάλλιστον, ὅμοιον τῷ φουμώσῳ πυρῷ. Percommode κάλλιστον *mss. A.* & *Ep.* pro quo ἄριστον edd. In Epitome dein deſunt quatuor verba, quae in editis ſic legebantur, οἷον τῷ φουμ. πυρ. corrupte haud dubie: ubi recte ὅμοιον pro οἷον dedit *ms. A.* In voce φουμώσῳ, quae pure pute latina eſt, nil mutat idem codex. Caeterum an apud alium

quempiam ſcriptorem mentio occurrat *caſei fumo durati*, non habeo exploratum.

τὸ καλούμενον ἀρτολάγανον. Videtur idem eſſe atque τὸ λάγανον p. 110. a. *Ibid.* εἰς δὲ τὰ καπυρίδια καλούμενα τράκτα μίξεις ὥσπερ καὶ εἰς ἄρτον. Perperam οἱ δὲ pro εἰς δὲ *ms. Ep.* καπυρίδια vero ambo dedere *codd. A.* & *Ep.* pro καπύρια quod erat editum. Dein poſt καπυρίδια articulum τὰ, quem ibi ignorat *ms. A.* cum editis, repetit *ms. Ep.* ſic, τὰ καπυρίδια τὰ καλουμ. τράκτα: & eodem modo ex Epitoma Euſtath. ad Iliad. π'. pag. 1116, 26. addens etiam καὶ particulam, τὰ καλουμ. καὶ τράκτα. Sic vox καπυρίδια, quae ex lectione codicis *A.* adiectivum nomen eſt cum ſubſtantivo τράκτα iungendum, fit ſubſtantivum nomen. Quae probabilior videtur ratio, cum ipſa forma *diminutiva*, καπυρίδιον, *ſubſtantivum* nomen arguat. Quare non miror, eamdem rationem etiam H. Stephano in Indice Theſ. col. 1135. b. fuiſſe probatam, ubi Athenaei verba ex hoc loco ita citat, uti ab Euſtathio adlata ſunt. Caeteroquin vox καπύριον nuſquam alibi, quod ſciam, niſi apud Suidam legitur, in illa gloſſa: Καπήρια εἶδος πλακοῦντος, τὰ παρ' ἡμῖν καπύρια. In fine, ubi vulgo legitur ὥσπερ καὶ εἰς ἄρτον, quo pacto ferri vox ἄρτον poſſit, (quam tenet quidem cum editis uterque codex ms.) non video: omninoque aut ἀρτολάγανον cum Dalecampio, aut λάγανον, hic ſcriptum oportuiſſe arbitror. Philoxeni Gloſſae Λάγανα, *tracta* interpretantur. Conf. Heſych. in Λάγανα, & ibi Interpp. — » Vox Romana eſt τράκτα. Quid eſſent *tracta* vel *tractae* in » panificio, expoſuit pridem Ioſephus Scaliger ad Tibullum: » [I. 6, 86.] inde reperiet ſtudioſus lector. Frequens vox » Catoni in placentarum confectione. « CASAUB. — Vide Caton. de Re Ruſt. cap. 77. Conf. Harduin. ad Plin. XVIII. 11, 27. Ab eo vocabulo, traiectâ literâ, ductam Francogallicam vocem *Tartam*, Turnebus ſtatuit Adverſar. lib. XXIII. cap. 10. cui quidem minime ſe adſentiri Harduinus ait loco cit.

AD CAP. LXXX.

Ταῦτ' ἐκθεμένου -- τοῦ Ῥωμαίων μεγαλοσοφιστοῦ &c. De hac ironica laude quae tribuitur ei homini, quem ſub ARRIANI nomine induxit Athenaeus, vide ſis quae dixi

T. I. Animadv. pag. 24. quibus quod nunc adiiciam nihil habeo in promtu. *Ibid.* *Δάματερ, σοφίας!* Intellige, *ὦ τῆς σοφίας!* Sic Ἡράκλεις, *τῶν βεμβράδων!* VII. 287. d.

e *πάντες ἕνα ἔχουσιν ὀφθαλμὸν, ὡς μόλις διὰ τὸ πλῆθος ὁρᾷν.* » Frigide dictum: *ut vix cernere possint, ob multitu-* » *dinem*, i. e. *quia multi sunt uno eodemque oculo utentes.* « Coray. — Mihi haud satis liquere fateor. Intellexeram, *tam multos coclites simul vix tantum cernere, quantum unus qui utroque oculo uteretur bene valente.* *Ibid.* *μακαρίους - - μᾶλλον δὲ μακαρίτας.* Vide Animadv. ad pag. 108. f.

f Οὗτοι, *ἀνιπτόποδες &c.* Intellige *ὦ οὗτοι, ô vos!* nam pergit dein in secunda persona loqui, *ὁ προπάτωρ ὑμῶν.* At ipsam illam vocem non debueram a sequentibus separare, quae etiam simul cum his legitimum efficit hexametrum:

Οὗτοι ἀνιπτόποδες, χαμαιευνάδες, ἀερίοικοι.

Quae dein sequuntur, disiecta membra poëtae sunt. Si tamen ex eadem consecutione versuum Eubuli desumta; fuerint ista initium hexametri,

ἀλλοτρίων κτεάνων παραδειπνίδες — —

Si ex diversa fabula, aut ex alia eiusdem fabulae parte; possis in istis,

λάρυγγες, ἀλλοτρίων κτεάνων παραδειπνίδες,

senarium agnoscere iambicum: cui tamen an veniam daturi sint artis magistri ob tres continuos pedes anapaesticos, addubitare subit. Quidquid sit, notabis vocabulum *παραδειπνίδες*, idem valens ac *παρασίτους, παραμασήτας*, sed in foeminino genere enunciatum; quod quo referatur, docebit nos is cui succurret fabulae argumentum, e qua ducta illa verba sunt.

Διογένης - - - ἔλεγεν, ἄρτον ἐσθίειν καλῶς πεποιημένον.
» Vetus dictum est, non oportere *τοῖς ἡδύσμασιν* uti ceu
» *ἐδέσμασι*. Haec sunt *alimenta*, quibus necessario vesci-
» mur, ut exhaustas corporis vires reficiamus: illa sunt
» *scitamenta*, quibus appetitum irritamus. Perditissimi catil-
» lonis sit, non alimentis velle ali, sed gulae irritamentis.
» Hoc discrimen sublatum ivit Diogenes *Cynicus*, cum
» *aviditate magna placentam vorans*, (Gregorius Nazianz.
» *σησαμοῦντα* ait fuisse; scribens in priore Iulianea, non
» sine allusione ad hanc historiam, Diogenem prae cupe-
» diarum amore postposuisse *τοὺς εὐτελεῖς ἄρτους τοῖς ση-*
» *σαμοῦσι*:) interrogatus quid ederet, *panem*, inquit, *pro-*

» *be confectum.* Cuius responsionis, obscurae multis, vis f
» patet ex iis quae ante diximus. Significavit enim canis » impurus, sibi esse ἐδέσματα, quae sint aliis ἡδύσματα: » neque ullum se inter illa discrimen facere.« &c. CASAUBONUS. — Ad camdem narratiunculam, super qua tragoedias istas civit vir optimus, pertinere videtur id quod de eodem Diogene apud cognominem Laërtium his verbis traditum legimus: VI. 56. Ἐρωτηθεὶς, εἰ σοφοὶ πλακοῦντα ἐσθιουσι; Πάντ' εἶπεν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι. *Interrogatus, an sapientes placentulis vescerentur? Omnibus, inquit, vescuntur, sicut caeteri homines.* Ac poterat, puto, idem quaerenti, *cur, cum sapiens haberi vellet, libenter* (si ita res ferret) *placentulis vesceretur?* haud absurde respondere quod ad eamdem quaestionem Lucianeus Demonax respondebat: *Putas-ne igitur, stultis favos construere apes?* (Lucian. in Demonact. cap. 55.)

ὦ λοπαδάγχναι. Si sana vox, quam eodem modo scriptam tenet *codex A.* omisit autem Epitomator; valebit id quod cum Dalecampio in versione posui, *patinarum strangulatores.* Sed eo sensu λοπαδάγχαι fortasse oportuerat, quemadmodum legisse Dalecampium existimavit CASAUBONUS, cum ait: » Probo λοπαδάγχαι scribi, » ut emendant docti, non λοπαδάγχναι. Similes sunt vo» ces in hoc scriptore, [IV. 162. a.] λοπαδοφυσηταὶ & » λοπαδαρπαγίδαι. « — Mihi vero paene persuasum est, λοπαδολίχνοι aut λοπαδολαιχοὶ legendum, i. e. *patinas lingentes.* Referendum autem hoc vocabulum ad duo illa, quae paulo post leguntur, λευκῶν ὑπογαστρ. ut λοπαδολοιχοὶ λευκῶν ὑπογαστριδίων, idem sonet ac λείχοντες λοπάδας λευκῶν ὑπογαστρ. *O vos lingentes patinas candidorum suminum.* Valet enim idem τὸ ὑπογάστριον vel ὑπογαστρίδιον atque τὸ ἤτριον vel ἠτριαῖον aut ἡ ἠτριαία, ut ex Polluc. II. 170. & VI. 72. intelligitur. cf. Nostr. VII. 302. e. f.

ἑτέροις οὐ παραχωροῦντες φθέγγεσθε, καὶ τὰς ἡσυχίας οὐκ ἄγετε. φθέγγεσθε, τὰς ἡσ. οὐκ ἄγετε ed. Cas. omissa καὶ particula: quae si abest, rectius fuerit φθέγγεσθαι, ad παραχωροῦντες relatum, quod habent edd. vett. quae & ipsae καὶ ignorant. Et *ms. A.* quidem pariter φθέγγεσθαι habet, sed simul καὶ -- ἄγετε: ex quo colligitur, φθέγγεσθε eum debuisse, suo vero more αι cum ε permutasse. Sic vero simul ad verbum πα-

ραχωροῦντες cogitatione ſupplendus fuerit infinitivus φθέγγεσθαι, hoc modo: ὑμεῖς ἑτέροις οὐ παραχωροῦντες (φθέγγεσθαι,) φθέγγεσθε (μόνοι,) καὶ τὰς ἥσ. οὐκ ἄγετε. *Mox*, a ἄρτων ἢ ὀστέων, genitivos partitivos, cum editis tuentur membranae. *Ibid.* πόθεν ὑμῖν, εἰδέναι &c. Formula frequentis uſus in familiari ſermone, πόθεν σοί; ſcil. εἴη, vel γένοιτο. Vide Indicem Graec. Epictet. in Πόθεν.

· τὸν θάργηλον, ὃν τινες καλοῦσι θαλύσιον. » De pane » *thargelo* habes apud Grammaticos: de *thalysio* etiam apud » Theocriti interpretes in eius poëtae Thalyſia.« CASAUB. — De θαργήλῳ *pane* apud veteres Grammaticos nihil mihi contigit reperire. Heſychio & Suidae, ὁ θάργηλος, *olla* eſt, *in qua primitiae frugum coquebantur, Dianae & Apollini offerendarum in Thargeliorum ſolenni.* Etymologus vero docet, τὸ θερμὸν dictum eſſe θάργηλον. De Cereris ſacro, cui Θαλύσια nomen, agitur apud Theocr. Idyll. VII. Apud Heſychium gloſſa eſt: Θαλύσιος ἄρτος· ἀπὸ τῆς ἅλω πεττόμενος πρῶτος: in eamdem ſententiam cum CRATETE apud Noſtrum, ubi ait, θάργηλον καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον: quae verba repetens Euſtathius ad Iliad. ι'. pag. 680, 29. pro θάργηλον, θαλύσιον ἄρτον nominavit; quod vocabulum iſti ſynonymum eſſe docuerat eum Athenaeus.

καὶ τὸν σησαμίτην. Ad vulgatam olim ſcripturam, τὸν σαμίτην, adnotavit CASAUBONUS: » Σαμίτην *pa-* » *nem* invenio nuſquam: itaque lego καὶ τὸν σησαμίτην. » Sed placet omnino lectio quam ſubiecit nobis Epitoma » Hoeſcheliana, in qua verba haec καὶ τὸν σησαμίτην iſto » loco non habentur, ſed paulo mox, hoc modo, Ἔστι δὲ » καὶ ὁ σησαμίτης καὶ ὁ πυραμοῦς διὰ σησάμων πεττόμενος, » καὶ τάχα ὁ αὐτὸς τῷ σησαμίνῳ ὤν. In Excerptis quidem » σαμίτης ſcriptum eſt: ſed quis non videt, σησαμίτης eſ- » ſe ſcribendum neceſſario, hac admiſſâ verborum tex- » tura? « — Vetus eſt menda σαμίτην, pro σησαμίτην, quam & *ms. A.* tenet, & ſuo in exemplo invenerat Epitomator. Caeterum ſuo arbitratu, ut ſaepe aliâs, ſic hoc loco idem Abbreviator ſtructuram mutavit verborum, & partim etiam ipſa Athenaei verba. Similiter vero in noſtro *cod. Ep.* ſic ſcribitur: καὶ σαμίτης, καὶ πυραμοῦς, διὰ σησάμων πεττόμενος. ὁ αὐτὸς τάχα τῷ σησαμίνῳ. σησαμίδες, dorice σασαμίδες, commemorantur in placentarum numero lib. XIV. pag. 646. f. & IV. 172. e. Con-

fer Hesych. in Σησαμίτης, & Σησαμόεντ' ἄρτον. Pro καὶ τάχα ὁ αὐτὸς, est καὶ τάχει ὁ αὐτ. in ed. Caf. 2. & 3. operarum errore. a

οὐδὲ τὸν ἀνάστατον καλούμενον. Desunt haec Epitomae. τὸν νάστον ed. Baf. & Caf. nescio an & *ms. A.* ex quo nihil discrepantiae adnotatum: ναστὸν ed. Ven. At νάστον panem nemo novit; de ναστῷ vero pag. 111. c. d. dictum est: hic autem exspectabas nomen in superioribus praetermissum. Illud esse ἀνάστατον, idque hoc loco reponendum, dubitare nos non sinit Suidas, in iusta literarum serie haec scribens: Ἀνάστατοι· πλακούντων εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀρρηφόροις ἐγίνοντο. Falli enim Küsterum, cum ex vulgata hoc loco apud Athenaeum lectione corrigendum Suidam contendit, declarat & Hesychiana glossa, Ἀνάστατοι· πλακοῦντος γένος: & Eustathius qui ad Iliad. σ', pag. 1224, 31. idem nomen ex Pausaniae Lexico adnotavit: quem Eustathii locum si inspexeris, intelliges, quae Suidas l. c. habet, ea non (ut Küsterus existimavit) ex Athenaeo, sed ex eodem Pausania ducta esse. Restituendam Nostro illam vocem monuere Pierson ad Moer. pag. 142. & Valckenar. ad Theocr. pag. 398. *Ibid.* ταῖς ἀρρηφόροις. Cum ταῖς ἀρνηφόροις vitiose esset editum, monuit Casaub. »Scribendum δε ταῖς ἀρρηφόροις γίνεται. De *Arrephoriis* festo »[in Minervae honorem celebrato] & virginibus *arrephoris*, Harpocration, Suidas, alii.« — Et Suidas quidem, cum in hac voce, tum in Ἀνάστατοι. Veram h. l. scripturam dedit noster *ms. A.* Vide Meursium in Graecia Feriata, voc. Ἀρρηφόρια.

πυραμοῦς. Rursus memoratur, XIV. 647. b. Conf. paulo ante, ubi de σησαμίτῃ. Hesychius: Πυραμοῦς· εἶδος πλακοῦντος, ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτι ἀναδεδευμένων. *Mox*, pro σησάμων, corrupte σησαμένων ed. Ven. & Baf. b

τῶν Θιαγόνων. »Θιαγόνας explicat Hesychius, οἳ παρετίθεντο τοῖς Θεοῖς.« Casaub. — Inde, pro πεττόμενοι, quod mox sequitur apud Nostrum, παρατιθέμενοι malles cum Sopingio. Sed ferendum vulgatum; pro quo paulo post (lit. c.) ubi eadem glossa ex Nicandro repetitur, γινομένους habemus. Θῖος (sive Θιὸς) pro Θεὸς dicebant Cretenses, teste Hesychio: sic & Boeoti, ut docet Grammaticus ined. citatus a docto Hesychii editore. *Ibid.* ἄραξις. Fors. ἀράξεις. Nominatus autem videri po-

b terit hic panis a legumine illo, cui ἄρακος vel ἄραξ no-
men; de quo vide H. Steph. in Ind. Thes. Cui non re-
pugnat, quod *legumina* in universum sic definit Galenus,
ut *eos* esse dixerit *fructus Cereales, e quibus panis non con-
ficiatur. Ibid.* παρ' Ἀθαμᾶσιν. Perperam παρ' Ἀθάμασιν
edd. Et magis corrupte παρὰ ϑαμασιν (sic) *ms. A. Mox*,
in vulgato καὶ δηλοῦνται nil mutat idem *ms. A.* In
Epit. desunt huius Capitis postrema.

AD CAP. LXXXI.

Δάρατον δ' ὑπὸ Θεσσαλῶν. »Suspecta sunt καλούμε-
»νον δ' ἄρτον ὑπὸ Θεσσαλῶν. Panis δαράτου supra fa-
»cta mentio ex Nicandri Glossis.« Casaub. — Vulga-
tum olim δ' ἄρτον tenet *ms. A.* omisit autem *Epit.* Ego
vero Casauboni nutum sequi non dubitavi. vide p. 110. d.
Ibid. Ἐτνίταν -- λεκιθίτην· ἐρικίταν τε καλεῖσθαι.
»Scribe ἐτνίταν, [pro vulgato ἐνίταν,] & ἐρεικίταν.
»Non est diversa ratio nominis: nam etiam ἔτνος est
»ἐρεγμὸς, sive πυρὸς ἐρηρειγμένος.« Casaub. — Non im-
probo ἐρεικίταν, quod etiam tuetur aliquatenus *ms.
Ep.* in quo est ἐῤῥεικίτης. Sed & ἐρικίταν probum erat,
quod tenet *ms. A.* cum edd. Nam perinde & ἐρίκω & ἐρείκω
dicitur, *frango, contundo.* Vide H. Steph. Ind. & Hesych.
in Ἐρείκει, ibique notata ab editore. Quare dein etiam
c ἐρηριγμένου teneri potuit, quod dabat idem *ms. A.* pro
ἐρηρειγμένου, quod erat editum. Conf. Foesii Oecon.
Hippocr. in Ἐρείκω. ἐῤῥηγμένου habet *ms. Ep.* quod ex
interpretatione Epitomatoris est, a verbo ῥηγνύω: quem-
admodum etiam apud Hesychium ἐρείκει per ῥηγνύει ex-
ponitur.

ξηροπυρίταν, τὸν αὐτόπυρον ἄρτον. αὐτόπυρος panis com-
memoratus est pag. 110. e. — »*Xeropyritam* alibi non memini
»legere: memini *pseropyritam* adnotare apud Hesychium,
»ubi suspicio mendae non habet locum. Eius verba sic
»eduntur: Ψηροπυρίτας, ἀπόπυρος ἄρτος· οἱ δὲ, πυριεφθής·
»οἱ δὲ, κακός. Dubitare non possumus, de eodem pane
»utrumque loqui, imo eiusdem glossographi verba utrum-
»que describere. Hesychium, si quid iudico, sui codices
»in errorem induxerunt: longe enim Athenaei lectionem
»antepono.« Casaub. — Fortasse dialecto nescio qua
ψηρὸς olim dicebatur pro ξηρός. Sic certe apud eumdem
Hesychium est etiam glossa, Μεσόψηρον· ἡμίξηρον. *Mox*,

quam ex NICANDRO adfert glossam, θιαγόνας ἄρτους, c
eamdem paulo ante ex Tryphone prolatam vidimus.

Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ὑποξίζοντα ἄρτον Κυλλάστιν καλοῦσιν.
» Dalecampius interpretatur *subacidum panem*. Sic *acidas*
» vel *acidulas aquas* vocant Latini, quae Graeci ὀξίζοντα
» ὕδατα. Alio tamen nos rapit auctoritas Iulii Pollucis,
» qui [VI. 73. ubi mendose καλλιστεῖς vulgo editur pa-
» num illorum nomen] pro ὑποξίζοντας dixit, τοὺς εἰς ὀξὺ
» ἀνηνεγμένους, *fastigiatos* vel *turbinatos*, ad instar sorbo-
» rum. Hesychii locum, foede corruptum, non praeter
» rem hic correxero: Κυλλάστις ἄρτος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ
» ῥιζῶν ἐξ ὀλύρας. Cedo istas radices, ex quibus consit cyl-
» lastis. At enim, si fit ex radicibus, quomodo ex olyris?
» De radicibus olyrae sentit fortasse glossographus? Mi-
» nime: nam & repugnant verba huic interpretationi,
» & Herodotus, a quo & Hecataeo sumserunt omnes.
» Ἀρτοφαγέουσι δὲ, inquit, [Herodot. II. 77.] ἐκ τῶν
» ὀλυρέων ποιεῦντες ἄρτους, τοὺς ἐκεῖνοι κολλῆστις [hodie
» κυλλῆστις edunt] ὀνομάζουσι. Quid plura! Scribendum
» aio ex Athenaeo, ἄρτος τις ἐν Αἰγύπτῳ, ὑποξίζων, ἐξ
» ὀλύρας. De *cyllaste* infra iterum libro X. [pag. 418. e.]
» Quam varie autem nomen hoc scriptum reperiatur, ante
» nos aliis observatum est. « CASAUBONUS. — Vide He-
sychii, Pollucis, & Herodoti Interpretes ad loca citata.

In *versu* hexametro *ex* ARISTOPHANIS *Danaidibus* prolato, postremum vocabulum maiuscula litera ab initio scribi debebat, Πετόσιριν. Est enim *Petosiris* philosophi nomen & astrologi Aegyptii; de quo vide Suidam & quos ibi laudavit Küster.

Quod deinde ait, ὁ δὲ Θυατειρηνὸς Νίκανδρος, indicat, *Colophonium Nicandrum* fuisse quem paulo ante nominaverat; qui & aliàs semper intelligendus, ubi patriae nomen non adiectum. Vide quae paulo post notamus, ubi de Philemonis libris παντοδαπῶν Χρηστηρίων agimus. *Mox*, ALEXI- d
DIS *versus penult.* dimidiatus, ut a nobis editus est, sic in superioribus etiam editionibus scriptus erat: monuitque CASAUBONUS, partem illius omissam ab Athenaeo esse, quae ad institutum nihil faciebat. In *primo versu*, recte post μόλις particulam γ' fulciendo metro inseruere editores, quae desideratur in *msto A.*

Βλῆμα. » Scribo cum Hesychio βλῆθα, non βλῆμα. «
CASAUB. — Nempe sic Hesych. Βλῆθα, ἄρτος ἐντεθρυμ-

d *μένος.* Βλῆμα vero apud Noſtrum tuetur uterque noſter codex: & tenet H. Stephanus, Theſ. I. 666. conferens cum vocab. *βλωμὸς*, quod ab eodem verbo *βάλλω* derivat Euſtath. ad Odyſſ. *α'*. pag. 39, 15. a quo & vox *βλῆμα* ducta eſt. conf. Etymol. M. in Βλωμός.

Φιλήμων δ' ἐν πρώτῳ Παντοδαπῶν χρηστηρίων. De omnigenis Oraculis interpretatur Dalech. quem & alii ſecuti ſunt & Fabricius in Biblioth. Gr. T. I. pag. 110. Mihi vero longe diverſa notione accipiendus ille titulus operis, ad explicandas *gloſſas* ſpectantis, viſus eſt. *χρηστήρια* dicuntur omnis generis *commoditates ad vitae uſum pertinentes*, apud ipſum Noſtrum IV. 204. f. & ſigillatim *vaſa ad vitae uſum idonea*, *utenſilia*, & *ſupellectilia*, ut docet Pollux lib. X. ſect. 11. Scripſerit igitur ille Gloſſographus *Philemon*, praeter Ἀττικὰς λέξεις ἢ Γλώσσας, etiam ſeparatim libros, quibus vocabula & nomina *Rerum omnium ad vitae uſum pertinentium*, & ſigillatim *Vaſorum*, *Utenſilium* & *Supellectilium* expoſuerit. Neque aliud fuiſſe argumentum arbitror trium illorum librorum περὶ Χρηστηρίων πάντων, (fortaſſe & ibi παντοδαπῶν ſcriptum oportuerat) quos Nicandro Colophonio, qui non modo poëta, ſed & Grammaticus fuit & Gloſſographus, Suidas tribuit in Νίκανδρος. Vox *πυρνὸς*, de qua hic agitur, cum *panis quoddam genus* denotet, potuit a Philemone in eis libris exponi, qui de *Variis vitae Commoditatibus* agebant: quoniam vero, ut Heſychius docet, etiam *mactram πυρνὸν* dixerunt nonnulli, ſuus rurſus huic vocabulo locus erat in eiſdem Philemonis libris, ſi *χρηστήρια* ſigillatim de *Vaſis* & *Utenſilibus* accipias; ſic nempe cum *πυρνὸν* tamquam *vas domeſticum* in illo opere commemoraſſet Grammaticus, ſimul alias eiuſdem vocabuli acceptiones adnotaverit; in his eam, qua de *panis genere quodam* uſurpatur. Sed quoniam ibidem, ut mox docet Athenaeus, etiam de aliis panum generibus egit, vocabulum *χρηστήρια* notione magis generali de *Rebus quibuſque ad vitae uſum commoditatemque pertinentibus* accipere malui. Caeterum *πυρνὸς*, de *pane* uſurpatum, ex *πύρινος* abbreviatum nomen, idem valet ac *αὐτόπυρος*, de quo ſupra pag. 110. e. ubi vide notata.

e *βλωμιλίους τε ἄρτους ὀνομάζεσθαι λέγει τοὺς ἔχοντας ἐντομὰς, οὓς Ῥωμαῖοι κοδράτους λέγουσι.* »Βλωμὸς eſt *buccea tenuis* ſive *parva*. Heſych. Βλωμὸς, ἰσχνὸς

» ψωμός. Inde *βλωμίλιοι ἄρτοι, qui incisiones habent, & di-* e
» *visi sunt in parvas bucceas :* imo vero in *quadras.* Nam
» ideo subdit, Latinis *quadratos* dici hos panes. βλωμὸς igi-
» tur *quadra* est, non *buccea :* quod Hesiodi declarat ver-
» sus, de alimento operarum rusticarum, ['Εργ. 440.]
» Ἄρτον δειπνήσας τετράγλυφον ὀκτάβλωμον. Ineptum est,
» arbitrari rustici hominis famem *octo buccellis* posse ex-
» pleri. At *quadrae*, maiores erant partes in formando pa-
» ne solitae notari. Virgilius in Moreto :

» — — *Iamque subactum*
» *format opus, palmisque suis dilatat in orbem,*
» *& notat impressis aequo discrimine quadris.«*

Casaubonus. — Vide Hesychii Interpp. ad voc. βλωμός : ubi Salmasii adfertur coniectura, βλωμιαίους pro βλωμιλίους corrigentis, ad Vopisci Tacitum pag. 614. Tenet vero βλωμιλίους *ms. A.* Mendose βωμίλιοι ἄρτοι habet *ms. Ep.*

βραττίμην - - τὸν πιτυρίτην ἄρτον. Cum βρωτίμην esset editum, adnotavit Casaubonus : „ Quod se-
» quitur, βρωτίμην τε &c. suspectum est de mendo. Fal-
» luntur qui ex hoc loco vocem βρωτίμη referunt in cen-
» sum *panum :* nam omnium panum nomina vel cognomi-
» na eiusdem sunt generis cum ἄρτος. Igitur rectum esset,
» βρωτίμης. Ne id quidem placet : est enim contra ana-
» logiam. Scribe βρωμίτης. Videntur βρῶμον non solum
» pro *graveolentia* usurpasse, verum etiam pro *insuavitate*
» & ἀντὶ ἀηδίας : ex eo *panis furfuraceus* appellatus βρω-
» μίτης. « — Coniecturas praecidit optimus noster *cod. A.* in quo βραττίμην. Epitomator haec omisit. Sed codici nostro suffragatur Hermolaus Barbarus, Coroll. 109. ad Dioscor. fol. 32. col. 4. (edit. Colon. 1530.) ubi sic:
» *Brattimes* & *Pityrites* idem est qui *furfuraceus*, a quibus-
» dam *euconos* & *teuconos* appellatus. « Ductum est autem illud vocabulum a verbo βράττω, quod in verbis ad *tractationem panis* pertinentibus refertur apud Pollucem VII. 24. ubi *ebullio* interpretantur, parum recte. Inest quidem ei verbo *aestuandi*, *effervescendi*, notio : sed maxime denotat *aestuando expellere*, *eiicere* ; qua ratione ἔβρασεν apud Suidam exponitur ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν γῆν ἔρριψεν, & apud Hesychium, ἀνέπτυσεν, ἐξέχεεν. Sic & apud utrumque Grammaticum, Βράσσει· ζέει, ἀναβάλλει. Denique vero propriam potestatem huic verbo inesse *iactandi*, *qua-*

e *tiendi*, atque adeo *vanno* vel *cribro excutiendi*, docuit RUHNKENIUS ad illam Timaei glossam Platonicam: Βράττειν, ἀνακινεῖν, ὥσπερ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντες. Hinc Ἀποβράσαι apud Hesych. & Etymol. τὸ διαττῆσαι sive διαπτίσαι πυροὺς ἢ ἄλευρα: & τὰ Ἀποβράσματα, apud eosdem, τὰ σκύβαλα πυρῶν, *purgamenta tritici*, sive, ut Suidas habet, quod inprimis huic loco aptum est, τὰ πίτυρα, id est, *furfures*. Inde igitur βραττίμης ἄρτος, (nisi forte βράττιμον, pro βραττίμην, debuerat librarius) idem qui πιτυρίτης. Mox deinde, ubi εὔκονον ἢ τεύκονον editur, particulam ἢ ignorat noster *ms. A.* caeterum nil mutat. Nusquam alibi, quod sciam, vocabula ista occurrunt. Si quis coniecturae esset locus, hariolabar equidem, pro εὔκονον fortasse ἔγκονον scriptum oportuisse, id est, ἐσπευσμένον, *deproperatum*.

Φιλῆτας ἐν τοῖς Ἀτάκτοις. Rectius Φιλητᾶς scribitur apud Suidam, & alibi. Ἄτακτα, *inordinata*, *indigesta*, i. e. *Miscellanea*: quem titulum plures auctores libris suis inscripserunt. Intelliguntur autem plerumque *miscellae Historiae*, quemadmodum diserte Suidas interpretatur in voc. Εὐφορίων; hoc loco vero *Glossae miscellae*: nam adiecto illo substantivo nomine, Φιλητᾶς ἐν ἀτάκτοις Γλώσσαις, citatur a Scholiaste Apollonii Rhod. ad IV. 989. Conf. Vales. ad Harpocr. voc. Παιανιεῖς, & Menag. ad Laërt. V. 26. In σπολέα, quod sequitur, nil mutant membranae. σπονλέα operarum vitio scriptum in ed. Cas. 3. ne putes σπονδέα debuisse. Poteras σποδέα suspicari, quod idem sonaret ac σποδίτης panis, de quo p. 111. e. Sed mera suspicio foret; eoque magis lubrica, quod videtur in Persica lingua quaerenda illius nominis origo. Certe, quod adiicitur, ὑπὸ τῶν συγγενῶν μόνον καταναλίσκεσθαι, (si vera illa scriptura) non in universum de *cognatis* intelligi par est, sed de illis *Regis Persarum cognatis*, de quibus agitur lib. II. pag. 48. e. ubi etiam τὸ συγγενικὸν ἄριστον (*convivium cognatorum*) commemoratur. Suspectam vocem συγγενῶν habet CORAY, corrigitque εὐγενῶν, recordatus verborum Antiphanis p. 112. c. πῶς γὰρ ἄν τις εὐγενὴς γεγὼς & quae ibi sequuntur. »Istud igitur panis genus (inquit) adponebatur tantum ἐν ταῖς γεννικαῖς εὐωχίαις, (infra pag. 347. d.) *in nobiliorum epulis*.«

AD CAP. LXXXII.

Καὶ μάζας. De *mazis* confer infra, XIV. 663. a. b. Μᾶζαν Hesychius interpretatur ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ: Suidas, τὴν τροφὴν τὴν ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτου. Plura in compendio dabit H. Steph. Thes. T. II. col. 806. *Ibid.* » Auctore Athenaeo, φύστην vocarunt Athe- » nienses *mazam* τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην, *non multum sub-* » *actam*. Hesychius ait, τὴν ἄτριπτον: & Hippocrates ἀτρί- » πτου μάζης saepius meminit, opponens ei τὴν τριπτήν. » Reperio etiam panes ἀτρίπτους apud Aristotelem, Pro- » blem. sect. XXI. « CASAUB. — conf. IV. 149. a. ibique not.

καρδαμάλην. » Mazae hoc nomen est in editis li- » bris, itemque in Hesychianis. Literulâ tamen mutatâ » καρδαμύλην scribendum arguunt Eclogae auctor & » Eustathius. « CASAUB. — Habet utique καρδαμύλην Eustath. ad Iliad. ι'. pag. 639 extr. & Od. α'. pag. 52, 13 sq. nempe ex ipsa Athenaei Epitoma: quare nullum per se momentum ad firmandam hanc scripturam adfert Eustathii adsensus; nisi quatenus testificatur, in suo Epitomes codice eum sic scriptam vocem reperisse. Et consentit etiam noster *ms. Ep.* Nec vero idcirco ista scriptura praeferenda vulgatae, quam & vetustae nostrae membranae cum Hesychio tuentur, eamdemque & Photius agnoscit in Lex. ms. citato ab Hesychii editore. Et Photius quidem, non *Atticum*, sed *Persicum* facit edulium: Καρδαμάλη· μάζα ἐκ καρδάμης μεμαγμένη, βρῶμα γινόμενον Περσικόν. οἱ δὲ, Παρδαμάλη λέγουσιν. Itaque verba παρ' Ἀθηναίοις, quae praecedunt, non ita accipienda, ut dicat, *apud Athenienses in usu esse ista mazarum genera*: sed *apud Atticos scriptores mentionem eorum fieri*. Iisdem verbis, παρ' Ἀθηναίοις, respondent deinde ista, αἱ δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι &c. Quod autem καρδαμύλη pro καρδαμάλη scripsit Epitomator, docti viri error est, cui scilicet nomen istud ex Iliade (ι'. 150, & 292.) notum erat, ubi oppidum Messeniae sic nominatur.

βήρηκα. » βῆραξ, *magnae mazae* nomen: sed de no- » mine βάραξ sive βῆραξ diximus lib. IV. cap. VII. « [nempe ad IV. 140. a.] CASAUB. — βήρακα, quod erat editum, in Hesychio praesidium invenit, ubi Βήραξ· μάζα μεγάλη. Sed & idem Hesych. Βήρηκες· — — μάζας ἀγαθὰς

f *κέρατα ἐχούσας* : ex eademque ſcriptura apud eumdem, in Τολύπη, natum eſt corruptum *βήρικες*. Et *βήρηκες* unice Pollux agnoſcit VI. 77. Eâdemque formâ *βήρηκα* h. l. dedit *ms. A.* conſentiente *ms. Ep.* qui mutatâ quidem orationis ſtructurâ *βήρηξ* habet. Quod IV. 140. a. legitur *βάρακες*, Doricum eſt. *Ibid. καὶ τολύπας.* » *Tolypae* mazae a figu-» ra ſic dictae. Lanam purgatam & carminatam in globos » componebant, qui poſtea colo aptabantur: id vocatur » *τολύπη*. Inde igitur *tolypae* placentae, vel liba potius, a » ſimilitudine formae nominantur & libro XIII. Clementi » Alexandrino [Admonit. ad Gentes p. 11. a. edit. Heinſ.] » inter orgiorum *τὰ ἅγια* numerantur *σησαμᾶς πυραμίδες* » *τολύπαι καὶ πόπανα πολυόμφαλα.* « Casaub. — Vide H. Steph. Theſ. III. 1586. Apud Noſtrum lib. XIII. pag. 571. f. *ἡ τολύπη* denotat *pilam ſive globum lanarum carptarum*, & generatim *pilam*, *globum*, *glomerem*.

ἐξ Ἀχιλλείων κριθῶν. » De *hordeo Achilleo* conſule Theo-» phraſtum, [Hiſt. Plant. VIII. 4. & ibi Bodaeum a Sta-» pel p. 934.] Galenum in Lexico Hipp. & cum de hoc, » tum de *Achillea maza*, Euſtathium. « Casaub. — Suidas: Ἀχιλλείων· (ex Ariſtoph. Equit. 816.) *τουτέστι κριθῶν καθαρῶν καὶ εὐγενῶν*: nempe, *ὁποίας ἂν ἤσθιον οἱ Ἀχιλλέως ἵπποι*, ut ait Euſtath. ad Iliad. *β'*. p. 259, 30. *Ibid. θριδακίνας τε.* Vide Meurſium ad Hellad. pag. 51 ſq. & Nunneſ. & Pauw ad Phrynichum, pag. 52. *Ibid. μελιτοῦττα ν.* Sic ſcripſit Epitomator, & cum eo Euſtathius ad Iliad. *ο'*. pag. 1022, 13. recte: eſt enim a *μέλι*, *μέλιτος*, *μελιτόεις*, *μελιτόεσσα*. *Ibid. καὶ κρίνον, καλούμενον καὶ σχῆμά τι &c.* Perperam olim diſtincta verba erant hoc modo, *καὶ κρίνον καλούμενον, καὶ σχῆμά τι.* Ubi ſic oportuiſſe, ut a nobis editum, ratio docebat: & ſic acceperat Epitomator, qui paulo planius expreſſit ſententiam, ita ſcribens: *καὶ κρίνον· καλεῖται δὲ κρίνον καὶ σχῆμα τι &c.* Conf. Euſtath. l. c.

παρ' Ἀπολλοφάνει ἐν Δαλίδι. *Δαλνίδι* edd. & *Δαλνίδοι ms. A.* » *Dalnidem* Apollophanis fabulam nuſquam, » ſi ſatis memini, invenies. Legebam *Δαυνίδι*, ut alibi in » his libris: vel certe *Δαυλὶς*, [*Δαυλίδι* voluerat:] nam » Suidae nominatur inter huius poëtae dramata *Δαλίς.* « Casaub. — *Δαυνίδι* nuſquam, quod ſciam, ſcriptum reperitur: *Δαυλίδι* legitur lib. XI. pag. 467. f. in ed. Baſ. & Caſ. ſed ibi *Δαλίδι* habet ed. Ven. conſentiente *ms. A.*

quod convenit cum Suida in Ἀπολλοφάνης, nisi quod f apud hunc Δάλις penacute scribatur. Est autem δαλὶς (sive δάλις) appellativum nomen, *desponsatam* significans. Hesychius: *Δαλίδας· τὰς μεμνηστευμένας.* Scribitur etiam per τ literam idem nomen. Sic apud eumdem Hesychium: *Τάλις· ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί.* Ubi, quod a docto Editore e Photii Lex. ms. citatur, *Τάλιδος, τῆς μελλογάμου· οὕτως Ἀριστοφάνης.* fortasse Ἀπολλοφάνης debuerat librarius. Conf. Suidam in Τάλις.

In ALCMANIS verbis, perperam θριδακίσκας τε erat editum. Recte θριδακίσκα τε dedere *mss. A.* & *Ep.* quod etiam ex Epitome Hoeschel. commendavit Casaub.

Ὑγιεία δὲ καλεῖται &c. » Moris fuit apud veteres, ut, a qui Deorum templa adirent, domum inde aliquid referrent bonae scaevae gratia: puta, vel libi frustulum, vel unguenti aliquid, vel denique frondem virentem. *Valetudini conducere* illud quidquid esset, quod e loco sacro abstulissent, publicus fuit populorum Graeciae error: propterea decermini illi fecerunt nomen *ὑγίεια*, *sanitas*. Hesychius: *Ὑγίεια· ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα· καὶ πᾶν τὸ ἐκ θεοῦ φερόμενον, εἴτε μύρον, εἴτε θαλλός.* De hac *hygiea* Athenaeus hic loquitur: *Sanitas appellatur maza, quae in sacrificiis datur, ut degustetur.* Non dicit, morem hunc fuisse, ut libum istud domum referrent qui Deos venerati erant. Videtur fuisse liberum, vel ibi statim absumere, vel diutius servare apud se. Etiam in sacris populi Romani *sanitas* aliquando dabatur praemii loco: sed is ritus diversus est. Adi ad Plinium libro XXVII. cap. VII. « CASAUBONUS. — Ὑγιείας mazae meminit etiam Pollux VI. 76.

HESIODI *versus* est ex Ἔργ. vs. 508. *Mox*, *τὴν ποιμενικὴν λέγων καὶ ἀκμαίαν* bene edd. ubi caret *καὶ ms. A.* sed agnoscit *ms. Ep.*

καὶ δρᾶμα (sic corrige, pro *δράμα*) *ἐπιγράφεσθαι Φρυ-* b *νίχου Ἀπελευθέρους, Μένανδρον δ' ἐν Ῥαπιζομένῳ καὶ ἀπελευθέραν εἰρηκέναι.* Novem verba, *Φρυνίχου -- εἰρηκέναι*, cum in editionibus Ven. & Bas. deessent, e codicibus Italicis adiecit Casaubonus. Eadem verba video ipsius Casauboni manu ex Aegii collatione margini libri adscripta, qui olim Casauboni fuerat: ibique recte scriptum *Φρυνίχου Ἀπελευθέρους*, quod est etiam in *ms. A.* Pro

b quo quum per operarum errorem in ed. Caf. 1. Ἀπελευθέρος esset expressum; inde, qui ed. Cas. 2. & 3. curarunt, Ἀπολευθέρος fecerunt. Titulus illius fabulae, Ἀπελεύθεροι, adiiciendus est albo fabularum Phrynichi, quem in Biblioth. Graec. exhibuere Fabricius & Harlesius: quo in albo praetermissa eius fabulae mentio est, quoniam in Dalecampii Indice Scriptorum ab Athenaeo citatorum, editionibus Casaubonianis secundae & tertiae praefixo, commemorata illa fabula non erat. Menandreae fabulae titulum ἐν Ῥαπιζομένῳ, qualem ediderat Casaubonus, agnoscunt etiam (ni fallor) nostrae membranae. Sed in foeminino genere Ῥαπιζομένη efferunt alii omnes auctores, qui magno numero fabulae huius faciunt mentionem. Vide Menandri Fragmenta a Clerico collecta pag. 160 sq. & Fabricii Harlesiique Bibliothecam graecam.

καὶ ἐπισυνάπτοντος. Si vera & integra est haec scriptura, quam cum editis tenent nostrae membranae, intelligendum καὶ ἐπισυνάπτοντος ἄλλα τινὰ, aut aliquid in eamdem sententiam, scilicet, *quumque idem alia nonnulla adiiceret*, vel, *quum in eo esset ut alia nonnulla adiiceret*. Similiter, sed magis perspicua ratione, pag. 123. e. ait, μέλλοντος τούτοις ἐπισωρεύειν τινά. Placet vero CORAYI nostri coniectura, pro εἰρηκέναι καὶ συνάπτοντος, sic legentis, εἰρηκέναι, συνάπτων οὗτος (scil. ὁ Οὐλπιανὸς) πάλιν ἔφη. Omnia ista, inde a verbis Παραιτητέον δὲ καταλέγειν, praetermisit Epitomator.

AD CAP. LXXXIII.

c Ἄρτοι, φησὶν, οἱ ἐκ πυρῶν, κριθίνων εἰσὶ πολυτρ. Vide de h. l. SALMASIUM DE Homonymis Hyles Iatr. ad calcem Exercitationum Plinianar. pag. 70. Nil vero mutant libri: & in tam brevi fragmento nil temere mutandum. Denique plures taceo dubitationes, quae & mihi & aliis, toto hoc capite passim obortae sunt: & universum hunc locum viris in hoc genere doctioribus discutiendum relinquo. *Ibid.* οἱ συγκομιστοὶ ἐξ ἀσ. ἀλ. γινόμενοι. Sic *mss. A.* & *Ep.* γενόμενοι edd. De pane συγκομιστῷ cf. quae collegit Foes in Oecon. Hippocr. voc. Ἄρτος συγκομιστός.

d Φιλιστίων δ' ὁ Λοκρός. Huius Ὀψαρτυτικὰ laudantur XII. 516. d. *Mox*, novem verba, πάντες δὲ οἱ θερμοὶ ἄρτοι - - πολυτροφώτεροί τε, omissa in editionibus pri-

moribus, ex Epit. Hoeſch. & ex codd. Italicis adiecit *Caſaubonus*, vocem ἄρτοι tamen temere omittens, quam cum caeteris verbis agnoſcunt *mssti A.* & *Ep.* eamdemque etiam ex Aegii collatione Romana ad oram ſui libri propria manu adſcripſerat idem Caſaub. In *ms. Ep.* vero omiſſa ſunt undecim verba praecedentia, οἱ δὲ ἐκ γύρεως - - ὀλιγοτροφώτεροι. Ibi perperam ὀλιγοτροφώτεροί τε ſcribitur in ed. Caſ. ubi τε recte ignorat *ms. A.* Nempe in ed. Ven. & Baſ. adhaeſerat illi vocabulo particula iſta τε, cuius proprius locus paulo inferius poſt πολυτροφώτεροι erat, proxime ante iſta καὶ εὐχυλότεροι. *Ibid.* εὐχυλότεροι, & paulo ante κακοχυλοτ. per ο breve, recte, ut alibi, dedit *ms. A.* *Ibid.* οἱ δὲ τελέως. Sic ed. Caſ. Commode vero τελείως ed. Ven. & Baſ. cum *mss. A.* & *Ep.* quod teneri poterat. d

ὁ δὲ ἰπνίτης καὶ καμινίτης. ὁ δὲ ἰπνίτης καλούμενος καὶ καμιν. edd. Sed vocem καλούμενος ignorat uterque codex noſter, quorum auctoritate eam delevi. *Mox*, δύσπεπτοι καὶ δυσοικονόμητοι ſcripſi cum *ms. A.* Sic erat etiam in aliis codicibus Italicis, ut ex notula msta Caſauboni in ora libri, qui illius olim fuerat, cognovi. δύσπεπτος καὶ δυσοικονόμητος ed. Caſ. cum Epit. Hoeſchel. & noſtro *ms. Ep.* δύσπεπτος ed. Ven. & Baſ. omiſſis duabus vocibus καὶ δυσοικονομ. *Ibid.* διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου ἐπίμιξιν. ἐπιμιξίαν *ms. Ep.* Continuo *ibid.* εὐεκκριτώτεροι in plur. ſcripſi, quia ſequebatur κακοστομαχώτεροι in plurali, quod cum editis tenet *ms. A.* Sed & ibi quoque ſingularem κακοστομαχώτερος habet *ms. Ep.* In hac voce autem finem huius ῥήσεως facit idem *ms. Ep.* & ignorat particulam γὰρ, quam in ipſo fine adiiciunt edd. cum *ms. A.* Eam particulam ex verbo γίνεται vel γίνονται, compendioſe ſcripto, ortam eſſe, acute ſuſpicatus erat Coray, monueratque iam in Notis ad Xenocrat. de Alimentis ex Aquatilib. pag. 168. Quod *ibidem*, proxime ante, κνισσὸν pro κνισὸν habet *ms. Ep.* id quidem perinde eſt. *Ibid.* οὔτε γὰρ ἱστάνει κοιλίαν, οὔτε παρατείνει. »Apud Medicos τῷ, τὴν κοιλίαν ἱστάνει opponitur ταράττει.« Coray. — Nec tamen auſus ſum mutare vulgatum, quod uterque *cod. A.* & *Ep.* tuetur. Poterit παρατείνει id ipſum ſignificare, quod in verſione poſui, *alvum moratur*: quo denotatur fortaſſe mitior gradus conſtipationis. e

f τριχερρυεῖν. τριχορρύειν ediderat Casaub. ubi accentus fuit in ultimam deducendus. Poterat & τριχορροεῖν corrigi. τριχορεύειν quidem, quod tenet tamen uterque noster codex, Graecum non est: nisi statuas, ANDREAM *medicum*, Syrum natione, soloece sic scripsisse. Ac poterat fortasse utcumque ferri τριχορρεύειν, a ῥεύω, pro ῥέω, cuius futurum ῥεύσω formatur.

Μνησίθεός φησι. Commode Μνησίθεος δέ φησι *ms Ep. Ibid.* ἐκ τῆς τίφης. Corrige in versione, *ex tipha*. Plinius XVIII. 8, 19. *Zea*, *olyra*, *tiphe*: ubi vide quae notavit Harduin. & consule Bodaeum ad Theophr. cum alibi, tum praesertim pag. 955 sq. ad lib. VIII. cap. 9. *Mox*, πέττεσθαι scribe cum msstis, pro πέπτεσθαι, quod ex edd. irrepsit. Iidem quidem deinde cum editis in φασὶν consentiunt: sed tam frequenter confunduntur φασὶν & φησὶν, ut citra temeritatem, ubicumque res postulare videtur, licitum esse debeat editori, in locum alterius substituere alterum. *Ibid.* εἰδέναι δὲ ὑμᾶς δεῖ. Commodum erat ἡμᾶς, quod ex ed. Bas. in ed. Cas. propagatum. Sed nil opus erat, scriptam mutare lectionem: in ὑμᾶς autem consentit *ms. A.* cum ed. Ven. Denique, quod ait a τριφθέντα σιτία, res ipsa declarat, σιτία hic non *cibos in universum* dici, sed sigillatim *cibos* ἐκ τοῦ σίτου *paratos*, *alimenta frumentacea*, *cibaria ex frugibus cerealibus*: de quo significatu illius vocabuli vide Foesii Oeconom. Hipp. in Σῖτος. Tum vero verbum τριφθέντα non de *exterendis* frugibus cum Dalecampio erat accipiendum, sed de *subigenda massa farinacea*: quemadmodum supra p. 114. f. ubi τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην μᾶζαν dixit, ad quae verba consule quae a Casaub. adnotata sunt. Eiusdem usus verbi huius plura exempla H. Stephanus in Thes. T. III. col. 1325. ex Aristotele collegit. Igitur ista, τὰ μὴ πυρωθέντα ἢ τριφθέντα σιτία, latine sic reddenda erant, *frumentacea cibaria ignem non experta, aut quorum massa non probe subacta fuerit.* Perperam τρυφθέντα scriptum in *cod. Ep.* Postremo, κεφαλαλγίας ποιεῖ bene *mss. A.* & *Ep.* κεφαλαλγίαν edd.

AD CAP. LXXXIV.

Μετὰ τὰς τοιαύτας. τὰς dedit *ms. A.* Deest edd. *Ibid.* τοῦ καλ. ὡραίου. De *horaeo* quod vocabatur *salsamento*, diximus nonnihil ad L. 4. b. cf. mox ad hanc pag. lit. e.

Hoc loco adnotavit Dalecampius: »Ὡραῖον, quaſi οὐ- a
»ραῖον, ſalſamentum eſt, e pulpa thynni caudae proxima,
»& idcirco minime pingui.« — Palmerius vero: »He-
»ſychius (inquit) ὡραῖον dictum vult τάριχος τὸ κατὰ
»τὸ ἔαρ συντιθέμενον. Poteſt tamen ſic dictum intelligi, διὰ
»τὸ ἐκ πηλαμύδος πεποιῆσθαι ὡραίας καὶ εὐμεγέθους οὔσης.
»Ex verbis Strabonis id coniicio lib. VII. [pag. 320. b.]
»de Pelamydum [i. e. thunnorum] captura: εἰς δὲ Σινώ-
»πην προϊοῦσα, ὡραιοτέρα πρός τε τὴν θήραν καὶ τὴν τα-
»ριχείαν ἐστί.« Exercit. in Auctores Graec. p. 495.

Ἡσίοδόν φησι περὶ πάντων τῶν ταριχευομένων τάδ' εἰρη-
κέναι. Ad haec, & quae ſequuntur, iſta adnotavit Ca-
saubonus: »Abſoluto eo ſermone, quem de *Panibus*
»convivae habuerunt, tranſit auctor ad *Salſamenta*. Initio
»proferuntur *verſus XIII.* quos Euthydemus pro *Heſio-*
»*deis* in libro *De Salſamentis* protulerat. Sed nae fuit hic
»homo aut imperitus vehementer, aut impudens inſigni-
»ter, qui putaverit reperiri poſſe tam fatuos lectores qui-
»bus id probaret. Stultitiam hominis ſive fraudem docte
»hic Athenaeus coarguit, validiſſimisque rationibus con-
»futavit. Verſus ſunt neque docti, neque elegantes, ne-
»que πίνον illum vetuſtatis ullo modo redolentes. Haec
»fuere illorum vitia iam olim: nunc iſthoc amplius etiam
»mendis deformibus ſunt inquinati. Quibus otii plus eſt
»quam nobis, & maior rei coquinariae peritia, iis nos
»emendationem huius μαγειρικῆς ῥήσεως non invidemus.
»Interpretes quid praeſtiterint, quid nos praeſtare valea-
»mus, ex iſtis lector cognoſcat.« — *Archeſtrato* verſus il-
los tribuit Geſner pag. 973. memor vocari illum τὸν τῶν
ὀψοφάγων Ἡσίοδον apud Athen. VII, 310. a.

»*Verſus primus* & *ſecundus*, ab Eclogario pro deploratis
»habiti, nobis non ſunt emendabiles.« [Ex omnibus iſtis
verſibus non niſi perpauca verba protulit Epitomator.
Ὅτι Εὐθύδημος, inquit, ὁ Ἀθηναῖος, παρατίθεται Ἡσίοδον
λέγοντα ἄλλα τε καὶ ὅτι »θύννων ὡραίων Βυζάντιον ἔπλετο
μητὴρ, καὶ σκόμβρων· καὶ Πάριον κολιῶν κυδνὴ τροφὸς ἔσκε
πολίχνη.« Οὗτος δὲ ὁ ῥήτωρ φησὶν, ὅτι μαγείρου ταῦτα
ἔπη μᾶλλον &c.] »Vir doctus, [Dalecampius,] quem
»nullae ſalebrae toto opere cogere potuerunt ut ſubſiſte-
»ret, emendabat, πρῶτον μὲν φακοὺς καὶ κριθὴν, τὴν ἐπὶ
»θοίνην. [Nempe ſic vertens:

Lenticulam primum ac ordeum in convivium appoſita

a *maxillis pannosi piscatores diffregerunt.*] »Quanto erat tutius tacere quam adeo absurda loqui? »Nos verba auctoris praestare non possumus: mentem »possumus, & loci totius sententiam. Loquitur enim de »confectione salsamentorum: pendetque hic versus a vo»ce *τμήσσοντες*, initio quarti. Illo igitur continebantur »necessario piscium & cetorum partes, ex quibus salsa»menta constabant: puta, caput, *κλεῖδες*, *ἦτρον* vel *ἤτριον*, »*ὑπογάστριον*, & omnia intestina. Fuere etiam partes quas »vocarent *τραχήλους* & *ὤμους*, etsi proprie neque col»lum neque armos habent pisces. Ita interpretor quae so»la supersunt recte scripta, *ἀμφακες στόμα*, de *ore* scom»bri aut thunni *utrinque acuto*. Cetera non possum emen»dare. Ex iis quae diximus, facile qui erunt acutiores »emendabunt. Ita vice cotis fuerimus functi.« CASAUB. — Qui emendare tentabunt, meminerint in vetustis membranis posterius hemistichium sic scribi, *καὶ κριταιαντα* (hoc quidem absque accentu) *καὶ θεόνν*.

»In *vers.* 2. *ὠδάξαντο* pro *ἠνδάξαντο* placebat scri»bi: sed hoc quam universae sententiae conveniat, non
b »video.« [*ἠνδάξαντο* scripsi, monente Pierson ad Moer. pag. 41.] »In *tertio* legendum, *οἷς ὁ ταριχόπλεως* »*ἅδε Βόσπορος*.« [Recepi *ταριχόπλεως*, ut certam emendationem, pro vitioso *ταριπόλεως*. Non mutavi vulgatum *ἅδε*, quia sic multi codices apud Homerum: & Hesychius, *Ἅδε, ἤρεσε*: & de *spiritu* diserte Eustathius monet ad Iliad. *γ'*. pag. 939, 8 sqq. perinde & *lenem* adhiberi posse a verbo *ἁδεῖν*, quod valet *ἀρέσκειν*, & *asperum*, a verbo *ἥδειν* i. q. *ἡδὺ εἶναι*.] »*Piscatores* & *cetarios Ponti*»*cos* intelligit. Pleraque salsamenta e Ponto afferebantur »in Graeciam: ideo Bosporum vocat *ταριχόπλεων*, *ple*»*num salsamentorum*. Res clara: nec opus testimoniis, »quae in his libris multa. [conf. Polyb. IV. 28, 4. & »XXXI. 24.] Scribe etiam *οἱ πιθόγαστροι*, *quibus venter* »*instar dolii est*: non *πυθόγαστροι*. *Gulae deditos* vocabant »*γάστρωνας*, *πίθους*, *ἀσκοὺς*, & *θυλάκους*, ut ad Theo»phrastum dicebamus. Sic & Dalecampius scribit, sed »aliter interpretatur: [nempe, *ventri obsequentes*:] quod »non probo.« CASAUB.

»*Quartus versus* ita habet: *τμήσσοντες*, *τετράγωνα* »*τὰ χητρία τεκταίνονται*. Ingeniose Dalecampius *τὰ* »*κύβια τεκταίνονται*: nam *cybia* fuisse dicta quaedam sal-

» famenta certum; illis vero optime quadrat τὸ τετράγω- b
» να: sic enim multa propter *quadratam* figuram a *cubo* sunt
» denominata. Sed abit longe haec emendatio ab edita scri-
» ptura: etiam eo nomine suspecta, quod τὸ υ in ea voce
» semper auctores corripiunt. Scribo τετράγωνα ταρίχη
» τεκταίνονται: vel τὰ ἤτρια, quamquam hoc non placet. «
Casaub. — Pro τμήσσοντες, quod erat editum, τμή-
γοντες dedit *ms. A.* quod non debui aspernari. Inde du-
cuntur fut. 1. τμήξω, fut. 2. τμαγῶ: quorum thema τμήσ-
σω statuunt alii; sed praesens tempus ἀποτμήγουσι habet
Homerus Iliad. π'. 390. Reliqua eiusdem versus verba in
membranis sic scribuntur, τε τρωαγονα ταχη τρια (omnia
ista absque accentu) τεκταίνονται. In illis ταχη τρια su-
spicatus sum, sed minime urgebo, nihil aliud latere nisi
τάχ' ἢ τρία; ut τρία, post τετράγωνα positum, (sive
τρίτα fortasse oportuit) idem valeat ac τρίγωνα illa, i.
e. *frustra triangularia*, quae dein rursus vers. penult. com-
memorantur.

Vers. 5. » Ναὶ μὴν οὐκ ἀδαλὲς θνητοῖς γένος ὀξυρύγ-
» χου. Putarunt ἀδαλὲς idem esse atque ἀηδὲς, *insuave.*
» [Sic Dalec.] Verte: *Certe quidem mortalibus non est inno-*
» *cuum genus oxyrynchi.* Hesychius: Ἀδαλές· ὑγιές. Quip-
» pe δηλεῖν est *laedere*: unde δηλητήρια venena. « Casaub.
— Potuit, quem alii ὀξύρυγχον vocant piscem, (quocum-
que ille de genere fuerit, de quo haud satis video con-
stare) eumdem metri caussa ὀξυόρυγχον adpellare ille ver-
sificator. Sed cur *non innocuum humano generi*, adeoque *no-
xium*, diceret piscem, quem hoc uno consilio commemo-
rat, ut & integrum & in frusta concisum sale condiri so-
lere doceat? Nempe melioris veraeque lectionis vestigium
haud dubium in membranarum nostrarum scriptura inve-
nisse mihi visus sum. Sic illae habent, οὐ κακὰ ἐς θνητοῖς.
Cogita ΟΥΚΑΚΛΕΣ: nec fere dubitabis, latere hic ΟΥΚ
ΑΚΛΕΕΣ. Mox, *vers.* 6. ἀλεστρηχεις, fere ut editi, omis-
so modo accentu, habent *membr. A. Piscatores* vertit Da-
lech. In eamdemque sententiam Casaubonus: » Scribo,
» inquit, ἁλιτρυχεῖς, *piscatores*: ἁλὶ τρυχόμενοι. « — Ges-
nerus de Aquatilib. pag. 656. maiuscula litera scribens
Ἀλιστρηχεῖς, *nescio quem populum* dici existimaverat. Mihi
nil aliud nisi duas voces, ἅλες τρηχεῖς, in unam hic
copulatas videre licuit. In fine versus fidenter ἐκόμισσαν
correxi.

c »*Octavum versum*, καὶ σκόμβρων βυθίων τε καὶ εὐχόρτου »λιβιβάττου, quî concinnarem, multa veniebant in men- »tem: quod probarem, nihil succurrebat. Plus animi fuit »Dalecampio, qui de *raia* hic agi divinavit: eam, puto, »intelligens, quae Graecis λειόβατος. Sed raiae isti quis »locus inter salsamenta? aut quomodo εὔχορτος dicetur »λειόβατος?« Casaub. — De λειοβάτῳ vide Nostrum VII. 312. b. & Rondelet apud Gesner. de Aquat. p. 790 sq. Quo ex pisce, si praesertim adultior sit, cur non *salsamenta* confieri possint; aut quid vetet, quo minus εὔχορτος dicatur, nihil magnopere video; sive ea notione accipias hoc vocabulum, qua Dalecampius, *bene pastus* vertens, i. q. εὐχόρταστος; sive active, quasi εὖ χορτάζων, *bene satians*, quod vel de *grato sapore*, vel de vi *multum nutriendi* interpretari possis. Sed nihil equidem definire ausim. Gesnerus pag. 483. ex hoc ipso Athenaei loco, vulgatam tenens scripturam, *libibatten* piscis nomen statuit. Sed in verbis βυθίων τε, eodem versu, vitium inesse videtur. Certe, si βυθίων sit adiectivum ad καὶ σκόμβρων pertinens, quam in partem Dalecampius *in profundo latentium* vertit; perincommode hic locata τε particula fuerit, quam tamen metri ratio hoc ipso loco desiderabat. Itaque nisi fortasse δὲ pro τε debuit librarius, ut καὶ - - δὲ valeat *atque etiam*, vel *& porro*; vide ne *piscis nomen* nescio cuius in ipsa voce βυθίων lateat.

Vers. 9. Cum κολίων penacute editum esset, monuit Casaub. κολιῶν scribendum cum Dalech. qui *coliarum* in versione posuit. »κολίας enim, [inquit] non κόλιος dici»tur.« Et κολιῶν recte scriptum in *ms. Ep.* cf. pag. 121. a. Mendose κωλιων *ms. A.* idque absque accentu. *Colias Parianus* laudatur apud Plin. XXXII. 11, 53. *Scomber ex Pario* apud Xenocr. de Alim. ex Aquatil. sect. 35. (olim 34.) *Ibid.* κυδρὴ cum edd. tenet *ms. A.* Fortasse recipiendum erat κυδνὴ ex *ms. Ep.* quae est forma paulo rarior. *Vers.* 10. φυγὼν recte edd. quod poscebat versus. φεύγων *ms. A.* *Vers.* 12. τρίγωνα sunt *frusta triangularia*; cum plerumque aliâs fierent *quadrata.* vide supra vs. 4. & ibi notata. τρίτομα vocat Xenocrates loco modo citato; ubi vide Notas editoris Neapolitani pag. 122. & Corayi Animadv. pag. 176. *Ibid.* Bene τά τ' ἐν στάμνοισι edd. Sic ἐν βίκοισι in fine huius paginae. Perperam τριγωνατα τ' σταμνοισι *ms. A.* omissa vocula ἐν, & neglectis accentibus.

Verf. ult. Sic edebatur, ἀμφάλλαξ * δείπνοισιν ὁπηδοῖ. c Ubi adnotavit CASAUB. » In lacuna deest μακάρων ἀνδρῶν, » aut, alicuius salsamenti nomen, vel aliud quid simile. » Sensus est, *salsamenta ex orcynis & vetulis thunnis e Gadi-* » *bus* & freto Herculeo *deferri in Graeciam ab Italis mer-* » *catoribus, Brutiis, Campanis aut Tarentinis.* Salsamenta » multa nomen a figura habebant: ut melandrya, cybia, » tetragona, & *trigona*, quae hic nominantur. Pro ἀμφάλ- » λαξ nescio quid legerit Dalec. qui vertit *hilares;* quasi » esset ab ἀλαλάζω. Non est dubium, τεθέντα ἀμφάλ- » λαξ dici frusta salsamentorum in arcis collocata, *aliud* » *super aliud.* ἀμφάλλαξ valet ἐνάλλαξ. « — Immo vero, sicut ἐναλλὰξ acute scribitur, sic & ἀμφαλλὰξ rectius acute scribetur. Caeterum explendae lacunae caussa non opus fuit nobis ad coniecturam confugere: duae voces ἐνὶ πρώτοισιν eo loco, quo posuimus, peropportune dedere optimae nostrae membranae.

Ταῦτα τὰ ἔπη. Recte τὰ, cum deesset impressis, dedit *ms. A.* ὑμῶν ἐστι κρίνειν τῶν δοκιμ. γραμματικῶν. d Cum ἡμῶν esset in ed. Bas. & Cas. 1. monuit CASAUBONUS: » Recte ὑμῶν legit Dalec. Nam *criticus* fuit *Leoni-* » *des*, quem alloquebatur Dionysiocles professione medi- » cus, quemadmodum cap. XVIII. dictum est. « — Vide Casauboni notata ad III. 96. d. Animadv. pag. 149. qui si Venetam inspexisset editionem, visurus fuerat nonnisi operarum errore illud ἡμῶν in editionem Bas. irrepsisse. Vera scriptura restituta in ed. Cas. 2. & 3. *Proverbium*, Σαπρὸς τάριχος &c. repetitum habes pag. 119. e. σαπρὸν e nude *vetustum* intellige, cui opponitur νέον. Sic σαπρὸς οἶνος, ὁ παλαιός: vide Animadv. T. I. pag. 221 sq. ad I. 29. c. *Ibid.* τὰ τῆς τέχνης: nempe ἐμῆς, scil. ἰατρικῆς.

AD CAP. LXXXV.

Τῶν ταρίχων, φησὶ, τῶν ἀτιμίλων κράτιστα εἶναι τὰ ὡραῖα· τῶν δὲ πιόνων, τὰ θύννεια. Posteriora verba sic vertit Dalecampius: *ex pinguibus vero* τὰ αὐχένια, *id est, cervici, faucibus, claviculis propinqua.* Ad quae CASAUBONUS: » Musarum fidem! [inquit.] Unde haec inaudita » lectio? ad cuius interpretationem tot verba necessaria. » Omnes libri, etiam Eclogarii, etiam Natalis, θύννια, vel » θύννεια aut θυνναῖα. Cur mutavit? Eadem verba iterum

e » recitantur pag. 120. [f.] ubi constat sibi Dalec. neglecto » librorum omnium consensu: quod eo magis mirum, quia » illo in loco post ista verba statim subiicit auctor expli» cationem vocis θύννια. « — Audacior utique Dalecampius, qui consentientem tamque saepe recurrentem librorum scripturam tam fidenter mutaverit. Caussa vero mutationis per se haud ita improbabilis, quam visa Casaubono erat: & sententia haud ita male fortasse ab illo interprete expressa. Scilicet, quum ὡραῖα quae vocantur salsamenta, quae *pinguedine carere* diserte hoc loco docet Icesius, & *pinguibus* opponit, rectius οὐραῖα a *cauda* nominari persuasum habuisset Dalecampius, ut paulo ante ad hanc ipsam pag. 116. a. vidimus: (in quo nec Athenaei destitutus erat auctoritate, VIII. 303. f. & 327. e. VII. 277. b. & 294. d. & praeeuntem Plinium habuit, XXXII, 11, 53 extr. & suffragantem GESNERUM de Aquat. pag. 817. 819. & 973. cui adsentitur CORAY ad Xenocr. pag. 175 sq.) consequens erat ut suspicaretur, quae illis opponuntur *salsamenta pinguia*, ab alia corporis parte nomen debuisse sortiri: eaque caussa αὐχένια pro θύννια legendum coniectaverat. At plurimum sane aberat, ut satis idonea ea caussa esset, cur a librorum scriptura discederetur. Poterant *salsamenta* ex thynnis *minus pinguia*, οὐραῖα vocari, quia e frustis parata erant caudae proximis; poterant ὡραῖα nominari, ut *vere* vel *initio aestatis* salita, quo tempore minus pinguis totus piscis esset: tum potuerunt ex adultioribus pinguioribusque thynnis vel ex pinguioribus thynnorum partibus parata salsamenta, sigillatim θύννια, θύννεια vel θυνναῖα vocari, usu sermonis sic volente: nam & ipsum *piscem* ex thynnorum genere, cum *adultior* esset, & *anno natu maior*, tum demum proprie & signate θύννον vocari solitum reperimus. Omnino vero mirum nobis accidere non debet, si & in his vocabulis, & in aliis salsamentorum nominibus, quae vel mox apud Nostrum, vel apud alios scriptores Graecos Latinosque occurrunt, quae e sermone inter piscatores mercatoresque trito desumta sunt, multum subinde vel confusionis aut dissensionis vel obscuritatis deprehendimus; quibus explicandis non vacat nobis immorari. Consule quae huc spectantia, post Gesnerum in cap. de Salsamentis, & in cap. de Thunnis, docte collegit, & quam fieri potuit aptissime digessit, breviterque discussit CAMUS in Notis ad Ari-

ſtotelis Hiſtor. Animal. voce *Thon.* Ad vocabuli ſcripturam quod adtinet, de quo hic agebatur, poterat a ſubſtantivo Θύννος adiectivum perinde & Θύννειος & Θυνναῖος formari; fortaſſe & Θύννιος, quamquam non iam conſentaneum analogiae hoc quidem eſſe videtur; nam, ſi penultimam ſyllabam brevem velles, Θύννινος potius fuerat dicendum. Quam medio loco poſui formam, tuentur ambo noſtri codices cum editis in Diphili verbis p. 120. f. Hoc loco, cum in Dioclis verbis, tum mox in Iceſii, poſtremam formam Θύννια & Θυννίων tenet *ms. A.* cum editis. Sed in Dioclis verbis, Θύννεια dedit *ms. Ep.* quod recipiendum putavi; cum praeſertim & Ariſtophanes in eo vocabulo diphthongo ει uſus ſit, penultimam longam faciens, Equit. 354. ubi quidem Θυννεῖα cum circumflexo accentu ſcribi ſolet, quod minus rectum iudicavi. Eàdem formâ Θύννειον rurſus uſus eſt idem *ms. Ep.* pag. 120. f. ubi iterato occurrit illud vocabulum. τὸν αὐχένα, id eſt, *cervicem*, unde ſuum αὐχένιον deduxit Dalecampius, diſerte quidem in thunnorum partibus quae ſale condiuntur numerat Xenocr. ſect. 36. (olim 35.) ſed ſalſamentum inde paratum *carere pingui* ait.

In Icesii verbis, εὐεκκρίτους κοιλίας recte dedere *mss. A.* & *Ep.* Corrupte εὐεκκ. κοιλίαις edd. Mox pro πηλαμύδας, quod erat editum, iidem mssti πηλαμύδας dedere: de cuius vocabuli varia ſcriptura vide Geſnerum de Aquat. pag. 964. ubi de ipſo etiam nomine, ex veterum teſtimoniis, docet, *Pelamydem* vocari *thunnum, qui ſex menſibus natu maior ſit, nec vero annuum exceſſerit tempus.* *Ibid.* τὰ δὲ νεώτερα τῶν Θυννίων &c. Haec verba praetermiſit Epitomator: ubi ſcripturam Θυννίων tenui, quam dabant quos habui libri. Rectius tamen & hic fuerit Θυννείων, niſi ad ſubſtantivum τὸ Θυννίον, diminutivo τοῦ Θύννος, poſſit referri. De re ac de ſententia huius loci, quam mihi non ſatis eſſe perſpicuam profiteor, confer pag. 118. b. & pag. 120. b. & praeter auctores iam ſupra laudatos, conſule Salmaſii Exercit. Plin. pag. 941. κύβια, quaſi *cubulos* dicas, proprie quaelibet ſunt fruſta quibus *quadrata ac fere cubica eſt figura;* ſed ſigillatim ſic vocantur *pelamydum fruſta ſale condita.* Graecum nomen tenuere Romani; ſic Plinius, cum ſaepe alibi, tum XXXII. 11, 55. ubi ait: *Cybium; ita vocatur conciſa pelamis, quae poſt* XL *dies a Ponto in Maeotin revertitur:* quibus gemina habes apud Xenocr.

de Alim. ex Aquatil. c. 35. ex docta Corayi emendatione.
f ARCHESTRATI *versum primum* non esse integrum, satis ad-
parebat: de quo & Casaub. monuit. *Vers.* 2. ὅτ' ἐν βίκοι-
σι ταριχεύεσθαι ἔμελλεν. » Auctor Excerptorum scribit ἐν
» κύβοισι: sed βίκοισι confirmat Eustathius: [Il. p. 1222,
» 13.] Βίκοι, inquit, κεῖνται καὶ ἐπὶ μειζόνων ὀστρακίνων
» σκευῶν, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ, Σικελοῦ θύννου τέμαχος
» τμηθὲν ὅτ' ἐν βίκοισι ταριχ. ἔμελλεν. « CASAUBONUS.
Noster codex Epitomes, haud secus atque is quo usus
Eustathius erat, verum tenet. Idem vocab. βῖκος (sic cum
circumflexo scriptum) de *vini amphorá*, iam supra, I. 29.
a d. usurpatum vidimus. *Vers.* 5. καὶ ἀκιδνὸν ἔδεσμα. καὶ
ἀκιδνὸν κενεόν τε ἔδεσμα *ms. A.* & *Ep.* Duas voces ex
interpretamento olim adiectas, merito omiserunt editores.
Hesychius, Ἀκιδνός· ἀσθενής, εὐτελής. *Vers.* 6 *sq.* πρὶν
ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ ἐλθεῖν. Intellexeram, πρὶν ἐλθεῖν σε. Ne-
scio vero an rectius Dalecampius, αὐτόν: *priusquam in sal-
sam aquam abeat:* quod ego sic acceperam, *priusquam
litora linquens, vasta maria petat.* Villebrunius vero: *avant
qu'ils se fonde tout en saumure.* Sic & Coray ad Xenocr. p.
180. *Vers.* 7. ἡμιτάριχον. Vide infra ad p. 119. a. *Vers.* 9.
b Pro πάλιν & ἔστι γὰρ, in *ms. Ep.* est πάνυ γάρ ἐστιν.

τὸ παρὰ Κράτητι τῷ κωμῳδιοποιῷ ἐν Σαμίοις λεγόμενον
ἐλεφάντινον τάριχος. &c. » CRATETIS comoediam, *Samios*,
» laudant Paroemiographi in proverbio, Ἵππῳ γηράσκοντι
» τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε: & Pollux lib. VII. cap. 14.
» Quae de *elephantino salsamento* afferuntur, griphi habent
» speciem. ἐλεφάντινον τάριχος interpretari licet, *durum
» instar corii elephantini*; cuius durities vel ex ioco Plauti
» nota: [Mil. Glor. II. 2, 80.] *Herus meus elephanti corio
» circumtectus est.* Aut *siccum exsuccumque* salsamentum in-
» tellexit; *eburnum* vocans, quia splenderet ut cornua la-
» ternarum. Favet huic interpretationi vox λαμπρὸν in
» subiecto Aristophanis loco. Potest etiam ita esse dictum
» ceti frustum maximum salitum, ultra usitatum modum.
» Antiphanes, καταβεβρωκὼς σιτία ἴσως ἐλεφάντων τεττά-
» ρων, id est, *plurima.* σκυτίνη χύτρα, est *olla coriacea.*
» ἧψε est ab ἕψω: vertendumque *coquebat.* Pro πευκίνοισι
» κύμασι, suspicor scribendum πυκινοῖσι κυμ. Caetera non
» assequimur: immo fortasse assequi ἀδύνατον, amissâ Cra-
» tetis fabulâ. « CASAUBONUS. — Κωμῳδιοποιῷ, pro edi-
to κωμῳδοποιῷ, recte rursus, ut alibi, dedit *ms. A.* In

CRATETIS *verbis* non griphus latere, ſed merus ineſſe lu- b
dus mihi videbatur. Verba illa iambicis ſenariis comprehenſa ſtatuit BRUNCKIUS, (in Notis ad Fragm. Ariſtoph. pag. 166.) quorum duos priores ex metri lege ſic ſcribendos ille cenſuit:

— — — *σκυτίνῃ ποτ' ἐν χύτρᾳ*
τάριχος ἐλεφαντῖνον ἧψε ποντιάς

Nempe in voce ἐλεφαντινον penultimam voluerat eſſe longam, ſtatuens »*Elephantinum ſalſamentum* Cratetem, »& poſt eum Ariſtophanem appellaſſe, quod ex urbe Ae»gypti Elephantine adportaretur, aut cuius conficiendi ra»tio primum illic inventa fuiſſet, unde nomen ei indi»tum.« At, qui totus ludicrus eſt reliquarum omnium dictionum in his verſibus color, ſuadere is omnino videtur, ut & hic non uſu ſermonis receptum aliquod nomen poſuiſſe poëtam exiſtimemus, ſed ludicram quamdam vocabulorum copulationem eſſe ſecutum; utque adeo ἐλεφάντινον τάριχος, vel *elephantinum* vel (rectius fortaſſe) *eburneum* intelligamus *ſalſamentum*. Tum vero lubrica mihi ratio videtur, qua uſus eſt Vir doctiſſimus, cum ex praeſcripto verſuum Ariſtophanis, qui mox adponuntur, metrum conſtituere voluit, quod his Cratetis verſibus ineſſet. Nam de menſura verſuum Ariſtophanis etiam atque etiam dubitari poteſt: quinque autem Cratetis verſus, licet uno aut altero loco leviter laborantes, tales tamen mihi eſſe videntur, ut, qui illos libera mente necdum praeoccupata perlegerit, non poſſit non trochaicum in eorum unoquoque metrum agnoſcere. Illud ipſum vero metrum poſtulare videtur, ut (quemadmodum in notulis ſub contextu propoſueram) prima ſyllaba vocis ἐλεφάντινον producatur, ſive εἰλεφαντ. ſive ἐλλεφαντ. legendo; tum ut *verſ.* 4. ἄνδρεσσιν pro ἄνδρες legamus. Eadem vero metri ratio (*verſ.* 2.) tuetur ſcripturam πευκίνοισι, quam & uterque *ms. A.* & *Ep.* tenet cum editis. Caeterum nec ſententiam ludicris his verſibus comprehenſam enucleare equidem praeſumam; nec verbis nonnullis, quae *verſs.* 4. & 5. corrupta ſunt, tentare medicinam nunc vacat. Epitomator *vſ.* 2. pro ποντιὰς ſuo arbitratu ποντιά ſcripſit, tres vero poſteriores verſus ſilentio praeteriit. Codex *A.* ab editis nil diſcedit, niſi quod *verſ. ult.* pro παῖε ἐκεῖνον, quod in edd. legebatur, παῖ' ἐκεῖνον ſcripſit, licet plerumque aliàs exſerte adponere

conſueverit vocales metri cauſſa elidendas, tum quod ἐγκαιῶτις (ſic) dedit, pro ἐγκαιῷ τις, quod erat editum.

c Ad ARISTOPHANIS *verba*, quae ſubiiciuntur, nil aliud niſi haec pauca notavit CASAUB. »In *verſ.* 2. *Ariſtoph.* ἣ »Κράτητι ſcribo, non ἦν: & ἐκόμιζεν, opinor melius quam »ἐνόμιζεν.« — In Epit. praetermiſſa omnia. Membranarum *A.* ſcripturam in contextu expreſſam dedi, cuius veritatem minime equidem praeſtabo. BRUNCKIUM vide in Fragm. Ariſtoph. p. 248. & in Notis ad eadem Fragm. pag. 166. & confer quae de vocabulo ἐλεφαντίνην paulo ante dicta ſunt. Cur vero de illis verbis, ἀπόνως παραβεβλημένον & quae ſequuntur, dubitemus cum eodem docto Viro, Ariſtophanis-ne an Athenaei ſint, non video. Nam quod metri ratio haud ſatis adparet; poterat quidem idcirco diſceptari, ſatis-ne integra aut emendata verba ſint; at non idonea ea cauſſa, cur ex Ariſtophane omnino deſumta eſſe illa verba neget aliquis. Et iſta quidem, ἀπόνως παραβεβλημένον, manifeſte cum ſuperioribus cohaerent. παραβάλλειν eſt *deponere*, *reponere* aliquid, ut *paratum ſit cum uſus tulerit*: cf. Lexic. Polyb. in Παραβάλλειν, num. 1. Hîc vero eâdem potiſſimum notione uſurpatur, qua vocabulum Παράθεσις apud eumdem Polyb. de quo vide Lexic. Polyb. in voc. Παράθεσις num. 4. & 5.

AD CAP. LXXXVI.

Ὠμοτάριχον. Cf. p. 121. b. Ex thynni *cervice* fieri ὠμοτάριχον ait Xenocr. ſect. 36. Unde ſuſpicari aliquis poſſit, non ab ὠμὸς, *crudus*, ut vulgo ſtatuunt, ſed ab ὁ ὦμος, *humerus*, derivatum eſſe illud nomen. Vide Geſn. pag. 973, 21.

Ἄλεξις ἐν Ἀπεγλαυκωμένῳ. »Drama Alexidis non ſe»mel ab Athenaeo citatum ſub nomine Ἀπευγλαυκωμέ»νου, in cuiuſdam contumeliam editum videtur, quem »poëta fingebat mutatum in γλαῦκον, id eſt, *piſcem glau»cum*, vel *marinum Deum*, ut erat *Glaucus*: aut in γλαῦ»κα, *noctuam*. Hoc Graeci dicunt una voce ἀπογλαυκοῦ»σθαι. Titulum igitur fabulae ſcribe cum Dalecampio ubi»que Ἀπεγλαυκωμένος: ut ἀπεγλυμμένος & ſimilia, de »quibus lib. II. cap. xv. [ad pag. 55. f.] Sic legit & in»terpretatur Galenus apud Hippocratem ἐγλευκισμένος, »pro quo eſt hodie ſcriptum in VII. Epidem. ἐκγεγλευ»κισμένος.« CASAUBONUS. — Corruptum Ἀπευγλαυκ.

& hic & paulo poſt iterum tenet cum editis *ms. A.* Sed c
VI. 224. f. & VII. 301. a. in veram ſcripturam conſen-
tiunt omnes. *Caerulatum* commodiſſime interpretatus eſt
Grotius in Excerpt. p. 558. Vide Velleium Paterculum II.
83. & ibi Interpp.

ὁ δ' αὐτὸς ποιητὴς ἐν Πονήρᾳ. Sic & hic & alibi (con-
ſentiente, puto, msto *A.*) editur titulus huius fabulae,
ſaepe noſtro citatae: i. e. *in Laborante*, ut interpretatur
Grotius, vel *in Aerumnoſa*, ut Caſaubonus. Exiſtimaverat
tamen idem Caſaub. poſſe etiam ἐν Πονηρᾷ legi, i. e. *in
Improba*, ut reddidit Dalecampius. *Verſ.* 2. Duo verba d
καθεζόμενος ἐνταῦθα om. Epit. *Verſ.* 3. Pro πρῶτον eſt
πρώτιστον in *ms. Ep.* reclamante metro. *Verſ.* 4. ἐστί
μοι. ἔστι μοι idem *ms. Ep.* *Verſ.* 5. Verbum ἐστὶ in *ms.
Ep.* prorſus omiſſum: in *ms. A.* *poſt* πρῶτον poſitum: re-
ćte *ante* πρῶτον poſuere editores, poſtulante metro. *Verſ.*
6. Inter ὀβολοῦ & τοῦτ', ad metrum, utique deſideraba-
tur vox, quae ſecundum ſenarii pedem efficeret. μόνου
ex coniećtura, ſive ſua, ſive praeeuntis alicuius librarii,
inſeruit editor Ven. Commodius μόνον ed. Caſ. *Verſ.*
7. Εἶτ' εἰς bene *ms. Ep.* cum edd. Corrupte εἴ τις *ms. A.*
Ibid. τὸ λοπάδιον *ms. Ep.* ubi articulum non ferebat me-
trum, quem & ignorat *ms. A.* cum edd.

Verſ. 9 *ſq.* — — — εἶθ' ἕψων ποτὲ
μυελὸν, ἀφεῖλον ἐπιγανώσας σιλφίῳ.

» Vidit acute Dalec. nullum hic eſſe locum voci μυελόν.
» Scripſit igitur μαλακόν. Quae mutatio ſi cui alienior
» videatur, ſtatuat ille de noſtra, ἕψων ποτ' ἐς Πύελον
» ἀφεῖλον: *coćtum, exaćtumque in patinam conieci.* πύελον
» Grammatici interpretantur λεκανίδα: *patinam grandiuſcu-
» lam* intelligo. Sed, ut ne diſſimulem, parum mihi hic
» liquet. « Casaub. — At Dalecampius, vertens *coćturá-
que mollitum*, non idcirco ſtatim putandus eſt graecum
μυελὸν in μαλακὸν mutatum voluiſſe. Licuerat interpreti,
iſtis latinis verbis ſententiam Graecorum, quae optimus
noſter codex *A.* cum edd. tuetur, exprimere. ἕψων μυε-
λὸν, intellige, εἰς μυελὸν vel ὡς μυελὸν, quo genere el-
lipſeos nihil uſitatius: *coquens in medullam*, i. e. *coquendo
redigens in medullam; coquens ut ſit molle & tenerum veluti
medulla.* Id ſi cui parum videtur commodum, legat cum
Epit. εἶθ' ἕψων ποῦ (vel ποιῶ) μυελὸν, & nihil amplius de-
ſiderabit. At mihi quidem, ut ſaepius alibi, ſic & hic non

modo eclogarii, verum etiam interpretis vice fungi voluisse doctus ille homo videtur. *πύελος*, de quo hîc cogitavit Casaubonus, balneorum vas est, non culinae.

e *ἐν δὲ τῷ Ἀπεγλαυκ.* Vide paulo ante, ad lit. c. Totam hanc eclogam omisit Epitomator.

συμβολάς τις ἀπαιτούμενος. *σύμβολά τις ἀπαιτ.* dabant editi omnes; quod Dalecampius sic reddiderat, *quidam rationem pecuniae pro symbolis datae reposcens.* Ac scio equidem, activa notione usurpari nonnumquam verbum *αἰτεῖσθαι*: sed hoc loco, cum incipiat loqui is *a quo poscebatur* pecunia, manifeste passiva notione accipiendum verbum *ἀπαιτούμενος* erat. At Casaubonus, cum ait, » Hîc vero Dalecampius *οὐδὲν ὑγιές*: « istum quidem obiter etiam arguit errorem: sed illud praesertim imperite ab hoc interprete factum intelligit, quod, pro vocabulo *σύμβολα*, quod hic legebatur, *συμβολὰς* in versione expresserit, adeoque » nullum inter *συμβολὴν* & *σύμβολον* discrimen statuerit. « Inde super horum vocabulorum discrimine latam ingreditur disputationem: qua nos quidem, quibus ipsam vocem *συμβολὰς* optimae nostrae *membr. A.* commode obtulerunt, supersedere poteramus; sed aegre fortasse caruerint lectores, qui vel de varietate scripturae etiamnum dubitaverint, vel qui nihil eorum, quae ex infinita doctrinae suae copia ad Athenaeum commentatus est Casaubonus, ad quae passim alii deinde docti viri provocarunt, praetermittendum nobis in hisce Animadversionibus censuerint. Quare integram adponere non gravabor. » Atqui *συμβολὴ*, inquit, est *collatio erani-* » *stae ad convivium*: quisque enim, quod ad manum erat, » conferebant. Eae partes dictae *συμβολαί*: & convivium » huiusmodi *ἔρανος*, vel *δεῖπνον ἀπὸ συμβολῶν.* « [Conferebant autem sive cibos, sive, ut eo in convivio factum, de quo hic agitur, pecuniam ad coëmendos parandosque cibos.] » Mutato vero genere, *σύμβολον* vocabant *anu-* » *lum* vel quidvis aliud *arrae loco solitum dari* ei sodalium qui » iubebatur coenam parare. Terentius: [Eunuch. III. 4.]

» *Heri aliquot adolescentuli coïmus in Piraeeo,*
» *in hunc diem ut de symbolis essemus: Chaeream ei rei*
» *praefecimus: dati anuli: locu', tempus constitutum est.*

» Apud Lucianum mater obiurgans filiam, quod amasium » suum nimis amaret, nimisque ei fideret: *διὰ τοῦτο*, ait, » *πρώην οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν, τὸν δακτύ-*

» λιον δέδωκας, ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε. e
» De hoc *anuli* usu loquitur Plinius lib. XXXII. *Celebratior*
» *anuli usus cum foenore coepisse debet: argumento est consue-*
» *tudo vulgi, ad sponsiones etiam anulo exiliente, tracta ab eo*
» *tempore quo nondum erat arra velocior.* Plinii opinionem fir-
» mant vetustiores scriptores. Theophrastus in fragmento
» quodam, ubi disputat de forma & iure contractuum:
» Τάττουσι δέ τινες καὶ τὸν ἀῤῥαβῶνα πόσον δεῖ διδόναι,
» πρὸς τὸ πλῆθος τῆς τιμῆς μερίζοντες. ἄτοπον γὰρ ἐὰν
» δακτύλιον δῷ τῶν δέκα ταλάντων. Non solum autem
» *anuli* continentur appellatione συμβόλου, sed generaliter
» quidquid *arrae* loco datur. Lysias in Oratione de Ari-
» stophanis pecuniis: λέγων ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ βα-
» σιλέως τοῦ μεγάλου φιάλης χρυσῆς, ὡς Ἀριστοφάνην λα-
» βεῖν ἑκκαίδεκα μνᾶς ἐπ' αὐτῇ. Quin & *tesserae* illae, qua-
» rum olim in contractibus usus loco praesentis pecuniae,
» σύμβολα dicebantur. Sic apud Theophrastum in Chara-
» cteribus, ab eo qui lucar pendere debuit, pro pecunia
» exhibetur σύμβολον. De his symbolis accipiendum quod
» scribit Isidorus lib. V. *Veteres quando aliquid sibi promit-*
» *tebant, stipulam tenentes frangebant: quam iterum iungentes,*
» *sponsiones suas agnoscebant.* Describit Isidorus tesseram
» ligneam, qualis olim fuit interdum qua utebantur qui
» ius hospitalitatis inter se colebant, ut ex Euripidis scho-
» liaste aliisque discimus. Plautus imaginem cerae impres-
» sam, & in similem usum relictam, vocat *symbolum*, sed
» genere masculino:

» *Eâ caussâ miles hic reliquit symbolum,*
» *expressam in cera ex anulo suam imaginem:*
» *ut, qui huc afferret eius similem symbolum,*
» *cum eo simul me mitteret.*

» Idem poëta in Bacchidibus:

» *Eo praesente homine, ostendit symbolum,*
» *quem tute dederas, ad eum ut ferret filio.*

» Postea *symbola* dicta sunt pacta inter diversos populos,
» quibus totum ius commercii inter ipsos continebatur.
» Hac notione usurpat illam vocem auctor orationis περὶ
» Ἁλοννήσου, ubi multa de iis. Inde dicta ἡ ἀπὸ συμβόλων
» κοινωνία: cuius meminit Aristoteles initio tertii Politico-
» rum, & alibi. Caeterum quia olim in frequentissimo
» usu positum, ut anulum darent pro symbolo, veteres
» Grammatici ἁπλῶς σύμβολον exposuerunt *anulum*: qui-

e »bus accedit Plinius libro iam dicto. *De nomine*, ait, *anu-*
»*li ambigi video: Graeci a digitis appellavere: apud nos pri-*
»*sci ungulam vocabant: postea & Graeci & nostri symbolum.*
»Haec quia vulgo parum cognita esse animadvertimus,
»visum explicare paulo diligentius. Sed nostris homini-
»bus facile ignosco, cum videam harum rerum inobser-
»vantia doctissimum Pollucem errasse errorem crassissi-
»mum. Scribit ille libro IX. *Ἐρῇ δ᾽ ἂν καὶ σύμβολον, βρα-*
»*χὺ νομισμάτιον ἢ ἡμίτομόν τι νομίσματος.* Putat symbo-
»lum pecuniae certae nomen esse: eamque fuisse *ἡμίτο-*
»*μον* & semicirculo similem suspicatur. Affert deinde suae
»utriusque sententiae argumenta. Priorem elicit ex his
»Hermippi verbis in Phormophoris, (ita enim emendan-
»dum) *παρὰ τῶν καπήλων λήψομαι τὸ σύμβολον*: poste-
»riorem ex istis eiusdem, *οἴ μοι τί δράσω σύμβολον κεκαρ-*
»*μένος*; Vide vero quam facile sit in hoc genere litera-
»rum errare ac decipi. Nam, falsam esse Pollucis opinio-
»nem, ex iis quae iam diximus patet. Priorem Hermippi
»versum pronunciabat aliquis, a caupone anulum simul
»repetiturus & pecuniam daturus. Ita enim fieri solitum:
»& ita interpretanda isto loco Athenaei verba, *σύμβολά*
»*τις ἀπαιτούμενος φησί*: quae ineptissime ab interpreti-
»bus versa, sic exponi debent, *quidam a quo symbola repe-*
»*tebantur sic ait.* Ex verbis poëtae apparet, cauponem il-
»lum fuisse, qui pro anulo rationes afferebat suas, ex
»quibus probabat, amplius se in convivium impendisse
»quam quanti erat datum symbolum. Atque ita ratio-
»nes quidem parent, sed anulus *οἴχεται.* Iure enim suo
»utitur qui datum arrabonem vendit non soluta pecunia
»*ἐν τῷ ὡρισμένῳ χρόνῳ*, ut ait Theophrastus: neque du-
»bium est, caupones, genus hominum scelestissimum &
»fraudulentissimum, incautos adolescentes hac fraude so-
»litos saepe afficere. Quare alterum Hermippi locum,
»cuius adeo mirabilem interpretationem commentus est
»Pollux, horsum traho, & verto, *Hei mihi, quid faciam*
»*symbolo emunctus?* *κεκάρθαι* eleganti translatione dicitur
»qui aliqua re *spoliatus* est & *emunctus*. Notum illud,

»*Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτα μὲν ἐκείρατο δόξαν.*

»quod vertit Tullius, [Tusc. V. 17. cf. Pauf. IX. 15. p. 741.]

»*Consiliis nostris, laus est attonsa Laconum.*

»Neque tamen nego, loco symboli vel tesserae fuisse ali-
»quando usurpatos dimidiatos nummos, & ut appellat

» Pollux ἡμιτόμους. Scio enim illuſtre eius rei exemplum e
» extare in noſtris etiam hiſtoriis, quum res geſtas ex-
» plicant Childerici Francorum regis. Sed hoc nihil ad
» verſum Hermippi. Quoniam autem ſymbolum non da-
» batur, niſi ab iis qui praeſente pecunia deficiebantur:
» ex eo natum proverbium de homine paupere, *Ne ſym-*
» *bolum quidem habet.* Archippus in fabula Ἡρακλῆς γαμῶν:
» Ἀνδρῶν ἄριστος καὶ μάλιστ' ἐμοὶ ξένος· ἀτὰρ παρ' ἐμοί
» γ' ὢν, εἶχεν οὐδὲ σύμβολον. Laudat hunc quoque Pol-
» lux, & cum aliis male interpretatur. Ex his clarum, quid
» ſibi velit Heraclitus in eximia illa ad Hermodorum epi-
» ſtola, cum ait, Γελάσω τοὺς ἐν ξυνδείπνοις γενομένους διὰ
» δακτύλων πλείονας; Senſus eſt, *non riſurum ſe, verum fle-*
» *turum potius ſtultitiam eorum, qui in tenui re cum ſint, atque*
» *etiam fortaſſe egeſtate, nedum paupertate, convivia tamen aſſi-*
» *due datis anulis celebrant.* «

Verſ. 1 *ſq.* » ALEXIDIS *verba*, uti diximus, ab eo profe-
» rebantur, qui, accepto ſymbolo pignoris loco, convi-
» vii ſumtus fecerat: ſive ille caupo fuit, ſive unus ſoda-
» lium. Is igitur ſymbolum repetenti his verbis reſpondet:

» Παρ' ἐμοῦ δ' ἐὰν μὴ καθ' ἓν ἕκαστον πάντα δῷς,
» χαλκοῦ μέρος δωδέκατον οὐκ ἂν ἀπολάβοις.

» *Falleris*, inquit, *ſi ſperas te recipere a me vel tantillum poſ-*
» *ſe eius quod pro ſymbolo mihi tradidiſti; niſi omnia prius*
» *ſigillatim ſolveris, quae in epulas a te imperatas inſumſi.* Ait
» χαλκοῦ μέρος δωδέκατον, *chalci duodecimam partem*, pro
» eo quod eſt, *ullam* vel *minimam partem.* χαλκοῦς, *aereus*
» fuit *nummus pretii minimi.* [Notum eſt, octonis chalcis
» conſtitiſſe obolum.] Videtur iſte pro ſymbolo accepiſſe
» aureum aliquem vel argenteum nummum magni pretii. «
CASAUBONUS. — Mihi vero, ut ſupra ſignificavi, ex
codicis noſtri ſcriptura perſpicuum videbatur, loqui hic
eum *a quo poſcebatur ſymbola*, id eſt, *pecunia quam ille pro*
ſua in convivio parte debebat; ſive pluralis numerus συμβο-
λὰς ſtricto ſenſu accipiendus eſt, loqui eum *a quo poſce-*
bantur ſymbolae, ſcilicet quas ille a ſodalium unoquoque
acceperat, ut nomine omnium ſolveret pretium quo con-
ſtarent communes epulae. Is igitur cum caupone vel co-
quo, qui epulas paraverat, & pretium pro eis nimis
grande poſtulare videbatur, expoſtulat. Itaque illa verba
ἐὰν μὴ καθ' ἓν ἕκαστον πάντα δῷς ita intellexi, *niſi omnia*
ſigillatim mihi edideris, elocuturus fueris, id eſt, ut commo-

e de Dalecampius interpretatus eſt, *niſi omnium ſigillatim rationem reddideris.* Plenius dixiſſet, *ἐὰν μὴ καθ' ἓν ἑκάστου πάντων λόγον δῷς.*

Verſ. 3. Poſterius hemiſtichium vulgo, nulla interpoſita diſtinctione, ſic ſcribebatur, *ἀβάκιον ψῆφον λέγε.* Ibi CASAUB. »Corrigo (inquit) *ἀβακίου ψῆφον λάβε.*« Qua correctione quid promoveatur difficile dictu fuerit. Paulo commodius PALMERIUS, Exercitat. p. 496. »Mallem, ait, *ἀβάκιον ψήφων λάβε*, *loculum calculorum accipe;* » ut ſcilicet computaret & rationes ſubduceret.« — At non modo otioſe, ſed & languide ſic ad *ἀβάκιον* adiecta vox *ψήφων* videri debebat. Si quid mutato opus eſſet, ſatis fuerat, *ἀβάκιον, ψῆφον λάβε*, i. e. *ἀβάκιον καὶ ψῆφον:* & *ψῆφον* quidem collective pro *ψήφους.* Sic Dalecampius, haud abſurde: *tabulam ſume & calculos.* At verbum *λέγε* recte & ſuo loco hic ſtare, arguit id quod mox ſequitur *λέγ' ἕτερον:* & mox iterum, *λέγε:* rurſusque deinde *λέγ' ἕτερον.* Igitur elliptice exclamata ſtatuebam iſta verba: *ἀβάκιον, ψῆφον*, ſcil. *δότω τις, φερέτω τις!* *Abacum, calculos adferat aliquis e famulis!* vel *φέρε, adfer, da, famule!* Tum, admotâ tabulâ cum calculis, rurſus ad coquum vel cauponem dirigit orationem: *Dic! Enumera!* Nec vero diſſimulare debeo, ipſum illud verbum *λέγε* non ſic in vetuſtis noſtris membranis legi, ſed duas voces, *λέγε*, & *ἐστ'* initio verſus ſequentis, in unum verbum *λέγεσθαι* imperite eſſe contractas. Sed veram haud dubie ſcripturam perſpecte Venetus editor, cum metri, tum ipſius ſententiae habita ratione, reſtituit. Perſonarum diverſas partes in ſuperioribus editionibus, nedum in membranis noſtris, nuſquam certis quibuſdam ſignis diſtinctas eſſe, iam aliàs docuimus.

f *Verſ.* 5. *Μῦς ἑπτὰ χαλκῶν.* »*Mus ſeptem chalcis.* Dalec. »*marina teſtudo.* Quid audio? An ignorabat piſcem eſſe »qui *mus* appelletur? & quoties eius mentio in hoc au»ctore?« CASAUB. — Quod *μῦν teſtudinem marinam* intellexit Dalecampius, ex Plinio ſumſerat, IX. 19, 35. & cap. 51, 76. ſed id quidem lubrica ratione, de qua vide Geſnerum de Aquatil. pag. 946 ſq. *Μῦς piſcis* qui vocatur, idem eſt qui aliàs *capriſcus*, ſi vera ſcriptura apud Noſtrum VIII. 355. f. & 330. a. ubi ſunt quidem doctiſſimi viri, qui *ὗς* vel *σῦς* pro *μῦς* legendum cenſeant; ſed eamdem ſcripturam Oppianus etiam tuetur. cf. Geſ-

ner. pag. 181. At illud utut ſit, mihi hoc loco vocabulum f μῦς viſum erat in nominativo plurali accipiendum, idem valente ac *μύες*, *muſculi* vel *mytuli*. cf. III. 85. d. & 86. d. & f. *Verſ.* 6. Poſt λέγε interpungendam eſſe orationem monuit Caſaub. Idque mihi ſatis eſſe videbatur; quamquam non ſum neſcius, doctiſſimum VALCKENARIUM ſic refingendum cenſuiſſe prius huius verſus hemiſtichium: Θὲς τῶν ἐχίνων (vel potius τοῖς ἐχίνοις) ὀβολόν. in Adnot. ad Theocriti Adoniazuſ. pag. 241. *Ibid.* Recte ἀγνεύεις *ms. A.* Perperam ἀγνεύεις editt. vett. & Caſ. 1. Bene vero ἔτι edd. Male ὅτι *ms. A.*

Verss. 7 & 8. ſic editi legebantur:

'Αρ' ἦν μετὰ ταῦθ' ἡ ῥάφανος, ἣν ἐβόα χρη-
στὴν, οὐ γὰρ ἦν· ἔδωκα ταύτης δύ' ὀβολούς.

Ubi haud mirum eſt, profiteri Caſaubonum, ſe in his parum ſibi facere ſatis. Plana omnia membranae noſtrae fecerunt, in quibus ἣν ἐβοᾶτ' εἶναι χρηστὴ γὰρ ἦν, prorſus ſicut nos edidimus, niſi quod interpunctionem adiecimus, & perſonarum partes diſtinximus. Adparet dicere perſonam *B.* voluiſſe, ἣν ἐβοᾶτ' εἶναι χρηστοτάτην, aut aliquid ſimile: ſed alter interpellans, dictionem ipſe abſolvit ſuppleque.

Verſ. 10. » Ita editur, 'Ωνεῖν κεχειρῶν γε ἐπράξατο οὐδὲ α » ἕν. mendoſiſſime. Scribebam Τῶν γοῦν κιχορείων οὐκ ἔπρα» ξά σ' οὐδὲ ἕν. *Qui de caritate ceterorum quereris, ea ſaltem » quae levia ſunt, ut cichorea, gratis habuiſti.* Quae ſubii» ciuntur de *olerum caritate*, favent huic ſententiae. κιχό» ρεια ciborum in cenſu ponit Iulius Pollux. Horatius: *Me » paſcunt olivae; me cichoreae, leveſque malvae.* Quo autem » modo pararentur a coquis, habes apud Galenum ex » Eraſiſtrato, in libello DE Sectione Venae ad Eraſiſtra» teos. « CASAUB. — In ed. Ven. & Baſ. ſcribitur, 'Ονεῖν * κεχειρῶν γε οὐκ ἐπράξατ' οὐδὲ ἕν. In ed. Caſ. ſic, 'Ωνεῖν † κεχειρῶν γε οὐκ ἔπραξ. In *ms. A.* vero, quemadmodum edidimus, σονεῖν κεχειρῶν γε οὐκ ἐπράξατ' &c. Unde ſic olim ſcriptum fuiſſe ſuſpicatus ſum:

A. Σὺ νῦν ἑκέχειρόν γ' οὐκ ἔπραξας; *B.* Οὐδὲ ἕν.

Id eſt: *At nunc ſaltem tu nihil lucri feciſti?* Cui reſpondet alter: *Nihil quidquam.* Apud Heſychium gloſſa eſt: 'Εκέχειρον· τὸ ἀργύριον. Rariſſimi illius vocabuli, cuius nullum exemplum compertum erat doctis Heſychii interpretibus, ſupereſt fortaſſe hoc loco veſtigium. Ac fuerit for-

a ſan in familiari ſermone uſurpata vox, ſignificans *pecuniam quam quis intercipit* aut *ſubripit*; quaſi dicas, *quae manibus adhaeret*. Sed haec utique mera coniectura eſt, de qua penes doctos iudicium eſto: a quibus ſi quid certius aut probabilius fuerit prolatum, quam vel hoc quod a nobis tentatum eſt, vel iſtud quod a Caſaubono, lubens id gratusque accipiam.

Verſ. 11. Operarum errato, *μαράκιε*, pro *μακάριε*, veniam dabit aequus lector. *Verſ.* 13. Διὰ τοῦτο τὸ τάριχος. Et uſus loquendi & metri ratio articulum τὸ inſerendum clamabat. τὸ τάριχος, quod dicit, eſt illud τὸ κύβιον, quod *tribus obolis* conſtare dixerat alter. *Verſ.* 17.

» Antepenultimus eſt:

» ὥσπερ πυρετὸς ἀνῆκεν, εἶτ' ἐν ἐπιτέλει.

» Scribo, ἔτεινέν τ' ἐπὶ τέλει. « Casaub. — Nihil hic praeſidii in membranis, quae nil ab editis diſcedunt. Mihi vero in eamdem cum Caſaubono ſententiam commodior viſa eſt ea, quam recepi, emendatio:

ὡς πυρετὸς ἀνῆκεν, εἶτ' ἐπέτεινεν ἐπὶ τέλει.

Verbum ἐπιτείνειν ſic neutraliter, pro *intendi*, *augeri*, minime infrequens. Vide Lexic. Polyb. pag. 268. Sigillatim vero apud Medicos, cum de *febribus* agitur, opponuntur ἡ ἄνεσις & ἡ ἐπίτασις, *remiſſio*, & *intentio* vel *nova acceſſio*. Vide Foeſii Oecon. Hippocr. voce Ἐπίτασις. Rurſus vero in eamdem ſententiam, ac minori etiam mutatione, verſum hunc curandum Coray cenſuit. » Lege, inquit,

» ὥσπερ πυρετὸς ἀνῆκεν, εἶτ' αὖ ἐπὶ τέλει . . . :

» dein pone puncta, ſignum orationis abruptae ab eo qui » convivii ſumtus fecerat. Symbolum repetens addere » voluit ἐπέλαβεν (ſcil. ὁ πυρετὸς, poſtquam ſe remiſiſſet) » vel aliquid ſimile, ut ſenſus eſſet: *Tuae rationes, quaſi » febris, remiſerant ſe, dum gongrum decem obolis emiſſe te » aiebas:* (nam hoc erat οὐχὶ πολλοῦ.) *aſt in fine redierunt » in priſtinum ſtatum, cum aſſum piſcem drachmâ mihi compu» tas.* Sed qui ſymbolum acceperat, comice illud ἐπὶ τέ» λει arripiens, orationem interlocutoris abrumpit, dicen» do πρόσθες τὸν οἶνον. Ita loqui amant Medici, cum de » febre, dolore, vel quovis morbi ſymptomate ſermo eſt. » Hippocrates De Internis Affectionib. T. II. p. 217. ed. » van der Lind. ἔπειτα ἀνῆκεν ὁ πόνος, καὶ αὖθις ἐπέλα» βεν ὀξὺς δι' ὀλίγου. « —

Verf. 18. τὸν οἶνον, ὃν μεθυόντων προσέλαβον ὑμῶν. Ver- a
bum λαμβάνειν ea notione accepi, quam ex Ariftophane
(cum ait ὀβολοῦ τι λαμβάνειν, λαμβάνειν δραχμῆς) adno-
tavit H. Stephanus Thef. T. II. col. 555. f. Compofitum
προσέλαβον, valet *infuper fumfi* (*pro vobis,*) *infuper emi*,
fcilicet praeter illud vinum quod veftrûm quifque con-
tulerat, aut, de quo ante inter nos convenerat.

AD CAP. LXXXVII.

Ἱκέσιος δ' ἐν δευτέρῳ περὶ Ὕλης, πηλαμύδας &c. Eum-
dem Icesii. *locum* fupra refpexerat Nofter pag. 116. e. f.
ubi vide notata. Huc autem fpectat quod monuit Sal-
masius Exercit. Plin. pag. 941. »Moris habent Graeci,
»partes falfamentorum magnorum eodem nomine appel-
»lare quo pifcem, unde fumtae funt. Sic Icefius κύβια,
»quae frufta funt quadrata pelamidis, vocavit *pelamidas.*«
— Rurfus vero h. l. πηλαμύδας dedere mssti, pro πηλα-
μίδας quod erat editum. *Mox*, pro Ποσειδιππος eft Πο- b
σίδιππος in *ms. A.* ut alibi. cf. ad III. 87. f.

ἀπὸ Δέλκωνος τοῦ ποταμοῦ. »*Delcanus* pifcis, auctore
»Euthydemo, *a Delcone fluvio* nomen invenit: vel, quod
»ego probem magis, a *Delco lacu*, cuius reperio mentio-
»nem apud Hefych. qui etiam ἰχθυοφόρον, *pifcofum* vo-
»cat.« Casaub. — Hefychius: Δέλκος, λίμνη ἰχθυοφό-
ρος περὶ τὴν Θρᾴκην.

τὸν λεπτινὸν λεβιανὸν ὀνομάζων. »Poftremae vocis
»primas literas temere repetitas cenfeo, errore translati-
»tio: nam λεβίαν ὀνομάζων fcripferat auctor, ut puto.
»*Lebiae* pifcis alibi mentio; *lebiani* nufquam. Lebiam di-
»ctum fuiffe & *leptinum*, fcriptum alibi non eft. *Hepatum*
»& *lebiam*, eiufdem pifcis diverfa nomina inveniri fciunt
»eruditi: quos velim de hoc loco ftatuere.« Casaubo-
nus. — Nil mutat *ms. A.* Epitomator, poftquam de *del-
cano* dixit, fic pergit: ᾧ τὸν αὐτόν φασιν εἶναι τὸν λεβια-
νὸν καλούμενον. omittens nomen λεπτινὸν, fed in λεβιανὸν
confentiens. Ἥπατος ἢ λεβίας commemoratur a Noftro,
VII, 301. c. Λέβια, five λεβίαι, ut legendum cenfent vi-
ri docti, apud Hefychium funt ἰχθῦς λιμναῖοι. Apud Pol-
luc. VI. 48. fimul recenfentur, θύννοι, κολίαι, σαπέρδαι,
λέβιαι, μυλλεί: ubi pro λέβιαι, λεβίαι ex Athen.
VII. 301. c. fcribendum monuere interpretes, five po-

tius λέβιοι ex ARISTOPHANIS *verbis*, quae paulo post a Nostro hac ipsa pagina lit. d. adferuntur; quae verba haud dubie ob oculos habuerat Pollux. Terminatio vocis λεβιανὸν hoc loco ortum trahere potuit ex duabus diversis scripturis λεβίαν & λέβιον in unam confusis, cum terminatio ον voci λεβίαν in vetustiore aliquo codice fuisset superscripta. *Ibid.* τόν τε κορακῖνον - - σαπέρδην. conf. VII. 308. e. f.

c *μεθ' οὓς τοὺς περὶ Σινώπην.* Articulum τοὺς, perperam in ed. Bas. & Cas. omissum, restituimus ex *ms. A.* & *ed. Ven.* de quo etiam velut ex coniectura monuit Casaub. in Animadv. *Ibid.* καλεῖσθαι ἀγνωτίδια. Sic recte h. l. *ms. Ep.* & sic paulo inferius libri omnes. *Mox*, καὶ ὀνίσκον καὶ χελλάρην. Cum paulo ante in χελλάρην cum editis consensisset *ms. A.*, idem h. l. χελλαρίην habet: similiterque Epitomator, alia quidem utens structura orationis, cum supra χελλάρης scripsisset, hic χελλαρίας scripsit in nominat. sing.

AD CAP. LXXXVIII.

d *Ἐπὶ τούτοις σιωπήσαντος τοῦ Διονυσιοκλέους.* Oblitus videtur auctor, post DIONYSIOCLEM, quem pag. 116. d. nominaverat, verba facientem a se inductum esse DAPHNUM medicum. Vide pag. 116. f.

Οὔαρος. » Grammaticus ille, qui in libris editis vo» catur insolenti nomine *Uder*, Οὔδρος, in quibusdam ma» nu exaratis, claro nomine Οὔαρος, *Varus*. Ita literulae » unius mutatione, labore insanum magno liberamur, » quaerendi cuiâs hic *Uder* fuerit. Qua de re suo loco » dicendum est. « CASAUBONUS. — Dicturus de ea re vir doctus erat in Prolegomenis ad Athenaeum, quae lucem numquam viderunt. Nos pauca ad hunc locum spectantia adnotavimus ad Athenaei Praefationem, Animadv. T. I, pag. 24. ubi etiam docuimus, in vetustissimis nostris *membr. A.* perspicue Οὔαρον scriptum esse. Epitomatoris testimonium in neutram partem invocari potest; quoniam ab illo personarum nomina, quas loquentes inducit auctor, sicut plerumque aliâs, sic & hic silentio sunt praeterita.

Τάριχος ἀνταχαῖον εἴ τις βούλετ' ἤ. Sic scribendum hunc versum monebat metri ratio. βούλεται ἢ dabant mssti: unde primus versus in verbo βούλεται finiebatur

in edd. ſecundus autem ab ἢ Γαδειρ. incipiebat. Cf. Kop- d
piers Obſerv. Philolog. pag. 36. Ad rem quod ſpectat: »*Antacaei*, vaſtae magnitudinis piſces in Maeotide & Bo»ryſthene, e quibus *ſalſamenta* fiunt.« Dalech. — Vide Herodot. IV. 53. & ibi Valck. & Weſſel. Adde Noſtrum VII. 315. d. & Strabon. VII. 307. denique Aelian. de Natur. Anim. XIV. 23 & 26. laudatos ab Heſychii Interpp. ad vocem Ἀντακαῖοι. *Verſ.* 3. Ante verba ὀσμαῖσι χαίρει, vocabulum εὐφροσύναις interſerit *ms. A.* quod ex voce ὀσφρασίαις corruptum videri poteſt, idem valente ac ὀσμαῖσι. Merito omiſit Venetus editor cum Epitomatore. Eamdem vero vocem in aliis Italicis codd. hoc loco inſertam fuiſſe, ex collatione Aegiana adnotatum a Caſaubono in ora libri, qui eius olim fuerat, reperio.

καὶ ἐν Παρασίτῳ &c. Verba ex Antiphanis *Paraſito* prolata, cum veluti metro ſoluta vulgo ſcripta eſſent, ita digeſſi ut praeiverat Koppiers in Obſerv. Philol. p. 52.

In Nicostrati aut Philetaeri *verſ.* 1. particulam τε e
inter voces Βυζάντιον & τέμαχος interſertam deſiderabat metri ratio. Epitomator iſtos verſus & multa alia ex hoc capite vel prorſus praeteriit, vel in breve admodum contraxit. *Verſ.* 2. Γαδειρικόν δ' ὑπογάστριον. Laudavit τὸ Γαδειρικὸν τάριχος etiam Eupolis apud Steph. Byz. in Γάδειρα. ὑπογάστριον eſt quam alibi τὴν ἠτριαίαν dixit: vide Animadv. ad I. 4. c. T. I. pag. 55. *Verſ.* 3. παρ' ἀνδρὸς. Plene παρὰ ἀνδρὸς *ms. A.* Tum *verſ.* 4. idem codex καλοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ, rectius quam in noſtro exemplo cum ſuperioribus editionibus expreſſum eſt κ' ἀγαθοῦ, ubi κἀγαθοῦ (ſic) ſcriptum oportebat, ut per craſin prima ſyllaba longa fieret.

Verſ. 5. τιλτὸν μέγιστον. τίλιτον ed. Ven. & Baſ. τιλιτον (abſque accentu) *ms. A.* τίλτον ed. Caſ. ubi monuit Casaubonus: »Suſtulimus ridiculam lectionem »τίλιτον. Nam quae comminiſcuntur interpretes ad illius »interpretationem« [*Tilones* Herodoto lib. V. Praſiadis paludis piſces. Inde fortaſſis *Tiliton* ſalſamentum. *Dalech.*] »lectu ſunt indigna. τίλτον μέγιστον, eſt *fruſtum maximum* »*ſalſamenti*, quod τίλτον vocabant. Heſychio & Polluce »teſtibus, τίλτον appellarunt εἶδος ταρίχου λεπιδωτόν: »quod interpretor, *ſpeciem ſalſamenti facti e ſquammoſis pi*»*ſcibus*; nam τίλαι vel ἀποτίλαι eſt *deſquamare*. Ariſto»phanes, [apud Polluc. VI. 49.] τὸν σαπέρδην ἀποτίλαι

e » χρὴ καὶ ἀποπλῦναι. Est autem ſaperda vel coracinus de » genere ſquammoſorum. Plato comicus, [ibid.] καὶ περιϊὼν » ἅμα τίλτον τάριχος ἐπριάμην τοῖς οἰκέταις.« — Rectius nobis viſum erat τιλτὸν acute ſcriptum, ut apud Pollucem l. c. quam ſcripturam etiam doctus Heſychii editor praeferendam cenſuit.

Verſ. 6. Pro ὃν, quod cum editis habet *ms. A.*, ὅ γ' ſcribi iuſſit Casaub. Cui parui, quoniam non modo apud Polluc. & Heſych. nonniſi in neutro genere uſurpatum videtur vocabulum τιλτὸν, nempe τάριχος vel τέμαχος, ſed mox hic apud Noſtrum ὑπερμέγεθες in neutro genere ſequitur. *Verſ.* 7. Vox τριῶν in edd. imperite ſuperiori verſui erat adiecta; tum in unum extremum verſum haec omnia erant coacta, ἤδη κατεσθίοντες, οὐ δώδεκά γ' ὑπερμέγεθες γάρ ἐστιν. Ea igitur in hunc modum digerenda diſtinguendaque & emendanda Casaubonus cenſuit:

τριῶν, ἀεὶ κατεσθίοντες. οὐ δυώ-
δεκά γε. ὑπερμέγεθες γάρ ἐστι.

Particulam ἤδη, quae nec metro, nec ſententiae ſatis conveniebat, prorſus abiiciendam putavi, quamquam cum editis membranae noſtrae eamdem tuentur. Pro οὐ δώδεκα vero percommode οὐδὲ δώδεκα eaedem dedere membranae: unde penultimus verſus ſic conſtituendus mihi viſus erat:

τριῶν, κατεσθίοντες, οὐδὲ δώδεκά γ'.

Sin particulam ἤδη, ne prorſus pereat, in ἀεὶ cum Caſaubono velles mutatam, poſſes ſic legere,

τριῶν, ἀεὶ ἔσθοντες, οὐδὲ δώδεκά γ'.

f Μή ποτ' οὔ τις ἐν τούτοις &c. Percommode ſic *ms. A.* cum edd. Ironica quadam ratione dictum: *vide ne nemo* (nempe ex omnibus poëtis aliisve auctoribus) *in his* (nempe in ſalſamentorum numero, quae commemorari mereantur) *Mendeſios illos recenſuerit*: aut, ut in verſione poſuimus, *nemo, ut videtur*, &c. Sua auctoritate, citra neceſſitatem, Μή ποτ' οὖν τις edidit Caſaub. qui quidem & de neceſſitate & de veritate huius emendationis ita perſuaſus fuiſſe videtur, ut ne mentionem quidem vulgatae ante ipſum ſcripturae, vel adlatae a ſe mutationis, facere in Animadverſionibus ſuis dignatus ſit. *Mox* vero recte idem Caſaub. τοὺς παρ' ὑμῖν correxit, ubi pro τοὺς perperam τὶς erat in ed. Ven. & Baſ. τοῖς vero in *ms. A.* quod ortum debuerat librario, qui putaret ad τοῖς 'Αλεξ-

ἀνδρείοις referendum esse illum articulum; nec videret, & ad Μενδησίους eum pertinere. De *Mendesiis* autem confer Xenocratem sect. 37. (olim 36.)

ἢ τῶν καλῶν σου ἡμινήρων. Tractavit hunc locum Gesner de Aquatil. pag. 297. Pronomen σου, quod deerat editis, opportune dedit *ms. A.* Idemque pro ἡμινέρων, & mox dein pro ἡμίνηρος & ἡμίνηρον, quae in editis legebantur, constanter ἡμινήρων, ἡμίνηρος, & ἡμίνηρον dedit. Sic infra pag. 121. c. recte ἡμίνηρον editum etiam erat: quam scripturam praeferendam esse ei quae hic obtinebat, docuerat CORAY ad Xenocrat. pag. 181. ac de corrigenda huius loci scriptura diserte rursus monuit idem vir doctus in Notulis msstis in Athenaeum, nobiscum communicatis. Et ἡμίνηροι scribitur etiam apud Xenocr. sect. 37. (olim 36.) quod *salsamentum recens, & quasi semihumidum* interpretatur CORAY l. c. scilicet *quod nondum penitus sale* (nescio an *sole* scripserit vir doctus) *aresfactum & induratum fit.* Possis fortasse etiam *semirecens* intelligere, a voce νηρὸς synonyma τοῦ νεαρὸς, de qua diximus in Animadv. T. I. p. 411. ad II. 61. d. cum quo convenit quod Archestratus supra pag. 117. a. νέον ἡμιτάριχον dixit; cui opponitur τάριχος τέλειος pag. 120. d. Nihil autem differre Alexandrinorum ἡμίνηρον ab eo salsamento quod ἡμιτάριχον vocabant alii, docet noster verbis proxime sequentibus. Quibus in verbis, pro προκατειλεγμένου, quod erat editum, προκαταλελεγμένου scripsi cum *ms. A.* Tum post ἡμιταρίχου, voculam οὖ monente CASAUBONO inserui: quae olim non modo in edd. sed & in msstis » omissa, quia geminare eam diphthon» gum (ut ait *Casaub.*) improbus γραφεὺς noluerat, to» tam sententiam obscuraverat, quae nunc clarissima est. « ARCHESTRATI locus, quem hic respicit auctor, is ipse est, quem modo indicavi.

ὁ Πάφιος Σώπατρος, ἐν Μυστάκου Θητίῳ. » SOPATER a » *Paphius*, is est qui alibi φλυακογράφος [sive φλυακογρά» φος] appellatur, ut dictum est capite nono: [ad III. 86. » a.] neque alium puto esse ab illo qui *Parodus* passim » nominatur, quique libro IV. [pag. 158. d.] φάκιος παρ» ῳδός. Huius poëtae fabula hic laudatur Μυστακοῦ Θη» τίον. Qui meminissem horum verborum sub finem libri » IV. [pag. 183. b.] Σώπατρος ὁ παρῳδὸς ἐν τῷ ἐπιγρα» φομένῳ Μύστῳ, suspicabar hic quoque eandem fabulam

a » intelligi, & scribebam, ἐν Μύσταις, ἢ Θύτῃ. Sed in eo- » dem libro IV. [pag. 175. c.] leges haec verba, καὶ ἐν » Μυστακοῦ δὲ Ϡητίῳ φησίν. Itaque nihil audendum. » CASAUBONUS. — Hoc loco Μυστάκου penacute scribunt omnes; sed Μυστακοῦ, IV. 175. c. Utrum rectius, non definiam. *Samuel* PETITUS, Miscell. lib. V. cap. 9. ἐν Μύστῳ Κοτυτίῳ legendum censuerat, ubi tractavit fragmentum, quod IV. 175. c. ex ista fabula adfertur.

Μενδήσιός δ' ὡραῖος ἀκρόπαστος εὖ. Vocabulo ἀκρόπαστος in eadem re usus est etiam Xenocrates de Alim. ex Aquatil. sect. 37. (olim 36.) ubi docuit CORAY in Notis pag. 180. esse ἀκρόπαστα salsamenta eadem quae ἡμίπαστα aut ἡμιτάριχα aut νεαλῆ: quae » comedebantur (in- » quit) recentia, antequam inspersum sal totam piscis sub- » stantiam penetrasset, ac penitus macerasset. « Collegit ibidem vir doctus alia nomina ex ἄκρος composita, eamdem vim habentia atque ea quae ex ἡμι composita sunt: in his ex Athenaeo nostro vocem ἀκροθώραξ, X. 421. e. quae, interprete Hesychio in Ἀκροχάλιξ, idem valet ac ἡμιμέθυσος.

» Cum ait *Plutarchus*, convivarum unus: Ταῦτα δὲ τὰ
b » βρώματα ὅτι πολλῷ ἡδίω ἐστὶ τῶν παρά σοι περισπου- » δάστων κοττάνων καὶ λεπιδίων, οἱ πειραθέντες » ἴσασι: *Ulpianum* intelligit, hominem *Tyrium*, & cibos » Tyriis familiares, *cottana* & *lepidium*. Hoc ita esse, ipse » Ulpianus docet nos: de quo Athenaeus libro IX. [pag. » 385. a.] ὀξυλίπαρον δὲ τί ἐστι; πλὴν εἰ μὴ καὶ κότ- » τανα ὑμεῖς καὶ λεπίδιον, τὰ πάτριά μου νόμιμα βρώ- » ματα ὀνομάζειν μέλλετε. Cum sit nullum ovum ovo si- » milius quam hi duo loci, Dalecampius tamen diverse » interpretatur hîc & libro IX. « [Nempe ibi *cottana, ficus exiguas* interpretatur: hîc vero ad oram haec adscripsit: » τὰ κοττάρια, *milii paniculae:* αἱ κοττοὶ & κοττίδες, *an- » teriora capitis, synciput, caput.* «] » Sed quaecunque ab illo » scripta sunt ad hunc locum, sunto per me indicta: ni- » mis enim dat se ridicule. *Cottana* proprie Syris *ficus*, » Plinii etiam testimonio, lib. XIII. cap. 5. [sect. 10.] » *Syria praeter hanc peculiares habet arbores: in ficorum genere,* » *caricas; & minores eius generis, quae* c o t t a n a *vocantur.* « CASAUB. — Pariter Hesychius: Κόττανα, εἶδος συκῶν μικρῶν. Et ab ipsa *parvitate* nomen habere facile intelligit quisquis linguarum Orientis aliquam notitiam habet. Con-

fer Bochart. in Chanaan, lib. II. cap. 6. &, quem ille b citavit, Martial. lib. IV. epigr. 89. & lib. XIII. epigr. 28. ubi perperam *coctana* vulgo editur, pro *cottana*. Nec vero κοττάνων, quod edidit Casaubonus, hoc loco vel in edd. vett. vel in msstis legebatur. In *ms. A.* sic scribitur, κοττα. sequente puncto: in ed. Ven. & Bas. vero κόττας, sequente commate: quae qui correxit Casaubonus debuerat tamen superiorum editionum & librorum manu exaratorum scripturam commemorare. — »De *lepidio* (ait »idem CASAUBONUS) consulendi sunt rei herbariae au»ctores: sed hoc discamus ex istis duobus Athenaei lo»cis, peculiarem fuisse Tyriis, aut certe Syris herbae »istius inter ea quibus vescimur, usum.« — Atqui *lepidium* quod vocant graeci latinique scriptores, cuius foliis vim inesse tradunt maxime urentem atque etiam exulcerantem, (Plin. XX. 17, 70. & Dioscorid. II. 165.) *medicorum* quidem usui inserviebat, atque etiam in culinis *condimenti* vice fungebatur, ut ex Plin. XIX. 8, 51. intelligitur: sed in *ciborum* numero haberi non posse videtur. Quare videndum, ne aliud quid hic lateat. Nec vero ipsum λεπιδίων, quod rursus tacite hic edendum curavit Casaubonus, hoc loco legebatur; nec lib. IX. p. 385. a. λεπίδιον dederant libri: sed ibi λέπιδιν habebant editiones veteres, consentientibus nostris membranis: hic vero editio Ven. & Bas. sic habent, καὶ λεπίδιον πειραθέντες ἴσασι: *ms. A.* autem, καὶ λεπιδιοι πειραθέντες &c. Casaubonus suo arbitratu sic edidit, καὶ λεπιδίων, πειραθέντες ἴσασι: in Animadversionibus autem, cum vidisset ad participium πειραθέντες desiderari articulum, οἱ πειραθέντες scripsit. Atqui eiusdem articuli clarum vestigium in illa, quam dixi, scriptura nostrarum membranarum, λεπιδιοι, cernebatur. Caeterum utrum λεπιδίων οἱ πειρ. scripserit Athenaeus, ut terminatio nominis per librariorum errorem fuerit omissa; an fortasse, tenens exoticam vocabuli formam, nude λεπιδι aut alio quo modo scripserit, id quidem in aliorum vetustiorum codicum iactura, aliorumque auctorum silentio, quis definiet? Certe scriptura λέπιδιν, quam pag. 385. exhibent libri, exoticum quemdam habet colorem. Mihi vero mirum accidebat, cum viderem doctissimum Bochartum, loco supra citato, contentum fuisse graeca nominis λεπίδιον derivatione, nec in orientalium linguarum penu aliquid

b circumſpexiſſe quod huc trahi poſſet, ubi de cibi genere agitur, quo ſolos maxime Syros uſos eſſe ſatis perſpicue ſignificat Deipnoſophiſta. Nec ego quidem rem confectam dare praeſumam: ſed quum in Hebraeorum idiomate reperiatur nomen a radice *lapad* (eiſdem literis conſtante quibus haec ipſa vox de qua quaerimus) deductum, quo deſignatur *edulium aliquod e ficis paratum;* donec certius aliquid proferatur, coniectare licebit, reſpexiſſe Athenaeum illud ipſum vocabulum, (quodcumque illud fuerit) quo uſi ſint Tyrii, aut omnino Syri, ad tale aliquod edulium, quo illi vulgo uterentur, ſignificandum. Vide Buxtorfii Lexicon Chaldaicum, Talmudicum & Rabbinicum, col. 1152. ſub finem.

AD CAP. LXXXIX.

Κρατῖνος ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ. » Videtur ſcripta fabula » in tyrannum *Alexandrum*, qui pro *Baccho* voluit coli. « Casaub. — *Ibid.* *ἐν σαργανοῖς.* Terminationem *σιν* reſpuebat metrum; niſi penultimam ſyllabam vocis *τάριχος* brevem uſurpavit ille poëta, quam alii omnes longam faciunt. Mireris tamen, & *ms. A.* & *Ep.* eamdem terminationem tenere: & *ms. A.* quidem (quod ſciam) *σαργανοῖσιν* habet cum editis; *ms. Ep.* vero *σαργάνοισιν.* Sed nec ipſa forma maſculina aut neutrius generis uſquam alibi in hoc nomine reperitur: nec aliud apud Grammaticos (Heſychium, Suidam, Etymologum, Euſtathium) adnotatum legitur, niſi *ἡ σαργάνη*, quod Etymologus interpretatur *πλεγμάτιον ἀπὸ σχοινίου γινόμενον εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων.* conf. Wetſten. ad II. Corinth. 11, 33. Itaque *σαργανοῖσιν* illud vel *σαργάνοισιν* proxime ex *σαργάνῃσιν* corruptum videtur; hoc ipſum vero neglecta metri ratione, invectum pro *σαργάναις*, quae vera fuerit poëtae ſcriptura.

Πλάτων, Διὶ κακουμένῳ. » Laudo hanc ſcripturam *κα-* » *κουμένῳ*: non, ut alibi invenias, *καλουμένῳ*, & in his » libris, & apud Pollucem lib. VII. cap. 29. Hinc igitur » emendabis. « Casaub.

Ἀριστοφάνης, Δαιταλεῦσιν. » *Δαιταλεῖς* *Ariſtophanis*, » non recte vertunt *Epulones*: nam, quod docuit me unus » Galenus, ei fabulae nomen ab Atticae populo qui ſic » appellabatur. Adſcribam verba Galeni, quia plurimum » faciunt ad cognoſcendum eius comoediae argumentum.

»Sic igitur ille, in praefatione Lexici Hippocratei, de b
»γλῶττα voce disputans: Νομίζω δή σοι τὰ ὑπ' Ἀριστο-
»φάνους ἀρκέσειν, τὰ ἐκ τῶν Δαιταλέων, ὧδέ πως ἔχον-
»τα· πρὸς ταῦτά σοι λέξω Ὅμηρε, γλώττη τίνι καλοῦσι
»κόρυμβα. προβάλλει μὲν γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ἐκ
»τοῦ δήμου τῶν Δαιταλέων πρεσβύτης τῷ ἀκολάστῳ υἱεῖ,
»πρῶτον μὲν τὰ κόρυμβα τί ποτ' ἔστιν ἐξηγήσασθαι· μετὰ
»δὲ τοῦτο, τί καλοῦσιν ἀμένηνα κάρηνα. κἀκεῖνος μέντοι
»ἀντιπροβάλλει τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωττῶν τὰς
»εἰς δίκας διαφερούσας. Sequentia ibi legant studiosi: mul-
»ta enim ex eo dramate describuntur. Scholiastes illius
»poëtae scribit ad Nebulas, [vs. 529.] Detaleis fabu-
»lam omnium primam ab Aristophane fuisse commissam:
»in qua, ait, σῶφρον μειράκιον εἰσάγει, καὶ ἕτερον ἀχρη-
»στον. εὐδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι. « CA-
SAUB. — Totum Galeni locum transscripsit BRUNCK in
Fragm. Aristoph. pag. 236. monuitque ibid. pag. sq. nul-
lum adhucdum innotuisse Atticae pagum, cui nomen
Δαιταλεῖς; & τὸν ἐκ τοῦ δήμου πρεσβύτην intelligendum
esse *hominem de plebe*; recte autem τοὺς Δαιταλεῖς intelli-
gi *convivas* vel *epulones*: quod ipsum etiam diserte Etymo-
logus in Δαιταλεὺς docuit.

Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ πλύνων &c. »Ho- c
»rum versuum maior est elegantia, quam existimaverint
»viri eruditi. Nam τάριχος hic *virum nequam aut scelestum*
»significat; non quod ea vox proprie sonat. Observaba-
»mus ad Theophrastum, salsamenta inter vilissimos cibos
»esse habita: unde proverbium manarit, ταρίχους ἀξιώ-
»τερος, apud Aristophanem. Ex eo ταρίχους appellarunt
»*sordidos homines & improbos.* Ita accipitur in paroemia,
»quae paullo post [lit. e.] recitatur ab Athenaeo, Οὐκ
»ἂν πάθοι τάριχος ὧνπερ ἄξιος: etsi potest iste versicu-
»lus etiam simpliciter accipi de salsamentis quae *plagis*
»*contunduntur*, ut duritiem remittant: quo in genere prin-
»cipatum obtinet Germanorum *Stockfisch*, & salpa: *qui*
»*piscis*, ait Plinius, *nusquam percoqui potest nisi ferula verbe-*
»*ratus.* - - [Eodem pertinet ille versus, paulo inferius,
»lit. e. Ἐπὶ τῷ ταρίχει τῷδε &c.] Etiam in voce πλύνειν
»venusta est ἀμφιβολία. Nam in propria significatione id
»verbi convenit salsamentis: ut cum ait idem poëta, τὸν
»σαπέρδην ἀποτῖλαι χρὴ καὶ καταπλύναι, καὶ κατεκπλύ-
»ναι, καὶ διαπλύναι; & Athenaeus ipse hoc libro, πάν-

c ἦντας δεῖ τοὺς ταρίχους πλύνειν: at in hominem τάριχον » alia notione competit, pro *maledicere* & *probris onerare*. » Aristophanes, [Acharn. 380.] Ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, » κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν: & Demosthenes non semel. « Casaubonus. — Vide Reiskii Ind. Graec. Demosth. voce πλύνειν; tum Suidam in Πλύνεσθαι, Küsterum ad Aristoph. Acharn. 380. & Toup. in Curis Noviss. pag. 227. Post vocem πλύνων, imperite in *ms. Ep.* insertum est verbum εἰπεῖν: quae videtur fuisse pars scholii olim inter lineas scripti, quod ad verbum πλύνων spectasset.

Κράτης, Θηρίοις. » Crates Comicus suorum dramatum » uni fecerat nomen Θηρία, *Ferae*. « [Non Θήριοι, ut erat in Dalecampii Indice Auctorum.] » Suspicor fuisse scri- » ptum in gulosos & helluones, quos Θηρία vocavit. Ita- » que pleraque omnia genera ciborum hac fabula nomi- » nabantur, ut ex superstitibus reliquiis licet intelligere: » quidam etiam aliis omnibus indicti & innominati prae- » ter Cratetem; ut τάκωνες, de quibus Pollux lib. VI. cap. » 9. Eiusdem fabulae meminit Athenaeus lib. VI. [p. 267. » e. f.] ubi multi ex illa versus. « Casaub. — Versus ex Crateris Θηρίοις & hic & pag. 267. citati, anapaestici sunt Aristophanei. τῶν ῥαφάνων esse genitivum partitivum, vel tironibus notum fuerit.

Ἰδίως δ' ἐσχημάτισται παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Ἀρτοπώλισι· Καὶ τάριχος πίονα. » Hermippi Ἀρτοπωλίδων etiam » Pollux facit mentionem lib. VII. [sect. 198 & 202.] imo » ipse Aristophanes, cum ait in Nebulis, [vs. 557.] Εἶθ' » Ἕρμιππος αὖθις πεποίηκεν εἰς Ὑπέρβολον. Nam de Arto- » polidibus Hermippi sentire Aristophanem docent scholia. » Sed observemus verba Athenaei: Ἰδίως δ' ἐσχημάτι- » σται -- Καὶ τάριχος πίονα. Iubemur a doctis scri- » bere, τάριχον πίονα. « [Dalecampium dicit, qui in ver- sione sic posuerat, *Et tarichon pinguem*.] » Non repugnabo, » si docuerint me quid sit hac lectione admissa illud ἴδιον & » Hermippi peculiare, quod in illis verbis admonemur ab » Athenaeo observare: nam τάριχον dici masculino ge- » nere, quot iam exemplis probatum est? In vulgata le- » ctione inest elegans generis metalepsis, in ista quidem » voce Hermippo peculiaris, in aliis vero familiaris mul- » tis poëtis. Nam τάριχος πίονα, simile est illis Nicandri, » Ψολόεις ἐχίδνη, & καταψυχθέντος ἀκάνθης: item νιφόεν- » τι δειρῇ, & μορόεντες ἐλαίης. Sic apud summum vatem

» ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον, [Iliad. β'. 561.] de quo etiam c
» Hermolaus Byzantius; [in Epit. Stephani Byzant. voce
» Ἐπίδαυρος.] & θῆλυς ἑέρση, θῆλυς ἀϋτμή: itemque πουλὺν ἐφ' ὑγρήν.« CASAUB. — Mihi in ista generis enallage, apud comicum praesertim poëtam, nullam videre elegantiam contigit. Apud alios licentiam rectius, quam elegantiam, puto, dixeris: apud comicum mulier quaedam aut alia persona de infima plebe, consulto inducta fuerit soloece & improprie loquens.

Σοφοκλῆς τ' ἐν Φινεῖ ἔφη· Νεκρὸς τάριχος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος. » SOPHOCLIS versum non aliter omnes codices » scriptum exhibent: neque laudo emendantes Νεαρὸς » ταρ. Puto namque allusum ad veterum Aegyptiorum » ταριχεύσεις, & *cadaverum condituras*, de quibus Hero» dotus lib. II.« [c. 86.] CASAUBONUS. — In νεκρὸς recte cum msstis consentiunt editt. Ven. Bas. & Cas. 1. & 2. Dalecampius vero *recens tarichos* interpretatus erat: inde in ed. Cas. 3. imperito consilio eius qui illam editionem curavit, Νεαρὸς τάριχος positum est. Mireris vero, non monuisse Casaubonum, verba ista Σοφοκλῆς -- ἔφη, cum deessent superioribus editionibus, a se e msstis libris esse adiecta. Agnoscunt sane eadem verba nostrae *membr. A.* Epitomator vero, suo more, nonnisi poëtae nomen, Σοφοκλῆς, adposuit.

Ἀριστοφάνης, ἐν Εἰρήνῃ. Vide ARISTOPH. *Pac.* 563.

Κηφισόδωρος ἐν Ὑί. » De CEPHISODORI comici *Sue* d
» vide lib. VIII. [ad pag. 345. f.]« CASAUBONUS. — Scilicet, pro υἱοῦ δ' ὀψοφάγος, VIII. 345. f. oportebat Ὑὶ οὐδ' ὀψοφ. Pariter XV. 701. b. pro ἐν Ὑγιεῖ, lege ἐν Ὑί: ibi nostrae *membr. A.* ἐν Ὑεῖ, propius ad verum accedentes quam vulgo editur.

Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις· -- λέκιθον ἕψουσα φακῆν -- ὀπτῶσ' ὀρφανὸν ταρίχιον. » In testimonio PHERECRATIS e » *Fugitivis*, pro λέκιθον, *vitellum ovi*, legit Dalecampius λήκυθον; [*olearium guttum* vertens:] &, pro ὀρφανὸν ταρίχιον, ὄρφνιον. [*paululum nigri tarichii.*] Quae emen» dationes plurimum habent probabilitatis: nisi est comi» cae licentiae dictum, ὀρφανὸν *salsamentum*, pro *solum*, & » *ab omnibus aliis rebus destitutum*.« CASAUB. — Pherecratis verba vulgo scripta erant veluti metro soluta. Sunt autem manifeste versus trochaici: quorum ratio non patitur, ut in impari sede dactylus λήκυθον, pro tribrachy λέκιθον,

d ponatur. Caeterum de ista interpretatione, qua usus Dalecampius est, vide H. Stephanum in Thes. Ling. Graec. T. II. 675. d. Nec vero solicitanda ullo modo vox λέκιθον erat, quae perbene habet; sed non ea notione accipienda, qua Casaubonus accepit, *vitellum ovi* intelligens. Monent Grammatici, τὴν λέκιθον in foem. gen. sonare *ovi vitellum*; sed τὸν λέκιθον, in masculino, *pisum* legumen. Vide, praeter alios, Eustathium ad Od. ν'. pag. 275, 8. ubi Athenaei locum tractat, qui legitur IV. 157. b. Sed & *lenticulam*, *cui cortex detracta*, atque etiam *farinam e lenticula*, λέκιθον Graeci dixerunt, quemadmodum ex Hippocrate & Galeno docuere Gorraeus in Definitionibus Medicis, Foesius in Oecon. Hippocr. & H. Stephanus in Thes. sub ipsa voce Λέκιθος. Posteriori significatu, *farinae e lenticula*, habes etiam apud ipsum Nostrum, X. 432. c. d. ubi ἐπιπάττοντας λέκιθον praeeuntibus mstis legendum, pro ἐπιπάττοντα λέκυθον, conferendusque simillimus Hippocratis locus a Foesio laudatus. Denique & *pultem ex pisis vel lenticula coctam*, λέκιθον dixere. Sed hoc quidem loco perinde est, *farinam*, an *pulmentum* intelligas; quoniam adiectum verbum ἑψοῦσα satis indicat quid sit de quo agatur. Iam, si nonnisi in masculino genere hac notione, ubi de *legumine* agitur, usurpatum fuisset illud vocabulum; statuendum foret φακῶν pro φακῆν scriptum oportuisse, quemadmodum apud Hippocr. & Galenum λέκιθος φακῶν legitur. Sed de genere quidem unus est Eustathius qui diserte praecipiat, τὸν λέκιθον in masculino usurpari, cum *pisum* significat: alii, ubi de duplici significatu vocis λέκιθος (*ovi vitellus*, & *pisum*,) monent, tacent de generis differentia. Vide Schol. ad Aristoph. Plut. vs. 427. Sed esto, *pisum* masculino genere τὸν λέκιθον dici solitum esse: *farinam* certe aut *pultem* ex pisis vel ex lenticula, aut etiam ex quocumque legumine, etiam foeminino genere τὴν λέκιθον nominatam fuisse, ex illa dictione κυαμίνη λέκιθος discimus, quam ex Hippocrate aut libris Hippocrati adscriptis Gorraeus & Foesius protulerunt. Quare vox φακῆν adiective accipienda fuerit, & ad substantivum λέκιθον referenda, ut idem valeat λέκιθον φακῆν ac λέκιθον φακίνην: *Mulier* (vel, *uxor mea*) *nos exspectat*, *unicuique nostrûm pulmentum ex lenticula coquens*. Pro ἑψοῦσα exspectabas ἕψουσα; sed id metro non erat aptum: itaque forma Ionica usus est poëta, quae fortasse etiam a plebe

Attica ſubinde frequentabatur. De voce ὀρφανὸν Caſaubono adſentior, non eſſe ſolicitandam, ſed ea ſere notione, quae ab illo explicata eſt, accipiendam. Poſſis vero etiam *vile, tenue ſalſamentum* intelligere; aut *ad quod parandum nulla adhibita fuerint exquiſitiora condimenta.*

Ἡρόδοτος δ' ἐν ἐννάτῃ. Herodot. IX. 120. Ex *Proverbiis*, quae mox adferuntur, alterum iam ſupra pag. 116. e
e. prolatum erat. De tertio, *οὐκ ἂν πάθοι τάριχος*, &c. vide paulo ante ad lit. c. notata.

Χιωνίδης, Πτωχοῖς. »CHIONIDAE comici nomen Χιο»νίδης ſcribendum per ο parvum, ut ſemper apud Sui»dam; non per ω, ut hic. *Mendicos* eius poëtae ſabu»lam laudat hic Athenaeus: ſed apparet ex lib. IV. [pag. »137. e. tum ex XIV. 638. d.] dubitatum eſſe ab antiquis »criticis de ea fabula. Obſcurus plane poëta & luciſuga: »cuius tamen Heroas invenio laudatos apud Pollucem X. »8. [43.] & Suidam in Ἄγνος.« CASAUB. — Scripturam per ω conſtanter tribus locis apud Athenaeum noſtrae *membr. A.* tenent: eodemque modo apud Pollucem editur conſentientibus msstis. Sic & apud Suidam, in ipſa voce Χιωνίδης, ex optimo ms. Pariſienſi edidit Küſterus, cuius ibi vide Notata.

Ἐπὶ τῷ ταρίχει τῷδε τοίνυν κόπτετον. Sic uterque *ms. A.* & *Ep.* κοπτέον edd. Videtur in hoc verſu, cuius auctorem non nominavit Noſter, τὸ τάριχος eodem ſenſu accipiendum, de quo paulo ſuperius Caſaubonus monuit ad lit. c. Pro τῷδε τοίνυν, mutata verborum ſerie in *ms. Ep.* τοίνυν τῷδε ſcribitur: quod magis placeret, niſi reclamaret metrum. Caeterum haud dubie turbata in his, quae hunc verſum vel praecedebant vel ſequebantur, ſcriptura erat. Nempe poſt illum Chionidae verſum, Ἄρ' ὦν - - ὦ θεοί. ſic ſcribebatur: Καὶ ἐπὶ δοτικῆς,

Ἐπὶ τῷ ταρίχει τῷδε τοίνυν κοπτέον.

ἡ δὲ δοτικὴ, ταρίχει, ὡς ξίφει. Μένανδρος &c. Quam confuſionem miror ſilentio praeteritam a Caſaubono. Mihi neceſſario, primum, iſta verba ἡ δὲ δοτικὴ, ταρίχει, ὡς ξίφει, in locum iſtorum καὶ ἐπὶ δοτικῆς reponenda viſa erant: tum vero, pro iſtis Καὶ ἐπὶ δοτικῆς, ſcribendum καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς, & haec poſt eumdem quem modo dixi verſum reiicienda. Quod ſi quis audacius a nobis factum iudicaverit; meliora certioraque doceat, & lubens accipiam.

e Μένανδρος, Ἐπιτρέπουσιν. Τρέπουσιν edd. omnes.
Itaque Casaubonus: »Non fero aequo animo haec ita
» scribi, Μένανδρος Τρέπουσιν. Imbutus enim sum per-
» suasione legi debere Ἐπιτρέπουσιν. Equidem poëtae huius
» fabulam novi nullam cuius esset index Τρέποντες: atque
» adeo fuisse nullam censeo. Ἐπιτρέποντες vero Menandri
» laudantur libro XIV. [pag. 659. b.] & apud Stobaeum
» Serm. XXX. nec non apud Harpocrationem in Ματρύ-
» λειον & Ἐχῖνον; suntque de ea comoedia haec illius ver-
» ba: Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου πρώτῳ οὕτως ἤρξατο·
» Εἰ μὲν ἐβούλετο Ἄφοβος, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, δίκαια
» ποιεῖν περὶ ὧν διαφερόμεθα, τοῖς τε οἰκείοις ἐπιτρέπειν.
» ἀντὶ τοῦ, διαιτητὰς αὐτοὺς αἱρεῖσθαι. ὅθεν καὶ Μενάνδρου
» δρᾶμα, Ἐπιτρέποντες. Priscianus lib. XVIII. citat Me-
» nandrum ἐν Ἐπιτρίτοις: legendum suspicor Ἐπιτρέπουσι,
» vel Ἐπιτρόποις. Sidonius Apollinaris, lib. IV. Epist. 12.
» *Nuper ego filiusque communis Terentianae Haecyrae sales ru-*
» *minabamus: studenti assistebam, naturae meminens, & profes-*
» *sionis oblitus. Quoque absolutius rhythmos comicos incitata do-*
» *cilitate sequeretur, ipse etiam fabulam similis argumenti, id est,*
» *Epitrepontes Menandri, in manibus habebam.* « — Vocabu-
lum, a superioribus librariis truncatum, quod ex docta
coniectura corrigendum monuit Casaubonus, vetustae
nostrae *membr. A.* integrum tenuere. Menandri *ver-*
f *sus*, qui adponitur, Ἐπέπασ' ἐπὶ τὸ τάριχος ἅλας, ἂν
οὕτω τύχῃ, quo metro constet, non video. Nihil in eo
mutant mssti nostri, nisi quod ἐπέπασα plene scribunt;
quam scripturam & Eustathius ex Epit. tenuit, ad Il. α'.
p. 55, 56. Et Eustathius quidem definit in voce ἅλας; co-
dex vero *Ep.* integrum versum exhibet cum edd. & *ms. A.*
Inseruit eumdem Fragmentis Menandri Clericus pag. 68.
quem ad locum miror nihil a Bentleio esse adnotatum. Dem-
ta voce ἅλας, legitimus fuerit senarius; in quo syllaba ἂν,
ob asperum spiritum, a quo incipit sequens vox οὕτω, pro-
ducta esse poterit. Itaque eamdem vocem ἅλας uncis inclu-
si: non quod eam temere a librariis adiectam putem, quip-
pe quae ad sententiam necessaria erat; sed quod extra versus
modulum ab Athenaeo hic posita videbatur, quae apud
ipsum poëtam superiorem versum clausisset. Nam cum
alioquin in edendo vetere scriptore satis bene secum agi ar-
bitrari debeat editor, si scripturam, qualis a scriptoris ma-
nu prodierit, talem maxime restituere repraesentareque va-

leat; in huiusmodi opere, quale hoc Athenaei, quod to- f
tum ex aliorum auctorum, & poëtarum maxime, eclogis compositum & consarcinatum est, etiam ultra aliquatenus tendere licet iuvatque; ut ex his, quae e vetustioribus auctoribus sic descripsit Noster, ut nonnulla interdum transposuerit, alia omiserit, alia vel adiecerit vel leviter mutarit, de ipsius vetustioris auctoris vera & incorrupta scriptura iudicium facere conemur.

AD CAP. XC.

Τοὺς Χαιρεφίλου δ' υἱεῖς Ἀθηναίους ὅτι εἰσήγαγε τάριχος.
Et ad sermonis usum commodus, & ad metrum necef- a
sarius videtur articulus τὸ, quem ante τάριχος inserendum dixi in Notula contextui subiecta. Quod ad sententiam, tractavit hunc locum PETITUS, Miscell. lib. V. c. 6. p. 92 sqq. ubi, postquam monuit, ex legibus Atheniensium civitate non fuisse donatos nisi τοὺς εὐεργετοῦντας τὴν πόλιν, in verbis illis εἰσήγαγε τάριχος iocum ait inesse elegantem. »Loquitur (inquit) Alexis de Chaerephili li»beris, quasi patre nati essent salsamento. - - Parentes »dicuntur εἰσάγειν τοὺς υἱοὺς εἰς τοὺς φράτορας καὶ εἰς »τοὺς ἄνδρας, quando iurati apud tribules & populares »profitentur, se & matre civibus Atheniensibus liberos il»los, quorum nomina ad acta profitebantur, esse natos, »aut secundum leges adoptatos. - - Igitur quod a patre »liberis praestabatur, his a salsamento praestitum esse io»catur Alexis.«

Verba proxime sequentia quum praeeuntibus superioribus editoribus pro continuatione versuum Alexidis (quod equidem mihi persuadere non potui) haberet CASAUBONUS, haec ad hunc locum adnotavit: »*Versus Alexidis* »de duobus Chaerephili salsamentarii filiis,

»Ἰδὼν ἐπὶ τῶν ἵππων, δύο σκόμβρους ἔφη
»ἐν τοῖς σατύροις εἶναι:

»intelligo de equitum transvectione. Huic intererant duo »isti adolescentes equis, sicut alii, vehentes, cum dixit »Timocles, *duos scombros inter satyros versari.* Cur equites »appellet *satyros*, quaestionis est: at, filios Chaerephili »*scombros* fuisse dictos, ex libro VIII. [pag. 339. d.] cer»tum.« — Ad eadem verba PETITUS l. c. monuit »intelligi hinc, equitum ordini adscriptos fuisse Chaerephili

a filios: carpi autem ab Alexide equites Athenienses, cum *satyros* adpellat, quasi falaces & in venerem pronos: *satyros* autem dixisse, quod Thessali essent Satyri, & Centauris progeniti, qui equites peritissimi habiti sint. « — Pariter vero *scombros* a lascivia adpellatos esse Chaerephili filios, intelligi ex eis videtur, quae sub voce σκομβρίζειν apud Hesychium & Suidam leguntur. coll. VIII. 339. d. Damasum quemdam, Trallensium oratorem, pariter *Scombrum* cognominatum memorat Strabo lib. XIV. pag. 649. TIMOCLEM intelligo Comicum, saepe aliâs a Nostro laudatum.

μνημονεύει αὐτῶν καὶ Ὑπερίδης ὁ ῥήτωρ. Horum mentionem fortasse HYPERIDES fecit in Oratione contra Aristogitonem, qua defendit decretum illud populi Atheniensis, ipso rogante factum, τοὺς μὲν δούλους ἐλευθέρους, τοὺς δὲ ξένους, Ἀθηναίους, τοὺς δ' ἀτίμους ἐντίμους εἶναι: de qua oratione vide Ruhnkenium ad Rutil. pag. 64. & in Reiskii Oratorib. Graec. vol. VIII. pag. 188.

Quae de *Euthyno salsamentario* ex ANTIPHANIS *Curide* adferuntur, prorsus praetermisit Epitomator, quod fere facere consuevit, ubi nimis corruptus locus ei visus esset. Sunt autem haud dubie multis modis corrupta ista:

— — — κἂν [sic oportebat pro κἀν] οὔπω τύχῃ
Εὔθυνος, ἀπολογίζων αὐτόθι
χρηστόν τι, περίμεινον, κέλευσον μὴ τεμεῖν.

quibus nullam membranae nostrae offerunt medicinam. CASAUBONUS, postquam monuit, medium versum uno pede claudum esse, sic corrigi iussit, praeeunte Dalecampio in latina versione:

— ' — — κἂν οὔπω τύχῃ
παρὼν Εὔθυνος ἀπολογίζων αὐτόθι.

» Trochaeus, inquit, in secunda sede, iambi loco, ex li-» centia comica: quamquam id apud Graecos rarissimum. « — At trochaeum in secunda senarii sede quis feret? Ne spondeum quidem: cui si hic esset locus, stare Εὔθυνος posset, quae vox penultimam longam habet, ut monuit vir doctus, cuius Coniectanea in aliquot Athenaei loca exhibentur in ed. Cas. 3. pag. 703. Nec tamen commodius aliquid, sanando huic loco, vel eidem viro docto occurrebat, vel nobis occurrit. Caeterum ipsum etiam verbum ἀπολογίζων videndum satis-ne sanum sit. Nam activâ quidem formâ vix usquam, nisi apud Suidam, occurrit;

qui duplicem ei notionem tribuit, alteram *repudiandi*, al- a
teram *supputandi*. Eâ notione, quam cum Dalecampio in
versione expressimus, quae & eadem Casaubono probata
fuisse videtur, non nisi in medio genere ἀπολογίζομαι
frequentatur: cuius usus plurima exempla in Lexico no-
stro Polybiano collecta reperiet studiosus lector. Postre-
mo versu, nisi χρηστόν τι ad verbum ἀπολογίζου aut ἀπο-
λογιζόμενος pertinere videretur, suspicatus essem μοι τε-
μεῖν fortasse pro μὴ τεμεῖν debuisse librarium; quo na-
turalis ordo verborum hic esset, περιμένων κέλευσον τεμεῖν
μοι χρηστόν τι.

Φειδίππου. Sic recte ed. Ven. Perperam Φειδιππου̃ ed. b
Bas. & Cas. quae tamen mox recte in nominativo Φειδιπ-
πος scribunt, consentiente *ms. Ep.* *Mox*, imperite Ἄλεξις
δ' ἐν Ἱππίσκῳ editum erat; ubi importunam particulam
δ' delevi auctoritate *msti A.* Titulos dramatum laudato-
rum commode interpretatur DALECH. » Ἱππίσκος, *equu-
» leus. Σώρακος, vas quo reconditur histrionum supellex.* « —
Confer Polluc. X. 130. & ibi Interpp.

AD CAP. XCI.

ὁρμὴν ἐχόντων ἐπὶ τὸ πίνειν. Sic recte edd. Corrupte
ἐπὶ τὸ ποιεῖν *ms. A.* Epitomator vero introitum huius
capitis praetermisit. *Mox*, ἐπὶ τῷ ἐπιγρ. συμποσίῳ ha-
bet idem *ms. A.* cum ed. Ven. quod commode in ἐν τῷ
ἐπ. συμπ. mutavit editor Bas. & hoc tenuit Cas.

» Quae alibi toties appellavit *propomata*, pluribus ver-
» bis circumloquitur, cum ait ex HERACLIDA *Tarentino*:
» ληπτέον σύμμετρον τροφὴν πρὸ τοῦ πίνειν, καὶ μάλιστα
» τὰς εἰθισμένας προπαρατίθεσθαι περιφοράς. *Mediocris ci-* c
» *bus, priusquam bibas, sumi debet: ii maxime qui solent ante
» alia appositi circumferri.* *Gustationem*, inquam, intelli-
» git: quae, ut libro superiore dicebamus, nihil est aliud
» nisi αἱ εἰθισμέναι προπαρατίθεσθαι περιφοραί. [Vide ad
» II. 58. b. c. Animadv. T. I. pag. 390 sq.] Gustationum
» ὕλην, duobus ferme libris Athenaeo descriptam, duo-
» bus verbis complectitur Heraclides, addens, λέγω δὲ
» λαχάνων καὶ ταρίχων γένη. *Olera* enim & *res salitae* prae-
» cipua fuerunt antecoenii materia. Plutarchus docte ge-
» nus utrumque est complexus, λεπτὰ καὶ τομὰ nomi-
» nans. [Quaestion. Convival. lib. VIII. cap. 9. sub fin.]

c » Solebant autem in veterum conviviis appositae lances
» *circumferri*, ut singulis convivarum carpendi fieret pote-
» stas. Epictetus in Enchiridio: [cap. 15. olim 21.] Μέ-
» μνησο ὅτι ὡς ἐν συμποσίῳ δεῖ σε ἀναστρέφεσθαι. περιφε-
» ρόμενον γέγονέ τι κατά σε; ἐκτείνας τὴν χεῖρα κοσμίως
» μετάλαβε. παρέρχεται; μὴ κάτεχε. οὔπω ἥκει; μὴ ἐπι-
» βάλλε πόῤῥω τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ περίμενε μέχρις ἂν γένη-
» ται κατά σε. Praeclare ista explicant *circumferendi* con-
» suetudinem. Infra libro IV. [p. 128. d.] ἄλλα δ' ἐσθίειν
» περιεφέρετο πολλά: & statim, [pag. 130. b.] σύαγροι
» κατὰ πίνακον περιεφέροντο ἑκάστῳ: quamquam isto loco
» περιφέρεσθαι potius significat *in circuitu cuique apponere.* «
CASAUBONUS.

Δηγμῶν αἴτια. Δηγμοὺς apud Medicos sigillatim vocari
oris ventriculi ab humorum acrimonia & malignitate morsus,
docuit Foesius in Oecon. Hippocr. hac voce. *Ibid.* Οἴον-
ται δέ τινες ταῦτα εἶναι καὶ κακοστόμαχα. Abundare
diceres ac fortasse deletam malles καὶ particulam: quae
tantum abest ut redundet, ut potius emphasin addat ser-
moni, hancque fere vim habeat, *non modo non conducere*,
verum etiam incommodare stomacho. Mox, quatuor verba
εὐλύτους ἐκ τῶν ἐναντίων, cum deessent veteribus editio-
nibus, adiicienda ex suo cod. Epit. monuerat Hoesche-
lius, & adiecit Cas. suffragantibus nostris codicibus.

ἐν οἷς ἐστι καὶ τὸ σίσαρον &c. Cum prava distinctione
laboraret hic locus, quae ne in ipsa quidem ed. Cas. cor-
recta erat, cum post 'Αγρωστίνῳ nude ἐν Γῇ καὶ Θαλάσ-
σῃ legeretur, haec monuit in Animadversionibus CASAU-
BONUS: » Obscuratum prava distinctione locum illustra,
» & scribe: ἐν οἷς ἐστι καὶ τὸ σίσαρον καλούμενον (οὗ μνη-
d » μονεύει 'Επίχαρμος ἐν 'Αγρωστίνῳ κἀν Γῇ καὶ Θαλάσσῃ,
» καὶ Διοκλῆς ἐν πρώτῳ 'Υγιεινῶν) ἀσπάραγος, τεῦτλον τὸ
» λευκόν. Erat enim continuandus catalogus, ab auctore
» institutus, rerum quae simul laxant & stomachum iu-
» vant. *Dioclis* auctoritas pertinet ad *siser*, non ad sequen-
» tia. Eumdem locum Dioclis habuit ante oculos Plinius,
» scribens lib. XX. cap. 5. [sect. 17.] *Siser erraticum sativo*
» *simile est & effectu: stomachum excitat, fastidium abstergit.*
» *Ex aceto laserpitiato sumtum, aut ex pipere & mulso, vel*
» *ex garo, urinam ciet, ut Ophion credit, & Venerem. In ea-*
» *dem sententia est & Diocles.* De *sativo sisere* vide eumdem
» libro XIX. cap. 5. [sect. 28.] EPICHARMI *Agrostinum*

» laudat Hesychius in Κόλαφος. Syracusanae dialecti est d » vocabulum ἀγρωστῖνος, pro ἀγροῖκος, *rusticus*. Ἀγροῖ-» κον autem multi comici docuerunt, ut Antiphanes, » Philemon, Anaxandrides, alii. «

καθεκτικὸν ἐστιν ἐκκρίσεων. ἐκκρίσεως edd. Tum Casaub. » Scribe cum antiquis ἐκκρίσεων. Eodem nume-» ro paulo ante, τῶν τὰς ἐκκρίσεις ποιούντων. « In veram scripi. consentiunt *codd. A.* & *Ep.*

» Quid appellatur τάριχος τέλειος καὶ μὴ βρομώδης? » *Salsamenta perfecta* interpretor *probe macerata, indurata & » siccata*. Talia evadunt quae rite salita sunt: contra quae » non satis diu in muria servaveris, *virosa* fiunt, & facile » corrumpuntur. βρομώδης scriptum in membranis pro βρω-» μώδης: sic alibi ἄβρομος, pro ἄβρωμος: quam scriptu-» ram etiam in libris Dioscoridis invenias. « Casaub. — Τάριχος τέλειος opponitur τῷ ἡμιταρίχῳ, cuius mentio facta pag. 117. a. & 119. a. quod & ἡμίνηρον & ἀκρόπαστον τάριχος vocabatur. conf. Animadv. ad pag. 118. f. & 119. a. In scripturam βρομώδης per ο breve in prima syllaba consentiunt h. l. editi cum msstis, qui constanter eamdem scripturam, & recte quidem, tenent; de qua scriptura vide notata ad III., 88. a. Animadv. pag. 94. *Mox*, ubi in edd. scribitur προπαρατίθεσθαι δ'. ἐστὶν, ibi accentus in *ms. Ep.* sic ponitur δ' ἔστιν.

τὴν λεγομένην φυλλίδα. » φυλλίδα quid appellet dixi-» mus libro superiore cap. XXV. « Casaub. —— Vide ad II. 66. d. Animadv. T. I. pag. 444. —— » Corrupta sunt » quae subiiciuntur, ἔτι δὲ τάριχος, εἰς τὰς ὁρμὰς εἰς » ταῦτα μὴ ὁμοίως τῶν πολυτρόφων ἀπολαύειν. Nullam ex » his sententiam ullis fidiculis elicias. Sine dubio deest » aliquid. Attende diligenter auctoris menti; videbis, non » aliud eum velle quam hoc: *utile esse si coenae principium » ducatur a parum nutrientibus*, qualia sunt quae modo » enumeravit; *ut primo edendi impetu per ista sedato, caete-» rorum quae multum alunt, tanto minus comedatur*. Lego, » ἔτι δὲ τάριχος· εἰς τὸ τὰς ὁρμὰς εἰς ταῦτα ἀπο-» παύειν, καὶ μὴ ὁμοίως τῶν πολυτρόφων ἀπολαύειν. » Affinitas vocum ἀποπαύειν & ἀπολαύειν fraudi fuit lo-» co isti, ut aliis μυρίοις ὅσοις. « Idem. — Ingeniosa sane emendatio: cui tamen ad plenam sui fidem faciendam nescio quid lucis & evidentiae deesse videtur. In eamdem fere sententiam Dalecampius istum locum sic interpreta-

d tus erat: *nec, cum urget ciborum appetentia, iis affatim sese; quae multum nutriunt, implere.* Inde PURSANUS, qui persuasum habuisse videtur, meliorem aliquem codicem mstum in conficienda latina versione secutum esse Dalecampium, Graeca ita constituenda censuit: *μήτε κατὰ τὰς εἰς σιτίον ὁρμὰς ἀφειδῶς τῶν πολυτρόφων ἀπολαύειν.* VILLEBRUNIUS perspicua omnia esse ait, si modo *ὥστε* pro *εἰς* legas: adiicit tamen, commode deinde *ὁρμῶντας* pro *ὁρμὰς* legisse ADAMUM, qui Gallicam Athenaei versionem manuscriptam reliquit, qua usus ipse Villebrunius est. Quibus iunctis duabus emendationibus, sic fortasse refingi minima molitione locus iste poterit: *ὥστε ὁρμῶντας εἰς ταῦτα, μὴ ὁμοίως τῶν πολυτρ. ἀπολαύειν.* Sed certiorem rationem adhuc desidero. Corruptum locum, pro suo more, praetermisit Epitomator.

δύσκλητοι γὰρ εἰς τὴν πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφοράν. *δύσκλητοι* erat in edd. & aberat *τὴν* articulus. Itaque CASAUBONUS: » Negotium, (ait) ista facessunt, *δύσκλητον γὰρ* &c. Quid enim est *δύσκλητον*? mihi plane hic » aqua haeret. Assentiebar doctis, legentibus *δύσχρηστον* » *τὴν πλείονα τ. ὑγ. πρ.* Sed Excerpta assensum meum » sufflaminant, in quibus scriptum *δύσκλητοι γὰρ* (nempe » *αἱ πόσεις*) *εἰς τὴν πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφοράν.* Cogi» temus amplius. « — Et *τὴν* articulum, & *δύσκλητοι* in nominat. plur. uterque nobis dedit *cod. A.* & *Ep.* quam scripturam cur non fidenter amplecteretur Casaubonus, non satis fuisse caussae videtur. Quamquam enim aliàs nusquam occurrat vox *δύσκλητος*, & a Lexicographis non sit adnotata; nihil tamen ea habet quod analogiae repugnat, & perspicue idem sonare videri debet ac *δυσκλεὴς* aut *δύσφημος*, *male audiens, inauspicatus, infamis.* Apud Hesychium legimus *Δύσκλυτος· ἄδοξος, ἄτιμος*: quod vocabulum quum & ipsum nusquam alibi occurrat, vide ne ex *δύσκλητος* sit corruptum, quod ibidem pariter admittebat literarum series. Posses vero etiam, si satis caussae esset cur suspectam hoc loco vocem *δύσκλητοι* haberemus, coniectare, esse hanc ex *δύσκλυτοι* ortam. Equidem in sequentibus verbis haerebam, haud satis percipiens, quamnam hic auctor dixerit *πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφοράν*. Parum promovebat Dalecampius, licentius vertens: *Humorem enim qui copiosior est, natura vix tolerat.* Praepositio *εἰς*, ex Graeci sermonis usu, inservit

indicandae ei rei *cuius caussâ* δυσκλύτους esse τὰς ἀθρόους ἐν πόσεις dicat auctor. (Sic εἰς ὑωδίαν κωμῳδουμένους, III. 96. f. & sexcenta id genus alia. conf. Lexic. Polyb. pag. 183. col. 2.) Itaque quum ipsis illis verbis, εἰς τὴν πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφορὰν, *tristem* aliquem *effectum largioris potationis* indicari iudicassem; de *nimia humorum sub cute collectione*, &c., ut verbo dicam, de *hydrope* cogitaveram. Sed lubens nunc meliorem certioremque rationem amplector, qua doctissimus noster CORAY in Notulis msstis hunc locum expedivit: qui, probans nobiscum scripturam δύσκλυτοι, quam ex Epitome Hoeschcliana protulerat Casaubonus: »Sensus, inquit, huius loci est: *Largior »potus in principio sumtus, impedit quo minus deinceps bibere »possis.«* Rectissime: nec enim de molesto effectu agitur, quem habeat in universum *nimia potatio*; sed de eo quem habeat *nimius in convivii initio potus*: nam τὰς ἀθρόους ἐν ἀρχῇ πόσεις dicit: & vocabulum προσφορὰ, sicut verbum προσφέρεσθαι, cum de *cibo*, tum de *potu sumendo* usurpatum iam aliàs adnotavimus: (vide ad II. 45. f. Animadv. T. I. pag. 324. conf. lib. I. p. 34. b. III. 79. f.) denique ad ipsam illam efficiendam sententiam percommodus est τὴν articulus, quem codices nostri nobis obtulerunt. Post haec vix opus fuerit, ut rationis a VILLEBRUNIO initae faciam mentionem. Is, quamquam ipse docuerit, codicem Parisiensem *B.* (Hermolai Barbari manu conscriptum) δύσκλυτοι dare, sicut nostri, alium vero codicem minoris auctoritatis vulgatum δύσκλυτον tenere, tamen neutram harum lectionum secutus est; sed in hunc modum refingenda verba censuit, δύσκρητον (vel δύσκρατον) γὰρ εἶναι τὴν πλείονα τῶν ὑγρῶν προσφοράν: quo sensus exsisteret, quem his verbis expressit, *car trop de boisson s'oppose à la coction des alimens.*

οὐκ ἠπίσταντο πίνειν. οὐκ ᾔδεισαν πιν. ms. *Ep.* *Ibid.* e
μὴ δύνασθαι τῶν σιτίων ἀπολαύειν. Possis consueto significatu verbum ἀπολαύειν accipere, *ut cibo frui non possint:* nec opus videtur, ut maiorem aliquam vim h. l. in illo verbo quaeramus, de qua vi dictum est ad III. 87. e. Animadv. p. 91. conf. VIII. 358. a.

AD CAP. XCII.

Τὰ ταρίχη - - γινόμενα ἐστὶν ὀλιγότροφα. Com-

modius cum *ms. Ep.* ſic diſtingue, & accentum pone γε-
νόμενα, ἔστιν ὀλιγ. Ad rem & verba quod adtinet conf.
f pag. 116. e. ibique notata; item pag. 118. b. In τὰ θυν-
ναῖα h. l. conſentiunt mss. cum edd. Mox vero, pro
τὸ θύννιον, eſt θύννειον in *ms. Ep.* Paulo ante, pro
κρείσσονα, κρείττω ſcribit idem *ms. Ep.* In κορδύλη con-
ſentiunt omnes. *Cordyla* Plinio IX, 15, 18. & XXXII. 11,
53. σκοροδύλη Ariſtoteli, Hiſt. Anim. VI. 17. Sunt autem
Cordylae, thynni minores; qui, ubi maiores evaſerunt,
Pelamydes; ad extremum *Thynni* proprio nomine adpel-
lantur: itemque *orcyni*, & *antacaei*. conf. Geſnerum pag.
963 ſq. & H. Steph. in Theſ. T. III. voce Πηλαμίς. A
cordyla autem diverſus eſt ὁ κόρδυλος, amphibium ani-
mal, cuius meminit Noſter VII. 10. Scripturam πηλα-
μύδα per υ, ut ſupra, ſic & hic conſtanter tenent no-
ſtri codices, pro πηλαμίδα, quod erat editum. *Mox*,
pro σάρδα, perperam σάρκα habet *ms. Ep.* vide Xenocr.
c. 35. (olim 34.) & Plinium XXXII. 11, 53. ibique Har-
duin. T. II. p. 595. not. 78.

a ὁ δὲ σκόμβρος, κοῦφος. Sic ex Epit. corrigi iuſſit Ca-
ſaub. cui ſuffragatur noſter *ms. Ep.* Perperam κούφως
edd. cum *ms. A.*

ὁ κολίας δὲ, κολλώδης, σκιλλωδέστερος. Cum
κολλοσκιλλωδέστερος eſſet editum, monuit Casaubonus:
» Scribendum ex Epitoma & membranis σκιλλωδέστε-
» ρος, ut ex coniectura olim emendabat doctiſſ. Conr.
» Geſnerus. Antiqui medici Graeci appellare ſolent σκιλ-
» λώδη, quae volunt intelligi *palato* eſſe *ingrata*, aut *ſto-
» macho parum conducibilia*. Sic dicebat Hiceſius, [III. 87.
» c.] quoſdam eſſe μύας σκιλλώδεις & κακοχύλους καὶ
» πρὸς τὴν γεῦσιν ἀπειθεῖς. Scilla non omnis eſt edulis, ut
» ait Theophraſtus: & illius quae editur, acrimonia pa-
» rum grata, ſaepe etiam noxia.« — Conf. Animadv. ad
III. 87. c. In σκιλλωδέστερος cum Epitome Hoeſcheliana
noſter *ms. Ep.* conſentit: quod vero pro eadem ſcriptura
aliarum etiam membranarum auctoritatem invocat Caſau-
bonus, fuerint illae (niſi plane fucum ſibi fieri paſſus eſt
vir doctus, & coniecturam aliquam pro codicis ſcriptu-
ra accepit) iuniores noſtris membranis; nam noſtrae qui-
dem *membr. A.* cum editis monſtrum illud vocis κολλω-
σκιλλωδέστερος tenent, ita tamen ut in ſecunda ſyl-
laba ω magnum ponant, non ο breve, quod erat in edi-

tis. *κολλωδέστερος* corrigendum censuerat Rondelet a apud Gesn. pag. 256. lin. 52. Gesnerus vero: » Ego, » inquit, vel *σκιλλωδέστερος* tantum, vel *κολλώδης* (aut » *κολλωδέστερος*) *καὶ σκιλλωδέστερος* pariter legerim: ut » colias Sexitano non solum *mordacior amariorque* sit, sed » etiam *glutinosior.* « Lege ibi reliqua, quae cum ad tuendum utrumque simul vocabulum *κολλώδης* & *σκιλλωδέστερος*, tum omnino ad illustrandum hunc locum valent. Eam rationem equidem certissimam ratus, quam Dalecampius quoque inierat, *κολλώδης*, *σκιλλωδέστερος*, scripsi. *Mox*, pro *δηκτικὸν*. perperam est *δεικτικ*. in una ed. Ven. Deinde, post eamdem vocem *omitti* poterat *καὶ* particula cum Epit. Denique, pro Ἀμύκλανος malueram Ἀμυκλαῖος, ut est apud Steph. Byz. sed legitur etiam apud Plinium *Amyclanus sinus*, T. I. pag. 715, 22. ed. Hard. & apud Tacit. Annal. IV. 59. ubi quidem non de Laconicis Amyclis agitur, sed de Italicis.

ὁ Σαξιτανὸς λεγόμενος. Sic h. l. *ms. A.* In *ms. Ep.* desunt haec, inde a verbis *κρείσσων δὲ*, usque *γλυκύτερος*. Paulo post vero *ms. A.* quidem cum editis in Σεξιτανίαν consentit; sed *ms. Ep.* Ἀξιτανίαν habet, primâ quidem vocis literâ deficiente, sed servata *α* vocali in prima syllaba. Apud Strabonem lib. III. p. 156. legitur ἡ τῶν Ἐξιτανῶν πόλις, nec ibi diversa scriptura ex Italicis codicibus in nupera Siebenkeesii editione adfertur. Apud Melam nude *Ex* nominatur idem oppidum, lib. II. cap. 6. apud Ptolemaeum Σέξ. Apud Plinium *Sexti Firmum* vel *Sexifirmum*, III. 1, 3. tum vero apud eumdem memoratur *colias Sexitanus*, XXXII. 11, 53. sed ibi in aliis libris *Saxitanus* scribitur. (Caeterum alia ibidem apud Plinium reperiet lector ad illustrandum hunc Athenaei locum spectantia.) Similiter apud Martialem *Saxetanus lacertus*, lib. VII. epigr. 77. Pariter apud Galenum de Alim. Facult. lib. III. sub fin. τὰ Σαξατίνα, nempe ταρίχη: ubi Σαξιτανὰ debuisse videtur librarius. Denique in Antonini Itinerario pag. 405. plane *Saxetanum* oppidum scribitur consentientibus libris. Quae cum reperiatur in illo nomine varietas, tenendam utrobique vetustiorum nostrarum membranarum scripturam iudicavi, priori loco Σαξιτανὸς, in Diphili verbis: posteriori loco, ubi Strabonis invocatur auctoritas, Σεξιτανίαν. Potuit apud Strabonem iam olim prima vocis litera intercidisse: potuit etiam suo

a arbitratu eam adiicere Athenaeus; fortasse vero etiam *Σαξιτανίων* scripserit, qua ex voce vocalis *α* in prima syllaba superesse videtur in nostro *ms. Ep.* Strabonis testimonium non ad verbum recitatum esse ab Athenaeo, iam CASAUBONUS ad hunc locum monuit; simulque ea tetigit quae ex Martiale & Galeno a nobis citata sunt.

Σκομβροαρίαν. *Σκομβρογαρίαν ms. Ep.* *Σκομβραρίαν* scribitur apud Strabonem, lib. III. pag. 159. quem locum hîc respexit Deipnosophista.

b *οἱ δὲ λεγόμενοι μελανδρύαι.* Possis intelligere *οἱ δ' εἰσὶ λεγ. μελ.* hoc sensu, *Sunt autem alii, melandryae dicti.* At cum toto hoc capite *vires quaedam* cuiusque generis salsamentorum recenseantur, videtur h. l. aliquid excidisse, quod ad significandam *vim* aliquam, *quae inesset melandryis,* pertinebat; aut aliud quidlibet, quod ad declarandam *τῶν μελανδρυῶν* naturam aut rationem spectabat. Xenocrates, de viribus aut qualitatibus salsamentorum agens cap. 36. *τὰ δὲ λοιπὰ,* inquit, *μέρη (τοῦ θύννου) μελάνδρυα,* (sive *μελανδρίαι,* ut habent alii codd.) -- *παρορμητικὰ ὀρέξεων νάπυος παραπλοκῇ.* Sunt autem *οἱ μελανδρύαι* (scil. *τόμοι*) vel *τὰ μελάνδρυα* (nempe *τεμάχη*) *frusta salita ex maiore thynno,* vel *maiore thynni genere;* qui piscis, ut mox ex Pamphilo docet noster, *μέλανδρυς* vocabatur. Aliàs quidem maximis thynnis, vel maximo thynnorum generi, e quo confiebant *melandrya salsamenta,* nomen erat *ὄρκυνος, orcynus;* ut docet Noster VII. pag. 303. b. coll. cum pag. 315. d. e. *Melandrya* autem vel *melandryae* nomen invenerant, ut quidem Xenocrates l. c. ait, *διὰ τὴν ἐμφέρειαν πρὸς τὰς μελαινούσας τῆς δρυὸς ῥίζας:* id est, *ob similitudinem quam cum nigricantibus quercus radicibus habent:* sive, ut apertius Plinius, IX. 15, 18. *melandrya vocantur, caesis quercus* (al. *quernis*) *assulis simillima.* Conf. Hesych. in *Τὸ μελάνδρυος.*

In EPICHARMI *versu,* cum duabus vocibus *ποτὶ φόριμον* esset scriptum in editis, (in *ms. A.* plane desunt hîc accentus) monuit CASAUBONUS, una voce *ποτιφόριμον* oportuisse, id est, *esui aptum.* »Nam *ποτιφέρεσθαι* (inquit) »Dores, quod alii *προσφέρεσθαι, cibum sumere.* »Alioquin Hesychius *φόριμον* exponit *λυσιτελὲς, utile:* pro »quo dicunt Dores *ποτίφορος;* ut in Nemeonicis Pindari, *ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.«* — *Ibid.* Pro *ἦν,* quod erat editum, commode Doricum *ἧς* obtulere *membr.*

A. In Epit. vero desideratur hic versus. *Ibid*. Articulum b τὸ, quem ignorant libri omnes, desiderare videbatur cum grammatica ratio, tum metrica. Subiectum (quod dicunt) orationis est, τὸ τέμαχος τὸ ὑπομελανδρυῶδες, quae verba idem valent ac τὸ μελάνδρυον τέμαχος. Metrum, si quid video, iambicum est: & est versus tetrameter brachycatalectus, cuius hi sunt pedes;

ποτισφό | ρημον | τὸ τέμα | χος ἦν || τὸ ὑπὸ | μελαν | δρυῶ | δες.

AD CAP. XCIII.

Τὸ δὲ ὠμοτάριχον. τὸ δὲ ὠμοτάριχος *ms. Ep.* Et ὠμοτάριχος dixit etiam Xenocr. cap. 36. sed ita ut nescias, neutrius-ne, an masculini generis faciat id nomen. In masculino vero ὠμοτάριχόν τινα ex Alexide adtulit noster III. 117. c. Vide ibi not. & conf. Gesn. pag. 973. lin. 21 sqq. *Mox*, κήτημα τινὲς scripsi cum edılis omnibus: videndum vero an satis emendata illa scriptura sit, nam *ms. A.* quidem κητεμετινες (sic) habet; Epitomator vero verba φησὶν ὁ Διφ. usque καὶ ἔστι omisit.

Ὁ δὲ ποτάμιος κορακῖνος, -- ὁ ἀπὸ τοῦ Νείλου. Sic omnino scribendum censui; non οἱ ἀπὸ, ut est in edd. & *ms. A.* Conf. VII. 309. a. 312. a. & VIII. 356. a. & Strab. XVII. 823. b. c. De corrigenda huius loci scriptura nobiscum consentientem in Notulis msstis doctissimum Du-THEIL reperio; qui de *Nilotico & Alexandrino coracino* etiam Iosephum laudavit, Bell. Iud. lib. III. cap. 9. T. II. pag. 258. ed. Haverc. (p. 1155. ed. Hudf.) Attamen Epitomator quoque in suo Athenaei codice οἱ reperisse videtur; nam sic ille scribit: Ὁ δὲ ποτάμιος κορακῖνος, ὃν οἱ ἀπὸ Νείλου πέλτην καλοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ Ἀλεξάνδρειαν ἰδίως ἡμίνηρον. *Fluviatilem* autem *coracinum* dicit auctor, ut distinguat a *marino*, de quo VII. 308. d. De nomine ἡμίνηρος conf. pag. 118. f. & 119. a.

τῶν ταρίχων ὠὰ πάντα. » Scio fuisse viros doctissimos c » qui scriberent τῶν ταρίχων ὡραῖα πάντα. Sed placet ni» mis edita scriptura ὠὰ πάντα, quam & Epitoma tuetur » & omnes mssti. *Horaea piscium* nusquam legi; sed ὡραῖα » solum ταρίχη. « CASAUB. In ὠὰ consentiunt etiam nostri codices: & in *ms. A.* quidem, ut constanter aliàs sic & hic ᾠὰ vel ὠιὰ scribitur, subiecto vel ad latus posito

c iota. *Ibid.* *μετὰ ἁλῶν σβεσθέντα.* Vitiose *μετὰ ἄλων* editi omnes. *μετὰ ἄλλων ms. A.* Equidem ex coniect. praeeunte Dalecampio *μετὰ ἁλῶν* corrigendum iudicaveram: quod ipsum nunc perspicue sic scriptum in *ms. Ep.* reperio. Quid sit vero quod *sale exstincta* (*σβεσθέντα*) dicit *piscium ova*, velim doceri. Suo arbitratu Dalecampius *cum sale reposita* scripsit: quod verbum suo more graece reddens PURSANUS *ἀποτεθέντα* corrigendum censuit; adiecit tamen, *vel ἐπιπασθέντα*, i. e. *conspersa.* Ego constantem librorum scripturam, quamquam vim verbi minus percipiam, tamen solicitare non ausim. Vide an idem fere dixerit hic Diphilus, quod PLATINA apud Gesner. pag. 559. cum ait: *Ova cephali* (piscis de *mugilum* genere) *sale trito consperges. — — Post diem a salitura inter duas tabulas per diem & noctem opprimes:* &c. Suavissimum illum cibum esse testatur ibidem idem Platina. Laudat etiam mugilum ova salita & exsiccata Rondelet apud eumdem Gesnerum pag. 550.

Πάντας δὲ χρὴ τοὺς ταρ. Sic ed. Ven. & Bas. cum *ms. A.* Pro *χρὴ*, casu-ne, nescio, an consilio, verbum *δεῖ* substitutum est in ed. Bas. Posuit quidem h. l. verbum *δεῖ* Epitomator, multa subinde pro suo vel iudicio vel lubitu mutans: nihil vero opus erat, ut id Athenaeo obtruderetur. Sic idem continuo deinde *ἕως* scripsit, pro *ἄχρι*; & *γλυκὺς*, pro *γλυκύτερος.* Pro *ἄχρι ἂν*, quod ex *ms. A.* restitui, *ἄχρις ἂν* suo arbitratu posuerat primus editor, puto ob sequentem vocalem: at sequente etiam vocali optimos scriptores *ἄχρι* & *μέχρι* (non *ἄχρις* & *μέχρις*) usurpasse, diserte monent veteres Grammatici. Vide Thomam Mag. pag. 135 sq. aliosque qui ibi ab
d Interpp. laudantur. Paulo post, pro *ἁλυκοὶ*, habet *ἀλικοὶ* *ms. Ep.* minus recte. Saepius id vocabulum supra occurrebat, II. 42. a. c. III. 79. b. c. d. *Mox*, *ὑπάγουσι τὴν κοιλίαν* idem *ms. Ep.* pro *τὰς κοιλίας*: sed paulo post, in *καὶ τὰς κοιλίας* consentit cum edd. & *ms. A.*

οἱ δὲ στρυφνοὶ τὰς ἐκκρίσεις ἴσχουσι. Cum deesset iam olim verbum, quod & vetustae nostrae membr. cum edd. ignorant, mendosum locum praetermisit suo more Epitomator. Perspecte vero Dalecampius, *acerbas vero excretiones sistere.* Inde CASAUBONUS: »Lego cum viris »doctis, *οἱ δὲ στρυφνοὶ τὰς ἐκκρίσεις ἴσχουσι.* Acerbos »succos adstringere adeo verum est, ut *στρυφνὸν* quasi

νστυφνὸν constet appellatum a verbo *στύφω*. « — De vo- d
cab. *στρυφνὸς* consule quae ad Timaei Lexic. Plat. collegit Ruhnken. pag. 237 sq. ed. sec. PURSANUS, non minus commode, *κατέχουσι* supplevit, respiciens quae leguntur p. 120. d. *τὸ δὲ μέλαν καθεκτικόν ἐστιν ἐκκρίσεων*. Subierat vero nobis suspicari, sic fortasse olim scriptum fuisse, *οἱ δὲ στρυφνοὶ ποιοῦσι στρυφνὰς τὰς ἐκκρίσεις*. Sic quidem *οὖρα στρυφνὰ* (monente Foesio in Oecon. Hipp. p. 472.) dixerat Hippocrates *urinas acerbas quae plurimam crudi humoris copiam continent*. Sed de hoc penes doctos Medicos iudicium esto.

Continuo deinde, ubi laudatur XENOPHONTIS *Hieron*, perperam *διαβάλλειν* legitur in una ed. Cas. 3. Superiores omnes recte *διαβάλλων* cum msstis. Ipsa Xenophontis verba leguntur pag. 714. ed. Leuncl. Bas. 1569. Ibi in Xenophontis editionibus commode *καταπεπόνηκας* in sing. legitur, quod inde apud Athenaeum in ed. Bas. & Cas. receptum est. At potuerat etiam plurali numero utentem h. l. Hieronem inducere Xenophon, quod & alibi subinde in eodem scripto fecit: quare *καταπεπονήκατε* ex *ms. A.* & ed. Ven. restituendum putavi. Ex eisdem libris *ἀνθρώπῳ* revocavi. Paulo post, cum *ἢ μὴ μαλακῆς* praeeunte ed. Bas. temere edidisset CASAUBONUS, monuit idem in Animadv. » Legunt veteres, *ἢ κακῆς καὶ ἀσθεν.* » Sane quidem *τὸ μὴ* afuerit melius. « — At non *ἢ κακῆς* dabat ed. Ven. & *ms. A.* sed *ἢ μὴ διὰ κακῆς*: quo satis perspicue vera scriptura *ἢ νὴ Δία κακῆς* indicabatur; quae non modo Athenaeo a nobis restitui debuit, sed & Xenophonti restituenda videtur. Denique & *ἔσθοντες*, quod cum ed. Ven. idem *ms. A.* dedit, nil opus erat ut in *ἐσθίοντες* ab editore Bas. mutaretur, quamvis vulgo apud Xenophontem sic scriptum legeretur. Totum istum locum haud sane inscite in hunc modum contraxit Epitomator: *Ὅτι Ξενοφῶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἱέρωνι περὶ τῶν ποικίλων ἐδεσμάτων, καὶ ὀξέων καὶ δριμέων καὶ στρυφνῶν, φησίν, ὅτι κακῆς εἰσι καὶ ἀσθενοῦς ψυχῆς ἐπιθυμήματα. ἐπεὶ οἵ γε ἡδέως ἔσθοντες*, (corrupte quidem *ἕψοντες* noster *ms. Ep.*) *οὐδὲν προσδέονται τούτων τῶν σοφισμάτων*.

AD CAP. XCIV.

Διώκεται. Sic *ms. A.* cum edd. In *ms. Ep.* *διϊώκεται*

e (sic) scribitur. Romanis, *decocta.* Vide Sueton. Neron. c. 48. & Plin. XXXI. 3, 23. ibique Harduin. not. 7. *Ibid.* *ἁλμυροὺς λόγους γλυκέσιν ἀποκλύζεσθαι νάμασιν.* Temere *γλυκέσσιν* ed. Cas. sed *γλυκέσιν* editt. vett. cum msstis. In exemplo Athenaei, quod olim Ludolfi Küsteri fuerat, adnotavit h. l. KÜSTERUS: » Alludit ad illud Platonis, *πο-* » *τίμῳ λόγῳ ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλυζόμενος.* « — Eadem Platonis verba H. Stephanus protulit in Thes. T. III. p. 303. d. quae quanam ex parte scriptorum Philosophi ducta sint, iam non in promtu habeo docere. Ad manus sunt ex *Timaeo* verba, aliquatenus huc facientia: *τὸ δὲ λόγων νᾶμα, ἔξω ῥέον, καὶ ὑπηρετοῦν φρονήσει, κάλλιστον καὶ ἄριστον πάντων ναμάτων.* pag. 400. Tom. IX. edit. Bip.

f *Ἕως ἂν καταλιπὼν τὸ συμπόσιον οἴχωμαι.* Sic recte *ms. A.* cum edd. Perperam *ἄχθομαι ms. Ep.* Continuo deinde vero, recte idem *ms. Ep.* cum *ms. A.* *πέττειν ὑμῶν τοὺς λόγους* dedit, pro *φέρειν τοιούτους λόγους*, quod erat editum. *πέπτειν ὑμῶν τοιούτους λόγους* ex Hoescheliana Epitoma laudavit Casaub.

a *τοὺς παρασάγγας, καὶ τοὺς ἀστάνδας, καὶ τοὺς ἀγγάρους.* » Pro exemplo vocum alienigenarum, qui- » bus olim usi Graeciae scriptores, affert, *τοὺς παρασάγγας καὶ τοὺς ἀστάρους.* Scribendum vero *τοὺς ἀγ-* » *γάρους*; vel *τοὺς ἀστάνδας*, quod tamen probo » minus. Utraque vox Persica: utraque optimis auctori- » bus Graecis usurpata. Multa Eustathius ad Odyss. *τ'.* » [pag. 680. sub fin.] de barbaris hisce vocabulis. « CASAUBONUS. — Mendosam vocem *ἀστάρους* tenent cum edd. ambo *codd. A.* & *Ep.* Ex duabus vocibus temere & imperite contractam esse intelliget, quisquis, quae habet Hesychius, aut alii Glossographi, in *Ἀστάνδης* & in *Ἄγγαρος*, consideraverit: ad quas voces videsis quae adnotarunt Hesychii Interpretes. Iuvabit adposuisse dumtaxat, quae apud Suidam huc facientia leguntur: *Ἀστάνδαι· οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἄγγαροι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά.* Probabile admodum mihi visum erat, utramque vocem ab Athenaeo fuisse adpositam, vetustiorem vero librarium, cuius ex exemplo nostri derivati sunt codices, a prioris initio ad extremitatem alterius fugitivo oculo aberrasse. Itaque tutissimum putavi, utramque integram adponere.

βέλτιον δ' ἦν μοι αἷμα ταύρειον πιεῖν &c. Sunt duo versus Ariſtophanis ex Equit. 83 ſq. apud ipſum Comicum ſic ſonantes: a

Βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν·
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος.

conf. extremam hanc pag. 122. & conſule BRUNCKIUM in Fragm. ex Sophoclis Aegeo num. 2. Totum hunc locum omiſit Epitomator.

παρὰ μὲν Ἀρχιλόχῳ, τὸ, πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν. b
» Iure merito CEPHISODORUS, *Iſocratis diſcipulus*, inter » *veterum dicta improba*, ARCHILOCHI iſtud ponit, *πάντα* » *ἄνδρα ἀποσκολύπτειν*. Eſt enim illi Neronis ſimile, quod » refert Suetonius: [c. 29.] *Ex nonnullis*, inquit, *comperi* » *perſuaſiſſimum habuiſſe eum, neminem hominem pudicum aut* » *ulla corporis parte purum eſſe.*« CASAUB. — Perperam *ἀποσκολόπτειν ms. A.* recte vero *ἀποσκολύπτειν ms. Ep.* cum edd. Verbum iſtud, quod proprie *decorticare*, *pelle detracta nudare* denotat, ſigillatim obſcoeno ſenſu de eo qui *glandem penis nudat* dicitur, adeoque de omni impuritatis & impudicitiae genere uſurpatur. Praeter Heſychii plura loca, vide praeſertim Etymolog. M. in Ἀποσκολυμμένος, pag. 20. & in Ἀποσκόλυπτε, pag. 25. Aliter atque Caſaubonus, Archilochi iſta verba accepit IACOBS in Animadv. in Anthol. vol. I. part. I. pag. 169. ubi *ἀποσκολύπτει* legendum ſuſpicatur, confertque illud Catulli, ex Carm. LVIII. *Nunc in quadriviis & angiportis Glubit magnanimos Remi nepotes.*

Θεοδώρῳ δέ. Poſſis e ſuperioribus ſupplere *παρὰ Θεοδώρῳ*: poſſis etiam nude in dativo caſu *εἰρημένα Θεοδώρῳ*, pro *ὑπὸ Θεοδώρου*, intelligere. » Quod ex THEODORO » neſcio quo affertur, *πλέον μὲν ἔχειν, ἐπαινεῖν δὲ τὸ ἴσον*, » ante illum dixerat Heſiodus: [Ἔργ. 641.]

» Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι.

» Qui verſiculus a Plutarcho exponitur in libello DE AUDIENDIS » Poëtis.« CASAUB.

Εὐριπίδῃ τε. Terminationem vocis Εὐριπιδ. non expreſſit ſcriba *codicis Ep.* Haud dubie vero in tertio caſu poni debuit id nomen, quemadmodum ſupra Θεοδώρῳ & Ἀρχιλόχῳ, rurſuſque infra Σοφοκλεῖ & Ὁμήρῳ. Perperam Εὐριπίδην *ms. A.* cum edd. Perperam quidem item Σοφοκλῆς δὲ habet *ms. Ep.* ubi Σοφοκλεῖ *ms. A.* cum edd. ſed mox dein Ὁμήρῳ perſpicue tenet idem *ms. Ep.* cum *A.* &

edd. Notus EURIPIDIS versiculus, ex Hippol, 612. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

c In SOPHOCLIS *vers.* 1. *ex Aethiopibus*, vitiose Τοιαῦτα τοῖσι πρὸς χαρ. erat editum: pro quo BRUNCK in Fragm. Sophoclis Τοιαῦτα τοίνυν ex coniect. scripsit. Veram scripturam, Τοιαῦτά τοι σοι dedere nostrae *membr. A.* Primum illum versum omisit Epitomator, a verbis σὺ δ' αὐτὸς incipiens: quare & Eustathius praecedentia verba proferre non potuit, ad Iliad. ι'. pag. 655, 40. ubi & Sophoclis illud dictum, & alia quae hic adferuntur, ex Athenaei Epitoma, qua sola usus est, recitavit; monuitque, benigniorem interpretationem nonnulla certe ex his admittere. Posteriora eiusdem SOPHOCLIS verba, μηδὲν εἶναι ῥῆμα σὺν κέρδει κακὸν, sunt ex Electr. vs. 61. Vocabulum ῥῆμα cum deesset edit. Ven. & Bas. adiiciendum ex Epitoma monuerat Hoeschelius, recepitque Casaub. consentientibus nostris msstis.

AD CAP. XCV.

d TIMOTHEI lepidi *versiculi*, ni prorsus fallor, anapaestici dimetri sunt: & quidem *primus*, si voculam γὰρ suppleas, & *quartus*, sunt acatalecti; versus 3. & 5. brachycatalecti; *secundus*, catalecticus in syllabam. In *vs.* 2. pro καινὰ, perperam καὶ τὰ habet *ms. A.* Recte καινὰ *ms. Ep.* cum edd. In *eod. vs.* particula ἅμα abest *msto Ep.* unde fit monometer: sed recte eam voculam agnoscit *ms. A.* cum edd.

In constituendis *duobus prioribus* ANTIPHANIS *versibus*, obsecutus sum CASAUBONO, monenti, Ἐπεὶ (quod cum edd. habet etiam noster *ms. A.*) in ἐπὶ mutandum, & post ἐκείνοις interpungendam orationem: hac adiecta interpretatione: » *Tibi nova inventa placent? Etiam illi: qui quidem* » *est persuasus* &c. « — Maiori molimine, quo usus Grotius est, (in Excerptis ex Trag. & Comoed. Graec. pag. 601.) supersederi posse iudicavi. Epitomator, omissis duobus prioribus versibus, ista tantum verba Ἐν καινὸν ἐγχ. &c. adposuit. In *vers.* 4. πολλῶν παλαιῶν ἐστι &c. recte primus Editor seriem verborum mutavit, ut desiderabat metri ratio. Nam inconcinne uterque noster cod. ms. πολλῶν ἐστι παλαιῶν habet.

e Εἶποι τις ἂν τῶν πάνυ δοκησιδεξιων. Verba ista in superioribus editionibus tamquam metro soluta & a Cynul-

co etiamnum ſuo nomine pronunciata adponebantur; ut e
Pherecratis *verſus* non niſi duo eſſent, ab illis verbis Ἐγὼ δ' ἂν incipientes. At eadem iſta Εἴποι τις &c. pro *primo Pherecratis verſu* accepit Dalecampius, & Grotius in Exc. pag. 515. quos ego ſecutus ſum. Id ipſum vero male factum iudicavit Pierson ad Moerid. pag. 16. *caſu fortuito iambum facere illa verba* cenſens: at hoc quidem cum ipſum per ſe perſuadere mihi aegre potui, tum, ne aſſentirer viro docto, plane vetuit vox haud dubie poëtica Δοκησιδεξίων. Illud vocab. Grotius vertit, *docti qui famam obtinet*: mihi rectius videbatur, *doctus qui ſibi videtur, qui docti famam adfectat*: in eamdem certe ſententiam Heſychius vocem Δοκησίσοφος interpretatur, ὁ οἰηματίας ἐπὶ σοφίᾳ.

προπίνω σοι, ἔφη, φιλοτησίαν, &c. Cum perincommo- f
da orationis diſtinctione obſcuratus olim eſſet hic locus, perſpecte Casaubonus monuit: » Reſtitue prava diſtin» ctione depravatum locum, ac ſcribe, Ἀλλὰ προπίνω σοι » ἔφη φιλοτησίαν (διψᾷς γὰρ λόγων) παρ' Ἀλέξιδος λαβὼν » ἐκ Πυθαγοριζούσης. De ſe dixit Cynulcus λαβών: non de » Ulpiano, ut male arbitratur Dalecampius. Senſus eſt: » *Quandoquidem tenet te, non vini, ſed verborum ſitis, propino* » *tibi in teſtimonium amicitiae locum hunc Alexidis, in quo* » *d e c o c t a e ſit mentio: quod tu avebas ſcire.* Ita accipitur » verbum ἀντιπροπίνειν initio libri IV, [pag. 128. a.] « — Feſtive vero mixta ſunt verba ex loquendi formula propria & tranſlata: immo pleraque ex propria loquendi formula ducta, ſed tranſlato ſenſu accepta. Propria loquendi formula erat: προπίνω σοι φιλοτησίαν, λαβὼν τὸν κύαθον (ſcil. ἐν ᾧ ἔνεστι ὁ οἶνος) παρ' ἐκείνου. Iam Cynulcus dicit, παρ' Ἀλέξιδος λαβὼν τὸν κύαθον, nempe ἐν ᾧ ὁ λόγος οὗ σὺ διψᾷς, ſcilicet dictio illa ὕδωρ ἄπεφθον, quae idem valet ac ἡ δεκόκτα. Totum hunc iocum omiſit Epitomator. Alexidis Πυθαγορίζουσα rurſus laudatur IV. 161. c. Aulus Gellius IV. 11. ait: *Alexis in comoedia quae P y t h a g o r a e v i t a inſcribitur.* In *Verſ.* 1. ſic olim ſcribebatur ἂν δ' ὠμὸν π ί ῃ. Pro quo Grotius in Excerpt. pag. 585. π ί ῃ ς ſcripſit, citra neceſſitatem activam verbi formam invehens, cum medio genere in hoc verbo uti ament Attici. Haud dubie verum erat π ί ῃ cum ſubſcripto iota: ſecunda perſona aoriſti ſec. coniunctivi medii. πίνῃ, quod *ms. A.* dabat, non ferebat metri ratio, ob

f primam ſyllabam longam. De re haec inſuper adnotavit
CASAUBONUS: » *Decoctam* vetuſtis temporibus fuiſſe co-
» gnitam, probat Deipnoſophiſta teſtimonio ALEXIDIS, ubi
» ſunt haec, *ὕδατος ἀπέφθου κύαθος*: *aquae decoctae cyathus*.
» Recte hoc quidem Athenaeus: caeterum *decoctam Nero-*
» *nianam*, cuius erat illis temporibus promiſcuus uſus, an-
» tiquioribus Graecis fuiſſe incognitam non dubitamus.
» *Vulgaris decoctae* meminit Hippocrates, Popularium libro
» VI. *Ὕδωρ ἀφεψηθὲν τὸ μὲν ὡς δέχηται τὸν ἠέρα· τὸ δὲ*
» *μὴ ἔμπλεον εἶναι καὶ ἐπίθημα ἔχειν.* «

Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ. » Ad propoſitam quaeſtionem,
» ubi extaret in ſcriptis veterum *Ταυρείου ὕδατος* mentio,
» reſpondet Cynulcus, Τὸ δὲ *Ταύρειον ὕδωρ ὠνόμασεν, ὦ φίλε,*
» *Σοφοκλῆς ἐν γαι... ἀπὸ τοῦ περὶ Τροιζῆνα π. Τ. παρ' ᾧ καὶ*
» *κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται.* Tolle laceri codicis indicium,
» & ſcribe, ἐν Αἰγεῖ. Eius fabulae argumentum divinare
» licet ex Plutarchi Theſeo. « [Fuit enim *Aegeus*, parvo
Troezeniorum oppido oriundus, pater Theſei.] » Coniectu-
» ram autem fecimus ex verbis Heſychii, cuius locum tur-
» piſſime deformatum adſcribam ut emendem. Vulgo edi-
» tum, *Ταύρειον πόμα, ἀπὸ Αἰγειταύρου ποταμοῦ Σοφο-*
» *κλῆς τροιζῆνα πάρα καὶ κρήνη ὑόεσσα.* Lego, *Ταύρειον*
» *πόμα, Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ, ἀπὸ Ταύρου ποταμοῦ περὶ*
» Τροιζῆνα, *παρ' ᾧ καὶ κρήνη Ὑόεσσα.* Absque dubio ex
» eodem fonte ſuos rivos derivarunt Athenaeus & Heſy-
» chius. Itaque eadem ambiguitas ſententiae apud utrum-
» que. *παρ' ᾧ* enim vel ad *Sophoclem* poteſt referri; *in cuius*
» *fabulis etiam Hyoeis fons nominatur*: vel ad *Taurum* flu-
» vium; *prope quem fons etiam eſt Hyoeis*, ſive *Hyoeſſa*. To-
» tidem literis haec leges apud Euſtathium Ἰλιάδ. λ'. « CA-
SAUBONUS. — Euſtathius (ut ab hoc incipiam) ad Iliad.
λ'. pag. 832. l. 41. haec habet: *Ἦν δὲ καὶ ποταμοῦ ὄνο-*
μα Τροιζηνίου, Ταῦρος. ἐξ οὗ καὶ ὕδωρ ταύριον παρὰ Σοφο-
κλεῖ. παρ' ᾧ φασι καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται. Unde
adparet, illud *παρ' ᾧ* non ad *Sophoclem* retuliſſe Euſta-
thium, ſed ad *Taurum fluvium*. Deſumſit autem iſta do-
ctus Praeſul ex Athenaei Epitoma; in qua proxime poſt
Antiphanis verſus ſupra relatos, omiſſis aliis, haec legun-
tur: *Ὅτι Ταύρειον ὕδωρ φησὶ Σοφοκλῆς ἀπὸ τοῦ περὶ Τροιζῆ-*
να ποταμοῦ Ταύρου· παρ' ᾧ καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται.
Τοιούτων φωνῶν ἐγὼ διψῶ· τοιαύτην μοι φιλοτησίαν πρό-
πινε. Vides, Epitomatorem pariter absque ambiguitate il-

Ind παρ' ᾧ ad *Taurum fluvium* referre. Quae verba in fine adiecit idem Abbreviator, Τοιούτων φωνῶν &c. non leguntur quidem ea hoc loco in pleniore opere, ac ne in superioribus quidem eadem prorsus verba apud Athenaeum vel hodie leguntur vel olim legebantur. Sed vide viri institutum moremque. Cum superiora Athenaei verba (quibus continebatur transitus, ac veluti via sternebatur ad tractandam quaestionem de dictione Ταύρειον ὕδωρ, quae initio huius pag. 122. commemorata erat) suo loco praetermisisset Epitomator; nunc, ne tamen prorsus silentio premeret flosculos nonnullos orationis, quos ibi sparserat Athenaeus, verba ista Τοιούτων φωνῶν ἐγὼ διψῶ hoc loco posuit, eisque ista Ἀλλὰ προπίνω σοι &c. ita iunxit, ut nonnihil mutaret, hisque adaptaret. Verba ista Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ sic adoptavi, ut a Casaubono partim in ipso contextu posita, partim in Animadversionibus commendata erant. Recte enim Σοφοκλῆς iam ipse Casaub. in contextu posuit, pro mendoso Σοφόκλεις, quod cum *ms. A.* habebant editt. Ven. & Bas. quasi cohaererent ista ὦ φίλε Σοφόκλεις. Idem *ms. A.* dein absque lacunae indicio sic scribit ἐν γαι ἀπὸ τοῦ &c. Ex quo fit probabile, non ἐν Αἰγεῖ scripsisse Athenaeum, sed nude Σοφοκλῆς Αἰγεῖ, eamdemque vocem Αἰγεῖ ab imperito aliquo librario in ἐν γαι fuisse corruptam. Nec enim opus erat adiecta ἐν praepositione, quae frequenter etiam omitti in huiusmodi citationibus solet. Sic eadem ipsa fabula apud Steph. Byz. in Χώρα non aliter citatur, nisi Σοφοκλῆς Αἰγεῖ. Caeterum consule omnino BRUNCKIUM, in Fragmentis ex Sophoclis Αἰγεῖ, num. 2. Tetigit etiam hunc locum PALMERIUS in Exercit. pag. 496. ubi monuit, apud Pausaniam II. pag. 188. Ταύριον nomen edi fluvii illius, de quo hic agitur.

AD CAP. XCVI.

Ἐπίστανται δ' οἱ παλαιοὶ καὶ τὸ πάνυ ψυχρὸν ὕδωρ a &c. » An *calidam* & veteres biberint in conviviis, (de » quo hic aliquid Athenaeus) disputat multis Iulius Pollux » lib. IX. « [sect. 69.] CASAUB. *Ibid.* εἰ γὰρ οἱ κρατῆρες ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τῆς ὀνομασίας ἔτυχον. Nempe, ἀπὸ τοῦ κεράσαι, a *miscendo*.

Εὔπολις μὲν *&c.* Olim continuo tenore haec ita scripta

a legebantur, Εὔπολις μὲν ἐν Δήμοις παρίστησιν, τὸ χαλκίδιον (χαλκεῖον *ms. A.*) θέρμαινέ θ' ἡμῖν (temere θερμαίνεθ' ἡμῖν ed. Caſ.) καὶ θύη τινὰ Πέττειν κέλευ'. ἵνα (κέλευε· ἵνα *ms. A.*) σπλάγχνοισι συγγενώμεθα. Quibus de verbis nonniſi haec habet Epitome: Θύη τινὰ πέττε· ἵνα σπλάγχνοισι συγγενώμεθα, φησὶν Εὔπολις. Ad iſta adnotavit haec CASAUBONUS: » Eupolidis verſus ita digere & » ſcribe:

» — — — — Τὸ χ α λ κ ί ο ν
» θέρμαινέ θ' ἡμῖν, καὶ θύη π έ π τ ε ι ν τ ι ν ὰ
» κέλευ', ἵνα σπλάγχνοισι συγγενώμεθα.

» *Calefacito nobis miliarium, & victimas cura coquendas; ut* » *ex viſceribus una ſimus & epulemur.* Mos erat veterum, » invitare amicos ad ſacrificiorum epulas. Lynceus Sa» mius, [apud. Athen. IV. 131. f.] Μάγειρ' ὁ θύων ἐστὶν, » ὁ δειπνίζων τ' ἐμέ. Accipe σπλάγχνα, ut in Suetonio » *viſcus*, de victimae parte quae non adolebatur, ſed con» vivis apponebatur. Sic ille de Vitellio: [c. 13.] *Ne in* » *ſacrificio quidem aut itinere ullo temperavit, quin inter alta-* » *ria ibidem ſtatim viſcus & farra pene rapta e foco manderet.* » Nicomachus, vetus poëta:

» Ὁμοῦ δὲ ταῖς σπονδαῖσι διαλογίζεται
» τοῖς συμπλέουσιν ὁπόταν [ὁπόσον] ἐπιβάλλει μέρος·
» τιθεὶς τά θ' αὐτοῦ σπλάγχν' ἕκαστος ἐσθίει. «

[Non *Nicomachi* ſunt iſti verſus, ſed *Diphili*, apud Athen. VII. 292. b.] » Συγγίνεσθαι σπλάγχνοις dixit pro ἐπὶ » σπλάγχνοις, *ex viſceribus epulari*: paullo aliter libro ſe» cundo [ad II. 56. d.] explicabamus ξυγγίνεσθαι δρυπέ» πεσιν, pro *comedere*. Hic ξυγγίνεσθαι id potius eſt quod » Latinis *una eſſe*. Iuvenalis: [V. 17.] *Tertia ne vacuo* » *ceſſaret culcitra lecto, Una ſimus, ait.* De iſtis, τὸ χαλ» κίον θέρμαινέ τε, praetermittenda non ſunt quae ſcribit » Pollux: [IX. 69.] Ἐγὼ δὲ τὸ ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζού» σαις Ἀριστοφάνους εἰρημένον, τὸ χαλκίον θερμαίνεται, » οὕτω πως ἤκουον, ὡς εἰς πότον εὐτρεπιζομένων τῶν γυ» ναικῶν. ταὐτὸν δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Δήμοις » ἐστὶν εἰρημένον: vide quae ſequuntur. « — Imprudentibus nobis exciderat, ut χ ά λ κ ι ο ν antepenacute in contextu ſcriberemus: χ α λ κ ί ο ν corriget ſtudioſus lector, penacute. πέττειν nil opus erat, ut in πέπτειν mutaret Caſaub. Quin potius conſtanter fere, ubi per ττ ſcriptum id verbum in edd. legitur, ττ dare meliores libros

iam ſaepius vidimus. Ut autem verborum *τινὰ* & *πίττειν* inter ſe ſedes permutarentur, metri ratio utique poſtulabat. Poteſt vero pronomen *τινὰ* vel ad ſubſtantivum *Ξύν* referri, vel pro accuſativo ſing. maſc. accipi, ut hoc dicat poëta, *κέλευέ τινα πίττειν Ξύν*: ſed priorem equidem rationem praeferam.

In Antiphanis *verſ.* 1. pro *δέ μοι* commodius *δ' ἐμοὶ* ſcribetur cum Brunckio, in Notis ad Ariſtoph. Plut. vſ. 884. In *verſ.* 2. perperam *μηδὲν ὄψομαι* habent ed. Ven. Baſ. & Caſ. 2. 3. Recte *μηδέν' ὄψομαι* ed. Caſ. 1. In *ms. A.* plene etiam *μηδένα* ſcribitur; ſic & *verſ.* 3. *ἔχοιμι*: quorum utrumque teneri etiam poterat. *Verſ.* 3. *ἐὰν δ' ἄρα στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρα.* Galenus, in Lexico Hippocratico, verbum *στρέφει* interpretatur *στρόφον παρέχει*, id eſt, *tormina adfert, torquet.* Eam rationem ſi ſequamur, nominativus hic intelligendus fuerit *τὸ ὕδωρ*, nempe *frigida aqua;* quia *calidam nolle ſe* dicit is qui loquitur. Fortaſſe vero imperſonaliter etiam accipi poterit id verbum, intelligendo *ἐὰν στρόφος τις στρέφῃ με*, *ſi me tormen quodpiam invadit.*

Verſ. 5. *παρὰ φερτάτου δακτύλιος ἔστι μοι δραχμῆς.* Casaubonus, *Φερτάτου* initiali literâ maiuſculâ, ut nomen proprium ſcribens: » Errant, inquit, qui Antipha» nis hunc *verſum*,

» *παρὰ Φερτάτου δακτύλιος ἔστι μοι δραχμῆς*,

» putant emendationis egere. *Anulum* intelligit de genere » eorum, quos *Phyſicos* vocabant. His putabant ineſſe » vim ſanandi, aut potius avertendi morbi. Ariſtophanes, » [Plut. 884.]

» — — *φορῶ γὰρ πριάμενος*

» *τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.* «

— Quibus ex Ariſtophanis verbis probabile utique videri poterat, ſicut ibi *Εὐδάμου*, ſic & hic apud Antiphanem *Φερτάτου*, pro proprio nomine eſſe accipiendum: in quo praeivere Caſaubono cum alii, tum Dalecampius, & ante hunc Eraſmus, in Adagio, *Non ineſt remedium adverſus ſycophantae morſum;* ſuffragatusque, cum aliis, Brunckius eſt, in Notis ad Comici Plut. l. c. At quum nusquam, quod ſciam *Φέρτατος* ut proprium viri nomen occurrat; malui cum viro docto Dutheil, in Notis msstis, pro communi & adpellativo, quod aiunt, accipere, & *praeſtantiſſimum annulorum* eius generis *artificem* intelligere;

perinde ac si φερτάτου δακτυλιουργοῦ vel δακτυλιογλύφου dixisset poëta.

Ἐν δὲ Ἀλειπτρίᾳ. Perperam Ἀλειπτρίᾳ ed. Ven. & Bas. cum *ms. A.* Ἀλεπτρίᾳ ed. Cas. Dein, cum post eam vocem nulla prorsus distinctio in vett. editt. esset posita, commode ista verba φέρεται - - Ἀλέξιδος in ed. Cas. 1. parentheseos signis erant inclusa; quae signa in ed. Cas. 2. & 3. temere rursus sublata sunt Utique vero φέρεται δὲ τὸ δρ. malim cum KOPPIERS in Observ. Philolog. pag. 26 sq. De *versibus*, qui sequuntur, Ἐὰν δὲ τοὐργαστή-
c ριον &c. sic praecepit CASAUBONUS: »In iis trochaicis,
» qui afferuntur ex ALEXIDIS *Aleiptria*, sive *Unctrice*, in-
» terpretes nihil viderunt. Sensus est: *Si officinam nostram*
» *infamaveritis, hauriens ferventem aquam de medio lebete, ma-*
» *ximam trullarum in vos effundam.* Distinctiones aliquot alie-
» nis locis positas ita restitues: Ἐὰν δὲ τοὐργαστήριον ποιῆτε
» περιβόητον, κατασκεδῶ, νὴ τὴν φίλην Δημητρα, τὴν με-
» γίστην ἀρύταιναν ὑμῶν, ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέβητος
» ζέοντος ὕδατος. In malam partem debet accipi τὸ, πε-
» ριβόητον ποιεῖν. Haec dicebat ancilla aliptae, adolescen-
» tium, qui comessabundi fores pulsabant, petulantiam
» castigans, propriae infamiae metu. βάψας ἀρύταιναν quid
» sit, [nempe idem ac βάψαντα τὴν ἀρύταιναν ἀρύειν, *im-*
» *mersa trulla aquam haurire*] ad Theophrastum satis expo-
» suimus. [p. 225 sq. ad cap. 9. περὶ Ἀναισχυντίας.] Iunge
» ὑμῶν cum κατασκεδῶ. Deinde scribe: εἰ δὲ μὴ, μηδέποθ'
» ὕδωρ πίοιμ' ἐλευθέριον, id est, *nisi id fecero, ne fiam un-*
» *quam libertatis compos.* Etsi verum est quod dixit Plautus:
» *hoc poëtae faciunt in comoediis; omnes res gestas esse Athenis*
» *autumant*: interdum tamen aliter se habet, & fingitur ἡ
» σκηνὴ τοῦ δράματος esse non Athenis Atticis, sed in alia
» urbe Graeciae. Videtur id factum ab eo poëta, cuius
» haec sunt. Allusit enim istis verbis ad morem *Argis* ser-
» vatum, ut manumissi haustum biberent aquae e fonte Cy-
» nadra. Eustathius: [ad Odyss. ν'. pag. 525. l. 4.] Ἐν
» Ἄργει Κυνάδρα κρήνη, ἐξ ἧς ἔπινον οἱ ἐλευθερούμενοι. ὅθεν τὸ
» ἐν Κυνάδρᾳ ἐλευθέριον ὕδωρ παροιμιακῶς ἐπὶ τῆς κατ'
» ἐλευθερίαν ζωῆς. *Liberae aquae* meminit & Pausanias in Co-
» rinthiacis. [ὕδωρ Ἐλευθέριον καλούμενον. Pausan. II. 17.
» p. 147.] Sed fuisse videntur inter servos & servas usitata
» olim genera loquendi, εἴθε πίοιμι τὸ ἐλευθέριον ὕδωρ: &
» contra, μηδέ ποτε πίοιμι ὕδωρ ἐλευθέριον, nisi hoc aut

» illud fecero. Alludebat horsum mulier illa, quam Xe- c
» narchus poëta faciebat iurare τὸν φρικτότατον ὅρκον, ut
» narrat auctor lib. X. [pag. 440. e.]

» — Ἐμοὶ γένοιτο, σοῦ ζώσης, τέκνον,
» ἐλεύθερον πιοῦσαν οἶνον, ἀποθανεῖν.

» Serva erat quae loquebatur: voluit dicere, *Utinam,*
» *priusquam moriar, libertatem possim consequi!* sed prae amo-
» re vini temulenta anus *vinum* ἐλευθέριον dixit, cum *aquam*
» deberet. Caeterum *de Fabulae* istius, cui index Ἀλείπτρια,
» *auctore*, ne veteribus quidem constabat. Athenaeus, *vel*
» *Antiphanem* ait esse, *vel Alexidem*: Iulius Pollux Amphi-
» di attribuit. Sic ille scribit lib. VII. c. 3. [sect. 17.]
» Τοῦ δ' ἀλείπτου οὐκ ὄντος ἐν χρήσει, ἀλείπτριαν εἰρήκα-
» σιν οἱ μέσοι κωμικοὶ, καὶ Λυσίας ἐν τῷ Διοφάντου περὶ
» χωρίου. Ἄμφιδος δὲ καὶ δρᾶμα ἐστὶν, Ἀλείπτρια. Sic
» scribendus hic Pollucis locus. « — Poëtae verba, quum
veluti nullo metro adstricta vulgo adposita essent, per
iustos versus distributa dedi: quos non esse *trochaicos* ver-
sus, ut nescio quo pacto Casaubonus sibi persuaserat,
sed perfectissimos iambicos octonarios, pridem monue-
rat Pierson ad Moerid. pag. 216. & post hunc Koppiers
in Observ. Philol. pag. 27. Nec vero ullum verbum, ac
ne litera quidem fuit mutanda: nisi quod *vers.* 4. adiicien-
dam μὴ particulam non minus metri, quam sententiae,
ratio clamaverit. De usu verbi βάπτειν, quem notavit
Casaubonus, confer quae docuit Valckenar. ad Euripid.
Hippol. vs. 123. & Hesychii Interpp. voc. βαπτάν. To-
tum istum Athenaei locum, itemque quae ex Platone
mox adferuntur, omisit Epitomator.

Πλάτων δ' ἐν τετάρτῳ Πολιτείας. Vide Plat. de Repub.
lib. IV. pag. 296 sq. ed. Massey. Quod ἐν πρώτῳ Πολ.
legebatur in edd. & *ms. A.* (id est, ἐν Α'. pro ἐν Δ'.) eius
erroris fons in aprico est. Monuerat etiam Casaub. » Vel
» Athenaei error est memorialis, vel librariorum qui ista
» scripserunt: nam locus est libro quarto. Non semel ob-
» servavimus, α & δ sedes invicem permutasse in manu
» exaratis libris. « — *Ibid.* ἢ καὶ ἐνὶ λόγῳ. Pro vulgato
ἐν ὀλίγῳ, istud ἐνὶ λόγῳ, quod ex Platonis codicibus non-
nullis adfertur, eo minus dubitavi recipere, quo facilius
ista inter se permutari potuerunt; hoc potissimum loco,
ubi vox ὀλίγου, quae modo praecesserat, animo & oculis
librariorum obversabatur. Apud Polybium corrupte παρ'

c ὀλίγον ſcriptum vulgo vidimus, pro παρὰ λόγον, XII. 22, 4. & κατ' ὀλίγον, pro κατὰ λόγον, VIII. 2, 6. & IX. 20, 3. Sic οἱ ὀλίγοι, pro οἱ λόγοι, in codicibus nonnullis Epicteti, Diſſert. I. 3, 4. & ἐν ὀλίγοις, pro ἐν λόγοις, in Simplicii Comment. in Enchirid. pag. 208. b. edit. Heinſ. Viciſſim vero παρὰ λόγον corrupte etiamnum legitur apud Polyb. II. 70, 2. pro παρ' ὀλίγον: qui error cum obſervationem noſtram olim effugiſſet, de eo corrigendo dehinc monui in Notis ad locum modo citatum ex Simplicii Comment. in Enchiridium, in Epicteteae Philoſophiae Monument. Tom. V. pag. 392 ſq. *Mox*, πώματος per ω ſcripſi cum ed. Ven. & Baſ. & *ms. A.* & paulo poſt iterum cum eodem *ms. A.* Quamquam & probum erat πόματος, quod utrobiqne apud Plat. editur, & apud Athen. in ed. Caſ. & poſteriori quoque loco in ed. Ven. & Baſ. *Dein*, προσῇ ex ed. Ven. & Baſ. & *ms. A.* reſtituir, ubi praeter rem προσείη poſuerat Caſaub. quod apud Plat. vul-
d go editur. Sed πολλὴ ἡ δίψα recte ed. Caſ. ubi vitioſe πολλὴν δίψα editt. vett. cum *ms. A.* Tum vero, poſt δίψα interſerto *commate*, ſic pergebant edd. cum *ms. A.* ἢ ὅτι τὴν πολλ. ubi ἢ ex editt. Platonis in ᾖ mutavi, & cum δίψα iunxi; ὅτι vero tenui, quamquam in Platonis editionibus non compareat. Denique & καὶ αὖ τὸ πεινῆν ex Plat. correxi.

Σῆμος δὲ ὁ Δήλιος. Saepius laudatus Noſtro ſcriptor Semus: cuius nomen h. l. in *ms. Ep.* ex Σῆμος in Σῆλιος corruptum eſt, tam in contextu, quam in ora libri, ubi auctorum citatorum nomina rubro ſcripta repetuntur. Et vetus quidem ille error erat, nam & ex *ms. A.* eamdem ſcripturam adnotatam video. Eadem erroris cauſſa, ex qua viciſſim etiam μ literam ſubinde pro λι perperam poſitam vidimus; de qua permutatione ad III. 95. b. & 106. f. dictum eſt. vide pag. 232 ſq. harum Animadv. Recte Σῆμος h. l. correxerunt editores.

ψυχεῖα κατεσκευάσθαι. ψυχία edd. cum *ms. A.* ψυχεῖα autem membranas (neſcio quas) dare ait Caſaub. Recte id quidem: & ſic noſter *ms. Ep.* indeque Euſtathius Iliad. λ'. pag. 812, 14. quemadmodum ſcribendum monuerat etiam H. Steph. in Theſ. T. IV. 740. d. *Ibid.* χλιεροῦ ὕδατος. χλιαροῦ edd. ſed χλιεροῦ h. l. dedere *mss. A.* & *Ep.* itemque Caſauboni codices: qui quidem libri omnes continuo deinde in χλιαρὸν conſentiunt; ne id qui-

dem male, nam perinde utrâque formâ efferebatur no- d
men: (vide III. 110. f. not. coll. cum III. 96. e. d.) & potuit praefertim unus fcriptor hac forma uti, alius illâ. Scripturam quidem per ε folam adnotavit Hefychius: apud Etymologum utraque occurrit, fed frequentius, & unice ex profeffo, ifta per α. *Ibid.* ὕστερον κομίζονται. Nifi prorfus deletam malueris vocem ὕδατος, quam temere hic repetitam cum editis habet *ms. A.* fed ignorat Epitome; admodum utique probabile videri debebat, effe eam ex ὕστερον ortam. Prorfus inducendam vocem cenfuerat Cafaub. in Animadv. fuffragante CORAYO. Pro καταθέντες, idem vir doctus CORAY καθέντας malebat, a καθίημι; provocans ad id quod pag. 124. e. vulgo legebatur, εἰς τὸ φρεῖαρ -- τὸν οἶνον τοῦ θέρους καθεικέναι. At huius quidem fcripturae aliam ibi effe rationem, hîc vero fatis commode ferri poffe vulgatam fcripturam, quam tenet uterque nofter codex, vifum mihi erat. — » κομίζονται, eft *referunt domum*: non, *hauriunt.* Obfervan»dum eft quod ait, *aquam iniici in haec frigidaria quae fit* » *tepens.* Poteft intelligi, quae propter anni tempus in» tepuerit: poteft etiam accipi de quaefito tepore admota » ad ignem aqua. Nam, ut quam frigidiffima fiat aqua, » calefacienda prius eft quam in fpecum demittatur aut » puteum. Cauffam explicat Alexander eo problemate » cuius initium, Διὰ τί τὸ θερμαινόμενον καὶ εἰς φρέαρ » χαλώμενον ψυχρότατον ποιεῖται. Similis ratio frigefa» ciendae aquae eft, quam ex *Protagorida* mox defcribit » auctor: fole enim prius calefaciebant. « CASAUB.

De *Attico* vocabulo μετάκερας conf. II. 41. d. & ibi notata.

SOPHILI nomen, recte Σώφιλος in edd. & *ms. A.* Per- e
peram Σόφιλος fcribitur in *Ep.* Huic poëtae in *ms. Ep.* tribuuntur verba illa, quae ALEXIDIS effe docet plenius opus. Ibi in *verf.* 2. cum ad Grammaticam rationem commodus, tum ad fulciendum labans metrum neceffarius erat articulus τὸ, quem ante μετάκερας inferuimus, praeeunte BENTLEI in Emend. ad Philemonis Reliq. pag. 113. Temere verba ifta Philemoni auctori adfcripferat Clericus, in Philemonis Fragm. pag. 308.

AD CAP. XCVII.

Οἴδασιν. Ὅτι ᾔδεισαν *ms. Ep.* ALEXIDIS teftimonium

e ex *Parasito* deest Epit. Quum *vers.* 2. vulgo *μέτα* legeretur, & *vs.* 3. *ἀραρότος* minuscula scriberetur initiali litera, *μετὰ* pro *μέτα* legebat CASAUBONUS, haec adnotans: » Nae male de nobis meriti sunt, qui istud ALEXI»DIS e Parasito testimonium primi sic scripserunt, *Καὶ »γὰρ βούλομαι Ὕδατός σε γεῦσαι· πρᾶγμα δ' ἐστὶ* [*μοι*] *»μετὰ φρέατος ἔνδον ψυχρότερον ἀραρότος.* Quid signifi»cant postrema verba? aut quid est *φρέαρ ἀραρός*? Lege *»ψυχροτέρου Ἀραρότος. Volo*, ait, *aquam tibi propinare: mi»hi autem res est cum puteo*, id est, *puteum habeo, frigidio»rem Ararote.* Araros, [Aristophanis filius,] poëta co»micus, non inter primos, ac ne secundos quidem. In»de occasio venustissimi ioci. Simillime Gnathaena Di»philum poëtam risit, cum coenanti apud se, & frigidam »laudanti, *Non mirum*, inquit: *ego enim aquam frigefacio »iniectis in lacum comoediarum tuarum prologis.* Vide lib. XIII. »[pag. 580. a.] De Ararote dictum nobis cap. IX. « — Quae ibi (ad III. 86. d.) de hoc Poëta dixit Casaubonus, in Indice Auctorum referemus. De quo quae hic adnotavit doctus Animadversor, perspecte illa quidem monita sunt: at sic nondum persanatum fuisse locum TOUPIUS docuit, Emend. in Suid. P. III. pag. 403. *μέγα* pro *μέτα* vel *μετὰ* legendum monens, ut sit *πρᾶγμα δ' ἐστί μοι μέγα φρέατος, est autem mihi puteus egregius.* Sic de muliere loquens Eubulus, apud Nostrum XIII. 559. c. *μέγα πρᾶγμα*, i. e. *excellentem mulierem* dixit. Eamdem emendationem, ignorans Toupium, suo etiam nomine proposuit CORAY. » Idiotismus, inquit, nemini non notus: » *φρέατος μέγα πρᾶγμα*, ut *συὸς μέγα χρῆμα.* « Conf. Xenoph. Cyrop. I. 4, 8, & Viger. de Idiosm. III. 13, 1. Mihi vero vel sic etiamnum *tertio versui* medela adferenda visa erat, pro *φρέατος*, vel *φρεατίου* scribendo vel *φρεατός τι*: cum penultimam in *φρέατος* necessario brevem esse existimarem, ut apud Homer. Iliad. φ'. 197. & in Strattidis vs. 3. apud Nostrum III. 124. d. Sed nulla opus esse novatione intelligo: nam & *φρέατος penultimâ syllabâ longâ* (quasi ex *φρεάατος* contracta) perinde usurparunt auctores omni exceptione maiores. Sic certe non modo Apollodorus Gelous apud eumdem Nostrum pag. 125. a. sed & Aristoph. in Pac. 578. & in Eccles. 1004.

f *Ὀνομάζει δὲ - - φρεατιαῖον ὕδωρ οὕτως.* Putes fortasse, vocem *οὕτως* referri ad testimonium *Hermippi*, quod hic

adpositum olim ab Athenaeo, praetermissum esset librariorum negligentiâ. Qua in persuasione fuisse video Editorem Basileensem, *defectus signum* post οὕτως ponentem, quod & in ed. Cas. superest. At nihil desideratur. οὕτως ad praecedens verbum ὀνομάζει refertur. cf. III. 76. a. & notata ad III. 92. e. pag. 122 sq. harum Animadv.

Alexidis *versiculos* ex *Mandragorizomena* Excerptis suis inseruit Grotius pag. 577 sq. cuius versionem Graecis nostris subiecimus, in uno versu quinto paululum ab ea discedentes. *Vers.* 1. » *Hominum genus* vocat φυτὸν poëta; » cum ait, Εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν; Plato» nis vox est, ἄνθρωπος φυτὸν οὐράνιον, οὐκ ἔγγειον. « Casaub. — Platonis dictum illud ridet alius poëta in Anthol. Brunck. T. II. pag. 432. num. 22. ad quem locum consule quae adnotavit Iacobs Animadv. Vol. II. Part. III. pag. 257. *Vers.* 4. Iungunt συγγενεῖς ἔχοντες *ms. A.* & ed. Ven. post ἔχοντες interpungentes orationem. Et a vetus is error fuit: itaque & *ms. Ep.* desinens in συγγενεῖς ἔχοντες, praetermissis nonnullis versibus dein sic pergit, πάλιν γλιχόμεθα &c. Sed in eo errore latens verum nunc demum video. Post συγγενεῖς *vers.* 3. utique interpungi oratio debuit; in quarto versu vero sic distinguenda verba:

Ἔχοντες, οὐδὲν εὐποροῦμεν τοῖς πέλας.

Hac sententiâ, *Utut (divitias) possideamus, aliis tamen non sumus divites*, i. e. *nihil impertimus.*

Vers. 5. Grotius, pro οὐ φέρομεν, citra necessitatem κοὐ φέρομεν scripsit. Tum κακῶς in κακοῖς mutans, sic interpretatus est illum versum: *Conferimus quippe, sed conferimus pessimis.*

Vers. 6. » Ita [in edd.] scribitur, Ἀκτῆς τροφῆς δὲ τῆς » καθ' ἡμέραν. Mendose: neque ad rem facit, quod ἀκτὴ » apud Homerum de *farina* dicitur. Scribe, Κἀκ τῆς τρο» φῆς: vel, Κἀν τῇ τροφῇ δὲ τῇ καθ' ἡμ. « Casaub. — Perspecte id quidem vir doctissimus: sed ad coniecturas confugere nil opus fuit nobis, quibus commodissimam scripturam Τἀκ τῆς obtulere optimae nostrae *membr. A.* Τὰ ἐκ τῆς τροφῆς (abundante ἐκ praepositione) idem valet ac τὰ τῆς τροφῆς, & τὰ valet κατὰ τὰ, ut sensus sit, *Quod adtinet ad quotidianum victum.* Editorum tamen scripturam hactenus defendit Toup in Cur. Noviss. in Suid.

a pag. 209. ut Ἀκτῆς quidem teneat, ſed alia multa mutet, ſic legens:

Ἀκτῆς τροφῆς δεῖ; τῆς καθ' ἡμέραν πάλιν
γλιχόμεθα τῆς μάζης ἐὰν λευκὴ παρῇ, &c.

Quae quidem poſt id, quod nobis codex noſter largitus eſt, nemo facile deſideraverit.

Verſ. 8. De *ζωμῷ μέλανι* conf. IX. 379. e. Nec vero ſolis Lacedaemoniis proprium fuiſſe *ius nigrum*, vel ex hoc loco intelligitur. Monuit hic CASAUB. » Mazam candidam » in ius nigrum intingebant, cuius & M. Tullius [Tuſc. » V. 34.] meminit. Sed mirum iuri nigro aliud potius » opponi quam ius album. Nam de *maza* item *ſequens* » *verſiculus* eſt exponendus? niſi referre volumus ad ocu» lorum *ὑπογραφάς*: nigro enim inficiebant ſibi eam par» tem quam formoſam volebant videri. Notabis *δευσοποιὸν* » *χρῶμα nigrum* dici hoc *verſu* [9.] *τὸ καλὸν δὲ χρῶμα* » *δευσοποιῷ χρώζομεν*: cum proprie omnis *ſuaſus* color, » ut Latini loquuntur, *δευσοποιὸς* appelletur.« — Quod dicat poëta, *albae mazae* aptari *ius nigrum*, nihil in eo incommodi video equidem. Quod vero *verſ.* 9. *τὸ καλὸν δὲ* &c. ſcribitur, habet id utique eam ſpeciem, ac ſi ibi de alia re, atque ſuperiori verſu, ageretur. Et, per ſe ſi ſpectes, recte interpretatum dicas Dalecampium, *ſpecioſum colorem indelebili nos alio tingimus.* Nam ea eſt notio vocabuli *δευσοποιὸς*, *plane imbutus*, *indelebilis* color, *qui elui nequit.* cf. Suid. & Heſych. Sed quod ſi cum ad praecedentia tum ad ſequentia attendas, videtur & hîc utique de re ad *victum* pertinente agi; quam in partem Grotius accepit: in eam vero partem commodius videri debebat *τὸ καλόν τι*. Ita vero *τὸ δευσοποιὸν* de *nigro* colore fuerit accipiendum.

Verſ. 11. *τὸ δ' ὄψον ἐὰν μὴ θερμὸν ᾖ, διασύρομεν.* » Scri» pſimus ut erat in membranis, *τὸ δ' ὄψον* &c. *Opſonium* » *niſi calidum apponatur*, *vituperamus*: ſic etiam in Epitome. » Vulgo, *τὸ δ' ὅλον*: unde fecit Dalec. *τὸν δοῦλον*; non » ineptâ quidem coniecturâ, ſed quae veritati non de» beat facere praeiudicium. Quantopere *fervente*s cibos ex» petierint veteres, admonuimus lib. I. cap. VI. [ad I. 6. » c. Animadv. T. I. p. 75.] Si *ὄψον* velis *piſcem* interpretari, » non pugnabo.« — Commodiſſima ſane & optima ſcriptura, *τὸ δ' ὄψον*: ſed, quod & *membranas* (i. e. Italicos codices, quorum Excerptis uſus eſt) & *Epitomen* eamdem

dedisse Casaubonus ait, etiam atque etiam mireris. Nam a & nostrae vetustissimae omnium *membr. A.* & optimus noster *cod. Ep.* in suspectum atque etiam plane mendosum ὅλον cum editis consentiunt; nec vetus interpres Natalis Comes in Florentinis codicibus aliud invenerat, nec ex Vaticano codice in Aegianis Excerptis adnotatum quidquam hic reperio. Quare prope absum, ut Casauboni h. l. non fidem quidem, sed ἀκρίβειαν habeam suspectam, accidisseque ei existimem, quod iam alias subinde observavimus, ut, quam e nescio cuius docti viri coniectura adnotatam alicubi scripturam reperisset, & in contextu posuisset, eamdem deinde, cum Animadversiones suas scriberet, immemor unde eam accepisset, msstis codicibus acceptam tulerit.

Vers. 12. τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπυτίζομεν. ἐκπιτίζομεν edebatur: quod verbum ex uno hoc Athenaei loco citans H. Stephanus in Indice Thesauri, *pitissando exhaurire* interpretatus est: quod ipsum verbum *pitissare* tenens Dalecampius, cum sentiret quam esset incommodum, negationem adiecit, *ne pitissamus quidem.* (vide mox Animadv. ad vs. sq.) Grotius, *bibimus cum fastidio;* coniectura usus, perinde atque Dalecampius, non certa ratione. Percommode vero ἐκπυτίζομεν dedit uterque noster codex, i. e. *exspuimus*, *exsputamus.* Apud Suidam legitur Πυτίζω, πταίω, ubi πτύω oportuisse recte H. Steph. in Ind. Thes. monuit, praeeunte Etymologico M. col. 697 sq.

Vers. 13. ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν. » *Abyrtaca* Persici inventi cibus erat, quem acrimonia commendabat. « [cf. II. 68. a. & ibi Animadv. T. I. p. 456.] » Theopompus, [apud Suid. in Ἀβυρτ.]

» Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων
» πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

» Huic affinis fuit alius cibus, quem νεοδάρτην vocabant: » Hesychius scribit esse ἔδεσμά τι ἀβυρτακῶδες. Nec ἀβυρτάκη solum legas, sed etiam ἀβύρτακος, ut apud Polyaenum lib. IV. Ἐκβακχεύειν ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαις dixit » comicus, pro ἐπιμαίνεσθαι ταῖς ἀβυρτ. quod usitatius » est; *perdite amare, & cum furore expetere.* Contrarium » est in superiore versu, ἐκπιτίζομεν: quod mutant male » in οὐ πιτίζομεν. Ἐκπιτίζομεν est, *lente & cum fastidio bibimus quasi pitissantes: vel degustare experiundi gratia vix » sustinemus:* hoc enim est *pitissare*, ut notum ex Teren-

» tio. « CASAUB. — Interpretatio iſta verſus ſuperioris ferri poſſet, ſi ſimplex adeſſet verbum πιτίζομεν, non ἐκπιτίζομεν. Sed haud dubie recte ibi a nobis codicum reſtituta eſt ſcriptura.

b Δεξικράτης δ', ἐν τῷ ἐπιγραφ. &c. Citat ex h. l. titulum illius dramatis Suidas, in Δεξικράτης, diſerte nominans *tertium librum τῶν Δειπνοσοφιστῶν Athenaei.* Poëtae illius verba olim nullâ habitâ metri lege continuo tenore ſcripta legebantur: nec ego, quod genus ſit metri, certo confirmare auſim: ſuſpicatus autem eram, eſſe iambicos verſus octonarios, quorum priori deeſſent tres pedes cum dimidio, poſteriori vero pes poſtremus. Refragari tamen huic rationi intelligo prioris verſus verbum poſtremum πίνω, penultimam longam habens. Denique, verum ſi quaeris, fuerint plane duo ſenarii, ſic digerendi:

Εἰ δὲ μεθύω, καὶ χιόνα πίνω, καὶ μύρον
ἐπὶ στόματος, κράτιστον Αἴγυπτος ποιεῖ.

Quorum in priore, primus & tertius pes dactyli ſunt; in poſteriore, ſecundus eſt anapaeſtus, quem in ea ſede non reſpuit Comoedia. Vocab. στόματος vſ. 2. pro κεφαλῆς, aut προσώπου accepi. De more potantium, caput unguentis delibuendi, vide infra, lib. XV. pag. 691 extr. & ſq. Caeterum, quum haud ſatis integra videri potuerit oratio, ſic fortaſſe ſcriptum oportuiſſe ſuſpicatus eſt CORAY: καὶ μύρον ἐπὶ στόματος φέρω (vel ἔχω) κράτιστον ὧν Αἴγυπτος ποιεῖ. Haec, & quae ex Euthycle & Xenoph. ſequuntur, omiſit Epitomator.

Εὐθυκλῆς δ' ἐν Ἀσώτοις ἢ Ἐπιστολῇ. » Ita ſcribi recte, pro» bat Suidas, [in Εὐθυκλῆς] qui huius loci meminit. Pau» ciſſimas ediderat fabulas: unicam invenio praeter iſtam. » Laudatur enim in *Atalanta* a Paroemiographis, in prover» bio Βοῦς ἕβδομος. Apud Pollucem lib. VI. cap. 37. [ſect. » 161.] fortaſſe ſcribendum, καὶ ἡμίκακον δὲ Εὐθυκλῆς » λέγει καὶ Σοφοκλῆς. Nam quis ille *Euclides*, quem no» minat vulgata eius loci lectio? *Aſotum*, vel *Aſotos*, » plures Graeci Comici docuerant: etiam e Latinis En» nius atque Caecilius; cuius poëtae itemque Afranii *Epi» ſtolam* quoque laudant Feſtus, Priſcianus, Nonius. « CASAUB.

c Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημ. Nempe Prodicus Sophiſta apud XENOPH. *Memorab.* II. 1, 30. Paulo poſt, corrige operarum errorem, quae perperam Ἱστορίας poſuere pro Ἱστορίαις.

AD CAP. XCVIII.

Ἔψυχον. Sic recte mss. Perperam ἔψυχρον olim edd. quod corrigi iussit Casaub. In STRATTIDIS *verf.* 1. pro Οἶνον γὰρ πιεῖν, transpositis verbis, Οἶνον πιεῖν γὰρ scribendum monuerat metrica ratio: ibidem vero, pro οὐκ ἂν, quod erat editum, οὐδ᾽ ἂν dedit *ms. A.* (In *Epit.* desunt Strattidis verba.) Dein εἰς recte ed. Cas. Perperam εἰς ed. Ven. & iunctis duabus vocibus εἰσδέξαιτο ed. Bas.

Καὶ ὁ Λύσιππος ἐν Βάκχαις. Sic recte ed. Cas. 2. 3. Vitiose Βάκχοις edd. vett. cum *ms. A.* quod corrigi iussit CASAUB. » LYSIPPI *Bacchas* (inquit) ex Athenaei » lib. III. & VIII. nominat Suidas. Pollux quoque memi- » nit lib. VII. cap. XVII. & cap. XI. « — (sect. 77. & 89. item lib. X. sect. 50. & 154.) Alia quae de LYSIPPO h. l. monuit idem Casaubonus, in Indice Auctorum exhibebimus. Quod Suidas, in Λύσιππος, poëtae huius Βάκχας citari ait ab *Athenaeo* ἐν γ'. Δειπνοσοφιστῶν & ἐν η'., adiici id debet illis Suidae testimoniis, quae in Praefat. ad Athen. T. I. pag. XIV sq. not. *x.* protuli: reperitur enim etiam nunc *Baccharum* LYSIPPI mentio apud Nostrum (praeter hunc locum) lib. VIII. p. 344. e. vel f. In *Verf.* 2. ἐς τὸ φρέαρ habent *mss. A. & Ep.* quod metri caussa recte in ἐς τὸ φρεῖαρ mutavit primus Editor. Dein vero *ibid.* μοὶ δοκεῖν opportune dedit *ms. A.* quae ipsa scriptura manifeste etiam indicabat, quod iam alioqui probabile mihi visum erat, *versu tertio* pro καθεικέναι, quod tenent ibi libri omnes, καθεῖκεν ἕ, i. e. *demisit se*, scriptum oportuisse. Quamquam enim verbum καθιέναι etiam reciproce haud raro usurpatur, intelligendo ἑαυτὸν; (vide Lexic. Polyb. pag. 313.) tamen hoc loco, ubi καθεικέναι simul ad τὸν οἶνον, simul ad *ipsum qui sese in puteum coniecit*, pertinet, necessario pronomen reciprocum diserte erat adiiciendum.

Ψύξον τὸν οἶνον, Δωρί. Quod tacite hic edi curavit Casaubonus Δωρίων, id ex Epitoma Hoescheliana sumsisse videtur; noster quidem sic habet *codex Ep.* Quod non improbo quidem: sed tenendam *codicis A.* scripturam putavi; e quo tamen accentum in hoc nomine non video notatum. Δωριὰς, ancillae nomen est, VIII. 338. e. f. ut apud Terentium in Eunucho, ubi quidem perperam *Do-*

ryas vulgo editur : sed & Δῶρις, sive (ut apud Suidam scri-
bitur) Δωρὶς, Δωρίδος, ὦ Δωρί: ubi tamen Δῶρις, Δώριδος,
ὦ Δῶρι, malebam; nam Δωρὶς regionis nomen est.

Πρωταγορίδης δ' ἐν δευτέρῳ τῶν Κωμικῶν Ἱστοριῶν, τὸν
e Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν ποταμὸν διηγούμενος
πλοῦν. PROTAGORIDES, *Cyzicenus*, (Athen. IV. 176. a.)
non aliunde nisi ex Athenaeo nobis cognitus est, qui &
alia nonnulla eiusdem scripta laudavit. Quanam vero ma-
xime aetate vixerit; aut quis fuerit *Antiochus* rex, quem
dicit, quisve *fluvius*, (Nilus, an Euphrates, an quis alius)
incertum. Conf. Schneiderum ad Nicandri Alexiph. pag.
78. Δι' ὅλης τε τῆς νυκτὸς. τε particulam, quae aberat
editis, commode dedit uterque noster codex mstus.

f In ANAXILAE *verbis*, quae continuo olim tenore scri-
pta, pro metri ratione nunc distribuimus, *vers.* 2. νόμιζ'
ὑπάρχειν scripsimus, praeeunte *ms. A.* in quo pro more
plene scriptum νόμιζε ὑπάρχειν. Temere & imperite γέ-
νοιθ' ὑπάρχειν erat editum. Deest hic locus Epitomae. In
a sequente eiusdem *Anaxilae* versiculo, in quo cum editis
consentiunt ambo nostri codices, desideratur extrema syl-
laba. Forsan ἀπόλωλέ μοι scripserat auctor.

Ὁ Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Γελῷος καὶ τοῦ λάκκου αὐτοῦ,
ὥσπερ ἡμεῖς λέγομεν, μνημονεύει ἐν Ἀπολιπούσῃ. For-
» tasse scribendum est ἐν Ἀπολιποῦσι. Reperio namque
» laudari hunc poëtam in Καρυστίοις ἀπολιποῦσι. Exem-
» plum habes apud Suidam in Ἐγκουβώσασθαι. « CASAUB.
— At apud Suidam (quod ex Gatakero Küsterus docuit)
haud dubie Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ legendum:
ut, quam fabulam *Geloo* APOLLODORO tribuit Athenaeus,
eamdem Suidas *Carystio* APOLLODORO tribuerit; quem-
admodum alibi quoque duos istos Apollodoros inter se
permutatos videbimus ad Athen. VII. 480. e. Ἀπολιποῦ-
σαν autem non cum Dalecampio *Animo defectam* interpre-
tatus sum, sed *Desertricem*, nempe *quae maritum deseruit*;
sic enim mulierem eiusmodi dicebant Attici, ἀπολελοιπυῖαν
vel ἀπολιποῦσαν γυναῖκα, ut ex Demosth. & Andocide ad-
notavit H. Steph. Thes. II. 664. g. Simillimo titulo, Ἀπο-
λείπουσα, exstiterat etiam Diphili fabula, item Hegesippi,
cognomine Crobyli. *Deficiente* interpretatus est Grotius,
in Excerpt. pag. 782. nescio quo sensu. Quod ait Athe-
naeus, λάκκου ὥσπερ ἡμεῖς λέγομεν, eo videtur specta-
re, quod, cum Attici & alii Graeci (ut Suidas docet) olim

λάκκον dixissent *cellam vinariam* & *oleariam*, Apollodorus a *cisternam* dixerit *in qua aqua colligitur*; qua notione vocab. illud Athenaei aetate vulgo usurpatum fuisse videtur.

Ἀγωνιῶσα &c. Quid *timuerit* mulier quae loquitur, aut cuius rei caussa fuerit *anxia*, nescio: nec magis adparet, cuius rei caussa *funes paratos esse* illa voluerit; fortasse conficiendae *scalae* caussa, ut vir doctus DUTHEIL in Notis msstis coniectaverat. In πεποίηκας, *vers.* 3. consentit cum editis *ms. A.* (*ms. Ep.* non habet.) Ego vero in versione praetuli Dalecampii rationem.

AD CAP. XCIX.

παρ' Ἀντιφάνει. Sic *ms. A.* παρ' Ἀντιφάνη edd. Deest *Ep.*

Ἄλεξις δ' ἐν Γυναικοκρατίᾳ. ἐν Γυναικοστρατίᾳ edd. b id est, *in Expeditione Mulierum*: quod merito suspectum fuit CASAUBONO, monenti Γυναικοκρατείᾳ scribi apud Polluc. IX. 44. id est, *in Mulierum Imperio*. Verissimam scripturam optimae nostrae *membr. A.* dederunt. conf. VIII. 236. c. ubi eodem titulo fabula Amphidi auctori tribuitur. Hoc loco VILLEBRUNIUS, & ipse veram scripturam in contextu versionis Gallicae tenens, Adnotationem subiecit huiusmodi: *C'est la leçon des Manuscrits, comme Casaubon l'a aussi trouvée dans la collation d'Aegius, qu'il avoit intérêt de ne pas nommer, voulant s'approprier sa dépouille.* — Ego vero, ne quid amplius dicam, sancte confirmare oculatus testis possum, in ipso illo libro, cuius ad oras Casaubonus ex Aegiana collatione Emendationes sparsim nonnullas & Supplementa ad Athenaeum adscripsit, hoc loco ad vocem Γυναικοστρατίᾳ, quae in ed. Bas. exstat, nihil prorsus esse adnotatum: eumdem ipsum librum dico, quem Villebrunius in Praefatione tamquam fundum suarum adversus Casaubonum hoc in genere criminationum indicaverat.

κνισολοῖχος edd. & *ms. A.* & hic & paulo post constanter cum simpl. σ. & properispomenως scripta voce; & sic rursus *ms. A.* lib. IX. pag. 386. e. Constanter vero κνισσολοιχὸς, per σσ, & voce acuta, *ms. Ep.* Neutrum male, ut videtur: nam perinde & ἡ κνίσσα cum duplici σσ, & κνίσα simplici σ litera scriptum, at nihilominus primâ syllabâ longâ, passim reperitur; tum vero acute scribitur vox apud Hesych. & apud Eustath. ad

b Od. σ'. p. 656, 23. Et κνισολοιχὸς scribi iussit Casaub. in Animadv.

καὶ, κατὰ τὸν Σάμιον ποιητὴν Ἄσιον, τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον, κνισοκόλαξ. Desunt ista *Epit.* Particulam καὶ, quae in edd. & *ms. A.* proxime ante κνισοκόλαξ ponebatur, retrahendam esse, & ante κατὰ τὸν Σαμ. ponendam, recte monuit CASAUBONUS: »Edita lectio, inquit, facit »auctorem vocis κνισολοιχὸς *Asium* poëtam, de quo »Strabo & Pausanias: falso, ut ex subiectis illius verbis »liquet. « — Vide paulo post, lit. d. & e. De ASIO illo, genere *Samio*, vetere Poëta epico, consule Valckenar. in c Diatrib. ad Eurip. pag. 58 sqq. not. 1. *Ibid.* καύματος ὥρα recte mssti. ὥραν edd.

SIMONIDIS *Epigramma* sic a se ἐδοῦ πάρεργον, ut ait, latine conversum recitavit CASAUBONUS:

Pierii costas quâ circumtexit Olympi
e regno Thracum flans vehemens boreas;
quaeque inopes laenae afflixit; verum esse molesta
desiit, in tumulo viva reposta diu:
huius partem aliquis dato mi. Ferventia amico
turpe nimis fuerit pocula porrigere.

Graeca ex Athenaeo in Anthologiam adoptavit H. Stephanus pag. 512. itemque Brunck in Analect. T. I. pag. 146. num. 105. cuius conf. Notas T. III. pag. 24. & Iacobs Animadv. Vol. I. Part. I. pag. 266 sq.

Vers. 1. Τὴν ῥά ποτ' Οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν - - βορέης. »Scribo Τῇ, non τήν: « ait CASAUB. Quae mihi novatio parum necessaria visa erat. Simillima etiam ratione verbum καλύπτω cum accusativo eius *rei*, *quae alteri obtenditur* aut *circumfunditur*, sive *quâ tegitur altera*, construit Homerus, Iliad. ε'. 315. χ', 313. & alibi: ubi sicut nomen eius rei quae tegitur alterâ, seu cui illa obtenditur aut circumfunditur, construitur cum praepositione πρόσθεν, sic hoc loco cum περὶ praepositione. Quod si dativus casus desideraretur, non τὴν in τῇ erat mutandum, sed pro πλευρὰς oportebat πλευραῖς, praepositionem περὶ cum verbo ἐκάλυψεν iungendo; ut Iliad. ξ. 359.

Vers. 2. ὀξὺς, quod adoptavit BRUNCK, primus proposuerat VALCKENAR. ad Herodot. VIII. pag. 675, 5. quo boreae *penetrabile frigus* indicaretur. Quae quamvis praeclara videatur emendatio; tamen mutare vulgatum ὠκὺς, quod tenent ambo nostri codices, non sum ausus, cum

praesertim cognata vocabula esse ὠκὺς & ὀξὺς statuerint veteres Grammatici: apud Hesychium certe ὠκύπετα, verbi gratia, per ὀξέως πετόμενα expositum videas; & ipsam vocem ὠκὺς ab ἡ ἀκὴ derivat Etymologus, ἡ δηλοῖ (inquit) τὴν ὀξύτητα.

Vers. 3 *sq.* αὐτὰρ ἐκάμφθη, ζωὴ Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη. »Γῆν ἐπιέσσασθαι dicuntur *mortui*, quando sunt »*sepulti*, ac *terra ceu veste amicti*: id enim est ἐπιέσσασθαι »[vel ἐπιέσασθαι.] At h. l. festivissime dicitur de *nive in* »*terram defossa* ut servaretur ea ratione ut ante descripsit »auctor, aut simili. Ideo ait, *nivem terra obrutam fuisse vi-* »*vam*: imo ut viva servaretur nec periret. *Olympi* mon- »tes dicti olim quam plurimi: de *Pierio*, qui in Pieria »Macedoniae, poëtam loqui, certum est ex hoc versu. »Elegans est antithesis in verbis ἔδακε φρένας, *mordebat*, »sive *urebat*, hyemis videlicet tempore: & ἐκάμφθη, *mol-* »*lita est*; nam aestate nix est gratissima. Dalecampius ta- »men rescribebat ἐπέμφθη: absurdâ multis modis conie- »cturâ.« CASAUB. — Verbum ἐκάμφθη cum edd. tuentur nostrae *membr. A.* quod cur in ἐκρύφθη cum BRUNCKIO mutarem, nullam satis idoneam caussam equidem videram. ἐκάμφθη ἡ χιὼν, *flexa, mollita est nix; mutata eius vis*; cum antea acris esset & ingrata, nunc grata suavisque facta est. Quo cum verbo collatum alterum ἐκρύφθη, ut dicam quod sentio, languidum mihi in ista verborum connexione visum erat. In *Epit.* desunt octo verba, αὐτὰρ ἐκάμφθη - - Ἔν τις. d

Vers. 5. Ἔν τις ἐμοὶ καὶ τῆς χεέτω μέρος. Perspecte ἔν τις, pro vulgato ἄν τις, correxit BRUNCK. Ad verbum χεέτω pertinere hanc voculam adparet, quo fiat compositum ἐγχεέτω τις. Ἐμοί γ' αὐτῆς ex edd. tenuit idem BRUNCK, non nisi accentum mutans, ἔμοι γ'. Nos consentientem utriusque codicis nostri scripturam, ἐμοὶ καὶ τῆς, tenere debuimus. τῆς valet τῆσδε, ταύτης vel αὐτῆς, ut saepe apud Homer. Vide Iliad. δ'. 138. ε'. 538.

In ASII *vers.* 2. pro ἦλθεν ὁ κνισοκόλαξ, quod tuetur *ms. A.* cum editis, ἦλθε κνισσοκόλαξ habet *ms. Ep.* haud absurde. In eodem *ms. Ep.* κνισσολοιχὸς (sic) scribi, pro κνισολοῖχος, paulo ante monui. *Vers.* 3. ἄκλητος, ζωμοῦ κεχρημένος. »*Invocatus, iusculi egens.* Nescio quid legerit vir doctus, »[Dalecamp.] qui vertit *iusculum sorpsit.* Nostra lectio »verissima est. Homerus, κομιδῆς κεχρημένος. [Od. ξ.

» 124.] Ac videtur mendici descriptionem Homericam » 'Οδυσσ. ρ'. esse imitatus: Homero enim iuniorem puto *Asium* cum Eustathio. « CASAUB.

e SOPHILI *versus* ex fabula Συντρέχοντες itemque reliqua huius capitis desunt *Epit.* In *vers.* 1. Ὁ πορνοβοσκὸς γάρ μ', abundat με pronomen personale, quandoquidem *vs.* 3. rursus diserte adiicitur ἐμέ. Ferendus fortasse pleonasmus: in quo nihil dissensionis ex *ms. A.* adnotatum est. Suspicari vero licet, deberi insertam vs. 1. literam μ' docti cuiusdam librarii sedulitati, qui opus ibi illa fuisse existimasset, quo syllaba γὰρ longa fieret: at in caesura versus, praesertim ante vocem ab aspero spiritu incipiente, non opus erat illo fulcimine. *Vers.* 2. χορδήν τιν' αἱματῖτιν. Pro τινα αἱματιάτιν, quod erat in editis, τινα αἱματίτιν scribit *cod. A.* quod in τιν' αἱματῖτιν mutavi. *Vers.* 3. ταυτηνὶ scripsi, vestigia secutus scripturae quae in editt. vett. & *ms. A.* obtinet, in quibus ταυτιὴν scribitur, mendose id quidem; quod in ταύτην mutaverat Casaub.

f 'Αντιφάνης μνημονεύει ἐν Βομβυλίῳ. » *Bombylium* vocabant genus poculi, de quo diximus alio loco. [Vide » ad VI. 262. b.] Inde huic fabulae nomen videtur indi» tum ob frequentem *bombylii* in ea mentionem. Pollux » tamen lib. X. cap. XLVI. [sect. 179.] ANTIPHANEM » laudat ἐν Βομβυλιοῖς. Utrum id sit diversae fabulae no» men, an huius nostrae, pronuntiare non ausim. « CASAUBONUS. — Apud Athenaeum nostrum IV. 161. e. rursus laudatur *Antiphanes* ἐν Θομβυλίωνι, qua sub mendosa scriptura eadem fabula, de qua hic agitur, latere videtur. Itaque, haud improbabili sane ratione, KOPPIERS in Observatis Philolog. pag. 29. accipiens ex hac posteriore scriptura terminationem, eamque cum priore parte eius vocabuli quod hic legitur, coniungens, utrobique ἐν Βομβυλίωνι oportuisse censuit, ut verus titulus fabulae Βομβυλίων fuerit. » Quod iocosum, inquit, » forte fuerit nomen, ductum ab usitato βομβυλιὸς; quo » modo, a sono liquoris erumpentis, *vas angusta cervice* » dicebatur: de quo satis multa notantur apud Hesy» chium. « —

In ALEXIDIS, ex *Dropide*, *versu* 2. corrupte ποτηρίῳ πεντεδράχμῳ τινὶ. edebatur. Itaque CASAUBONUS: » Emenda, inquit, & scribe πεντάχνῳ τινί. Vulgatam

» scripturam lex metri clamat corruptam. Nostrae emen- f
» dationis auctor & fundus Athenaeus ipse, qui libro XI. » [pag. 496. a.] nos huc reiicit, & sic scripsisse affirmat. » Media in hac voce corripitur, ut prior in τέχνη. « — Ad verum proxime accedebant nostrae *membr. A.* πετάχμῳ exhibentes: sic & alii duo codicis Parisienses, teste Villebrunio. In *ms. A.* paulo ante, pro Δρωπίδῃ, Δρωπείδῃ scribitur. *Vers.* 4. perperam μετεῖχ' ἀμφοῖν erat editum; ubi recte μετεῖχε δ' ἀμφοῖν dedit *ms. A.*

AD CAP. C.

πλακοῦς ἐκ γάλακτος ἰτρίων τε καὶ μέλιτος. Pro ἰτρίων Dalecampius σησάμου legebat, *sesamo* vertens, invitis quidem & nostris & Casauboni mssris; nec tamen ita absurde: est enim ἴτριον proprie *pistorium opus tenue*, vel *crustula, ex sesamo & melle confecta;* ut docet Noster XIV. 646. c. Eiusdem mentio iam facta est lib. II. pag. 58. a. conf. XIV. 648. a. Ex illis placentulis comminutis, ac denuo melle & lacte mixtis, aliud placentarum genus confici solitum videtur, de quo hic agitur.

χ θ ω ρ ο δ λ ά ψ ο υ. Cum χ ε β ρ ο δ λ ά ψ ο υ esset editum; a
haec adnotavit CASAUB. » Χεβρόδλαψος quodnam edu» lium in idiomate Syrorum appellaretur, vellem Athe» naeus explicuisset. Vox est ex pluribus composita. » Olim scribebam χεβροδάλου ὄψου πατρίου: ut *minutalis* » aut *farciminis* genus ea voce significetur. Tale quid Syri » intelligunt vocabulo *tachbera*, cuius origo est a *chebar*. » Hebraeorum magistri volunt esse ὑπότριμμα quoddam » *ex carnibus* & *ovis*. *Dal* autem λεπτὸν significat. Sed hoc » divinare est; quo non aspiramus nos: neque unquam » pudebit fateri ea nescire quae nescimus. « — Nil mutandum BOCHARTUS censuit, in Chanaan lib. II. cap. 7. pag. m. 806. nisi quod χεβροθλ. forte pro χεβροδλ. oportuerit: quod quo pacto interpretatus sit vir doctus, penes ipsum videat cui lubet vacatque. Parum certa ista sunt omnia; cum praesertim diversam ab edita scripturam dederint nostrae membranae, quam debui repraesentare. In *Epit.* haec desiderantur. Cum *msto A.* vero alius etiam cod. Paris. teste Villebrunio consentit: unde utrumque separatim vocabulum tenendum ille putavit, & explicare interpretarique utrumque conatus est; cuius rationem nunc discu-

a tere non vacat nobis. Patefactâ librorum scripturâ, viris linguarum Orientis peritis integrum permittimus de vi aut origine vocis iudicium.

τοῖς τὰ Φοινικικὰ (sic recte *ms. A.* ut emendari iussit CASAUB. pro τὰ Φοινικὰ, quod erat editum) συγγεγραφόσι, Σουνιαίθωνι καὶ Μωχῷ, τοῖς σοῖς πολίταις. »Quinam sunt isti *Historiae Phoeniciae Scriptores*, genere »Tyrii, de quibus Cynulcus Ulpianum compellans, ait, »πλὴν εἰ μὴ παρὰ τοῖς &c.? Enimvero peregrinus sit in »repub. literarum oportet, qui neget pro Σουνιαίθωνι scri»bendum esse Σαγχωνιάθωνι. Huius antiquissimi Hi»storici meminerunt multis locis Philo, Iosephus, Euse»bius, Porphyrius, alii. Berytium quidam illum appel»lant, ut Porphyrius: alii Tyrium, ut Athenaeus. Sui»das: Σαγχωνιάθων Τύριος φιλόσοφος (ἔγραψε) Πάτρια Τυ»ρίων τῇ Φοινίκων διαλέκτῳ. SANCHONIATHON, *Tyrius* »*philosophus*, *scripsit Tyriorum Origines lingua Phoenicum.* »MOCHUM alibi invenire non memini: & fortasse Μῶχος »aut Μόσχος alicuius Tyrii nomen est, qui apud suos »vocabatur *Mosche*, vel, ut scribi obtinuit, *Moses*. Est »& *Malchus* proprium viri nomen, in Syria frequens. « CASAUBONUS. — *Sanchoniathonis* vel *Sanchuniathonis* satis notum nomen: quem non dubito quidem respexisse hic Athenaeum, sed quis nobis certa ratione docebit, quo pacto nomen illius viri scripserit Noster? Equidem, tenens librorum scripturam, (nam silet quidem *Epit.* sed consentit *ms. A.* cum editis) satis habere debui, istud nomen, quo alii utuntur auctores, sub contextu adnotasse. MOCHI, Sidonii, adeoque Phoenicii, praeter Nostrum, multi meminere auctores, quorum testimonia collegit Fabricius ad Sextum Empir. pag. 621.

ὦ κυνάμυια. Quod editum erat, κυνόμυια, debetur puto sequioris alicuius librarii aut primi Editoris sedulitati, qui membranarum scripturam κυνάμυια praeter necessitatem mutavit. Vide Eustath. ad Iliad. φ'. vs. 394. & 421. item Hesych. & Apollonii Lexic. Homer. in Κυνάμυια. Adde Nostrum, IV. 157. a. *Ibid.* τῶν ὀστρακίδων ἢ τῶν κοκκάλων. Vide II. 57. b. & ibi notata. *Ibid.* μυστίλην scripsi cum *ms. A.* cf. VI. 268. f. Vitiose μυστιλήνου· οὐ γὰρ &c. ed. Ven. & Bas. tum μυστιλλὴν ed. Cas. de quo corrigendo monuit etiam CASAUBONUS. »Utebantur, in»quit, interdum veteres *cavo pane ad iusculi haustum aut*

» *pulis.* μυστίλην vocabant & panem illum, & alia in » similem usum parata instrumenta. Lege Polluc. lib. VI. » cap. 12. [sect. 87.] & Scholia Aristoph. in Equit. [vs. » 1165.] nam inde dixit Comicus μυστιλλᾶσθαι ἀμφοῖν » χεροῖν, *haurire ambabus manibus.* « — Desunt ista Epitomae. *Mox*, παρ' οὐδενί γε tenui, quod commode (ex coniectura quidem) edidit Casaub.

ὡς τὸ πεπέριον ὀνομάσαντα παρέθου. » Ecce iterum b » similem errorem ex eadem caussa quae μυστιλήνου pepe» rerat nobis. Scribendum πέπερι, inductâ syllabâ quae » perperam geminata est. « CASAUB. — Potuerat suo arbitratu Athenaeus, licet II. 66. e. quo nunc respicit, consuetà vocis formâ πέπερι usum esse Nicandrum viderimus, tamen h. l. exotico nomini Graecam adiicere terminationem. At multo probabilius, immo vero certum videtur, syllabam ον ex fatali librariorum errore, quem Casaub. notavit, adhaesisse. Quare utique πέπερι rescriptum malim. *Ibid.* οὗτος τοίνυν αὐτὸς &c. Sic recte edd. vett. cum *ms. A. Hic igitur ipse.* Temere οὕτως ed. Cas.

In NICANDRI *vers.* 2. ex *Georgicis*, utique ἢ αὖ του (i. e. τινος) ὄρνιθος legendum putem. *Ibid.* Ad infinitivum ἐφοπλίζεσθαι (*parare, instruere*) intellige finitum verbum χρέοι, a coniunctione ὁπότε pendens. Metri nullam habens rationem Epitomator, ac ne Grammaticae quidem, quae optativum desiderabat, ἐφοπλίζεαι scripsit: sic certe noster *ms. Ep.* Si verbum finitum velles, ἐφοπλίζοιο oportebat: sed ne id ipsum quidem metro conveniebat, quia ο vocalis ob sequens ε elidenda erat. *Vers.* 3. χίδρα μὲν ἐκτρίψειας. χύδρα edebatur. Sed CASAUBONUS: » Malo (inquit) scribi χίδρα. Quid sit χίδρον, disputa» mus libro XIV. [ad pag. 648. b.] Per ι autem scribi » semper debere hoc nomen, non per υ ψιλὸν, districte » admonent nos Γραμματικῶν παῖδες. « — Ipsum vero χίδρα nobis dedere nostri libri. Tradunt vulgo grammatici, esse χίδρα *novella tritici grana*: sed & *hordei grana decorticata* sic dicta esse intelligitur ex iis quae mox sequuntur. Pro ἐκτρίψειας, est εἰστρίψειαι in *ms. Ep.* *Vers.* 4. μιγῆ videtur adverbium esse, idem valens ac μίγα aut μίγδην: nisi malueris pro accus. plur. neutrius generis accipere, idem valente ac συμμιγῆ. *Vers.* 6. πνῖγε δέ. conf. c II. 65. c. & ibi Animadv. T. I. pag. 438. med. Vulgo vero omissa erant extrema verba *versus quinti*, cum pro-

c ribus *fexti*, & duo verfus in hunc unum erant confufi: ζωμὸν δὲ βρομέοντα καταντλὰς, πνῖγε δὲ πῶμα. Ubi praecepit CASAUBONUS : » Scribe, ac verfum unum ex » membranis adiice:

» ζωμὸν δὲ βρομέοντα κατάντλασον αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ
» ἀρνύμενος, ἵνα μηδὲν ὑπερζῇ· πνῖγε δὲ πῶμα
» ἀμφιβαλών· &c.

» Horum verborum interpretationem Athenaeus in erudita » paraphrafi Nicandri verfuum, quae ftatim fequitur, non » praetermifit. « — Quas *membranas* dixit Cafaubonus, e quibus fupplendum verfum commendavit, non funt eae membranae plenius Athenaei opus exhibentes: nam noftrae quidem vetuftiffimae, aliarum omnium parentes, nihil hic ab edita fcriptura difcedunt. Quae fupplenda verba commendavit ille, ducta ea ex *Epitoma* funt, fed parum mutata. Scilicet fic hoc loco fcripfit Epitomator: ζωμὸν δὲ βρομέοντα κατάντλασον αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀρυόμενος· ἵνα μηδὲν ὑπορζέσῃ τοῦ πιμολώδους· πνίγε (fic, penacute) δὲ, πῶμα ἀμφιβαλών. Quorum verborum pars quidem manifefte ex ea, quae in pleniore opere fequitur, paraphrafi verfuum Nicandri, quam deinde praetermifit idem Epitomator, defumta eft. Sed quemadmodum ex verfibus, quales vulgo in edd. & in *membr. A.* legebantur, fatis adparebat, intercidiffe ibi verba nonnulla; fic ex fubiecta Athenaei paraphrafi perfpicue intelligebatur, quaenam fere effent verba quae intercidiffent. Igitur de duabus rebus una (nefcio utra) hic obtinuit: aut in fuo pariter Athenaei exemplo deeffe nonnihil intelligens Epitomator, vir nec indoctus fane, nec abfurdus, fupplere illud ex fequente Athenaei paraphrafi conatus eft, ita quidem ut fuo arbitratu verba paululum immutaret, nec tamen metri rationem (cuius nec aliàs admodum ftudiofus fuit) haberet: aut in fuo operis plenioris exemplo verba ifta, quae in noftris membranis interciderant, (quaeque adeo in omnibus libris, qui ex his derivati funt, defiderantur) integra ille invenerat, & quidem talia fere qualia pofteriori verfu praeeunte Cafaubono fcripfimus; fed illa ipfa verba ex fequentibus Athenaei verbis paululum mutavit fupplevitque.

Poftremus NICANDRI *verfus* in edd. & *membr. A.* fic fcribitur: ὑρίμα δ' ἐν χλιαον (in *ms. A.* accentu caret ifta

vox: temere vero in ed. Caf. 2. & 3. χλιάων positum c est) κοίλοις ἐκδαίνεο μύστροις. Quae verba conferri cum Athenaei paraphrasi & sic corrigi iussit CASAUB. „Ἠρέμα „δὲ χλιαρὸν (vel λιαρὸν, ut in Epit.) κοίλοις ἐξαίνρεο μύστροις. „ — Et ego quidem, pro δ' ἐν χλ. lubens δὲ χλιαρὸν accepi, quod noster *ms. Ep.* sic dedit: quamquam ἐν voculam, quam *cod. A.* cum editis habet, poteras etiam ex αὖ corruptam suspicari; aut etiam ipsam ferendam iudicare, pleonastice (ut haud infrequenter aliâs) cum dativo instrumenti positam; ut ἐν μύστροις idem valeat atque nudum μύστροις. Cogitari etiam poterat de iungenda vocula ἐν cum voce χλιαρὸν, ut esset una vox ἐγχλίαρον, idem fere sonans ac ὑποχλίαρον, *subtepidum*; de quo significatu adiectivorum a vocula ἐν incipientium, consule ad I. 26. a. Animadv. Tom. I. p. 192 sq. Tum vero χλιαρὸν corrigendum putavi; licet vocem χλιάον totidem literis scriptam, cum accentu in penultima, noster *ms. Ep.* teneat, sicuti olim editum erat, non λιαρὸν, quod in Hoescheliano libro Casaubonus invenerat. Pro ἐκδαίνεο habet quidem ἐξαίρεο noster etiam *ms. Ep.* quod ex Hoescheliano codice idem Casaub. commendavit: sed id haud dubie suo arbitratu (ut saepe solet Athenaei verba suis mutare) posuit Epitomator. Tenendum equidem id iudicavi, quod cum editis vetustae nostrae *membr. A.* tuentur, ἐκδαίνεο, idem valens ac ἐκδαίνυσο, *comede ex* (*patina.*) Quamquam enim apud neminem Grammaticorum verbum δαίνομαι pro δαίνυμαι adnotatum reperio, tamen nihil vetat, quo minus istâ quoque formâ uti potuisse Nicandrum existimemus: usum autem ibi esse poëtam verbo quod *comedere* vel *epulari* significaret, docet Athenaei paraphrasis, in qua verbum, quod h. l. poëta posuerat, per προσφέρου, id est, *comede*, exponitur. cf. IV. 152. a. III. 79. e.

ὑπογράφει ὁ Νίκ. τὴν χρείαν. Perperam τὴν χρόαν *ms. Ep.* *Paulo post*, τὸν δ' ἐκ τῆς τοιᾶσδε. Particulam δὲ ex d coniectura adiiciendam putavi: nisi forte post ἀγκφύρασον interpungenda fuerat oratio, ac dein sic pergendum: ἡνίκα δ' ἂν ἕψηται, τὸν ἐκ τῆς &c. Similiter, paulo inferius, γὰρ particulam ex coniectura inserui. *Ibidem* κριμνὸν tenui acute scriptum, ut editum inveni, consentiente puto *ms. A.* Sic κριμνοῦ in genit. editur apud Hesych. in Ζάκτι: & apud eumdem, Κριμνός· ἡ κριθή. At aliâs qui-

dem constanter τὸ κρίμνον scriptum reperitur, aut κρῖμνον, ut paulo ante in Nicandri versu penult. conf. XIV. 646. a.

Ἱππόλοχος ὁ Μακεδὼν, ἐν τῇ πρὸς Λυγκέα ἐπιστολῇ. Vide pag. 127. e. & IV. 128. a. tum pag. 129. c. quem e locum maxime hic respicit Noster. *Ibid.* ὑπερβάλλον scripsi cum *ms. A.* ὑπέρβαλλον edd. Epitomator, suo more ista contrahens, ἐν δείπνῳ τινὶ πολυτελεστάτῳ scripsit.

τί ἐστιν ὃ (sic scribe, pro ὁ, quod perperam hic posuit typotheta) λέγει Νικοφῶν, ὁ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητὴς, ἐν τοῖς Χειρογάστορσιν. » Sic & lib. IX. [389. a.] » ac lib. XIII. [645. e.] fabulae illius auctor NICOPHON » Athenaeo nominatur. Etiam Harpocration in Κορδακισμὸς, & Pollux lib. IV. cap. VII. [sect. 56.] atque aliis » locis, *Nicophontem* veteris comoediae poëtam agnoscunt » auctorem. Aristophanis Scholiastes ipsum *Nicophontem*; » at fabulam illius Χειρογαστόρων γένναν nuncupat. [Schol. » ad Aves, vs. 1550.] Suidae tamen Νικόφρων dicitur hic » Comicus, non solum in ea voce, sed & aliis in locis: » drama vero Ἐγχειρογάστορες. Similiter Πανὸς [immo » Ἀφροδίτης] γονὰς & Pandoram *Nicophroni* tribuit idem » non semel: Athenaeus, Comici interpres ad Aves, Pol- » lux VII. x. [sect. 33.] & X. XXXIV. [sect. 156.] Ni- » cophonti. Scribit autem Suidas, *Nicocharem*, alium co- » micum, & ipsum Χειρογάστορας edidisse: quod confir- » mat Noster, qui libro XIV. [pag. 645. b.] & Nico- » charem & hanc illius fabulam nominat. « CASAUBONUS.

f In NICOPHONTIS *vers.* 5. ἐγχριδοπώλαις. Sic recte ed. Cas. Corrupte ἐγνιδοπώλαις ed. Ven. & Bas. » Restitui- » mus ex Epitoma ἐγχριδοπώλαις. Ἐγχρίδες de genere » sunt placentarum. « CASAUB. — Vide III. 110. c. In veram scripturam cum *ms. Ep.* consentit *ms. A.* Nicophontis verba, continuo tenore vulgo descripta, in versiculos disposui anapaesticos dimetros. Si octonarios malueris, deerit unum hemistichium sive primo versui, sive postremo.

ἀκικὺς εἰμι καὶ ὀλιγοδρανέω. Verba ducta ex Odyss. ι'. 515. tum ex Iliad. ο'. 246. π'. 843. χ'. 337. Quibus ex tribus posterioribus Poëtae locis probabile fit, ὀλιγοδρανέων scripsisse Athenaeum. » Alicam refectionis gratia » dari notum est ex Hippocrate DE Affectionib. Tom. II. » pag. 185. διδόναι δὲ πτισάνην μὲν καὶ κέγχρον, ὡς κεῦ-

» φα ἰόντα· καὶ ἄλητον, ὡς ἰσχυρότερον τούτων· χόνδρον δὲ,
» ὡς ἰσχυρότατον πάντων. « CORAY.

AD CAP. CI.

ἢ Θετταλικός; ὅθεν καὶ Μυρτίλος ἐστίν. Genere *Thessa-* a
lum fingi ab Athenaeo *Myrtilum* monuimus ad Praefatio-
nem Auctoris, Animadv. T. I. pag. 12. conf. lib. XIII.
pag. 568. d.

κορύξασθαι. » Censeo scribendum esse κοκκύξασθαι, *ca-*
» *nere*: at κορύξασθαι est *certare*, quod parum convenit
» huic loco. De gallo gallinaceo fere usurpant Attici ver-
» bum ᾄδειν, aut κοκκύζειν: quod ab interprete Comici
» alibi exponitur δίκην ἀλεκτρυόνος βοᾷν, hic simpliciter
» pro λέγειν capitur, ut declarant sequentia, καὶ διδά-
» σκειν ὑμᾶς. « CASAUBONUS. « — Mihi, sicut satis com-
moda vulgata scriptura, sic frigida visa erat docti com-
mentatoris emendatio. κορύξασθαι non tam *certare* signifi-
cat, quam *impositâ capiti galeâ ad certamen sese comparare*;
&, de gallo dictum, *erectâ cretâ ad pugnam sese comparare.*
Quaelibet autem disputatio conferri cum *certamine* solet.

Πόθεν σοι καὶ τὰ ἐδέσματα; Sic tacite (e msstis
puto Italicis) correxit Casaub. consentiente nostro *ms. A.*
Corruptissime, & mutila prorsus oratione, pro istis ver-
bis in ed. Ven. & Bas. nil aliud nisi hoc est, πόθεν σοι αἰ
τῷ. De vocabulo ἐδέσματα vide mox lit. d.

Ἀντιφάνους παρατιθέμενος ἐξ Ἀντείας. » Libro XII. [p. b
» 544. f.] laudatur ANTIPHANES ἐν Ἀνταίῳ. Suspicor non
» aliter etiam hic esse scribendum: nihil statuo tamen. «
CASAUB. — At XV. 690. a. rursus consentiente (ut hoc
loco) *msto A.* Ἀντιφάνης ἐν Ἀντείᾳ legitur. Quare alte-
ra potius scriptura suspecta videri poterat.

In ANTIPHANIS *ex Antea vers.* 3. in fine, nullum olim
erat distinctionis signum, perinde ac si verba φασὶ δὲ ad
sequentia referrentur. Ibi monuit CASAUBONUS sic scri-
bendum esse, φασὶ δέ; » Duorum, inquit, qui loquun-
» tur, dixerat alter, *se habere chondrum Megaricum*: alter
» subiicit, *mirari se quod non Thessalicum potius emerit, qui*
» *optimus cluat.* « —

Vers. 4. *& sq.* Τῆς Φοινίκης σεμίδαλις ἐκ πολλῆς σφόδρα
Ἐξητημένη. c

Postremum verbum in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. sic scri-

c ptum erat, ἐξηττημένη. Ibi CASAUB. » Sententia, inquit, » est imperfecta. Ea autem, nisi menda subest gravior, » ita scribenda:

» Τῆς Φοινίκης σεμίδαλις ἐκ πολλῆς σφοδρ' ἐξ-
» ῃττημένη. « —

In ed. Cas. 2. & 3. dein ἐξηττημένη (sic) editum est. ἐξηθημένη, i. e. *percribratum*, corrigendum censuit Villebr. Ego in expedita Casauboni emendatione adquievi. Ex *ms. A.* nullus ab ed. Cas. 1. dissensus adnotatus. In Epitoma haec desunt. Agitur in istis verbis de farina, quae in reliquis sportulis (praeter tres paulo ante nominatas) inerat. ἐκ πολλῆς, intelligebam ἐκ πολλῆς ὥρας. In eamdem sententiam ἐκ πολλοῦ (scil. χρόνου) legendum suspicatus erat CORAY.

χόνδρον δὲ εἴρηκε τὸ ῥόφημα Ἀριστοφάνης. » Testimo- » nio Aristophanis, quo probatur χόνδρον veteres posuis- » se pro *sorbitione*, addi potest ex Hippocratis περὶ Παθῶν » libro: [loco paulo superius citato:] Ῥοφήματα δὲ ἐν » τοῖσι νόσοισιν ἅπασι διδόναι, ἢ πτισάνην, ἢ κέγχρον, ἢ » ἄλητον, ἢ χόνδρον. Idem sapiens alibi χόνδρου ῥοφητοῦ » mentionem facit. Dixerunt autem Graeci ῥοφήματα, quae » nostri hodie *potages épais*. Theophrastus in libro DE Igne, » ab aquis separat ῥοφήματα hoc discrimine, quod sint σω- » ματωδέστερα καὶ παχύτερα. « CASAUB.

Καὶ σεμιδάλεως δὲ μέμνηται &c. De forma genitivi casus σεμιδάλεως agi existimaverat Villebrune: at, si de solâ formâ nominis locutus hic esset Athenaeus, εἴρηκε dicturus erat, non μέμνηται. Verbum hoc μέμνηται ad *rei ipsius* mentionem pertinet, non ad *nominis* aut certae cuiusdam *formae nominis* usum. Eodem pertinent particulae Καὶ & δὲ, quarum haec vis est: *Similaginis vero etiam* (nempe, praeter Antiphanem, modo nominatum) *mentionem fecerunt* &c.

Στράττις ἐν Ἀνθρωπορέστῃ. In illa fabula risisse STRATTIDEM Euripidis *Orestem* discimus ex Schol. ad Euripid. Orest. vs. 278. ubi titulus huius fabulae Strattidis Ἀνθρωπoραίστης vel Ἀνθρωποῤῥαίστης scribitur, id est, *hominum corruptor*, vel *hominum perditor*: (vide Hesych. in Ῥαίει, ibique Interpp. & Henr. Steph. Thes. III. 666. c. e.) quae mihi haud dubie vera scriptura esse videtur, per iocum adludente poëta ad Euripideae fabulae titulum. Ἀνθρωπορέστης quidem, quod aliud nihil sonat nisi *Orestes homo*, absurdus fuerit fabulae titulus.

In versu ex Strattidis *Anthroporeste*, ἔκγονοι σεμιδάλιδος sunt *panes*, ut supra, III. 112. b. In Antiphanis, ex *Geminis*, *vers.* 3. σιτία ἴσως ἐλεφάντων τεττάρων, sunt, *tantum ciborum quantum vel edant vel portent quatuor fere elephanti.* Epitomator scripsit σιτία ἴσως ἐλεφάντινα τέτταρα. d

Ἐχέτω τέλος &c. » Libro huic ita finem imponit au» ctor: Ἐχέτω τέλος ἥδε ἡ βίβλος· ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῖς » περὶ τῶν ἐδεσμάτων ἔχουσα τὴν καταστροφήν. *Desinat » hic liber iste, finem nactus in sermone de cibis.* Sic loquitur, » quasi absolverit omnem *ciborum* historiam & enarratio» nem: quod falsum est; tantum enim de iis egit qui ad » *gustationes* pertinent. Itaque lege περὶ τῶνδε τῶν ἐδεσ» μάτων: *in sermone de cibis huius generis*; ex queis vide» licet antecoenia constare solent. « Casaub. — Pro τοῖς περὶ τῶν ἐδεσμάτων, legendum Coray censuit τοῖς περὶ τῶν περιττῶν ἐδεσμάτων &c. » ἐδέσματα περιτ» τὰ, inquit, sunt *antecoenia* illa (Gallis *hors d'oeuvres*) de » quibus maxime egit hucusque. « — Ista conclusio libri, quam totam praetermisit Epitomator, habet utique nonnihil, quod & nos turbaverat. Primum, cum ita abrupte, absque coniunctiva particula, dicat, Ἐχέτω τέλος, suspicatus eram Ἐχέτω δὲ τέλος scripsisse auctorem: quemadmodum, verbi caussa, in fine libri II. ait, Ἡμεῖς δὲ &c. aut extremo libro VII. Ἐμφορηθεὶς δὲ καὶ τούτων &c. At rursus proximum librum IV. haud fere alio modo, atque hunc ipsum, concludit absque coniunctione: Ἐπὶ τούτοις τέλος ἐχέτω καὶ ἥδε ἡ βίβλος &c. Nam καὶ particula (quod quidem satis adparet) non iungendae orationi ibi inservit, sed ad solum nomen ἥδε ἡ βίβλος pertinet. Quam eamdem καὶ particulam hoc pariter loco, ubi desiderabatur in editis, obtulere nobis nostrae *membr. A.* Ut autem illam, quam dixi, δὲ particulam minus nunc hic desiderem, facit, quod totam hanc conclusionem ita scriptam videam, quasi per se staret, nec ullo modo partem constitueret superioris disputationis. Nam, quum hucusque disputantes inter se inducti fuissent Deipnosophistae, concludit nunc librum pro reliquo suo instituto Athenaeus brevi colloquio, quod sibi cum suo Timocrate intercedere fingit. (Vide initium & finem Praefationis, lib. I. cap. 1. & 2. pag. 1. a. & f. tum initium ipsius tractationis, cap. 3. lib. I. pag. 2. a. Et confer aliorum librorum partim initium, partim exitum.) Vocabulum καταστροφὴν, &

ipſum verbum κατασρέφειν, eadem ratione, qua hîc Athenaeus utitur, Polybio frequentatum ſaepe obſervavimus: de quibus videſis Lexicon noſtrum Polybianum p. 339. De illis verbis, περὶ τῶν ἐδεσμάτων, lubens CORAYI noſtri ampleſterer conieſturam, ſi vel apud Athenaeum vel apud alium auſtorem uſquam illa diſtio τὰ περιττὰ ἐδέσματα ea notione, quam hîc obtinere ſtatuit Vir doſtus, poſita reperiretur. VILLEBRUNIUS vocem ἐδέσματα ipſam per ſe illud eduliorum genus, quod Gallis *entrées* vocatur, quae ſunt fere eadem de quibus adhuc agebatur, deſignare hoc loco ſuſpicatus erat: ſed huiuſmodi ſtriſtioris acceptionis uſus vocabuli illius vereor ne nullum aliud proferri exemplum poſſit: atque in ipſa illa extrema Deipnoſophiſtarum diſputatione, ubi primum prolatum eſt vocabulum ἐδέσματα, (hac pag. 127. a.) pertinebat illud non tam ad eos cibos, de quibus adhuc agebatur, quam ad alios deinceps commemorandos. Quare, ſi merito ſuſpeſtum hoc loco eſſe debet vocabulum ἐδεσμάτων, conieſtare licebat, προπομάτων ſcripſiſſe Athenaeum (conf. II. 48. c. ibique notata:) eamque vocem ab imperito aliquo homine, qui eius vim non percepiſſet, in ἐδεσμάτων eſſe mutatam. Sed nihil magnopere impedire videtur, quo minus ſtatuamus, iſta verba τοῖς λόγοις τοῖς περὶ τῶν ἐδεσμάτων nonniſi ad brevem illam diſputationem, quae de uſu vocabuli ἐδέσματα proxime praecedebat, quaeque adeo ipſa totius libri huius extremum argumentum erat, pertinere.

De HIPPOLOCHI *convivio*, conf. III. 126. d. e. & praeſerrim vide quarti libri initium. In ipſo fine, παρασκευαζώμεθα in coniunſtivo modo ſcripſi cum *membr. A.* ubi παρασκευαζόμεθα in indicativo erat editum.

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM QUARTUM.

De Argumento haec monuit Casaubonus: »Exhausta materia universa *Gustationum*, supererat ut ad *Coenam* ipsam nos deduceret convivator. Quod tamen ab eo factum non est: nam ad *Ciborum historiam* non est rediturus ante librum septimum, ubi *Pisces* enumerantur; qui fuerunt coenae legitimae caput. Liber ille ita incipit, Ἐπιτελουμένου δ' ἤδη τοῦ δείπνου. Conferri debent cum istis verbis quae scripta sunt extremo libro III. Ἐχέτω τέλος ἤδε ἡ βίβλος ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῖς περὶ τῶν ἐδεσμάτων ἔχουσα τὴν καταστροφήν· ἀρχὴν γὰρ τοῦ δείπνου ἀπὸ τῶν ἑξῆς ποιησόμεθα. Quartus liber, quintus, & sextus, *varios Sermones* continent, *habitos a convivis dum post gustationem exspectatur coena.* Initio istius narrat Deipnosophista, *qua magnificentia Caranus Macedo nuptiarum suarum solemnia celebrarit.* «

AD CAP. I.

Ἱππόλοχος - - τοῖς χρόνοις μὲν γέγονε κατὰ Λυγκέα p.
καὶ Δοῦριν, τοὺς Σαμίους, Θεοφράστου δὲ τοῦ Ἐρεσίου μα- 128
θητάς· συνθήκας δ' εἶχε ταύτας &c. Vulgata ad hunc a diem scriptura μαθητὴς, quam cum editis libris tenet uterque noster codex, *Theophrasti discipulum* faciebat *Hippolochum*; quod nusquam alibi memoriae proditum est. Ac fieri quidem potest, adiisse illum hominem olim Athenis Philosophi Eresii scholam, & in ea cum Lynceo familia-

a ritatem contraxisse: sed id hoc loco voluisse Athenaeus non videtur. Ex verbis illis, *τοῖς χρόνοις μὲν γέγονε*, perspicue adparet, primum declarare voluisse Deipnosophistam, *qua aetate vixerit Hippolochus*: quem si dixisset *Theophrasti fuisse discipulum*, satis hoc ipso declarata aetas hominis fuerat, & absurde facturus erat scriptor, ab eo incipiens, ut diceret nobis, *vixisse* illum *Lyncei & Duridis aetate*. Sed posito hoc, vixisse Hippolochum horum aetate, commode utique factum erat, si doceret lectores Athenaeus, aut in memoriam eis revocaret, quo tempore vixerint illi Samii fratres; quod fecit ille, monens fuisse *Theophrasti Eresii* philosophi *discipulos*. Et de *Lynceo* quidem id ipsum iam ante obiter docuerat, III. 100. e. rursusque diserte docet paulo post, IV. 130. d. & inferius, VIII. 337. d. De *Duride* quidem, Lyncei fratre, Historiarum libris & aliis scriptis claro, nusquam alibi diserte memoratum reperio, fuisse & ipsum Theophrasti discipulum: sed facile credi potest, eodem praeceptore cum fratre usum fuisse. Quibus rationibus commotus, non dubitavi CORAYO nostro, doctissimo viro, obtemperare, ad vulgatam scripturam, *μαθητὴς* in Notis manuscriptis haec monenti: »Immo *μαθητάς*. Hi enim »ambo, non Hippolochus, fuere Theophrasti discipuli; »ut iam notavi in Prooemio pag. IV. editionis meae Cha»racterum Theophrasti.« Qui an istam emendationem aliis etiam argumentis, quae me praeterierint, stabiliverit, cum libellum, quem dicit, nondum mihi contigerit oculis usurpare, nescio. De *Lynceo* & *Duride* in Indice Auctorum plura dicentur: interim consuli possunt Vossius De Historicis Graec. lib. I. cap. 15. & Ionsius De Scriptorib. Hist. Phil. lib. II. cap. 2. sect. 3 sq.

ὡς ἐκ τῶν αὐτοῦ μαθεῖν ἐστιν Ἐπιστολῶν. *Lyncei* intellige *Epistolas*; quarum collectio Athenaei adhuc aetate exstabat. *μαθεῖν ἐστιν* dedit *ms. A.* *ἐστὶ μαθεῖν* edd. Verba ista non habet *Ep.*

εἴ τινι συμπεριενεχθείη δείπνῳ πολυτελεῖ. Imperite *εἰ τίνι* (sic) editum erat. Mendose prorsus *εἴ τι συμπ.* est in *ms. Ep.* *συμπεριφέρεσθαι δείπνῳ* hoc loco est *interesse convivio*: eâdem notione accepto verbo, qua nomen *συμπεριφορὰ* (ut in Lexico Polybiano & in Indice Graecit. Epictet. docuimus) interdum *conversationem*, *consuetudinem cum hominibus* significat. De illo verbi usu monuit Casaub.

ad IV. 177. d. alieno loco; cum ibi (ut mihi quidem a
videtur) aliâ notione illud usurpetur.

τὰ ὅμοια κἀκείνου ἀντιπροπίνοντος αὐτῷ. »Προπίνειν »proprie est *praebibere & alteri calicem porrigere.* Sed poni »solet *ἁπλῶς* pro *tradere, praebere;* &, ut scribit Pindari »Scholiastes ad VII. Oden Olympicam, *ἀντὶ τοῦ χαρί»ζεσθαι.* [i. e. *donare.*] Iohannes Chrysostomus, in Περὶ »Ἠπιότητος oratione: *τοῖς ἀξίοις ἀπωλείας σωτηρίαν ἐπι»προπίνει.* Hinc apud Demosth. *προπίνειν τὴν Ἑλλάδα,* »& *προπίνειν τὴν ἐλευθερίαν, tradere per proditionem.* Libro »superiore [III. 122. f.] dicebat Cynulcus, se Ulpiano »*προπίνειν φιλοτησίαν*, cum illi veterum testimonia sug»gereret, quorum erat cupidissimus. Similiter ait hoc lo»co, *ἀντιπροπίνειν τὰ ὅμοια* Lynceum Hippolocho, cum »eiusdem argumenti literas ad eum daret.« Casaub. — De Demosthenis usu illius verbi, quem etiam Suidas in Προπίνει adnotavit, vide Reiskii Indicem Graec. Demosth. Ad generaliorem eiusdem verbi usum planius intelligendum valebunt haec exempla apud Nostrum occurrentia: *προέπινον ἀλλήλοις (οἱ ἀρχαῖοι) μεστὸν τὸν σκύφον· οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν ἐστι.* V. 192. a. *Προπίνω σοι, καὶ τὸν ἵππον τοῦτον δωροῦμαι. – – Ἄλλος παῖδα εἰσαγαγὼν, οὕτως ἐδωρήσατο προπίνων·* &c. IV. 151. c.

τὸ Λαμίας – – δεῖπνον Ἀθήνησι γ ε ν ό μ ε ν ο ν Δημητρίῳ b
&c. *γενόμενον* recte dedit cod. uterque. *γινόμενον* edd. De *Lamia* tibicina, *Demetrii Poliorcetis amasia*, conf. VI. 252 extr. & sq. & XIII. 577. & Plutarch. in Demetr. p. 901. Mox, quod ait *καὶ τὸ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως*, epistolae Lyncei, qua illud convivium exponitur, meminerat Noster lib. III. pag. 100. e. f.

AD CAP. II.

τοῦ Καράνου γάμους ἑστιῶντος. Primo olim Macedonum c
regi, *Carano* nomen fuisse proditur; ad quem convivium illud, contra quod patitur temporum ratio, a nonnullis recentioris memoriae scriptoribus relatum video. Caeterum is, de quo hic agitur, aliâ-ne etiam re praeterquam opulentiâ fuerit insignis nescio.

οἱ μὲν συγκεκλημένοι ἄνδρες ἦσαν ε ἴ κ ο σ ι ν. convivae erant numero v i g i n t i. »Miror, si hoc recte habet, quâ ratio»ne, quove iure inter *πολυανθρώπους εὐωχίας* censeatur

c » infra [pag. 130. b.] hoc convivium. Suspicio nobis est, » excidisse literam unam, necessario restituendam, hoc » modo, ρ' καὶ εἴκοσι. C. & viginti. Certe non est nume» rus editus pro caetera magnificentia. Et erat Caranus » sponsus nec tenuis census, nec plebeii sanguinis: sponsa » vero *Proteae* illius filia fuit, ut arbitror, cuius originem » & nobilitatem commemorat aliquanto post Hippolo» chus. Nam quorsus illa de *Protea*, si ad sponsae genus in» dicandum non pertineant? [vide ad pag. 129. a.] Hip» polochi narrationem non integram huc transtulit au» ctor; sed summa tantum, ut ait, illius capita. « CASAUB. — Utique, pro tam magnifico epulo nuptiali, exiguus videri debebat numerus, *viginti convivae*. Rursus vero ipsa donorum magnificentia, singulis convivis distributorum, facit ut vix credibile sit, tantum fuisse numerum, quantus foret si *centenarium* numerum intercidisse statuamus. Quare hanc quidem quaestionem in medio relinquimus. Confer quae rursus ab eodem Casaub. paulo post ad pag. 130. a. b. notata sunt.

οἷς καὶ κατακλιθεῖσιν. Vitiose κατακλιθεῖσιν ed. Cas. *Ibid.* ἐδίδοσαν φιάλαι ἀργυραῖ ἑκάστῳ μία δωρεά. δωρεὰν esse in mstis ait Casaub. quod ille vulgato melius esse iudicavit. Mihi haud paulo commodior, atque etiam unice vera visa erat vulgata scriptura, quam eamdem uterque etiam firmat codex noster. Non absimili constructione, per adpositionem, quam vocant, infra pag. 129. f. ait, ἔχε τὸν σκύφον δῶρον.

προεστεφανώκει δὲ καὶ ἕκαστον. Sic commode *ms. A.* & ed. Ven. & Bas. προεστεφανώθη δὲ καὶ ἕκαστος *ms. Ep.* quod ex Epit. Hoesch. tacite recepit Casaub. citra necessitatem. *Ibid.* στλεγγίδι χρυσῇ. » Quodnam fuerit » coronamenti genus στλεγγὶς, explicamus libro XV. « [ad pag. 574. a. b. ubi editam quidem scripturam στελεγγίδι defendit Cas. sed recte στλεγγίδι habet *ms. A.*] » Hip» polochus στέφανον appellat non multo post: [extr. hac » pag.] ἐπὶ πᾶσί τε χρυσαῖ στλεγγίδες ὁλκὴν ἴσαι τῷ » πρώτῳ στεφάνῳ. » CASAUB. — Proprie *strigilem* denotat ea vox; sed & *bracteam qua caput rediminunt mulieres*, ut cum Schol. ad Aristoph. Eq. 577. docet Suidas. Adde Polluc. VII. 179. Vide etiam mox rursus Nostrum pag. 129. e. *Ibid.* πέντε χρυσῶν ἑκάστῃ δ' ἦν. Sic edd. vett. cum *ms. A.* πέντε δ' ἦν χρυσῶν ἑκάστῃ ed. Cas. ex Epit. In no-

ſtro tamen *ms. Ep.* vitioſe πέντε δ' εἶναι χρυσῶν ἑκάστῃ.

ἐπεὶ δ' ἐξέπιον. Sic recte ed. Caſ. cum *ms. A.* & *Ep.* Perperam ἐπεὶ δ' ἐξέπινον ed. Ven. & Baſ. *Ibid.* ἄρτος d ἑκάστῳ ἰσόπλατος ἐδόθη. » ἄρτος ἰσόπλατος eſt *panis, ae»qualis magnitudinis cum diſco in quo portabatur.* Ita infra pag. 147. b. ἰσοτράπεζος συνόδων. « CORAY. *Ibid.* » ἀ»φθονία σεσωρευμένη Hippolocho eſt, quae Plauto *ſtruices »patinarum.* » CASAUB.

τοῖς κατόπιν διεδίδου παισίν. Sic & edidit CASAUB: & in Animadv. monuit: » Sic ſcribendum, non πᾶσι: »ſicut paulo poſt, ἐπεδώκαμεν καὶ ταῦτα τοῖς δούλοις. De »hoc more veterum multa olim ad Theophraſtum dixi»mus. « — Vide ad Theophr. Charact. cap. περὶ Ἀναισχυντίας, pag. 219. ed. Caſaub. Sic rurſus Noſter pag. 129. e. τοῖς θεράπουσιν ἐπιδεδ. & pag. 130. b. ἔνατTον οὖν οἱ παῖδες. Hoc loco loco nude τοῖς κατόπιν διεδίδου habet *ms. Ep.* *Ibid.* ὡς ἅδην εἴχομεν. Vitioſe ἔχομεν ed. Caſ. e 3. De dictione vide Valcken. ad Herodot. IX. 39.

Πρωτέας, ἀπόγονος ἐκείνου Πρωτέου, Λανίκης υἱοῦ. a *Proteam* iſtum, qui in convivarum numero commemoratur, patrem ſponſae fuiſſe coniectaverat Caſaub. (vide ad pag. 128. c.) quod quidem parum probabile fieri videtur ex eo quod de eodem paulo inferius (hac pag. e. f.) narratur. De huius avo, *Protea*, vide infra, X. 434. a. b. Eiusdem meminit Aelian. Var. Hiſt. VII. 26. Quae de Protea (cum nepote, tum avo) hic habet Noſter, omnia praeteriit Epitomator. Pro Λανίκης, Λακνίκης (ſic) habet *ms. A.* & eodem modo editt. Ven. Baſ. & Caſ. 1. quod in Λακίνης mutatum in ed. Caſ. 2. 3. Equidem Λανίκης ſcribendum cenſui, ob Aeliani l. c. cum Arriano de Rebus Alex. IV. 9. conſenſum. Apud Curtium VIII. 1, 21. editur, *Hellanice, quae Alexandrum educaverat.* Vides eamdem nominis formam, *Lanice*, a male ſedulo homine auctam ab initio ſyllabâ, cui non erat hic locus. Pro υἱοῦ, temere σοῦ ſcriptum in ed. Ven.

Paulo poſt, mire turbata vulgo erat oratio. Ante ἦν γὰρ πολυπότης, quod habent cum *ms. A.* editiones omnes, interpungebatur oratio in edd. vett. & *ms. A.* ut vox ἐπιπλεῖστον ad ſuperiora referretur. Eam diſtinctionem delevit Caſaub. & in ed. Caſ. 2. 3. comma poſitum poſt βασιλέως. In Animadv. vero monuit idem CASAUB. » Le»go, ἐπὶ πλεῖστον ἔπινεν. ἦν γὰρ πολυπότης. vel, ἔπινε

a νπλεῖστον. ἦν γὰρ &c. restitutâ in suum locum voce »ἔπινεν, quae non abesse potest sine pernicie sententiae; »etsi ne in membranis quidem aliter.« — Sane, si recte habet ἦν γὰρ, verbum ἔπινεν in superioribus erat adiiciendum. *Deletâ* vero (ut a nobis *e coniect.* factum) γὰρ *particulâ*, nihil desiderabatur, & cohaerebat ἐπιπλεῖστον ἦν πολυπότης. Quae vero sequebantur vulgo, καὶ ὡς ὁ πάππος, ea miror intacta reliquisse doctum Commentatorem: quae mihi quidem haud dubie in ὡς καὶ ὁ πάππος (*quemadmodum etiam avus illius*, nempe πολυπότης ἐγεγόνει) mutanda visa sunt. Conf. XV. 34. a. & Aelian. V. H. XII. 26. *Paulo post*, non minus vitiose in edd. vett. & *ms. A.* καὶ ὅτι πᾶσι προυπιεῖν legebatur, ubi merito προὔπιεν edendum curavit Casaubonus.

AD CAP. III.

Ἤδη δὲ ἡμῶν ἡδέως ἀπηλλοτριωμένων τοῦ σωφρονεῖν. »*Cum iam esset bona mens a nobis alienata.* Non damno editam lectionem; sed neque manu exaratam improbo, »ἀπηλλαγμένων τοῦ σωφρονεῖν: quasi esset istis strenuis potoribus oneri ac molestiae mens recta, vel potius pudori.« CASAUB. — Quam Casaub. msstorum esse lectionem ait, ea Epitomatoris propria est, suo arbitrio saepe dictionem scriptoris nonnihil immutantis. Vulgatam tenent veteres membranae.

ἐμοὶ μὲν γυμναὶ δοκῶ. »Duriuscula transpositio in istis: »mollius sonat scripta lectio, ἐμοὶ μὲν δοκῶ, γυμναί.« CASAUB. — Etiam hic a vulgata lectione stat *ms. A.* Mihi vero non tam transpositio duriuscula visa erat, quam insolens in tali connexione dictio illa, ἐμοὶ δοκῶ: cuius tamen aliud iam exemplum observavimus lib. I. 28. e. Vide Animadv. T. I. pag. 213. Mox, αὐτὰς ἔχειν dedere mssti *A.* & *Ep.* cum αὐτὰς deesset editis. Dein, re-
b ctè κοτυλισκίας ed. Bas. & Cas. Mendose κοτυλίσκας ed. Ven. cum *ms. A.*

πίναξ ἀργυροῦς ἐπὶ πάχος οὐκ ὀλίγον περίχρυσος, ὅσος ὥστε δέξασθαι &c. »Videtur scribendum περίχρυσος ὅλος, τοσοῦτος ὥστε δέξασθαι.« CASAUB. — At parum idonea vox ὅλος foret, ubi de *deaurata* lance, non *aurea*, agitur. ὅσος vero idem valet ac τοσοῦτος ὅσος. Unde commodum foret ὅσος δέξασθαι, absque ὥστε.

intelligendo ὅσος ἱκανὸς ἦν vel ἐξήρκει δέξασθαι. conf. b Hoogev. Adnot. ad Viger. de Idiot. pag. 102. Et id ipsum nunc in *ms. Ep.* sic scriptum reperio: quod rectius videri poterat. Nec tamen ausim delendam utique pronunciare particulam ὥστε, quam cum editis agnoscit *ms. A.* quae fortasse pleonastica quadam ratione adiici potuit: quamquam ea particula potius vocabulum τοσοῦτος, quam ὅσος, ante se desiderabat. Pro ἐπὶ πάχος, perperam ἐπίπαχος (sic) una voce scriptum est in utroque codice.

συκαλλίδων πλῆθος ἄπειρον. Sic recte edd. vett. cum msstis. Temere ἀπείρων ed. Cas. *Mox*, πεπυρωμένος com- c mode ex Epit. adscivit Casaub. quod ad χοῖρον refertur, πεπυρωμένα, intelligere possis *ista omnia*: sed terminationem ος cum α, ut passim alibi, sic & h. l. temere in membranis permutatam puto. ᾠῶν cum subscripto iota, ut alibi, dedit *cod. A.* ὠῶν edd. Paulo post, σὺν μύστροις χρυσοῖς recte ed. Cas. cum msstis. Aberat σὺν ed. Ven. & Bas.

κελεύει σπυρίδας ἡμῖν καὶ ἀρτοφόρα διὰ ἱμάντων ἐλεφαντίνων πεπλεγμένα δοθῆναι. » Alibi docebamus, [ad Theo» phrast. Char. pag. 297. ed. Cas.] *panaria* veterum & » Graecorum & Romanorum *reticulato opere* solita fieri: » quare etiam Horatio & Iuvenali *reticulum* appellari vas » illud, in quo venales panes ad mercatum deferebantur; » Theophrasto aliisque Graecis, γυργάθους. Hoc nunc re» petimus, ut explicemus ista Hippolochi, *dari iussit pa» naria plexa e loris elephantinis*. Reticulati operis clarum » argumentum vox πεπλεγμένα. *Lora elephantina* fortasse » aliquis capiat de *corio elephanti*: sed ἱμάντας arbitror ap» pellare Hippolochum *virgas* [quidni, *lamellas?*] *subtiles » ex ebore*, quibus ceu vimine utebantur in contexendis » panariis istis. — Atque haec sunt quae postea [p. 130. » c.] vocantur πλεκτὰ ἐλεφάντινα. « CASAUB.

ὡς καὶ τῶν δοθέντων ἡμῖν ἀνασεσωσμένων. Monstrose ἀνασεσηχμένων ed. Ven. & ἀνεσεσεγμένων ed. Bas. Veram scripturam, quam dabant mssti omnes, restitutam voluerat CASAUBONUS, ἀνασεσωσμ. id est, (ut recte idem in Animadv. interpretatur) *quod nobis servarentur quae mensae fuerant apposita.* » Ideo enim (inquit) sportu» las afferri iusserat Caranus, ut in eas convivae conge» rerent quicquid domum ad se vellent conferri. « — Sed perperam ἀνεσεσωσμένων expresserant operae, idque ex ed. Cas. 1. in ed. 2. & 3. propagatum.

c *ἔπειτα στέφανοι πάλιν.* Sic uterque noster codex. *Ibid.* *καὶ διλήκυθον μύρου χρυσοῦν.* »Immo ΚΑΙ ΛΗΚΥΘΟΝ. Spu»rium illud ΔΙ natum est ex coniunctione ΚΑΙ. « CORAY. Tum rursus IDEM, ad illa verba (hac pag. lit. e.) *καὶ ἄλλο διλήκυθον*: »Malim *καὶ ἄλλην λήκυθον*, aut *καὶ ἄλλο* »*ληκύθιον*. Semel natus error alterum peperit. « — At immerito utique vocabulum *διλήκυθον* displicuisse viro doctissimo videtur; quo quidem perapte *duplex vasculum unguentarium*, sive *duo vascula inter se connexa* designantur, de quibus diserte paulo superius (lit. b.) dixerat auctor huius epistolae; quo refertur quod nunc dicit *ἰσόσταθμον τοῖς προτέροις*: ubi quod *τοῦ προτέρου* in sing. num. scripsit Epitomator, perinde fecit, ac si supra pro *ληκύθους δύο* pariter una voce *διλήκυθον* dixisset auctor.

d *ἐπεισβάλλουσιν ἡμῖν οἱ κἀν τοῖς Χύτροις τοῖς Ἀθήνησι λειτουργήσαντες.* »Praestantiam histrionum, sive *τῶν Διονύσου τεχνιτῶν*, his verbis significari non est obscurum. »Quare ita verte: *ingrediuntur nostrum triclinium histriones*, »*digni qui vel Athenis per Chytrorum solemnia producerentur.* »Non est dubium, festum Atheniensium *Chytros* per mul»tos scenicos artifices solitum celebrari: ideo inter prae»cipua oblectamenta, quibus fruerentur qui in ea urbe »viverent, ponit mox Hippolochus *Λήναια καὶ Χύτρους* »*θεωρεῖν.* [pag. 130. d.] Est vero nota ambitio eorum »qui publicos ludos Athenis suo sumtu edebant: nullis »enim parcebant impensis, quo possent histriones peri»tissimos coëmere, & sumtuosissimo choragio instructos »in scenam producere. Non semel mirati sumus, *λειτουρ*»*γεῖν* usurpasse Hippolochum de histrionibus: quibus pro»prie id verbum minime convenit; sed eis potius quo»rum sumtibus ludi curabantur & histriones instrueban»tur: nemo oratores Graecos legit, quin hoc sciat. Istud »igitur observandum. « CASAUB. — At verbum *λειτουργεῖν* non modo de *munere publico* & de *expensis reipublicae caussa factis*, verum etiam de quovis genere *ministerii*, ne *servili* quidem *operâ* exceptâ, usurpatum fuisse, satis notum est, & ab omnibus veteribus Grammaticis observatum. Cuius usus exemplum habemus apud Athen. XII. 538. e. Quid quod sigillatim etiam de *artificibus scenicis* adnotavit Pollux lib. III. sect. 143. artis eorum exercitium a Demosthene quoque dictum esse *τὸ λειτουργεῖν τῷ θεῷ*. Nam quos ibi *μουσικοὺς* dicit Pollux, *artifices scenicos* in-

telligit, ut ipse paulo post docet sect. 144. De Χύτροις, d qui fuit tertius dies Anthesteriorum, quo die comicorum poëtarum certamen erat, consulendus prae caeteris Meursius in Graecia Feriata, sub voce Ἀνθεστήρια, p. 30 sq.

ἰθύφαλλοι καὶ σκληροπαῖκται. »Quaeramus quinam sint σκληροπαῖκται, inter ludicrarum artium artifices Hippolocho nominati. Nam quod Dalecampius σκληροπήκται emendabat, ad theatralia pegmata referens, verisimile non est, nedum verum. Sed legendum profecto ψηφοπαῖκται, scripta lectione nonnihil adstipulante, quae τὸ λ non agnoscit. Potest legi & σφαιροπαῖκται, quod tamen non probem: nam rectum & verum est ψηφοπαῖκται. De eo genere hominum & ludicro dictum est lib. I. cap. XV. [ad I. 19. b. T. I. Animadv. p. 154.] Praestigias isto loco descriptas, similium multarum historiarum collatione illustravimus in libro DE Venatione Theatrali.« CASAUB. — Aliam rationem iniens TOUPIUS (in Notis ad Theocriti Scholia pag. 212.) σκιροπαῖκται scribendum contendit: conferensque superiora verba, τοῖς Χύτροις, & ἰθύφαλλοι »manifestam hoc loco esse allusionem, ait, ad Atheniensium Χυτροφορίαν, Φαλλοφορίαν, & Σκιροφορίαν; de quibus consulendi Meursius & Petrus Castellanus DE Festis Graecorum.« — Cui emendationi speciem praesertim conciliare aliquam poterat id, quod Casaubonus dixerat, scriptam lectionem τὸ λ ignorare, id est, σκηροπαῖκται in msstis legi. Sed ludionibus, de quibus hic agitur, quid commune fuerit cum σκιροφορίᾳ, id est, *umbellarum gestatione* in Minervae festo, (de qua, cui Meursii liber non est manus, videat Harpocr. ad Suidam in Σκίρον, aut Comici Scholiasten ad Eccles. 18.) id quidem difficile fuerit dictu. Quod si vera sit scriptura a viro docto proposita, cogitaverit potius aliquis de loco illo Athenis, τὸ σκίρον nominato, in quo (ut Stephanus Byz. docet, voce Σκίρος, & Pollux IX. 96.) sedebant meretrices, & aleatores conveniebant aliudque genus hominum ἀκολάστων. At ne id quidem satis convenire videtur: ibi enim sunt homines suo genio indulgentes & perditas voluptates sectantes; hic agitur de ludionibus, qui quaestus caussa alios homines ludicris quibusdam ac saepe etiam periculosis artibus oblectant. VILLEBRUNIUS, quid suis in msstis repererit non promens, σκιροπαῖκται tamquam unice veram ac nulli controver-

d ſiae obnoxiam lectionem obtrudere nobis conatur, contenditque *σκέρος* aut *σκέρον* graece *convicia* dici; eſſeque adeo *σκεροπαίκτας*, *homines qui mutuis in ſeſe coniiciendis conviciis ſpectatores auditoresque oblectent.* Quem quidem virum ſupra quam par eſt doctiſſimum, nos de trivio homines, donec vocabuli illius *σκέρος* vel *σκέρον*, apud ullum Scriptorem aut Grammaticum Graecum, veſtigium aliquod deprehendere nobis contigerit, cum ſuis *σκεροπαίκταις* plurimum valere iubebimus. Noſtri codices ambo *σκληροπέκτας* perſpicue exhibent, non omiſſa λ litera, ſed cum vocali ε in penultima ſyllaba pro αι, quem errorem merito primus editor correxit. Hoc ipſum igitur vocabulum σκληροπαῖκται, donec falſi fuerit convictum, tenere conſultum duximus; intelligentes *periculoſos ludiones*, *dura* i. e. *difficilia & periculoſa ludicra peragentes.* Eodem de genere ſunt *mulieres*, quas mox dicit, *εἰς ξίφη κυβιστῶσαι*, i. e. *gladios ſaltu rotatorio ſuperantes, ita ut caput deorſum ſpectans gladiis immineret, & in eos ruiturum videretur*; ut bene interpretatur Olearius ad Philoſtr. Vit. Apoll. II. 28. p. 80. Confer Xenoph. Conviv. p. 692.

AD CAP. IV.

ζωρότερος ποτὸς . . . *Καὶ μετὰ τὸν πότον.* Tenui accentuum rationem, qua commode uſi ſunt ſuperiores editores. Sic diſerte diſtinxit Suidas: cuius ex praeſcripto ὁ ποτὸς eſt τὸ πινόμενον, *potus*, *id quod bibitur*; (pro quo aliâs quidem frequentius etiam τὸ ποτὸν, ut IV. 152. b. & 153. c. Alibi vero pro êdita ſcriptura τὸ ποτὸν, maſculinum τὸν ποτὸν agnoſcunt mſsti, veluti IV. 152. a.) ὁ πότος vero, τὸ συμπόσιον, *compotatio*, vel, ut Heſychius ait, αὐτὸ τὸ πιεῖν, *ipſa actio bibendi*, *potatio.* Hoc loco, parum recte, oxytonam utrobique vocem fecit *ms. A.* ποτὸς & ποτὸν: paroxytonam vero *ms. Ep.* πότος & πότον.

e *ἐν θήκῃ κατακείμενος ἀργυρᾷ.* »Nemo dubitabit verum »eſſe θήκῃ. Mirum tamen unde manarit edita lectio, quae »in multis etiam antiquis habetur, θήβῃ. Antiquiſſimi »Graeci eam vocem a Syris mutuati (*thebà* enim illis) »videntur uſurpaſſe pro ſua. Heſychius certe agnoſcit, »& interpretatur κιβώτιον. *Thebas* inde eſſe nuncupatas a »Cadmo Phoenice, non ignorant qui alia multa tractus

» illius nomina ad suam originem facile revocari animad- e
» verterint. « CASAUB. — At tam parum felix, quam ab hoc loco aliena, videtur ista viri doctissimi observatio. De originatione nominis, quod urbi a se conditae Cadmus imposuit, nihil certi haberi, intelligitur ex his quae super ea quaestione a Bocharto in Chanaan lib. I. cap. 16. proiata sunt. Vocabuli θήβη pro κιβωτίῳ usurpati apud neminem ex omni Graecorum scriptorum numero, qui *profani* vulgo vocantur, vestigium ullum, quod sciam, reperitur. Quae in hanc partem ab Hesychio (sub voce Θήβη, & Θίβη) aliisque Grammaticis adnotata sunt, ea unice ad Exod. cap. 2. vs. 3 & 5. spectant, ubi Alexandrini interpretes Hebraicum nomen tenuerunt. (Hoc, quod de Hesychio dico, ipse etiam CASAUBONUS postmodo animadvertisse videtur. Nam in *Animadversionum* eius *Editione tertia*, post ista verba » interpretatur κιβώτιον. « haec inserta video: » Graeci interpretes Exodi » cap. 2. Θίβην vel θίβιν dixerunt; quae vox fuit B. Au» gustino incognita, ut ipse scribit: puto allusisse eo He» sychium. « Quae verba, cum non legantur in *Edit.* 1. ne in *Addendis* quidem, fortasse ad oram exempli, quo olim usus Casaubonus erat, reperta sunt ipsius manu adscripta.) Apud Athenaeum hoc loco a vera scriptura θήκη nil deflectunt nostri codices. conf. pag. 130. d. In ed. Ven. & Bas. non θήβη, ut ait Casaubonus, sed θίβη scribitur, duplicato errore. θήβη scriptum esse in cod. Par. manu Hermolai Barbari exarato, ex Villebrunii ad hunc locum adnotatione (T. II. pag. 6.) disco. Eam scripturam haud dubie Hermolaus in alio codice, ab imperito librario descripto, repererat. Est autem ex vulgatissimis librariorum erroribus illa literarum β & κ imperita permutatio; cuius ratio a nobis explicata est in Notis ad Polyb. I. 37, 9. Nec rara in Athenaei codicibus confusionis eiusdem exempla, quorum nonnulla a nobis indicata sunt in Animadv. ad II. 71. a. T. I. pag. 475. Confer quae paulo post ad pag. 130. b. de vocabulo σιβύνη notabimus.

ἄρτον Καππαδοκίων. Cappadocium panem iam supra laudatum vidimus, III. 113. b. *Ibid.* τοῖς θεράπουσιν ἐπιδεδώκαμεν. Cum ἀπεδεδωκ. esset editum, monuit CASAUB. » Malim ἐπιδέδωκ. Nam ἀποδοῦναι sententiae non convenit. » Iam dixit [p. 128. e.] ἀπεδώκαμεν οὖν καὶ ταῦτα τοῖς δού» λοις. Paulo ante verbo διαδοῦναι usus est in eadem sen-

e »tentia.« Quam scripturam ex coniect. emendaverat vir doctus, eamdem nobis uterque codex dedit. Caeterum ἐπιδεδώκαμεν habet etiam cod. ms. Hermol. sed ἀπεδεδωκ. tenet alius cod. Paris. teste Villebr.

. αἰτεῖ σκύφον χοαῖον. »*Scyphum poscit qui congium caperet.* Haec priscorum msstorum, haec Eustathii lectio: »non, quod visum interpretibus, χρυσοῦν.« Casaub. — Corrupte χυαῖον edd. vett. nec aliter *ms. A.* quod in χρυσοῦν mutandum censuerat Dalech. Recte vero χοαῖον Epit. &

f inde Eustathius. *Mox dein*, verbis istis, Ὁ πλεῖστα πίνων &c. quae veluti prosaica vulgo scripta erant, legitimum contineri senarium adparet: cuius autem sint poëtae, non habeo compertum.

οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν. »Eleganter Homeri verba »sententiae suae accommodat, Iliad. η'. [vs. 161.]

»Ὡς νείκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν.

»Si verum est convivas non fuisse plures viginti, putem »scripsisse Athenaeum, οἱ δ' ἐννέα καὶ δέκα πάντες ἀνέ»σταν. Iam enim unus ex eo numero exemtus erat, Pro»teas, de quo dictum est.« Casaub. — At vox πάντες non spectat ad *omnes praesentes*, sed ad eos, *qui simul surrexerunt*, *haud pauciores quam novem*. Conf. Clark. ad Iliad. l. c. Rotundo quodam numero, ex veterum mente, *novem* nominantur, pro magno numero, qui *cuncti simul* poculum, quod secundo loco offerebatur, arripere conati sunt, *alter alterum praevenire studentes*. Rursus in Odyss. θ'. 158. similiter, ἐννέα πάντες ἀνέσταν.

a διεσκευασμέναι τρόπον Νηρηΐδων. »Hoeschelii Epitome, »τύπον Νηρηΐδων: fortassean non male.« Casaub. — Commodior haud dubie vulgata scriptura, quam cum edd. & *ms. A.* tenet etiam noster *cod. Ep.*

AD CAP. V.

Τοῦ πότου δὲ προϊόντος. Vulgo ποτοῦ edd. & mssti, cum h. l. tum paulo post lit. c. Recte vero Casaub. monuit, utrobique πότου scribendum: »nam aliud, inquit, »ποτός: aliud, πότος.« Conf. ad pag. 129. d. Particulam δὲ commode ex *Epit.* adscivit primus editor. δ' ἂν προϊόντος habet *ms. A.* *Mox*, ἀναπεταννύουσι τὸν οἶκον. »Ver»te, *explicant coenationem*, vel *aperiunt.* οἶκος est *triclinium* »*ipsum*, ubi coenabant; vel in ea coenatione separata

» pars quaedam inſtar cellae. Etiam latinis *oeci*, ut ad
» Theophraſtum [ad Charact. cap. περὶ Ἀναισχυντίας, p.
» 224.] obſervabamus. « Casaub.

καὶ ἀναπεπετασθεισῶν, δᾷδες ἐφάνησαν, λάθρᾳ κατὰ μη-
χανὰς σχασθέντων τῶν φραγμάτων, καὶ Ἔρωτες, καὶ Ἀρ-
τέμιδες &c. » Vetus inventum eſt mechanicorum, parva
» molitione varias rerum ſpecies exhibere in loco eodem,
» aut ſubiecto, &, ut loquitur auctor libri De Mundo,
» [cap. 6. ſect. 6. pag. 82. ed. Batteux.] παντοδαπὰς ἀπο-
» τελεῖν ἰδέας. Id totum peragebatur ope illius quam Grae-
» ci σχαστηρίαν μηχανὴν appellant, deſignatam Hippolo-
» cho voce σχασθέντων. Auctor libri De Mundo [ibid.]
» inter artis illius mirabilia cum neuroſpaſtarum ſolertiam
» refert, tum eorum induſtriam, qui διὰ μιᾶς ὀργάνου
» σχαστηρίας πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργείας ἀποτελοῦσιν:
» *qui aſtutia unius converſionis multa & varia pariter admini-
» ſtrant.* Sic interpretatur Apuleius. Sed non habent, opi-
» nor, Latini propriam vocem qua exprimant Graecam
» σχαστηρία, quae & χαστηρία Heſychio dicitur. *Vertibu-
» las* tamen Auſonius latine nominat vel σχαστηρίαν, vel
» ſimile quid, in eleganti oſcillorum deſcriptione. *Harum,*
» inquit, *vertibularum variis coagmentis ſimulantur ſpecies mil-
» le formarum: elephantus bellua, aut aper beſtia; anſer vo-
» lans*, &c. Petronius: *Larvam argenteam attulit ſervus, ſic
» aptam ut articuli eius vertebraeque in omnem partem flecte-
» rentur.* Eſt autem, niſi fallor, σχαστηρία mechanicis
» Graecis, quod nobis *un resort.* Huic etiam optime
» quadrat quod tribuunt Graeci τῇ σχαστηρίᾳ, continen-
» di vim, & impellendi aut laxandi: hoc eſt, motus &
» quietis quaſi principium & incentivum. Ergo haec ver-
» ba, σχασθέντων τῶν φραγμάτων λάθρᾳ κατὰ μηχανὰς,
» hoc ſignificant: *tabulata illa ſive pluteos, qui obiecti erant
» fabrefactis candelabris, quae poſtea apparuerunt, artificio in-
» genioſo & mechanico fuiſſe remotos.* φράγματα appellat Hip-
» polochus, quae Plato aptius in non diſſimili narratione
» (initio lib. VII. De Republica) παραφράγματα. *Erotes,*
» *Panes, Dianae, & Mercurii*, ſunt lucernae vel candela-
» bra ad ſimilitudinem Cupidinis, Panis, Dianae & Mer-
» curii elaborata. Etſi autem quod hic commemoratur ar-
» tificium, mirabile admodum nihil habuit; aliis tamen in-
» ventis ſubtilioribus anſam praebuit. Non enim dubium
» eſt, quin ab hoc principio ventum ſit ad *coenationes* il-

a »las *versatiles*, quarum Seneca, Suetonius & Lampridius »meminerunt. Porro autem fieri solitum olim, ut in no- »cturni luminis instrumentis artis suae peritiam ostende- »rent mechanici: cuius rei nobile exemplum suppedi- »tat historia coenae illius quam in Cilicia exhibuit Cleo- »patra Antonio, ut narrat Plutarchus. Huc etiam perti- »net machinosa illa lucerna, quae ipsa sibi oleum mini- »strabat, teste Sozomeno lib. I. Sigillis *Cupidinum* & *Pa- »num*, quae ait Hippolochus *lucernarum usum praebuisse*, »respondent simulacra iuvenum heroicis temporibus, ru- »di adhuc seculo, & incognitis lucernis, in angulis coe- »nationum destituj solita, ut facem tenentes lucerent. Ho- »merus de Phaeacibus canit: [Odyss. η'. 100 sqq.]

»*Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν*
»*ἕστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,*
»*φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.*

»Lucretius, in opulentae domus descriptione, poëtae lo- »cum non tam imitatus est, quam expressit prope ver- »baliter: { lib. II. vs. 24 sqq. }

— *Aurea sunt iuvenum simulacra per aedeis*
lampades igniferas manibus retinentia dextris,
lumina nocturnis epulis ut suppeditentur. «

Casaubonus. — De σχαστηρίᾳ quam dicunt Graeci, conferri potest Polyb. VIII. 7, 10. & VIII. 8, 3. & quae ibi ad priorem locum a nobis adnotata sunt.

b *σύαγροι - - - σιβύναις ἀργυραῖς διαπεπερονημένοι.* *σιγύναις* edidit Casaubonus: dein in *Animadv.* »Ni- »hil interest, inquit, sive *σιγύναις* scribas, sive *σιβύναις*, »ut in Epitoma. *Venabulum* ita vocant, telum ὁλοσίδηρον, »aprorum venationibus aptum. De eo multa in com- »mentario nostro de Venatione Amphitheatri. Caeterum »hic locus superiorem nostram de convivarum numero »coniecturam [vide ad pag. 128. c.] labefactare nonni- »hil videtur. Nam ut cuique convivarum suus aper ap- »poneretur, quod scribitur esse factum, CXX apros in »triclinium illatos oportuerit, si stat illa nostra emenda- »tio. Lector igitur eruditus statuat, utrum duorum simi- »lius vero debeat videri: aut convivarum celebris adeo »convivii tantam fuisse paucitatem; aut, tantam aprorum »copiam potuisse reperiri. « — Diceres, scripturam *σιγύ- ναις* in superioribus editionibus reperisse Casaubonum, eamdemque auctoritate codicum msstorum, qui plenius

Athenaei opus continent, confirmatam vidisse. Quod si b ita esset, teneri fortasse ea scriptura potuisset: quamquam nusquam alibi (quod sciam) ista vocis forma, *ἡ σιγύνη*, certo occurrit. Nam quod apud Suidam legitur, *Σιγύνη*, id quidem vitiosum esse ex ipso subiecto exemplo intelligitur: in quo cum *τόνδε τὸν σιγύνην* legatur, rectus casus illius nominis non *ἡ σιγύνη*, sed *ὁ σιγύνης* fuerit: caeterum in ipso etiam exemplo illo perperam *σιγύνην* pro *σιβύνην* scriptum docuit Brunck ad Antipatri Epigr. XIII. (Vide Iacobs Animadv. Vol. II. Part. I. pag. 23.) Apud Oppianum vero Cyneg. I. 152. obliquus casus *σιγύνην*, sit-ne ad rectum *ἡ σιγύνη* referendus, an ad *ὁ σιγύνης*, incertum est. Diversa terminatione *ὁ σίγυνος*, vel *σίγυννος*, ex Apollon. Rhod. II. 99. a Grammaticis adnotatum est; aliudque eiusdem formae exemplum a Suida citatur. Eustathius ad Iliad. *β'*. pag. 260, 34. & *γ'*. pag. 288, 38. neutro genere *τὸ σίγυννον* dixit: quâ formâ, sed simplici *ν* litera, Aristoteles usus est in Poët. cap. 21. Caeterum vulgatissima nominis forma, & ubivis occurrens, *ἡ σιβύνη* est. Ut alios taceam auctores, vide Nostrum V. 201. b. & XII. 537. e. Quodsi docuisset lectores suos Casaubonus, *σιγύναις* istud hoc loco nonnisi ex ipsius emendatione esse positum, cum *σικύναις* dedissent superiores editiones; (sic enim habent ed. Ven. & Bas.) multo probabiliori ratione suspicari licebat, ac paene fidenter pronunciare, mendosam istam lectionem non ex *σιγύναις* esse ortam, sed ex *σιβύναις*, per eamdem literarum *β* & *κ* confusionem, de qua paulo ante (ad vocem *Θήκη*, pag. 129. e.) monuimus. Neque sane aliter res habet: nam in *σιβύναις* cum *Ep.* consentiunt vetustae *membr. A.*

Quod paulo ante ait *κατὰ πινάκων*, *in lancibus*, vel *per lances distributi apri*, paulo insolentior videri poterat ista praepositionis *κατὰ* constructio; quae quidem eiusdem est generis cum ea, cuius exempla haud pauca in Lexico Polyb. p. 322. num. 2. a nobis collecta sunt. Conf. Not. ad Polyb. III. 19, 7.

Πάντες ἐξενήφομεν. Eâdem sententiâ verbum *ἀνανήφειν* habes III. 109. e. *Mox*, *ἔναττον* recte dedere mssti. Corrupte *ἔννατον* ed. Ven. & Bas. *ἔνασον* ed. Cas. *Ibid.* *εἰς τὰς εὐτυχεῖς σπυρίδας.* » Fors. *εὐτευχεῖς*, *affabre factas*; ad instar *τοῦ νεοτευχεῖς*, quod habet Theocritus I. 28. « Coray. — At equidem festivum *εὐτυχεῖς* aegre cum isto

c commutem. De vocabulo *πότου*, quod ſequitur, paulo ante dictum. *Ibid.* *περιςοβεῖν ἐκέλευε.* Conf. XI. 504. a.

Μανδρογένης, ἐκείνου Στράτωνος τοῦ Ἀττικοῦ - - ἀπόγονος. »De *Mandrogene*, urbicario mimo, adi librum XIV.« Casaub. — At ibi (nempe XIV. 614. d.) non niſi duobus verbis ad hunc ipſum locum ablegatur lector. *Ibid.* *πολλοὺς κατέῤῥηξεν ἡμῶν γέλωτας.* »*Multa ridicula in nos* »*effudit.* Sic melius quam ut interpretes.« Casaub. — Dalecampius: *effuſum riſum nobis excuſſit.* De *πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις* dictum ad pag. 129. c. *Mox*, pro *πλακοῦντες*, *πλακούντων* malles, ob ſequentes genitivos *Κρητικῶν* &c.

d *Σὺ δὲ, μόνον ἐν Ἀθήναις μένων, εὐδαιμονίζεις τὰς Θεοφράστου θέσεις ἀκούων* &c. »Mallem *ἑαυτὸν εὐδαιμονίζεις.* »*Tu hoc uno te cenſes beatum, quod Athenis manens Theo*»*phraſti diſputationes de propoſita theſi audias.* Mos ſummo»rum virorum fuit Ariſtotelis & Theophraſti, diſcipulos »exercere propoſita ad defendendum aut oppugnandum »quaeſtione aliqua, quae dicebatur e re *θέσις*. Conſtat au»tem, fuiſſe in illis diſputationibus non minus facundiae »certamen, quam acuminis & *εὑρεσιλογίας*. Ideo dicebat »Strabo lib. XIII. [pag. 609. b.] ſolitos Theophraſti diſ»cipulos *θέσεις ληκυθίζειν*, hoc eſt, *de re propoſita ora*»*torio more diſputare.*« Casaub. — Vocem *μόνον* praetermiſit *Epit.* *εὐδαιμονίζεις ἀκούων* valet *εὐδαιμονίζεις σε ἀκούοντα.* Quae ex Strabone adfert Caſaubonus, parum huc faciunt: pertinent enim ad eos ex Peripateticis, qui aliquanto poſt Theophraſti obitum ſcholae praefuerunt. *Θέσεις* hoc loco ſimpliciter intelligenda ſunt *praecepta, placita* philoſophi, quemadmodum VII. 280. a. Ac ne aliter quidem apud Strab. l. c. ubi hoc dicit: veteres Peripatetici, qui poſt Theophraſti obitum, priusquam e latebris ſuis producti eſſent Ariſtotelis & Theophraſti libri, cum carerent magiſtrorum ſcriptis, neſciebant quo pacto illi placita ſua, ita ut decet philoſophos, apta quadam ratione connexioneque e ſuis principiis cauſſisque derivaſſent: quare eo erant redacti, ut, quae praecepta principum illorum philoſophorum ex ſcholis eorum olim eſotericis iam non amplius niſi nuda per ſe cognita eſſent, vel quae in exotericis eorumdem libris expoſita exſtarent, ea nunc in ſcholis, quas ipſi habebant, oratoria magis arte exornarent, quam ratione philoſophica explicarent.

θύμα καὶ εὔζωμα καὶ τοὺς καλοὺς ἐσθίων στρεπτούς.

» Membranae, καὶ εὔζωμον. *Erucae* olim inter tenuiorum d
» lautitias, aliquanto etiam in beatiorum mensas admissae;
» ut in Nasidieni coena apud Horatium. Στρεπτοὶ & στρέμ-
» ματα, operis pistorii nomina sunt, a figura sic dicti,
» qua fingebantur. Eadem nominis ratio est in ea quam la-
» tini *spiram* vocant, cuius fingendae modum habes apud
» Catonem cap. 77. « CASAUB. — Nostrae *membr. A.* nil mutant. Sed in membr. *Ep.* est θύμον καὶ εὔζωμον. De *eruca* herba Plinius XX. 12, 49. » *In condiendis obsoniis*, in-
» quit, *tanta est suavitas, ut Graeci euzomon appellaverint.* « στρεπτοὶ in panibus vel placentis rursus nominantur XIV. 645. b. auctore Demosthene; unde etiam Harpocration: πλακοῦντος εἶδός εἰσιν οἱ στρεπτοί.

Λήναια καὶ Χύτρους θεωρῶν. De *Chytris* supra dictum ad pag. 129. d. quibus sicut Comicorum poëtarum certamina agebantur; sic *Lenaeis*, poëtarum Tragicorum. De utroque festo, sed praecipue de Lenaeis consulenda quae disputavit Ruhnkenius iu Auctario ad Hesychii Tomum I. pag. 999. ubi etiam Athenaei hunc locum tetigit.

AD CAP. VI.

In ANTIPHANIS *vers.* 1. φιλοτρῶγες habebant ed. Ven. e
& Bas. quod CASAUBONUS, auctoribus libris chirographis, (ut ait ipse) in φυλλοτρῶγες mutavit, id est, *oleribus foliisque herbarum victitantes.* Eamdem scripturam firmant nostri mssti. *Vers.* 2. μικρ' ὀβολοῦ per apostrophum scripsi, ubi exserte μικρὰ ὀβολοῦ vulgo in edd. & mssris legebatur. *Vers.* 5. » Pro τέρας (inquit CASAUB.) scri- f
» ptum inveni τέτταρας: quod non concoquo. « — Veram scripturam τέρας nostri tenent libri. Postremi versus spectant ad id, quod ex Herodot. I. 133. adfertur infra, IV. 142 extr. & 143. a. Sunt autem versus manifeste anapaestici; quos ita digessi, ut primi quatuor essent trimetri, quintus dimeter, sextus paroemiacus. Rectius vero me facturum fuisse intelligo, si quatuor trimetros in sex dimetros distribuissem, hoc modo:

Τί δ' ἂν Ἕλληνες, μικροτράπεζοι,
φυλλοτρῶγες, δράσειαν; ὅπου
τέτταρα λήψῃ κρέα μικρ' ὀβολοῦ.
παρὰ δ' ἡμετέροις προγόνοισιν ὅλους
βοῦς ὀπτῶσιν, ἐλάφους, ἄρνας·

f τὸ τελευταῖον δ' ὁ μάγειρος ὅλον
τέρας ὀπτήσας μεγάλῳ βασιλεῖ,
θερμὸν παρέθηκε κάμηλον.

Casaubonus sic distribuerat:

Τί δ' ἂν Ἕλληνες μι-
κροτράπεζοι φυλλοτρῶγες δράσειαν; ὅπου τέτταρα λήψῃ
κρέα μικρὰ ὀβολοῦ. παρὰ δ' ἡμετέροις προγόνοισιν ὅλους βοῦς
ὀπτῶσιν, ἐλάφους, ἄρνας. τὸ τελευταῖον δ' ὁ μάγειρος ὅλον
τέρας ὀπτήσας μεγάλῳ βασιλεῖ, θερμὸν παρέθηκε κάμηλον.

Ibid. Ὁ Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἀχαρνεῦσι. Articulum Ὁ, qui deerat editis, adieci ex *ms. A.* Aristophanis versus leguntur in praedicta fabula, num. 85 sqq.

a De Iphicratis *cum Thracum regis filia connubio*, conf. Cornel. Nep. XI. 3.

AD CAP. VII.

Anaxandridae versus *de Nuptiis Iphicratis*, pro *tetrametris* habuerat Casaubonus, praeeunte fere Editore Veneto: sed distributio versuum partim nonnisi confuse indicata erat, maiori vero ex parte prorsus neglecta. Nos totum ludicrum carmen per dimetros anapaesticos, quoad fieri potuit, distinximus. *Vers.* 2. δέχεθ' ὑμᾶς erat editum. Ibi Casaub. »Scribendum δέξεθ' ὑμᾶς, ut in »membranis; vel fortasse ἡμᾶς. *Si haec feceris quae dixi* »*tibi, splendido convivio excipiemur.*« — Et δέξεθ' ὑμᾶς dedit nobis etiam *ms. A.* cum quo consentit codex Hermol. quem notâ *B.* subinde designare consuevi. Alius codex Paris. deterioris notae, quem *C.* insignivimus, ἡμᾶς habet, ut docet Villebrunius: quod & Casaub. maluerat, & Villebr. probavit. Sed, probum esse ὑμᾶς, intelligi videtur ex vs. 31 sqq. quo ex loco cum hoc collato colligitur, loqui hic garrulum & petulantem servum cum aliquo parasito, ut videtur, qui ab ipsius hero coena excipi cupit. Metri caussa δέξεται plene scriptum malueram, quo esset pes dactylus. Sed quoniam optimus etiam codex *A.* quamvis raro aliàs elisione utens, δέξεθ' cum apostropho tuetur, nil mutare ausus sum: ac potuerit in verbo δέξεθ' ultima syllaba longa haberi ob vocem sequentem ab aspero spiritu incipientem. In *Epit.* deest primus versus cum priori hemistychio secundi: atque etiam mox deinde plura praetermissa.

Verſ. 4. καίτοι φασίν. Sic *ms. A.* non φασί, ut edd.

Verſ. 5. βύβακας αὐτὰ γενέσθαι. Sic plane *ms. A.* b
Quam ſcripturam, quamvis & ob dictionis inſolentiam, & ob verſum iuſto minorem, ſuſpecta eſſe debeat, tamen reſtituendam potius, quam tenendam editam lectionem iudicavi, quae nec ipſa metro conveniebat, nec niſi ex primi Editoris ingenio erat profecta. Vocabulum quidem βύβαξ, a quo formari βύβακας poſſet, nuſquam reperitur; at potuit nihilo minus olim in uſu eſſe, ut multa alia, quorum memoria periit. Interim ſervarunt nobis Grammatici vocem, quae aut ipſa olim hic obtinuerat, aut cum ea quam hoc loco poſuerat poëta, cognata fuit. Etymologus pag. 216 extr. καὶ Σώφρων, inquit, βύβα, ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα. (Quod ibi adiicitur βύζειν, id puncto ſeparari debuit a μεγάλα, & ad ſequentia verba referri; nempe ait auctor, de uſu verbi βύζειν videndum eſſe infra ſub voce Νῆμα.) Eamdemque vocem Βύβα Heſychio reſtituendam eſſe, ubi vitioſe vulgo Βαβαὶ ſcribitur, iam pridem a viris doctis monitum eſt. Verſus noſter integer foret, ſi ſic legeretur,

βύβα τε καὶ λαμπρ' αὐτὰ γενέσθαι,

aut aliquid in eam ſententiam. Venetus editor unde ſuum φιλοκάλως effinxerit, obiter ex Villebrunio didici, qui docet in codd. Par. *B.* & *C.* βυβακάλους ſcriptum eſſe. Quod ſi noſtrae membranae tale quid dediſſent, haud cunctanter equidem βύβα τε (vel rectius fortaſſe βῦβα τε) καὶ καλ' reſcripſiſſem. Hunc verſum, ut ſolet eiusmodi ſalebroſa, praeteriit Epitomator.

Verſ. 7. στρώμαθ' ἁλουργῆ μέχρι τῆς ἄρκτου. Quod conſentientibus vetuſtis membranis editum erat, στρώματα μὲν ἁλουργὰ, id metri ratio omnino reſpuebat; ut taceam μὲν particulam, cum modo praeceſſiſſet, perimportune repetitam. Neque vero aut expeditior ulla aut certior huic verſui medicina adferri potuiſſe videtur, quam quae a nobis adlata eſt. Quod ait poëta, μέχρι τῆς ἄρκτου, id quo ſpectet haud ſatis perſpicuum. Dalecampius, *Urſae adusque exortum*, reddidit; ad temporis diuturnitatem referens, quo manſere conſtrati tapetes. Quam interpretationem merito improbans CASAUBONUS: » Quemadmodum, inquit, οὐρανομήκη illa » dicimus, & *coelos tangere ac ferire vertice*, quae ſunt prae» alta; ſic Anaxandrides, ut ſignificaret *ingens* illud *viae*

b »*spatium* quod fuerit tapetibus constratum, eos ad *Ursam* »*usque pertinuisse* dixit.«

Vers. 8. δειπνεῖν δ' ἄνδρας βουτυροφάγους. Perperam βουκόλους legebat Dalech. »Planissime proba est lectio edi»ta. Thracas poëta facit *butyrophagos*, cum in Graecia »vix butyri adhuc esset usus cognitus, ut docemus alibi.« Casaub. —— Vide Casaub. Animadv. ad Athen. lib. X. (cap. XIV.) pag. 447. d. ad illa verba ἀλείφονται ἐλαίῳ ἀπὸ γάλακτος.

Vers. 11. λέβητας – – μείζους λάκκων δωδεκακλίνων. »Veteres cum alicuius cubiculi [immo, coënaculi] vel»lent magnitudinem indicare, dicebant, *tot lectos capit*: »unde est appellatio *tricliniorum*, & οἴκων τετρακλίνων, »ἑπτακλίνων, atque etiam εἰκοσακλίνων, & τριακοντακλί»νων. Eo hic allusit Anaxandrides. Proprie non λάκκοι, »sed *oeci*, dicuntur δωδεκάκλινοι, *lectos duodecim capere*.« Casaub.

Vers. 12. αὐτὸν δὲ Κότυν περιεζῶσθαι. »Moris erat, ut, »qui in conviviis ministrarent, alte cingerentur, quo es»sent expeditiores. Horatius: *Puer alte cinctus acernam gau»sape purpureo mensam pertersit.*« Casaub. — Κόττυν h. l. *ms. Ep.* duplicatâ mediâ literâ, contra quod & usus & metrum ferebat.

Vers. 16. αὐλεῖν δ' αὐτοῖς Ἀντιγενείδαν. Memoratur rursus Ἀντιγενίδας tibicen XIV. 631. f. Et recte ibi, ut aliâs, cum simplici vocali iota in penult. scribitur illud nomen: sed h. l. *diphthongum* postulabat metri ratio, ut in Leonidae Epigr. 1. T. I. Analect. Brunckii p. 220. De ipso viro vide quae post Burette in *Mem. de l'Acad. des Inscript.* T. XIX. pag. 470 sqq. docuit Iacobs in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. II. p. 57 sq.

c *Vers.* 19 *sqq.* μέλπειν δ' ᾠδαῖς τοτὲ μὲν Σπάρτην τὴν εὐρύχορον, τοτὲ δ' αὖ Θήβας – – τὰς ἁρμονίας μεταβάλλειν. »Repetendum semper τὸ φασίν. Sensus est: »*Aiunt, Antigenidam tibicinem, Argan cantatorem, & Cephi»sodotum citharam pulsantem, ei convivio interfuisse, & ceci»nisse modo quidem Spartam amplis florentem choreis, modo »Thebas septem portarum, mutato harmoniae genere.* Errat »Dalech. qui εὐρύχορον Σπάρτην mutat in εὐρύχωρον: quo »etiam modo scriptum reperimus in Epitoma Hoescheliа»na: perperam. Homericum est eius urbis epithetum: »ut, ἡ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη ᾤχε-

» το. [Odyss. ο'. 1.] De ea voce multa poëtae interpre- c
» tes: de Spartanis choreis Plutarchus in Apophthegma» tibus. Apollo fatidicus in oraculo quod refert Herodo» tus, Ὑμῖν δ' ὦ Σπάρτης οἰκήτορες εὐρυχόροιο. Lectio, » quam edidimus, est promta e membranis.« [Nempe in ed. Ven. & Bas. perperam omissa erant duo verba, τὰς ἁρμονίας, quae e msstis Italicis, quibus noster *cod. A.* praeiverat, adiecit Casaubonus. Epitomator tria verba τὰς ἁρμονίας μεταβάλλειν praetermisit.] » Si libeat mini» mum ab eius vestigiis recedere, scribam, τότ' αὖ ἐπὶ » Θήβας τὰς ἁρμονίας μεταβάλλειν. Non censeo dubitan» dum hanc esse veram lectionem.« CASAUB. — Sicut ad sententiam commoda videri poterat haec emendatio; sic metro manifeste repugnat: cuius qui rationem habere voluerit, si parum commoda vulgata scriptura fuerit visa, eam fortasse probaverit coniecturam, quam sub contextu indicavimus. Vulgata scriptura, mutans subito orationis structuram, audaciorem quemdam colorem habet, & tragico magis cothurno aut epico carmine dignum, quam familiari huic sermoni convenientem. Verumtamen cum de cantu & musica agatur, ferendus fortasse paulo etiam grandior in hoc argumento sermo. Fuerit igitur inversio quaedam orationis: ut, pro eo quod simpliciori ratione sic dictum foret, *cantor cantum suum Thebas transtulit*, nunc dicat hic homo, *urbs Thebana melodias cantoris immutavit, & in se convertit.* Ad vocab. εὐρύχορον quod spectat, Graecam scripturam non solicitaverat Dalecampius, sed latine *Spartam agri spatiosi dominam* reddiderat; in quo multos & veterum & recentiorum interpretes consentientes habet. Vide Eustath. ad Odyss. μ'. pag. 465, 15. Caeterum de vi huius epitheti haud poenitebit consuluisse Dammii Lexic. Etymol. p. 2638 & seq.

Vers. 24. ἵππων ἀγέλας, αἰγῶν τ' ἀγέλην. Posterius hemistychium, cum deesset editis, adieci praeeunte utroque codice nostro. In priori hemistychio nil mutant libri, nisi quod ἵππων ἀγέλην habet *ms. A.* quod ob praecedens δύο ferri nullo pacto potest. Sed aegre mihi persuadeo, bis in eodem versu vocem ἀγέλη posuisse poëtam; quae, ut alia taceam illius lectionis incommoda, sonum utique ingratum adferebat orationi. Praeterea non diffiteor, omisso eodem hemistychio, quod e codicibus nostris adiecimus, paulo commodius fluxuros reli-

c quos versus, ita ut deinde ante paroemiacum, καὶ πουλυπόδων ἑκατόμβην, (vers. 28.) stet monometer δωδεκάπηχυν, eâdem prorsus ratione quae vs. 21 sq. obtinet.

Vers. 25. φιάλην τε λεπαστήν. »Cum & *phiala* & »*lepasta* sui generis diversa pocula sint, ut didicimus ex »libro undecimo, [vide XI. 484 extr. & seq. tum p. 500 »extr. & sq.] probem scribi φιάλην τε καὶ λεπαστήν.« Casaub. — At, qui iam ante copiâ laborabat versus, sic magis etiam oneraretur. Toupius, in Notis ad Longinum pag. 230. voculam τε eiiciens, non video quo pacto satis idoneam adfecto versui medicinam sibi visus fuerit adtulisse. Nam, quo pacto duo haec verba φιάλην λεπαστὴν hemistychium dimetri anapaestici efficere possint, non expuro. Quod nisi (quemadmodum in similis terminationis vocibus subinde factum, apud poëtas praesertim, videmus) σ literam ante τ extrudere licet; alia quaerenda fuerit medendi ratio. Caeterum me non magis, quam Toupium, turbavit illa observatio, quae Casaubonum commoverat ut suam istam emendationem proponeret: quamquam enim ex vulgari sermonis usu *substantivum* nomen est λεπαστὴ, tamen sua origine vim *adiectivi* habet: adeoque nihil magnopere impedire videtur, quo minus cum substantivo φιάλῃ iungatur. Denique nescio an adnotari mereatur, quod in φιάλην τε *ms. Ep.* quidem consentiat cum editis, *ms. A.* vero φίλην τε habeat.

Vers. 26. κέγχρων τε χύτραν. Sic *ms. Ep.* cum edd. Eâdem notione etiam κέρχνων dici poterat, quod habet *ms. A.* Confer quae notavimus ad II. 55. d. & consule quos ibi laudavimus viros doctos, in his Valcken. ad Phoen. 1395. *Vers.* 27. βολβῶν τε σιρόν. »Coniiciebamus scribendum βολβῶν σειρὰν, quod interpretamur *li*»*neam bulborum;* sicut dicitur a Iurisconsultis linea mar»garitarum. Sic & hodie cepas in forum deferunt ad in»star catenae nexas invicem more sertorum; non autem »transfixas, ut fit in unionibus. - - Sed nobis nunc »perplacet quod est editum, & in omnibus codd. [pari»terque in nostris] scriptum, σιρόν. Σιρὸς est *fovea in usum* »*granarii vel apothecae cavata.* Hesychius etiam πίθον inter»pretatur; quia in *doliis*, praeter vinum, etiam alia ser»vabant. *Siros* vocant auctores Rei rusticae Varro & Co»lumella. Varro, hoc amplius, *sirorum in Thracia pluri*»*mum fuisse usum* scribit.« Casaub. — Vide Varr. I. 57.

Conf. Curt. VII. 4, 24. & quos ibi laudat Raderus; qui- c
bus alios etiam auctores adiunxit Wesseling. ad Diodor. T. II. pag. 351. Pro δωδεκάπηχυν, in *ms. Ep.* est δωδεκάπηχεων: male, si quid video: agitur enim de *fovea* sive *apotheca, duodecim cubitos quaquaversum patente.* * *Versu seq.* scripturam πουλυπόδων, quam flagitabat metrum, pro eo quod vulgatum erat πολυπόδων, praeivit Toup *ad Longin.* l. c. ubi simul monuit: » *Bulbi* & » *polypi* ad venerem iuvant, & νεογάμοις prosunt. Hinc » iocus Comici. « — Conf. I. 5. c. II. 64. b. VIII. 356. e. f.

Vers. 31 *sq.* Τούτων δ' ἔσται πολὺ σεμνότερον καὶ λαμπρότερον &c. » Praecedit γάμος· itaque fortasse scribendum » σεμνότερος & λαμπρότερος. Nisi malumus πρὸς τὸ σημαι- » νόμενον referre, nempe δεῖπνον: quod verum censeo. « Casaub. — Satis (puto) erat, generatim τι vel πρᾶγμα intelligere. Verumtamen ipsa etiam λαμπρὰ δεῖπνα, ad quae hic respicitur, iam initio (vs. 2.) commemorata sunt. » δεσπόσυνοι sunt *heriles filii*, non *heri*. Scio, Gram- » maticos veteres [Eustath. ad Il. λ'. pag. 784, 15.] δεσπο- » σύνους & δεσποτίους interpretari *vernas*. Sed, pro *herili* » *filio* accipi, non obscuro testimonio docemus. Appia- » nus lib. IV. Bellor. Civil. [cap. 44. nostrae edit.] Ἕτε- » ρος ἀπελεύθερος, τάφον δεσπότου φύλασσων, τὸν δεσπό- » συνον προγραφέντα ἐφύλασσεν ἐν τῷ τάφῳ μετὰ τοῦ πα- » τρός. « Casaub. —. Istius interpretationis, quam Eustathius adnotavit, nusquam alibi superest vestigium. Suidas: Δεσπόσυνος, παῖς τοῦ δεσπότου ἐστίν: quod nil aliud sonat, nisi *filius heri.* Similiter apud Plutarch. in Lycurg. (citatum ab H. Steph. in Thes.) αἱ δεσπόσυναι sunt *heriles filiae.*

Vers. 35. οὐ σμύρνης καὶ Συρίας ὀδμαί. » Scribe cum Epi- d
» tome, σμύρνης Συρίας. « Casaub. — Percommodum id quidem ad sententiam foret, *myrrhae Syriacae:* at non aptum ad metrum. Igitur intellige, *non myrrhae odores, nec alii e Syria odores*, verbi caussa, calami odorati, & quae sunt eiusdem generis. Nisi fortasse de industria imperite & ridicule garrientem servum induxit poëta, ut qui *Smyrnam* urbem cum *myrrha* confundat, & *Smyrnae & Syriae odores* dicat, cum debuisset *Syriacae myrrhae odores.*

Vers. 38. πουλυποδείων. Primam syllabam longam desiderabat metrum; sicut paullo superius πουλυπόδων. Eadem metri ratio penultimam pariter longam hoc loco fla-

d gitabat; quam ſic etiam dedit *ms. A.* cum edd. Ita vero prodibat nomen adiectivum, ad quod intelligi, ni fallor, debet ſubſtantivum χρεῶν.

Verſ. 41. ἐνθρυμματίδων. ἐνθρυμματὶς, ut docere videtur Heſychius, idem valet ac θρυμματὶς, quod *placentae* genus eſt, paulo inferius memoratum apud Noſtrum p. 132. a. 133. c. rurſusque p. 147. b. Panis quidam ἐνθρυπτόμενος & ἐντεθρυμμένος, id eſt *intritus*, nominatur III. 109. e. & 114. d. haud ſatis ſcio qua notione. *Verſ.* 42. ὠχρῶν erat in ed. Ven. & Baſ. pariterque in *ms. A.* Peius etiam, λαθύρων ὠχρῶν in ed. Caſ. absque diſtinctione ante ὠχρῶν. Monuit vero in Animadv. CASAUBONUS, λαθύρων, ὤχρων, ſcribi debuiſſe. Et ſic recte ſcriptum in noſtro *ms. Ep.* ὠχρὸς *pallidum* denotat; ὦχρος, *ervilia* legumen. De vocab. χορίων, *verſ.* 43. vide notata ad III. 104. f.

e *Verſ.* 51. ῥίνης. ἡ ῥίνη, *ſquatina*, conſtanter aliàs, cum apud Noſtrum lib. VIII. tum apud alios, per vocalem ι ſimplicem, ſed eam longam (unde in plur. αἱ ῥῖναι) ſcribitur. Vide Geſn. de Aquatil. pag. 900 & ſq. Duplicem ει hoc loco noſter *ms. A.* ſuo more invexerat. Epitomator hanc vocem cum aliis nonnullis praetermiſit.

Verſ. 57. μάραθ', ᾠὰ. Recte haec dedit *ms. A.* loco unius vocis μάραθρον, quam ſuo arbitratu Caſaubonus hic poſuerat, ne indicare quidem in Animadv. dignatus ſcripturam, quam dederant editiones veteres, μαραθῶα, veri veſtigium ſatis perſpicuum ſervantem. *Foeniculum* Graecis non modo μάραθρον dicebatur, ſed & ὁ μάραθος, XIII. 596. a. & τὸ μάραθον, II. 56. c. 70. f. 71. a. μάραθρον absque ᾠὰ hoc loco ne metro quidem aptum erat, cuius nullam rationem in tota hac ecloga habuit Caſaubonus. *Verſ.* 59. μύες, ὄστρεα. Nil mutat, quod ſciam, *ms. A.* In *ms. Ep.* deeſt totus verſus cum dimidio ſequentis. Claudicanti metro utique fulcro quocumque ſuccurrendum. Forſan μῦς, ὄστρεια. Sic μυς pro μυες III. 86. d. & e. 117. f. & VII. 308. e. ὄστρεια vero pro ὄστρεα uſurpatum cum ſaepe aliàs obſervavimus, tum paullo poſt rurſus IV. 132. b. videbimus. Conf. Animadv. ad III. 92. e. *Verſ.* 61. ὀρνιθαρίων ἀφάτων πλῆθος. Sic mss. cum edd. Sed ἄφατον utique malim.

f *Verſ.* 64. κίγκλοι. Sic bene ed. Caſ. conſentientibus msstis. Corrupte κίγηλοι ed. Ven. & Baſ. Aviculae ſunt e *motacillarum* genere. *Ibid. & verss. ſqq.* τουτουὶ τοῦ

χάσκοντος &c. Vitiose τουτοὶ ed. Caf. 1. Aliae editt. omnes τουτουὶ cum *ms. Ep.* & fic etiam Cafaub. in Animadv. Recte id quidem, ad fententiam & ad vulgatum Atticorum ufum; fed parum apte ad metrum, nifi duas fyllabas *ουὶ* prorfus pro una numerare liceat. Nam cum paragogica illa litera iota fuâ naturâ longa habeatur, vox τουτουὶ pedem verfus anapaeftici efficere non poteft. Medetur quidem ifti incommodo, quoad formam vocis, nofter *codex A.* τουτὶ fcribens: at fic nominativus neutrius generis pro τουτοὶ formari folet, cui non erat hic locus. An pro genitivo τουτουὶ etiam τουτὶ ufurpaverint Attici, mihi non conftat. Quare grammaticam hanc quaeftionem in medio relinquo. De loci fententia haec adnotavit Casaubonus: »In extremo huius eclogae ineft »iocus comicus in hominem muliebris patientiae. Graeci »*impudicos* vocant εὐρυπρώκτους vel λακκοπρώκτους. Hoc »vult: gruem illam adeo longum habuiffe roftrum, [col»lumque,] ut fi per anum immittatur impudici illius, »quem digito indicabat hiftrio qui ifta pronuntiabat, ad »latera usque penetrare, & frontem ipfam tundendo per»forare poffet. Infigniter εὐρύπρωκτον voluit fignificare, »& morbo nefando prae caeteris infamem.« — Ambigue pofitum τοῦ χάσκοντος eft; quod & ab illa parte, quam dixit Cafaubonus, *hiantem lateque patentem* fignificare poteft; fed ex communi verbi ufu hominem denotat *ore hiante fpectantem.* Pro διακόψειε, quod (*vs.* 67.) in edd. & in *ms. Ep.* fcriptum erat, recte διακόψειεν, quod defiderabat metri ratio, dedit *ms. A.*

Poftremo verfui, οἶνος δέ σοι &c. quodnam infit metrum, haud adparet, mihi quidem. Si ἡδὺς ante αὐθιγενὴς ftaret, haberem pro iambico tetrametro brachycatalecto, qui Ariftophanicus vocari folet. οἶνοι in plurali numero, eft utriusque codicis noftri fcriptura; quae temere in οἶνος mutata erat ab editoribus.

AD CAP. VIII.

In Lyncei *verf.* 4 fq. Ἀνδία γάρ ἐστιν Ἀττική, ὥσπερ ξενική. »Scribo, ut intelligam, ὡς παρ' ξένοις γε. *Victus* »*Atticus*, inquit, *non placet*, *nobis faltem peregrinis.*« Casaub. — At id ipfum, quod voluit vir doctus, iam modo verbis proxime praecedentibus continebatur; poft

a quae tam languide quoad sensum, quam parum apte, orationem si spectes, secutura erant haec quae sunt a Casaubono proposita. In vulgata scriptura nil mutant libri, nisi quod εὐηδία (sic) pro ἀηδία habet *ms. Ep.* perperam haud dubie. Vide vero, ne tale quid dicat Perinthias ille, qui loquens inducitur: Laudantur Athenienses ob morum suavitatem; cum quibus collati peregrini, insuaves (ἀηδεῖς) censentur esse: at *in victus quidem ratione & in epulis instruendis ea est Atticorum* ἀηδία, *insuavitas & importunitas, quae peregrinos magis deceat*, quam eos homines qui tam culti esse sibi videntur. Ad haec suspicatus sum, ἀστικὴ fortasse pro Ἀττικὴ scriptum olim fuisse, ut opponantur vocabula ἀστικὴ & ξενική: sed id quidem non magnopere urgebo. Ad verbum Παρέθηκε (*vs.* 5.) intellige τις: nempe *sic faciunt Athenienses, cum hospites convivio excipiunt.* Aoristus primus, de eo quod fieri solet.

Vers. 9. ὁ δ' ἀνταχαίου μικρόν. Non video cur ἀνταχαῖον corrigendum pronunciaverit doctissimus Valcken. ad Herod. IV. 53. Quidni enim genitivus ἀνταχαίου a μικρὸν regi possit? *parum antacaei salsamenti.* De re conf. III. 118. d. e. & ibi not.

Vers. 11 *sq.* ἠφάνισα. βούλομαι δ' ἐγὼ, βέλτιστε, συγκαμεῖν
καὶ τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι.

Prior versus iusto longior, alter brevior, corruptelam aegre dissimulabant. Consentit tamen codex ms. uterque cum edd. nisi quod γ' particulam, quam vers. 12. post τοῦτο inseruere editores, ignorent mssti. Suspicatus eram, συγκαμεῖν ex συγκαπεῖν (a συγκάπτω) esse corruptum: sed nec ipsum συγκαμεῖν per se displicebat, ut diceret, *voluisse se etiam alterum iuvare in conficiendo eo cibo, cui ille manum iniecisset.* At, quo pacto alterutrum adaptari metro posset, minus in promtu erat. Itaque sic legendum coniectabam:

ἠφάνισα. βούλομαι δέ γ', ὦ βέλτιστε σὺ,
κἀκεῖνο καὶ τοῦτ'· ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι.

Simili fere ratione IACOBS, Vir doctissimus, corrigit in *Emendationibus manuscriptis*, his ipsis diebus mecum communicatis:

——— βούλομαι δ' ἐγὼ, βέλτιστε σὺ,
κάπτειν τοιοῦτό τι γ'. ἀλλ' — —

Verſ. 14. ὄψιν μὲν οὖν ἔχει &c. Particulam οὖν, cum b
deeſſet *ms. A.* & editis, recte dedit *ms. Ep.* De ea adiicienda iam olim monuerat Hoeſch. & nuperrime IACOBS in eisdem, quas modo laudavi, Notulis msstis. *Verſ.* 16. Verba iſta, κατέπλησα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δὲ, citans H. STEPHANUS in Theſ. Graec. Ling. III. 382. e. ait: » κατέπλησα hic accipiendum videri pro *replevi*, » *implevi*; ἐνέπλησα vero pro *explevi*, *ad ſatietatem usque* » *explevi.* « — Nempe ad ἐνέπλησα e verſ. ſup. intelligendum τὴν γαστέρα. *Verſ.* 20. Αὐτὸς γὰρ αὐτὸν bene edd. αὐτὸς δ' αὐτὸν *ms. A.* In Epit. deeſt hic verſus cum ſeq.

τὸ προοίμιον τῶν - - δείπνων. conf. III. 100. a. *Ibid.* c
τῆς ἐν ἄστει παρασκευῆς. διασκευῆς *ms. Ep.* quod ex Hoeſchelii libro citans CASAUB. merito monuit: » Malo tamen παρασκευῆς. Ea voce intelligitur quidquid in coe» nam ſolitum apponi ab Athenienſibus. «

AD CAP. IX.

Δίφιλος δ' ἐν Ἀπολειπούσῃ. Titulum fabulae Dalecampius reddidit, *Animo-defecta*; Grotius, *Deficiente.* Vide Animadv. ad III. 125. a. Eclogae, quam ex illa fabula adfert Athenaeus, latinam verſionem ſubiecimus GROTII, ex eiusdem Excerptis pag. 782.

In DIPHILI *verſ.* 3. ἢ κἀκ τοῦ 'μπορίου τινές; Ex d
τοῦ ἐμπορείου, quod in membranis erat, τοῦ εἰμπορίου fecerant editores: bene, quod ad penultimam vocabuli ſyllabam ſpectat; male, quod ad primam. IACOBS, *in Notis msstis*, τῆς ὑπερορίας corrigendum cenſet; perſpecte quidem & ſententiae & metri rationem habens, ſed vereor ne praeter neceſſitatem nimis recedens a librorum ſcriptura. Iſtud enim ſi amplectamur; totus hic verſus cum ſequente, abiectis duabus vocibus, (quod etiam ipſe Vir doctus monuit) ſic fuerit conſtituendus:

ἅπαντες, ἢ κἀκ τῆς ὑπερορίας τινές;
B. Τί τοῦτο πρὸς σὲ τὸν — —

Mihi in levicula mutatione, quam adtulimus, (τοῦ 'μπορίου, pro τοῦ ἐμπορίου) adquieſcendum videbatur. Sententia eadem, quam idem Vir doctus voce τῆς ὑπερορίας expreſſam voluerat. ἐκ τοῦ ἐμπορίου τινὲς ſunt *nonnulli ex portu, mercaturam facientes*; nempe *peregrini mercatores*, ut bene iam reddiderat Dalecampius.

d *Vers.* 5. Nil opus est ut αὐτῆς cum αὔτη γ' permutemus. Percommode dictum, αὐτῆς τῆς τέχνης ἡγεμονία. Non modo *ad ipsam artem hoc pertinet*, ait; *sed est etiam principalis quaedam illius artis pars.* Eamdem sententiam (ut adnotavit CASAUB.) his verbis expressit Martialis:

Non satis est ars sola coco servire parato:
namque coquus domini debet habere gulam.

Vers. 8. ἀπὸ θερμοῦ, intelligunt ζωμοῦ, & *de fervefacto iure* interpretantur. Non repugno. Sed vide, ne εὐθὺς ἀπὸ θερμοῦ valeat *statim initio coenae*; scil. εὐθὺς ἀπὸ θερμοῦ (nempe ὕδατος) κατὰ χειρὸς δοθέντος, quod fiebat in ipso coenae initio. cf. II. 60. a. XV. 685. d. Tum vero nescio quid sit, quod (*ibid.*) τὴν μεγάλην dicat; quandoquidem nomen substantivum, quod sequitur, σίλουρος, in masculino genere constanter aliâs usurpatur. *Vers.* 9. Pro ἀποζέσας, mendose ἀποζεύξας *ms. Ep.* *Vers.* 10. χαριεῖ praetuli, atticam formam, quam dedit *ms. A.* χαριῇ edd. cum *ms. Ep.* *Ibid.* ἢ μυρίνην. προσεγχέας. μυῤῥίνην *ms. Ep.* quemadmodum I. 32. b. scribitur μυῤῥίνης οἶνος, idem valens ac μυρτίτης, id est, *vinum myrti baccis conditum.* Sed eam scripturam h. l. metrum respuebat: recte μυρίνην simplici litera ρ scribunt edd. cum *ms. A.* prima syllaba brevi, a vocab. μύρον, *unguentum.* De quo *vino unguentato* multa collegit H. Steph. in Ind. voce Μυρίνης οἶνος. Breviter & perspicue Aelianus Var, Hist. XII. 31. Μύρῳ οἶνον μιγνῦντες (οἱ Ἕλληνες) οὕτως ἔπινον, καὶ ὑπερηγάζοντε τὴν τοιαύτην κρᾶσιν.

e *Vers.* 12. ἀψινθίῳ σφι δεῦσον &c. Sic, ut edidimus, constituendum esse hunc versum, monuerat CASAUB. in Animadv. δεῦσον recte *ms. Ep.* cum edd. Corrupte δεῖξον *ms. A.* *Vers.* 13. ποιῆσαι recepi ex eodem *ms. A.* quod bene habebat, intelligendo χρὴ vel δεῖ. Eius interpretamentum est ποίησον, quod ex *Epit.* adoptavit Casaub. *Ibid.* καὶ ἐσκοροδισμ. Sic commode editt. vett. cum msstis; quod cur mutaretur nulla caussa fuerat. καὶ ante vocalem breve est: & pedem anapaestum in ista sede non respuit comoedia.

Vers. 15. πάντες βλιχανώδεις εἰσὶ, καὶ μεστοὶ λάπυς. »Ultimum versum sic concipe: Πάντες βλιχώδεις εἰσὶ, καὶ μεστοὶ λάπης.« [Perperam λαπῆς erat editum.] »Apud Hippocratem saepius leges, ἐμέει σίαλα καὶ λάπην. Pro βλιχανώδεις, quod verbum non est

» nauci, Dalec. scribebat βληχώδεις, repugnante modu- e
» lo versus. Nos fecimus βλιχώδεις per iota; memores
» veterem criticum Epiclem exponere apud Hippocratem
» βλιχῶδες, τὸ λελιπασμένον μετὰ γλοιώδους ὑγρασίας ἀκα-
» θάρτου: *pingui obsitum, cum viscoso humore & impuro.*
» Hic vero Diphilus ita vocat homines *pituita laborantes*,
» eamque ob caussam ἀποσίτους: rara enim ciborum ap-
» petentia quibus est pituita molesta. Idcirco addit, μεστοὶ
» λάπης: nam & λάπη genus *pituitae.* « CASAUBONUS. —
De voce βλιχώδης apud Medicorum patrem consulendus inprimis Foesius in Oecon. Hippocr. In βλιχανώδεις apud Nostrum consentiunt cum editis *msti A.* & *Ep.* quâ formâ vocis paulo productiore uti potuit Diphilus eâdem notione, qua alteram breviorem usurpasse Hippocrates perhibetur. Nec minus aptum hoc ad metrum est, quam id quod ei substitutum voluit Casaubonus.

MENANDRI versus praetermisit Epitomator. Inseruit eos Excerptis suis GROTIUS pag. 744. cuius versionem adposui. Confer CLERICI Fragmenta Menandri pag. 174 sqq. & ibi notata.

Versum quartum in metro peccare contendit BENTLEI in Emend. in Menandri Fragm. pag. 60. » ἰχθύδιον enim se-
» cundam corripit « inquit. Igitur pro

ἐν προσφάτοις ἰχθυδίοις τεθραμμένα,

sic corrigendum censuit,

ἐν προσφάτοισιν ἰχθυδίοις τεθραμμένα.

Eodem fundamento nixus DAWES, in Miscell. Crit. pag. 214. προσφάτοις quidem tenens, ἰχθυϊδίοις scribendum contendit; provocans etiam ad nescio quam analogiam. At (quod iam supra ad III. 95. b. monuimus) sicut in ἰχθὺς vocalis υ & brevis & longa haberi potest, sic & in ἰχθύδιον: atque etiam in eodem hoc vocabulo, haud raro apud Nostrum occurrente, constanter (ni fallit nos memoria) syllaba θυ longa usurpatur. Sic quidem, praeter hunc locum, habes etiam III. 95. b. 107. b. VIII. 359. d. Et constanter etiam simplici litera υ utuntur libri omnes, quemadmodum etiam VII. p. 285. a. & alibi. Quare utraque novatione a viris doctis proposita carere nos posse putavi. Maiorem speciem habet, ac fortasse vere praeceptum est, quod *quintum versum* sic refictum voluit f
idem BENTLEI:

καὶ παντοδαποῖσι, τοῖς ἁλίμοις μὲν οὐ πάνυ.

f »Nam ἄλιμος (inquit) eſt *marinus;* ἄλμιος ne Graecum »quidem.« — Nec tamen mutare equidem librorum ſcripturam auſus ſum, quum a ſubſtantivo nomine ἅλμη legitima prorſus ratione adiectivum ἅλμιος derivatum videri debeat; quamvis nusquam alibi ea vox hodie reperiatur.

Verſ. 6. ἁλίσκεται plene ſcripſi cum *cod. A.* & editt. vett. Nec enim opus erat, ut ultima ſyllaba elideretur, quod a Caſaubono factum, ſic edente, ἁλίσκετ' ἀλλ' &c.

Verſ. 8 *ſq.* In editis ſic legebatur:

μᾶλλον προσεδέξατ'· εἰ δέ τις ἔρχεται
'Αρκαδικὸς τοὐναντίον. (in ed. Ven. ſic τοὐναντίον -)
ἀθάλασσος ἐν τοῖς λοπαδίοις ἁλίσκεται.

Ubi Casaubonus adnotaverat: »Nonus verſus expleri »poteſt hoc modo: ἐκ τῆς ὀρεινῆς, 'Αρκαδικὸς, τοὐναντίον &c. At vel ſic adhuc miſere claudicaturus erat octavus verſus. Itaque maiori molitione uſus Grotius, in hunc modum ſcripſit:

μᾶλλον προσεδέξατ'. εἰ δέ τις τοὐναντίον
'Αρκαδικὸς ἔρχετ' ἤ τις ἀθάλασσος ξένος
τοῖς ἐκ θαλάσσης λοπαδίοις ἁλίσκεται.

Ut minore molitione, ſic feliciori ſucceſſu hunc locum Bentleius adminiſtravit: »Nos levi opera, (inquit) re»iectis tantummodo illis, εἰ δέ τις ἔρχεται, quae ſuper»vacua plane ſunt, & verſum ſententiamque fruſtra one»rant, ſic locum ſanum exhibemus:

»μᾶλλον προσεδέξατ'. 'Αρκαδικὸς τοὐναντίον
»ἀθάλασσος ἐν τοῖς λοπαδίοις ἁλίσκεται.

»*Hoſpites*, inquit, *inſulares, domi piſcibus veſcentes, marinum* »*victum faſtidient: Arcadicus contra hoſpes, longe a mari degens,* »*in patellis capietur.* λοπάδια enim ſunt *patellae piſcibus elixan*»*dis aptae.*« Sic ille, non modo acutiſſime, ſed & ipſum verum divinando adſecutus. Nam ita prorſus eſt: verba iſta, εἰ δέ τις ἔρχεται, nihil ſunt aliud niſi adſumentum, ſive a primo editore, ſive ab aliquo ante eum librario, temere verbis poëtae adtextum. Cui facinori anſam dederat id, quod in vetuſtis noſtris membranis imperite ſic ſcriptum eſt μᾶλλον προσεδέξατ' χεται. 'Αρκαδικὸς &c. ubi, cum χεται, in vetuſtiori exemplari inter lineas ſcriptum, indicaſſet, προσεδέξατε hoc loco idem valere ac προσδέχεται, indoctus librarius ſcholion interlineare in ipſum contextum perquam inepte intruſit. *Verſ.* 9. Pro

ἐν τοῖς, οὗτος malebat CORAY; ſed nil magnopere urgere ſ videtur, ut ſolicitetur vulgatum.

Verſ. 10. Ἰωνικὸς πλοῦταξ ὑποστάσεις ποιῶν. Pro incommodo ποιῶν, Bentleius Grotianum ποθεῖ, quod adoptaverat Clericus, probaſſe videtur. At ipſum ποιῶν tamen rurſus legitur XII. 517. a. ubi hic verſus cum ſequente repetitur. Quid ſint ὑποστάσεις, ex Polluce docuit CASAUB. nempe »*condimenta coagulata*, vel *ſorbitionum peculiare quoddam genus.*« Pollux IV. 60. Αἱ δὲ περιτταὶ σκευασίαι, ὀνθυλεύσεις καὶ μονθυλεύσεις ἐκαλοῦντο· ὡς καὶ παρὰ Μενάνδρῳ αἱ ὑποστάσεις, ζωμὸς παχὺς ἀμύλῳ πηγνύμενος. — Pergit CASAUB. »Vocem πλοῦταξ ſumſit Menander ab Eupolide: nam ut illius propria adnotatur a veteribus criticis. Pollux III. [109.] ὁ δ' Εὔπολις πλούταξ πέπαικε.«

Verſ. 11. κάνδαυλον, ὑποβινητιῶντα βρώματα. κάναυλον habet ed. Ven. & ſic *ms. A.* Suſpiceris κάνδυλον debuiſſe, (de quo vide Animadv. ad I. 9. a.) quod idem eſſe voluerunt nonnulli cum κάνδαυλος. Sed, diverſa haec eſſe, ex XII. 516. d. intelligitur. Et κάνδαυλον in eodem hoc verſu, ubi ille p. 517. a. repetitur, recte ibi legitur conſentientibus libris: quare merito id hoc etiam loco poſuit editor Baſileenſis & Caſaub. cum praeſertim & metrum id ipſum flagitaret. »ὑποβινητιᾶν eſt *cevere*, *venerem appetere.* Inde ὑποβινητιῶντα βρώματα Menandro *cibi ad Venerem ſtimulantes.* Clemens Alexandrinus, Menandrum imitatus, πασχητιῶντα appellavit, in ſecundo Paedagogi: πόῤῥω γάρ ἐστι τῶν πασχητιώντων ἐδεσμάτων ἡ τράπεζα τῆς ἀληθείας.« CASAUB. — ὑποβεινητιῶντα h. l. habet *ms. A.* ſuo more: ſed verum tenuit idem lib. XII. 517. a. Conf. I. 9. c.

AD CAP. X.

τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν. »Recte Dalecampius a τὰ εἰς ἀναστόμωσιν βρώματα interpretatur, *quae valent ad reſtituendam orexin amiſſam.* Proprie ἀναστόμωσις eſt *oris obturati recluſio.* Paſſim apud Medicos ἀναστόμωσις φλεβῶν, vel τῶν ἀγγείων, appellatur *venarum apertio*: a qua ſignificatione non recedit, cum pro *reſtituto ciborum appetitu* uſurpatur. Fere enim contingit faſtidium ciborum, cum os ventriculi alienis humoribus eſt obſeſſum:

a »cui malo ut medicina fiat, aperiendi sunt occlusi meatus. Fit autem hoc vel cibis succi subtilis, cuiusmodi »sunt illa, quae Plutarcho [Sympos. VIII. 9. p. 734. a.] »appellari λεπτὰ καὶ τομὰ dicebamus lib. II. cap. XVII. »[ad II. 58. c.] vel pharmacis eiusdem facultatis. Lege »Galenum de Compos. Medic. κατὰ τόπους libro VIII.« CASAUB. — ἀναστόμωσις ea notione, quâ hic moxque rursus lit. b. usurpatur, nusquam alibi occurrit: *exacutionem palati* interpretatur Henr. Steph. Thes. III. 1050. c. Verbum ἀναστομοῦν, *aperiendi* sensu, de quo Casaubonus dixit, usurpatum praeter alios Polybio, V. 62, 4. quam notionem ad sensuum instrumenta transtulit Diphilus apud Nostrum, mox hac ipsa pag. lit. f.

ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσιν. conf. II. 56. a - c. & ibi not. ARISTOPHANIS Fragmentum exhibuit Brunck T. III. p. 228. 2. ubi pro δρυπετεῖς, quod est in ed. Casauboni, δρυπεπεῖς maluerat, provocans ad Piersoni Notas ad Moer. pag. 121. Et utuntur quidem nostri codices (quemadmodum ad II. 56. a. Animadv. T. I. pag. 377. adnotavimus) plerumque alibi hac forma δρυπέπεις, quam etiam hoc ipso loco editiones Ven. & Bas. tenent: sed nunc quidem δρυπετεῖς (ni fallor) *ms. A.* habet, & in *ms. Ep.* perspicue sic scriptum video; nec id sane incommode: sunt enim δρυπετεῖς ἐλάαι, *olivae quae prae maturitate de arbore deciderunt*, quas proinde non illepide cum vetulis meretricibus confert poëta.

Φιλήμων δ' ἐν Μετιόντι ἢ Ζωμίῳ. »Non displiceat nobis »quod doctis quibusdam viris placet, Μεθύοντι. Aliter »tamen etiam libro VIII.« CASAUB. — Nempe VIII. 340. e. rursus citatur Philemon in Μετιόντι. Eum titulum, *in Transeunte*, interpretatus est Clericus cum Dalecamp. Mihi aptius visum erat, *in Ambiente*. *Vers.* 1. Ἰχθῦς τί σοι. Versiculos distinxi ut praeivit BENTLEI in Emend. p. 113. & cum eodem τί σοι, pro vulgato τίς σοι, scripsi. *Vers.* 2. Idem vir doctus μιαρὸς ἦν, pro μικρὸς ἦν scribens, quod *impurus erat* interpretatur, istam »emen»dationem« ait, verba sequentia confirmant. Inde dicunt »μιαροφάγος, & μιαροφαγεῖν.« — Quae mihi non adeo evidens visa est ratio; cum praesertim, quaenam insit proximis versibus sententia, haudquaquam perspectum habeam: nam ne satis quidem scio, ad laudem-ne piscis, an ad vituperium pertineant, quae ibi dicuntur. *Vers.*

5. Vitiosum ἰβόουν per editiones omnes erat propagatum; b
pro quo ἰβόων recte dedit *ms. A.* Tota ecloga deest *Epit.*

Ἥσθιον recte mss. Perperam εἴσθιον edd. & sic mox iterum. *Ibid.* κέρκωπας dedere edd. nec aliud ex *ms. A.* enotatum; tamquam a singulari κέρκωψ. Sed rectius videtur κερκώπας, quod est in *ms. Ep.* a singulari ἡ κερκώπη. *Ibid.* Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ. De titulo huius fabulae lata est h. l. Casauboni disputatio; quam Indici Auctorum olim, si Deo placet, inseremus. Confer H. Steph. in Indice Thes. voce Ἀνάγυρος. Verba, quae ex illa fabula adferuntur, versibus distinxi quemadmodum praeivit Brunck in Aristoph. Fragm. pag. 219. Duo posteriores, sunt anapaestici dimetri: sed, eidem metro quo pacto conveniant priora verba, non video. ἐρᾷς (*vers.* 1.) ex Epitome adscivisse videtur primus editor: certe sic habet noster *ms. Ep.* Sed ἐρᾷ *ms. A.* Id si verum, abesse in fine debebit interrogandi signum. Verba ista (*vers.* 3.) Ἐθρευσαμένη καλάμῳ λεπτῷ, opportune IACOBS in Animadv. ad Antholog. contulit cum istis, ἄσαρκα νῶτα (τέττιγος) ἐδουνακεύσατο, ex Apollonidae Epigr. XXV. T. II. Analect. Brunck. p. 138..

ἔστι δ' ἡ κερκώπη ζῶον ὅμοιον τέττιγι καὶ τρυγονίῳ. Postremam vocem absque varietate agnoscit cum editis codex uterque. Quod tenens *Conr.* GESNERUS de Avib. p. 317. intellexerat, *cercopen turturi similem esse obstrepera garrulitate.* At vix dubitandum videtur, quin aut τιτιγονίῳ h. l. scriptum oportuerit, aut τεττιγονίῳ, quod contendit BOCHARTUS in Hieroz. P. II. lib. I. cap. 9. Sanè τεττιγόνιον graecum nomen est *minoris cicadarum generis*; teste Aristot. Hist. Anim. V. 30. & Plin. IX. 26, 32. τιτιγόνιον e veteribus Grammaticis citat Eustath. ad Iliad. β'. pag. 173, 48. & γ'. pag. 302, 2. Et sic quoque apud Etymologum scribitur: idemque vocabulum apud Hesychium latet in corrupto Ἠτιγόνιον. Confer quae mox ad Alexidis verba notamus.

Ἐπίλυκος ἐν Κωραλίσκῳ. » Obscurus poëta est EPILY-» CUS, cuius fabulam Κωραλίσκον laudat auctor. Κοραλί-» σκον vocat Suidas per ο parvum. Κωραλίσκος est *adolo-» scentulus*, ut interpretatur Hesychius. Similis inscriptio » earum fabularum, quibus Παιδίον fuit index. « CASAUB. — Vide Suidam in Ἐπίλυκος; ubi ipse noster Athenaeus auctor citatur. At scripturam per ω longum & hic &

rursus pag. 140. a. agnoscit cum editis vetus noster codex: eamdemque confirmare Hesychius videtur, cum quo Photii Lexic. ms. consentit. Eiusdem Epilyci fabula Φωραλίσκος citatur apud Nostrum XIV. 650. e. nisi ibi erravit librarius.

c In ALEXIDIS *vers.* 1. temere in editt. vett. omissa erat vox λαλιστέραν, quam ex sua Epit. adiiciendam monuit Hoesch. adiecitque Casaub. consentientibus nostris codicibus. *Vers.* 3. Iusto longiorem in fine esse hunc versum,

οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὐ τρυγόν', οὐ τέττιγα,

adparet. Ac quamvis per apostrophum *τέττιγ'* scribere velles, (quod in fine versus non placet) tamen ne sic quidem ratio constaret metro, ob primam syllabam in *τρυγόνα* longam. Itaque, collatis his quae paulo ante de vocab. *τιτιγόνιον* adnotavimus, non dubito, quin sic concipiendus ille versus fuerit:

οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὐ τιτιγόνιον.

Ista, *τρυγόνα*, & *τέττιγα*, e duplici scholio orta videntur; quorum alterum admonebat vulgati proverbii, *τρυγόνος λαλίστερος*; alterum interpretationem continebat vocabuli *τιτιγόνιον*. Pro *ἀηδόν'*, contra quod ferebat usus in eo vocabulo, *ἀηδόν'* ediderat Casaub. cum subscripto iota.

AD CAP. XI.

τὰς δι' ὄξους καὶ νάπυος γογγυλίδας: *rapas cum aceto & sinapi.* » Hoc condimenti genus etiamnum in deliciis est » apud Graecos, maxime Ioniae incolas. « CORAY.

NICANDRI Eclogam totam praetermisit Epitomator.

d *Vers.* 1. Γογγυλίδος δισσὴ γὰρ ἰδ' ἐκ ῥαφάνοιο γενέθλη.

Vocula ἰδ' sic scripta, uti vulgo factum, absque accentu, valebit ἰδὲ, quod idem sonat ac ἠδὲ, &, *atque*. Quo sumto, constructio orationis talis fuerit concipienda: *γενέθλη γὰρ (ἐκ) γογγυλίδος καὶ ἐκ ῥαφάνοιο δισσή.* Sin ἴδ' scribas cum accentu, valebit ἴδε, *ecce*: sed tum habebis orationem parum commodam, ἴδε, *δισσὴ γὰρ γενέθλη γογγυλίδος ἐκ ῥαφάνοιο.* In quo quid verum sit, discimus ex loco inferiore IX. 369. c. Scilicet primum vocabulum Γογγυλίδος e connexione verborum praecedentium, cum quibus cohaerebat, avulsum est: &, quum apud poëtam γογγυλίδες, in nominativo plurali,

ſequente interpunctione, ſcriptum fuiſſet; nunc, abruptum a praecedentibus vocabulum, ut qualicumque ratione ad ſequentia trahi poſſet, in Γογγυλίδος mutatum eſt. Sed alterum iſtum, quem modo citavimus, locum alius error occupavit. Scilicet, quum omiſſâ in edit. vett. inter γὰρ & ἐκ particulâ claudicaret metrum, Caſaubonus, quo illud fulciret, γάρ τ' ἐκ edidit: at codex noſter *A.* γὰρ δ' ἐκ exhibens, docet γὰρ ἴδ' ἐκ ibi ſcriptum oportuiſſe; nempe ἴδ' pro ἴδε, *ecce.* d

Tertius verſus in ed. Caſaub. ſic monſtroſe expreſſus erat, καὶ τὰς μὲν καύκοσον ἀποβλήνας βορέησι. »Eum verſum (ait CASAUB. in Animadv.) melioribus »ingeniis ſanandum relinquimus. Libri omnes corruptiſ»ſimi: in quibus pro καύκοσον ſcriptum Ѳαύκωνον, vel »Ѳαυκᾶον. Ne in ſequentibus quidem verſibus omnia prae»ſtabo integra.« — Caſaubonianum καύκοσον ex ed. Baſ. erat propagatum: καύκωσον habet ed. Ven. hactenus ſaltem commodius, quod penultimam longam faciat. κραύρωσον ἀπαυήνας emendabat Valckenarius; (teſte Koen. ad Corinth. pag. 227 ſq.) tam erudite, quam ingenioſe. Cui emendationi praeſertim iſtud καύκωσον, quod habet Veneta editio, inſignem veri ſpeciem conciliabat. Sed quum longe aliud darent vetuſtae noſtrae membranae, preſſius inſiſtens veteris ſcripturae veſtigiis, Ѳαύηνον ex καθαύηνον decurtatum, ἀποβλύνας vero ex ἀποπλύνας ortum ſuſpicatus ſum. αὐαίνειν, *areſacere*, non modo cum leni ſpiritu dicitur, ut mox vſ. 8. ſed & αὑαίνειν, cum aſpero: cuius compoſitum ἀφαναίνειν & ἀφαναίνεσθαι frequentatur; atque ipſum etiam καθαναίνειν, a quo καθαυηνον h. l. formatum, Budaeus in Comment. Ling. Graec. pag. 549. (neſcio quidem quonam ex auctore) adnotavit. Pro ἀποπλύνας vero rectius fortaſſe fuerit ἀποφλοίσας, id eſt (ut mox ait) φλοιὸν καθηράμενος, *cortice detracto.* Iſtud verbum primo, per frequentem librariorum errorem, literas φ & β, & vocales οι & υ inter ſe permutantium, facile potuerat in ἀποβλύσας corrumpi; idque dein porro in ἀποβλύνας fuerit detortum.

Verſ. 8. ὅτ' ἐν ζοστῷ. Vulgo ὅτ' cum accentu ſcribunt, quaſi ex ὅτε: cum ſit ex ὁτὲ, *aliàs*, cui mox dein reſpondeat ἄλλοτε. *Verſ.* 9. ἱδρυμένη πόλεας ἐμβάπτισον e ἅλμῃ. Vulgo poſt ἱδρυμένη comma ponunt, ad praecedentia trahentes id verbum; non video quâ ſententiâ. Cae-

e terum truncatam ab initio vocem *δρυμένῃ* habent editt. Ven. & Bas. Inde PURSANUS talem tentavit emendationem, *δρυπτομένας, πολλῇ ἐμβάπτισον ἅλμῃ*: nempe, ut constanter fecit, Dalecampii versionem, quoad fieri poterat, secutus. Sic autem ille: *in ferventem cum demerseris aquam, & abraseris, obrue multa muria.* Villebrunium non moror, qui hunc locum sic reddidit: *alors vous les plongerez dans une eau qui vient de bouillir à l'instant, mais qui soit tranquille;* (quasi *ἱδρυμένῳ* legeretur, eaque huic verbo vis inesset) *& vous en jetterez une grande partie* (*πολλὰς*) *dans la saumure.* Ego, nihil temere mutandum statuens, suspicatus eram, *ἅλμην* a poëta dici *ἱδρυμένην πόλεως*, quasi diceret, *salis usum in condiendis cibis, initium fuisse hominibus congregationis inter ipsos, ac vitae mansuetioris ac civilis.*

Vers. 10. *λευκὸν γλεύκους συστάμνισον ὄξει.* *γλεύκους* recte, ut videtur, legitur in editis omnibus. *γλυκεῖ* habet *ms. A.* reclamante & metro & connexione orationis, quae substantivum desiderabat, ad *λευκὸν* spectans. In *quatuor postremis versibus* nullus omnino dissensus e *ms. A.* adfertur: nec in editis ulla varietas, nisi quod *vs.* 14. pro *ἰκμάζουσα*, vitiose *ἰκμείζουσα* habeant editt. Ven. & Bas. *Vers.* 13. *εἴ γ' ἔνι* ex *ms. B.* laudavit Villebr. CASAUBONUS, postquam praedixit, se non omnia in his praestare integra, monuit: »In ultimo versu saltem *ἄρυσαι* scribendum, non *ἄμυσαι*: *hauri* e vasculo, quod *σταμνίον* modo appellavit.« — Ego, cum extremorum horum versuum vim non satis perceptam habere mihi viderer, in latinum transferre sermonem non sum ausus: itaque Dalecampii versionem, nullo mutato verbo, uncis quidem inclusam, subieci. Huiusmodi in locis, ubi mihi ipse non facio satis, commodum duco, quid alii praestiterint aut sibi visi sint praestare, adponere studioso Lectori. Igitur ne Gallici quidem interpretis versionem eorumdem quatuor versuum gravabor huc transscribere. Ea sic habet: *En général, vous pourrez aussi jeter auparavant, dans le vaisseau, des raisins secs que vous aurez écrasés avec une molette, ou de la graine piquante de moutarde. Si vous y joignez de la lie de vinaigre, capable de se faire sentir vivement, même à une tête forte, vous pourrez puiser une saumure bien faite pour ceux qui auront besoin de manger.*

f Δίφιλος - - ἐν Ἀπολειπούσῃ. Vide supra ad p. 132. d.

In DIPHILI *verſ.* 1. Ἐν δ' ἐστὶν. Sic ex conieƈt. corrigendum putavi. Cum inficeta dictio, tum luxatum metrum, medicinam flagitabat. Brevius GROTIUS, Ἔστιν ὄξος ὀξύ σοι; in Excerpt. pag. 783. Eiusdem Grotii latinam interpretationem Graecis verſibus ſubiecimus.

Verſ. 4. ἢ φυλλὰς ἢ δριμεῖα περιοισθήσεται.
In ed. Ven. & Baſ. ſic expreſſus erat hic verſus:

ἢ φυλὰς, ἢ δριμὰ περισεισθήσεται.

Tum Caſaubonus, ex conieƈtura, (nam deſtitutum ſe in Diphili verſibus librorum auxilio ipſe conqueritur) in hunc modum refinxit:

ἢ φυλὰς, ἢ δριμεῖα περιοισθήσεται.

nec ullus ab hac ſcriptura diſſenſus adfertur ex *ms. A.* Epitomator vero hunc verſum cum praecedentibus omiſit. GROTIUS (ſive SCALIGER, cui illam emendationem acceptam Grotius in Notis refert) ἢ φυλλὰς ἢ δριμεῖα correxit; tum vero ex περισισθήσεται, quod in ed. Baſ. repererat, περισεισθήσεται fecit. Cuius ſcripturae Grotianae priorem partem accipiens, in poſteriori hemiſtichio tenendum duxi περιοισθήσεται a Caſaub. oblatum, & a membranis noſtris (ni fallor) confirmatum: ut ſit, *circumferetur;* id eſt *adponetur convivis & offeretur eis;* a verbo περιφέρειν, cuius frequens eſt uſus, ubi de epulis agitur. Sic vero φυλλὰς non tam pro *condimento* fuerit accipiendum, quam pro *cibo;* ſed pro cibo eximie condito: quare etiam in τῶν ἡδυσμάτων numero *vſ. ſq.* refertur. φυλλὶς quae dicitur II. 66. d. (ubi vide notata) videri poterat nonniſi condimenti loco fuiſſe; attamen & ipſa III. 120. d. ut iuſtus cibus memoratur. Et ſic φυλλὰς, quod h. l. legitur, auƈtore Polluce VI. 71. eſt ὑπότριμμα χλωρὸν, id eſt, *moretum vel intritum viride*, nempe *ex herbis*: pro quo φυλλιὰς, eodem ſignificatu ſcribitur apud Heſychium.

Verſ. 6. ἀναστομοῖ. Sic reƈte *ms. A.* Nec aliter legerat Epitomator, qui mutatâ quidem orationis ſtruƈturâ ἀναστομοῦται hoc loco ſcripſit. Inde derivatur nomen ἀναστόμωσις, de quo paulo ante. Perperam ἀναστομεῖ edd. *Verſ.* 7. κατημβλυωμένον. κατημβλυμμένον *ms. Ep.* bene per ſe: a verbo καταμβλύνω, quod etiam uſitatius: ſed parum apte ad metrum.

AD CAP. XII.

a In ALEXIDIS *vers.* 3. Pro εὐθέως, quod est in editionibus vett. & *ms. A.* recte εὐθὺς ex *Epit.* adoptavit Casaub. monitus etiam ab Hoesch. At ne sic quidem persanatus versus: nam, pro ἂν οἴνου, aut ἢν οἴνου scribendum, ut fecit BRUNCK in Notis ad Sophocl. Oedip. Colon. 138. aut ἐὰν οἴνου, ut monuit IACOBS in Notis msstis. Dictionem ὀσμὴν ἴδωσιν, (*vers.* 4.) BRUNCKIUS l. c. contulit cum ista Sophoclis ὁρῶ τὸ φωνῇ ζόμενον, & illa Aeschyli, κτύπον δέδορκα. » *Video*; (inquit) id est, *percipio.* » Verbis *videndi*, cum sit is sensus omnium nobilissimus, » reliquorum sensuum perceptiones declarantur. « — Sic apud Nostrum, ἦχος λεύσσων, VIII. 343. f. Et inprimis simile illud, Τάριχος ὀπτὸς εὐθὺς, ἂν ἴδῃ τὸ πῦρ, III. 119. e. ubi pariter ἢν vel ἐὰν, pro ἂν, fuerit reponendum. At duriorem h. l. dictionem illam ratus Epitomator, ἴσχωσιν pro ἴδωσιν scripsit.

Vers. 4 *sq.* » Gravissimae mendae versum quartum & » quintum deformant. Sic enim legitur: συμφορὰν λέγεις, » πάρ' ἂν φαίνῃς ἂν εἰς συμπόσιον εἰσελθὼν ἄφνω. Quis » ista intelligit? Nemo hercule nemo. Lego, planissimâ » & certissimâ sententiâ,

» —— —— συμφορὰν σέ γ' εἰσορᾶν
» φαίης ἂν εἰς συμπόσιον εἰσελθὼν ἄφνω.

» Eleganter συμφορὰν ὁρᾶν, de re molesta, & quam vi» deas ingratiis. Paulo aliter apud Sophoclem, θάνατος » τάδ' ἀκούειν, & similia. A libris est τὸ φαίης pro » φαίνῃς: caetera ab ingenio. « CASAUB. — Φαίης recte nostri etiam libri dederunt; quod iam Dalecampius ex coniectura viderat. Caeterum percommode teneri posse vulgata scriptura mihi visa erat, loquentium partes ita distinguendo, ut a nobis praeeunte eodem Dalecampio factum. Nec vero turbare nos debet illa particulae ἂν pleonastica repetitio; quae frequens admodum Atticis. Ad φαίης ἂν intelligo, συμφορὰν γενέσθαι vel συμβεβηκέναι, *diceres sane, portentum* aut *magnam calamitatem accidisse*; puta, *subito mente alienatos fuisse hos homines*, aut aliquid simile. *Vers.* 6 *sq.* Bene ἴσως ἔπεστί τις χάρις habent edd. cum *ms. Ep.* & ignorant σοι, quod importune hic inserit *ms. A.*

Vers. 8. ἢ τὸν παραμασῶντ' ἴδω. Recte ἴδω edd. cum

Epit. » Παραμασύντης recte exponitur de *parasito*. Lib. a
» VI. [pag. 242. c.] παραμασύντης scriptum ex eodem poë» ta, quod videtur ἀναλογώτερον : nam μασᾶσθαι dicimus. » Sed utrumque dixerunt Graeci. Hesychius: Μασύντης, » παράσιτος. « CASAUB. — Etiam παραμασύλτης legitur, XIV. 642. e. nescio an vitiose, sed consentientibus certe nostris membr. *A.* Hoc loco in *ms. Ep.* spatio vacuo relicto, omissum illud ipsum vocabulum; quod nempe suspectum fuerat Epitomatori.

Vers. 9. » Penultimus versus ita scribitur :

» καυκιζόμενον τὰ λευκὰ, τὸν ἄβαλλόνθ' ἅμα. b

» Scio, καυκὶς reperiri pro βαυκίς· [nempe sic edd. in» vitis mssris, XIII. 568. b.] hic tamen βαυκιζόμενον » scribi malim. Hesychius, ubi docuit, βαυκίζεσθαι usur» pari pro θρύπτεσθαι, subiicit haec: βαυκιζόμενον· τρυ» φερὸν καὶ ὡραϊστήν. [id est, *voluptarium; lenocinio & fu» co exornatum.*] Videtur optimus ille Grammaticus hunc » ipsum Alexidis locum ante oculos habuisse cum haec » scriberet. Est igitur βαυκίζεσθαι τὰ λευκὰ, *per lasciviam » ostentare baucidas* (id calceamenti genus) *albas*. Baucides » fere crocei coloris erant, ut scribit Pollux. Hic osten» tator ineptus *albas* gestabat, easque inter saltandum » subinde ostentabat. Homo stultus multis nominibus: » nam in totum ineptae ad saltandum erant baucides, » non minus quam illae quae hodie nobis a subere, id » est, ἀπὸ τοῦ φελλοῦ, appellantur *pantofellae*. Baucidibus » solitum suber suppingi, (vel quia hibernum erat hoc » calceamenti genus, vel quia a mulierculis gestabatur, » quae mendacio staturam irent adiutum,) declarat incer» ti poëtae versiculus apud veteres magistros, [apud Athen. » XIII. 568. b.] ὁ φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν [immo βαυκί» σιν, ut est in mss.] ἐγκεκάττυται. Verum haec alio » loco melius & uberius. Posterius hemistichium ad in» citas redegit nos saepe. Membranae nos destituunt. Bre» viator hunc versum circumscripsit, [nempe omisit simul » cum prima voce versus sequentis,] reliquos omnes de» scribens : caussam diximus iam multoties. [nempe, quod » nimis corrupta & insanabilis scriptura ei videretur.] » Scribo, τὸ νάβλον θ' ἅμα. Videtur ineptulus hic inter » saltandum *calceos ostentasse, & nablum*, quod manibus te» nebat. « CASAUBONUS. — Late super eodem loco disputavit GATAKER, in Advers. Miscell. Posthum. cap. 26.

b pag. 712 sqq. nec tamen prorsus ad liquidum rem perduxit. Illud haud dubitandum, recte *βαυκιζόμενον* ab utroque viro docto esse emendatum: erroris fons in promptu, de quo haud multo etiam ante diximus, ad IV. 129. e. Verbum autem hoc *βαυκίζεσθαι* »interpretor (ait »ille) vel *τὰς βαυκίδας ἐνδύεσθαι*, *crepidis illis indutum* »*esse*, vel *τὸν βαυκισμὸν ὀρχεῖσθαι*, *baucismum saltare*. Est »autem *βαυκισμὸς* (ut docet Pollux IV. 100.) Βαύκου ὀρ»χηστοῦ κῶμος ἐπώνυμος, ἁβρά τις ὄρχησις, καὶ τὸ σῶ»μα ἐξυγραίνουσα. Forte etiam, *inter saltandum Ionicum* »*aliquid cantilatum est*: nam Hesychio Βαυκισμὸς est εἶδος »ᾠδῆς πρὸς ὄρχησιν πεποιημένον.« Haec Gatakerus: quibus perlectis, quid sibi hic velint adiecta verba *τὰ λευκὰ*, nondum video. Nam, quod in mentem nobis venerat, *τὰ λευκὰ* fortasse intelligenda *ἀνόητα* & *μαινόμενα*, (coll. Hesych. in *λευκαὶ φρένες*, & ibi Interpp.) id quidem minime urgere ausim. Etiamque si cum Casaubono ad *crepidas* referas *τὸ βαυκιζόμενον*, ne sic quidem *τὰ λευκὰ* ad easdem *crepidas* commode referri posse videntur: sic enim *τὰς λευκὰς* dicturus fuisset poëta, e verbo *βαυκιζόμενον* nomen *τὰς βαυκίδας* intelligens; non *τὰ λευκὰ*, ut aliud nomen (*ὑποδήματα*) esset intelligendum. Levis oborta nobis suspicio erat, spectare fortasse huc aliquatenus id quod apud Hesychium legitur, Τελικής· ἀναιδής. Sed de hoc viderint eruditi. In posteriori vero hemistichio percommodum videtur Gatakeri inventum, *βαλλίζονθ' ἅμα*, id est, *tripudiantem*: de quo verbo consule Nostrum, VIII. 362. a. & sqq.

Vers. 10 *sq.* *ἥδιστον ἀναπήξαιμ' ἂν αὐτὸν ἐπὶ ξύλου λαβών.*

Primam vocem cum integro versu praeced. omisit Epit. Mirum vero, quod deinde uterque codex cum edd. in *ἐπὶ τοῦ ξύλου* consentit, quod metro repugnabat. Percommode Iacobs, *in Notis msstis*, corrigit:

ἥδιστ' ἀναπήξαιμ' αὐτὸν ἐπὶ ξύλου λαβών.

»*ἂν* deletum, inquit, hoc loco non valde desiderabitur.«

Antiphanis *vers.* 1 *seq.* *ὀρχούμενον ταῖς χερσί.* Significatur quidem verbo *ὀρχεῖσθαι* omne motuum corporis & gesticulationum genus. Vide Nostrum I. 21. a. tum Hesychium in Ὀρχεῖται, & Plat. in Cratylo pag. 277. Sed mire tamen & insolenter dictum, *ὀρχεῖσθαι ταῖς χερσί.* Quod nos coniectavimus, *τοῖς χουσί*, haud impro-

babile fortasse iudicaverit qui contulerit VII. 276. e. & X. 437. e. · *Ibid.* τὸν βάκηλον. βάκηλος, ex veterum interpretatione, est ὁ *μέγας καὶ ἀνόητος*. Vide Hesych. & ibi Interpp. Sic latine *baccolum* pro *stulto* dicere consueverat Augustus, teste Sueton. c. 87.

Vers. 4 *sq.* ὁ τὴν Θεοδέκτου μόνος ἀνευρηκὼς τέχνην,
ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδῃ. c

» De *Theodecte* (inquit CASAUBONUS) versus est Anti» phanis, ὁ τὰ κεφάλαια &c. hoc est: *qui Euripidi fabulas » suas componere aggressuro, summa capita describit, & primam » faciem tragoediae delineat.* « — At non de *Theodecte* hoc dicit poëta, sed de eodem philosopho, quem modo dixerat *invenisse Theodectae artem*. Quibus nominibus an certum aliquem hominem designare voluerit, quisve ille sit quem dixerit, non definiam. Euripidem in scribendis tragoediis adiuvisse Socrates a nonnullis perhibebatur; (Diog. Laërt. II. 18.) quem nescio an hic in animo habuerit poëta. *Theodectis* Phaselitae apud Nostrum X. 451. e. laudatur solertia in proponendis gryphis, resolvendisque his qui ab aliis essent propositi. Quae autem hic commemoratur *ars Theodectae*, videtur *Ars Oratoria* esse, qua & excelluisse, & eamdem scriptis illustrasse & pater Theodectes, & filius cognominis, traduntur. Vide Suidam, & Fabric. Bibl. Graec. T. II. p. 312.

ERIPHI *versiculi*, passim in Sententiarum syllogis e Comicis collectarum leguntur, ex Athenaeo translati: sic in Brunckii Gnomicis p. 201.

In ALEXIDIS *versibus*, cum pravâ verborum distinctione prorsus obscurata esset oratio, ita distinguenda verba esse, ut a nobis factum, perspecte docuit CASAUB. in *Animadv.* Quod autem idem pro ὄψον, quod *vs.* 5. d editum erat, necessario οἶον legendum censuit: pro eo percommode ὄψων dedit *ms. A.* In *Epit.* omissa est ista ecloga.

AD CAP. XIII.

Ἀττικὸν δὲ δεῖπνον - - διαγράφει Μάτρων ὁ παρῳδός. » Multum Athenaeo debemus qui MATRONIS *Parodiam* » nobis conservavit descriptam isto loco. Carmen est & » ingeniosum, & leporis ac venustatis plenissimum. Me» rebatur profecto eius venustas, ut plus paullo operae » in illius interpretatione viri docti sumerent. Tirones qui-

d »bus est otium, si me audient, singula huius parodiae
»cum Homerico fonte, unde sunt derivata, contendent:
»suave erit ac iucundum considerare qua dexteritate sen-
»tentias poëtae in diversissimum sensum Matro hic detor-
»serit.« CASAUB. — Post H. STEPHANUM, qui hoc car-
men, cum aliis Parodorum fragmentis, ad calcem *Certa-
minis Homeri* & *Hesiodi* anno 1575. adiectis *Ios. Scaligeri*
Castigationibus edidit; idem carmen cum aliis MATRONIS
Fragmentis exhibuit BRUNCK in Analect. Tom. II. pag.
245 sqq.

» *Primus versus*, *Δεῖπνα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροφα
» καὶ μάλα πολλὰ*, quod nemo non videt, ex isto factus
» est, [Od. α'. 1.] *Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον,
» ὃς μάλα πολλά.* *Proximus*, *ἃ Ξενοκλῆς* &c. totus est
» Matronis, nisi quod Homericum verbum *δείπνισσεν* usur-
e » pavit. *Sequens*, *ἦλθον γὰρ κἀκεῖσε* &c. totus est poë-
» tarum principis, [Od. ζ. 164.] unica voce excepta.
» Etiam *quartus*, *οὗ δὴ καλλίστους ἄρτους ἴδον ἠδὲ μεγί-
» στους*, sine dubio Homeri est: etsi non memini nunc
» quomodo apud illum scribatur. Similis versus in sex-
» to Iliad. [ζ'. 164.] *ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέ-
» γιστος.*« [Quem versum spectabat Parodus, eum ha-
bes Iliad. κ'. 436. *Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον, ἠδὲ
μεγίστους.*] » *Quintum* cum legas, *λευκοτέρους χιόνος,
» ἔσθειν δ' ἀμύλοισιν ὁμοίους*: veniat in mentem necesse
» est istius de Rhesi equis, [Iliad. κ'. 437.] *Λευκότεροι
» χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι.* Similis eiusdem poë-
» tae parodia, [apud Athen. II. 64. c.] *Λευκοτέρας χιό-
» νος ἰδέειν ἀμύλοισιν ὁμοίας· τάων φυομένων ἠράσσατο πό-
» τνια γαστήρ.*« CASAUBONUS. — *Vers.* 5. Pro *ἔσθειν*,
quod recte editum est, perperam uterque codex *ἐσθίειν*
habet, contra quam desiderabat metrum. Subinde etiam
alibi, partim a librariis, partim ab editoribus, temere
permutatas inter se vidimus duas istas eiusdem verbi for-
mas, *ἔσθειν* & *ἐσθίειν*. *ἄμυλος* proprie adiectivum no-
men, *molam non expertum* significans. Inde per ellipsin fiunt
substantiva: unum, neutrius generis, *τὸ ἄμυλον*, scil.
ἄλευρον, *amylum*: aliud masc. gen. *ὁ ἄμυλος*, scil. *ἄρτος*,
sive *ἄμης*: cf. XIV. 644. f. aliud foem. gen. *ἡ ἄμυλος*,
scil. *μᾶζα*; sive per se substantivi vice fungatur haec vox
ἡ ἄμυλος, qua utitur Aristoph. Pac. 1194. ubi *τὰς ἀμύ-
λους* scholiastes interpretatur *πλακοῦντάς τινας*, *placen-*

tarum genus quoddam. Et sic h. l. Matron ἀμύλοισιν in foem. e gen. usurpavit.

» *Sextus versus*, *τάων καὶ βορέης ἠράσσατο πεττομενάων*; » [*πεσσομ. ms. Ep. πεπτομ.* ed. Bas. & Cas.] quantum me» mini, apud Poëtam legitur paulo aliter de equabus Dar» dani quas Boreas adamavit. Alicubi sub Iliadis finem » [Iliad. υ'. 223.] recordor legere hunc versum, *τάων* » *καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων*. Hic vero *τάων* intel» lige *ἀμύλων*: *quarum, dum coquerentur*, sive *recens cocta*» *rum*, *vel Boreas poterat affici desiderio*. Sensus autem est: » adeo bonos panes illos aut placentas fuisse, ut etiam » Borealia celebrantibus apponi potuerint. Moris fuit » Athenis, Boreae sacra facere, demerendi illius gratia. » Magna solennitate is dies celebrabatur, atque inprimis » lautis opiparisque epulis. Βορεάζειν hoc dicebant: & *βο*» *ρεασμὸν* superstitionis huius ritum. Hesychius: Βορεασ» *μοί· 'Αθήνησιν οἱ ἄγοντες τῷ Βορέᾳ ἑορτὰς καὶ θοίνας, ἵνα* » *ἄνοτοι* (malim *ἄνοσοι*) *πνέωσιν. ἐκαλοῦντο δὲ βορεασμοί.* » Videtur dicere, thiasotas horum sacrorum fuisse appel» latos *βορεασμούς*. Ego arbitror, *βορεασμὸν* id esse quod » iam diximus: at, qui superstitionis huius sacra conce» lebrarent, eos esse dictos *βορεαστάς*, ut *εἰκαδιστὰς*, *τε*» *τραδιστὰς*, & similes.« CASAUBONUS. — Vide Hesychii Interpp. l. c. At, de his cogitasse isto loco Matronem minime equidem confirmaverim.

Vers. 7. Αὐτὸς δὲ &c. Vide Iliad. γ'. 196. & δ'. 231. & 250. *Vers.* 8. *στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών. σχεδόθεν δέ οἱ ἦν παράσιτος.* » Duo hemistichia, quae variis in locis in » Ulyxea leguntur, conflavit in versum unum. In prio» re nihil mutavit: [vide Iliad. ζ'. 375. Odyss. υ'. 128.] » posterius ita habet, [Od. β'. 267. & ω'. 30.] *σχεδόθεν* » *δέ οἱ ἦλθεν 'Αθήνη.*« CASAUB. *Vers.* 9. *Χαιρεφόων, πει*-*νῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς.* » Invenies in poëmate de Ulysse, » *Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς.*« IDEM. — Non de Ulysse, sed de Mercurio ista dicuntur Od. ε'. 51. Apud Poëtam de *laro ave* ibidem continuo sequuntur illa, *ὅστις - - ἰχθῦς ἀγρώσσων*, *quae pisces venatur*; pro quibus Parodus *πεινῶντι λάρῳ* scripsit. De *Chaerephonte*, *parasito*, plura apud Nostrum infra reperies, IV. 164. f. & 165. a. tum rursus lib. VI. p. 242 extr. & sqq.

Vers. 10. *νήστης*, *ἀλλοτρίων εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων.* « » Scribendum *νῆστις*. Apud Homerum memor sum le-

f »gere, εὖ εἰδὼς ἱπποσυνάων, [τεκτοσυνάων Odyss. ε'. 250.] » & λελασμένος ἱπποσυνάων. [Iliad. π'. 776. Od. ω'. 40.] » Caetera comparent studiosi adolescentes, quibus plus » est otii quam mihi. « CASAUBONUS. — νῆστις, quod voluit Casaubonus, habet Epitome, & ex ea Eustathius, cuius tamen locum a Piersono ad Moerin pag. 270. citatum reperire mihi non contigit. Eamdemque scripturam adoptatam a Brunckio video in Analectis l. c. & a Toupio, Emend. in Suid. P. III. p. m. 499. Quo quidem sumto, quo pacto consultum metro existimare potuerint doctissimi duumviri, exputare non possum. Itaque νήστης tenui, quod cum editis tuetur *ms. A.* Nec enim barbara est illa vocis forma, ut morosior contendit Phrynichus: sed ex communi Graecorum sermone, ut docuit Moeris; pro qua Attici utique νῆστις usurparunt.

Vers. 11. Τῷ, *tunc:* pro τούτῳ τῷ καιρῷ, vel ἐν τούτῳ, ut saepe apud Homerum. *Vers.* 12. οἷς ἐπιτετράφαται. Iliad. β'. 25 & 62. Sed ridicule, ne dicam imperite, verbum plurale ἐπιτετράφαται (quod quidem cum editis tenet codex noster uterque) ad singularem μέγας οὐρανὸς refertur. At, ni me omnia fallunt, est is veteris alicuius librarii error, qui illum, quem modo citavi, Poëtae versum in animo habuerat. Sed manifeste alius est versus, quem non modo respexit Parodus, verum etiam maiori ex parte expressit, Iliad. ε'. 750. & θ'. 349.

τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε.

Itaque ἐπιτέτραπται etiam apud Nostrum legendum putem. Festive autem utique *culina fornicata, cuius imperium tenet coquus,* οὐρανὸς ὀπτανιάων vocatur. *Culina* graece aliâs τὸ ὀπτάνειον vel ὀπτάνιον est: nunc foeminini generis nomen ἡ ὀπτανία finxit Parodus; nisi fortasse hoc nomine non modo *culinam*, sed *totam rem coquinariam* significatam voluit. Colorem habitumque *versus sequentis*, ἡμῖν &c. adparet mutuatum esse ab eo qui apud Homerum excipit illum, quem modo adposuimus.

Vers. 15. ἤσθιον εἴδατα πάντα. *omne genus ciborum co-*
a *medi.* Recte ἤσθιον *ms. Ep.* *Vers.* 17. ὠμοτάριχον. cf. III. 117. c. & 121. b. *Vers.* 19. οἱ δὲ κυλινδ. Vide Iliad. π'. 794. *Vers.* 20. ἐν καθαρῷ &c. Totus ex Iliad. ψ'. 61. expressus. Sed, quod *fluctus* hic narrat Parodus *litus adluentes*, videri id possit pugnare cum eo quod initio dixerat, *Athenis* actum esse hoc convivium. Nempe in

portu actum statuit, qui pro parte haberi poterat urbis a
Athenarum. *Vers.* 21. πολλὰς δ' ἐκ κεφ. Iliad. κ'. 15. *Ibid.* εἷλκον in tertia pers. acceperam, subintelligens ἑαυτοῖς. At sic εἵλκοντο fuerat dicendum. Fuerit igitur prima pers. sing. *ego extraxi, evulsi illis.*

Vers. 22. Ἡ δὲ Φαληρικὴ ἦλθ' ἀφύη. Vide ad III. 108. Animadv. Tom. II. pag. 242. *Vers.* 23. ἄντα παρειάων &c. Poëta, de Penelope, Od. α'. 334. ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. Haec verba ad *apuas* referens Parodus, ῥυπαρὰ κρήδεμνα dicit, id est, *sordida redimicula:* haud satis adparet quâ sententiâ. *Algam* intelligit CASAUBONUS; quae quidem quid huc faciat non video: nam, ut dem, quod ait ille, *cum multa alga capi apuas;* tamen non cum alga mensis inferuntur. Propius ad verum accessisse DALECAMPIUS videtur, cum ait: »Garum intelligit, quod ad intinctus adhibetur.« Certe respexisse Matronem probabile est modum habitumque, quo instructae mensis inferri apuae solebant. Ac poterat, hoc respectu, tenere Homericum epitheton λιπαρὰ: quod miror non ab eo factum, cum praesertim etiam ex vocis ambiguitate ioco locus fuisset. Nam cum λιπαρὰ κρήδεμνα apud Homerum *nitidum redimiculum* significaret, hic, ubi de *apuis* agitur, foret *pingue redimiculum;* quoniam multa pinguedine unctae apuae mensis adponebantur, ut discimus ex III. 96. c. ubi vide notata. At nimirum, quia illud edulium, ac praesertim nimium illud pingue, non satis ad palatum erat nostro Parodo, ideo λιπαρὰ in ῥυπαρὰ convertit, & pro *nitido* aut *pingui*, *sordidum* dixit.

Vers. 24. τοὺς δ' ὁ Κύκλωψ ἐφίλει, καὶ ἐν οὔρεσιν b
ἐξεπεφύκει,
πίννας ἦλθε φέρων, καὶ ἄμυλα ἠχήεντα.

Ad ista verba haec est CASAUBONI Animadversio: »Scribebam, Τὸν δ' ὁ Κύκλ. & cum sequenti versu continuabam. Describit unum aliquem e servis Xenoclis: illum nempe qui pinnas mensae intulerat. Eum ait Cyclopi fuisse dilectum, atque adeo a Cyclope in suo antro generatum. Horridum aliquem servum, visu turpem, & altero oculo captum designat. IOSEPHUS vero SCALIGER cum superioribus hunc versum iungens, scribendum arbitrabatur, τὰς δ' ὁ Κύκλωψ ἔφλη καὶ ἐν οὔρεσιν ἔξεσε φύκη. *Has*, inquit, *mandebat Cyclops*,

b » *& in montibus eradebat* τὰ φύκη: nam apuae cum multa » alga capiuntur, quae est φῦκος: & *algas* ipsas superiore » versu vocabat λιπαρὰ κρήδεμνα. In *vers.* 25. postrema » manifesti vitii sunt comperta. Proclive esset emendare, » καὶ ἀμύγδαλα ἠχήεντα: nisi & praecedentia obsta- » rent, & magis sequentia. Scribe igitur, vel cum acutissi- » mo Scaligero, καὶ τήθη μυελόεντα, vel, ut cense- » mus nos, καὶ ὀσμύλι' ἠχήεντα. Vocem ἠχήεντα omni- » no retinendam puto: est enim Homerica, [Iliad. α'. 157. » Od, δ'. 72.] quo respexisse parodum non dubito. *Os-* » *myli* inter *polyporum* species recensentur, [VII. 318. e.] » &, ὀσμύλια dixisse Aristophanem in Danaidibus, ex Athe- » naeo [VII. 324. b.] & Polluce [II. 76.] discimus. » Olim scribebam, καὶ κεγχύλι' ἠχήεντα. « — Ego, cum in his omnibus nihil certi viderem, nil mutatum totum locum, qualem in libris inveni, repraesentavi; nisi quod *asteriscum* in fine *vers.* 24. adieci, quo vel scripturae corruptela, vel defectus indicaretur: nam, intercidisse nonnihil post illum versum, haud vanâ fortasse coniecturâ suspicari licuerit. Nil autem variant libri editi scriptique: nisi quod *vs.* 24. pro φίλει quod erat editum, recte codex noster uterque ἐφίλει exhibeat; tum quod *vs.* 25. pro πίννας (quod cum editis Epitome tenet) πίνας habeat *ms. A.* suo more: denique, pro ἄμυλα, quod eadem Epit. cum edd. tenet, est ἀμύλα in *ms. A.* cum accentu in penult. quod ad ὀσμύλια (quae Casauboni erat coniectura) paulo etiam propius accedit. Illud adiicio: si ὀσμύλια aut cum apostropho ὀσμύλι' legendum statuas, mirum videri posse, quid sit quod ἠχήεντα, *sonora*, adiiciat poëta; quod qui *polypis* conveniat haud satis adparet: sed id eo pertinere coniicias, quod inter saxa & petras vivit polypus, eisque se adglutinat, ubi maxime fremens mare est, ἠχήεσσα θάλασσα, ut ait Poëta Iliad. α'. 157. VILLEBRUNIUS, alia hîc nonnulla suo arbitratu mutans, quae non moror, versuum etiam seriem mutandam censuit: ita ut *verss.* 24-26. proxime sequantur illum, πολλὰς δ' ἐκ κεφ. *vs.* 21. utque adeo illud pronomen τοὺς δ' ὁ Κύκλωψ ad echinos referatur; tum proxime ante *vs.* 27. Ψῆττα τε &c. inserantur illi duo Ἡ δὲ φαλερ. & ἄντα παρειάων, qui sunt num. 22 seq. Denique non alienum fuerit, si DALECAMPII interpretationem difficilis huius loci adposuerimus; quae est huiusmodi:

Quibus vero Cyclops oblectatur, quamvis in montibus b
educatus, [ἐξεπεφυκὼς]
pinnas coquus attulit: amylaque celebria,
quae alba nutrit aqua saxo fugaci circumrotato.

Vers. 26. Cum sic olim ederetur, ἃς καταφυγότριχος &c. adnotavit CASAUBONUS: » Sine controversia verum est, » quod SCALIGER divinavit, ἃ κατὰ φυκότριχος. « — Et haud dubie ad proxime praecedentia verba ἄμυλα (aut quidquid de hoc facias) ἠχήεντα, inserendum relativum ἃ, non ἃς, videri debebat. Sed quoniam, quo pacto a brevi syllaba ἃ incipi versus hexameter posset, non vidi; mutare istud, quod cum editis agnoscunt vetustae nostrae membranae, non ausus sum: quamquam, quo referatur ἃς foemininum, haud adparet; nisi forte ad ψῆτταν & τρίγλην trahi possit, quae vs. sq. commemorantur: quo respectu in fine versus rectius fortasse facturus eram, si *minorem distinctionem*, quae erat in editis, post ὕδωρ, tenuissem, & initio versus sequentis ψῆτταν minusculâ literâ initiali scripsissem. Nec vero magis adparet, Epitomator quid spectarit, οὓς pro ἃς scribens.

Vers. 27. Ψῆττά τε. Novam phrasin ab his verbis incipiens, subintellexeram verbum ἦλθεν, *venit in mensam, mensae illata est*. Sic supra, vs. 22. & infra vs. 33. & saepe alibi. Ψῆττα piscis, latine *passer*, atque etiam *rhombus* vocatur, ut ipse adnotavit Athen. VII. 320. b. *Ibid.* » χονδροφυῆ (ait CASAUB.) interpretor, *cui mollis caro in*» *star alicae.* « — Quum vero graecum nomen χόνδρος *cartilaginem* etiam significet; statui *cartilagineum* fortasse dicere voluisse Matronem: & in cartilagineorum numero refertur ψῆττα apud Nostrum VII. 330. quamquam imperite id fieri notavit Gesner. de Aquatil. pag. 674. l. 58. Confer vero quae deinde disputavit idem Gesner. p. 850 init. *Ibid.* τρίγλη μιλτοπάρῃος. Epitheton Homericum ex Iliad. β'. 637. quod quo pacto huic conveniat loco, intelligitur ex Athen. VII. 325. e. ubi ἐρυθρόχρως τρίγλη. conf. Coray ad Xenocr. de Alim. ex Aquatil. pag. 146.

Vers. 28. κρατερώνυχα χεῖρα. κρατερώνυξ apud poëtam non solum equi & muli epitheton, sed & lupi & leonis, Od. κ'. 218. *Vers.* 29. Perperam οὐ δ' ἔφθην edd. & mss. quod in ἔφθην esse mutandum viderunt omnes. Porro adnotavit CASAUB. » Scaliger, οὐδ' ἔφθην τρῶσαί μιν· ἀλλὰ » δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων. Invenimus in Hoeschelii Excerptis,

b » τρώγειν. Itaque ſic verſum concinnamus: Οὐδ' ἔφθην » τρώγειν· ἐπεὶ ἄασε Φοιβ. 'Απ. Homerus, [Od. φ'. 287.] » ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ. « — Mihi veroſimillimum viſum erat, ἵνα εἴασε (quod cum editis *ms. A.* tenet) in ἴν' ἔασε eſſe mutandum, *quum me ſiviſſet.* ἔασεν 'Απόλλων habes Iliad. φ'. 596. Tum vero, pro τρώσας, quod & ipſum membranae noſtrae cum editis habent, utique τρώξας legendum putem, collata praeſertim Epitomae ſcriptura τρώγειν.

Verſ. 30. ὡς δ' εἶδον bene edd. Perperam ὡς ἴδων vel ὡς ἴδον mssti. *Ibid.* κρατερὸν μήστωρα φόβοιο. Ex Iliad.
c ζ. 97. μ'. 39. *Verſ.* 31. τρίγλης ἱπποδάμοιο. Generoſiores piſces feſtive ut nobiles equites inducit. *Ibid.* Perſpecte κάρη ex Epit. adſciſcendum monuerat Hoeſch. & adoptavit Caſaub. conſentiente noſtro ms. *Ep.* Corrupte κακῆς ed. Ven. & Baſ. cum *ms. A.* *Verſ.* 32. Ἄψ δ' ἑλόμην χάρμη. Corrupte Ἀδ' ἑλόμην una ed. Baſ. χάρμη, de *pugnae contentione*, frequens apud Homerum. Sic & ἂψ ἑλέσθαι, *rurſus eripere*, Iliad. π'. 54 & 58. *Ibid.* λαιμὸν δ' ἄπληστον ἄμυξα. λιμὸν erat in editt. vett. Inde verſio Dalecampii, *inexpletam* famem ſatiavi. λαιμὸν, ab Hoeſchelio iam olim ex Epit. commendatum, & codicis *A.* auctoritate firmatum, merito recepit CASAUBONUS, adiecta in Animadv. interpretatione huiusmodi: » *Mugilem prehendi, & in contrariam partem traxi per vim, & Stratoclis inexplebile guttur unguibus laceravi.* « — At, cur *unguibus laceravi?* Satis puto fuerat, *laceravi.* Nempe inſatiabilis Stratocles *manu* quidem tenebat mulli caput, ſed partem eius etiam *ori* ſuo iam inſeruerat, mordicusque tenebat: cui vi eripiens praedam Matro, *guttur* hominis miſere *laceravit.*

Verſ. 34. σηπίη εὐπλόκαμος. Frequentatiſſimum apud Poëtam epitheton, ſcite ad *ſepiae cirros* tranſlatum. Sed totus paene verſus ex Homero expreſſus: Od. κ'. 136. λ'. 6. μ'. 449. Vocabulum αὐδήεσσα non pro *vocali*, aut *quae cantu excellat*, accepiſſe Parodum adparet; ſed pro περιβοήτῳ, *nobili*, cum Euſtath. & aliis. *Verſ.* 35. Tam lepide, quam apte, de *ſepia* loquens, ἣ μόνη -- τὸ λευκὸν καὶ μέλαν οἶδε ait: quae ſcilicet carnem quidem *albam* habet, ſimul vero *atramentum* in ſe continet. Vide Geſner. pag. 497, 55. Erat vero alioquin proverbiale etiam dictum, εἴ τις οἶδε τὸ λευκὸν, ἢ τὸ μέλαν: de quo vi-

de Paroemiographos, & Schol. ad Aristoph. Eq. 1275 sq. c

Vers. 36. Καὶ Τιτυὸν εἶδον &c. Ex Odyss. λ'. 575 sq. Et *Tityum*, i. e. *gigantem*, nunc dicit eximiae magnitudinis congrum. Alibi idem Parodus eosdem versus in aliud argumentum detorsit, Τιτυὸν in σικυὸν mutans: vide supra, III. 73. e. *Vers.* 38. Τῷ δὲ μετ' ἴχνια βαῖνε. Od. β'. 406. γ'. 30. &c.

Vers. 39 *sq.* ἔγχελυς, ἣ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσι μιγῆναι &c. Expressus versus ex Odyss. λ'. 267. *Vers.* 40. d

ἐν κοιτῶν edd. vett. cum ms. *Ep.* Unde ἐν κοιτῶν' cum apostropho fecit Casaub. (i. e. ἐν κοιτῶνι:) nescio an consentiente *ms. A.* e quo nullus quidem adnotatus dissensus. ἐς κοιτῶν in *ms. B.* scriptum docet Villebr. ἐν κοίταις corrigebat Pursanus. ἐκ κοιτῶν edidit Brunck, nescio an praeeunte H. Stephano aut Scaligero: nec enim ad manus est H. Stephani editio. Ad sententiam quod spectat, GESNERUS de Aquatil. pag. 44 sub fin. ait: » *Anguillas ex » Iove natas* Matron Parodus apud Athenaeum fabulatur, » nimirum quod earum generatio incerta sit: qua ratione » & fungos & tubera aliqui Deorum filios dixerunt. &c. « — At hanc anguillam quam dicit Parodus, non *natam* ex Iove facit, sed *concubitu Iovis fruitam; unde natum sit ferarum* vel *agrestium anguillarum genus.* Suspicabar, obversatam Parodi animo esse fabulam de anguillarum cum serpentibus coitu: inde dixisse, hanc anguillam tantae molis fuisse, ut cum eâ sub serpentis forma ipse Iupiter coierit; quo ex concubitu alia immania in hoc genere monstra prodierint. παμμεγέθης (*vers. sq.* 41.) refertur ad ipsam illam ἔγχελυν, quam mensae illatam dixerat: cuius magnitudinem dein immani hiatu hyperbolico describit. Ibi, pro οὐδὲ δύ', quod erat editum, recte οὔ κε δύ' (i. e. οὐκ ἂν δύο) dedit codex noster uterque. Mox, quod *Versu* 44. ταί γε habent iidem ambo codices mssti, idque tenuerint editores omnes, id quale sit non expuio. Nec enim ad ἐγχέλεις ἀγροτέρας hoc trahi potest, quae multo ante nominatae sunt: nec rursus ad eam de qua proxime dictum, (παμμεγέθης, ἦν) pluralis ταὶ potest referri. Itaque τοί γε omnino legendum arbitror, nempe δύο ἀνέρες ἀθλητῆρες: quod ipsum etiam ex verbo γενέσθην, in duali numero posito, abunde intelligi videtur. Parum quidem commoda videri poterat in hac connexione γὰρ particula: sed eam haud inepte in hunc modum intelligere

d licebit: *Hos duo viros dico; hos prae caeteris nomino: nam fuere hi prodigiosae staturae, & tamen non valuerint* &c. Atque etiam τοί γε habes in eo ipso versu Homerico, unde haec expressa sunt, Od. λ'. 310 sq.

Vers. 46. Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα κατὰ στέγας ἦλθ' ὁ μάγειρος. »Corripit posteriorem in στέγας: non »sine exemplo. Theocritus: [XXI. 1.]

»Ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει.«

[At iste quidem usus, Dorum proprius est.] »Sed & »στέγος idem significabit. Scaliger tamen κατὰ στί»χας malebat. Sensus est: *isse redisse cocum saepius e »culina in superiorem contignationem*, ubi coenatio. ἄναν»τα κάταντα elegamer appellat *scalas*. In Homeri versu, »Iliad. α'. [immo ψ'. 116.] *loci acclives & declives* sic »dicuntur.« CASAUB. — Probabilior tamen videtur Scaligeri emendatio. conf. vs. 7. *Vers.* 47. Respicit ad Iliad. α'. 45 sq.

e *Vers.* 49. αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίας λοπάδες &c. Cum ἐπ' Εὔβοιαν consentiente *ms. A.* esset editum, adnotavit CASAUB. »Melius in Excerptis, ἀπ' Εὐβοίας: sic vers. »95. ἐκ Σαλαμῖνος. Poëta intelligit *patinas Carystias*: quas »fuisse Athenis in pretio discere est ex libro quarto.« — Nempe ex IV. 169. f. Eamdem scripturam ex nostro *ms. Ep.* recepimus, praeeunte etiam Brunckio. ἐπ' εὐβοσίαν nonnullos legendum putasse adnotavit Dalecamp. Quo trahere quodammodo possis id quod est apud Hesychium, Εὐβοσίης· εὐτροφίας.

Vers. 50. ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα τευθίς. Iliad. β'. 786. *Velocem* vocat *loliginem*, quia volitare perhibetur, ex aquis se efferens, quo inimicorum effugiat insidias. Gesner. p. 437, 40. Plin. IX, 29, 45. *Vers.* 51. πέρκη τ' ἀνθεσίχρως. *Perca, florida cute, variegata.* πέρκας τ' αἰόλας dixit Epicharmus apud Nostrum, VII. 319. b. *Ibid.* δημοτικὸς, *plebeius*, i. e. *vulgaris*, vilis, non magni aestimatus. cf. Gesn. pag. 542 extr. quod ipsum festive rursus *versu sq.* exprimitur, ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν &c.

Vers. 53. Οἴη δ' αὖ θύννου κεφαλὴ. Perperam οἷη erat editum: recte vero οἴη in versione expressit Dalech. quod & Casaub. monuit: & sic scriptum in *Ep.* cf. Odyss. λ'. 542. *Ibid.* θαλαμηϊάδαο. »Optime Scaliger θαλαμω»νιάδαο: [quod adoptavit Brunck.] ut alludat ad Ho»mericum Τελαμωνιάδαο. [Iliad. λ'. 542.] θαλάμαι, pi-

» *scium cubilia.* « Casaub. — Videtur utique in animo e
habuisse Patro Homericum illud patronymicum: nec vero idcirco necesse est ut statuamus, in tota nominis forma Poëtam imitari voluisse Parodum. Quare tenui vulgatum, quod perspicue in utroque cod. expressum; quamquam, quid potissimum isto vocabulo significatum voluerit parodus, dubitari potest. » Quid sibi velit istud pa» tronymicum (ait Gesner pag. 976, 53.) divinent alii. » An ita cognominatur thynnus, quod in imis gurgitibus » dormire sub saxo abditus, nimirum *ἐν θαλάμῃ*, id est, » cavo aliquo, soleat? aut quod multo tempore hyberno » praealtis gurgitibus lateat? « — *θαλάμας* de *piscium cubilibus* usurpatas vidimus III. 93. f. *Vers.* 54. *νόσφιν ἀφεστήκει* &c. Od. λ'. 543. *Ibid.* & *vs. sq.* *κεχολωμένο οὕνεκα τευχέων αἰρομένων* &c. » Interpretor, *propter lan» ces quae auferebantur de mensa.* Ea est quam appellat Pa» rodus *insignem calamitatem* & *θεήλατον.* « Casaub. — At de lancibus ablatis nec loquitur hic nec cogitavit Matro. *Iratum* fuisse *caput thynni* ait, ob *abscissa instrumenta*, id est, *membra*. Et, quod solum caput aderat, cum tamen aliae partes thynni laudatissimae essent, (Athen. VII. 302 sq.) quae nunc non erant adpositae; id vero magno taedio erat convivis, gravisque calamitatis loco habebatur a lurconibus. Verba, *τὸ δὲ πῆμα* &c. desumta ex Od. λ'. 554.

Vers. 56. *Ῥίνη, τὴν φιλέουσι περισσῶς τέκτονες ἄνδρες.* f
» Repetendum est verbum *ἦλθε.* « Casaub. — De re consule Gesn. pag. 899 extr. Plinius, IX. 12, 14. *Asperâ cute; ut squatina, qua lignum & ebora poliuntur.* Idem, XXXII. 9, 34. *Haec* (squatina) *est, qua diximus lignum poliri: quia & e mari fabriles usus exeunt.* *Vers.* 57 *sq.* *τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος* &c. Ex Od. ι'. 27 sq.

Vers. 59. *ἱππότα κεστρεύς.* Sic vs. 31. *τρίγλης ἱπποδάμοιο.* *Vers.* 60. *οὐκ οἶος* &c. Iliad. β'. 745 & 822. γ'. 143. Od. α'. 331.

Vers. 63. *καρῖδές θ'.* Sic recte ms. *Ep.* *καρίδες* penacu- a
te erat editum; quod, quamvis per se probum, nunc tamen non conveniebat metro, quod productam desiderabat penultimam. *Ibid.* *αἳ Ζηνὸς ὀλυμπίου εἰσὶν ἀοιδοί.* *Bulbis* istum honorem tributum vidimus II. 54. e. ubi confer notata. In *squillas cancellos* cur idem dicat nimis festivus poëta, haud satis adparet. Gesnerus quidem, ista

a Matronis verba adponens, pag. 917. rationem declarare non eſt adgreſſus. Poſſis ad ſtridorem referre, quem edit hoc animalculum cum in ſartagine torretur: quae Villebrunii eſt interpretatio. Niſi forte eâdem ratione hoc praedicatum his, atque bulbis, tribuit: nempe quod *flatus gignant ſquillulae*, ſi (quod vulgo faciunt) una cum cruſtis comeduntur, vt obſervavit Rondelet, apud Geſn. p. 908 med. *Verſ.* 64. *αἳ δὴ ἰδεῖν κυφαὶ μὲν ἔσαν.* Percommode hoc hemiſtichium ſic concinnavit primus editor, ſive quis ante eum doctus librarius, collatis inter ſe corruptis veterum codicum ſcripturis. In *ms. A.* ita ſcriptum, *αι δη γαρ ικυφαιεσαν*, absque accentibus. In *ms. Ep.* vero in hunc modum, *αἱ δὴ γὰρ ἰδεῖν φυὴν ἔσαν.* Quibus ſub monſtris videant tamen eruditi, an fortaſſe etiam aliud quidpiam lateat. Interim apte quidem *κυφαὶ* epitheton *ſquillis* convenit, quas pari ratione *κυρτὰς* dictas ſupra vidimus, III. 106. a. b.

Verſ. 69. ἔλοψ recte dedit ed. Ven. cum msstis. ἔλωψ ed. Baſ. & Caſ. Aliâs plerumque ἔλλοψ duplicata media conſona ſcribitur; at hic brevem ſyllabam metrum deſi-
b derabat. *Verſ.* 70. *οὐ - - κρατερῶς παλάμῃ ἐπορέχθην.* Pro *κρατερὸς*, quod erat editum, recte *κρατερῶς* dedit codex uterque. *παλάμῃ ἐπορέχθην* dedit *ms. Ep.* Sic vero etiam ſcribi iuſſerat CASAUB. monens ſimul, utrumque dicere poëtas, *χειρὶ ἐπορέγεσθαι*, & *χεῖρα*, *manu protenſa aliquid petere.* Vide Iliad. ψ'. 99. Apollon. Rhod. I. 1313. *Verſ.* 71. *τὸ δέ γ' ἄμβροσ.* Sic cum msstis recte editt. omnes, excepta ed. Caſaub. 1. in qua temere omiſſa *γ'* particula.

Verſ. 73. *τὸ κάλυμμα τραπέζης*: per adpoſitionem. Alibi *ἰσοτράπεζος.* *Verſ.* 74. *ζώνην θ' ἣν φορέεσκεν.* *ζώνην δ' ἣν φορ.* edebatur. *θ'* pro *δ'* ex coniect. correxeram, cum idem a BRUNCKIO factum vidi: denique id ipſum in *ms. Ep.* ſic poſitum reperi. Quodnam autem *cingulum* dicat *muraenae*, haud ſatis ſcio; niſi forte variegatum colorem reſpexit, qui in muraena obſervatur VII. 312. f. *δειρὴν* recte edd. cum *ms. Ep.* Perperam *δῆριν ms. A.* *Verſ.* 75. *δρακοντιάδῃ.* Quaſi *δράκοντος υἱῷ*, i. e. *δράκοντι*: quemadmodum, verbi cauſſa, *Medicorum filii* dicuntur pro *Medici.* Eſt autem draco, magnus ſerpens: & reſpicitur fabula de muraenarum cum ſerpentibus congreſſu; de quo VII. 312. e.

Verſ. 76 ſq. Σάνδαλα δ' αὖ παρέθηκεν ἀειγενῆ ἀθανατάων b
βούγλωσσον, ὃς ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μορμυρούσῃ.

Piſcis ex planorum genere, qui latine a formae ſimilitudine *ſolea* vocatur, Graecis βούγλωσσος dicitur, cuius meminit Athenaeus VII. 288. a. b. Idem a Graecis nonnumquam σανδάλιον (appellatione, latino nomini reſpondente) vocabatur. Sic Heſychius, in Ψῆττα· ἰχθύδιον τῶν πλατέων ἢ ψῆττα, ἣν τινες σανδάλιον ἢ βούγλωσσον. Et Alciphron lib. I. Epiſt. 7. ait: ἔπεμψά σοι ψῆτταν, καὶ σανδάλιον, καὶ κεστρέα. Iam ludit in ambiguitate nominis noſter Parodus, & *ſolearum* piſcium genus, *immortalium ſandalia* vocat *Dearum:* valet enim idem σάνδαλα atque σανδάλια, quae proprie ſunt γυναικεῖα ὑποδήματα. Tum vero, quo planius faciat quid dicat, uſitatius nomen βού- c
γλωσσον (collectiva notione hic accipiendum) ſubiicit. Denique, quoniam & hoc ipſum adhuc obſcurius eſſe poterat, (nam & *herba* eodem nomine vulgo inſigniebatur, & nomen *bugloſſi piſcis* non admodum tritum vulgari uſu fuiſſe videtur, ſed ſub generaliori nomine Ψῆττα illud ipſum genus plerumque comprehendebatur) adiectis verbis his, ὃς ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μορμυρούσῃ, declarat, *piſcem bugloſſum* ſe dicere: quem eſſe ait ex eorum piſcium genere, qui in *fremente ſpumanteque mari* (μορμυρούσῃ, Iliad. ε'. 599. σ'. 403.) habitant; id eſt, ex eorum genere qui in ſaxoſis locis ſtabulantur, indeque πετρώδεις vocantur; quo de genere revera ſunt *ſoleae*, & quae his ſunt ſimiles. Athen. 357. f. Haec ad huius loci ſententiam: quam eamdem brevibus verbis iam a CASAUBONO explicatam video. »*Planos piſces*, inquit, cuiusmodi eſt *ſolea*, vocat »*ſandala immortalium;* Nereidum videlicet, & aliarum »Nympharum marinarum.« Sed & in ſcriptura nonnihil varietatis notandum occurrit. Leve eſt, quod *vſ.* 76. ἀεὶ γενῆ diviſis vocibus dabant edd. quod in ἀειγενῆ mutandum fuiſſe facile patebat, monuitque etiam Caſaub. Et ſic perſpicue ſcribitur in mſ. *Ep.* Tum ibid. pro παρέθηκαν, quod erat editum, παρέθηκεν propoſuerat idem Caſaub. Quod ego non modo melius, ſed & neceſſarium putavi; quoniam & in proxime praecedentibus verſibus, & in ſequentibus, ſingulari numero utitur poëta. Et hoc ipſum παρέθηκεν idem codex *Ep.* perſpicue ſcriptum exhibet. Alter vero verſus ſic vulgo editus legebatur:

ὧν βούγλωσσες ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μορμυρούσῃ.

c ut ſententia eſſet: *quorum* (nempe, *ſandaliorum de genere*) *bugloſſus habitat* &c. Cui conſentaneum erat, ut intelligeremus, eſſe e ſolearum genere alios etiam piſces, qui non in mari, aut certe non in mari frementi, habitent: quod falſum eſt, ac tale, ut id dixiſſe Parodum noſtrum nullo modo ſit credibile. At ne eſt quidem iſta veterum librorum ſcriptura. Videtur quidem proxime ad eam accedere *ms. Ep.* in quo prorſus ſic ſcriptum ὧν βούγλωσσος ἔναιεν &c. ſed in eodem codice vox praecedens, in quam ſuperior verſus deſinit, non ἀθανατάων eſt; ſed ſic ſcripta, ἀθάνατα. Et codex *A.* pariter non ἀθανατάων ὧν habet, ſed ἀθάνατα ὧν: deinde vero non βούγλωσσος, ſed βουγλώσσωνος. Qua in ſcriptura perſpicue continebatur ea ipſa quam dedi, βούγλωσσον, ὃς ἔναιεν &c. niſi quod pro βούγλωσσον librarius, qui ὧν a praecedente voce avulſam ad hanc referebat, βουγλώσσων ſcripſit, nempe ὁμοιοτέλευτον ſectans.

Verſ. 78. κίχλας δ' ἐξείης ἡβήτορας, ὑψιπετήεις. » Verſus corruptus; & vulnus codicibus illatum, cui neque » Excerpta afferunt medicinam. « CASAUB. —— Vocab. ἡβήτορας nusquam alibi, quod ſciam, occurrit. ἡβητῆρες, *puberes* ſunt, in Epigr. Tom. III. Anal. Brunckii pag. 123. Iam ἡβήτωρ, eâdem notione, ad formam vocabuli ἡγήτωρ effinxit Parodus, quod Homericum eſt pro ἡγεμών. *Iuveniles & viribus vigentes* interpretatur Geſner. p. 1021, 17. Dein quod conſentientibus ſequitur libris, ὑψιπετήεις, cum quod ad formam vocis ſpectat, tum ad ſubiectam ſententiam, difficultatem habet. Eſt ὑψιπετήεις, *alte volans*; quod de *aquila* uſurpat Homerus, Iliad. χ'. 380. & Od. ω'. 537. Sed ab hoc, accuſativus plur. foem. ὑψιπετηέσσας formari debebat. Eſt etiam eodem ſignificatu nomen ὑψιπέτης: a quo ὑψιπέτας illo caſu fuerat dicendum. Quod ſi ὑψιπετῆας legeretur, poterat Ionice pro ὑψιπετέας vel ὑψιπετεῖς (ut βασιλῆας pro βασιλεῖς) dictum videri, a ſing. ὑψιπετεύς. At hoc quidem, a verbo πίπτω vel πέτω formatum, *ex alto delapſum* ſignificat, ut diſerte etiam Suidas adnotavit. Sed quamvis ſtatuas (quod vereor, ne nullo alio firmari exemplo queat) metri cauſſa pro ὑψιπετηέσσας dicere ὑψιπετήεις potuiſſe poëtam, toti tamen illi piſcium generi, quos κίχλας Graeci, latini *turdos* dicunt, haudquaquam convenire id praedicatum videtur; quippe qui, non dicam in

altum evolare, ſed ne tantillum quidem ſuper aquam c efferre ſeſe poſſunt. Itaque GESNERUS l. c. poſtquam dixit, ὑψιπετήεις Matronem carminis cauſſa pro ὑψιπετεῖς [ὑψιπέτας dicere voluerat] poſuiſſe, eo confugit, ut *turdos piſces* hactenus *alte volantes* ab illo dictos fuiſſe ſtatueret, quod *levibus, variis, & celerrimis in mari circa ſaxa natationibus veluti volare videantur.* Quae mihi interpretatio, ut dicam quod ſentio, tam dura & contorta videtur, ut meam ſuper huius loci ſenſu inſcitiam, ac de ipſa ſcriptura dubitationem profiteri malim, quam hac in parte doctiſſimi illius viri ſententiae ſubſcribere. Si ὑψιπετῆας eſſet ſcriptum, ſuſpicarer equidem, Parodum ludicrâ quadam ratione (quae tamen, fateor, frigidior quam pro reliquo huius poëtae ingenio videri poterat) ad Homericum ὑψιπετήεις adluſiſſe, ſed ita ut ὑψιπετῆας nunc contrariâ ſententiâ dixiſſet, quaſi *piſcis turdus* eſſet veluti *turdus avis ex alto in profundum mare delapſus.*

Verſ. 79. Cum Ͽυάδας θ' ὑδατίνους ubique ſcriptum editumque eſſet, ita hoc acceperunt viri docti, praeeunte GESNERO pag. 1021, 16. quaſi diceret poëta, *videri illos piſces, Thyadum (i. e. Baccharum) inſtar, in aquis diſcurrere.* Mihi reſpondere hoc nomen praecedenti πέτρας videbatur: Ͽυάδας autem, ſive per librariorum errorem, ſive conſulto ab ipſo parodo, pro σνάδας aut ὑάδας poſitum ſuſpicatus eram; (conf. Athen. IX. 401. c. itemque II. 36. d. & quae ibi de vocab. Ͽυανία monuimus:) id autem ipſum, ſive Ͽυάδας, ſive σνάδας aut ὑάδας, iocoſe pro χοιράδες dictum, quo vocabulo apud Graecos *petrae* vel *rupes e mari eminentes* intelliguntur.

Verſ. 80 *ſq.* ἱππούρους piſces, & μορμύρον, & γαλέην, hâc potiſſimum cauſſâ nominaſſe Parodus videtur, quod ſint haec nomina Homerica; quibus longe quidem diverſo ſenſu uſus erat Poëta. μορμύρος ad verbum μορμύρω adludit. *Verſus* 81. multis inquinatus vitiis in hunc modum editus erat:

μορμύρος ἂν τάδ' ἔην μεγάλη σπάρος, ἧς ὁ μάγειρος.

Ibi adnotavit CASAUBONUS: »SCALIGERO placet,

» μορμύρος, ἄντα δ' ἔην γαλεὴ, σπάρος· οὓς ὁ μάγειρος.

» Acutiſſimi viri coniecturam adiuvant Excerpta, in qui» bus [ſicut & in noſtro *ms. Ep.*] diſerte ſcriptum ἄντα

»& οὔς.« — Totam Scaligeri emendationem, tam certam, quam perſpicacem, iam ante nos merito adoptaverat BRUNCK in Anal. Illud unum iam olim primus Athenaei editor bene adminiſtraverat, quod ἔην poſuit, pro quo contra metri rationem ἦν habet codex ms. uterque.

Verſ. 83. Τῶν ἔλεγεν δαίνυσθαι. Satis hoc placuit, quod cum editis tuetur ms. *A.* In *ms. Ep.* eſt Τῶν δ' ἔλεγεν, inſertâ particulâ, quae commodius abeſſe videtur.

d *Verſ.* 85. Κεῖτο δέ τις βοτάνη &c. Tenui hoc cum Brunckio, a CASAUBONO ſic editum, qui nil aliud ad hunc verſum adnotavit, niſi haec pauca: »In membra»nis, Κεῖτο δέ τις βάτις, & δείπνου: quorum neu»trum convenit.« — Et βατὶς habet etiam noſter ms. *Ep.* quod utique non conveniebat, niſi poſt id vocabulum aliam voculam excidiſſe ſtatueres, verbi cauſſa αὖ, aut aliquid ſimile. In βατάνης vero, quod habet ms. *A.* videant doctiores, an aliud quid lateat. In fine verſus, noſter *ms. Ep.* δείπνῳ habet cum edd. & *ms. A.* ſed ſuperſcriptâ terminatione ου ſimul alteram lectionem δείπνου indicat; quae mihi percommoda videtur, genitivo δείπνου per adpoſitionem, quam dicunt Grammatici, ad ἧς relato, hâc ſententiâ, *quam nemo attigit ut ea coena uteretur.*

Verſ. 87. γεύσασθαι ἕτοιμος, *paratus qui guſtaretur.* Medium γεύσασθαι, pro paſſivo γευσθῆναι.

In *verſ.* 89. nihil mutavi; *verſum* vero *ſequentem* de noſtrâ coniecturâ conſtitui. Ad priorem haec notavit CASAUB. »Nihil variant mssti. [εἰσεῖδον quidem invito me»tro habent noſtri.] Videtur ad Necyiam reſpicere, ubi »τὸ εἰσεῖδον aliquoties uſurpatur. [Odyſſ. λ'. 581. & »592.] Aliter indicabat SCALIGER: qui ex aliis Homeri »locis emendabat, Κωλῆν δ' ὡς εἶδον, πῶς ἔτρεμον. Se»quentem vero verſum, perſpicue mendoſum, ſic idem »corrigebat, Κεῖτ' ἀγχοῦ, κύλικι πλείη· χέρας ὧν ἀπέ»ρυκον.« —

Verſ. 92. ἀλλά με τυρῷ δεῖ &c. Una voce τυρῶδει edebatur. Ibi CASAUB. »Scriptura veterum, τυρῷ δεῖ. »Deeſt aliquid ad perfectionem ſententiae. Hoc enim vult, »*cras pro his lautitiis oportebit caſeo & properata maza eſſe* »*contentum.*«

e *Verſ.* 93. νηλὴς δ' οὐχ ὑπέμεινε· βιάζετο γὰρ ῥακέεσσι. »*Crudelem* vocat τὸν κωλῆνα, cuius partem capere non po»tuerat. Cauſſam continet poſterius hemiſtichium: *quia,*

» inquit, *vi & impetu convivarum in frusta discerptus est.* e
» Omnes manu exarati praeferunt ῥαδέεσσι pro ῥακέεσσι. » In versu Poëtae, quem παρῳδεῖ, [Iliad. ο'. 727. π'. » 102.] est βελέεσσι. « CASAUB. — Deesse aliquid ad versus superioris sententiam, ipse monuerat Casaubonus: sed tam parum esse, quod intercidisset, arbitratus erat, ut etiam haec, quae hoc versu leguntur, cum superioribus cohaerere statueret. At non conqueri potuit poëta, *se partem pernae capere non potuisse*; qui modo dixerat, *gustatâ eâ se doluisse, quod postridie non eisdem rursus deliciis frui posset.* Dein, quo pacto ad *pernam* referri possit id, quod mox sequitur, δάμνα μιν ζωμός τε μέλας, difficile fuerit dictu. Quo magis BRUNCKIO adsensus sum, plura quaedam hic intercidisse statuenti. *Versus* iste 94. desumtus ex Od. π'. 103. Quo pacto vero superiori versu ex ῥακέεσσι orta sit prava scriptura ῥαδέεσσι, non exputo: nusquam enim Δ & K literas inter se permutatas videre memini: neque quidquam, quod tali permutationi originem dare posset, occurrit. Facilius X litera, sicut passim cum Λ permutatam videre licet, (conf. Adnot. ad Polyb. II. 2, 6. II. 32, 6. X. 37, 2.) sic & in Δ poterat detorqueri. Quare, ῥαχέεσσι fortasse olim hic scriptum fuisse, suspicatus eram; quod idem fere ac ῥακέεσσι valuisset, ut ex Hesych. in Ῥάχη coll. cum Ῥάκη intelligitur. Sed videndum, ne in ῥαδέεσσι, in quod consentiunt libri, aliud aliquid lateat.

Vers. 97. ἐν Ἀθηναίων κατέκειντο φάλαγγες. Ex Iliad. β'. 558. ubi ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες, de Atheniensibus *in acie stantibus*: noster vero κατέκειντο de *discumbentibus ad mensas.* *Vers.* 98. Χαιρεφόων: nempe parasitus ille, vers. 9. commemoratus. *Ibid.* ἐνόησεν ἅμα πρόσσω &c. Iliad. α'. 343. *Vers.* 99. ὄρνιθας γνῶναι, &c. Od. β'. 159. *Vers.* 100. ἤσθιε δ' ὥστε λέων. Od. ι'. 292. f
Ibid. παλάμῃ δ' ἔχε τὸ σκέλος αὐτοῦ. ἔχετο σκέλος edd. quod intelligere posses, *crus haesit in manu illius*; at sic παλάμης in genit. casu oportebat. Bene ex *Epit.* ἔχε τὸ σκέλος commendavit Hoeschel. quod & in nostro *ms. Ep.* eodem modo scriptum. Similiter παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, Od. α'. 104. β'. 10. τὸ σκέλος intelligo τῆς ὄρνιθος ἣν ἤσθιε, *crus illius avis cuius reliquam partem devorabat.* *Vers.* 101. ὄφρα - - πάλιν πετιδόρπιον εἴη. Od. ι'. 234.

f *Vers.* 102. ἡδυπρόσωπος. Vocabulum Homerico more compositum, ut ἡδύγλωσσος, ἡδύποτος, & id genus alia. *Ibid.* ὃν Ἥφαιστος κάμεν ἕψων. Iliad. β'. 101. *Vers.* 103. Ἀττικῷ ἐν κεράμῳ. Conf. ad Athen. I. 28. c. Animadv. T. I. pag. 210. *Ibid.* τρισκαίδεκα μῆνας. Videtur primum respexisse Od. ρ'. 408. ubi τρεῖς μῆνας, pro *longo tempore:* tum vero illum numerum hyperbolice exaggerasse ex Iliad. ε'. 387. τρεισκαίδεκα erat editum, consentiente puto ms. *A.* non male id quidem: praeferendum tamen putavi τρισκαίδεκα, quod dedit *ms. Ep.* sicut editur apud Homer. l. c. Sed parum utique referebat.

Vers. 104. Αὐτὰρ ἐπεὶ δόρποιο &c. Et singulae dictiones Homero frequentatae, & totus color Homericus.

Vers. 105. χεῖρας νιψάμ. ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. » Vera pro» cul dubio scriptura. Posterius hemistichium apud prin» cipem vatem legas non semel. Tamen in Excerptis scri» ptum ἀπ' ὠκεανοῖο ῥόδων τε. Si liberet argutari, dicerem » *rosaceam aquam* intelligi, esseque figuram ἓν διὰ δυοῖν. » Sic hodie finitis epulis vel rosacea vel nardina, aut si» milis, lavandis manibus funditur. Sed aquae rosaceae » nulla dum fuit, neque multo post, notitia; verum olei » tantum rosacei. Alibi diximus, δ & α saepissime per» mutata reperiri in antiquis membranis: sic hoc loco ῥόδων » male legerunt pro ῥοάων. « CASAUB. — At in nostro quidem optimo ms. *Ep.* perspicue ῥοάων scriptum, ut in editis & ms. *A.*

Vers. 106. μύρον ἴρινον ἡδύ. Ad vulgatum ἠρινὸν, quod & codices nostri tenent, monuit CASAUB. » Non » clam me est, flores distingui in vernos & aestivos; ut » μύρον ἐαρινὸν sive ἠρινὸν dictum videri queat *factum ex » floribus vernis.* Puto tamen alienum hoc a veritate, & » scribo ἴρινον, aut εἴρινον, nihil enim refert, ut di» ximus libro quinto. [Vide ad V. 195. d.] Et profecto » non aliter scripsit Matro. vide libro XV. « — nempe XV. 689. d. e. Adde I. 41. a.

a *Vers.* 109. Κρητὴρ δὲ Βρομίου ἐκεράννυτο. Vide XV. 675. b.

b *Vers.* 112. πίονα μῆλα: *pinguia mala.* Rursus in ambiguo ludit Parodus. Apud Poëtam πίονα μῆλα sunt *pingues oves.*

Vers. 114. πρόσφατος ἦν θ' ἀμάμαξυν ἐπικ. καλ. » Uva» rum genus quoddam vocabant ἀμάμαξυν. Proba & in» tegerrima lectio. « CASAUB. — Nempe ἀμάμιξιν volue-

rat DALECAMPIUS, *arbustivum racemum;* quem ita dictum b
putavit »quod cum fronde arborum maritarum misceantur.« — Suidas: Ἀμάμαξυς· (nam ita ibi pro vulgato Ἀμάμυξις scriptum oportebat:) σταφυλῆς γένος· οἱ δὲ τὴν ἀναδενδράδα οὕτω καλεῖσθαι. ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, καὶ παρὰ Σαφοῖ τὸ ὄνομα. conf. eumdem in Ἀναδενδράδα, & Schol. ad Aristoph. Vesp. 325. & Hesychium in Ἀμάμυξ, ibique Interpretes; e quorum numero HEINSIUS, quoniam istis omnibus locis ἀμάμαξυς cum leni spiritu legitur, apud Athenaeum pro ἦν θ' ἁμάμαξυν, ἦν τ' ἀμάμαξυν corrigendum censuit. At in θ' ἁμαμ. consentiunt apud Nostrum ambo veteres codices cum editis: pariterque apud Eustath. ad Od. ε'. pag. 208, 30. ἁμάμαξυς cum aspero spiritu scribitur, idque non ex Athenaeo ductum, sed vel ex Suida vel ex Aristophanis Scholiaste. Quare nil hic mutandum. De ἀναδενδράδι sive *arbustiva vite & uva*, quam cum ἁμάμαξυ eamdem faciunt, consule dicta ad l. 31. d. Animadv. T. I. p. 233. Caeterum insolentius utique dictum videri poterat, πρόσφατος ἦν θ' ἁμαμ. pro πρόσφατός θ' ἦν ἁμαμ. quod HEINSIUM commovisse videtur, ut πρόσφατοι corrigeret, idque postposito *commate* a sequentibus separaret, & ad praecedentia traheret, quasi *uvas recentes* dixisset Matro: in quo Heinsio iam praeiverat Dalecampius. Sed non temere a librorum scriptura recedendum putavi, cuius ea sententia esse videtur quam in latina versione expressi; nempe ut obiter significaverit Parodus, *sua demum aetate, aut non multo ante, illud uvarum genus Athenis innotuisse.*

Vers. 119 *sq.* οὐδ' εἴ μοι &c. Iliad. β'. 489 sq. *Vers.* c
121. κοῦραι, *puellae.* Percommode hoc dedit *ms. A.* *Vers.* 122. ὡς Στρατοκλῆς ἤλαυνε, ποδώκεας ὄρνιθας ὥς. *Stratocles*, unus e convivis, supra vs. 30. memoratus. Reliqua verba depromta ex Iliad. β'. 764. Videtur autem suo more Parodus lubricam verborum ambiguitatem sectatus. Primum ista verba, ὡς Στρατοκλῆς ἤλαυνε, per se posita, sic intelligi voluit quemadmodum verbo ἐλαύνειν usus est Comicus in Ecclesiaz. vs. 39. *quibuscum consuetudinem habebat Stratocles:* sed mox, quasi de hoc non cogitasset, adiicit ista, ποδώκεας ὄρνιθας ὥς, quo *velocitatem* designaret, qua saltationes suas & praestigias meretriculae illae peragebant.

AD CAP. XIV.

» ALEXIDIS *versus*, quibus *convivia Attica ridet*, ita scri-
» bi debent:

» Ἔγωγε δύο λαβεῖν μαγείρους βούλομαι,
d » οὓς ἂν σοφωτάτους δύνωμαι ἐν τῇ πόλει.
» μέλλοντε δειπνίζειν γὰρ ἄνδρα Θετταλὸν,
» οὐκ Ἀττικηρῶς, οὐδ' ἀπηκριβωμένως
» * λιμῷ παρελθεῖν, ἀλλὰ δὴ καθ' ἓν
» ἕκαστον αὐτοῖς παρατιθέντα μεγαλείως.

» In tertio versu scripsimus μέλλοντε, pro μέλλοντα,
» referendum ad duos coquos de quibus dixit: etsi pro-
» prie δειπνίζειν de magistro convivii dicitur, non de co-
» quis. Penultimum sine ope librorum emendare potis non
» sum: ac videtur aliquid amplius, quam huius versiculi
» caput, deesse. Eclogarius, eo praetermisso, scribit οὐδ'
» ἀπηκριβωμένως ἕκαστον αὐτοῖς παρατιθέντα, μεγαλείως
» δέ.« CASAUB. — (Noster ms. *Ep.* μεγαλείως δέ, sicut ms.
A. De tota autem Alexidis ecloga, praeter verba a Casau-
bono citata, nonnisi haec adposuit Epitomator: Ἄλεξις
δέ που φησὶν ἐπισκώπτων τὰ Ἀττικὰ δεῖπνα· οὐκ ἀττικη-
ρῶς, οὐδ' ἀπηκριβ. &c.) Pergit CASAUBONUS: » Poëta hoc
» videtur voluisse: sic parandum esse convivium, ut sin-
» gulis convivis singulae patinae aut lances probe instru-
» ctae apponantur: neque enim περιφοραῖς ciborum fu-
» turum locum, ut in Atheniensium mutitationibus. Ali-
» bi vocantur hae ferculorum circumlationes παραφοραὶ a
» Cynulco: quia plerosque convivarum praeteribant ci-
» bi, non concessa carpendi facultate. Eo videtur specta-
» re verbum παρελθεῖν.« — Quod μέλλοντε corrigit vir doctus, non probo. Quidni enim vulgatum μέλλοντα sic intelligamus, τὸν μέλλοντα γὰρ δειπνίζειν ἄνδρα Θετταλὸν, (δεῖ ποιεῖν τοῦτο) οὐκ Ἀττικηρῶς? Cui rationi nihil obstare videtur, nisi illud fortasse, quod vs. ult. αὐτοῖς in plurali scribitur, aut quod pro uno homine non opus fuisse videatur duobus coquis: at facile intelligi poterit, Thessalum non sine sociis ad coenam fuisse vocatum. Ea ratio si minus placet, possis etiam ἄνδρα Θετταλὸν pro subiecto, ut aiunt, orationis habere; ut Thessalus intelligatur loqui, dicereque, *hominem Thessalum, si coenâ excipiat aliquos, non posse id ita parce facere, ut consuevissent Attici.* Thessali perinde & sumtuosi magnificique

in victu fuisse perhibentur, ut mox ipse Athenaeus mo- d
net, (conf. XIV. 663. a.) iidemque voraces. II. 47. b. X. 418. c. Vox 'Α τ τ ι κ η ρ ῶ ς, pro 'Αττικῶς, iocose efficta videtur ad formam vocis λυπηρῶς, quae id ipsum exprimit quod dicere voluit poëta. ἀπηκριβωμένως valet *exactâ diligentiâ, ad amussim*; quod h. l. *circumscripte, parce, aegre*, aut tali quadam ratione intelligendum videtur; non, ut Spanhemius ad Aristoph. Plut. 627. interpretatus est, *exquisito apparatu*: cui praeierat Dalech. *exactis elegantiis* reddens. Caeterum, qua potissimum notione accipienda haec vox sit, certo definire nequeas, nisi, quid dicat λιμῷ παρελθεῖν, perspectum habeas. In quo mihi haerere aquam profiteor. Nec enim, quid Casauboni super hoc verbo disputatione lucremur, aut quid huc faciant περιφοραὶ aut παραφοραὶ, quas ille commemorat, video: nec vero aliud quid certius habeo. Hariolando interpretatus sum *cum fame congredi*: cuius dictionis similem nescio quam apud Polybium olim observasse mihi visus eram. Caeterum, quo pacto integritati suae restituendi sint duo illi extremi versus, & quaenam potissimum eis sententia insit, viderint ingeniosiores. Illud video, ferri in *quinto versu* non posse Casauboni rationem, qui primum pedem deesse statuit: sic enim & secundus pes & quartus spondei forent, quos eis in sedibus nullo modo patitur iambicum metrum. De argumento vero recte idem Casaub. conferri iussit IV. 131 extr. & sq.

Εὐτράπεζοι δ' εἰσὶν ὄ ν τ ω ς. Perperam οὕτως edd. quod corrigendum monuit Casaub. Recte vero ipsum ὄντως dedit *ms. A*. Epitomator vocem eam praetermisit.

'Ο δὲ τοὺς εἰς Χιωνίδην ἀναφερομένους Πτωχοὺς ποιήσας. e
Vide ad III. 119. e. Animadv. T. II. pag. 338. *Mox*, pro προτιθῶνται, operarum vitio est προτιθοῦνται in ed. Bas. quod in ed. Cas. 1. propagatum. *Ibid.* δρυπεπεῖς. δρυπετεῖς sola ed. Cas. 3.

τοὺς ἀριστεῖς συνάγων πρὸς τὸν 'Αγαμέμνονα φύρετο δ' ἄλφιτα φησίν. At nec in illius, quod hic dicit, convivii Agamemnonis descriptione, Iliad. β'. 404 sqq. (conf. V. 186. f.) nec in aliis apud Agamemnonem conviviis, Iliad. η'. 311 sqq. ι'. 89 sqq. nec omnino usquam apud Homerum hodie ista verba leguntur: quae unde arripuerit Athenaeus, viderint quos nostra aetas tulit veneraturque Aristarchos. Uterque autem codex noster eadem verba agnoscit.

f Χρύσιππός τ' ἐν τετάρτῳ - - φησίν. A priori verbo φησὶν ad posterius aberraverat oculus librarii illius, cuius ex codice & impressa Athenaei exempla & alii codices mssti derivati sunt: nec enim in editis solum libris desunt illa verba, sed nec e codicibus suis Italicis mentionem eorum fecit Casaubonus, nec e duobus recentioribus Parisiensibus Villebrunius. Servavit autem ea noster antiquissimus *cod. A*. Pariterque Epitomator, omisso quidem pro suo instituto libri titulo, haec tamen habet: Χρύσιππος δὲ φησίν· ἐν Ἀθήναις ἱστοροῦσιν &c. Sic certe noster ms. *Ep*. *Mox*, ϑυεῖν dedit codex uterque: quod exemplum adiici poterit illis, quae de hac forma Attica citavit Maittaire de Dial. pag. 34. In narratione, quae sequitur, nil variant libri, praeter id, quod sub contextu indicavi, τούτων μακρ. pro τῶν μακρ. Illud ipsum autem τῶν Casaubono debetur, qui sic correxit, cum τοῦτον μακρόθεν legeretur in ed. Ven. & Bas. In interpretanda eadem narratione, quae sane non caret difficultate, quum multa peccasset Dalecampius, latinam versionem huiusmodi *in Animadv*. adposuit Casaubonus: » *Narrant, cum Athenis duo non ita antiqua celebrarentur in* » *Lyceo & Academia convivia: Academiae quidem coquum,* » *fictilem patinam in alios usus intulisse: ministros vero sacro-* » *rum omnes eam fregisse: quoniam videlicet res longe posita* » *non rite quaesita atque intus recepta esset: cum iis oporteat* » *abstinere quae sunt procul. Lyncei vero coquum, qui salitam* » *carnem in modum salsamenti ex piscibus concinnaverat, flagris* » *fuisse caesum, tanquam versutum & improbe ingeniosum.* « Tum pergit Idem: » κατάξαι πάντας τοὺς ἱεροποιοὺς, pu- » to significare, consensu & iussu omnium, quibus sacra » curae; fractam esse patinam. Alioquin non male scribes » πάντως, *omnino; nulla excusatione admissa*. Lege δέοντος, » aut δέον ἀπέχεσθαι τῶν μακρόθεν. « — Quorum caetera probans Palmerius, in Exercit. in Auct. Graec. p. 497. ista verba ὡς μακρόθεν, οὐκ ἀστείας παρεισδύσεως γενομένης, ita interpretatus est: » *quod e longinquo, & non in* » *ipsa urbe facta* (patella) *apportata & male ingesta fuisset.* » Scilicet ἀστείας intelligo [inquit] ἀπ' ἄστεος, *urbanae*, » *in urbe factae*. Nolebant scil. illi ἱεροποιοὶ Athenienses uti » opere figlino aliunde apportato, quam ex Ceramico, » Athenarum suburbio; ubi erant figlinae, urbi & vici- » niae sufficientes: & id erat ex antiquis moribus, & ex

» reip. etiam utilitate. « — Ἱεροποιοὺς non sum nescius si- f
gillatim ab Atheniensibus dictos olim fuisse *magistratus* quosdam, (decemviri erant,) *qui sacris faciundis praeerant*, & praesertim victimas inspiciebant probabantque, aut improbabant vitiosas: de quibus prae caeteris consulendus Etymologus h. v. Sed, generaliori etiam notione quosvis *sacra facientes* intelligi posse iudicaveram: quare hic interpretatus sum *sacrificii participes*, nempe eos qui sacrificio facto epulas illas, de quibus agitur, celebrarent. Eodem prorsus modo usurpatum vocab. infra p. 149. f.

Πλάτων δ' ἐν δευτέρῳ Πολιτείας. PLATO *de Republ.* lib. a
II. pag. 124. ed. Massey. *Ibid.* ἐλαίας. ἐλάας apud Plat. *Ibid.* καὶ λάχανά γε, οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς, ἑψήματα ἑψήσονται. Sic cum Platonis libris scribendum esse, deleta τι particula quae post ἑψήματα vulgo inserebatur, recte monuit CASAUBONUS in Animadv. Dein idem CASAUB. latam hic instituit disputationem, docens quid inter ἕψημα & ζωμὸν intersit: nempe ἑψήματα appellata Graecis esse *cocta olera aut legumina vel alia absque carne*: ζωμὸν vero, *iusculum in quo carnes coxissent.* Reliqua eiusdem disputationis, nihil admodum huc facientia, veluti quae de ζωμῷ λευκῷ apud Galenum adnotavit vir doctus, consulto praetermitto. Quae in eadem disputatione ad emendandum aliquem Clementis Alex. locum (ex Paedag. lib. II.) spectant, ea in Notis ad eumdem locum retulit Potterus pag. 173. Sub finem eclogae e Platone excerptae, olim in ed. Ven. & Bas. desiderabantur verba ἐν εἰρήνῃ -- τοιοῦτον βίον, quae e suo cod. Epit. adiicienda monuit Hoesch. & adiecit Casaub. Ibi igitur ἐν εἰρήνῃ ὑγιῶς cum eodem Hoeschelio edidit Casaub. At non modo noster *ms. A.* verum etiam *ms. Ep.* μετ' ὑγιείας dabant, ut est apud b
Platonem: eamdemque scripturam etiam ex codice ms. Epit. qui Corselii fuerat laudavit Andr. Schottus Observ. Human. I. 6. pag. 9. num. 7.

AD CAP. XV.

Ἡρόδοτος -- ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν Ἱστορ. HERODOT. IX. 81. (cap. 82. ed. Wesseling.) Nihil variant libri. Quod τὰ c
κελευθέντα habet ed. Cas. pro τὰ κελευσθέντα, operarum vitium est ex ed. Bas. propagatum. Deinde vero, quod καὶ τὰ προκείμενα habebant editi omnes, id ex vetustis

membr. derivatum erat; ubi delenda utique fuit coniunctiva particula, quam recte ignorant Herodotei libri: sed hi τὰ προκείμενα ἀγαθὰ habent. ἐκπλαγέντα κελεῦσαι scripsit Epitomator, omissis mediis.

d φασὶ δέ τινες, καὶ ἄνδρα Συβαρίτην &c. Repetitur eadem historiola lib. XII. pag. 518. e. *Mox*, συνεστιαθέντα recte mss. Perperam συνεστιασθέντα edd. *Ibid.* In φειδιτίοις consentit ms. *Ep.* φιδιτίοις habet ms. *A.* Continuo deinde, ἀνδρικώτατοι legere antiquos ait Casaubonus: nempe sic Epitome Hoeſcheliana; at noster ms. *Ep.* ἀνδρειότατοι tenet cum edd. & ms. *A*.

AD CAP. XVI.

e Πολέμων δ' ἐν τῷ περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι Κανάθρου· »Τοῦ - - - δείπνου κοπίδος, φησὶ, μνημονεύοντα Κρατῖνον ἐν Πλούτοις λέγειν.« Pro istis omnibus, in *ms. Ep.* nil aliud legitur, nisi hoc, Κρατῖνος δὲ περὶ τούτων φησίν: statimque pergitur ad tertium versum ἐν ταῖς λέσχαισι, omissis duobus prioribus. Quod λέγει, pro λέγειν expressum est in ed. Casaub. id temere & invito editore factum: nec sane quidquam eâ scripturâ promovebatur. In λέγειν consentiunt editt. vett. & *ms. A.* Et verbà supra scripta sic citat Casaubon. in Animadv. quasi etiam in ipsius editione λέγειν legeretur: monetque, »Deest verbum φησὶν vel παράγει.« At non conveniebat παράγει; quod deinde λέγοντα pro λέγειν postulaturum erat. Quare verum putavi φησὶ: pro quo potuerat etiam γράφει ponere Athenaeus: omnino vero adiecto verbo opus erat, quod nonnisi per librariorum incuriam interciderat. Nec vero ad ea sola, quae proxime sequuntur, pertinebat id verbum: nam non modo Cratini versus ex Polemone adfert Athenaeus; sed quidquid toto hoc cap. xvi. continetur, id omne ex Polemone ductum est. Quare dein subiicit Noster, Ταῦτα μὲν ὁ Πολέμων. pag. 139. c. initio cap. xvii. Neque turbare nos debet, quod, cum coepisset idem Noster oratione infinita uti, μνημονεύοντα Κρατῖνον - - λέγειν, deinde ipsa Polemonis verba in recta oratione adponat, Καὶ Εὔπολις &c. tum Δεῖπνον δ' ἐστὶ &c. Nam centies eâdem ratione utentem videre licet, in citandis locis auctorum, e quibus sua depromit.

Eſt porro ad eumdem hunc locum Animadverſio CA- e
SAUBONI haec: » Miro ſermonis compendio ἐν τῷ παρὰ
» Ξενοφῶντι Κανάθρῳ dictum, pro ἐν τῷ περὶ τοῦ πα-
» ρὰ Ξενοφῶντι Κανάθρου. Nam hoc vult: *Polemon in eo*
» *commentario, quo expoſuit quid ſit κάναθρον apud Xenophon-*
» *tem, ſcribit* (vel *profert*) *Cratinum in Plutis feciſſe mentio-*
» *nem earum epularum quae Lacedaemone celebrantur & κοπὶς*
» *dicuntur.* Locus Xenophontis eſt in Ageſilai encomio:
» [pag. 530. editionis Baſil. 1569.] ubi de magni ducis
» frugalitate loquens, ἐννοησάτω δὲ, ait, ὡς ἐθοίναζεν ἐν
» ταῖς θυσίαις· ἀκουσάτω δὲ, ὡς ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου
» κατήει εἰς Ἀμύκλας. Scias autem, obſcurum fuiſſe anti-
» quis criticis Xenophontis hunc locum: quando Polemon
» vocis κανάθρου interpretationem integro commentario
» erat perſecutus. Diverſas ſuper ea dictione veterum ſen-
» tentias nos quoque obſervavimus. Nam Athenaeus pau-
» lo poſt [pag. 139. f.] ex Didymo grammatico κάναθρον
» interpretatur καμαρωτὸν ξύλινον ἅρμα, *currum ligneum for-*
» *nicatum.* Homeri interpretes [Euſtath. ad Iliad. ω΄. pag.
» 1475. med.] nihil aliud fuiſſe volunt, niſi quem Home-
» rus πείρινθα & ὑπερτερίην vocat, latini veteres *ploxe-*
» *mum,* aut potius *ſirpiculum*: hoc enim e vitili materia
» conſtabat, ut & *canathrum*, ex eorum ſententia qui πλέ-
» γμα & ψίαθρον expoſuerunt.« [eoque etiam cum dupli-
cata ν litera ſcribunt, ab ἡ κάννη derivantes.] » Heſychius
» diverſas opiniones attigit: ideo verba illius non ſunt
» praetermittenda. Κάναθρα· [ſive potius Κάνναθρα· quod
» literarum ſeries ibi deſiderabat:] ἀστράβη ἢ ἅμαξα, πλέ-
» γματα ἔχουσα, ἐφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς
» τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν· ἔνιοι δὲ, ἔχειν εἴδωλα ἐλάφων ἢ
» γυπῶν. Poſtrema verba corrupta ſunt: ſcribe, εἴδωλα
» τραγελάφων καὶ γρυπῶν. Plutarchus: [in Vita Ageſilai,
» pag. 606. c.] Κάναθρα δὲ καλοῦσιν εἴδωλα γρυπῶν ξύλι-
» να καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς
» πομπαῖς. Sed obſervanda nobis ſunt praecedentia eius-
» dem ſcriptoris verba: Καὶ τὸ κάναθρον φησὶν ὁ Ξενοφῶν
» οὐδέν τι σεμνότερον εἶναι τῆς ἐκείνου θυγατρὸς ἢ τῶν ἀλ-
» λων. *Narrat* Xenophon, *canathrum filiae Ageſilai nihil or-*
» *natius fuiſſe quam aliarum.* In Xenophontis codicibus vul-
» gatis de canathro filiae Ageſilai ne verbum quidem ex-
» tat hodie: verum ſuperius allata diſertiſſimi auctoris
» verba ita, niſi fallimur, legit Plutarchus in ſuis codici-

e »bus: ἀκουσάτω δὲ, ὡς ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου ἡ θυγά-»τηρ αὐτοῦ κατήει εἰς Ἀμύκλας. Quia ſunt aliquot eaedem »literae ſimiles in κανάθρου & θυγάτηρ, aliud agens libra-»rius alteram vocem omiſit.« Haec ille. Mihi emendatio iſta tituli libri Polemonis, ἐν τῷ περὶ τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι Κανάθρου, tam certa viſa erat, ut in contextum recipere non dubitarem. Qui aliorum commentariorum titulos eiusdem Polemonis Grammatici cônſideraverit, qui magno numero partim ab aliis, ſed praeſertim ab ipſo Athenaeo noſtro paſſim commemorantur; is non dubitaverit, iſtam fuiſſe huius libelli inſcriptionem: cui decurtandae 'alterandaeque quid occaſionem dederit librariis, in aprico eſt; praeſertim ſi perſimilia inter ſe ſcripturae compendia cogites, quibus praepoſitiones περὶ & παρὰ in manuſcriptis libris frequenter ſolent efferri. De patria POLEMONIS admodum diſſentiunt inter ſe auctores, quorum ſententias recenſuit Voſſius lib. I. de Hiſtoric. Graec. cap. 18. pag. 119. »Spartanum autem fuiſſe, vel »Sparta oriundum, colligi poſſe cenſuit CASAUBONUS ex »eo, quod ait Ipſe Polemo paulo poſt, εὐωχοῦσιν οὐ μό-»νον τοὺς ἐκ τῆς ἡμεδαπῆς ἀφικνουμένους.«

Ex CRATINI verſibus trochaicis, duos poſteriores alteri perſonae tribuit Dalecampius. Equidem initio ſtatueram, alterius perſonae partes incipere a voce καλῶς, (extremo vſ. 2.) quae idem valeat ac καλῶς λέγεις, *ita eſt.* Sed rectius adverbium illud cum verbo θοινᾶσθαι iunctum ſinemus; & commode quatuor verſus ad unius perſonae partes referentur: cui rationi non obſtat, quod in duobus poſterioribus verſibus oratio recta ſit, in prioribus obliqua. De *Copide*, quam vocabant Lacedaemonii, confer Meurſium, Miſcellaneor. Laconic. lib. I. cap. XI. ubi & nonnihil de *Aeclo* ſeu Ἀΐκλῳ. De *Leſchis* conſulendus idem lib. IV. cap. 16.

f Δεῖπνον δ' ἐστὶν ἰδίως &c. Haec ſunt, ut modo dixi, Polemonis verba, quae usque ad finem huius capitis continuantur. *Mox*, de ſcriptura vocabuli ἄϊκλον vel αἶκλον vide quae poſt Euſtathium commode diſputavit H. STEPHANUS in Indice Theſauri, hac voce. Iſtorum, quae h. l. in opere pleniore leguntur, nihil fere habet Epitome; in qua poſt Cratini verba continuo haec ſequuntur: Ὅτι ἡ κοπὶς ἑορτή ἐστι παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾗ θύουσιν αἶγας, ἄλλο δ' οὐδὲν ἱερεῖον. Deinde vero, ubi

de *aeclo* rursus agitur, sic divisis vocalibus ἄϊκλον recte in nostro quidem cod. *Ep.* scribitur.

Quod ait, διδόασι τῶν συνιόντων &c. intercidit haud a dubie coniunctiva particula: nam manifeste haec referuntur ad ista, paulo ante, καὶ τῶν κρεῶν διδόασι &c. Quae hinc sequuntur verba, τραγήματα, σῦκά τε ξηρὰ -- χλωροὺς, eadem iam citaverat Noster II. 56. a. quo loco observationem nostram effugerat menda, corrigenda ex hoc loco in quo nunc versamur. Pro σῦκα τὰ ξηρὰ, quod consentientibus libris legitur II. 56. a. σῦκά τε ξηρὰ scriptum oportebat.

Ἐν δὲ τῇ πόλει κοπίδας ἄγουσι &c. Huic repugnare utique videtur id quod mox sequitur, κομίζουσι γὰρ -- εἰς ἀγρόν. Id ipsum fortasse Epitomatorem commoverat, ut εἰς ἀγορὰν pro εἰς ἀγρὸν scriberet. At *Cleres fanum* & *Tiasus fons* sive rivus, non in urbe erant, sed in agro, ut docet Pausanias III. 18. pag. 254. Quare ista ἐν τῇ πόλει, deletà δὲ particulà, superioribus iungenda suspicatus sum: nec enim satisfecit Meursius, quem vide l. c. & in Graecia Feriata, sub nomine Τιθηνίδια.

πρὸς τὴν Κορυθαλλίαν καλουμένην Ἄρτεμιν &c. Te- b nui editam scripturam. In utroque quidem codice nostro Κορυθαλίαν est: quod & ipsum teneri poterat. — » *Co-* » *rythallia Diana* Spartae culta festo die Tithenidiorum, » ea est quae in aliis Graeciae urbibus dicebatur Κουρο- » τρόφος. Dubitari enim non potest, sic dictam quod fa- » ceret τοὺς κόρους θάλλειν. Alii tamen peculiare numen » ea voce significari putant. Fanum huius Deae fuit, te- » ste Athenaeo, παρὰ τὴν λεγομένην Τίασσον. Lego » Τιάσσαν, ac verto, *prope Tiassam fontem*: nam de flu- » vio dixisset τὸν, non τήν. Hesychius: Τιάσσα, κρήνη ἐν » Λακεδαιμονίᾳ· τινὲς δὲ ποταμόν. Pausanias [l. c.] ait flu- » vium.« CASAUB. — *Mox*, ὀρθαγορίσκους habent (excepta Basileensi) editiones omnes cum *ms. A.* recte, ut ex pag. 240. b. adparet. Perperam ὀρθραγορίσκους ed. Bas. & sic etiam noster *ms. Ep.*

Τὸ δὲ ἄϊκλον ὑπὸ μὲν τῶν ἄλλων Δωριέων καλεῖται δεῖπνον. Verbum καλούμενον, quod post ἄϊκλον h. l. insertum legebatur in editis, ignorant nostri codices mssti: quare delere non dubitavi. Caeterum difficultate non caret hic locus: quem cum DALECAMPIUS latine sic expressisset: *Quod Aeclon Lacedaemonii, reliqui Dores* τὸ δεῖ-

b πνον, *id est, coenam, vocabant:* adnotavit dein CASAUBONUS: » Ista verba, interpretibus non recte accepta, sic » verti debent: *At illud quod dicitur αἶκλον, aliis quidem » Doribus significat idem ac δεῖπνον, coena.* Putavit Polemon, » τὸ αἶκλον aliud Spartae, aliud apud caeteros Doras si- » gnificare. « — Rationem suae illius interpretationis capite sequenti (nempe ad pag. 140. c.) se adlaturum profitetur Casaubonus. Eadem Athenaei sive Polemonis verba, de quibus quaerimus, Epitomator sic acceperat: Ὅτι ἄϊκλον ὑπὸ τῶν Δωριέων καλεῖται τὸ δεῖπνον: id est, *Coenam* (τὸ δεῖπνον) *a Doribus vocari* ἄϊκλον. At id si dixisset Polemon, omnes Grammaticos habiturus erat consentientes, neque certe censuram illam DIDYMI incurrere potuisset, quae pag. 140. c. his verbis legitur: Ἔτι φησὶν ὁ Πολέμων, καὶ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἄϊκλον προσαγορεύεσθαι, παραπλησίως ἁπάντων Δωριέων οὕτως αὐτὸ καλούντων. Quae verba quo pacto cum illis, de quibus modo quaerebamus, conciliari possint, non video. Nec enim satis est, quod ibi a CASAUBONO adnotatur: » Dixit Polemo, αἶκλον aliud Spartanis significare, aliud » caeteris dorice loquentibus: his αἶκλον valere idem ac » δεῖπνον, *coena* vel *convivium*; Lacedaemoniis ita adpel- » lari apophoreta de quibus diximus. [vide mox ad illa » verba, lit. c. μετὰ δεῖπνον τὸ καλούμενον ἄϊκλον εἰσφέρου- » σι.] Errare Polemonem ait Didymus: παραπλησίως, » inquiens, ἁπάντων Δωριέων οὕτως αὐτὸ καλούντων: ver- » te, *cum omnes Dores similiter coenam appellent αἶκλον.* « — Dubium nullum est, quin Didymi verba, quae adposuimus, ad ista Polemonis referantur, in quibus hic haeremus. Nec vero in eisdem Didymi verbis eo nomine reprehenditur Polemon, quod is αἶκλα a Lacedaemoniis dicta esse statuerit ea, quae *post coenam* adponebantur. Ad eam enim reprehensionem deinde demum progreditur Didymus, cum ait: (pag. 140. c. d.) ἄϊκλον δ' οὐ λέγουσιν οἱ Λάκωνες τὴν μετὰ τὸ δεῖπνον μοῖραν &c. quae verba referuntur ad ista Polemonis, quae mox pag. 139. c. leguntur, Ἐν δὲ τῇ Λακεδαίμονι τοῖς εἰσιοῦσιν &c. Quare superest, ut statuamus, turbatum esse hoc loco, in quo versamur, nescio quid in Polemonis verbis, ac nonnihil etiam fortasse intercidisse. Suspicari licebat, locutum esse fortasse Polemonem de duplici nominis forma, aliis ἄϊκνον vel αἶκνον, aliis ἄϊκλον vel αἶκλον dicentibus; quorum

alterum apud Lacedaemonios, alterum apud alios Dores b
in usu fuisse dixerit ille Grammaticus. Sane quum ab aliis Grammaticis (Suida & Etymologo) nonnisi alteram formam ἄϊκλον vel αἶκλον adnotatam videamus, ab aliis vero utramque; (vide Hesych. in Αἶκλον, Αἶκλος, Ἀναίκλεια, & Eustath. ad Iliad. σ'. pag. 1191, 47. tum ad Od. μ'. pag. 478, 24 sqq.) mirum videri possit, alteram istam ἄϊκλον vel αἶκλον, quae praesertim paulo magis etiam frequentata fuisse videtur, prorsus silentio praeteritam fuisse a Nostro. Caeterum cum hoc loco confer XIV. 646. d. e.

Ἐπίχαρμος γοῦν ἐν Ἐλπίδι. Lib. VI. pag. 235. f. duplici titulo citatur illa fabula, Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ. In verbis EPICHARMI (quae desunt Epit.) nil variant libri, nisi quod post ἐκάλεσε γάρ τοι, quod habent edd. cum *ms. A.* temere omissum est pronomen τις in ed. Cas. 3. τὺ pro τοι, & ᾤχεο pro ᾤχετο correxi, monente CASAUBONO in Animadv. ubi hanc versionem adiecit: *Vocavit te aliquis cupide ad convivium: tu cupide eripuisti te fuga.* τὺ Dores non modo in primo casu usurpant pro σὺ, sed & in quarto pro σέ. Vide Maittaire de Dial. p. 195.

ἐν Περιάλλῳ. » Eadem fabula sub finem libri [IV. 183. c
» c.] Περιάλος uno λ dicitur: fortasse Περίλαος verum » istius dramatis nomen. Id erat usitatum viri nomen in » Sicilia, ut scimus ex historia Phalaridis. Sed & περίαλλος Graecum vocabulum est, de eo *qui caeteris praestat*, » aut vult videri praestare. « CASAUB. — Utrobique Περιάλλῳ duplici λ literâ praeferunt vetustae membranae.

μετὰ δεῖπνον τὸ καλούμενον ἄϊκλον εἰσφέρουσιν. Commodum foret μετὰ τὸ δεῖπνον, quod voluerat CASAUB. sed & sine magno incommodo (ut quidem mihi visum erat) abesse potest articulus, quem ignorant libri. — » Nunc dicamus [ait idem CASAUB.] quid Lacedaemo» ne vox αἶκλον significaverit ex sententia Polemonis. » Existimavit Polemo, appellasse Lacedaemonios *aeclum*, » apophoreta quae dabantur convivis qui phiditia agita» verant. « — Eo nomine Grammaticum hunc paulo post reprehendit Didymus pag. 140. c. d. (Confer paulo ante notata ad pag. 139. b.) *Apophoreta* quae sint, quae dicit Casaubonus, si cui minus notum vocabulum, docebunt non Graeca Lexica, sed Latina. Graecè ἐπιχορηγήματα dixit Didymus loco modo citato.

AD CAP. XVII.

c *Πρὸς ὃν ἀντιλέγων Δίδυμος ὁ γραμματικός.* »Prolixus admodum describitur ex Didymi scriptis locus: continuatur enim per aliquot paginas, usque ad haec verba, *Περὶ δὲ τοῦ τῶν φειδιτίων δείπνου Δικαίαρχος* [p. 141. a.] aut etiam fortasse ad ista, *Δημήτριος δ' ὁ Σκήψιος.* [p. 141. e.] – – Falsus est iudicii dubio procul Dalecampius, cum putaret desinere Didymum loqui in istis, [pag. 139. f.] *ἀλλὰ κενοῦσθαι συμβαίνει τὴν πόλιν πρὸς τὴν θέαν.*« CASAUBONUS.

βιβλιολάθαν. »Quod scribit auctor, *Didymum hunc editis* MMMD *libris Βιβλιολάθαν, oblivionem librorum,* [sive *obliviscentem librorum*] *esse cognominatum*, quod suorum scriptorum saepe non meminisset: de numero librorum consentit Suidas, cognomen vero aliud ei tribuit: *Χαλκέντερον* enim fuisse dictum, ut si latine dicas, *Aënoventrum* vel *Aënocordum*; quod indefatigabili diligentia in studiis uteretur. Non dubito allusisse auctores huius appellationis ad Homericum hemistichium, *χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνεῖν.* Ego Origenem potius *Chalcenterum* appellaverim, cuius incredibilis assiduitas & vigiliae sex millia librorum pepererant.« IDEM. — »Lego *βιβλιοπλάθον, librorum factorem.* Sed inest aliquid *σκωπτικὸν* in ipsa vocabuli formatione, (ut in Gallorum locutione, *faiseur de livres*) alludente ad *κοροπλάθον*, quasi diceret, *tam facile libros edentem, quasi pupas fingeret.*« CORAYI. — Nolim solicitari vulgatam scripturam, quam uterque noster codex tuetur. Idem cognomen huius polygraphi haud obscure respexisse Quintilianus videtur, Instit. Orat. I. 8. *Pleni sunt*, inquit, *eiusmodi impedimentis Grammaticorum commentarii, vix ipsis, qui composuerant, satis noti. Nam* Didymo *quoque, quo nemo plura scripsit, accidisse compertum est, ut, cum historiae cuidam ut vanae repugnaret, ipsius proferretur liber, qui eam continebat.*

d *Πολυκράτης ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἱστορεῖ.* *Πολυκράτης φησὶν ἐν τοῖς* &c. *ms. A.* qui tamen simul & prius *φησὶ τάδε* tenet & dein *ἱστορεῖ.* *Ibid.* *ἀλλὰ πέμματα.* Haud fere dubito, quin *οὔτε* (vel *οὐδ'*) *ἄλλα πέμματα* scripserit auctor: *neque aliud pistorium opus.*

e *ἐφ' ἵππων κεκοσμημένοι.* Sic *ms. Ep.* quod verum iudicavi. Et *ἐφ' ἵππων* quidem, pro *ἀφ' ἵππων*, haud

dubie desiderabatur. Tum vero ferri quidem κεκοσμημένων poterat: sed magis erat probabile, ex duobus librariis illum errasse, qui terminationem participii similem fecisset substantivo proxime praecedenti, quam hunc, ex cuius scripturâ vox, de qua agitur, ad superiora legitime referebatur.

ἐπὶ κανάθρων, καμαρωτῶν ξυλίνων ἁρμάτων. Perpe- f
ram ante Casaub. καμάρῳ τῶν editum erat, quod ab illo correctum est, consentientibus msstis. Conf. supra, ad p. 138. c. notata. — »Curras tectos vocat Didymus καμα»ρωτοὺς, ut Strabo naves tectas vocatas ait καμάρας: [Strabo lib. XI. pag. 495. d. ubi vide Casauboni Notas.] » Tacitus, *cameras.* Quin ista quoque tecta vehicula Grae»ci καμάρας nuncuparunt. Pollux lib. X. cap. 12. [sect. »52.] τὰ δὲ κατάστεγα καὶ στεγαστὰ ὀχήματα καὶ κα»μάραι· οὕτω γὰρ ὠνόμασεν Ἡρόδοτος. [Herodot. I. 199.] » - - *Canathris* Spartanarum virginum respondent Roma»norum *carpenta* & *pilenta*, quibus ad Deorum aedes foe»minae vehebantur: item plebeiae *arcerae* & *capsi*: de »quibus Nonius, Isidorus, alii.« CASAUB.

αἱ δ' ἐφ' ἁμίλλαις ἁρμάτων ἐζευγμένων πομπεύουσιν. »Appellat, opinor, ἁμίλλας ἁρμάτων ἐζευγμένων, currus »eo modo & ornatu iunctos, quo iungi solent in ludis »circensibus. *Aliae virgines*, inquit, *pompae intersunt tectis »pilentis, aliae curribus deferuntur agonisticis.*« IDEM. — At illa quidem sententia Graecis in verbis non continetur, quae ita, ut vulgo leguntur, hoc sonant: *aliae vero pompam ita agunt ut curribus iunctis inter se contendant.* Nescio an tali quodam modo scriptum olim fuerit, αἱ δ' ἐπ' Ἀμύκλας (vel ἐς Ἀμύκλας) ἐφ' ἁρμάτων ἐζευγμένων πομπεύουσιν.

Πότ' ἂν κοπίδ' οἴσομαι &c. »Edita scriptaque lectio sic a
»habet: Πόττ.' ἂν [sic quidem in ed. Ven. & Bas. Sed in »ipsius Casauboni edit. est πότ' ἂν, & sic in *ms. A.* In »*Epit.* tota deest ecloga.] κοπιδοιώσομαι ἐναμικλαῖον, [κο»πίδ' οἰώσομαι ἐν ἀμύκλαιον *ms. A.*] παραγγέλλωσι βάρακες »πολλὰ οἱ κάρτα καὶ δωδέμυστοι [immo δωδέμοστοι edd. »omnes & *ms. A.*] μάλα ἀδεῖς. [ἀδύς *ms. A.*] Tot men»dis haec deformantur, ut temeritatis potius notam re»formidare debeam, quod ea restituere aggrediar, quam »veniam desperare, si parum quod volui praestitero. Sic »autem scribo: Ὁπόταν κοπίδα οἴσομαι ἐν Ἀμυκλαῖον

a » ἱερὸν, ὅπερ ἀγγέλλουσι βάρακες πολλοὶ, καὶ ἄρτοι καὶ
» ζωμὸς μάλα ἀδύς. Hoc eſt: *Quando copida feram ad ſa-*
» *crum Amyclaeum: quod iam denunciant baraces multi, &*
» *panes, & iuſculum ſuave admodum.* Moris erat, copidas
» celebrare in Amyclaeo templo: eo igitur conveniebant,
» & tam ſacrificii quam convivii apparatum deferebant.
» Epilycus hoc vocat κοπίδας οἴσειν εἰς Ἀμυκλαῖον ἱερόν.
» Non potuimus aliud excogitare, quod huic loco magis
» conveniret. Eleganter vero ait poëta, *baraces*, qui tota
» Lacedaemone parari incipiebant, *dare ſignificationem im-*
* » *minentis feſti:* [Dorice ἀγγέλλοντι vel παραγγέλλοντι
» dictum fuerit, pro παραγγέλλουσι.] ut ſi quis hodie di-
» cat, liba & id genus alia, quae pridie Oſchophoriorum
» ſive Ramalium noſtrorum ſtudioſe confici ſolent, indi-
» cia eſſe inſtantis eius ſolemnitatis. Apud Strabonem &
» Pauſaniam καταγγέλλειν τὴν ἑορτὴν dicuntur, qui de mo-
» re *feſta indicebant.* Pro βάρακες, Dalecampius emendat
» ἀβάρακες: quoniam ſequitur, τοῦτο γὰρ ἀβάρακες
» δηλοῦσι, οὐχὶ τὸ λύπας. Nos e contrario, poſterio-
» rem ſcripturam emendandam ex illa priore affirmamus:
» ita enim abſtergendae maculae illorum verborum: τοῦ-
» το γὰρ οἱ βάρακες [ſic, quemadmodum edidit Ca-
» ſaubonus, habet ms. *A.*] οὐχὶ τολύπας, ὥς φησι
» Λυκόφρων· ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς Ἐρατοσθέ-
» νης. Vocis huius [βήρηξ vel βάραξ, de qua iam non-
» nihil dictum ad III. 114. f. Animadv. T. II. p. 302 ſq.]
» varias interpretationes doctorum hominum recitant &
» Heſychius & qui Etymologicum magnum compoſuit:
» ſed praecipuarum expoſitionum auctores ex Athenaeo,
» aut potius ex Didymo, novimus. Heſychii verba, in
» vulgatis libris corruptiſſima, ita ſcribe: Βάρακες, τὰ
» προφυράματα τῆς μάζης. Ἀττικοὶ δὲ, βήρακας. δηλοῖ
» δὲ καὶ τολύπην. Mox iterum: Βάραξ· ἱέραξ παρὰ Λίβυ-
» σι· καὶ φύραμα στρογγύλον ἀφ' οὗ αἱ μᾶζαι γίνονται, καὶ
» ἐρίων τολύπαι. Ex his verbis diſcimus, quid appellaverit
» προφυράματα μαζῶν Eratoſthenes: *univerſam* nimirum
» *maſſam, quae in mactra ſubacta eſt, priusquam in plures*
» *mazas dividatur.* De *tolypis* mazis libro priore diximus
» capite XXIX. [ad III. 114. f. Animadv. T. II. p. 303.]
» Sed notanda vox ἐρίων in Heſychii gloſſa. Oſtendit enim,
» Lycophronem, cum βήρακας exponeret τολύπας, non
» ſolum de *mazis tolypis* cogitaſſe, verum etiam de *lana-*

» *rum glomis.* Redeamus ad Epilycum. Est vero caete- a
» rorum verborum emendatio plane insignis; καὶ ἄρτοι
» καὶ ζωμὸς μάλα ἀδύς, ex istis, κάρτα καὶ δωδέμα-
» στοι [immo, ut dixi, δωδέμοστοι habebant libri omnes]
» μάλα ἀδεῖς: in quibus etsi certa latent verae scriptu-
» rae vestigia, veritatem tamen ex illo puteo Democriteo
» ἀνιμᾷν & extrahere prope erat nefas, nisi poëtae lo-
» cum suis verbis expressisset Didymus, in continenti sub-
» iiciens: διαῤῥήδην λέγων, μάζας ἐν ταῖς κοπίσι παρα-
» τίθεσθαι. (τοῦτο γὰρ οἱ βάρακες δηλοῦσιν, οὐχὶ τολύπας,
» ὥς φησι Λυκόφρων· ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς
» Ἐρατοσθένης.) καὶ ἄρτους δὲ καὶ ζωμόν τινα καθηδυσμέ-
» νον περιττῶς. Id est: *Quibus verbis diserte significat Epily-
» cus, in copidibus solas apponi mazas: (nam istud vox βά-
» ρακες significat: non lanarum glomos, ut ait Lycophron;
» aut primam massam mazarum, ut Eratosthenes:) & panes,
» ac ius quoddam exquisitae suavitatis.* Ita concipimus Di-
» dymi verba, in edita lectione pessime affecta, & propter
» omissas parenthefeos notas, & propter mendas de qui-
» bus iam diximus. Postrema *Didymi* luce meridiana cla-
» rius probant, non aliter fuisse concipiendam Epilyci
» sententiam, quam uti est a nobis factum. Omnes mem-
» branae hic nos destituunt: nisi quod ἀδύς scriptum in
» illis [quod etiam est in nostris] offendimus; quae vera
» scriptura, ut probavimus. « Casaubonus.

Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὀρθαγορίσκοι λέγονται, ὥς φησιν ὁ b Πολέμων, οἱ γαλαθηνοὶ χοῖροι· ἀλλ' ὀρθραγορίσκοι, ἐπεὶ &c. In editt. vett. sic legebatur, Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὀρθραγορίσκοι, ἐπεὶ &c. omissis decem verbis, quae ex Epitome supplenda monuit Hoeschelius, & in contextum recepit Casaub. Eadem vero verba & noster *ms. Ep.* & *ms. A.* recte exhibent. Referuntur autem haec Didymi verba ad illa Polemonis, quae pag. 139. b. legebantur. Quod de scribendo illo nomine per literam caninam praecipit Didymus, id etiam apud Plinium observatur, qui *porcum piscem*, quem ποτάμιον χοῖρον Athenaeus vocat, VIII. 331. e. apud Lacedaemonios *orthragoriscum* vocari scribit, lib. XXII. 2, 9. Sed & absque ρ litera apud Hesych. vulgo sic scribitur, Ὀρθαγόρισκος· (perperam omissâ quoque σ literâ) χοιρίον μικρόν. — » Caeterum [sic ad hunc locum Casau-
» bonus] neque Polemon, neque Didymus, vocem Laco-
» nicam Laconice extulerunt: nam Lacones dicebant aliter.

b »Hesychius: *Βορβαγορίσκια, χοίρεια κρέα. καὶ μικροὶ χοῖ»ροι, βορθάκεοι Λάκωνες*: ubi vides, illud *ρ*, pro quo pu»gnat Didymus, non habere locum.« — Alia vocum exempla, in quibus Lacones vocali, a qua vulgo incipit vox, literam *β* praeponebant, adnotavit Maittaire de Dialect. p. 162.

ὡς Περσαῖος ἱστορεῖ. Perperam *ὥσπερ Σαῖος ἱστορεῖ* edd. Adnotavit autem CASAUB. »Legi in codice Biblio»thecae Palatinae, *ὡς Περσαῖος ἱστ.* Is est scriptor, qui »mox [alio modo corrupto nomine, hac pag. lit. e.] »*Περσεὺς* nominatur. Prius scribebam, *ὥσπερ Σφαῖρος »ἱστ.* nam etiam *Sphaeri* laudantur libri non multo post »[pag. 141. c.] eiusdem & argumenti & tituli.« — Desiderantur ista in *Epit.* Sed *ms. A.* licet paulo post (quod sciam) mendosum *Περσεὺς* teneat, tamen hoc loco istud *Περσαῖος* recte tuetur; quod & ipsum satis manifeste in editorum scriptura inerat. Est autem PERSAEUS hic (ut perspecte IONSIUS docuit lib. I. de Scriptorib. Histor. Philosoph. cap. 2. pag. 12.) non diversus ab illo Cittieo, Zenonis Stoici olim famulo, dein discipulo, de quo infra p. 162. verba facit Athenaeus, rursusque lib. XIII. p. 607. a. & e. Nam eiusdem Persaei librum exstitisse, cui titulus *Πολιτεία Λακωνικὴ*, diserte testatur Diogenes Laërt. VII. 36. Quare ex Historicorum, & omnino e Scriptorum Graecorum albo & *Saeus* delendus, & *Perseus*, quos in numero Graecorum Historicorum incertae aetatis recensuit Vossius lib. III. de Histor. Graec. pag. 399 & pag. 410.

c Quae sequuntur verba, *Ἔτι φησὶν ὁ Πολέμων* &c. de eis paulo superius diximus ad pag. 139. b. Nempe haec ex Polemone retulit Didymus, refutandi illius caussa.

ALCMANIS verba sic edita legebantur in ed. Casaub. *Κὔπειτα*, (sed *κὔπειται* ed. Ven. & Bas. *κηπιται ms. A.*) *μύλαι, δρυφῆται κὴπὶ ταῖς συναικλείαιν.* Ad quae ista adnotavit CASAUBONUS: »Lego, *κ'ηπὶ τά τ' ἀνδρεῖα φοι»τῇ, κ'ηπὶ τὰς συναικλείας.* Emendationis nostrae non »obscura vestigia in scripta lectione. Quae postea voca»ta sunt Spartae *phiditia*, prius dicebantur *ἀνδρεῖα*, ut in »Politicis scribit Philosophus. [Aristot. Politic. lib. II. cap. »8. (al. 10.) T. II. pag. 332. ed. Duval. ubi quidem »*ἄνδρια* vulgo scribitur.] *συναικλείαν* Didymus ipse in»terpretatur *συνδείπνια*. Sic quem alii Graeci vocant »*ἄδειπνον*, Lacedaemonii *ἀναικλεῖον*, ut indicio est He-

»ſychius.« — At, ſi in emendandis veterum Auctorum c locis tam longe, quam a Caſaubono hic factum, recedere a librorum ſcriptura licet, non erit porro quod de perſanandis vel graviſſimis quibusque vulneribus deſperemus. Mihi equidem non licere putavi tam eſſe audaci: nec vero melius aliquid quod in medium adferrem habui. Illud quidem ſatis perſpicuum viſum erat, *κήτιται μύλαι*, quod habent membranae, nil aliud niſi *κἠπὶ* (i. e. *καὶ ἐπὶ*, conf. Koen ad Corinth. de Dialect. pag. 88.) *τᾳ̃ μύλᾳ* valere, ex more earumdem vetuſtarum membranarum, in quibus conſtanter iota ad latus ponitur, non ſubſcribitur: ſed, *mola* quid huc faciat, non dixerim. Cogitaveram *τᾳ̃ μοίρᾳ*, *ad capiendam portionem*, permutatis librariorum ſolenni errore vocalibus *υ* & *οι*, & labiali litera ex haud infrequenti Laconum more pro canina poſita: at id quidem hariolari erat, non emendare; quamquam ipſo vocabulo *μοίρᾳ* paulo poſt in eadem re utitur auctor. Porro, in *δρυφῆται* lubens fatear latere videri verbum *φοιτᾳ̃*: ſed quid de *δρυ* ſyllaba, quae praecedit, facerem, nihil prorſus occurrebat. Quod *ταῖς συναικλείαις* in *τὰς συναικλείας* mutatum voluit Caſaubonus: mihi non prorſus inſolens videbatur praepoſitionis *ἐπὶ* cum dativo caſu in tali dictione, qualis eſt haec de qua quaerimus, conſtructio: cui non modo par erat iſta quae hic praecedit, *ἐπὶ τᾳ̃ μύλᾳ*, verum etiam ſimillima illa in loquendi formulis ſatis obviis; verbi cauſſa, *ἐπὶ κυνηγεσίᾳ ἐξιᾶσι*, apud Noſtrum I. 24. c. aut *ἐπὶ ξενίᾳ καλέσας*, II. 58. c. Sin omnino quartum caſum neceſſario poſtularet hic locus, poſſes cum Koenio ad Corinth. pag. 94 ſq. ſtatuere, ex Dorum Aeolumque dialecto *ταῖς συναικλείαις* idem ac *τὰς συναικλείας* valere: qua tamen ratione non admodum nitar equidem. — »Allato iſto »ALCMANIS teſtimonio, poëtae domo Laconis, probare »Didymum ſuam ſententiam, ait CASAUBONUS; nempe »erraſſe Polemonem, dicentem, *αἶκλον* caeteris quidem »Doribus valere idem ac *δεῖπνον*, Lacedaemoniis vero ita »vocari apophoreta, quae poſt coenam dabantur con»vivis qui phiditia agitaſſent.« conf. Animadv. ad p. 139. b. — »Sed, quod probare inſtituerat, [ſic pergit idem »CASAUB.] melius demonſtrat *alter locus* ALCMANIS, Αἶ»κλον δ' Ἀλκμάων ἁρμόξατο: *coenam Alcmaeon inſtruxit*; »vel, *id convivium rexit Alcmaeon.* ἁρμόξατο, pro, *fuit*

» *harmosynus*; ut saepe ἁρμόττειν, pro *esse harmostam*, & » id genus alia. Harmosyni Spartae praefecturam in mu» lierum mores obtinebant: quos dubium non est in con» viviis praesertim publicis munus suum exercuisse. «

ἀλλ' ἐπάϊκλα μὲν λέγεται ταῦτα &c. Et ἐπάϊκλα vocabantur, (sive ἔπαικλα) & ἐπαίκλεια. conf. XIV. 642. e. & 664. e. f.

d ἣν μὲν γὰρ τοῖς παισὶ παρέχουσι. Ex πᾶσι, quod est in *ms. A.* πάσι factum in ed. Ven. inde παίσι ed. Bas. Denique recte παισὶ ed. Cas. Huc enim deinde respicit id quod mox sequitur, (lit. e.) ἣν δὲ εἰς τὰ τῶν ἀνδρῶν φειδίτια κομίζουσι. Pari modo πᾶσιν pro παισὶν perperam positum vidimus IV. 128. d. conf. pag. 143. d. In *ms. Ep.* desunt ista verba, & admodum in breve contracta sunt omnia quae hac in regione leguntur: attamen ad vocab. ἐπιχορηγήματα, quod paulo ante hunc locum legitur, adiectum est interpretamentum, ἤγουν μετὰ τὸ δεῖπνον τραγήματα, sumtum nempe ex eadem hac pag. lit. f.

καμματίδας μὲν προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα· αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ, κάμματα. » Aliis criticis ambae voces » idem designant, *ipsa* videlicet *lauri folia, quibus liba ista* » *involvebantur.* « Casaub. —— Vide Hesychium, & quae ibi ab Eruditis adnotata sunt; & confer Nostrum p. 141. a. — De vi verbi κάπτειν consule Hemsterh. ad Comici Plutum pag. 314 sqq. *Ibid.* ἔθος ἦν τοῖς πάλαι, φύλλα δάφνης τραγηματίζεσθαι. » *Soliti veteres lauri folia comedere in*» *ter bellaria.* Opinio fuit antiquorum, laurum ad valetu» dinis conservationem conducere, &, ut loquitur auctor » Geoponicorum lib. XI. [cap. 2.] ὑγιείας εἶναι ἐργαστι» κήν. Ex eo mos iste institutus. Sed & aliae erant causae, » cur folia laurea manderent, ut ad Theophrastum dice» bamus. [ad cap. περὶ Δεισιδαιμονίας pag. 289. Charact. » Theophr. ed. Casaub.] Martialis: *Foetere multo Myrtale* » *solet vino: sed, fallat ut nos, folia devorat lauri.* « Casaubonus. — Conf. Hieron. Mercurialem, Variar. Lect. lib. IV. cap. 6.

e » Testimonium ex incerti poëtae *Cyclopibus*, ita etiam » membranae nobis exhibent: φύλλα σὺ δείπνων καταλύσεις. ἣ δὲ καθάπερ ἐχημάτων, ἣν δ' εἰς τὰ τῶν » ἀνδρῶν φειδίτια κομίζουσιν &c. Hic primum observan» dum est, pravam distinctionem in mirum errorem im» pulisse viros doctos. Putarunt enim, superioribus verbis,

» ἣν μὲν γὰρ τοῖς παισὶ παρέχουσι, reſpondere haec, ἡ δὲ
» καθάπερ σχημ. quod tam falſum eſt, quam abſurdum.
» Iſta enim, pars ſunt ſuperioris teſtimonii: apodoſis ve-
» ro eſt in ſequentibus, ἣν δ' εἰς τὰ τῶν ἀνδρῶν &c. *Epai-*
» *clorum*, inquit, *paratura duplex eſt: alia fit in gratiam pue-*
» *rorum, neque impenſâ, neque operâ magnâ. Alia epaicla con-*
» *fiunt, ut in virorum phiditia conferantur:* quorum ratio
» tota eſt diverſa. Deinde videamus, an ullo ſmegmate
» maculae illae poſſint elui, quibus infectum eſt hoc ve-
» teris poëtae teſtimonium. Et poſſe equidem puto. Lego
» enim: φύλλα σὺ δείπνων καταλύσεις ἡδέα τῶν τρα-
» γημάτων; *Tune illa tolles folia ſuavia, quae inter bel-*
» *laria ſolent apponi?* Cogitemus quorſum ſpectet qui hoc
» recitat teſtimonium: nempe hoc vult unum probare,
» ſolitos veteres φύλλα δάφνης τραγηματίζεσθαι. Profe-
» cto hoc ſatis certum argumentum eſt, non aliter poë-
» tam ſcripſiſſe. « — Mihi quidem non ita certa & perſpi-
cua emendatio iſta, ut Caſaubono, viſa erat. Nam, ut
facile credam in extremis poëtae verbis latere vocabulum
τραγημάτων; tamen, quid de ſuperioribus faciamus, aut
quo pacto hoc cum illis conveniat, nullo pacto liquet.
Itaque intacta reliqui, ut edita inveni. Nec enim quid-
quam promovebant codices mssti. In *Epit.* verba iſta de-
ſiderantur: codex *A.* vero, in caeteris conſentiens, pri-
ma etiam verba depravata exhibet; habet enim φυλαση
(ſic) pro φύλλα σὺ, quod recte a primo editore poſitum
videtur.

σκευοποιεῖται ἔκ τινων ζῴων ὡρισμένων &c. Conf. p. 141. d. e. *Ibid.* παραχορηγοῦντος αὐτὰ τοῖς φειδίταις ἑνὸς τῶν εὐπορούντων. » *Cum hos ſumtus ſupra legitimas impenſas* [in
» ipſa phiditia factas] *faciat divitium aliquis.* χορηγεῖν eſt
» *neceſſarios ſumtus facere:* παραχορηγεῖν, *ultra modum prae-*
» *ſcriptum legibus aut moribus aliquid praeſtare.* Idem ſigni-
» ficat ἐπιχορηγεῖν: quare etiam epaecla haec [paulo an-
» te] vocantur ἐπιχορηγήματα τοῦ συντεταγμένου δεί-
» πνου. « Casaub.

ὁ δὲ Μόλπις, καὶ ματτύην φησὶ προσαγορεύεσθαι τὰ ἐπάικλα. Vide mox pag. 141. d. e. Ματτύην vel ματτύαν generatim *omnem* dici *delicatiorem aut ſplendidius paratum cibum*, pluribus docet Noſter XIV. pag. 663 & ſq. conf. VI. 245. e.

AD CAP. XVIII.

Περσαῖος ἐν τῇ Λακωνικῇ Πολιτείᾳ. Vide supra, hac f pag. lit. b. & ibi notata. *Ibid.* κάλαμον, ἢ στιβάδα, ἢ φύλλα δάφνης. στιβάδα Dalecampius vertit *tumultuarium lectum e fronde stratum*: bene, quod ad reliquum vocabuli usum; sed vereor ne non satis convenienter huic loco, ubi nude intelligendae videntur *frondes arborum*, quarum nimirum folia vice fungi possent foliorum lauri, ubi haec deficerent. Et, accipi etiam στιβάδας simpliciter pro *frondibus*, docuit H. Stephanus Thes. T. III. 980. e. ex Evang. Marc. XI. 8. coll. cum Matth. 21, 8. & Iohann. 12, 13.

a ὁ δὲ νικήσας ἐζημίωσεν ἐλαφρῶς ἤτοι κάμμασιν, ἢ καμματίσιν &c. » Manifesto depravatus est aut mutilus iste » Nicoclis locus. Videtur scribendum, ὁ δὲ νικήσας τὸν » νικηθέντα ἐζημίωσεν: *victor a victo multae nomine exi-* » *git vel cammata vel cammatidas.* Καμματίδες exponuntur » hoc loco, αἷς κάπτουσι τὰ ψαιστά. Sed voci κά- » πτουσι nullus hic potest esse locus. Hoc dicunt alii σκέ- » πουσι: quomodo hic scribendum: aut κάμπτουσι, » quod pro ἐντυλίττειν erit positum, ut dictum est libro » superiore. Ac videtur Nicocles voluisse, ψαιστὰ, *liba*, » dicta esse a verbo κάπτω, *absorbeo*, *avide comedo*: καμ- » ματίδας vero, quibus liba involvebant, a κάμπτω, » *flecto*, *involvo*. « Casaubonus. — Quod de verbo κάμπτω, *involvendi* notione accipiendo, dixerat Casaub. ad III. 106. f. & 107. a. quo nunc hic nos remittit, id lubrico atque adeo nullo fundamento niti, nempe corruptâ verbi in editis libris scripturâ, ibidem a nobis ostensum est. Porro probabile nullo modo videtur, voluisse Nicoclem ab alio verbo nomen κάμμα derivare, ab alio nomen καμματὶς, quod manifeste ab ipso illo nomine ductum est. Quod scribitur hoc loco, αἱ δὲ καμματίδες, αἷς κάπτουσιν τὰ ψαιστὰ, forte oportuerat ἐν αἷς, (quod Coray in Notis msstis malebat) aut certe id idem valet ac si esset ἐν αἷς vel ἐφ' αἷς, *in quibus* (vel *quibus imposita*) *comedebant liba.* Id quidem ipsum perspicue paulo ante (pag. 140. d.) eiusdem Nicoclis verbis in hunc modum expressum erat: ἃ (ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα) φησὶ Νικοκλῆς ὁ Λάκων κάπτειν αὐτοὺς ἐν φύλλοις δάφνης, παρ' ὃ καὶ καμματίδας μὲν προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα· αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ, κάμματα. Quo magis mi-

reris, cur verbo κάπτειν nullum esse hic locum Casaubo- a
nus existimaverit. Nempe turbaverat virum doctum partim id quod de verbo κάμπτειν parum feliciter supra disputaverat, tum vero id quod apud Hesychium vulgo legitur his verbis: Κάμματα· φύλλα δάφνης, ἐν οἷς σκέπουσι τὰ ψαιστά. At tantum abest, ut ex isto Hesychii loco hic noster sit corrigendus, ut potius ex Athenaeo restituenda Hesychio fuerit vera scriptura. Respexit enim manifeste doctus Lexicographus ipsa illa Nicoclis apud Athenaeum nostrum verba, quae modo ex p. 140. d. citavimus, cum quibus consentiunt haec de quibus hic quaerebamus. Neque enim *foliis lauri tegebantur* liba; sed *eis* liba *imponebantur.*

AD CAP. XIX.

εἶτα μᾶζαν μὲν ὅσην ἂν ἕκαστος ᾖ βουλόμενος. Videtur, qui primus ita scripsit, putasse desiderari hic particulam εἶτα, quae ad praecedentem vocem πρῶτον referretur: itaque pro verbo ἔστι, (vel ἐστὶ) quod paulo intricatius fortasse hic scriptum erat, εἶτα posuit. At vero, ad istud πρῶτον manifeste refertur id quod paulo inferius sequitur, εἶτ' ὀξέως ἤδη δεδειπνηκόσιν &c. Utique connexio orationis desiderare videtur, ut ἔστι δὲ hic legamus; aut, praecedente nudo *commate* loco maioris distinctionis, nude ἐστὶ, *absque coniunctione.* Tum ferri quidem fortasse possit μᾶζαν μὲν ὅσην, casu nominis ad casum pronominis ex Graeci idiotismi ratione adcommodato: sed potuit etiam istud imprudenti excidere librario, ut μᾶζαν μὲν ὅσην scriberet, cum μᾶζα μὲν ὅσην
debuisset. *Ibid.* ἑκάστῳ κώθων παρακείμενος ἐστί. Cor- b
rupte καθ' ὃν editum erat; pro quo (ut perspecte Casaub. monuit) κώθων fuit scribendum, ut sententia esset, » *apponitur unicuique suum poculum, ut cum libuerit bibat.* » κώθωνα [sic pergit idem Casaub.] proprium esse Spar» tanorum poculum, ac proinde optime huic sententiae » convenire, liquido constat ex libro XI. « — Vide XI. 483. b.

ἐνίοτε δ' οὐδ' ὅτι μὲν οὖν. » Scribo ἐνίοτε δὲ οὐδ' ὁτιοῦν: » nam edita scriptura, ἐνίοτε δέ τι μόνον, capi non » potest. « Casaub. — Mihi in corrupto μόνον non modo particula οὖν, sed simul etiam vocula μὲν, latere visa

b erat. *Ibid.* *ὡς τέταρτον μνᾶς μάλιστα.* Adiiciendam esse
vocem *μνᾶς* rectissime, ut videtur, monuit CASAUB.
Nihil autem, nec hîc, nec paulo ante, ab editis discedit
ms. A. In *ms. Ep.* vero totus locus omissus. *Ibid.* *ἱκα-
νὸς ὢν παρ' ἅπαν τὸ δεῖπνον ἅπαντας αὐτοὺς παραπέμ-
πειν.* Minutum est, sed ne hae quidem minutiae omit-
tendae: *παρὰ πᾶν* editum volebam, ut dedit *ms. A.* Men-
dose *παραπᾶν* una voce ed. Ven. & Bas. Inde *παρ' ἅπαν*
ed. Cas. — » Mire usus est verbo *παραπέμπειν*: id signi-
» ficat, *deducere aliquem & comitari.* Ita levatur itineris mo-
» lestia: facundus enim comes pro vehiculo est. Inde
» translatum verbum, de eo dicitur venuste, quod *alii*
» *rei adiunctum, eam reddit gratiorem.* Sensus igitur est:
» *tantâ copiâ ius apponi, ut sufficiat vel solum ad levandam*
» *omnibus sicci panis molestiam:* libentius enim ex iure pa-
» nis estur, quam siccus & solus. « CASAUBONUS. —
MEURSIUS, Dalecampium secutus, intellexit, *quod suffi-
ceret, ut transmitti totâ coenâ ad convivas omnes posset.* Mi-
scellan. Lacon. p. 47. *Paulo ante*, in illis verbis, *πλὴν οὐ
γε ἀπὸ τούτων ζωμὸς*, quo referatur pronomen *τούτων*
haud adparet; nisi forte e superioribus intelligi *κρεῶν* pos-
sit: quamquam *κρέα* in plurali numero non praecessit.
ἀπὸ τούτου habet *ms. Ep.* vide ne rectius.

c *Συμφέρει δ' ἕκαστος εἰς τὸ φειδίτιον* &c. Intelligendum
τοῦ μηνὸς vel *κατὰ μῆνα*, *singulis mensibus;* ut ex Plutar-
cho & Porphyrio docuit Meurs. pag. 45 sq. *Dein*, vul-
gatum *αὐτοῖς οἱ φειδίται*, quamquam tenet cum editis
codex uterque, tamen non ferendum putavi, sed in *αὐ-
τοὶ οἱ φειδίται* utique mutandum.

d *ὅσον εἰς αὐτὴν τὴν συνουσίαν· νομίζοντες, καὶ τὰ
πλείονα τῶν ἱκανῶν παρασκευάζειν, περιττὸν εἶναι.* » Scribe,
» *ὅσον εἰς αὐτὴν ἀρκεῖν τὴν συνουσίαν νομίζονται.*
» *τὸ γὰρ πλείονα τῶν ἱκανῶν παρασκευάζειν, περιττὸν εἶ-*
» *ναι, μὴ μέλλοντά γε προσφέρεσθαι.* *Quantum ad convivium*
» *illud putant sufficere: nam plura apparare quam quae sint sa-*
» *tis, supervacuum esse; quando illa non sis comesturus.* In
» voce *προσφέρεσθαι* frequenter lapsi interpretes. « CA-
SAUB. — Priore emendatione carere nos posse putavi:
nec enim verbo *ἀρκεῖν* opus est, nec verbo finito *νομί-
ζονται.* Ea ipsa sententia, quam Casaubonus voluit, per-
commode inest in verbis qualia vulgo leguntur. Sed *τὸ*
pro *τὰ* verum puto: quamquam, si quis pertinacius id

agat, istud quoque fortasse defendi possit. Verbum προσ- d
φέρεσθαι in medio genere activa (vel reciproca) notione usurpatum (pro, *cibum capere, comedere*) iam saepius observavimus: nunc passive accipiendum, *comedi;* & μέλλοντα προσφέρεσθαι, *comestum iri.*

Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον εἴωθεν ἀεί τι παρά τινος κομίζεσθαι - - κατ' οἶκον ἠρτυμένη ματτύη. Quum priora verba eodem, quo scripsi, modo essent edita, posteriora vero sic, κατ' οἶκον ἠρτυμένα ματτύην: »Scribo, »ait, CASAUBONUS, Μετὰ τὸ δεῖπνον εἴωθεν ἀεὶ παρά »τινος κομίζεσθαι (ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ πλειόνων) παρ' αὐ»τοῖς κατ' οἶκον ἠρτυμένη ματτύη, ὃ καλοῦσιν ἐπάι»κλον. Plana sententia, quae in edita lectione non pro»cedit.« — Cui, quod ad posteriorem spectat emendationem, ἠρτυμένη ματτύη, adsensus sum: (ubi poterat etiam ματτύα scribi, ut paulo post: sed promiscue utrumque dicebatur, ματτύη & ματτύα; uterque autem codex h. l. vocalem η tenebat:) sed, cur in prioribus verbis pronomen τι deleretur, nullam satis idoneam vidi caussam. Poterat nullo incommodo ad praecedens ἀεί τι deinde per adpositionem inferri κατ' οἶκον ἠρτυμένη ματτύη: *semper aliquid, - - nempe domi paratus cibus aliquis delicatior;* hoc enim proprie sonat ἡ ματτύη, ut paulo ante adnotavimus. Nisi plura quaedam verba essent interiecta, commode τις pro τι dicturus erat. Sed quoniam accusativum casum obstinate tenet codex uterque, suspicari licet in hunc modum fortasse olim scriptum fuisse, εἴωθεν ἀεί τι παρά τινος κομίζεσθαι - - κατ' οἶκον ἠρτυμένον, ματτύη, ὃ καλοῦσιν ἐπάικλον: ut ἠρτυμένον ad τι referretur, sola vero vox ματτύη per adpositionem esset adiecta, idem valens ac si ματτύη τις dixisset. *Mox*, ubi legitur ἐστὶ δὲ ἡ ματτύα, codex *Ep.* e
in contextu quidem ματτύη habet, sed ματτύα inter lineas.

τὴν τῶν Καρνείων ἑορτὴν - - μίμημα εἶναι στρατιωτικῆς ἀγωγῆς. »Habuit igitur illa *Carneorum* apud Lacedaemo»nios solemnitas convenientiam aliquam cum Iudaico »festo, quod ἑορτὴν σκηνῶν vocant LXX, alii scriptores »sacri σκηνοπηγίαν.« CASAUB. — Scripturam Καρνείων tenui cum editis. Καρνίων vero habent mssti nostri. Apud Eustath. ad Iliad. ω'. extr. ubi plura ex hoc Athenaei loco adferuntur, magis etiam corrupte Καρνίων editur. Sed vide Nostrum XIV. 635. e. Conf. Meurs. Misc.

Lacon. II. 13. & Graec. Feriat. in Κάρνεια. *Ibid.* τόπους γὰρ εἶναι ἐννέα μὲν. Perperam τρόπους *ms. A.* Recte τόπους *ms. Ep.* cum editis. Magis placet etiam series verborum, qua utitur idem *ms. Ep.* nempe τόπους μὲν γὰρ εἶναι ἐννέα. Mox vero corruptissime idem τῷ ἀριστεῖ, pro ἀριθμῷ.

f σκιάδες δὲ οὗτοι καλοῦνται. »σκιάδες, quarum ex *Demetrio Scepsio* meminit auctor, similes erant iis quas veteres Latini *umbras* vocabant, ut scribit Festus: de quibus dicemus plura libro V. capite sexto.« CASAUB. — Vide ad V. 196. a. *Ibid.* ἔχει τε ἑκάστη σκιὰς φρατρίας τρεῖς. Verba ista praetermisit *Epit.* Codex *A.* vero σκιὰ h. l. habet cum editis. Sed obtemperandum CASAUBONO duxi, qui id corrigendum obiter monuit. »Quaeri potest, inquit, quid appellaverit φρατρίαν hic scriptor, cum ait, ἔχει τε ἑκάστη σκιὰς (ita scribendum, non σκιὰ) φρατρίας τρεῖς. Constat, tribuum partes φρατρίας esse nuncupatas in rep. Atheniensium: an & in Spartana πολιτείᾳ eadem fuerit eius vocis significatio, non facile dictu est. Atque omnino, si quid iudico, difficultate non caret hic locus.« —

AD CAP. XX.

a μικρὰ συμπεριενεχθεῖσι νόμου χάριν, παρεσκευάζετο καὶ ἄλλα αὐτοῖς, στρωμναί τε &c. Corrupte vulgo sic edebatur, μικρὰ συμπεριενεχθεῖσιν ὁμοῦ χάριν παρεσκευάζετο. καὶ πάλιν αὐτοῖς (in ed. Bas. & Cas. etiam sic: καὶ πάλιν, Αὐτοῖς) στρωμναί τε &c. neque aliud quidpiam dabant vetustae nostrae membranae. Perspecte vero CASAUBONUS, postquam monuit νόμου χάριν esse corrigendum; (in quo praeiverat Dalecampius, *dicis caussa* vertens;) deinde sic pergit: »Sequens periodus imperfectam sententiam continet; nisi repetas ex praecedentibus παρεσκευάζοντο. Imo vero, qui me audiet, distinctas sententias culpâ librariorum, in unam coniunget, & scribet: ὅταν δὲ καὶ παραγένοιντο, μικρὰ συμπεριενεχθεῖσιν νόμου χάριν, παρεσκευάζετο καὶ ἄλλα αὐτοῖς, στρωμναί τε &c. quae ita vertet sermonis Graeci peritus: *Quin, si quando ad phiditia convenirent, postquam dicis caussa paululum una fuissent, mox parabantur eis cum alia, tum etiam lecti,* &c.« — Quarum emendationum

utramque adoptandam iudicavi: & priorem quidem citra a ullam dubitationem: de altera addubitaveram paulisper, an, solummodo distinctione sublata ante & post καὶ πάλιν, ipsa vox πάλιν teneri posset. At, hâc servatâ, alia mutanda forent: nam & παρεσκευάζοντο in plurali foret legendum, & τε particula post στρωμναὶ foret delenda, quae nihil habebat quo referretur, nisi forte ad istud ποτηρίων τε spectare dixeris, quod ex longo intervallo sequitur. Itaque nihil expeditius certiusque erat, quam καὶ ἄλλα cum Casaub. corrigere. Parum hic opis praestabat *Epitome*, in qua, quae hoc loco in pleniore opere leguntur, mutatis paululum verbis sic contracta sunt: οὔτε θέλοντες ἥκειν εἰς τὰ φειδίτια κατὰ τὸ πάτριον ἔθος· καὶ εἰ ἔλθοιεν, ἐν στρωμναῖς πολυτελῶς ἠσκημέναις ἀνακείμενοι. De usu verbi συμπεριφέρεσθαι dictum est ad initium huius libri, IV. 128. a. rursusque dicetur ad V. 177. d.

»Pergit DEMETRIUS, οἱ δὲ πρότερον ἐπὶ τοῦ κλιντηρίου ψιλοῦ διακαρτεροῦντες τῆς κλίνης παρ' ὅλην τὴν συνουσίαν, ὅτε τὸν ἀγκῶνα ἅπαξ ἐρείσειαν. Lego διεκαρτέρουν, vel διακαρτεροῦντες ἦσαν. *Veteres Spartani*, inquit, *quamdiu convivabantur, super nuda lecti sponda durabant, postquam semel cubito fulciri coeperant.*« CASAUBONUS. — Lectulos, in quibus veteres Spartani epulis adcumbebant, totos ligneos fuisse ex Athen. XII. 518. e. & ex Cicerone pro Muraena cap. 35. discimus. Quare κλιντήριον τῆς κλίνης (quod non incommode vir doctus *lecti spondam* interpretatus est) intelligi debebit *lignea tabula quae vel a tergo vel a latere est, in qua vel dorso vel cubito inniti possimus.* Ista, ὅτε ἅπαξ ἐρείσειαν, si quid video, non tam reddenda erant, *postquam semel fulciri coeperant*, quam, *si omnino fulcirentur*, aut, ut in versione posui, *si modo umquam fulcirentur*, vel *innitefentur*. Ut autem pro participio διακαρτεροῦντες verbum finitum desideraret Casaubonus, in caussa fuerat quod in verbo ἐρείσειαν finiebatur vulgo ista ῥῆσις, & interposito *puncto* sic deinde pergebat oratio, εἰς δὲ τὴν προειρημένην τρυφὴν ἦλθον. Et habet quidem *Epitome* h. l. illud ipsum διεκαρτέρουν, quod voluerat vir doctus: sed id haud dubie suo arbitratu, ut multa alia, posuit Abbreviator, qui deinde omissis his ipsis, quae post verbum ἐρείσειαν in opere pleniore sequuntur, continuo sic pergit: ἦρξαν δὲ τῆς τοιαύτης βλακείας οἱ μικρὸν πρὸ Κλεομένους βασιλεύσαντες. Veram ora-

a tionis connexionem progressionemque perspectissime vidit Coray noster, monens in *Notulis msstis*, tenendo participium διακαρτεροῦντες, *punctum post ἐρείσειαν commate* fuisse mutandum, moxque pro εἰς δὲ τὴν πρ. levissima mutatione εἰς τήνδε τὴν scriptum oportuisse. Cui quin morem gererem non dubitandum duxi. Poteras utique etiam suspicari, εἰς δὲ τὴν ex εἰς δὴ τὴν esse corruptum: sed, utrum praetuleris, perinde erit; & lubens in isto equidem adquievi. Sic igitur illud οἱ πρότερον non absolute per se positum est, ut valeat οἱ πρότερον ὄντες, οἱ πρότεροι, vel οἱ παλαιοί: sed cohaerent (non dissimili quidem sententiâ) ista verba, οἱ πρότερον διακαρτεροῦντες. βρωμάτων παντοδαπῶς πεποιημένων. Sic corrigendum pro vulgato παντοδαπῶν recte monuerat Ca-
b saub. — *Paulo post*, ubi οὖς τοσοῦτον αὖθις edidimus, postremam vocem ignorat *ms. A.* cum editis, nec certo ego spondeam esse ab auctoris manu. Percommode vero isto loco habet eam noster *ms. Ep.* neque aspernanda mihi visa erat. *Mox*, quae de opulentia nonnullorum ex privatis Spartae civibus ait, cum his confer quae habet Plutarchus in Agide p. 798. c.

AD CAP. XXI.

c οὐδέποτε ἐνωρίστερον τοῦ κατειθισμένου συνῆγε καιροῦ.
» Quia ὡραῖα Graecis appellantur quae *elegantia* sunt,
» Dalec. vertit ἐνωρίστερον, *elegantius*. At enim proxima
» verba, τοῦ κατειθισμένου καιροῦ, virum doctum erroris
» sui admonere debuerant. Igitur ἐνωρίστερον, vel ἐνωρέ-
» στερον, [istud, non hoc, agnoscunt libri; nempe edd.
» & *ms. A.* nam deest haec ῥῆσις *Epit.*] positum pro ἐνω-
» ρότερον, quod significat μᾶλλον ἐν ὥρᾳ. Graeci dicunt ἐν
» ὥρᾳ, quod in idiotismo nostro *bona hora*. Aristoph. Vesp.
» 242. & Concion. 395. Theocrit. XXI. 40. Latini varie
» exprimunt: M. Tullius, *mature*, de convivio Verris
» apud Rubrium: *mature veniunt, discumbitur.* Alii, *de tem-*
» *pore*; Hirtius vel Oppius de Bell. Hispan. *ipse de tempore*
» *coenavit.* Plautus, *tempori*; Capteiv. *Numquid vis?* Heg.
» *Venias tempori.* Inde elegans vox facta, *temporius*. Glos-
» sae veteres: *Temporius*, ἐνωρότερον. Quas *coenas tempe-*
» *stivas* Cicero appellat, quaeque alii *convivia tempestiva*,
» solita de die inchoari contra maiorum disciplinam, ea

» sunt Graecis ὀνωρότερα δεῖπνα: & *tempestive coenare*, δει- c
» πνεῖν ἐν ὥρᾳ, vel συνάγειν. « CASAUB. — συνάγειν συμπόσιον legimus V. 186. c. συνάγειν τὰ συσσίτια, IV. 143. a. τὰ φειδίτια, V. 186. b. Sic & συνάγειν δεῖπνον, ni fallor, dixere Graece, *coenam agere*, *instituere*. Sed solum per se verbum συναγειν non puto ista notione usurpari; nisi ex connexione orationis nomen τὸ συμπόσιον vel δεῖπνον aut aliquod simile intelligatur: quod hic quidem facile cum ex antecedentibus, tum ex sequentibus intelligebatur. Caeterum quae hoc capite de CLEOMENIS *moderato victu* ex Phylarcho traduntur, eadem fere narrat Plutarchus in Agid. & Cleomene pag. 811. quae cum his contulisse neminem poenitebit.

πεντακλίνου τε διεστρώννυτο οὐδέποτε πλεῖον. Haec est utriusque nostri codicis scriptura: pro qua sic edebatur, πεντάκλινόν τε διεστρώννυτο, οὐδέποτε πλεῖον. Ubi perspecte adnotavit CORAY: » Lege πεντακλίνου » τε διεστρώννυτο οὐδέποτε πλεῖον: vel πεντάκλινόν τε » διεστρ. καὶ οὐδέποτε πλεῖον. « *Ibid.* δι' ἑδεάτρου. cf. IV. 145. f. & p. 171. b. c.

ἐπί τε τῷ τρίποδι ψυκτὴρ χαλκοῦς ἐπέκειτο, καὶ κάδος, d
καὶ σκαφίον ἀργυροῦν, δύο κοτύλας χωροῦν, καὶ κύαθος. » Plutarchus haec paulo aliter: *craterem* vocat quem Athe- » naeus ψυκτῆρα; in tripode autem fuisse ait φιάλας ἀρ- » γυρᾶς δικοτύλους δύο. *Cado* vinum continebatur: *scaphia* » inter potoria vasa etiam Latini nominant, Plautus & » Tullius. Pro κύαθος, malim κύαθοι. Plutarchus, καὶ πο- » τήρια ὀλίγα. « CASAUB. — κάδος recte ed. Cas. Corrupte κλάδος edd. vett. cum *ms. A*. Deinde, sive κύαθοι legas, sive κύαθος, (quod ipsum fortasse non solicitandum erat) intelligendum ex superioribus verbis ἀργυροῖ vel ἀργυροῦς. Sic & diserte Plutarchus, ποτήρια τῶν ἀργυρῶν ὀλίγα παντάπασιν. *Mox*, εἰ μή τις αἰτήσειεν· ἐδίδοτο δὲ &c. Ita distinguendas voces monuit CASAUB. cum in editis & msstis sic legeretur, εἰ μή τις αἰτήσειεν ἐνεδίδοτο δὲ &c. quod ipsum tamen vide ne teneri debuerit: nam & εἰ μὴ cum futuro indicativi pro aor. opt. haud raro constructum reperias; compositum vero verbum ἐνεδίδοτο valere poterit, *in manus tradebatur*. Quod in editis sequebatur, τὸ δὲ πολὺ πρῶτον καὶ ὅτε προσνεύσειεν ἐκεῖνος, οὕτως ᾔτουν καὶ οἱ λοιποί: id quidem ferendum non erat. Quae verba se non intel-

d ligere professus CASAUBONUS: »Si modo vani, inquit, »coniectores non sumus, hoc vult auctor: *In Cleomenis »conviviis servari solitum hoc institutum, ut nemini vinum fun»deretur nisi petenti:* istud cum iam dixerit, nunc addit, »*utplurimum Cleomenem omnium primum fuisse qui vinum po»sceret; deinde, ubi datum esset ab illo signum, ita poposcisse »& reliquos convivas.* Itaque scribo: τὸ δὲ πολὺ, πρῶτον »αὐτὸς ᾔτει· καὶ ὅτε προσνεύσειεν ἐκεῖνος, οὕτως ᾔτουν »καὶ οἱ λοιποί.« — At eamdem sententiam paulo brevius expressit Phylarchus, τὸ δὲ πολὺ πρώτῳ scribens, ut quidem vetustae nostrae membranae declarant. Refertur autem ille dativus casus ad superius verbum προσεφέρετο, *porrigebatur:* (quae connexio orationis quo clarius pateret, interiecta verba ἐδίδοτο - - δείπνου parentheseos signis inclusimus:) tum vero vel ex illis verbis praecedentibus, εἰ μή τις αἰτήσει sive αἰτήσειεν, intelligendum hic πρώτῳ αἰτοῦντι; vel potius ex his quae continuo sequuntur, καὶ ὅτε προσνεύσειεν ἐκεῖνος, intelligi hic debet προσεφέρετο πρώτῳ προσνεύσαντι. Et commodum quidem videri posset, si saltem πρώτῳ αὐτῷ hic scripsisset auctor: sed poterat, ni fallor, nullo incommodo, debetque ex ipso etiam Graeci sermonis usu, ex eisdem verbis continuo sequentibus, καὶ ὅτε προσνεύσειεν ἐκεῖνος, hoc loco intelligi πρώτῳ ἐκείνῳ προσνεύσαντι. Epitomator, omissis mediis, haec ita contraxit: εἰ μή τις αἰτήσει. ᾔτουν δὲ, ὅτε προσνεύσειεν ἐκεῖνος.

e τὰ δὲ λοιπὰ ὥστε &c. »Mendum subolent ista. Quid »appellat τὰ λοιπά? nam & mssti eam scripturam agno»scunt. Sensus postulat tale quid, τὰ δ' ἦν τοιάδε, vel »τοσαῦτα, ὥστε &c. aut sic, τὰ δὲ λοπάδια, ὥστε »&c.« CASAUB. — Placet utique λοπάδια, diminutivum (quo utitur Aristoph. Plut. 812. & Alexis apud Nostrum, III. 107. d.) vocabuli λοπὰς, quod & *patinam* vel *lancem* denotat, & per metonymiam *edulium, quod in ea adponitur.* conf. Casaub. ad IV. 158. b. At tamen vulgatum τὰ λοιπὰ, quod uterque noster codex tuetur, hactenus defendi tenerique posse putavi, ut idem ac λοιπὸν vel τὸ λοιπὸν valeat, utque hoc dixerit auctor: *Fercula posita erant super mensula admodum vulgari; caeterum ita* (erant comparata) *ut* &c. Mox, ὑπερπεῖνειν recte ed. Cas. cum *ms. A.* (in *Epit.* abest) Corrupte vero ὑπερτάνειν editt. vett. *Neque rursus ita contendendum in hoc esse,*

*ut sine ulla utilitate sumtus facias, excedens moderatum viven-
di modum:* sic reddidit CASAUB. in Animadv. *Dein*,
ἐφειστήκει rescripsi ex *ms. A.* & ed. *Ven.* ἐφεστήκει ed.
Bas. & Cas. Ἀκρόαμα, intellige musicos aut mimos, f
cantu aut ridiculis recitationibus & gesticulationibus ex-
hilaraturos convivas. *Ibid.* οὐθὲν restitui ex ed. Ven.
& *ms. A.* cum citra necessitatem in οὐδὲν mutatum esset
in ed. Bas. & Cas. quae tamen consentientem habent *ms.
Ep.* Sed & alibi fere, ubi οὐθὲν habet *ms. A.* οὐδὲν scri-
psit Epitomator. *Denique*, quod ait τεθηρευμένους, id ea
ratione dictum est, qua θηρᾶν φίλους saepe Socrates dixit
apud Xenophontem.

ANTIPHANIS *versiculos* latine reddidit GROTIUS in Ex- a
cerpt. pag. 602 sq. cuius versionem Graecis nostris sub-
iecimus. *Vers.* 3. εἰς τὰ φειδίτια habet *ms. A.* cum
edd. (Totam eclogam omisit *Epit.*) Id cum non ferat me-
trum, aut τὰ fuit *delendum* cum Grotio, aut εἰς (vel ἐς)
τὰ φιλίτια scribendum cum TOUPIO, in Curis Nov.
in Suid. p. m. 209. Et haec quidem posterior ratio pro-
babilior utique. Nec enim commode abesse potest articu-
lus: convivia autem ista Lacedaemoniorum perinde &
φιλίτια & φειδίτια dicta fuisse, notum est; &, Atticos
quidem scriptores priori magis, quam altero nomine, uti
consuevisse intelligi videtur ex testimoniis, quae a Meur-
sio in Misc. Lacon. pag. 43 sq. e variis auctoribus colle-
cta sunt. Nil autem mirum, istud vocabulum φιλίτια a
librariis nostris, qui toties ante hunc locum φειδίτια scri-
ptum repererant, nunc in eamdem formam fuisse mutatum.

Vers. 4 *sq.* φορεῖν τοὺς βύστακας μὴ καταφρόνει. Cum
φόρει vulgo legeretur, probavi CASAUBONUM, ad hunc
locum ita commentantem: »Difficile dictu est, quid in-
»telligat hic poëta, cum inter Laconica instituta etiam
»hoc ponit, τὸ φορεῖν τοὺς βύστακας. Eruditi viri con-
»sentiunt, βύστακας hic dici τοὺς μύστακας, *barbae pilos
»qui labium superius vestiunt.* Sed obstat huic interpreta-
»tioni lex Lacedaemoniorum, qua erat cautum, ne cui
»fas esset τὸν μύστακα τρέφειν. Auctor Plutarchus, in
»Agide, & DE sera Numinis Vindicta. [p. 550. b.] Non
»debemus autem existimare, elegantissimum poëtam in
»tanta ignoratione Laconicae disciplinae esse versatum,
»ut rem ignoraret omnibus notam, qui oculorum saltem
»sensum haberent. Hesychius βύσταγα (aut fortasse βύ-

a »στακα scripserat) exponit πώγωνα. Si volumus ita hic »accipere, iam nulla difficultas. *Barbam* enim Lacedae»monios aluisse nemo dubitat. Sed cur diceret τοὺς βύ»στακας potius quam τὸν βύστακα. Praeterea, etsi Hesy»chio plurimum tribuo, mihi tamen suspecta haec illius »interpretatio. Nobis in mentem huiusmodi lectio & in»terpretatio veniebat: φορεῖν τοὺς βύστακας μὴ κατα»φρόνει: *ne ita mores Spartae aspherneris, ut audeas in supe»riori labro pilos alere.* καταφρονεῖν vox est, ut Servius »loquitur, praegnans; pro καταφρονοῦντα τολμᾶν, *prae »contemtu audere aliquid.«* — Sic ille: quae mihi & luculenta & certissima visa erat emendatio. GROTIO TOUPIOque, μὴ φόρει τοὺς βύστακας (μύστακας etiam Toup.) scribentibus, necesse fuit, quo metro constaret ratio, articulum τοῦ *delere*, qui ad vocabulum ζαμοῦ non sine vi adiectus videtur, quemadmodum etiam duo alia nomina φιλίτια & βύστακας adiectos articulos habent. *Vers.* 6. Pro ἀρχαϊκὸς, Grotius ἀρχαϊκῶς scripsit: qua novatione nil erat opus.

AD CAP. XXII.

b εἰς τὴν ἑταιρίαν. ἑταιρείαν edd. & *ms. A.* minus commode, est enim hoc a verbo ἑταιρεύω, & diverso significatu usurpatur. εἰς τὰς ἑταιρίας habet Epit. Paulo post vero καθ' ἑταιρίας recte edd. cum *ms. A.* *Ibid.* Quatuor verba καλοῦσι δὲ ταύτας ἀνδρεῖα, quae deerant editis, dedit *ms. A.* repereratque eadem h. l. in suo exemplo Epitomator: quod etiamnum ex contractis illius verbis adparet; sic enim ille: ἀναφέρει τὴν δεκάτην εἰς τὰς ἑταιρίας, αἳ καλοῦνται ἀνδρεῖα, καθ' ἃς διῄρηντο οἱ πολῖται. Confer Aristot. Polit. II. 8. (10.) & Strab. X. 480. c. *Ibid.* Εἰσὶ δὲ πανταχοῦ κατὰ τὴν Κρήτην. κατὰ τὴν πόλιν in codice msto Huraldino scribi ait Casaub. Sed in editam scripturam recte consentiunt & nostri mssti, & alii quorum notitia ad Casaubonum per-
c venerat. In eodem cod. Hurald. paulo post, pro κοιμίζουσι, scriptum erat κομίζουσι: quod videri poterat denotare, *curam gerunt, & res necessarias subministrant;* sed repugnant rursus cum reliqui omnes codices, tum quod continuo sequitur vocabulum κοιμητήριον.

Verbum προκαθίζουσι tenet cum editis codex mstus

uterque. Id proprie ſignificat *praeſidere*, *in ſublimi ſedere*: c poterit vero etiam valere, *in publico*, *in omnium conſpectu ſedere*. Vide Lexic. Polyb. verbo Προκαθῆσθαι, quod idem ſignificat ac προκαθίζειν. *Ibid.* ποτήριον - - κεκραμένον ὑδαροῦς. » Malim ὑδαρῶς: etſi conſenſum librorum » non aſpernor. « Casaub. — Immo vero optime habet ſcriptura librorum. Intellige ὑδαροῦς οἴνου, coll. X. 431. d. & 427. c. aut refer ad rectum caſum τὸ ὑδαρὲς, (ſcil. πόμα) coll. X. 423. f.

τοῖς δὲ παισί. Tacite hoc correxit Caſaub. Iam bis d haud multo ante permutata iſta a librariis vidimus, παισὶ & πᾶσι, p. 140. d. & p. 128. d.

τοὺς νεωτέρους ex *ms. A.* adoptandum duxi. *Ibid.* e ἀβαμβάκευστα τοῖς ὀρφανοῖς παρατίθεται. » ἀβαμβάκευστα recte ex Heſychio docti interpretati ſunt, *cibos » ἄνευ μαγγανεύματος paratos*, *& ſine ullo exquiſito coquo» rum artificio*. Sed originem vocis non omnes habent co» gnitam. Eſt autem a βάμβα, quod pro βάμμα uſurpa» runt Dores. Heſychius auctor eſt, ita appellaſſe Syra» cuſanos *colorem* & alia quaedam: nam βάπτειν eſt *tinge» re*. Inde eſt βαμβακεύειν, de *mangonizatione ciborum*. « Casaub. — ἀβαμβάκευστα rurſus paulo poſt editum erat, ubi ἀβαμβάκευτα ex *ms. A.* recepi, quam veriorem ſcripturam H. Stephanus iudicaverat in Indice Theſ. Hoc loco cum nihil ex *ms. A.* adnotatum eſſet, vulgatum tenui. *Ibid.* κατὰ τὸν θᾶκον τὸν τοῦ πατρὸς ὑφιζάνουσιν. Sic codex noſter uterque. ἐφιζάνουσιν edd. *Mox dein*, ἐκ δεξιᾶς vel ἐν δεξιᾷ, pro eo quod nude editum erat f δεξιᾶς, ſcribendum monuit Casaub.

AD CAP. XXIII.

Ἡρόδοτος δὲ συγκρίνων &c. Vide Herodot. I. 133. In huius verbis, iſta οὐκ ἁλέσι praetermiſit Epitomator. a οὐκ ἄλεσι habet ed. Ven. ſicut fere *ms. A.* in quo οὐκαλέσι: qua in ſcriptura haud obſcure latebat id ipſum quod apud Herodotum e probis codicibus recepit Weſſelingius. Librorum ſcripturam apud Athenaeum corrupit editor Baſileenſis, conſulto refingens ad vulgatae olim apud Herodotum pravae ſcripturae exemplum: nec odoratus eſt facinus optimus Caſaubonus, qui, Venetam editionem numquam inſpicere dignatus, hoc loco etiam ſcripturam

a verae proximam, quam in Italicis ſuis Excerptis haud du-
bie enotatam repererat, minime curavit. *Aliquanto poſt*,
iſta, *τὰ σπουδαιότατα τῶν πρηγμάτων*, dedit noſter *cod.*
A. ſic ut apud Herodotum leguntur, niſi quod ibi Weſ-
ſelingius pro *σπουδαιότατα* (quod & olim ibi legebatur
& in multis codicibus reperitur) ex aliis msstis *τὰ σπου-
δαιέστατα* adoptavit. Apud Noſtrum temere *τὰ σπου-
δαιότατα αὐτῶν πρήγματα* vel *πράγματα* edebatur. In
b *σ τ ε γ έ α ρ χ ο ς* conſentiunt cum editis ambo noſtri co-
dices msſti: quae vocabuli forma vide ne reſtituenda ſit
Herodoto. Dein in eorumdem librorum noſtrorum ſcri-
ptura, *μετίησι*, haud dubie latebat *μ ε τ ι ε ῖ σ ι*, quod eſt
apud Herodotum. Vitioſum eſt, quod apud Noſtrum ex
ed. Ven. in reliquas tranſiit, *μετίασι*: *μετιέασι* ſaltem,
aut *μετιᾶσι*, oportuerat. Denique & iſtud, *τὰ δ' ἂν
νήφοντες*, rectiſſime codices noſtri dedere: pro quo tam
inficete quam temere *τὰ δ' ἃ νήφοντες* edd.

AD CAP. XXIV.

Ξενοφῶν ἐν Ἀγησιλάῳ. XENOPHON, *in Ageſilao*, p. m.
c 531. Pro *πᾶν μὲν τὸ παρὸν*, quod cum editis tenet Epi-
tome, in ms. *A.* legitur *πᾶν μὲν δ ι ὰ τὸ παρὸν*, quod
fortaſſe ex *πᾶν μὲν ν ὴ Δ ί α τὸ παρὸν* ortum.

Ἐν δὲ τῷ Ἱέρωνι. XENOPHON, in *Hierone*, p. m. 713.
Ibid. *ἔφη, ὦ Σιμωνίδη.* In *ms. A.* poſt *ἔφη* inſeritur *τ ο ι*;
d cui particulae nullus hîc fuiſſe locus videtur. *Ibid.* *τὸ
ἡμῖν παρατιθέμενον δεῖπνον, ἢ τὸ ἑ α υ τ ο ῖ ς. ἢ τ ο ύ τ ο ι ς*
ed. Ven. cum utroque noſtro codice: ubi lubens tuliſſem
ἢ τὸ τ ο ύ τ ο ι ς, (nempe *τοῖς ἰδιώταις*:) ſed *τούτοις* abs-
que articulo non ferendum putavi. Igitur *τὸ ἑαυτοῖς* te-
nui, quod ex vulgatis Xenophontis editionibus huc adſci-
vit editor Baſ. & tenuit Caſ. Suſpicor vero, non *ἢ τὸ
ἑαυτοῖς*, ſed *ἢ τὸ α ὑ τ ο ῖ ς* ſcripſiſſe Xenophontem, at-
que ex illa ſcriptura ortam eſſe eam quam noſtri libri
praeferunt.

In *ὑ π ε ρ β ά λ λ ε ι ν* conſentiunt noſtri msſti cum edi-
tis. *Mox: π λ ὴ ν ο ὐ χ οἱ τύραννοι* dedit *ms. A.* atque
etiam ed. Ven. Idque reſtituendum videtur Xenophonti;
cuius vulgata exempla ſecutus editor Athenaei Baſileen-
ſis, delevit negativam particulam. Nempe abundans &
inutilis videbatur hoc loco negatio, quippe quae in par-

ticula πλὴν iam contineretur. At πλὴν nunc, ut saepe d aliâs, idem valet ac ἀλλά. Itaque veluti interpretandi caussa, hoc loco ἀλλ' οὐχ pro πλὴν οὐχ posuit Epitomator. *Ibid.* ὅσῳ ἂν πλέω τις. Sic constituendam putavi scripturam, in qua mire variant libri. ὅσῳ ἂν πλείω τις ms. *Ep.* sicut vulgo apud Xenoph. Corrupte ὅσῳ ἂν τις πλέων τις ms. *A.* Inde ὅσῳ ἂν τισι πλέω τὶ ed. Ven. & Bas. Denique ὅσῳ ἂν τις πλέω ed. Cas. *Ibid.* τοσούτῳ καὶ θᾶσσον μᾶλλον κόρος. Sic ed. Ven. cum msstis: qui nescio an τοσούτῳ θᾶσσον καὶ μᾶλλον debuerint; sed nil temere mutandum putavi. Breviter apud Xenoph. editur, τοσούτῳ θᾶσσον κόρος. Inde apud Nostrum, τοσούτῳ καὶ θᾶσσον κόρος ed. Bas. & Cas. *Ibid.* ὥστε καὶ e τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς μειονεκτεῖ ὁ παρ. Sic recte apud Nostrum edd. & mssti: pro quo perperam vulgo apud Xenophontem (in vetustis quidem editionibus; puto id in recentioribus correctum, quarum nulla nunc nobis ad manum est) sic legitur, ὥστε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἐδωδῆς μειονεκτεῖς παρατιθ. Postrema verba, inde ab illis, Ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία &c. omisit Epitomator; ut nescias, utrum εὐτελέστατα, an εὐτελέστερα, in suo codice ille repererit: prius quidem tenet noster *ms. A.* cum edd.

AD CAP. XXV.

εἰς ὃν Καλλιμ. ὁ ποιητὴς ἐπινίκιον. Mendose ἐπίνικον ed. Ven. cum ms. *A.* *Ibid.* προκηρύττειν τοῖς ἐφευρίσκουσί τινα f καινὴν ἡδονὴν ἀργυρίου πλῆθος. conf. XII. 514. e. 529. d. & 539. b. Cicer. Tusc. VI. 7. & Valer. Max. IX. 1, 3.

Θεόπομπος. Perperam Θεόφραστος *Epit.* repetens id nomen ex his quae modo praedicta sunt. *Ibid.* βασιλέα Θῦν ἑκατὸν πάντα παρατίθεσθαι. »Dalec. *fercula omnia cen- »tum mensae apposuisse.* [Id graece foret, ἑκατὸν τὰ πάν- »τα.] Imo vero, *omnia centena*: puta, centum boves, »centum apros, centum oves, & ita de caeteris quae »inter edulia locum habent. Sic dixit Strabo πάντα θύειν »ἑκατὸν, ut olim exposuimus. Parthenius Ἐρωτικοῖς cap. »9. καὶ αὐτὴν δημοσίᾳ θάπτουσιν ἐν τῷ πεδίῳ, πάντα »ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ.« CASAUB.

ὅτι οὕτως αὐτῷ δοκεῖν ζῆν ὡς ταχέως ἀπολούμενος. a »Sic melius, (ait CASAUBONUS) quam οὗτος.« — Nempe οὗτος vitiose legitur in editt. omnibus. Docere autem nos debebat Animadversor, οὕτως dare libros msstos: sic

a certe codex noſter uterque. Ad rem quod ſpectat, adnotavit idem CASAUB. »Simile eſt in Apologetico Tertulliani: *Megarenſes*, inquit, *obſonant quaſi craſtina die* » *morituri.* «

Ὅταν, φησὶ, βασιλεὺς εἴς τινας ἀφίκηται τῶν ἀρχομένων. Malim adiecto articulo, Ὅταν, φησὶν, ὁ βασιλ. aut, ut habet Epitome, Ὅταν εἴς τινας ἀφίκηται τῶν ἀρχομένων ὁ βασιλεύς. Pro εἴς τινας, ſuſpicatus eram εἴς τινος olim ſcriptum fuiſſe, uſitatiſſimâ nominis οἶκον ellipſi. At bene habet vulgatum: nec enim de privato homine agitur, regem excipiente hoſpitio; ſed de communi civium, quarum urbem adiiſſet rex. *Mox*, recte ἑκάσταις γὰρ ed. Caſ. cum msstis. Vitioſe ἕκαστα γὰρ editt. vett.

AD CAP. XXVI.

b ἐσθῆτας καλὰς ἔχοντες. »Mssti λευκὰς pro καλὰς » habent. Sic Romanorum Caeſarum miniſtri fuerunt *al-* » *bati*: & certum eſt, apud omnes fere gentes olim hone- » ſtiorum veſtes fuiſſe *albas*; quod pluribus alibi proba- » mus. « CASAUB. — Vocem καλὰς tuetur ms. *A*. λευκὰς nonniſi *Epitome* habet. Quod paulo poſt poſui, κατ' ἀντικρὺ ἀλλήλων, dedere mssti ambo: nec opus erat adiecta litera conſonante.

c ἐν τῷ μεγάλῳ οἴκῳ. Reddidi, *in conclavi maiori.* Sic enim vocab. οἶκος utique hîc accipiendum videtur, ut οἴκημα, pro *conclavi*, *coenaculo*. Eodem modo uſurpatum vidimus IV. p. 130. a. Mire vero, &, ſi quid video, prorſus contra mentem auctoris, locum hunc reddiderat Dalecampius: *in eodem atrio coenant omnes; rex quidem in aedificio quodam magno ſeorſim.* Quem tamen bona fide ſecutus eſt Gallicus interpres. *Ibid.* οὐ τὸν αὐτὸν οἶκον κἀκεῖνοι. Deſiderabam αὐτὸς aut ὁ βασιλεὺς ante κἀκεῖνοι. Sed nil mutat ms. *A*. In *Epit.* vero deeſt tota iſta ῥῆσις.

d ἀκριβῶς συντεταγμένον. Sic & ἀπηκριβωμένως p. 137. d. *parce*, *circumſcripte*, *exactâ menſurâ.*

e πολλοὶ δὲ καὶ ὄρνιθες ἀναλίσκονται &c. Aves iſtae, ni fallor, intelligi debent comprehenſae in numero *mille victimarum*, quem modo dixerat: nam ἱερεῖον, ut ſatis notum, de *quovis animantium genere* dicitur, *quae* non modo *ſacrificii cauſſa*, verum etiam ſolummodo *comedendi cauſſa*

mactantur. Ita vero (quod ipsum voluit auctor) minuitur id quod supra modum mirabile & prodigiosum inesse videri poterat in eo quod de *mille victimis in Regis coenam quotidie mactatis* vulgo iactabatur. e *Mox*, pro οἵ τε στρουθοὶ, ἅτε στρουθοὶ malebat Dorville, ad Charit. p. 589. quod ego quidem minime desideraveram. In *Epit.* pro οἵ τε στρουθοὶ, est καὶ στρ. De *struthionibus* docuit Bochart. in Hieroz. Part. II. lib. II. c. 14. non modo ovis harum avium, sed & ipsa carne, quamquam duriore & concoctu difficili, delectatos olim fuisse multos. Et, in Aethiopia, *struthophagi* commemorantur apud Strabonem & Diodorum Siculum.

f οὗ οἱ ἐδέατροι ἅπαντα, μερίδας ποιήσαντες τῶν κρεῶν καὶ τῶν ἄρτων ἴσας, διαιροῦνται. Desunt ista in Epit. Ad editam vulgo scripturam, οὗ ἰδεῖν ἅπαντα, haec monuit CASAUBONUS: »Lego οὗ οἱ ἐδέατροι: de qua »voce scribunt veteres, Graecum nomen istud esse, at »τὴν χρείαν esse Περσικήν. *Mactatae victimae*, inquit, *e regia »in vestibulum afferuntur ad eos qui sumtu regis aluntur: ubi »ab epularum praefectis & carnes & panes in portiones distri»buuntur & dividuntur aequaliter.* Iuvat quod sequitur, τῶν »ἀπὸ τῆς τραπέζης παραλειπομένων ὁ τῆς τραπέζης »ἐπιμελούμενος δίδωσιν ἑκάστῳ τῶν οἰκετῶν. De his »portionibus Daniel loquitur capite primo: καὶ διέταξεν »αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς τὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἡμέραν ἀπὸ τῆς τρα»πέζης τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπὸ τοῦ οἴνου τοῦ πότου [πο»τοῦ] αὐτοῦ.« — Daniel propheta, ex versione Alexandrina, cap. 1. vs. 5. De ἐδεάτροις apud Persas vide infra pag. 170. b. c. Idem vocabulum iam supra occurrebat, pag. 142. c. conf. Suidam & Hesych. h. v. Vulgatam scripturam ita fere, ut sub contextu indicavi, corrigendam censuit CORAY: »οὗ ἰδεῖν ἐστιν ἅπαντα· καὶ »μερίδας ποιήσαντες &c. Supra (lit. b.) dixerat, ἔξω »δειπνοῦσιν, οὓς καὶ ὁρᾷν ἔξεστι παντὶ τῷ βουλομένῳ.«

Paulo post: οὕτως αὐτοὶ τὰ σιτία &c. Vocem οὕτως, quam editiones vett. cum ms. *A.* ignorabant, tacite adiecit Casaubonus; recte vero. Dedit autem eam Epitome; e qua adiiciendam iam olim docuerat Hoeschelius. *Ibid.* καταλείπεται δὲ τὰ πλεῖστα κρέα καὶ ἄρτοι. Locum hunc citans Brissonius de Regno Persar. pag. 491. edit. Lederl. voculam τὰ consulto omisit: eamdemque apud Athenaeum delendam notavit LEDERLINUS in eo

Athenaei exemplo quo utor, quod olim Lederlini fuerat. Quam voculam, ſicut facile equidem abeſſe paſſurus eram, ſic contra librorum fidem delere minus neceſſarium duxi. Agnoſcit vero eam cum editis codex *A*. In Epit. quidem tota ῥῆσις deeſt.

a *διὰ τὸ παρῃτῆσθαι, ἵνα μὴ δὶς πορεύωνται* &c. Verbum *παρῃτῆσθαι*, quod reciproca notione accepi, (ſicut *παραιτεῖσθαι* apud Lucam Evang. cap. 14, 18. *ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες*) haud incommode CASAUBONUS (neſcio an rectius etiam) paſſive accepit, pro *excuſatum haberi*. » Cur ad ſolum prandium, inquit, non » item ad coenam regis, Perſarum proceres venirent, » cauſſam hanc affert Heraclides: *διὰ τὸ παρῃτῆσθαι ἵνα* » *μὴ* &c. id eſt, *propterea quod Rex huius officii gratiam il-* » *lis fecit*, [fecerat,] *ne bis veniant*, [venirent,] *ſed & ipſi* » *ſuos quisque convivas excipiant*. [exciperent.] Haec mens » auctoris. *διὰ τὸ παρῃτῆσθαι* tantumdem ſignificat ac ſi » dixiſſet, *διὰ τὸ τὸν βασιλέα ἔχειν αὐτοὺς παρῃτημένους*: » ut apud Lucam Evangeliſtam, [loco citato, paulo poſt » verba modo adlata] *ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον*. « — Vide quae ibi collegit Wetſtenius, cuius diligentiam nec hic Athenaei locus effugit. *In fine cap.* pro *ὑποδέχωνται*, perperam *ὑποδέχονται* habet ed. Caſ.

AD CAP. XXVII.

Ἡρόδοτος δέ φησιν. HERODOTUS *lib. VII.* cap. 118 ſq. In huius verbis, recte *ἐς πᾶν κακοῦ* dedit uterque codex noſter, ut eſt apud ipſum Herodot. pro *ἐς πᾶν κακὸν*, quod temere hic editum erat. *Mox* vero, verb bum *ἐδαπάνησε* ſuo arbitratu poſuit Athenaeus, nec id incommode, pro eo quod erat apud Herodotum *ἀπέδεξε τετελεσμένα*.

καὶ γὰρ ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, καὶ κρατῆρας παρετίθεντο, καὶ ταῦτα μετὰ τὸ δεῖπνον. In his verbis cum finiretur vulgo oratio, & continuo ſequerentur iſta, *εἰ δὲ δὶς Ξέρξης* &c. adnotavit CASAUBONUS: » Poſtre» ma verba, ſi modo ſana ſunt, hoc ſignificant: non ſo» lum prandentibus omnia fuiſſe exhibenda magnifice; ve» rum etiam *a prandio πότους agitantibus, pretioſis poculis* » *menſas inſtruendas*. Aliud eſt *δεῖπνον* vel *ἄριστον*, aliud » *πότος*. Ita poſſumus non inepte hanc lectionem inter-

pretari. Sed cum de comessationibus istis nihil scriptum b sit ab Herodoto, cuius verbis auctor loquitur; censeo inesse huic loco vitium, ex negligentia librariorum profectum. Lego: καὶ ταῦτα μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλαβον: *atque ista* omnia aurea & argentea 'vasa *post coenam capiebant;* Xerxis videlicet milites. Herodotus: Οἱ δὲ πλησθέντες, τῇ ὑστεραίῃ τήν τε σκηνὴν ἀνασπάσαντες, καὶ τὰ ἔπιπλα πάντα λαβόντες, οὕτω ἀπελαύνεσκον. Fuit cum aliter medicinam isti loco facerem, & cum sequentibus iungens, scriberem, Καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δείπνου. εἰ δὲ Ξέρξης &c.« — Hanc emendandi rationem, posteriori loco a Casaub. commemoratam, probavit Valckenaer ad Herodot. l. c. At multo verisimilius mihi visum erat, verba nonnulla, ad complendam sententiam necessaria, intercidisse. Quae sequuntur, non eisdem verbis, sed in eamdem sententiam paulo aliter proposita, apud historiarum patrem leguntur. In his, apud Nostrum ἐσιτεύετο temere editum erat; pro quo ἐσιτέετο dedere ambo nostri codices, Herodoteâ formâ, quamvis eodem verbo ibidem Herodotus non utatur.

Καὶ ἐν τῇ ἐννάτῃ. HERODOT. *libro IX.* cap. 110. *Ibid.* τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται μοῦνον. Pro μόνον, quod c hic edebatur, Ionicam formam μοῦνον ex ms. *A.* recepi. In Epit. tota haec ecloga desideratur. De verbo σμᾶται haec adnotavit Casaubonus: »Non dubito, veram esse hanc lectionem, quam & Athenaei editi scriptique omnes codices tuentur, & ipsius Herodoti. Tamen & Valla apud Herodotum, & Dalecampius hic, κοσμεῖσθαι pro σμᾶσθαι legerunt interpretatique sunt. [Nempe sic vertit Dalec. *eodem tantum die caput regio cultu adornare.*] Putarunt enim, σμᾶσθαι τὴν κεφαλὴν nihil aliud esse quam *sordes capitis radere*: quod semel in anno factitatum a rege Persarum, ne nos quidem verisimile putamus. Enimvero σμᾶσθαι operosiorem curam denotat, cum *adhibito smegmate caput probe defricatur;* quod viri cordati non saepe faciunt anni spatio, multi ne semel quidem multis annis. Itaque, sicut Romani Caesares & Francorum veteres reges diem illum soliti festum agere, quo vel ipsi vel eorum liberi barbam ponebant aut caesariem incidebant, sic rex Persarum solemni die caput curabat. Quod autem σμᾶσθαι τὴν κεφαλὴν id quod diximus significet, clarum ex Graecorum medicorum

c » libris, qui ita saepe sunt locuti. Lege Galenum De Com» positionibus Medicamentorum κατὰ τόπους, libro pri» mo. « — Vide Herodoti interpretes, & Freinshemium ad Curt. VIII. 9, 27.

ἐδείπνει μὲν dedit cod. uterque: & refertur μὲν ad αὖται δὲ, quod sequitur. Quas deinde rationes subducit auctor *impensarum cum ab Alexandro, tum a Persarum rege in singulas coenas factarum, quas inter se pariles* ait *esse*, eas rationes ad veritatem exactas comperiet, qui calculum inierit. *Alexander*, inquit, *in coenam* 60 *aut* 70 *convivarum insumsit minas* 100. *Persarum rex, in coenam hominum* 15000, *insumsit talenta* 400. Efficiunt autem 400 talenta, *minas* 24000. Iam institue analogiam:

Ut 24000 *minae, ad* 15000 *homines: sic* 100 *min. ad* x *hom.*

Et reperies, $x = 63$. qui numerus est inter 60 & 70 convivas, quos Alexander adhibere coenae consueverat.

d Iam Graecorum pecuniam cum Romana comparans, (drachmamque Graecam Romano denario aequalem statuens,) ait, 400 *talenta* efficere 240 *myriadas numorum Italicorum*, i. e. denariorum. Atque ita res habet: nempe,

400 *tal.* = 24000 *min.* = 2400000 *drachm.* f. *denar.*

Inde, *in singulos viros insumtos* esse ait 160 *denarios*. Scilicet 2400000 in 15000 distributae, dabunt pro quaque parte 160 *denarios*. Eadem autem ratio est impensae ab Alexandro in singulos viros factae. Nam 100 minae, quos ille in 63 viros impendit, efficiunt drachmas sive denarios 10000; qui numerus in 63 partes divisus, pariter dabit pro quaque parte *denarios* 160.

Εἶτ' οὐχ ὅμοια πράττομεν &c. » Versus ex Menandri » *Methe* allati, & recte scripti unica voce excepta, & » apertissimi sunt, ut fere Menandri omnia. Sensus est: » *Non pari sumtu mortales cuticulam curare, & Diis sacra fa*» *cere. His, pro luculenta hostia, offerri vix decem drachma*» *rum oviculam: in convivium unum facile integrum talentum* » *impendi; iis videlicet emendis, quae mensae apponenda sunt,* » *aut conducendis acroamatis.* « Casaub. — Quam vocem corrigendam Causaubonus monuit, ea *vs.* 3. erat, ubi contra metri legem δώδεκα legebatur in edd. & ms. *A.* pro quo δέκα erat ponendum, quod ipsum recte legitur apud Nostrum VIII. 364. d. ubi eadem ecloga, multis etiam versibus in fine aucta, repetitur. Epitomator h. l. sua auctoritate δραχμῆς ἄγω προβάτιον scripsit, omissis

duobus reliquis eiusdem verſus verbis. At *primus* ſtatim d *verſus* non ita in expedito erat, ut perſuadere nobis Caſaubonus voluerat. Ut enim taceam, negativam particulam οὐχ h. l. deſiderari in editt. vett. quam noſter quidem habet ms. *A.* & ex Italicis codicibus tacite Caſaubonus adiecit: altero loco, quem diximus, non ſcribitur

Εἶτ' οὐχ ὅμοια πράττομεν καὶ θύομεν.

ſed Εἶτ' οὐχ ἅπαντα πράττομεν &c. Quem verſum *Grotius* (in Excerpt. p. 733.) praeeunte eodem CASAUB. *in Animadv.* ſic refinxit:

Εἶτ οὐκ ἀτοπώτατα πράττομεν καὶ θύομεν;

Et Grotium ſecutus eſt Clericus in Menandri Fragmentis pag. 114. Tum vero, hoc loco οὐχ ὅμοια tenens Caſaubonus, in fine verſus *interrogandi ſignum* non adpoſuit; cui nec ego locum hic eſſe exiſtimavi: quo pacto vero ille verba iſta acceperit, non declaravit. Dalecampius ſic reddiderat: *Similiter quoque nos agimus, Diis ſacram cum facimus rem.* Nempe editionem Baſ. ob oculos habuerat, in qua deerat negativa particula. Ego ita accepi, ac ſi οὐχ ὅμοια ταῦτα πράττομεν dixiſſet poëta: cum quo convenire videri etiam poſſit quod paulo poſt ψαλτρίας ταύτας dicit; ſi modo vera iſta lectio. Eumdem *verſum primum* paulo aliter BENTLEIUS acceperat, in Emendatt. in Menandr. pag. 39 ſq. ſic ſcribens,

Εἶτ' οὐχ ὅμοια πράττομεν καὶ θύομεν;

cum interrogandi ſigno. Quae verba ita interpretatus eſt: *Non aeque ſtulte ſacrificamus, ac cetera agimus?* Illamque ſcripturam οὐχ ὅμοια multo argutiorem eſſe iudicavit eâ, quam ad lib. VIII. 364. d. cum Caſaubono Grotius probaverat, οὐκ ἀτοπώτατα. Epitome nihil hic opis praeſtabat: nam libro VIII. totam eclogam omiſit Abbreviator, hic autem in hunc modum eam contraxit: Μένανδρος δὲ τοῦ μεγίστου δείπνου τάλαντον δαπάνημα τίθησι, λέγων· θεοῖς μὲν ἠγορασμένον δραχμῆς ἄγω προβάτιον· αὐλητρίδας δὲ, καὶ μύρον, καὶ τὰ καὶ τὰ, μικροῦ ταλάντου γίνεται τὸ κατάλογον.

Verſ. 5. Non conveniebat metro id quod cum mſto *A.* e (aliisque Pariſienſibus & Italicis) habebant h. l. editiones veteres & ed. Caſ. 1.

ταύτας, Θάσιον, ἐγχέλεις, τυρὸν, μέλι.

Nec vero aptius erat Μενδαῖον, Θάσιον &c. quod legitur VIII. 364. e. niſi dactylum in ſecunda ſenarii ſede

e ferendum statueris, quem vereor ne non agniturus ibi fuerit Menander. CASAUBONUS, quo labans fulciret metrum, versum hunc, ubi in Animadv. eum repetiit, sic scripsit, ταύτας, τὸ Θάσιον &c. quod deinde in ed. Cas. 2. & 3. in contextum receptum est. Quam coniecturam miror doctissimo BENTLEIO fuisse probatam, qui eamdem l. c. adoptare nullus dubitavit; cum quidem *Thasium vinum* Graece τὸν Θάσιον, non τὸ Θάσιον, fuisset dicendum: taceo, parum commode sic uni huic nomini, aliis multis interiecto, quae articulo carent, articulum fore praepositum. Quare post ταύτας equidem *asteriscum* ponere malui, quo indicaretur hiatus & corruptela, quae ibi occupaverit versum. Vix enim dubito, in ipsa voce ταύτας mendum inesse. Simili in sententia BRUNCKIUM fuisse intelligo ex iis, quae ille in suo Athenaei exemplo ad VIII. 164. adnotavit: ubi vel Μενδαῖον οἶνον, deleto nomine Θάσιον, legendum censuit, vel οἶνόν τε Θάσιον: quarum coniecturarum utraque quidem perapta ad metrum est, sed nimis longe recedere a veteris scripturae vestigiis (sive ταύτας cogites quod hic vulgo legitur, sive Μενδαῖον, quod altero loco) mihi videbatur. Suspicatus eram,

καὶ τ' ἄλλα, Θάσιον, ἐγχέλεις, &c.

sed etiamnum aliud potius requiro vocabulum, cuius elementa paulo propius partim ad vocem ταύτας, partim ad Μενδαῖον accedant. Ac videtur illud in αια debuisse terminari: quod cum mihi quaerenti non contigerit reperire, feliciori ingenio sponte fortasse occurret.

Vers. 6. μικροῦ ταλάντου γίνεται τὸ κατὰ λόγον. τάλαντον edd. quod ferendum erat, si darent veteres libri: sed in ταλάντου h. l. consentit ms. *Ep.* cum *A.* eamdemque scripturam idem codex *A.* tenet VIII. 364. e. Verba aestimandi, aut quibus pretium vel summa quaedam definitur, (quale hic est verbum γίνεται) genitivum casum adsciscunt. τὸ κατὰ λόγον, *impensae ratio*, vel *summa ex rationibus existens*. μικροῦ (quod satis notum) adverbialiter positum, pro μικροῦ δέον, *parum abest, propemodum*. In *fine versus* (nisi apud poëtam continuo olim secuta nonnulla statuas, quae vel consulto ab Athenaeo, vel per librariorum negligentiam omissa sint) intelligi par est, *ista si in convivium comparo & coëmo*. Sed facile credo, plura quaedam, quae hic adiecta fuissent apud poëtam,

praetermissa esse ab Athenaeo, utpote ad ipsius institutum non magnopere pertinentia.

ὡς γὰρ ὑπερβολῆς τινος. Intelligo οὔσης. *Ibid.* καὶ ἐν Δυσκόλῳ δέ φησιν οὕτως· Ὡς θύουσι &c. »Ex ipso fabulae »titulo apparet, publicos mores obiurgatos fuisse ab eo qui »ista pronunciabat. Δύσκολος enim est *morosus homo*, cui ni»hil placet nisi quod ipse faciat: immo ne illud quidem.« Casaubonus. *Vers.* 2. κοίτας φέροντες. Dalec. *lectos afferentes.* »Scribendum κίστας, non κοίτας. Ineptum »est putare, de *lectisterniis* poëtam sentire. Spondeo de *cistis* »eum loqui, *in queis deferri moris erat cibos ad sacrorum »epulas necessarios.* Grammatici κίστας vocant ὀψοφόρους, & »ita describunt, ἀγγεῖα πλεκτὰ εἰς ἐδεσμάτων ἀπόθεσιν. »Quam recte igitur *cistae* coniunguntur σταμνίοις, quod »*oenophori* genus fuisse nemo nescit?« Casaub. — Tum rursus Idem in *Addendis:* »Sed vetus est sive consue»tudo sive error librariorum, scribere κοίτη pro κίστη, »& κοιτὶς pro κιστίς. Ptolemaeus Hephaestionis filius, »Ἥραν δὲ δωρήσασθαι χλαμύδα, καὶ Ἀθηνᾶς αὐλούς· Νηρέα »δὲ τοὺς ἅλας καλουμένους ἐν κοιτίδι. Ita nuper Hoesche»lius edidit; recte. Hesychius: Κοίτη· κίστη, ἐν ᾗ τὰ βρώ»ματα ἔφερον· αἱ δὲ μικραὶ, κοιτίδες.« — Sic ille: quare nil mutandum. Paria habent alii Grammatici, laudati ab Hesychii interpretibus. (Dissentire quidem paululum Suidas videtur: sed apud eum, cum ait, τὴν γὰρ κίστην κοῖτιν λέγουσι, pro κοῖτιν, puto, κοίτην scriptum oportebat.) Tamen apud Menandrum h. l. κίστας scripsit Grotius in Excerpt. pag. 719. *Ibid.* Pro σταμνί' οὐχὶ, quod habent edd. cum ms. *A.*, Casaubonus in Animadv. καὶ σταμνί' οὐχὶ correxit, quod adoptarunt Grotius & Clericus: nobis magis placuit σταμνιά τ' οὐχὶ, quod proposuit Brunck in Notis msstis ad h. l.

Vers. 5. οἱ δὲ τὴν ὀσφῦν ἄκραν. Haec verba ex Menandro citat etiam Etymologus, in Ἱερὸν ὀστοῦν, verbum θύοντες adiiciens, pro eo quod apud poëtam sequebatur, ἐπιθέντες. Scriptura *Versu* 6. olim vulgata,

καὶ τὴν χολὴν ἔτ' ἐς τὰ βρώματα τοῖς θεοῖς,

ex incrustato utcumque veteri ulcere orta erat. Eam latine sic reddiderat Dalech. *& intestina praeterea Diis cum in cibum admoverint.* Sed, ut sub contextu docui, aliud habent vetustae membranae: & haud dubie parere debui Casaubono, monenti: »Scribe ex Clemente, Stromat.

f »lib. VII. [pag. 514 extr. ed. Heinf. pag. 847. ed. Pott.]
»καὶ τὴν χολὴν ὀστᾶ τ' ἄβρωτα τοῖς θεοῖς.

»Etsi poterat tolerari nostra lectio, melior tamen est Cle»mentina. Sed apud Clementem multo plura emendatio»nis egent: quod ex nostrae γραφῆς comparatione fa»ciendum studioso lectori relinquimus.« — Apud Clementem sic vulgo legitur: Μένανδρός τε τὴν ὀσφὺν (ὀσφὺν edit. Pott.) ἄκραν πεποίηκεν, τὴν χολὴν, ὀστέα τὰ ἄβρωτα (forte καὶ τὴν χολὴν ὀστέα τε ἄβρωτα) φησὶ, τοῖς θεοῖς ἐπιτιθέντες (perperam ἐπιτεθέντες ed. Pott.) αὐτοὶ τὰ ἄλλα ἀναλίσκουσι. Eodem loco idem scriptor plures alias in eamdem sententiam veterum poëtarum eclogas adposuit. Eodem spectant Tertulliani verba, ex Apologetico laudata a Casaub. *Volo & ritus vestros recensere, non quales sitis in sacrificando, cum enecta & tabidosa quaeque mactatis: cum de opimis & integris supervacua quaeque truncatis, capitula, & ungulas, quae domi quoque pueris vel canibus destinassetis.* Scripturam istam, ὀστᾶ τ' ἄβρωτα, Potterus apud Athenaeum in ed. Cas. 2. aut 3. in ora adnotatam videns, e codicibus quibusdam msstis Athenaei ductam existimavit. Quo in genere multos saepe errasse viros doctissimos video; ut, quae emendationes in illis, quas dixi, editionibus ex Casauboni Animadversionibus ad oram Athenaei adtextae sunt, eas omnes e vetustis quibusdam codicibus ductas esse, sibi persuaderent. In fine eclogae, complendi versus caussa vocem καὶ adieci, praeeunte BENTLEI, Emend. in Fragm. Menandri pag. 24. Totam eclogam sic contraxit Epitomator: ὅτι τοῖς θεοῖς τὴν ὀσφὺν ἄκραν καὶ τὴν χολὴν ἐπιθέντες, τὸ λοιπὸν ἅπαν αὐτοὶ κατεσθίουσι.

AD CAP. XXVIII.

Φιλόξενος δ' ὁ Κυθήριος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ. »Subiungitur ῥῆσις satis longa ex PHILOXENI CYTHERII »*Convivio*. Extat & libro XIV. [pag. 643.] alius locus »ex eadem fabula. Constat nobis ex utriusque lectione, »poëtam mira ingenii lascivia convivium fictum a se, »fictis vocibus, planeque insolentibus descripsisse. Ludi»cra enim res fuit tota, & ridiculi caussa ridicule a fa»ceto poëta descripta. Quare mirum non est obscura »haec esse: ut interea de mendis nihil dicam. Nos &

» emendandi utrumque locum & interpretandi laborem f » omnem inanem censemus. Quis enim se ratione assecu- » turum speret, quod sine ratione & τοῦ γελοίου μόνον » χάριν bambalio aliquis effutierit? Torquere autem se in » istis, quid aliud est quam Philetae infelicem diligentiam » [vide Nostrum, IX. 401. e.] imitari. Omissis igitur mo- » lestis adeo nugis, quod instar agamus. « CASAUBONUS. — De duobus PHILOXENIS, *Leucadio* altero, altero *Cytherio*, quorum modo huic, modo illi, tribuitur ludicrum illud carmen, *Coena* inscriptum, vide quae notavimus ad I. 5. b. Animadv. T. I. p. 64 sq. ubi & de PLATONIS *Comici* fabula *Phaone* nonnihil dictum, e quo versus nonnulli ad *Philoxeni Coenam* spectantes ibi protulit Athenaeus. Ad ea, quae ibi (in opere pleniore) dixerat, respicit nunc Auctor, cum obiter ac velut in parenthesi ait, *εἴπερ καὶ ὁ κωμῳδιοποιὸς* Πλάτων &c. Premitur autem utique fragmentum hoc, quod ex ludicra illa *Philoxeni Coena* hic adpositum est, eis difficultatibus, ut merito post Casaubonum KOENIUS ad Corinth. pag. 123. *plusquam Cimmeriis involutum tenebris* conquestus sit. Quae quidem difficultates nec Dalecampium, nec nuperum Gallicum Interpretem deterruerunt, quin totum & emendandum & interpretandum susciperent: quorum ego ut miratus sum fiduciam, sic non sustinui imitari audaciam. Si quis tamen id egerit abundans otio, & cum a doctrina, tum ab ingenio satis instructus; non dubito quin passim multa, ratione admodum probabili, ad liquidum deduci ab eo queant. Nam quod prorsus *fine ratione* omnia ista *effutita esse*, eamque ob caussam *nulla ratione assequenda*, Casaubonus dixit; id quidem vereor ne nimium sit. Si quis igitur in his, quid valeat ingenio, voluerit experiri, cum eo fragmento, quod hic adposuit Deipnosophista, non solum alterum ex libro XIV. de quo Casaubonus dixit, coniungat; verum his adiungat etiam aliud, quod exhibetur lib. IX. pag. 409. e. quod cum exitu huius nostri cohaeret, tum rursus aliud ex lib. XI. pag. 487. b. proxime post istud collocandum. Ipsum initium eiusdem carminis quodnam fuerit, e Platonis comici versibus discimus, qui libro I. pag. 5. b. & c. leguntur. Nobis non nisi carptim strictimque hanc carminis partem, quam prae manibus habemus, percurrere licet: ad quam nonnulla a Viris doctis obiter monita adferemus, pauca quaedam nobis

f obſervata adiicientes. Puto, iam Athenaei aetate multum alteratum fuiſſe hoc carmen: ſed haud dubie plura deinde demum ab eis librariis, qui Deipnoſophiſtae opus deſcripſerunt, corrupta ſunt. Quibus vulneribus parcam admodum medicinam obtulere noſtrae membr. *A.* Epitomator vero ex toto fragmento nonniſi pauca verba excerpſit. *Φιλόξενος δὲ*, inquit, *ὁ Κυθήριος φησί που· Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν ἄμμι· ἑτέραν δ' ἕτεροι, ἄλλοι δ' ἑτέραν· μέχρις οὗ πλήρωσαν οἶκον. ταὶ δὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον αὐγάς. Ἐν οἷς φησι καὶ ὅτι παρέφερον ἐν κανέοισι μάζας χιονόχροας* [ſic] *καὶ ὅτι θερμὸς παρῆλθε μετ' αὐτῶν ἰσοτράπεζος συνόδων, καὶ ξανθαὶ μελιτκαρίδες· καὶ ἄλλα τοιαῦτα ληρεῖ.* Totum vero iſtud PHILOXENI *fragmentum*, ad praeſcriptum verſionis Latinae Dalecampii, ſuo more Graece emendare & integritati reſtituere conatus erat PURSANUS: qui totam etiam Eclogam, ſic a ſe correctam, peculiari chartae inſcripſit, quae exemplo editionis Baſileenſis, quo ipſe olim uſus erat, inſerta eſt. Cuius tamen in emendationibus ad univerſum hunc locum ſpectantibus, praeter paucas cuilibet facile obvias, nullam reperire mihi contigit, quae eam veri ſpeciem prae ſe ferret, ut prae caeteris notanda aut hoc loco commemoranda nobis videretur.

Hexametris verſibus totum olim carmen comprehenſum fuiſſe videtur: quorum paſſim nonnulli etiamnum integri ſuperſunt; veluti primus huius fragmenti:

Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν,

itemque poſtremus:

δμῶες· ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν.

Sed in aliis plus minus obſcurata obliterataque metri veſtigia. *λιπαρῶπα τράπεζαν.* In Dalecampii verſione, *menſam lata facie* ſcribitur non modo in Caſaubonianis, ſed & in ipſius Dalecampii editione. Puto *laeta facie* voluerat. Feſtive vero Gallicus interpres, *une table qui paroiſſoit bien grasse.* Sed huiusmodi obſervationibus immorari, foret & otio abuti, & illudere noſtris lectoribus.

a *Mox, παντοδαποὺς τέχνας εὑρήκατι. εὑρήκαντι* coniectaverat KOEN ad Corinth. pag. 150. Sed cum *εὑρήματι* habeat ms. *A.* fortaſſe *εὑρήμασι* debuerat, quod ad *παντοδαποῖς* referretur, quod paulo ante ſcriptum in eodem codice. Sic vero *τέχνας* foret genitivus doricus, pro *τέχνης.* *Ibid. θελξιμαστίοισι.* Voca-

bulum δειλεασμάτιον ex hoc ipso loco adnotavit H. Ste- a
phanus in Thes. *Ibid.* μάζας χιονοχρόας. Ad nominativum χιονόχροος retulit idem Steph. in Thes. IV. 531. cuius formae est etiam vox λευκοφορινοχιονοχρόους, quae deinde lit. d. legitur. Epitomator, ut vidimus, χιονόχροας scripsit, (sic certe noster *ms. Ep.*) tamquam a recto casu χιονόχρους: quod analogiae non minus conveniens; sic enim & εὔχρους, & μελάγχρους, & alia similia dicuntur. *Ibid.* ὦ φιλότας. Non est proprium nomen, ut vulgo statuunt: sed appellativum doricae formae, pro ὦ φιλότης, *o amice.* *Ibid.* πλῆρες θεοτερπές. ἐπ' αὐτῷ &c. In ed. Ven. non interpungitur oratio.

θερμὸς μετὰ ταῦτα παρῆλθεν ἰσοτράπεζος ὅλος μνήστης b
συνόδων πυρὸς &c. In ed. Bas. & Cas. scribitur θερμὸς. sequente maiore interpunctione, ut cum superioribus iungatur illa vox; quam sequentibus adtribuimus, praeeunte ed. Ven. & ms. *A.* itemque *ms. Ep.* ἰσοτράπεζος, *aequalis magnitudinis cum ipsa mensa*: quod Matro Parodus supra (pag. 136. b.) τὸ κάλυμμα τραπέζης dixit. συνόδων, piscis nomen, qui aliàs συνόδους. Sed quid tum πυρὸς, quod adiicitur? & quid μνήστης, quod praecedit? Vide ne ὅλος νῆστις συνόσδων πυρὸς oportuerit. νῆστις piscis, e *mugilum* genere, VII. 306. e. f. 307. d. & alibi: tum συνόσδων πυρὸς fortasse conferri possit cum illo, λοπάδος προσῶζεν, IV. 133. b. Sed longe absum, ut statuere quidpiam velim. *Mox*, in βαθμοὺς latet nescio quod piscis nomen. Pro ἐπίπυσται, forsan ἐπίπυστοι oportebat, idem valens ac περίπυστοι, *celebres*, *nobiles*. *Ibid.* καὶ ξανθαὶ μελικαρίδες αἱ κοῦφαι παρῆλθον. κυφαὶ scribendum censuit Iacobs, in Animadv. ad Asclepiadis Epigr. xxviii. vers. 2. Tom. II. Analector. Brunckii, rursusque in Notulis msstis ad hunc locum; nempe vocem praecedentem, ut videtur, in duas dividens, ut καρίδες intelligantur *squillulae*; de quibus pariter Matro dixerat, (supra, pag. 136. a.) αἱ δὴ ἰδεῖν κυφαὶ μὲν ἔσαν. Ad eam rationem, praecedentia verba sic fuerint refingenda, καὶ ξανθὸν μέλι: quod ipsum ξανθὸν μέλι infra rursus legitur, lit. e. Sed in ξανθαὶ μελικαρίδες non modo cum ms. *A.* consentit ms. *Ep.* sed & superscriptâ super α in μελικαρίδες vocali η indicavit Epitomator, vocabulum μελικαρίδες (ex ipsius quidem sententia) doricam vocis formam esse pro μελικηρίδες, a sing. μελι-

κηρίς. Quae sequuntur, θρυμματίδες εὐπέταλοι, sunt *placentulae bene foliatae*. *Ibid.* χλωραί τε ἡδυφάρυγγες. In χλωραὶ latere videtur nescio quod substantivum. *Mox*, πυρίων τε ex ms. *A.* & ed. Ven. rescripsi: temere πυρίων τε ed. Bas. & Cas. Forte πυριῶντες oportebat, quod idem valeret ac πυρσούμενοι, *igniti*, *fervidi*; sive activâ notione, *calefacientes*.

c παρά γ' ἐμὶν καὶ τίν. Sic scribendum docuit KOEN ad Corinth. pag. 123. *Ibid.* σαφ' οἶδα. ἔστα δέ, καὶ μὰ θεούς. Sic corrigendam monstrosam vulgo scripturam perspecte monuit IACOBS, in Notulis msstis. Post corruptam vocem σαφύοιδα *asteriscum* aut crucis signum posuerant editores. *Ibid.* ὑπερμέγεθες dedit codex noster *A.* *Mox*, idem codex τέτμενον dedit. *Ibid.* πέμιν τε μελοικαίτιν. In his latere ἐμίν τε μέλοι καὶ τίν, monuit KOEN, loco modo citato: vere haud dubie; sed quid de litera π in πέμιν facerem, non liquebat: quare vulgatum tenui, quamvis vitiosum. *Ibid.* θυσιατρεφές, ὅτε παλέξαι. θοίν' ἀπαρκής, οὔτ' ἀπαλλάξαι corrigit IACOBS in Notis msstis. *Mox*, ἑτοίμας correxit primus editor. Mendose ἐτόμας ms. *Dein*, σπλάγχον, non σπλάγχνον habent editt. omnes, consentiente (quod sciam) msto: nescio, ex errore librarii, an ex dialecto.

d καὶ ὀσφῦς. καὶ ἰσφῦς ms. *Ibid.* δίεφθα χρονιώλια σχελίδας τε. Sic recte ms. *A.* Et posteriora verba sic corrigenda esse, perspecte etiam viderat IACOBS. Idem vero Vir doctus, pro δίεφθα, δ' ἑφθὰ legit in Notis msstis. *Ibid.* λευκοφορινοχρόους. Vocabulum legitime compositum, eiusdem formae cum λευκόχροος, quod idem ac λευκόχρως valet, *colore albus*. Medium in compositionem receptum est vocab. φορίνη, quod *cutem* significat, praesertim *suillam*; quo utitur Athenaeus IX. 381. c. *Ibid.* γλυκὺς τὰ μιξερίφ. Si γλυκύς τε legas, ferri poterit vocabulum μιξεριφαρνογένης, non illepide compositum. Post id ipsum vero vocab. fuerit interpungenda oratio, quae sic dein perget: ἂν δὴ φιλέοντι (dorice pro φιλέωσι) θεοί, τούτω, (dor. pro τούτου) φιλέτας, ἔσθοις. Ibi φιλέτας idem videtur esse ac superius ὦ φιλέτας, *o amice*; nisi potius etiam hic eodem modo, φιλότας, scriptum oportuit. Post ἔσθοις rursus interpungenda oratio. Tum sequitur καὶ λαγῷά τ' &c. Nam,

quin pro eo quod vulgatum erat, *καὶ λαγῳάτ'*, nullâ fere adlatâ mutatione sic scriberem non dubitandum putaveram: ac ne nunc quidem assentiri doctissimo IACOBS possum, *καλά τ' ᾠὰ* corrigenti. *λαγῷα*, scil. *κρέα*, *carnem leporinam*, sive *leporem ad mensam paratum* vocant Graeci. Sic apud Nostrum, IX. 400. d. & passim alibi: sic saepe Aristophanes, quod & Polluci, Suidae, & aliis Grammaticis observatum.

Quod sequitur, *φάσεων*, pro *φασιανῶν* positum esse e adparet: utrum ipse sic scripserit poëta, an a librariis perperam detortum sit vocabulum, definire non praesumam. *Mox*, vocabulum *ὁμοσσύζυγα* nescio utrum a poëta sic fuerit compositum, an ex confusione duarum lectionum aut ex interpretatione natum: potuerat poëta vel *σύζυγα* dicere, vel *ὁμόζυγα*, quae sunt neutra pluralia a singularibus *σύζυξ* & *ὁμόζυξ*. *Paulo post*, in *σύμπακτον*, quod *σύμπηκτον* valet, accentum mutavi; cum *συμπάκτον* vulgo scriberetur. *Mox*, monstrosam vocem *τυρονάπαστις* in tres partitus sum, *τυρὸν ἅπας τις*: *quisque dicebat, concretum illud lac caseum esse mollem.* Pro *ἦ μὲν*, quod pro vulgato *ἡ μὲν* posui, *ἦ μὴν* maluissem, solennem adseverandi vel iurandi formulam; sed veritus sum, ne non conveniret metro; cuius tamen rationem illa in regione non expedio. Quod sequitur, *ἐς κόρον ἑταῖροι ἴμεν*, id dedit ms. *A*. Pro *ἥσμεν*, quod hic editum erat, MAITTAIRE de Dial. pag. 207. *ἦσμεν* cum circumfl. scribere iubens, ut unicum exemplum primae pluralis imperfecti ab *εἰμὶ*, dorice sic formatum, citavit. *ἤλθομεν* corrigit IACOBS in Notis msstis, ad sententiam quidem commodissime; sed vereor ne & nimis remotum sit a librorum scriptura, & ab huius poëtae stylo alienum. Fuerit *ἦμεν* (sive formâ magis dorica *ἦμες*, quae a librariis cum ista permutata sit) imperfectum verbi *εἶμι*, *eo*, *venio*; ut sensus idem sit ac verbi *ἤλθομεν*. Sin metrum primam longam desideraverit; aut *εἴμεν* (vel *εἴμες*) scripserit poëta, quod a sing. *εἶν*, *εἶς*, *εἶ*, legitime formatum videtur; aut *ἦμεν* (vel *ἦμες*) ab *εἰμὶ*, *sum*. Videtur autem revera metrum primam illius verbi longam desiderare; ut penultimus versus, permutata verborum duorum sede, talis fuerit:

ἐς κόρον ἦμεν ἑταῖροι· τῆνα μὲν ἐξαπαείρευν

quem dein exceperit postremus ille:

e δμῶες· ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν. *Versu penultimo*, ut ἐξαπαείρευν scribamus, pro vulgato ἐξαπαείρεον, cum metri tum & ipsius dorici idiomatis ratio poscere videtur. *Versu ult.* pro κατὰ χειρὸς, quod hic edebatur, καὶ χειρῶν & hoc eodem loco dabat noster ms. & idem rursus cum editis lib. VIII. pag. 409. e. *Eodem vers.* mendose ἔδωσαν scriptum erat in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. pro quo recte ἔδοσαν in ed. Cas. 2. 3. & sic etiam in nostro codice.

AD CAP. XXIX.

f Ἀπαντήσασα τῷ Ἀντωνίῳ ἡ Κλεοπάτρα ἐν Κιλικίᾳ. Cum mendose in vett. editionibus ἐν Λικίᾳ legeretur, *in Lycia* intellexerat Dalecampius. Sed ἐν Κιλικίᾳ, quod restituit Casaubonus, quodque paulo ante recte ubique positum erat, hic quoque tuentur ms. *A.* & *Ep.* itemque Plutarch. in Antonio; p. 926. e. f.

a καὶ τὰ κυλίκια, καθὼς ταῖς στρωμναῖς ἐμεμέριστο, ἑκάστῳ φέρειν ἐπέτρεψε. » κυλίκια quid fuerint, libro XI. » explicatum.« CASAUB. — Scilicet κυλικεῖον lib. XI. p. 460. d. e. f. dicitur *poculorum repositorium* vel *armarium*: & pro vocabulo κυλικεῖον, ista notione accipiendo, perperam interdum κυλίκιον scribitur, veluti V. 199. f. Eademque ratione h. l. Casaubonus vel κυλικεῖα legendum, vel vocabulum κυλίκια eodem modo accipiendum sibi persuaserat. Fortasse vero satis fuerat, κυλίκια hoc quidem loco, (ubi hanc scripturam cum editis tuentur ambo nostri mssti) itemque V. 197. c. & passim alibi apud Nostrum, cum H. Stephano (Thesaur. Gr. Ling. II. 497. e.) pro diminutivo vocabuli κύλιξ habere; & *calículas*, *calices*, aut omnino *vasa potoria* intelligere.

b ταλανταίους εἰς ῥόδα μισθοὺς δέδωκε. » *Rosa* olim » non postrema cura eorum, qui nepotinis sumtibus ob» lectabantur. Exemplum hoc insigne, & quod narrat » Suetonius in Nerone cap. 27. Similia in aliorum Impe» ratorum vitis.« CASAUB. — Perperam ταλαντείους editum erat. Veram scripturam dedit ms. *A.* Epitomator hanc narrationis partem praetermisit. *Ibid.* ἐπὶ πηχυαῖα βάθη τὰ ἐδάφη τῶν ἀνδρώνων. CASAUBONUS, πήχυια edens, τῶν ἀνδρώνων vero cum superioribus editoribus in contextu omittens, haec ad h. l. adnotavit:

»Secuti sumus membranas, cum ἐπὶ πήχυια βάθη b
»scripsimus, id est πηχυαῖα. Testantur tamen eruditi ho-
»mines, in Farnesiano codice scriptum esse ἐπὶ πυκνὰ
»βάθη: quod placet minus. Sed quid sibi volunt mem-
»branae, in quibus constanter scriptum reperimus τὰ
»ἐδάφη τῶν δένδρωνὶ Non video qui ferri appendix
»ista queat, nisi scribamus τὰ ἐδάφη τῶν ἀνδρώνων,
»& per ἀνδρῶνας intelligamus *coenationes*. Proprie, ut
»scribit Vitruvius, *Graeci ἀνδρῶνας appellabant oecos ubi*
»*convivia virilia solent esse*. Sed Aegyptiam reginam Cleo-
»patram non adstringebant leges plebi Graecarum mulie-
»rum positae. [Et viros illa, non mulieres, coenâ exci-
»piebat.] Athenaeus lib. XII. [pag. 542. c. d.] ἀνθινά τε
»πολλὰ τῶν ἐδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκεύαστο. Etsi lon-
»ge alia ibi sententia est; favent tamen haec verba nonni-
»hil coniecturae nostrae.« — In mendosum τῶν δένδρων
consentiunt nostrae membr. *A*. Tam certam vero Casau-
boni emendationem iudicavi, ut adoptare non dubitarem.
conf. V. 193. c. ἐπὶ πήχυα habent eaedem nostrae
membr. quod in πηχυαῖα mutandum putavi, monen-
te etiam Toupio ad Schol. Theocr. II. 67. pag. 215. Lu-
bens equidem πυκνὰ accepissem, quod e *ms. Farnesiano*
adfertur: sed videtur illud recentioris cuiusdam docti vi-
ri coniectura potius esse, quam codicis scriptura: quae
si revera etiam in illo codice legitur, ingenio librarii no-
stro codice posterioris accepta referenda fuerit.

ἐμπεπετασμένων δικτύων τοῖς κάλυξιν. Praeclaram
Casauboni emendationem rursus non dubitavi in con-
textum recipere. Is ad scripturam olim, consentiente no-
stro codice, vulgatam haec adnotavit: »Quid significet
»hic dictio ἕλιξι, non scio: & mendae suspicionem
»movet illud quoque τοῖς, quod ἕλιξι non convenit,
»sed ταῖς. Suspicor scribendum τοῖς κάλυξι: nihil
»enim convenientius in mentem nobis venit: κάλυξ au-
»tem proprium *rosarum* vocabulum esse nemo dubitat.
»Sensus est: *super rosas, quibus pavimentum erat constratum,*
»*retia fuisse expansa, ne ingredientium pedibus auferrentur,*
»*& soli planities aequalis ubique corrumperetur.* Retium istum
»usum nemo mirabitur, qui observaverit consuetudinem
»veterum, involucris pellucidis aut etiam reticulis invol-
»vendi rosas, quo facilius earum fragrantiam percipe-
»rent. M. Tullius in Verrem libro quinto, sive De Sup-

b »pliciis: [cap. XI.] *Nam, ut mos fuit Bithyniae regibus, lectica hexaphoro ferebatur, in qua pulvinus erat pellucidus Melitensi rosa fartus: ipse autem coronam unam habebat in capite, alteram in collo, reticulumque ad nares sibi apponebat tenuissimo lino minutis maculis, plenum rosae.*« — Suidas: Κάλυξ· ἄνθος ῥόδου μεμυκός. i. e. *flos rosae clausus.* Idem: Κάλυκας· ῥόδα κεκαλυμμένα. Pariter Hesychius: Κάλυξ· τὸ ἄνθος τοῦ ῥόδου, τὸ μὴ ἐκπετασθὲν ἄνθος.

περίοπτον ὑπὲρ τὸ θέατρον κατασκευάσαντα σχεδίαν. »Significat, *pontem* theatro fuisse impositum, super quem fictitium istud antrum est instructum.« Casaub. — *Pegma ligneum* interpretatur Soping. ad Hesych. in Σχεδίη. *Coenaculum temporarium* reddiderat Dalech.

c ἀθύρματα Διονυσιακά. *Bacchicorum ludorum ornamenta*, Dalech. *Bacchi crepundia* vel *ludicra* dicendum fuisse monuit Casaub. *Ibid.* λειτουργούντων αὐτῷ τῶν ἐξ Ἰταλίας μεταπεμφθέντων ἀκροαμάτων. »*Acroamata* sunt *histriones* & *mimi:* & Latini quoque sic loquuntur. Hi sunt illi ipsi, quos in vita Antonii appellat eleganter Plutarchus τὰς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας κῆρας.« Casaub. — Vide Lexica Latina, in *Acroama:* & conf. supra, pag. 142. f. De verbo λειτουργεῖν confer IV. 129. d. & ibi notata. *Ibid.* μετέβαινε δ' ἐνίοτε, φησὶ, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀπὸ τῶν τεγῶν λαμπάσι δᾳδουχουμένης πάσης τῆς Ἀθηναίων πόλεως. Ad μετέβαινε δ' ἐνίοτε adiectam malles vocem νυκτός: quae e sequentibus quidem poterat intelligi, sed commodius hîc diserte adposita fuisset. In ms. *A.* est φησὶν: fortasse φησὶ νυκτὸς olim fuerat scriptum. Verba ista τῶν τεγῶν cum in versione latina praeteriisset Dalecampius, monuit Casaubonus: »Haec ex veteri more lucem accipere debent. Soliti enim antiqui, non Iudaei tantum, (de quibus ex sacris literis constat) sed & Graeci & Latini, *tecta* suarum domorum ita confecta habere, ut in ea spectandi caussa adscenderetur, quoties aut pompa ducebatur, aut alia caussa stimularet. De Graecorum tectis constat ex hoc loco; nam ita vertendum est: *cum tota Atheniensium urbe essent qui facibus e tectis praelucerent.* Lucianus: [in Somnio s. Gallo cap. 24.] Οἱ δὲ, ὁπότε προΐοιμι, καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος. Tacitus, de Agrippinae adventu Brundusium: *Atque ubi primum ex alto visa classis, complentur non modo portus & proxima maris,*

» *sed moenia ac tecta.* - - Plutarchus in Cicerone : Τὰ δὲ » φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωποὺς, λαμπάδια καὶ » δᾷδας ἱστάντων ἐπὶ ταῖς θύραις. αἱ δὲ γυναῖκες ἐκ τῶν » τεγῶν προὔφαινον ἐπὶ τιμῇ καὶ θέᾳ τοῦ ἀνδρός. Cave » assentiaris doctissimo viro, qui προφαίνειν ἐκ τῶν τεγῶν » interpretatur *spectare e tecto*, cum προφαίνειν sit *praelucere.* « Haec CASAUBONUS, plura etiam alia de *tectis* veterum, Romanorum praesertim, adiiciens: quae, ut nihil huc facientia, consulto praetermisi.

ὁ Καλλίκολα προσαγορευθεὶς διὰ τὸ ἐν στρατοπέδῳ γεν- d
νηθῆναι. » *Imperatorem Caium cognomen invenisse Caligulae*
» scribit Athenaeus, *quod in castris esset natus.* Sed haec
» caussa proxima non est : verum illa, quam ex Latinis
» scriptoribus & Dione norunt omnes. « CASAUB. —
Ibid. ὠνομάζετο νέος Διόνυσος &c. Plura numina recensens Dio Cassius, LIX. 26. quorum formam & attributa subinde sibi sumsit Caligula, *Bacchum* silentio praeteriit : at non praeteriit Philo in libro DE Legatione ad Caium, 1003 seqq. ed. Francof. 1691. ubi etiam ipsa illa adpellatio, *ὁ νέος Διόνυσος* memoratur, p. 1004. d.

AD CAP. XXX.

» Redit Athenaeus ad *tenuem Graecorum victum*, de quo » dicere instituerat libri huius initio, & ait: Εἰς ταυτα » ἐστὶν ἀποβλέποντα τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς ἀγαπᾷν τὴν Ἑλληνι- » κὴν πενίαν. Cui bono adiecta sint ista, τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, » non capio : & delenda censeo vel mutanda. « CASAUBONUS. — Nil mutant libri ; neque quidquam mutandum mihi videbatur. Verbis istis viam sibi parat Deipnosophista, quà eo, unde digressus erat, redeat. ταῦτα τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς dicit illa, quae de Antonio & Caligula modo commemorata sunt, *quae* non solum *id quod satis est superant;* sed & ipsum *humanae sortis modum*, immane quantum, *excedunt.* *Ibid.* Κλείταρχος ἐν τῇ πρώτῃ. Articulum τῇ, temere olim in ed. Bas. & Cas. omissum, restitui ex ms. *A.* & ed. Ven. *Mox*, recte codex *ms.* uterque, ὅτι ὁ πᾶς αὐτῶν πλοῦτος, dedit; cum ὁ articulus desideraretur in editis.

ἐγκρασιχόλους recte ms. *Ep.* Vide infra, VII. 285. a. e
& 300. f. Aristot. Hist. Anim. VI. 3. Hesych. & alios.
HERODOTI locum, de quo mox agitur, habes lib. IX.
cap. 15 extr. Ad vulgatam apud Nostrum scripturam,

e Αὔταμνος, adnotavit Casaubonus: »In msstis est Αἴ-
»ταμνος. Scribendum, ut in Herodoto, Ἀτταγῖνος:
»nisi Athenaeus ipse memoriâ hic lapsus.« — Quibus-
nam in libris Αἴταμνος repererit doctus Animadversor ne-
scio. Noster ms. *A.* perspicue Αὔταμνος habet ut editi:
nec ex recentioribus msstis Parisiensibus aliud adnotavit
Villebr. nec in Aegiana collatione Romana varietas scri-
pturae ad hunc locum adfertur. Epitomator autem totum
locum praetermisit. Praeferendam vero putavi scripturam
apud Herodotum vulgatam, quoniam saepius eadem apud
eum occurrit, facile autem ab illa in istam, quae apud
Athenaeum obtinuit, aberrare potuere librarii. Apud
Pausan. VII. pag. 546. in aliam partem erratum est; ubi
Ἀτταγῖλος vulgo scriptum, ut ad Herodot. observavit
Valckenarius. Quod ait Noster, ὅν φησιν Ἡρόδοτος - - με-
γάλως πλούτῳ παρεσκευάσθαι, hoc est, *a divi-
tiis magnifice paratum*, sive, *magnis divitiis instructum fuis-
se*; monuit idem Casaub. »memoria lapsum videri Athe-
»naeum. Audiamus (inquit) Herodotum: Ἀτταγῖνος ὁ
»Φρύνωνος, ἀνὴρ Θηβαῖος, παρασκευασάμενος μεγάλως, ἐκά-
»λεε ἐπὶ ξείνια [ξεινίᾳ equidem malueram] αὐτόν τε Μαρ-
»δόνιον &c. *Attaginus, Phrynonis filius, Thebanus, cum
»magnifice omnibus rebus necessariis se instruxisset, hospitio
»excepit Mardonium & alios quinquaginta e praecipuis.* πα-
»ρασκευασάμενος μεγάλως, vernaculo sermone diceremus,
»*après avoir fait de grands préparatifs.*«

f Ἡγοῦμαι δὲ, ὅτι οὐκ ἂν περιεγένοντο, οὐδ' ἂν ἐδέησε
τοῖς Ἕλλησι περὶ Πλάταιαν παρατάττεσθαι, ἀπολω-
λόσιν ἤδη ὑπὸ τῶν τοιούτων τροφῶν. »Elegans auctoris lo-
»cus in alienissimum sensum a Dalecampio detortus. *Si
»esset verum*, ait Athenaeus, quod dixit Clitarchus, *Boeo-
»tos, cum Persas conviviis exciperent, non aliud eis appo-
»suisse quam illas ciborum quisquilias, quibus soliti ipsi se
»alere; periissent opinor Persae, neque illis opus fuisset stare
»in acie contra Graecos in campis Plataicis: quippe queis iam
»tales cibi pernitiem attulissent.* περὶ Πλάταιαν auctori-
»tate Homeri licet tueri: omnes alii Πλαταιὰς semper.
»παρατάττεσθαι τοῖς Ἕλλησι dictum pro eo, quod est
»usitatius, πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Utrumque invenient ti-
»rones apud optimos scriptores: hoc tamen vel maxime
»viros doctos videtur in errorem impulisse. Sed & περι-
»γίνεσθαι male acceperunt pro *vincere*: nam idem signifi-

»cat hic atque apud Herodotum, cum illo ipso in loco f
»[IX. 16.] ait, τουτέων πάντων ὄψεαι, ὀλίγου τινὸς χρό-
»νου διελθόντος, ὀλίγους τινὰς τοὺς περιγινομένους. Actor-
»tasse [immo haud dubie] illum locum auctor respiciebat
»haec scribens; nam de eisdem Persis editum est illud,
»quod refert Herodotus, dictum fatidicum. « — Multo
rectius utique locum istum Casaubonus, quam Dalecam-
pius, interpretatus est: sed illud, si quid video, minus
recte, quod illa verba, οὐδ' ἂν ἐδέησε τοῖς Ἕλλησι περὶ
Πλ. παρατάττεσθαι, ita accepit, quasi divisset auctor οὐδ'
ἐδέησεν αὐτοῖς (nempe τοῖς Πέρσαις) παρατάττεσθαι τοῖς
Ἕλλησι: quae in hunc modum erant accipienda, ut τοῖς
Ἕλλησι ad ἐδέησε referretur, & post παρατάττεσθαι sub-
intelligeretur αὐτοῖς, scilicet τοῖς Πέρσαις, de quibus con-
tinuo pergit dicere, ἀπολώλεσιν ἤδη &c. eâ sententiâ,
quae in latina versione a nobis expressa est. παρατάξασθαι
τοῖς πολεμίοις, confligere cum hoste, familiaris Polybio
praesertim dictio. Πλάταιαν ex edit. Ven. in alias pro-
pagatum: quâ nominis formâ non modo Homerus usus
est, sed & Herodotus & Thucydides. Πλάταια in
plurali neutrius generis, quod est in nostris membranis,
nusquam alibi quod sciam, reperitur.

AD CAP. XXXI.

κατὰ Φιγάλειαν scripsi cum cod. *A.* quod probum erat, ut vel ex Stephano Byzant. videre est. Si simplicem vocalem in penultima voluisses, Φιγαλίαν penacute scriptum oportebat, ut XI. 465. e. & 479. e. Poterat & Φιγαλέαν scribi, ut apud Polyb. V. 3, 8. ubi videsis notata. Urbis nomen omittens Epitomator, & totam narrationem contrahens, ἐν Φιγαλεῦσι habet, pro eo quod mox sequitur παρὰ Φιγαλεῦσι.

τυροῦ πεντάμνουν, intellige σταθμόν: & confer omnino Eustath. ad Od. τ'. pag. 715, 17 sqq. qui locus praeterierat doctissimos Hesychii interpretes ad voc. Πέλεκυς: ubi, primum, non solicitari debuit vocab. σταθμίον, quod idem valet ac σταθμὸς, *pondus*; tum vero post istam vocem delendum erat *comma*, quod ex Schreveliana editione Albertinae adhaesit; denique, pro ἀρχαῖον, ἀρχαῖος scriptum oportebat. *Ibid.* Verba τὰ πρὸς τὴν ἄρτυσιν τῶν ἱερείων ἁρμόττοντα, quae in alienum prorsus sensum detorserat

interpres, nil aliud significare, nisi *quorum usus in conditura carnium*, recte monuit Casaub. Conf. ad I. 13. c. Animadv. T. I. pag. 117 sq.

a *πλὴν τῶν περὶ τὸν μάγειρον σκευῶν, ὁ χορηγός.* » Pro & » *παρεῖχεν ὁ χορηγός.* Et fors fuat ita auctor scripserat. « CASAUB. — Poterant puto subintelligi ista, & *παρεῖχεν*, aut *ταῦτα γὰρ παρεῖχεν.* Fortasse etiam breviter, & ὁ *χορηγὸς*, scripserat Athenaeus. *Ibid. φύστη μᾶζα νόμου χάριν.* In editis omnibus *comma post φύστη* signatum erat: inde vocem *μᾶζα*, ut ex glossa manifeste ortam, delendam censuerat TOUP Emend. in Suid. Part. III. pag. m. 555. provocans ad Suidam & Hesych. in *Φύστη*, & ad Athen. III. 114. f. Sed postliminio revocandam statuit Idem in Epist. Crit. p. 9. auctoritate Comici in Vesp. 608. Ad posteriora verba, haec est adnotatio CASAUBONI: » *Maza dicis caussa apposita.* Sic loqui amant scriptores de » iis quae *non* tam *ad usum*, quam *ad speciem* parari solent: » cuiusmodi fuit assis Caianus in mancupiis. Cur hic di» catur *maza apposita fuisse* tantum *dicis caussa*, vellem ex» posuisset: nam alioquin coenas frugales, qualis erat quae » hic describitur, frequentabat maza, non ut ulli legi aut » instituto satisfieret, sed ut locum panis obtineret, sicut » docuimus alibi ex Aristophane. « — Puto, *νόμου χάριν* dixit, quod esset hoc nonnisi praeludium illarum, de quibus agitur, coenarum. Praeterea, partem tantum mazae & casei & viscerum nunc gustabant; maiorem partem *adolebant;* quod verbo *καθαγισάντων*, quod sequitur, satis indicatur.

τῶν παρά τισι καλουμένων μαζονόμων, ἀπὸ τῆς χρείας εἰληφότων τὴν ἐπωνυμίαν. » Initio *mazonomi* dicti a mazis, » quae apponi in iis solitae: postea quaevis *lances rotundae* » *& ligneae.* Glossas Hesychii sic emendabis: Μαζόνομον, » τὸν κύκλον, ἢ τὸν ξύλινον πίνακα. Varro, DE Re Rusti» ca: *ut in eodem tecto ornithonis inclusum triclinium haberet,* » *ubi delicate coenitaret, & alios turdos videret in mazonomio* » *positos coctos.* Pro *mazonomus* dixerunt & *mazophorus*, vel » *mazophoris.* Hesychius: Μαζοφορὶς, ὅμοιον κανῷ. » CASAUB. — In Ptolemaei Philadelphi pompa commemorantur etiam *aurei mazonomi*, sive (in diminutivo) *mazonomia.* V. 197. f. 200. a. 202. e.

b *προφαγεῖν.* Sic libri omnes; quod probum puto: distinguitur enim hoc coenae *praeludium* ab ipsa coena, de

qua deinde. Referendum igitur hoc verbum in commune ad omnes praedictos cibos. Doctissimus CORAY, προσφαγεῖν corrigens, ad unum vocabulum ἅλες, vel ad duo, σπλάγχνον & ἅλες, referebat. *Ibid.* καθαγισάντων δὲ ταῦτα. Genitivus pendet ab ἑκάστῳ, quod sequitur. καθαγίσαι, est *adolere*, *Deorum in honorem cremare*: e quo, ut modo dixi, intelligitur, partem quidem istorum, quae praedicta sunt, gustasse convivas, sed maiorem partem Diis adolevisse. Suidas: Καθαγίσω, καύσω, ἀφιερώσω. Hesychius: Καθαγίσω· συντελέσω, καὶ καθιερώσω: ubi illam interpretationem, συντελέσω, ex confusione verborum καθαγίσω & καταινύσω, perperam huc traductam censuit doctus Editor: quae fortasse solicitari non debuit, ea notione accipienda, quam in Latina versione expressi. *Ibid.* ἐν κεραμείῳ κοτταβίδι. »Scribe κεραμέᾳ, ut »libro XI. CASAUB.« — Nempe XI. 479. c. (ubi idem citatur HARMODII locus) κεραμέᾳ κοτταβίδι scribitur consentientibus libris. At id quidem perinde esse videtur: nam & κεράμειος & κεράμεος dicitur; a κεράμεος autem formatur quidem foemininum κεραμέα, sed forma κεράμειος pariter & in masculino & in foeminino genere usurpari potuerit. De *cottabide* (κοτταβίδι, scil. κυλίκι) vide Nostrum loco modo citato. *Mox*, pro eo quod hic legebatur, ἂν εἶπεν, iam ex coniectura ἀνεῖπεν uno verbo correxeram, cum id ipsum XI. 479. d. etiam vulgo sic scriptum animadverti. *Ibid.* εὐ δειπνείας. Cum mendose εὐδειπνίαις (sic) scriptum esset in ed. Ven. & Bas. & in vetustis etiam membranis; CASAUBONUS, postquam in contextu εὖ δειπνήσεις ex coniect. correxerat, in Animadv. adnotavit: »Lego εὖ δειπνησείας, »adstipulante scriptura libri undecimi. Simillima forma »εὐφημίας convivialis Graecis & Romanis in usu, Ζήσειας: cuius meminit Dio in Commodo. In moribus »nostris vestigia clara sunt eius consuetudinis: precamur »enim, ut prosit quod estur aut bibitur.« — Libro XI. 479. d. εὐδειπνίας edebatur: vetustae vero nostrae membranae εὖ δείπνειας dabant; quod, licet scripturae integritatem praestare non ausim, tamen & ibi tenendum & h. l. recipiendum putavi.

τοῖς λεγομένοις μάζωσι· τοῦτο γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἡ Διονυσιακὴ σύνοδος ἔχει τοὔνομα. »Ait, μάζωνας vocari »convivia Bacchica. Olim, ut apparet, generale id fuit

» conviviorum omnium nomen. An a Graeco *μᾶζα*, » quasi *locus quo mazae congererentur?* an potius ab He» braeo *mazon*, id est, *cibus*, *obsonium?* At *μᾶζα* est illo» rum *matsah*, quod genus panis aut placentae illis signi» ficat. « CASAUB.

c τὴν ἀπομαγδαλίαν. Penacute scribitur hoc nomen apud Suidam, & sic edidit Brunck in Comici Equit. 414. Oxytona scriptura, apud Pollucem VI. 93. restituit Kühnius, quam & Hesychius (in ipsa illa voce & in Κυνάδες) & Eustathius ad Odyss. υ'. pag. 728, 18. agnoscunt: quae eadem forma haud obscure in scriptura olim apud Aristoph. l. c. & apud Nostrum X. 409. d. vulgata latebat. Sed h. l. sicut ἀπομαγδαλίαν cum edd. & msto *A*. habet noster codex *Ep.* sic & in suo codice repererat Eustathius: itaque loco citato lin. 20. haec ipsa Athenaei verba citans, pariter accentum in penultima posuit. *Ibid.* τοῦτο ποιοῦντες ἕνεκα τῶν ἐν ταῖς ἀμφόδοις γινομένων νυκτερινῶν φόβων. » Addit Eustathius, [loco cit. lin. 21.] » sed de suo, ὧν αἰτία εἶναι ἡ Ἑκάτη ἐδόκει. Hecaten in » compitis fuisse cultam notissimum est: quae fuit Dea » χθονία, &, ut appellatur a Theocrito, δυσπλῆτις, id » est, interprete Hesychio, *difficilis accedentibus.* « CASAUB. — Equidem cum ERASMO (in Adagio, *Canis vivens e magdaliis*) acceperam de *timore a canibus qui in compitis homines invadunt*: quod satis cum res ipsa indicare videbatur, tum id quod communi consensu auctores omnes, quos laudavi, docent, canibus obiici solitas illas offas.

d κιρνᾶσι. Sic codex noster uterque: quod cur in κιρνῶσι mutaretur ab editoribus, nulla caussa fuit. Legitime sane a verbo κίρνημι (quod idem ac κιρνάω valet) formatur κιρνᾶσι, ut ab ἵστημι, ἱστᾶσι.

AD CAP. XXXII.

Γρυνείου Ἀπόλλωνος. » Gryneum, oppidulum in fi» nibus Aeolidis, cui vicinum *Gryneum* nemus, Apollini » sacrum. « DALECHAMP. — Vide Strab. XIII. 622. a. b. & Stephanum Byz. in Γρύνοι, eiusque interpretes. Tenui Γρυνείου sicut editum erat. Sic quidem & Γρύνειος Ἀπόλλων scribitur apud Steph. Byz. & *Gryneum nemus* apud Virgilium. Silet Epitomator: sed Γρυνίου habet *ms. A.* Oppidi quidem nomen Γρύνιον erat: Dei cognomen apud

Strab. XIII. 618. f. Γρυνεὺς editur. *Ibid.* τοῦ Κωμαίου Ἀπόλλωνος. » *Κωμαίου*, *pagani*, *commessatoris.* « DALECH. — Comessator Graece κωμαστὴς, non κωμαῖος, dicitur. Vocabulum Κωμαῖος idem valere ac κωμήτης, nempe, *vici* vel *pagi incolam*, *paganum*, Stephanus Byzantinus adnotavit in Κώμη. An idem Apollinis cognomen alibi etiam occurrat, nec compertum habeo, nec inquirere nunc vacat.

εἰσιόντες πάντες: *ingredientes omnes*, nempe in Prytaneum; quod ex tota narratione intelligitur. Attigit hunc Athenaei locum BLANCHARD in Dissert. *de Prytanibus & Prytaneis*, in *Histoire de l'Academie des Inscriptions*, T. VII. pag. 64 sq. Tenui deinde, priori loco, κατακλινθέντες, Homericam formam; altero loco κατακλιθέντες: quarum scripturarum utramque praeivit (quod sciam) noster ms. *A.* In *Epit.* admodum contracta tota ista narratio. Quod posteriori loco iterum κατακλινθέντες scribitur in ed. Cas. 3. id quidem illi editioni proprium est: superiores omnes ibi in κατακλιθ. consentiunt. Confer notata ad II. 37. d. & 47. e.

ἄρτος καθαρὸς. *Purum*, puto, *panem* dicit, cui nec lac, nec pinguedo, aut mel, aut aliud quid admixtum. Ab eo distinxit τὸν κριβανίτην, quod erat *placentae* genus: vide III. 109 extr. & seq. coll. cum pag. 113. b. & 115. a. *Ibid.* λεκάριον πτισάνης. Henr. Stephanus in Indice Thesauri col. 1360. d. hunc locum ita citat, quasi λεκάνιον scripsisset Athenaeus. Sed in λεκάριον consentiunt edd. & ms. *A.* (In *Epit.* desunt ista.) Eamdemque vocis formam agnoscit etiam Pollux X. 86. quo e loco idem vocabulum eidem ab Editoribus restitutum est lib. VI. sect. 85. *Ibid.* ὃς ἂν ἔξω τι τούτων ἱεροποιὸς &c. Vide not. ad IV. 137. f. *Ibid.* ὑπὸ τῶν τιμούχων ζημιοῦται. » Sic vocabantur magistratus in aliquot Graecorum civitatibus, » ut in hac Naucrati, & Massiliae. Strab. libro quarto. « [pag. 179. c. d.] CASAUB.

καὶ τούτων μεταλαμβάνων κοτύλην οἴνου. » Puto » deesse aliquid: nam sententia est pendens & imperfecta; » oratio autem ἀσύντακτος καὶ ἀκατάλληλος. Utcumque » vulnus obligaveris, si scribas, καὶ τούτων μεταλαμβάνων ἅμα λαμβάνει κοτύλην οἴνου. « CASAUBONUS. — Mihi nihil desiderari videbatur: sed μετέλαμβανον scriptum reliquisse suspicor auctorem; quod, quoniam in

a plurali numero positum fuisset, cum quidem praecessisset singularis, vitiosum visum erat alicui librario, qui id in *μεταλαμβάνων* temere mutavit. Id si minus placet, poterit *μεταλαμβάνειν* in infinitivo corrigi, qui a verbo finito ἔξεστι pendeat. *μεταλαμβάνειν τινὸς*, sonat, *participem esse rei; μεταλαμβάνειν τὶ, accipere aliquid: μεταλαμβάνειν τὶ τινὸς*, idem valet ac *ἀντὶ τινὸς, accipere aliud pro alio.* *Ibid.* In ἀμὶς consentit *ms. Ep.* Quod autem ἁμὶς cum aspero spiritu scribitur in *ms. A.* id non prorsus spernendum. Adnotavit sane Eustathius, (teste H. Stephano in Ind. Thes. nam apud ipsum Eustathium reperire locum mihi non contigit) pro ἀμὶς veteres Atticos ἁμὶς dixisse.

b *Οὐλπιανὸς ἡμᾶς διδάσκειν δίκαιος. Aequum est, ut Ulpianus hoc nos doceat:* nempe, ut Iurisconsultus, idemque omnis antiquitatis peritissimus. Dicens autem haec inducitur Plutarchus Grammaticus, unus e Deipnosophistis, qui loquitur inde a pag. 134. d.

AD CAP. XXXIV.

d *ἀπαγγείλασθαι ἑστιάσαι.* Sic edd. & *ms. Ep.* puto etiam *ms. A.* Ex Grammaticorum vero praescripto ἑστιᾶσαι oportebat: & sic scriptum malim. In eodem verbo variant libri apud Polyb. V. 14, 8.

e *κατὰ τόπους τῆς χώρας τὰς ἐπικαιροτάτους τῶν ὁδῶν διέλαβε σταθμοῖς.* Sic ms. *Ep.* cum edd. Sed, quo impeditior videri poterat scriptura codicis *A.* καὶ τὰς ἐπικαιρ. exhibentis, eo maior mihi oborta suspicio erat, veram eam esse, & praeter rationem ab illa discessisse primum editorem. Eam autem sic equidem acceperim, ac si dixisset auctor, *διέλαβε τὴν χώραν σταθμοῖς κατὰ τόπους καὶ κατὰ τὰς ἐπικαιροτάτους ὁδοὺς αὐτῆς.* *Ibid.* τῶν τε οἰσυΐνων, intell. πλεγμάτων, aut aliud simile. Scripturam istam recte tuetur codex mstus uterque. Conf. Odyss. ε'. 256. ibique Schol. & Eustathium ad Od. ε'. pag. 221 sub fin. ubi haec ipsa etiam Athenaei verba citantur. Operarum errore factum videtur, ut οἰσύων (sic) legatur in ed. Casaub. Si ab οἰσύα ductum voluisset Editor, οἰσυῶν scripsisset: sed nulla mutandi caussa erat. *Ibid.* τό τ' ἀπὸ τῶν πόλεων. Minutum est, nec tamen silentio praetereundum, τό τ' ἀπὸ cum apostropho dedisse utrumque

codicem mstum, pro τό τε ἀπὸ, quod editum erat. e
Ibid. καὶ πρὸ τοῦ μέλλειν. »Ferri potest fortasse haec »lectio: *antequam deberet quemquam excipere.* Magis tamen »probem quod aliquando reposueram, πρὸ τοῦ ἐπαγγέλ»λειν. Non multo ante scriptum est, ἐπαγγείλασθαι ἑστιάσειν Γαλάτας πάντας.« CASAUB. — Ex eisdem verbis modo a Casaub. citatis, intelligi poterat πρὸ τοῦ μέλλειν ἑστιᾶσαι.

παρεσκευάσθαι in passivo commode dedit ms. *Ep.* f
quemadmodum & καταβάλλεσθαι in passivo praecessit. Nec aliud debuit ms. *A.* in quo mendose quidem παρασκευάσθαι. *Ibid.* ἀπήλαυον, nempe τῶν παρασκευασθέντων. Quod HOESCHELIUS commendavit, ἀπέλαβον, videtur id ille in suo cod. Epit. reperisse, quamquam nullam scripturae illius mentionem fecit Casaubonus: & lubens id equidem accepturus eram, si opus fuisset. Sed noster ms. *Ep.* cum msto *A.* & editis in ἀπήλαυον consentit; in quo nihil merito desideraveris. cf. p. 152. e.

AD CAP. XXXV.

Θρᾳκίων δὲ δείπνων. Prima vox omissa in sola ed. Bas. operarum errore. *Ibid.* Ξενοφῶν ἐν ἑβδόμῃ Ἀναβάσεως. Legitur ea narratio apud XENOPHONTEM *de Cyri Expedit.* libro VII. p. m. 315 sq. Quod ἕκτῃ hic vulgo legebatur consentientibus libris; ne putes aliam librorum distributionem obtinuisse in codice quo usus est Athenaeus, vetat idem ipse noster auctor, apud quem lib. II. pag. 49. b. particula eiusdem narrationis diserte *ex septimo* Ἀναβάσεως *libro* citatur. Quo minus dubitandum duxi, quin ἑβδόμῃ h. l. pro ἕκτῃ rescriberem. Pariter Suidas, in Κατασκεδάζειν eamdem historiam ex *septimo* Ἀναβάσεως libro citavit.

τρίποδες εἰσηνέχθησαν &c. Haec sunt verba, a Nostro a
supra II. 49. b. citata. *Ibid.* ἄρτοι ζυμῖται. Pro ζύμιτες, quod ed. Ven. habet, ζύμηται exaratum est in ed. Bas. pro quo ζυμῆται reponendum monuit editor in Corrigendis. Et reperitur quidem ista forma apud Etymologum pag. 412, 37 sq. sed haud dubie magis legitima forma erat ζυμῖται, quam ex Xenophontis libris tacite huc transtulit Casaub. quae eadem apud Nostrum etiam III. 109. b. c. & 111. e. occurrebat. Caeterum illud ipsum

a ζύμητες, quod cum ed. Ven. agnoscunt veteres nostrae membranae, (in *Epit.* desunt ista verba) videndum ne ex ζυμήεντες sit corruptum, quod fuerit plurale a sing. ζυμήεις; quo nomine Athenis, ut Hesychius docet, adpellatur panis qui alibi ζυμίτης. *Ibid.* μάλιστα δ' αἱ τράπεζαι κατὰ τοὺς ξένους ἀεὶ ἐτίθεντο. Perperam vulgo h. l. μάλιστα δὲ τραπ. sed recte δ' αἱ τράπεζαι scribitur II. 49. b. ut apud Xenoph. quod & hic reposui. Vocabulum αἱ τράπεζαι commode apud Xenophontem Leunclavius *fercula*, vel *cibaria* interpretatus est, auctoritate (ut ipse ait) Pollucis lib. VI. cap. 12. sect. 84. Sed de ipsis *mensis cum impositis ferculis* accepit noster Athenaeus loco modo citato; ubi ait, quos paulo ante τρίποδας nominaverat Xenophon, eosdem mox eumdem τραπέζας vocare. *Ibid.* καὶ διερρίπτει ex ed. Ven. & mstis restitui. Temere καὶ ἐῤῥίπτει ed. Bas. & Cas.

b καθ' οὓς αἱ τραπ. Verum videtur, & Xenophonteum; quod est in membranis, καθ' οὓς καὶ αἱ τραπ. *Ibid.* Ἀρύστας cum editis tenet codex noster uterque: & sic apud Xenoph. corrigendum videtur. *Ibid.* ἐνταῦθα μὲν δὴ γέλως. Sic percommode ms. *A.* cum editis. ἐνταῦθα ἤδη καὶ γέλως ms. *Ep.*

c προὐχώρει ὁ πότος. Sic recte ed. Cas. ut est apud Xenoph. Perperam ὁ ποτὸς edd. vett. cum ms. *A.* (In *Epit.* haec praetermissa.) Vide not. ad IV. 130. a. *Ibid.* καὶ τὸν ἵππον δωροῦμαι. Sic ed. Ven. cum ms. *A.* absque τοῦτον, quo pronomine nil erat opus. *Ibid.* καὶ κοπίδα. Sic ed. Ven. cum ms. *A.* quod non modo apud Athenaeum revocari debuit, sed etiam Xenophonti restituendum videtur pro τάπιδα, quod vulgo ibi legitur. Merito mireris, scripturae illius, κοπίδος, ne mentionem quidem fecisse Casaubonum; cui eam & Veneta editio, si inspicere voluisset, & excerpta ex Italicis codicibus indicare potuerant.

d συγκατεσκεδάσατο μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. Sic commodissime verissimeque, si quid video, ed. Ven. cum ms. *A.* (nam & haec omisit *Epit.*) Pro quo imperite editor Bas. illud posuit, quod apud Xenoph. vulgo edebatur συγκατεσκέδασε τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας, quod ipsum securus tenuit Casaubonus. Atqui apud Suidam quoque (in Κατασκεδάζειν) vera scriptura συγκατεσκεδάσατο verbo medio servata erat: sed ibi quidem in sequentibus ordo

turbatus verborum; cum τὸ μετ' αὐτοῦ κέρας scribatur, pro μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. De more isto Thracum consule quae Suidas l. c. & ipse Noster X. 432. a. ex Platonis lib. I. de Repub. protulerunt. *Denique*, & istam verissimam scripturam, Μετὰ δὲ ταῦτα εἰσῆλθον κέρασί τε, οἵοις σημαίνουσιν αὐλοῦντες non modo eaedem nostrae optimae e
membranae, sed & Veneta editio planissime dabant; quam rursus sprevit idem Casaubonus, absurdam tenens lectionem quam e corruptis Xenophontis libris editor Basileensis obtruserat Athenaeo. Nam, ut taceam inficetam istam verborum structuram, Xenophonteo stylo indignam: quis quaeso in Seuthae Thracum regis convivio *Cerasuntiis* tibicinibus e Colchide erat locus? quorum Graecum nomen ne erat quidem Κερασουνταῖοι, sed Κερασούντιοι, ut ex ipso Xenophonte discimus, Ἀναβασ. lib. V. pag. 285 sq. Quod deinde ὠμοβοείαις scripsi, id manifeste in ὠμοβοΐαις contineri videbatur, quod est in nostro ms. A.

AD CAP. XXXVI.

τὰς τροφὰς προτίθενται. CASAUBONUS, cum mendosam scripturam χοὰς in contextu tenuisset, adnotavit dein: »Editum volui τὰς τροφάς. Ex coniect. primum ita »emendaveram, deinde in membranis sic inveni scriptum, »& sequitur mox [pag. 152. c.] ἐφ' ὧν τὰς τροφὰς προ»τίθενται.« Veram scripturam uterque noster codex dedit.

ἐὰν δὲ ᾖ τι δυσαπόσπαστον, μαχαιρίῳ μικρῷ παρατέμνον- a
τες, &c. »*Sin aliquid sit, quod avelli, nisi aegre, non queat,* »*gladiolo parvo ut quicque incidit secantes.* Elegans vox πα»ρατέμνειν, cuius vim nisi pluribus verbis Latinis non ex»primas. Significat enim, cultros istos non fuisse mensae »appositos, quod hodie fit; sed, quoties erat opus, soli»tos educi, & in suum mox locum restitui. Non dissimi»lem vim habet praepositio παρὰ in verbis παραβοηθεῖν & »παραγίνεσθαι, de quibus ante [ad I. 3. f. Animadv. T. I. »pag. 42. & ad II. 45. a.] diximus, Potes etiam παρα»τέμνοντες exponere *aegre secantes;* quod valeat ad decla»randam parvitatem cultellorum istorum; quare etiam »μαχαίρια vocat, neque hoc solum, sed etiam μικρά. Vi»dentur Graeci *cultrorum mensalium* diu ignorasse usum: »nam in universa illorum lingua nullum vocabulum est, »quod proprie ἐπιτραπεζίους *cultros* denotet. Latina vox

a » *culter* Syriacam originem habet a *Kathal*, *occidit*, trans» positis literis posterioribus. Graeci etiam *cultros* μαχαί» ρας vocant aut μαχαίρια. Vetustissimi Graeci appensam » gladii vaginae *machaeram* gestabant, eaque utebantur » pro cultro. Homerus: [Iliad. γ'. 271 sq.]

» Ἀτρείδης δ' ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
» ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
» ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας.

» Haec poëtae verba afferunt lucem sequentibus Posido» nii, quibus declaratur Celtarum mos, non quidem pe» nitus idem, sed tamen affinis: ὃ τοῖς κολεοῖς ἐν ἰδίᾳ θήκῃ » παράκειται, id est, *qui culter ensis vaginae adiacet in pecu» liari theca.* Etiam hodie ensium nostrorum vaginae cul» tris condendis peculiarem thecam habent.« Casaubonus. — Mihi; ut dicam quod sentio, in verbo παρατέμνειν nullam talem vim, qualem doctus Commentator dixit, reperire licuit. παρατέμνειν, si quid video, nihil aliud hic sonat, nisi *resecare*, *dissecare*, *praecidere*. Conf. ad IV. 173. d. De originatione vocabuli *culter*, si quid statuere necesse esset, in omnes alias partes potius eundum equidem censerem, quam in eam quà praeivit vir doctus. Vide Vossii Etymolog. Opp. T. I. pag. 196.

τὸν ποτὸν ex ms. *A.* adscivi. Id idem valet ac τὸ ποτὸν, quod habet ms. *Ep.* cum edd. Vide IV. 129. d. & ibi not. Paulo post (lit. b.) in τὸ ποτὸν consentiunt membranae.

c ἐν ἀγγείοις περιφέρουσιν, ἐοικόσι μὲν ἀμβίκοις. » Ne» que placet τὸ μὴν isto loco; neque video quid appellet » ἀμβίκους: non enim puto esse vasculi genus illud quod » libro XI. [pag. 480. d.] ἄμβιξ dicitur. Fortasse scriben» dum, ἐοικόσι μικροῖς βίκοις. Quod autem subiicitur, et» iam *lances* eos habuisse *similes*, ad materiae similitudi» nem refero, non figurae.« Casaubonus. — Pro μὴν, quod perperam editum erat, recte μὲν dedere nostrae membr. *A.* (Consulto hic nonnulla praetermisit Epitomator.) Ad istam μὲν particulam, nisi mox ἢ κεραμέοις δὲ scriptum oportuit, refertur deinde istud, τὸ δὲ πινόμενον &c. Caeterum, cur *figuram istorum vasorum Gallicorum* non potuisse conferri dicamus cum eorum figura, quos ἄμβικας vel ἀμβίκους Graeci vocarunt, non video: quorum figuram φοξόχειλον fuisse Athenaeus docet XI. 480. d. id est, *ut labia in angustum coirent.* Confer Hesych.

in Ἄμβικα, & ibi Interpp. Et poteſt ἀμβίκοις per er- c
rorem pro ἄμβιξι irrepſiſſe, ex ambiguitate nexus ſcri-
pturae in fine vocis, de quo alibi diximus. Sed vulgatam
vocabuli formam tuetur Etymologus p. 80. lin. 18. ubi
habes: Ἄμβικον, (a recto caſu ὁ ἄμβικος) χύτραν, κάδον.

Paulo poſt, ubi καὶ γὰρ τοὺς πίνακας legitur, καὶ γὰρ
καὶ τοὺς πίνακας malueram, *etenim lances quoque.* In
iſtis, ἐνίοτε δὲ καὶ ὀλίγον ὕδωρ, ignorabant καὶ particu-
lam edd. & ms. *A.* ſed commode eam dedit ms. *Ep.* *De-
inde*, iſta παρὰ δὲ τοῖς ὑποδέεσι. usque ἐσκευασμένον,
cum deeſſent editionibus vetuſtioribus, adiecit Caſaubo-
nus, monitus ab Hoeſchelio; & habent eadem ambo no-
ſtri codices.

κάλεῖται δὲ κόρμα. Non ſolum δέρκομα vitioſe edeba-
tur, ſed & imperite haec cum ſuperioribus ita iuncta
erant, παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς καθ' αὑτὸ καλεῖται δέρκομα.
Ubi monuit CASAUBONUS: »Scribendum, παρὰ δὲ τοῖς
» πολλοῖς καθ' αὑτό. καλεῖται δὲ κόρμα. Id eſt, *bibitur vul-
» go zythum per ſe: & vocatur corma.* καθ' αὑτό, intellige
» *merum; ſine melle*, quo temperari ſolitum dixit ab iis
» qui vinum quidem bibere non poterant ob cenſus te-
» nuitatem; ſed erant tamen caeterâ turbâ, de qua nunc
» loquitur, paullo ſaltem beatiores. Κόρμα vero omnino
» ſcribendum cum membranis & Epitoma. Dioſcorides
» vocat κοῦρμι. « —— In κόρμα conſentiunt noſtri mssti.

περιφέρει δὲ ὁ παῖς ἐπὶ τὰ δεξιὰ καὶ τὰ λαιά. » *Orſus* d
» *a dextris, deſinebat in laevis.* Si hoc voluit, poterat omit-
» tere καὶ τὰ λαιά. Quis enim non ita intelligit ἐνδέξια
» apud poëtam? CASAUB. « —— Nec tamen aliter accepe-
rim iſta καὶ τὰ λαιὰ, niſi *a dextra & inde porro ad ſini-
ſtram:* non ſane, ut Dalecampius vertit, *pocula dextrâ ſi-
niſtrâque manu puer circumfert.* *Ibid.* οὕτως διακονοῦνται.
Poſt διακονοῦνται interpunxi orationem praeeunte ms. *A.*
& *Ep.* Poteſt autem illud verbum perinde & paſſiva &
activa notione accipi: *ita illis miniſtratur;* vel, *ita mini-
ſtrant:* nam utroque modo uſurpatur. Vide pag. 153. c.
& d. Ad ea vero, quae ſubiiciuntur, καὶ τοὺς θεοὺς
προσκυνοῦσιν ἐπὶ τὰ δεξιὰ στρεφόμενοι, adnotavit CASAU-
BONUS: »Immo vero Galli religioſius putarunt *ſiniſtrorſum*
» ſe vertere in adorando, quam dextro verſum more Ro-
» mano. Plinius lib. XXVIII. cap. 2. [ſect. 5.] *In adoran-
» do dexteram ad oſculum referimus, totumque corpus circum-*

» *agimus: quod in laevum fecisse Galli religiosius credunt.* « — Plinium cum Posidonio ita conciliari posse HARDUINUS censuit, ut ἐπὶ δεξιὰ hic intelligeretur *a laeva dextram versus.*

AD CAP. XXXVII.

Λουερνίου τοῦ Βιτυΐτος πατρός. Vide Strabon. IV. 191. c. & Livii Epit. LXI. aliosque auctores, quos ad Livium laudavit Drakenborch.

e διακονουμένοις. Postulavit hoc grammatica ratio, quod ad praecedens εἰσερχομένοις referretur. Nusquam frequentior error librariorum, quam in huiusmodi terminationibus vocum.

f καὶ ῥίψαι αὐτῷ παρατρέχοντι. Dalech. *& accurrenti proiecisse.* Rectius CASAUB. » *eique iecisse currenti ad ipsius currum.* παρατρέχειν est *currere iuxta currum* quo vehitur is » quem honoris *caussa prosequeris.* Ita olim moris fuit, ut » ad Suetonium notabamus. « — *Ibid.* διότι τὰ ἴχνη τῆς γῆς &c. Contulit Casaubonus cum ista Galli poëtae adulatione verbum illud apud Persium: *quicquid calcaverit hic, rosa fiat.* Et apud eumdem: *Nunc non e manibus illis, nunc non e tumulo fortunataque favilla, nascentur violae?* —— Recte διότι dedit ms. *Ep.* puto & ms. *A.* Perperam δι' ὅτε divisis vocibus ed. Ven. Bas. & Cas. 1. Pro quo cum in Casauboni Animadversionibus (casu, puto, non consilio Animadversoris) διὸ καὶ τὰ ἴχνη expressum esset, temere deinde hoc ipsum in contextu positum est in ed. Cas. 2. & 3.

AD CAP. XXXVIII.

Πάρθων. Restitui hoc ex ms. *A.* quod cur in Παρθυαίων mutaretur ab editoribus, nulla caussa fuerat. Quamquam enim usitatius est in Graecorum sermone nomen Παρθυαῖοι, tamen & breviorem formam Πάρθοι in usu fuisse, vel Stephanus Byz. poterat docere. Paulo post, in verbis παρὰ Πάρθοις eadem nominis forma recurrit,

a ubi gratiam ei fecerunt iidem editores. ἱμᾶσιν ἀστραγαλώτοις, *loris nodosis.* Vide Pollucem X. 54. ibique Interpp. & Toup ad Suid. Part. III. pag. 442.

περὶ Σελεύκου διηγ. τοῦ βασιλέως. De *Seleuco Callinico*, agi, Antiochi Magni patre, colligitur ex Iustin. XLI. 4 extr.

καὶ τὴν τράπεζαν μόνῳ, καθάπερ ἥρωϊ πλήρη βαρβα- b
ρικῶν θοινημάτων παρακειμένην. Cum vitioſe *καθάπερ*
ἥρω eſſet editum, adnotavit CASAUB. »Lege *μόνος καθά-*
»*περ ἥρως*. Convenit hoc veterum opinioni, quam de ſuis
» heroibus habebant. Quia enim moroſos & iracundos pu-
» tabant, ad illos accedere verebantur. Propterea ut rem mi-
» ram fingit Comicus in Avibus, [verſ. 1485 ſqq.] eſſe lo-
» cum quendam *ἔνθα τοῖς ἥρωσιν οἱ ἄνθρωποι συναριστῶσι*
» *καὶ ξύνεισι*: ad quem locum plura Enarrator. « — Vide
Schol. ad Av. 1490. At mihi quidem perſpicuum viſum
erat, Parthorum regem *Heroi* conferri, non tamquam
heroi iracundo, ſed tamquam *ſemi-deo*, *ſupra humanam*
ſortem elato. Quod ad grammaticam rationem ſpectat, non
rectus caſus, ſed dativus deſiderabatur, a verbo *παρα-*
κειμένην pendens. Itaque, quemadmodum recte *μόνῳ* da-
bant libri omnes, ſic & rectiſſime *ἥρωϊ* dedere noſtri msſti,
quae unice vera ſcriptura. *παρακειμένων* manifeſtus
error erat veteris alicuius librarii *ὁμοιοτελεύτῳ* decepti: &
haud dubie *παρακειμένην* recte a nobis auctori reſti-
tutum, ad *τράπεζαν* referendum. Eamdem emendationem
occupaverat doctiſſimus CORAY, in Notis msſtis. »Ope-
» roſa nimis eſt, inquit, emendatio Caſauboni. Lego *πα-*
» *ρακειμένην*. Conſtructio eſt: *καὶ* (*εἶχεν ἑαυτῷ*) *μόνῳ*
» *παρακειμένην, καθάπερ ἥρῳ*, [rectius *ἥρωϊ*,] *τὴν τράπεζαν*
» *πλήρη βαρβαρικῶν θοινημάτων*. «

Ibid. ὑπὸ - - τοῦ βασιλέως προαχθείς. *ἐπαρθεὶς* ſcripſit
Epitomator, ſuo arbitratu, & minus quidem commode.
προαχθεὶς, ex Graecorum ſcriptorum uſu, ſonat *ad di-*
gnitatem evectus; *ἐπαρθεὶς* vero, *adductus*, *incitatus*, *impulſus*.

τῶν προσφάτως καθιερωθέντων. Ad vulgatam ſcriptu- c
ram, *προσφάτων*, recte monuit CASAUB. » Scribe *προσφά-*
» *τως*, *recens mactatorum*. Haec *κυρία* notio vocis huius. «
— Sane & manifeſtus error erat, & perſpicua erroris
origo, & emendatio certiſſima.

Παρὰ δὲ Τυῤῥηνοῖς - - τράπεζαι πολυτελεῖς παρασκευά- d
ζονται. *Etruſci* olim omnes barbaros *τῇ κατὰ τὸ ζῆν πο-*
λυτελείᾳ ſuperare exiſtimabantur, teſte Diodoro Sicul.
in Excerpt. de Virt. & Vitiis pag. 230. ed. Valeſ. *Ibid.*
Τίμαιος δ' ἐν τῇ πρ. Coniunctivam particulam, omiſſam
a librariis, haud dubie adiecerat auctor. Agnoſcit eam
vero etiam ms. *Ep.* ubi ſic, *Τίμαιος δὲ φησὶ* &c.

AD CAP. XXXIX.

e ὁμοίας ταῖς ἐγγυθήκαις. » De *incitegis* dicimus libro ſe» quente cap. XIII. [ad V. 209. f.] Dalecampius recte » vertit *repoſitoria.* « CASAUB.

a *Ibid.* πρὸς αὐλὸν πυκτεύειν. » Alibi docemus, Graecos » ſcriptores πυκτεύειν ſaepe pro μονομαχεῖν uſurpare: » quomodo hic cenſeam capiendum. « CASAUBONUS.

AD CAP. XL.

Ποσειδώνιος δ' ἐν τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν 'Ιστοριῶν. » Scri» pta lectio (inquit CASAUB.) ἐν λγ'. τῶν 'Ιστοριῶν: hoc » eſt, τρίτῃ καὶ τριακοστῇ. « — Illa ſcriptura non in Aegianis lectionibus (quod ait Villebr.) adnotata eſt; ſed in aliis Excerptis Italicis eam repererat Caſaubonus. Habet vero eamdem codex Hermolai Barbari. At noſter quidem ms. *A.* ἐν τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ tenet. In edd. adiectus erat articulus, ἐν τῇ τρίτῃ, quem abieci auctoritate msstorum.

Ibid. ἐν γὰρ τοῖς ὅπλοις ἀγερθέντες. Quod adhuc editum erat, ἐγερθέντες, i. e. *excitati*, id tuentur quidem mssti noſtri ambo: nec tamen quiſquam iuſtus iudex dubitaverit, quin illud in ἀγερθέντες (i. e. *congregati*, *convenientes*) mutari debuerit.

b παρατεθέντων κωλήνων, τὸ μηρίον ὁ κράτιστος ἐλάμβανεν. » Exponimus libro nono cap. I. « CASAUB. — Vide ad IX. 366. a. *Ibid.* πιστωσάμενοι τὴν δόσιν. » *Donatione* » *firmata.* Intellige, caveri ſolitum perituro vel pignoribus » captis, vel chirographo, vel fideiuſſione. Nam ſolutio » mercedis conventae differebatur poſt caedem moriturien» tis: imo tunc tantum promiſſum praemium deberi inci» piebat. Mirum plane genus contractus: quando teſta» tor ad haeredes ius transmiſit, quod ipſe habuit nun» quam, neque habere potuit vivus. « CASAUB.

c καὶ παραστάς τις. Sic ſcripſi, praeeunte utroque codice msto. παραστὰς δέ τις edd. *Ibid.* δικαιολογεῖσθαι καθ' ὃ δικαιότατός ἐστιν ἕκαστος αὐτὸς ἀποτυμπανισθῆναι. » *Quibus contendunt unusquisque quod iuſtiſſimum ſit, ſibi* » *potiſſimum caput amputari.* Torquent ſe hoc loco inter» pretes in exprimenda voce ἀποτυμπανισθῆναι: quae hic » quidem perſpicue ponitur pro eo quod paullo ante di» xit, τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆναι. Euſtathius [ad Odyſſ. σ'.

»657, 17.] docte, postquam ista ex Athenaeo verba Eu- c
»phorionis descripsit: Καὶ ὅρα, inquit, τὸ ἀποτυμπανι-
»σθῆναι, ταὐτὸν ὂν τῷ τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆναι. « Casau-
bonus. — Nempe generatim de quolibet *supplicii* genere
usurpatur id verbum. Pro καθ' ὃ, quod ex ista Casau-
boni Animadversione receptum est in ed. Cas. 2. & 3.
olim unâ voce καθὸ edebatur, consentientibus msstis &
Eustath. l. c. nec id quidem male. Valet autem haec dictio,
δικαιολογεῖσθαι καθ' ὃ vel καθὸ &c. proprie, *deducere* aut
exponere rationes, *propter quas*, vel, *quarum respectu* &c.
Scripturam αὐτὸς, quam firmant nostrae veteres mem-
branae, nemo facile cum αὐτῶν, quod Epitomatori pla-
cuit, commutatam voluerit.

AD CAP. XLI.

τήν τε στολὴν τὴν πολεμικήν. Articulum posteriori lo- d
co, in ed. Cas. temere omissum, revocavi ex editt. vett.
& ms. *A*.

Aristophanis versiculi ex *Phoenissis* corruptissimi vul- e
go sic legebantur:

Ἐς Οἰδίπου δέτται δὲ διπτύχῳ κόρῳ

Ἄρης κατέσκηψέ τε μονομάχου πάλης, ἀγῶνα νῦν
ἑστᾶσιν. Inde monuit Casaubonus: » Aristophanis lo-
»cum ita scribe & distingue:

» —— ἐς Οἰδίπου δὲ διπτύχω κόρω

»Ἄρης κατέσκηψ'· οἵ γε μονομάχου πάλης

νἀγῶνα νῦν ἱστᾶσι.

»*In geminos Oedipi filios Mars ingruit: qui luctae singularis*
»*& gladiatoriae certamen nunc instituunt.* δέττας in vulgata
»lectione, glossa est corrupta vocis poëticae δίπτυχος,
»pro διττός. Κατασκήπτειν est *cum pernicie aliquo ingruere*,
»*more fulminis.* Eleganter hic de Eteocle & Polynice usur-
»patur, qui soli totius belli aleam subibant. πάλην μονο-
»μάχον interpretati sumus *luctam singularem & gladiatoriam*,
»ut appareat mens Athenaei, qui ex isto loco probare
»instituit, *gladiatores* iam tum fuisse notos. In quo equi-
»dem assentiri illi non possum. Quid enim *gladiatoribus*
»commune cum iis quos veteres historiae narrant *singu-*
»*lari certamine* decertasse? Antiquissimi fuit moris, com-
»missione unius duorumve aut trium parium salutem con-
»trariorum exercituum redimere, & ex eventu eius

e » pugnae populorum controversias dirimere. Exempla sunt »in historia sacra Hebraeorum, Graeca, Romana.« — Comici verba in vetusto cod. *A.* non minus quam in editis corrupta: nec melius habita in suo codice repererat Epitomator; quare, pro suo more, tamquam desperata praetermisit. Primum versum ab Adr. Heringa paulo felicius correctum, vestigia veteris scripturae presse sequendo, exhibuit Valcken. ad Phoeniss. pag. 461. quam emendationem cum Brunckio (in Fragm. Aristoph. pag. 273. 2.) adoptavimus. *Tertio* versu, *ἑστᾶσιν*, quod est in Athenaei libris, tenuerat Valcken. cum Heringa: sed cum eodem Brunckio *ἱστᾶσιν*, quod Casaubonus proposuerat, praeferendum censui; non modo quod particulae *νῦν* aptius convenire videbatur verbum in praesente tempore positum, sed & quod praeteritum *ἑστᾶσι* passivâ magis, quam activâ, notione usurpatur.

ἀλλ' ἐκ ῥήματος τοῦ μαχ. Sic ms. *A.* absque artic. ante *ῥήματος*: quod probum iudicavi. *Ibid.* *τὸ τέλος εἰς ος τρέπει.* Debetur ista emendatio acutissimo Corayi nostri ingenio. » Lego, inquit, *τὸ τέλος.* (i. e. *τὴν τελευταίαν* » *συλλαβὴν*) *εἰς ος τρέπει.* (*in os vertit*) Eadem regula de » *κόμη* & *κομῶ* traditur in Scholiis Homeri a Villoisono » editis ad Iliad. *β'.* 443.« — Fuerint quidem fortasse nonnulli scripturae librorum tenaciores, qui vulgatum *ἴσως τρέπει* defendi posse adeoque teneri debuisse contendant; nempe ita, ut *ἴσως* intelligamus *pariter, eodem modo.* Id si quis satis commode fieri posse iudicaverit, in eamdem nobiscum sententiam verba auctoris sic poterit interpretari: *quoties nomen μάχη, cum alio compositum, format vocabulum pari modo exiens atque vocabulum ὁπλομάχος,* (nempe in *ος*) *tum quidem proparoxytonum fit vocabulum.* Epitomator, totum locum (inde a verbis Ἔοικε δὲ &c.) nonnihil quidem contrahens, tamen aliquanto planius expressisse videtur in hunc modum: *Πεποίηται δὲ τὸ μονομάχος ὄνομα οὐκ ἐκ τοῦ μάχη· ὃ συντιθέμενον προπαροξύνει τὸ τέλος, ὡς σύμμαχος, πρωτόμαχος, ἀντίμαχος,*
f *ἐπίμαχος, φιλόμαχον γένος. Τὰ δὲ τοιαῦτα ῥήματα,* [*ὀνόματα* dicere debuerat] *ὅτε παροξύνεται, τὸ μάχεσθαι ῥῆμα περιέχει. πυγμάχος, ναυμάχος, ὁπλομάχος, τειχομάχος, πυργομάχος.*

Quod vulgo hic legebatur, *αὐτὸν σε πυγμάχον πρῶτον*, vitium satis perspicue prodebat. Nam si vocabulo

πυγμάχε usus esset *Stesichorus*, exemplum hoc proxime f
post *πυγμάχος*, ante *ναυμάχος*, positurus erat noster Auctor. Sed peraptum huic loco erat id, quod optimae nostrae membr. *A.* dederunt, *πυλαμάχε*, a recto casu *πυλαμάχος*, *ad portam* (seu fortasse, *ad Thermopylas*) *pugnans*.

κωμῳδιοποιός. Sic constanter ms. *A.* ut iam saepe dictum. In POSIDIPPI *verf.* 1. *ἑώρακεν* tenent libri omnes. *ὥρακεν* voluerat DAWES Misc. Crit. pag. 202. pro quo & *ἑόρακεν* scribi posse monuit TYRWHIT ad Dawes. pag. 454. (conf. Animadv. ad Athen. I. 15. c. T. I. pag. 132.) At cum Grotio in Excerpt. pag. 815. & cum Brunckio in Gnomicis pag. 201. ferendum anapaestum in illa senarii sede apud comicum iudicavi.

Ὅτι δὲ καὶ οἱ ἔνδοξοι καὶ οἱ ἡγεμόνες ἐμονομάχουν, καὶ a
ἐκ προκλήσεως τοῦτ' ἐποίουν, ἐν ἄλλοις εἰρήκαμεν. » Videntur eruditissimus vir *alio in opere* eorum *ducum historias* » collegisse, *qui pro salute sui exercitus ceu publicas victimas* » *se devoverunt*. Utinam extaret is liber hodie: quae fuit » huius viri diligentia, disceremus inde, opinor, fortium » aliquot virorum & nomina & res gestas, quarum fortasse hodie funditus extincta est memoria. Fuit & illud » veteribus ducibus genus *μονομαχίας* non incognitum, » cuius quotidie exempla eduntur a male consulta nobilitate Gallica. Rixae inter nobiles ex levibus saepe offensis » cientur: offensam condonare & ignoscere, quod sapientes magnanimitatis proprium putarunt, turpe & ignominiosum habetur. Unicum hodie nobilitatis sincerae » specimen est, suum ius armis persequi: in hoc cardine » vertitur summa illorum existimatio, & is quem falso » *honorem* vocitant. Qui iniuriam, parvam, magnam, » sibi factam arbitratur, illius auctorem ad singulare certamen provocat: concurritur: horae momento alter ambove mutuis vulneribus pereunt. Certissimum est, nullum saeculum ex veteri historia, nobis cognitum, adeo » crebra huius insaniae exempla vidisse, atque hoc nostrum plane ferreum: aliquando tamen factum esse iam » olim, ut controversias suas magni duces pugnâ ex provocatione finirent, dubitari nequit. Exemplum illud antiquissimum est, quod narrat Diodorus lib. XVII. [cap. » 100.] de Coragi ducis Macedonis pugna cum Dioxippo » Atheniense. Ac fieri potest, ut de privatis huiusmodi » pugnis Athenaeus illo in libro, ad quem nos reiicit,

a »tractasset. Inter argumenta declamationum, quae apud »rhetores leguntur, extat haec lex, Νόμος τοὺς ἀριστεύσαντας μονομαχεῖν: quae lex nisi ficta est, ut pleraeque in »illis libris, duos idem virtutis praemium poscentes com»mittebat: exstat apud Sopatrum & Marcellinum in Her»mogenis Commentariis.« CASAUBONUS. — Quamquam parum ad id, de quo apud Athenaeum nostrum agitur, facere videtur excursus iste optimi doctissimique viri adversus certaminum singularium levissimis saepe de caussis a privatis hominibus initorum furorem; tamen illius huc transscribendi laborem haud invitus suscepi, quoniam ita semper habui persuasum, ex omni turba perversarum opinionum, quae ad hanc nostram usque aetatem occaecatum vulgo animum miserorum mortalium tenent, nullam esse tam a ratione alienam, nullam tam multis modis tamque turpiter absurdam, quam eam ipsam quae insano isti mori patrocinetur. Sed de tali quodam singularium certaminum genere Athenaeus (ut praedixi) non cogitavit: ac ne Coragi quidem & Dioxippi pugna, quam ex Diodoro huc traxit Casaubonus, in eumdem censum venire debet: fuit enim ea duorum fortium virorum, quorum alter robore, alter etiam arte sua confideret, de palma contentio. Caeterum quod Casaubonus statuit, *peculiare opus edidisse Athenaeum*, quo *exempla collegisset ducum, qui singulari certamine salutem exercituum suorum aut reipublicae redemissent*, in eo cum alios sequaces habuit, tum VOSSIUM DE Historicis Graec. II. 15. At illa quidem sententia (de qua iam in Praefatione ad nostrum Athenaeum pag. VII. not. *k*. obiter dixi) nullo alio nititur fundamento, nisi precaria interpretatione verborum ἐν ἄλλοις εἰρήκαμεν, quibus hoc loco utitur auctor: quae nihil aliud sonant, nisi, *alibi diximus*; nec ita accipienda videntur, quasi dixisset, *in alio opere*, sed, *in alia huius operis parte*. Istam quidem dictionem eadem, qua dico, sententiâ passim usurpatam mihi videor observasse; quamquam locum nullum sigillatim nunc maxime in promtu habeo. Quod si duos priores Athenaei libros integros haberemus, non dubito reperturos nos ibi esse ipsum locum, ad quem nunc nos auctor remittit, quo *de illustribus belli ducibus verba fecerat, qui certamen singulare, ad quod alter alterum provocasset, inierunt*. Sane libro primo, ubi Homericorum heroum instituta moresque enarrantur, (in cuius

libri Epitoma etiam superest mentio, nonnisi obiter qui- a
dem iniecta, I. 9. a. τῆς μονομαχίας *Aiacis cum Hectore*) commodissimus erat locus de illo veterum bellatorum more verba faciendi.

Δίυλλος δ' ὁ Ἀθηναῖος. Ad vulgatum Διΐαλος recte monuit CASAUBONUS: »Noli quaerere quis hic fuerit »*Diyalus:* scribendum enim Δίυλλος. Hic est DIYLLUS, »de cuius *Historiarum libris* dicebamus ad Laërtii librum »V.« — Vide omnino Casaub. ad Laërt. V. 76. Contra apud Nostrum XIII. 593. f. vulgatum Δίυλλος in Δίδυμος mutandum probabiliter censuerunt viri docti.

θάψας τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν ἐν Αἰγαῖς. »*Rex* »*& regina* sunt Aridaeus, Alexandri filius, & eius uxor »Eurydice. Vide, si est operae, Diodorum & Iustinum. »Reges Macedoniae *Aegis* fuisse solitos *sepeliri* etiam Plinius adnotavit.« CASAUB.

AD CAP. XLII.

θέλεις ἀκροάσασθαι. Sic ms. *A.* & *Ep.* ἀκροᾶσθαι b
edd. *Ibid.* οὕτως ᾖσε τὸν βασιλέα. ᾖσε erat editum, i. e. *cecinit.* Sed: »Inepta lectio: ait CASAUB. nam ἧσε »debet scribi: *ita oblectavit & cepit regem.*« — Atqui id ipsum ἧσε exhibet uterque noster codex mstus. conf. XIV. 623. d.

τὸν χρυσὸν ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐξέβαλλον. ἐξέβαλον d
edd. cum *ms. A.* Commodius vero erat imperfectum tempus, quod & dedit ms. *Ep.* & ex coniectura reponendum monuit CORAY. Idem Vir doctus adnotavit, interpretem (ἅμα τοῖς ἄλλοις sic reddentem, *cum ciborum purgamentis*) videri legisse ἅμα σκυβάλοις. Istud graecum vocabulum si in animo habuit Dalecampius, fuerit coniectura docti viri, minime quidem illa aspernanda. Caeterum msto codice non usum esse Dalecampium, iam saepius monuimus. Quod paulo post de *aureo poculo Philippi* narratur, idem rursus infra legitur, VI. 231. b. qui locus cum hoc conferendus.

καὶ τὸν λαχόντα, ἔχοντα δρεπάνιον. Verbum ἔχοντα, e
cum deesset prioribus editionibus, adiecit Casaub. consentientibus mstis. *Ibid.* ὑποτρέχοντος. Sic perspecte corrigi iussit CORAY. Erat autem vetus vitium ἐπιτρέχοντος, quod cum editis tenet codex noster uterque.

AD CAP. XLIII.

f *Ταῦτ' εἰπεῖν εἶχον - - - περὶ ἀρχαίων συμποσίων ἐπιστάμενος.* Perperam *ἐπιστάμενοι* ed. Baſ. & Caſ. Quem errorem quum dein intelligeret CASAUBONUS, monuit in Animadv. »Legendum *ἐπιστάμενος. Haec habui, viri amici & convivae, Graecorum longe principes, dicenda, quae sciem de antiquorum conviviis.* Quia convivarum plerique erant Graeci, propterea eos appellat *τῶν Ἑλλήνων πολὺ πρώτους*: nihil moratus ipſum convivii dominum, civem Romanum. Sed non unus locus eſt, in quo auctoris vel iudicium vel gratiam in textura horum dialogorum deſideres.«

PLATONIS locus exſtat *De Legib. lib. I.* pag. 29 ſq. T. VIII. edit. Bip. ubi loquens inducitur Megillus Lacedaemonius. Pro verbis *οὔτ' ἐν ἄστεσιν ὅσων*, quae e Platone reſtituit editor Baſileenſis, monſtroſe prorſus in ed. Ven. legitur *οὔτενος ἄστεος ὢν*: in *ms. A.* vero, *οὔτ' ἐν ἄστεος ὢν*, ſub quo videndum ne quid aliud lateat. Totum lo-
a cum praetermiſit Epitomator. *Ibid.* *κωμάζοντι* ex Platone tacite adſcivit Caſaub. Perperam *βαδίζοντι* ed. Ven. & Baſ. Sed *κομίζοντι* ms. *A.* quod ex *κωμάζοντι* detortum. *Mox*, *καὶ οὔτ' ἂν* tenent apud Athenaeum edd. & codex mstus, ut apud Platonem: ubi equidem *καὶ οὐδ' ἂν* deſideraveram. Quod autem ſequitur apud Noſtrum, *ῥύσαιτο*, commodius videtur quam quod vulgo apud Platonem legitur, *λύσαιτο*. Sonat enim *λύσασθαι*, *redimere captivum.* Bene haberet *λύσειεν*, in activo, *neque eum dimittat.* Sed *οὔτε τις ῥύσαιτο* hoc ſonat, *neque eſt quisquam qui hunc* (coram iudice) *defendere, & periculo eripere poſſit. Ibid.* *ὥσπερ ἐν ἁμάξαις ἰδον παρ' ὑμιν.* *εἶδον* editur apud Plat. quod perinde eſt. *παρ' ὑμῖν* recte ed. Ven. & ms. *A.* ut apud eumdem Platonem. Perperam *παρ' ἡμῖν* ed. Baſ. & Caſ. 1. quod ipſum etiam Caſaubonus in Animadv. eodem modo, nihil de errore monens, repetiit. Correctus tamen eſt error in ed. Caſ. 2. & 3. Pro *ἐν ἁμάξαις*, vitioſe *ἐν ἀμαιώαις* expreſſum eſt in ed. Baſ. quod Dalecampius *per meſſes* interpretatus eſt; adnotans quidem in ora, apud Platonem *ἁμάξαις* legi. Inde CASAUB. »Cauſſa non erat, cur corruptam librorum Athenaei lectionem *ἐν ἀμώαις*, ſincerae quae apud Platonem ſervata eſt quisquam praeferret. Qui non ignorant quid ſit ἐξ

» ἁμάξης λαλεῖν, *ex plaustro loqui*, de obscuritate loci a » huius conqueri non possunt. Adi Suidam & paroemio» graphos. « — Si Veneram inspicere editionem vel Dalecampius vel Casaubonus voluisset, in ea etiam ipsa veram scripturam reperturi fuerant. Suidam vide in Ἐξ ἁμάξης: & Schol. ad Aristoph. Plut. 1015.

AD CAP. XLIV.

Ἀλλ' ὡς ὄφελον. Ex toto hoc capite Epitomator nonnisi pauca verba excerpsit. Pro Μᾶλλον ὤφελον, quod erat editum, ἄλλως ὤφελον ex ms. *A*. citatur: ubi pro ἄλλως haud dubie Ἀλλ' ὡς oportuit. Qui vocem Μᾶλλον hoc loco primus invexit, immemor is fuerat vulgatissimi apud quoslibet Graecos scriptores usus, cum verbis *volendi*, *cupiendi*, *optandi*, ante particulam ἤ comparativum μᾶλλον omittendi, a quovis Graeci sermonis non prorsus ignaro facile subintelligendum: cuius ellipseos paulo post aliud exemplum habemus in Antiphanis vs. 3. hac ipsa pag. lit. d. Sed & ὤφελον in vulgata scriptura utique vitiosum erat: nam aut Ἀλλ' ὡς ὤφελες -- διαφθαρῆναι oportebat, aut Ἀλλ' ὡς ὄφελον -- διεφθάρης, ut adverbii vice fungeretur vox ὄφελον. Vide Thomam Magist. pag. 665. Etymol. pag. 643, 47. & Scholiasten in Sophocl. Aiac. 1211. laudatum Wetstenio ad 1 Corinth. 4, 8. Idem error, quem h. l. librarius erravit noster, ὤφελον pro ὄφελον ponens, in duobus vetustis Novi Testamenti codicibus obtinuit 1 Cor. 4, 8. & in pluribus item aliis codicibus in Epist. ad Galat. c. 5, 12. Quod si in his, quae mox sequuntur, editorum librorum spectes lectionem, prima quidem specie facile tibi persuadeas, probum esse ὤφελον, sed διεφθάρην, quod ibi vulgo legitur, ex διαφθαρῆναι esse corruptum. Sin διεφθάρην tenuisses, rursus ὤφελον in ὄφελον foret mutandum. Sed, utrum secutus fueris, mirum debebat videri, *optare Cynulcum, se ipsum suspendio periisse*. Quanto erat probabilius, hominem iratum ei ex convivis, qui longa sua disputatione moram coenae iniecerat, hoc dicentem induci ab auctore nostro: *Mallem tu in Thracico illo ludo, de quo modo narrabas, suspendio vitam finiisses, quam* &c. Verumtamen, quae in editis vulgo sequuntur, eam speciem habebant, ut cum superiori sententia haud ita male conve-

a nire viderentur: nempe, *Malim in Thracico illo ludo* (suspendio) *periissem, quam hic apud vos* (fame) *perire.* Sed primum vide, quam parum graece haec ipsa postrema sententia vulgo expressa sit, ubi sic legitur: Μᾶλλον ὤφελον - - - διεφθάρην, ἢ τῇδε παρ' ὑμᾶς, ὥσπερ νηστείαν ἄγοντας, καὶ περιμένοντας &c. Quae barbarica sermonis structura merito mireris quod doctissimum Casaubonum non adverterit, qui totum istum locum absque animadversione praetermisit. At notum quidem cuivis tironi est, oportuisse saltem παρ' ὑμῖν, tum ἄγουσι, & περιμένουσι. Deinde autem, verum si quaeris, tota ista lectio, διεφθάρην ἢ τῇδε παρ' ὑμᾶς, nihil est aliud, nisi coniectura parum felix, qua sive recentior aliquis librarius, sive primus Athenaei editor, incrustare conatus est vulnus, quo veteres membranae h. l. laborabant: quod vulnus mihi longe diversa ratione, & ea quidem expeditissima, sanari posse deberique visum erat. Nam in membranarum scriptura, διεφθάρησαν. ἔτεινες γὰρ ἡμᾶς, quantumvis monstrosam prae se speciem illa ferat, perspicue haec ipsa, quae edidimus, verba continentur, διεφθάρης. ἀνέτεινες (sive ἀνέτεινας malis) γὰρ ἡμᾶς &c. Videtur autem verbo ἀνατείνειν, quod proprie *extendere* significat, (cf. Lexic. Polyb. in hoc verbo, num. 1.) haec vis hoc loco inesse, *morando & extendendo tempus cruciare & enecare* aliquem. Sic ἀναβάλλειν, ex eadem praepositione ἀνὰ compositum verbum, *differre, in aliud tempus reiicere*, significat; verbo vero παρατείνειν, cuius primaria significatio non multum a notione verbi ἀνατείνειν abest, inest notio *cruciandi, vexandi;* ut ad III. 96. c. Animadv. T. II. p. 145. observavimus. confer Casaub. ad Nostrum IV. 157. c. Et commodius h. l. videri potuerat verbum παρατείνειν, quod ἀπολλύειν & ἐπὶ πλέον παρελκύειν exponitur a Timaeo in Lexic. Plat. & sigillatim etiam usurpatur de *fame*, λιμῷ παρατείνεσθαι, *fame cruciari*, ut docent exempla ibi a Ruhnkenio prolata, cui adiici poterat Xenoph. Cyrop. I. 3, 11. Sed quoniam ἀνατείνειν etiam *in altum tollere* significat; fortasse consulto adhibitum verbum est, quod simul etiam ad *suspendium* quodammodo referri posset: cui simile est aliquatenus id quod in latina versione posui, *suspensum tenere.*

ὥσπερ νηστείαν ἄγοντας, καὶ περιμένοντας τὸ ἀνατέλ-
b *λον ἄστρον, οὗ φασι μὴ φανέντας οἱ τὴν χρηστὴν ταύτην*

φιλοσοφίαν εὑρόντες νόμιμον εἶναι μηδενὸς γεύεσθαι. » Car- b
» pit Deipnosophista religionem aliquam, quae tempori-
» bus illis recens erat introducta: nam illa verba, *οἱ τὴν*
» *χρηστὴν ταύτην φιλοσοφίαν εὑρόντες*, de *primis auctori-*
» *bus novae religionis* accipi debent. An ad ritus supersti-
» tionis Isiacae respiciebat? Nam certum est, eorum sa-
» crorum mystas magnam castimoniam prae se tulisse,
» saepeque ieiunasse. Ego non dubito, hominem Aegy-
» ptium aliud potius spectasse, & *τὴν χρηστὴν ταύτην φι-*
» *λοσοφίαν* ironice appellasse *religionem Iudaeorum aut Chri-*
» *stianorum*. Nam quod ait, *nefas grande habitum esse, ante*
» *ortum stellae ieiunium solvere*, purus putus est Iudaicus ri-
» tus. Hieronymus, adversus Iovinianum libro secundo:
» *Petrus Apostolus non exspectans stellam more Iudaico, sed*
» *hora sexta in solarium pransurus ascendit.* Idem postea ser-
» vatum a Christianis: quorum notae sunt stationes, xe-
» rophagiae, & crebra ieiunia. Non omnia autem ieiunia
» eodem tempore frangebant. Utplurimum sub initium no-
» ctis corpori procurando operam dabant. Expectabant
» igitur *Vesperuginis exortum*, &, ut ait Athenaeus, *τὸ*
» *ἀνατέλλον ἄστρον*. Hic erat illis *καιρὸς νόμιμος ἀπονη-*
» *στισμοῦ*. Multi scriptores id tempus *horam nonam* vo-
» cant. Prudentius: *Ieiunamus*; ait: *recuso potum: nondum*
» *nona diem resignat hora.* Cassianus, Collat. II. cap. 26.
» *Hora nona refectionis tempus indultum est.* - - - Quod au-
» tem *φιλοσοφίαν* interpretamur *religionem*, non mirabi-
» tur qui Graecos patres legerit; ubi passim Christiana
» pietas ita appellatur. Exempla sunt apud S. Chrysosto-
» mum singulis paginis. Unum afferam non dissimilis sen-
» tentiae, ex Homil. XIII. in Epistolam ad Romanos: *ὁ*
» *νενεκρωμένος τούτοις πενίᾳ συζῶν καὶ νηστείᾳ καὶ τῇ λοι-*
» *πῇ σκληραγωγίᾳ τε καὶ φιλοσοφίᾳ, ἐν ἑσπέρᾳ τῆς ἀναγ-*
» *καίας μεταλαμβανέτω τροφῆς μόνον.* Eidem, *ὁ διὰ πί-*
» *στεως φιλοσοφῶν* usitata est hominis Christiani periphra-
» sis.« CASAUBONUS. — Non de Christianorum aut Iu-
daeorum ieiunio, sed de simili quodam apud Ethnicos
more agi, contendit SPANHEMIUS ad Callim. Hymn. in
Cer. vs. 6. nihil tamen adferens, quod ad illustrandum
hunc locum faciat. In simili apud Nostrum loco, lib. VII.
pag. 307. f. perspicue respicitur atque etiam nominatim
designatur illud *ieiunium* quod tertio Thesmophoriorum
die agebant mulieres Athenienses: sed de illo quidem ie-

b iunio hic non agi satis adparet. Facile equidem crederem, respici sectam aliquam philosophorum, ex Neopythagoricorum schola, singularem quamdam morum tristitiam & disciplinae severitatem profitentium. Vocabulum *ἄστρον* sigillatim pro *canis stella* usurpatum vidimus I. 22. f. sed hoc loco intelligendum *hesperum* vix dubitari potest.

DIPHILI *versus*, Κεστρεὺς ἂν &c. simul cum alio, qui apud poëtam proxime praecesserat, repetitur infra, VII. 307. f. & 308. a. ubi de *mugile* pisce ex professo agitur. Ibi etiam (pag. 307. c.) originem proverbii *κεστρεὺς νηστεύει* expositam reperies. Sequitur HOMERI *versus*, Οὐ μὲν γάρ τι χέρειον &c. ex Odyss. ρ'. 176. In ARISTO-
c PHANIS ex *Cocalo vers.* 2. vulgatam scripturam, *ἡνίκα καὶ τοὺς νεωτέρους*, ob metri rationem nullo pacto ferri posse perspecte monuit BRUNCK, in Aristoph. Fragm. p. 252. cuius emendationem *ὁπηνίκα τοὺς* adoptare non dubitavi.

ἐνθάδε πάντα ὥσπερ τοὺς πυρέσσοντας περιφερόμενα ὁρᾷν.
» Libro nono: [IX. 387. e.] *τοσαῦτά σοι περὶ τῶν φα-*
» *σιανικῶν ὀρνίθων ἔχω λέγειν, οὓς ἐγὼ διὰ σὲ ὥσπερ οἱ πυ-*
» *ρέσσοντες περιφερομένους εἶδον.* Iocus est in verbi *περι-*
» *φέρεσθαι* varia significatione. Convivae qui loquuntur
» interea dum funus fit prandio, cibis non fruuntur nisi
» oculis, dum eos vident *circumferri*, ut erat veterum
» consuetudo. Hoc ipsum accidit febricitantibus *ἀποσί-*
» *τοις*, quibus utplurimum simul admoventur & amoven-
» tur fercula, fastidiente cibos stomacho. Sed & morbi
» genus est, *σκοτόδινος* vel *σκότωμα* dicti, Latinis *verti-*
» *go*: quo laborantes omnia cernunt se moventia & ro-
» tantia. Eo allusum ab auctore. Simile est libro sexto,
» [VI. 245. f.] de parasito, cui contigerat aliquoties, ci-
» bum qui de more circumferebatur, oculis tantum parti-
» cipare: Πτολεμαῖε, inquit, *πότερον ἐγὼ μεθύω, ἢ δοκεῖ*
» *μοι ταῦτα περιφέρεσθαι;* « CASAUBONUS. — Mihi nec hoc loco, in quo versamur, nec altero huic parallelo, IX. 387. e. (cum quo conf. pag. 386. e.) ad istam verbi *περιφέρεσθαι* ambiguitatem, quam dicit vir doctus, adludi visum erat. Qui febri laborat, is in accessuum intervallo, coenae interesse potest, atque etiam adpetentià ciborum saepe non caret: sed plurimas e lancibus, quae circumferuntur, nonnisi oculis usurpare cogitur; cibos, quae illis continentur, gustare ei non licet.

Quae ſequuntur, in hunc modum edita legebantur, c
ut poſt verba, *μετέωρον αὐτὸν παραναστήσας ἔφη*, omiſſo & poëtae & fabulae nomine, ſtatim ponerentur ipſi verſus, *Ὄμνυμι δ' ὑμῖν, ἄνδρες, αὐτὸν τὸν θεὸν, ἐξ οὗ τὸ μεθύειν* &c. Eo ſpectat adnotatio CASAUBONI: » Non » indicantur, cuius ſint hi verſus: quod docet nos inte» grior ex libris melioribus lectio. Scribe: *Ὄμνυμι δ' ὑμῖν,* » *ἄνδρες, κατὰ τὸν ἡδὺν Ἀντιφάνη, ὃς ἐν τῇ Παρεκδιδο*» *μένῃ ἔφη, αὐτὸν τὸν θεόν.* « — Iſtud ſupplementum Caſaubonus cum in aliis, puto, Excerptis ex msstis Italicis repererat, tum in collatione Aegiana; quae totidem verbis illud exhibebat, non (ut Villebrunius indicare videtur, T. II. verſionis Gallicae pag. 99.) omiſſo dramatis titulo. In noſtris vero membranis *A*. non modo eadem leguntur verba, verum etiam ita, ut nos edidimus, bis poſita ſunt iſta, *Ὄμνυμι δ' ὑμῖν, ἄνδρες*. Ex quo etiam plane adparet, quid ſit quod alios dein librarios deceperit, ut ſimul cum iſtis reliqua verba *τὸν ἡδὺν* &c. praetermitterent. Inſeruit ANTIPHANIS *verſus* Excerptis ſuis Grotius, pag. 620 ſq. Pro mendoſo *ὑμῖν*, quod *vſ*. 3. d
cum editis tenent etiam veteres membranae, recte monuit CASAUBONUS: » Omnino ſcribendum, *ἦ μὴν* ἐλ. Quis » non agnoſcit uſitatiſſimam Graecorum in iureiurando » formulam, *ὄμνυμι ἦ μήν*. Deeſt autem *μᾶλλον*, ut paſ» ſim apud Graecos & Latinos. «

AD CAP. XLV.

Πλεονάζων ἐν ταῖς προσφωνήσεσι πρός σε περὶ τῶν ἐπιφανῶν κλήσεων, ἀγωνιῶ μή ποτε εἰς πληθώρας ἐμπεσὼν &c. » *Cum multus ſim in te appellando, exponendisque tibi convi*» *viis illuſtribus ad quae fuerim vocatus, vereri ſubit ne in ple*» *nitudinem incidas, & de me queraris. Ideo viſum, coenae te* » *facere participem, apud Cebetem Cyzicenum coenatae. Sed* » *priusquam ad has epulas redeas, potionem bibe ex hyſſopo.* » In explicandis auctoribus, ibi plurimum ſaepe moleſtiae, » ubi minimum utilitatis: ſicut fere accidit, quoties per » iocum aliquid dicitur. Tale eſt epiſtolae huius princi» pium: cuius ne unum quidem verbum recte interpre» tes ſunt interpretati. Senſus is eſt quem expreſſimus. » Intelligendum autem eſt, *Parmeniſcum* eiusdem argumen» ti literas ſaepius [ad Molpidem] ſcripſiſſe, quibus ſplen-

» didas coenas ei describebat : sicut solitos facere mutuis
» epistolis Lynceum & Durim non semel narratur Athe-
» naeo. Hoc plane erat quod aiunt Graeci ἑστιᾷν λόγοις,
» & *comedendos sermones* (ut Plautus loquitur) *dare*. Ideo
» scribit Parmeniscus, *vereri se ne ex huiusmodi epulis ple-*
» *thoram Molpis contraxerit, & stomachi fastidium* : quo ut
» illum liberet, velle se ait convivium ei narrare non
» multae lautitiae, sed multi ioci. Postrema verba obscu-
e » ra sunt, προπιὼν δ' ὑσσώπου τὴν ὥραν ἐπάναγε ἐπὶ τὴν
» ἑστίασιν. Distinctione tollitur obscuritas, προπιὼν δ'
» ὑσσώπου, τὴν ὥραν ἐπάναγε ἐπὶ τὴν ἑστ. *sed ubi hause-*
» *ris aquam ex hyssopo, mature ad has dapes redi.* πιεῖν ὑσ-
» σώπου, ut φαγεῖν ἄρτου : *aquam* intelligo *ubi maceratum*
» *fuerit hyssopum*. Calida ea herba est, neque inutilis lan-
» guenti stomacho. τὴν ὥραν, pro ἐν ὥρᾳ, de quo ante
» [ad pag. 142. c.] dictum satis. « CASAUBONUS. — τὴν
ὥραν, prorsus ut ἐν ὥρᾳ, *mature*, *iusto tempore*; praesertim
ubi de *coenae tempore* agitur. Sic usurpavit Lucian. in
Somnio s. Gallo, cap. 7. T. VI. ed. Bipont. pag. 300.
& in Navigio s. Votis, c. 22. T. VIII. p. 175. πληθώραν
dixit Parmeniscus fere quemadmodum nos *cruditatem* di-
ceremus; vernaculo sermone, *une indigestion*. Itaque *hys-*
sopi decoctum commendat, quod nimirum purgandi vim
habet, ut docet Dioscorid. III. 27. Est porro familiare
admodum Graecis, ut verba ea quae de cibo & epulis
proprie usurpantur, ad animi oblectationem transferant.
Sic non modo dictionem ἑστιᾷν λόγοις, de qua mo-
nuit Casaubonus, frequentabant, sed εὐωχεῖν & εὐωχεῖ-
σθαι λόγων vel λόγοις, & id genus alia, ut observa-
vit idem vir doctus ad Theophr. cap. 8. περὶ Λογοποιΐας
pag. 208.

κύνουλκον. Vide Animadv. T. I. pag. 15. *Ibid.* τῶν μὲν ἐγκωμιαζόντων τὸ ἀπὸ τῆς Λέρνης. Conf. Spanhem. ad Callim. pag. 658. *Ibid.* τὸ ἀπὸ τῆς Πειρήνης. » Haec » aqua, ut libro secundo proditur, omnium in Graecia » aquarum levissima. « CASAUB. — Vide II. 43. b. *Ibid.* κατὰ Φιλόξενον εἶπεν, τὸ κατὰ χειρῶν. Optimam aquam illam dicit, *quae manibus infunditur*, nempe *postquam bene coenaveris*. Vide lib. IX. p. 408 sqq. Quod vero κατὰ Φιλόξενον dicit, non iam memini idem plane dictum tribui Philoxeno : sed *aquae* κατὰ χειρῶν *post coenam* datae meminit Philoxenus apud Nostrum IV. 147. e. & IX. 409. e. Da-

batur vero etiam *aqua* κατὰ χειρὸς vel κατὰ χειρῶν pro- e
xime *ante coenam*. II. 60. a. IV. 408. f.

καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν (φακῆν,) ἡ δ᾽ ἐπεισρέει. »Senarius ex aliquo Tragico sumptus, qui in proverbium »abiit. Arrianus, in Euxini Periplo: ὡς ἐπεισρεῖν ἡμῖν »ἑκατέρωθεν ἀφθόνως τοῦ ὕδατος, τοῦτο δὴ τὸ τραγικὸν, »καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ᾽ ἐπεισρέει.« CASAUBONUS. — In Proverbiis retulit Zenobius Centur. I. num. 75. Vocem φακῆν parentheseos signis intercepi, ut extra versum positam. Qui proxime sequitur versus,

Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ᾽ ὃς αἴτιος φακῶν, f

ex Euripidis Medea vs. 332. desumtus, una mutata litera, cum ibi κακῶν loco φακῶν legatur; quod iam olim Paul. Leopardus adnotavit, Emendat. lib. VI. cap. 12. Haud dubie pariter iste, Φακὸς σε δαίμων &c. (ut idem Leopardus coniectaverat) ex Euripideo aliquo, frigidiuscule quidem utique, expressus est, cum Κακὸς δαίμων & κακὴ τύχη dixisset poëta.

Ἐμοὶ δὲ. Exspectasses, Ἐγὼ δὲ, scilicet ἀνεβόησα. Sed refertur dativus ἐμοὶ ad verbum ἦν, quod primo DIPHILI versu, qui sequitur, continetur. Et ἐμοὶ ἦν nunc idem valet ac *mihi videbatur*, quod quidem ironice dici adparet. *Duo priores versus* in edd. sic scripti legebantur:

Τὸ δειπνάριον ἀνθηρὸν, γλαφυρὸν ἦν σφόδρα
φακῆς κατ᾽ ἄνδρα τρύβλιον μεστὸν μέγα.

Quorum in posteriore nil mutant libri, nec est quidquam quod mutatum velis. In priore, illud statim dubitationem movere poterat, quod ita distincta sunt verba, ut ista, γλαφυρὸν ἦν σφόδρα, non ad praecedentia, sed ad sequentia referantur: quod in ed. Ven. etiam magis signate indicatur, interposito *puncto post* ἀνθηρόν. Sed, quod gravius est, ipsam verborum scripturam editam non ferebat metri ratio; nisi quartum pedem dactylum esse vellemus, quem in illa sede non admittere aiunt iambicum systema. Codices mssti, quod ad verborum distinctionem spectat, nil adiuvant: ex ms. *A.* nulla ab ed. Cas. discessio enotata est: in ms. *Ep.* vero nec post ἀνθηρὸν, nec post σφόδρα distinguitur oratio. Ipse vero versus in ms. *A.* sic scribitur:

Τὸ δειπνάριον ἦν ἀνθηρὸν, γλαφυρὸν σφόδρα:

in ms. *Ep.* autem, omisso τὸ articulo,

Δειπνάριον ἦν ἀνθηρὸν, γλαφυρὸν σφόδρα.

Quarum ſcripturarum neutra ad metri legem exacta eſt: ſed minus peccat poſterior, quam ita adoptavi, ut ante γλαφυρὸν verbum ἦν ex coniectura (cuius veritatem quidem praeſtare non auſim) repeterem.

a Ad *Verſ.* 3 *& ſequentes*, Πρώτιστον οὐκ ἀνθηρὸν ἐπὶ ταύτῃ φέρων, *&c.* cum nullae perſonarum vices vulgo notatae eſſent, haec eſt CASAUBONI Animadverſio: » Haec » & ſequentia obſcuriſſima ſunt. Ut ea illuſtremus, ante » omnia ſciendum, his verſibus duos loquentes introduci. » Alter, parum aſſuetus ſplendidioris vitae lautitiis, con» vivium neſcio quod deſcribens, *pro magnis delitiis* nar» rat *fuiſſe cuique appoſitum lentis* τρυβλίον. Atque hoc ille » vocavit primo verſu δειπνάριον ἀνθηρόν. Quod cum huic » non probaretur, interfatur, & ait, Πρώτιστον οὐκ ἀνθη» ρόν. *Hoc, quod primum recenſuiſti, ſplendidum non eſt.* Per» git alter in narratione inſtituta. Itaque ſequentia ita di» ſtingues:

» B. Πρώτιστον οὐκ ἀνθηρόν. A. Ἐπὶ ταύτῃ φέρων
» εἰς τὸ μέσον ἐπεχόρευσε σαπέρδης μέγας,
» ὑπό τι δυσώδης.

» *Poſt lenticulam proſiliit in medium ſaperda magnus.* φέρων » vacat prorſus, ut ſaepiſſime. [vide Viger. de Idiotiſm. » Cap. VI. ſect. 2. reg. 5.] De illo dicendi genere, ὑπό τι » δυσώδης, ſatis dictum eſt ad primum Suetonii. [ad » Sueton. Iul. Caeſ. cap. 41. Nempe ὑπό τι, *aliquatenus*, » *quodammodo*, *nonnihil.*] Poſterius hemiſtichium verſiculi » huius non poſſum corrigere. ἀνθίαν piſcem intelligo. « — Verbum ἐπεχόρευσε, quod *Verſ.* 4. legitur, ſimillimo modo poſitum vidimus lib. II. 55. d. *Saperda*, idem piſcis eſt qui aliàs *coracinus*, VII. 308. f. qui ſale conditus e Ponto adferebatur: parum delicatus cibus, ut docet Archeſtratus apud Noſtrum, III. 117. a. Poſterius hemiſtichium *verſus quinti* cum *verſ.* 6. omiſit Epitomator. Quo loco, cum certi nihil haberem, hariolando quid maxime probabile videretur tentavi. *Sexto verſu*, qui ſic vulgo edebatur,

ὃν πολλὰ ταῖς κίχλαις ἤδη λέγειν.

facile intelligebatur, verbum intercidiſſe. Id verbum vel κλαίειν poterat eſſe, ut III. 117. a. vel χαίρειν, quod ſupplevit CASAUB. in Animadv. ſic ſcribens: » Re» ſtituo pedem qui deeſt manifeſto:

πῶς πολλὰ χαίρειν ταῖς κίχλαις ἤδη λέγειν. «

Utro ex his verbis usus sit poëta, eo aegrius definias, a quo minus certo de sententiae summa constat. Caeterum ea est Graeci sermonis mira proprietas, ut in his ipsis dictionibus κλαίειν σοι λέγω & χαίρειν λέγω, haud multum diversam faciant sententiam duo verba, quorum primitiva vis e diametro sibi opposita esse videatur. Quodsi, in eodem hoc versu, λέγειν esset veterum membranarum scriptura, utique prima vocula ὃν cum Casaubono in ὡς mutanda videri debebat. Sed λέγεις, quod est in membranis, ὃς pro ὃν clamare mihi visum erat. Quid de οὗτος ἥρος ἀνθίαν (*vers.* 5.) faceret, nescire se, ingenue professus est Casaubonus. Mihi, pro ἀνθίαν oportuisse ἀνθίας in recto casu, cum verba proxime praecedentia, tum ea quae proximo versu sequuntur, de quibus modo dixi, declarare videbantur. In ἥρος vero latuisse ἱερὸς, intelligi videbatur ex VII. 282. c. ubi ex Aristotelis Hist. Anim. IX. 37. docet Noster, ἀνθίαν piscem, ἱερὸν ἰχθὺν a nonnullis appellari. Iam, quae sit summa sententiae, istis verbis comprehensae, diversas in partes poterit disceptari: equidem conie̊ceram, dicentem haec rursus induci alteram personam *B.* esseque ironice dicta, cum respectu ad opinionem quae de *Anthia pisce* vulgata erat, ubi ille esset, non reperiri feram. Sic sententia fere fuerit huiusmodi: *Nempe hic sacer piscis erat, qui omnem aliam feram procul abesse iusserat: quare nil mirum, nec turdos* (sive *pisces* hos intelligas, sive *aves*) *nec aliud ullum e venatione obsonium adfuisse.* Si quid certius ab alio adferatur, lubens accipiam.

ἡ Θεατροτορύνη Μέλισσα. »*Theatrotoryne*, *theatrorum co*»*chlear* vel *tudicula*: quod in theatris tam frequens esset, »quam in olla cochlear.« DALECHAMP. — *La danseuse de theatre* interpretatur VILLEBR. — Videtur significare, *quae inconcinno motu & magno strepitu quatere magis terram sciret, quam commode sciteque saltare. Ibid.* ἡ κυνάμυια. Vide III. 126. a. & ibi not.

ἄνδρες γενειοσυλλεκτάδαι. Aliâs πώγωνα βαθὺν τρέφων, aut πώγωνα vel γένειον βαθὺ καθειμένος, dicitur *promissam barbam gerens.* Hoc loco nescio an γενειοσυλλεκτάδαι dicantur, qui adeo vastam spissamque barbam alunt, ut *colligare* eam aut *in nodos colligere* opus habeant. Vide III. 98. a. & Animadv. T. II. p. 161 sub fin. Eodemque spectare videtur illud σακκογενειοτρόφοι, IV. 162. a.

b *ἢ καθάπερ ὁ πρόγονος ὑμῶν Μελέαγρος ὁ Γαδαρεύς.* ἢ gravi accentu vulgo notabatur, quod etiam in ms. *Ep.* factum video. At, cum sit h. l. *interrogativa* particula, ἦ circumflexo accentu scribendum putavi. De MELEAGRO, *Gadareno*, *Cynico*, qui idem primus Anthologiae Graecae conditor fuisse existimatur, conf. Nostrum XI. 502. c. d. tum Strab. XVI. 759. b. & instar omnium consule quae docte disputavit IACOBS in Prolegom. ad Animadv. in Anthol. pag. 36 sqq. *Ibid.* *τὸν Ὅμηρον, Σύρον ὄντα τὸ γένος* &c. » Syros abstinuisse piscibus, & eius rei caussam, docemur libro VIII. [pag. 346. c. d.] At *Homerum fuisse Syrum*, tam verum est, quam fuisse Indum, aut, quod multi tamen crediderunt, Aegyptium. Clemens Alex. *Ὅμηρον οἱ πλεῖστοι Αἰγύπτιον φαίνουσι.* « CASAUB. — At, per iocum id statuisse Meleagrum, intelligi debet. Athenaei hunc locum respexit Eustath. ad Iliad. λ'. pag. 814, 40. *Ibid.* *δαψιλείας πολλῆς οὔσης κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον.* Conf. Nostrum I. 9. d. e. & Platon. de Rep. lib. III. pag. 210. ed. Massey.

ἢ μόνον ἀνέγνωτε σύγγραμμα αὐτοῦ τὸ περιέχον Λεκίθου καὶ Φακῆς σύγκρισιν; Recte *σύγγραμμα* ms. *Ep.* cum edd. Perperam *συγγράμματα* ms. *A.* qui tamen mox singularem *τὸ* tenet. » Dalecamp. emendat *ληκύθου*: male. Vertit autem, *oleariae trullae*: etiam hoc male. Vocat *σύγγραμμα*, quod fuit poëmation ioculare. Poëta eo carmine *lentem cum piso contenderat.* Eustathius sexto in Odysseam commentario: [ad Od. ν'. pag. 275, 8.] *Εἰς ὄσπριον φακῆν γράψαι λέγεται Ὅμηρος, ἐκθέμενος λεκίθου καὶ φακῆς σύγκρισιν. λεκίθου δὲ, δηλονότι οὐ τοῦ ἐν τοῖς ᾠοῖς, ἀλλὰ ὀσπρίου κροκοειδοῦς· ὅπερ ἀρσενικῶς καλεῖται ὁ λέκιθος.* Haec ille. « CASAUBONUS. — Scriptum istud ludicrum, vir doctus cum Eustathio ad *Homerum* auctorem videtur retulisse. At minus diligenter Athenaeum, ex quo ista hausit, inspexerat Eustathius: (nam h. l. Epitome, qua ille usus est, nihil ab opere pleniore discedit:) nec enim *Homerus*, sed satis perspicue *Meleager*, *Cynicus*, hic statuitur scriptionis illius auctor. Nec vero a quoquam alio scriptore Homerus auctor illius libelli perhibetur.

συμβουλεύσαιμ' ἂν ὑμῖν, κατὰ τὸν Σωκρατικὸν Ἀντι-
c *σθένην, ἐξάγειν ἑαυτοὺς τοῦ βίου, τοιαῦτα σιτουμένους.*
Suadere vobis velim, secundum Socraticum Antisthenem, ut e

vita vos educatis, tali victus ratione utentes. Quo pacto, c
quae ista dicens inducitur mulier, auctoritatem *Antisthenis Socratici* potuerit invocare, difficile dictu. Sane tale monitum, ut vita excedere malimus, quam tenui victu esse contenti, & a reliquis Antisthenis praeceptis prorsus abhorret, & exemplo minime convenit, quod ipse praeivisse perhibetur; ut qui & temperantiae laude excelluit, & morbo mortuus est, non sponte vitam finivit, & in ipso extremo morbo, & gravibus quoque doloribus, paene nimis etiam φιλόζωος fuisse visus erat: teste Laërt. VI. 18. Itaque suspicari licebat, Ἀρίστιππον pro Ἀντισθένην scriptum oportuisse: nam *Aristippo* certe hoc conveniebat, ut paupertati & omnino tenui ac miserae vitae mortem praeferendam censeret. conf. Laërt. II. 94 sq. Sed, quum consentaneum sit ut ironice intelligamus illud dictum, vide ne respiciens *Nicium* illud Antisthenis responsum, quod a Laërtio VI. 5. refertur, *Beatissimum esse homini, si, felix cum sit, moriatur*, hoc fortasse dixerit ridens: *Vos cum tam sitis felices fortunatique, qui adeo splendida delicataque coena fruamini, nihil melius facere possitis, nisi ut iam vita egrediamini: nam, secundum* vestrae scholae parentem *Antisthenem Socraticum, nihil beatius vobis accidere potest, quam ut adeo felices moriamini.*

ὁ Καρνεῖος ἔφη. Κάρνειος hoc loco habent edd. sed Καρνεῖος dedit codex noster uterque, cum circumflexo in penultima, sicuti supra. Ridenti mulieri graviter & serio respondens inducitur bonus philosophus.

ἐνδεδέσθαι τῷ σώματι καὶ τῷ δεῦρο [τῷ τῇδε ms. *Ep.*] βίῳ τὰς ἁπάντων ψυχάς. » Haec veterum multorum phi» losophorum sententia: animam quasi in ergastulo con» tineri in hoc corpore: ideo δέμας illud dici, & *vitam* » βίον, quasi βίαν. Themistius: Τοῦτο γὰρ δέμας καλοῦ» σιν, ὡς δεδεμένης ὑπ' αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα παρὰ » φύσιν· οὐδὲν γὰρ, ἐν ᾧ πέφυκεν εἶναι, κατέχεται βίᾳ· » καὶ τὸ δεδέσθαι τήν τε βίαν ταύτην παραγαγόντες ὠνό» μασαν βίον, ὥσπερ οἶμαι τὴν ἑσπέραν Ὅμηρος ἕσπερον » &c. « CASAUB. *Ibid.* τὸν Θεὸν recte codex uterque; quod & e suis codd. commendavit Casaub. Perperam τὴν Θεὸν edd.

διὸ πάντας εὐλαβουμένους τὴν τῶν κυρίων ἀνάτασιν, φοβεῖσθαι τοῦ ζῆν ἑκόντες ἐκβῆναι. [ἐκστῆσαι ms. *Ep.*] Cum ἀνάστασιν vulgo legeretur, monuit in Animadver-

c ſionibus Casaubonus: »Egregie emendamus hunc lo-
»cum, in quo viri docti οὐδὲν ὑγιές. Legendum, literu-
»lâ unâ detractâ, ἀνάτασιν: id eſt: *Propterea omnes, qui*
»*Deorum, in quorum poteſtate ſunt, minas verentur, timere*
»*vita exire ſponte ſua.* οἱ κύριοι ſunt *Dii*; qui & κρείσσονες di-
»ci ſolent. Sic ſtatim, μετὰ τῆς τῶν κυρίων γίνεσθαι γνώμης,
»*accidere ex Deorum ſententia.*« [οἱ κύριοι, ſunt *ſupremi Dii*;
Deus: οἱ κρείσσοντες, *Naturae quaevis hominibus ſuperiores*;
Superi.] »Ἀνάτασις, eſt *comminatio*, & ἡ μετὰ πικρίας
»ἀπειλὴ, ut Graeci interpretantur. [vide Suidam.] Pro-
»prie ſignificat, *baculum attollere*, qui eſt *minitantium* ge-
»ſtus. Philo Iudaeus, in Commentariolo Ὅτι πᾶς σπου-
»δαῖος ἐλεύθερος: Ἐπανατάσεως δὲ καὶ ἀπειλῶν, ἃς σοφοῖς
»ἀνδράσιν ἐπανατείνονται καὶ ἀπειλοῦσί τινες, ἥκιστα φρον-
»τιστέον. In editione magni Turnebi leges, ἐπαναστα-
»σεως, eodem atque hic errore. Sopater vel Marcellinus in
»Hermogenem: Ὁ τῷ πένητι πλούσιος ἐπανατεινάμενος
»τὰς χεῖρας, καὶ κρινόμενος ὕβρεως, ἀρνήσεται ὡς οὐχ
»ὑβρίζων τοῦτο ἐποίησε. Syrianus in eâdem ſententiâ di-
»xit, τὰς χεῖρας ὥσπερ οἰκέτῃ προσάγειν. Adiiciamus il-
»lud quoque animi cauſſa. Sicut ἀνατείνειν eſt *minari*:
[at, non ἀνατείνειν, ſed ἀνατείνασθαι, *minari* ſonat.]
»ita παρατείνειν eſt *cruciare*. Proprie *extenſionem* id ver-
»bum ſignificat: quia autem tormentis corpora exten-
»duntur, παρατείνειν ſolet accipi ſimpliciter pro *torquere*
»aut quoquo modo *cruciare*. Sic accipiendum moneo in
»hoc loco Xenophontis, qui tot viros doctos exercitos
»habuit fruſtra, Παιδείας libro primo, [cap. 3. ſect. 11.
»ed. Zeun.] ἕως παρατείναιμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ
»παρατείνει ἀπὸ σοῦ κωλύων: vertendum, *donec hunc ego*
»*ita excruciem, ut ipſe me cruciat, ab aditu ad te prohibens.*
»Graeci Grammatici in ſimilibus locis exponunt ἐπιτρί-
»βειν, quod verbum ſignificat *vexationem* & *cruciatum.*«
— De verbo παρατείνειν conferri poſſunt, quae paulo
ante ad IV. 156. a. monuimus. Vocabulum ἀνάτασις,
minae, comminatio, cum ἀνάστασις perperam commuta-
tum in Polybii codicibus olim obſervavimus, lib. IV. 4,
7. Dictionem μετὰ ἀνατάσεως καὶ ἀπειλῆς habes etiam
in Epicteti Fragmentis num. 71. noſtrae edit.

d *μόνον τε τὸν ἐν τῷ γήρᾳ θάνατον ἀσπασίως προσίε-
σθαι.* Verba iſta omiſit Epitomator: vulgatum vero
πρεΐεσθαι tenet ms. *A*. Quod non ferendum eſſe

perſpecte CASAUBONUS vidit: » Lego, inquit, *προσίεσθαι*, *lubenter admittere*, *probare.* « Quod non dubitavi quin in contextum reciperem. *Ibid.* ἀλέσθαι ἕν τι τῶν τριῶν ἔχειν κακῶν. Proverbialis locutio, ἓν τῶν τριῶν κακῶν: de qua vide Suidam in Τὰ τρία, & praeſertim in Τῶν τριῶν: e quo ſua maxime hauſit Eraſmus in Adagio, *Tria Theramenis cavenda.* d

οὐ γὰρ ἐπίστασθε, ὦ ταλαίπωροι. » Hic incipit Cynul- » cus ex ſua perſona loqui, & ſuos convivas alloqui, » abſoluta deſcriptione Parmeniſceae coenae. « CASAUBONUS. — Mihi iſta verba etiamnum orationi *Nicii* adtribuenda viſa erant. Sed haud ſatis utique perſpicuum eſt, quibus in verbis finem dicendi facientem iſtam mulierem fecerit Parmeniſcus, aut quousque omnino ipſius *Parmeniſci* verba in hoc ſermone, quem *Cynulco* tribuit Athenaeus, pertineant: denique in his, quae proxime ſequuntur, tam parum plana diſputationis connexio & conſecutio eſt, ut vere iudicaſſe Vir doctus DELAPORTE DUTHEIL videatur, cum in Notis msstis ad hunc locum ſuſpicatus eſt, nonnulla ex eis, quae hoc loco ſcripſerat Athenaeus, intercidiſſe.

αἱ βαρεῖαι αὗται τροφαὶ φράττουσι τὸ ἡγεμονικόν. » Forſ. ταράττουσι, vel brevius θράττουσι. Conf. » Timaei Lexic. Plat. in Ἐνθράττοιν & Θράττει, cum no- » tis Ruhnkenii. « CORAY. — Quam emendationem, quisquis loca inſpexerit ad quae provocavit Vir doctus, tam inſigni ſpecie veri commendabilem reperiet, ut miretur fortaſſe, cur non citra dubitationem a nobis adoptata fuerit. Et ego haud cunctaturus eram, quin illam reciperem; niſi vulgata ſcriptura, utriusque noſtri codicis auctoritate fulta, hactenus defendi poſſe viſa eſſet, ut, quemadmodum verbi cauſſa τὰ ὦτα φράττειν ſonat *aures obturare*, ſic φράττειν τὸ ἡγεμονικὸν intelligeretur *obturare & intercludere illos quaſi meatus*, *per quos animi pars principalis*, id eſt, mens hominis, *cum corpore communicat*, *& ſuum in illud imperium exercet.* *Ibid.* καὶ οὐκ ἐῶσι τὴν φρόνησιν ἐν αὑτῇ εἶναι. ἐν αὑτῇ, quod editum erat, idem valet ac ἐν αὐτῇ, quod eſt in ms. *A.* Atque etiam alibi vidimus, & quidem accedente etiam eiusdem codicis noſtri auctoritate, rectius in illo pronomine, licet reciproce uſurpato, *lenem ſpiritum*, quam *aſperum*, adhiberi. Ac videtur ἐν αὐτῇ in ſuo exemplo reperiſſe Epitomator, ex

quo ille ἐν αὐτῷ fecit, pronomen ad τὸ ἡγεμονικὸν re-
ferens; quae fcriptura alioquin per fe ne ipfa quidem
fpernenda eft. De dictione ifta, ἐν αὐτῷ vel ἑαυτῷ εἶναι
aut διαμεῖναι, vide Lexic. Polyb. in voce Ἐν, num. 2.

AD CAP. XLVI.

τὸ γὰρ ἑστιᾶν πολλὰ, καὶ κρέα φαγεῖν &c. » Clemens
» Alexandr. Stromat. lib. VII. [cap. 6. p. 850. ed. Potter.]
» νωθρία ἀπὸ τῆς κρεοφαγίας ἐγγίνεται. Androcydes:
» [apud Clement. ibid.] Οἶνος καὶ σωμάτων [immo καὶ
» σαρκῶν] ἐμφορήσεις, σῶμα μὲν ῥωμαλέον ἀπεργάζονται,
e » ψυχὴν δὲ νωχαλεστέραν. » CASAUBONUS. *Ibid.* Ξενο-
φῶν φησιν, ὡς ἡδὺ μὲν μάζαν &c. Particulam ὡς, quae
in edd. & in ms. *Ep.* defideratur, dedit ms. *A.* *Xenophon-
tis* verba leguntur in Cyropaed. I. 2, 11. *Ibid.* Σωκρά-
της δὲ &c. Citavit hinc Euftath. ad Iliad. λ'. p. 814, 35 fq.
Eisdem paene verbis Cicero Tufc. Quaeft. V. 34. *Socra-
tem ferunt, cum usque ad vefperam contentius ambularet, quae-
fitumque effet ex eo, quare id faceret, refpondiffe: Se, quo
melius coenaret, obfonare ambulando famem.* Brevius ac fere
nonnifi obiter Xenoph. Memorab. I. 3, 5. *Mox*, pro
ἑσπέρας, perperam eft ἑσπερίας in ed. Ven. & Baf. Ad
ifta, τί τηνικάδε; haec adnotavit CASAUBONUS: » *Quid
» iftud horae ibi ageret?* Praecedunt haec verba, ἑσπέρας
» βαθείας. Plena oratio fit, Τί τηνικάδε τῆς ἡμέρας ποιεῖς
» ὧδε; Nam ita loquuntur Graeci. Ariftophan. Avib. πη-
» νίκ' ἔστιν ἄρα τῆς ἡμέρας; «
f Ἡμῖν δὲ αὐτάρκης μερὶς ἣν ἂν παρ' ὑμῶν λάβωμεν. Sic
haud dubie melius edd. quam μερὶς ἥν, quod eft in ms. *A.*
Defunt haec verba in *Epit.* cum nonnullis fequentibus.

φησὶ γὰρ οὗτος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Νόστων. » Plures
» poëtas & fcriptores alios edidiffe olim Νόστους docet
» Suidas. Index operis, argumentum fuiffe oftendit *redi-
» tum in patriam*, vel Graecorum everfa Ilio, vel Argo-
» nautarum e Colchide, vel aliam fimilem hiftoriam. In
» hypothefi Medeae Euripideae quod extat *Noftorum* fra-
» gmentum, de Iafonis & caeterorum Minyarum rebus
» agit. Auctor *Noftorum* hic dicitur ANTICLIDES, cuius &
» Νόστους laudat Clemens Alex. in Protreptico, & nomi-
» nat Suidas. Mox [pag. 158. d.] citatur LYSIMACHUS
» ἐν τρίτῳ Νόστων: fitque eius operis mentio etiam in

» Pindari antiquis Scholiis. Plutarchus, de Fluminibus: f
» [Opp. T. II. pag. 1160. a.] *καλεῖται δὲ Ἀδράστεια, καθὼς ἱστορεῖ Πλησίμαχος ἐν β΄ Νόστων.* Scribendum *ἱστορεῖ ὁ Λυσίμαχος.* Alexandrinum fuisse didici ex Apollonii interprete, lib. I. [ad vs. 558.] Stesichorum quoque » *Νόστους* scripsisse, Phalaridis ad ipsum epistola docet. » Interdum sine auctoris nomine laudatur scriptor *Νόστων*, » quasi incertus. Apollodorus Bibliothecae lib. II. [c. 1. » pag. 87. ed. Heyn.] *Nauplius*, ait, *uxorem duxit*, *ὡς μὲν οἱ Τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Κρατέως· ὡς δὲ ὁ τοὺς Νόστους γράψας, Φιλύραν.* « Casaubonus.

Ἡρακλέα, Εὐρυσθέως θυσίαν τινὰ ἐπιτελοῦντος συμπαραληφθέντα. Sic percommode ms. *A.* quod valet *simul cum aliis ad convivium vocatum*; proprie, *adhibitum*. Simillima ratione Parmeniscus paulo ante (pag. 156. e.) *παρελήφθην* dixerat. Pari modo idem verbum in Epicteti Enchirid. occurrit cap. 24, 1. & 25, 1. nostrae edit. Nec aliter hoc loco Epitomator in suo legerat exemplo, unde mutatâ quidem verborum constructione *συμπαρελήφθη* in Epit. posuit. Istud verbum parum intelligens recentior librarius, sive ipse primus Editor, temere in *συμπαρακληθέντα* mutavit. *Ibid.* *τῶν τοῦ Εὐρυσθέως υἱῶν.* Postremum vocabulum, quod deerat editis, diserte adiectum dedit codex noster uterque.

ἀπέκτεινε τρεῖς τῶν παίδων, Περιμήδην, Εὐρύβιον, Εὐρύ- a
πυλον. » Alii horum caedem aliter narrant. Vide Apol» lodorum, Bibliothecae libro II. « Casaub. — Apollod. II. 8. pag. 164. ed. Heyn. *Ibid.* *εἰ καὶ πάντα Ἡρακλέους ζηλωταί.* » Diogenes Laërt. in Antisthene; & nos ibi. « Casaub. — Vide Laërt. VI. 2. & Casaub. ad Laërt. VI. 13. not. 30. Inde etiam Epictetus, magnus Cynismi non degeneris admirator, frequenter in suis Dissertationibus *Herculem* ut virtutis exemplum proponere consueverat.

AD CAP. XLVII.

Τραγικὸν γὰρ &c. » *Tragica res est lenticula*, ait Cynul» cus: respiciens eo, nisi fallor, quod tragici quidam » poëtae eius leguminis saepiuscule & frigidiuscule memi» nissent: nam cum tragoedia circa reges & principes » versetur, *lenticulae* nullus esse locus in ea poësi videtur. » Notum quantopere exagitatus fuerit Euripides a Comi-

a » cis propter Telephum, quem mendicum ac fortasse lenticulae sorbitiuncula se oblectantem induxerat. Athenaei verba sic eduntur: Τραγικὸν γὰρ ἡ φακῆ ἐστιν. Ἀρχάγαθος ἔφη πω γεγραφέναι ῥοφοῦντα Ὀρέστην τῆς νόσου πεπαυμένον, φησὶ Σώφιλος ὁ κωμῳδοποιός. Non possum in animum inducere haec ita recte scribi; ac lego, Τραγικὸν γὰρ ἡ φακῆ ἐστιν, Ἀρχάγαθος ἔφη· ἧς γε καὶ ῥοφοῦντα Ὀρέστην τῆς νόσου πεπαυμένον, φησὶ Σώφιλος. Planissima sententia. Integer est senarius, quem ex *Sophilo* affert.« CASAUBONUS. — Commodissima per se videri poterat docti viri emendatio: & eodem fere modo scripserat hoc loco *Epitomator*. Sic quidem in nostro cod. *Ep.* scriptum: Τραγικὸν γὰρ ἡ φακῆ 'στιν· Ἀρχάγαθος ἔφη. ἧς καὶ ῥοφεῖν Ὀρέστην τῆς νόσου πεπαυμένον φησὶ Σόφιλος (sic ille) ὁ κωμικός. Sed, post verba Ἀρχάγαθος ἔφη aliud quid scriptum reliquisse Athenaeum, dubitare nos non sinunt veteres libri: quamquam, quale id fuerit, aegre hodie quisquam definiverit. In ed. Ven. est ἔφη πῶ γεγραφέναι. In duorum recentiorum codicum Parisiensium altero (si fides Villebrunio) nude est π γεγραφέναι; in altero, που γεγραφέναι. Quae posterior ratio speciem haberet, si pro γεγραφέναι legeretur γεγράφθαι, ut haec prodiret sententia: *Archagathus ait, scriptum alicubi esse, Tragica res est lenticula.* Sed γεγραφέναι tenent libri omnes, atque etiam veteres nostrae membranae, quae ante istud verbum non πῶ vel ποῦ, sed πο habent; quae duae literae π ο cum videantur esse initium nominis truncati, *nonnihil vacui spatii* post illas in contextu nostro relictum volui. Videndum est autem, fueritne *alicuius comici Poëtae nomen* truncatum; (puta, fortasse Πολύζηλον, aut Ποσίδιππον) qui comicus tragicum poëtam nescio quem riserit, quod imperite & inepte *lenticulam* in *tragoediam* invexisset. Nam (quod non superfluum fuerit adnotasse) non φακῆ ἐστιν scribitur in vetustis libris: sed φακῆ 'στιν cum apostropho habet uterque noster codex; quo magis fit perspicuum, (quod iam per se probabile erat,) esse illa verba,

Τραγικὸν γὰρ ἡ φακῆ 'στιν, —

legitimi senarii initium, ex aliquo Comico decerpti. Haec autem eadem verba Athenaeus noster, (qui, cum *lenticulae* mentio incidisset, quoscumque versiculos in suis commentariolis relatos haberet, quibus de eo cibo ageretur,

eos cunctos adponere lectoribus geſtiebat) non apud a ipſum poëtam, qui illo uſus erat, legerat; ſed ab ARCHAGATHO, Medico, (de quo Plinium vide XXIX. 1, 6.) in neſcio quo ſcripto citatum repererat. Sed poſt verbum γεγραφέναι, quum in ms. *A.* ſicut in editis ſtatim ſequantur iſta, ῥοφοῦντ' Ὀρέστην &c. haud dubie nonnulla interciderunt, quibus haec verba cum praecedentibus connectebantur: quae Epitomator, ſive ex ſuo exemplari, ſive ex ingenio, perapte ſupplevit, ἧς καὶ interſerens. In SOPHILI deinde *verſu*, qui continuo adponitur, paulo commodior quidem videri poterat infinitivus ῥοφεῖν, quem poſuit Epitomator, quam participium ῥοφοῦντα: ſed poterat etiam hoc ipſum ferri; & probabile eſt, ſuo arbitratu Abbreviatorem hoc, ut alia multa, mutaſſe. Participium ſane cum editis tenent veteres membranae, & quidem, prouti metro commodum erat, per apoſtrophum ſcriptum, ῥοφοῦντ' Ὀρέστην, quemadmodum a nobis editum eſt.

Στωϊκὸν δὲ δόγμα ἐστίν· ὅτι τε πάντα εὖ ποιήσει ὁ σοφὸς, καὶ φακῆν φρονίμως ἀρτύσει. Vide Laërt. V. 125. ubi haud dubie πάντα, non πάντας ſcribendum. Confer Stobaeum, cuius verba huc ſpectantia ex parte adpoſuit Menagius ad Laërt. l. c. ſed omiſit eam partem, qua interpretatio illius praecepti maxime comprehendebatur: ſcilicet, πάντα εὖ ποιεῖν idem valere ac κατὰ λόγον ὀρθὸν ἐπιτελεῖν πάντα, ut eſt apud Stob. in Eclogis Ethic. p. 169 ſq. ed. Canteri. Quod ad uſum & adplicationem illius praecepti pertinet, haud poenitebit legiſſe, qua ratione illo uſus ſit Epictetus in Diſſert. Lib. I. cap. 7, 31 ſqq.

καὶ (Ζηνώνειον) γε φακῆν ἕψειν ὃς μὴ φρονίμως μεμάθηκεν. » TIMONIS *Phliaſii verſum* corrupit vox Ζηνώνειον, » alieno loco inſerta: pertinebat enim ad praecedentem » aut ſequentem verſum, hoc modo:

Καί γε φακῆν ἕψειν ὃς μὴ φρονίμως μεμάθηκε
Ζηνώνειον. « — CASAUBONUS.

Audaciorem rationem BRUNCKIUS iniit, in Timonis Fragmentis, T. II. Analector. p. 76. verſum ſic refingens:

Ζήνωνός τε φακῆν ὃς μὴ φρονίμως μεμάθηκεν
ἕψειν.

Mihi ſatis viſum erat, ſi vocem Ζηνώνειον uncis includeremus, quibus moneretur lector, eſſe eam extra verſum poſitam; quemadmodum in voce φακῆν fecimus in illo

a versu, qui pag. 157. e. legitur. Caeterum, non Ζηνώνειον hoc loco, sed Ζηνώνιον habent ambo nostri codices, qui tamen paulo post in eodem vocabulo diphthongum in penultima ponunt. Ingeniosa vero est VILLEBRUNII coniectura; quam ille quidem non ut coniecturam proposuit, sed ut certam emendationem in Gallica versione expressit, quasi sic scriptum esset:

καὶ μὴ φακῆν ἕψειν, ὃς μὴ φρονίμως μεμάθηκεν.

Ne faites pas cuire des lentilles, si vous ne l'avez pas appris en Sage: quae sententia cum sequentibus verbis, *Quasi vero non aliter* &c. mire utique videri possit convenire. Illud unum oblitus est nos docere Vir doctissimus, quo pacto suam illam particulam μὴ, loco vulgatae γε positam, cum metri conciliaverit ratione. Nempe oportebat saltem, Μή τε φακῆν ἕψειν &c. Denique non tacendum, quod ad rem quidem conficiendam parum confert, in *Epit.* hoc loco sic scribi: διὸ καὶ Τίμων ὁ Φλιάσιος ἔφη, Ζηνώνιόν τε φακῆν ἕψειν. Tum vero sic pergitur in eadem b *Epitome:* ἔστι δὲ ἡ Ζηνώνειος ἐπὶ τῇ φακῇ ὑπόθεσις τοιαύτη, εἰς δὲ φακῆν ἔμβαλλε δυωδέκατον κοριάννου. In quo bene habet κοριάννου, quod & ms. *A.* recte dedit, pro κορίαννον, quod editum erat. Caeterum revera-ne praeceptum illud ipse dederit *Zeno*, an per iocum fuerit illi a nonnullis adscriptum, aliis discutiendum relinquo.

καὶ Κράτης δ' ὁ Θηβαῖος &c. » CRATETIS *verba*, Μὴ πρὸ » φακῆς λοπάδ' αὔξων εἰς στάσιν ἄμμε βάλῃς: non dubito » esse desumta ex *Encomio Lenticulae*, quod ab eo fuisse » editum testatur Demetrius Phalereus in libello Περὶ Ἑρ- » μηνείας [sect. 170. p. 70. ed. Schneid.] Est vero Crates » poëtico loquendi genere usus, quod ne doctissimi qui- » dem viri videntur intellexisse. Sic enim vertunt & Eras- » mus [in Adagio, *Ante lentem* &c.] & alii omnes, *Ante* » *lentem ne auge ollam.* Atqui erat vertendum, *Ne lenticu-* » *lae praetuleris patinam.* Λοπὰς est *patina*, in qua lautiores » cibi soliti apponi, ut & Erasmus ait recte, & notissi- » mum est. Lenticulam adponebant non ἐν λοπάδι, sed ἐν » τρυβλίῳ, in paropside, ut plurimum fictili. Diphilus, [su- » pra pag. 156. c.] φακῆς κατ' ἄνδρα τρυβλίον μεστὸν μέ- » γα. Quid inter λοπάδα & τρυβλίον intersit, declarat hi- » storia Philoxeni libro sexto. [VI. 246. a.] Philoxenus, » ait, παρακειμένων ἐλαῶν, καὶ μετὰ μικρὸν προσενεχθεί-

στης λοπάδος ἰχθύων, πατάξας τὸ τρυβλίον, (in quo b erant olivae) ἔφη, μάστιζεν δ' ἐλάαν. Poëticum verbum est *αὔξειν*, quo utuntur pro *studere alicui rei*, eamque *curare*. [*magnificare.*] In Sardanapali epigrammate, [apud Nostrum, VIII. 336. a.] Εὖ εἰδὼς θνητὸς ἐὼν, τὸν θυμὸν ἄεξε: id est, *genio indulge*, & *cuticulam cura*. Apud Homerum & Hesiodum θάρσος ἀέξειν, & πένθος ἀέξειν, & similia multa, pro, *uti plurimum aliqua re*. Sic igitur & apud Cratetem λοπάδα αὔξειν expônemus *dedere se patinis*. Plutarchus, ut vim huius vocis exprimeret, ὑπερβαίνειν verbo usus est recte: nam αὔξειν πρὸ φακῆς est, *neglectâ lenticulâ transire ad patinas*. Verba illius sunt in commentario Praeceptorum salubrium; [sive, De Sanitate tuenda, T. II. Opp. pag. 125. e. f.] Αὐτὸς δέ τις ἑαυτῷ παρακελευέσθω, μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξων ἀεὶ, μηδὲ πάντως ὑπερβαίνων τὴν καρδαμίδα καὶ τὴν ἐλαίαν ἐπὶ τὸ θρῖον καὶ τὸν ἰχθὺν, εἰς στάσιν ἐκ πλησμονῆς τὸ σῶμα καὶ ταραχὰς ἐμβάλλειν καὶ διαῤῥοίας. « CASAUBONUS.

Χρύσιππός τε ἐν τῷ Περὶ τοῦ Καλοῦ, &c. »Sequuntur *duae gnomae* ex CHRYSIPPO, quibus parcimonia & victus tenuitas commendatur. Prior est: Μή ποτ' ἐλαίας ἔσθι' ἀκαλήφην ἔχων χειμῶνος ὥρᾳ. *Si habueris urticam, olivam ne edito hieme.* Frugi homines carnium & piscium loco olivas esitabant. Auctor tamen huius praecepti etiam ab his monet abstinendum. *Urticae*, ut scandix & similia agrestia olera, non pauperum sed mendicorum mensis conveniunt. Alterum praeceptum: βολβοφακῆν βαβαὶ βαβαί, [in ed. Ven. punctum ponitur post alterum βαβαί.] βολβοφακὴ δ' εἶον ἀμβροσίη ψύχους κρυόεντος. Tres voces primae vitium codicum nostrorum arguunt: nisi alieno loco positae sunt; quod verum censeo. Debuere enim subiici hexametro versui, quo praeceptum hoc continetur: *per hiemem pro summis delitiis habendam esse bolbophacen*; id est, *habenti bolbophacam non alias delitias hieme esse quaerendas*. Sequi debent ista, βολβοφακῆν, βαβαὶ, βαβαί. Quae verba sunt cuiusdam, qui aut rem aut nomen βολβοφακῆς abominabatur. Est autem *bolbophace*, quam ex Aristophane Pollux nominat πολφοφάκην. « [Vide Poll. VI. 61. ubi tamen non dicit *ab Aristophane*, sed *a nonnullis* ita vocari. Sed τῶν πόλφων vel πολφῶν meminisse ait Aristophanem.] » Veteres ma-

b » gistri [Pollux ib.] explicant πολφοὺς, *μηρύματα ἐκ » σταιτὸς*, *farinae subactae massam in fila deductam & pro- » ductam.* Ex quo facimus coniecturam, non ignorasse ve- » teres genus illud edulii quo plurimum delectantur Pro- » vinciales & eorum vicini Allobroges quos Delphinates » nunc appellant. Probe subactum φύραμα tritici excel- » lentissimi ducunt tractu in tenuissima fila, ex quibus ceu » tela quaedam texitur; aliis filis stamen, aliis subtemen » referentibus: deinde ubi opus confectum est, & sole » siccatum, in ollam coquendum coniiciunt; fitque plane » βρῶμα πολτῶδες, quod Erotianus [in Lexic. Hippocrat.] » ait esse πολφούς. Ipsi a tenuitate & subtilitate filorum » *menus* vocant. Sed addunt Graeci, *polphos leguminibus » solitos immisceri;* unde ratio apparet compositae vocis » πολφοφάκη. Libro VI. [pag. 269. d.] leges in Phere- » cratis versu λειριοπολφανεμώνην, quia etiam *cum herbis* » quibusdam *polphi* parabantur, ut lilio & anemone. « CASAUBONUS. — Consentaneum erat, ut statueremus, non alias *sententiolas* ex CHRYSIPPO h. l. adferri, nisi in quibus *lenticulae* fieret mentio. Atqui, quam priorem sententiam Casaubonus statuit, in ea primum non compareret *lenticula:* tum vero & per se absurde monitum videtur, *hieme non comedendas olivas, sed urticam:* absurde dico; non quod urticam nimis miserum cibum existimem; (nam & in olerum numero relatam eam supra vidimus, II. 62. d. & novi ego e meis familiaribus nonnullos, qui cum tenella urtica animi caussa pro olere vescerentur, optimo spinachio delicatiorem repererint:) sed quod hieme non suppetit urtica, quae comedi possit; quippe quae verno demum tempore nascitur. Itaque vox βολβοφακῆν, (quà *pulmentum ex lenticula* significatur; cf. XIII. 584. d.) ad priorem sententiolam referenda erat: quod & in ms. *Ep.* perspicue factum, ubi idem vocabulum cum superioribus verbis iungitur, & interposito puncto a sequentibus separatur. Caeterum, idemne prorsus valeat nomen βολβοφακῆ (sive βολβοφάκη, ut pag. 584. d. scribitur) & πολφοφάκη quam Pollux commemorat, an paulo diversum quid sonent duo ista vocabula, non vacat nunc disquirere. Qui id egerit, is praeter Pollucem ipsum & quae ibi notarunt Interpretes, consulat cum quae ad Hesychium in Πόλφος adnotata ab Interpretibus sunt, tum quae disputavit Salmasius in Homonym. Hyles Iatric. p.

201. Illud moneo, apud Erotianum, ad quem Casaubo- b
nus provocavit, vocem πόλφοι non modo exponi per βρῶμά τι πολτῶδες, sed & diserte doceri, ex aliorum sententiâ synonyma esse πόλφους & βολβούς. De quo utcumque statuas, βολβοφακῆ quidem vix aliud sonare potuerit, quam, quod a nobis in versione positum est, *lenticulam cum bulbis coctam.* Confer de eadem voce quae notavit Foesius in Oecon. Hippocr. voce Πόμφος. *Mox*, repetita vox βαβαὶ, quae semel tantum in ms. *Ep.* legitur, quid hic potissimum valeat, ac sit-ne ab Athenaei manu, an ex librarii alicuius nota marginali in contextum fuerit invecta, definire non ausim. Nam, quod in Latina versione sic scripsi »*Papae!* [exclamabamus:] »*papae!* « mera ea coniectura nostra erat. In alterâ sententiâ, Βολβοφακῆ δ' οἷον &c. post οἷον in ms. *Ep.* interpungitur oratio; quod hactenus ferri possit, si pro interrogandi signo accipias. Sed commodius carebimus puto illa distinctione.

In ARISTOPHANIS versu ex *Gerytade*, cum Πτισάνην δι- c
δάσκεις σαυτὸν ederetur, adnotavit CASAUBONUS: »Placet iudicium scribentium αὑτὸν, sublatâ literâ, quae perperam repetita fuit.« — Equidem id ipsum, διδάσκεις αὑτὸν auctoritate nostri ms. *A.* edidi: quod ante nos iam a Brunckio factum in Fragm. Aristoph. pag. 230. num. 4. Nec vero aliter, puto, debuerat ms. *Ep.* in quo mendose quidem (sic) διδάσκειν αὐτ' ἕψειν scriptum. In ms. *A.* post πτισάνην temere repetitae sunt literae νν. In eiusdem ARISTOPHANIS versu ex *Amphiarao*, ἥδιστον ὄψων cum editis agnoscit ms. *A.* & ms. *Ep.* sed ἥδιστον ὄψον editur apud Eustath. ad Odyss. ν'. pag. 275, 6.

Ἐπίχαρμος - - Χύτρα δὲ φακέας ἥψετο. »Ex his EPICHARMI verbis male intellectis exsculpserat olim ERASMUS proverbium, [*Olla lenticulam attigit:*] quod nullum usquam fuit, ut recte *H. Stephanus* admonuit.« CASAUB. — Scilicet monuit H. STEPHANUS in Animadv. in Erasmi Adagia: »Vertendum fuit, *Olla lenticulae coquebatur.* Nam ἥψετο non deducitur ab ἅπτομαι, quod est »*attingo*; sed ab ἕψομαι, quod est *coquor.*« — Vulgatum ἥψετο firmat noster cod. *A.* sed ἥψατο habet ms. *Ep.*

Ἀντιφάνης Ὁμοίαις. »Fabula ANTIPHANIS, quae hic »inscribitur Ὅμοιαι, ea est de qua libro XI. Ἀντιφάνης ἐν »Ὁμοίοις. Alibi [III. 74. e.] citatur idem poëta ἐν Ὁμοιώ-

c »μοις.« CASAUB. — Veteres nostrae membr. *A.* cum editis libris h. l. Ὁμοίαις tenent, Ὁμοίοις vero XI. 471. c. itemque XIV. 642. a. Simili titulo Alexidis fabula citatur, Ὁμοία, XIV. 642. d. ni ibi prorsus ἐν Ὁμοίαις pro ἐν Ὁμοίᾳ legendum. Hoc loco Ἀντιφάνης δ' Ὁμοίαις edebatur: ubi δὲ particulam, qua carere poteramus, delevi auctoritate nostrarum membranarum. *Ibid.* Εὖ δὲ γίνετ' ἢ φακῆν &c. Corruptissime haec edita erant. εὖ δὲ γίνεθ' ἢ φακῆν ἕψειν μ' δίδασκε τῶν ἐπιχωρίων τί εἰς ed. Ven. Dein etiam novo errore, pro φακῆν, est φακεῖν in ed. Bas. & Cas. 1. sed id rursus in φακὴν mutatum in ed. Cas. 2. & 3. Pro μ' δίδασκε vero, με δίδασκε habet ed. Cas. Adnotavit autem CASAUBONUS: »Antiphanis verba ita fortasse concipienda: εὖ »γε γίνεται. ἢ φακῆν ἕψε, ἤ με δίδασκε τῶν ἐπιχωρίων τίς »εἶς. *Bene res habet: at tu vel lentem coque, vel quis sis in»digenarum doce me.* ἕψειν de eo dicitur, qui aliquid coquen»dum curat; ut in Apophthegmate Antigoni regis apud Plu»tarchum, γόγγρον ἕψειν.« — Ego suspicatus eram, dari fortasse mandatum servo, qui se alium esse, & quidem indigenam, dicebat. Sed in tam brevi fragmento nil certi definiri potest; veterum librorum maxime scriptura consulenda est. In Epit. haec desunt. De γίνεθ' ἢ nil ex ms. *A.* enotatum video, nisi esse in eo codice η pro ἢ: quod si in eodem γίνεθ' per *theta*, ut in editis, scribitur: quid sub eo lateat nescio. Deinde vero idem sic habet, φακην ἑψειν με δίδασκε: in quo perspicue ἕψει ἤ με δίδασκε continetur: ubi metri caussa γε particulam interserendam putavi. Denique pro τί εἰς, idem ms. *A.* τισεις habet, id est, τίς εἶς.

Quod de *Ulyssis sorore*, nomine *Phace*, ait, id hinc ex-
d cerpsit Eustath. ad Odyss. η'. pag. 125 init. *Ibid.* Λυσίμαχος ἐν τρίτῳ Νόστων. Vide notata ad pag. 157. f.

AD CAP. XLVIII.

Ἀλλ' ὑμεῖς γε, (temere ἡμεῖς γε una ed. Cas. 1.) ἔφη, οἱ ἀπὸ τῆς καλῆς Ἀλεξανδρείας -- σύντροφοί ἐστε τῷ φακίνῳ βρώματι, καὶ πᾶσα ὑμῶν ἡ πόλις πλήρης ἐστὶ φακίνων &c. »*At vos pulchrae Alexandriae cives, o Plutarche,* »*lente plurimum vescimini: atque adeo universa urbs vestra ple*»*na est* φακίνων, *lenticorum;* nempe βρωμάτων, aut aliarum

» rerum a lentibus denominatarum. Aegyptum lentibus d
» abundare scribit etiam Plinius. « [vide Plin. XVIII. 12, 31. aliosque auctores ibi ab Harduino citatos.] » Sed videntur Graeci φακίνους appellasse, a cibi huius vilitate, » homines abiectos & nihili: hoc est, eos qui hodieque » Italis & Gallis *faquini* nominantur. Non enim caret ioco, » quod ait Cynulcus plenam esse Alexandriam φακίνων. » Similis iocus in his Ὧν καὶ Σώπατρος ὁ φάκιος παρῳδὸς μέμνηται ἐν δράματι Βακίδῃ. Alibi poëtam hunc » φλυακογράφον vocant; [III. 86. a.] hic φάκιον, io- » cose pro Πάφιον, (fuit enim *Paphius*,) alludens ad φακῶν » legumen, & homines ut videtur φακίνους. Index fa- » bulae Βακίδης, merito suspectus mihi: neque ullam » fabulae huius mentionem facit Suidas. Censeo scriben- » dum, ut saepe alibi, ἐν Βακχίδι. Paullo post vocat » Μνηστῆρας Βακχίδος: [pag. 160. a. itemque XIV. 644. » c.] at lib. XIV. [pag. 656. f.] ait, Σώπατρος ἐν Βακχίδος γάμῳ. Suidas scribit: [in Σώπατρος κωμικός·] fe- » cisse alicubi Athenaeum mentionem *fabulae Sopatri*, cui » titulus Φακῆ. Locus, quem respicit, extat initio libri » sexti. « CASAUBONUS. — Vide Athen. VI. 230. e. Inde nempe ansa ioci, quo φάκιον pro Παφίῳ dicentem Cynulcum inducit Athenaeus. Eiusdem fabulae titulum, (Φακῆ) etiam alibi commemoratum a Nostro, lib. XV. pag. 702. c. ubi ad eum locum bono cum Deo pervenerimus, restituemus auctori ex vetustis nostris membranis: de quo loco iam nonnihil diximus in Praefatione Tomo primo praefixa pag. 100. Porro Σώπατρος Βακχίδι citatur apud Nostrum IV. 176. a. Et apud Suidam (in Σώπατρος παρῳδός) diserte adnotatur, fabulae illius Athenaeum in Deipnosophistis mentionem fecisse. Quare adsensus sum Casaubono, pro vulgato Βακίδῃ, quod quidem & vetus noster codex tenet, Βακχίδι scriptum oportuisse.

In SOPATRI *versu posteriori* perperam sic distincta ede- e
bantur verba, μέγαν κολοσσὸν, φάκινον ἄρτον ἐσθίειν: & in ms. *A.* non modo minor distinctio, sed plenum etiam punctum post κολοσσὸν interfertum. Inde φάκινον ἄρτον *panem e lente confectum* reddiderat interpres. Recte vero in ms. *Ep.* indeque apud Eustath. Od. ν'. pag. 275, 6. iunguntur verba μέγαν κολοσσὸν φάκινον. De quo etiam monuit CASAUBONUS, sic distinguendam orationem docens, ut a nobis factum. » *Negat*, (inquit) qui haec loquitur,

e » *posse se panem comedere, cum appositam sibi tantâ copiâ lenticulam cernat. Colossum aereum magnum lenticularem* appellat *paropsidem* in qua erat lens apposita: cuius magnitudinem, altitudinem & plenitudinem declarat *collossi* appellatio. «

Ex Euripidis *versibus*, duo priores (Ἐπεὶ τί δεῖ &c. & Δήμητρος ἀκτῆς &c.) leguntur etiam apud Stobaeum, Serm. V. pag. 63. omisso auctoris nomine, sed in ea serie cum aliis positi, ut Menandri esse videri possent, quamvis nihil cum Menandro commune habeant. Inde vero factum, ut apud eumdem Stobaeum, Serm. XXXVIII. pag. 233. ubi iidem versus simul cum tertio rursus sine auctoris nomine recitantur, (nam in Veneta quidem Stobaei editione nomen poëtae non adiectum) rursus Menandro eos temere adscripserit Gesnerus. Ex eisdem versibus nonnulli etiam apud alios leguntur auctores, quos laudavit Musgrav. T. III. pag. 594. fragm. 14. & Fabricius ad Sextum Empir. adv. Mathem. I. 272. In *Fragmentorum* numero *ex incertis fabulis* retulit Musgravius. Ex *Aeolo* quidem desumtos ait Fabric. l. c. sed nullo certo indicio; nam Plutarchus, ad quem provocat, titulum fabulae non nominavit. Omnes quinque versus adposuit A. Gellius VII. 16. *Vers.* 3. Perperam apud Athenaeum πέφυχ' ὑμᾶς τρέφειν erat editum, consentiente ms. *A.* Recte Grotius in Florileg. pag. 35. & Musgrav. ἡμᾶς correxere, quod dabant Stobaeus pag. 233. & Sextus Empir. & Aulus Gellius: id ipsum vero apud Athenaeum etiam noster ms. *Ep.* exhibebat. *Vers.* 4. ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονῆς habet ms. *A.* cum *edd.* quam scripturam & Grotius tenuit. Epitomator duos posteriores versus omisit, qui nec apud alios auctores leguntur, excepto Gellio, e quo πλησμονὴ in recto casu recepi cum Musgravio.

• ὁ σκηνικὸς οὗτος φιλόσοφος. Vide Fabric. ad Sextum Empir. adv. Mathem. I. sect. 288. & eumdem in Biblioth. Graec. T. I. pag. 640. *Ibid.* Versiculos illos, Ἀρκεῖ μετρία &c. Musgravius in Fragm. ex incertis fabulis, num. 163. sic disposuit, quasi duo essent versus, quorum posterior a verbis Τὸ δ' ἄκαιρον initium caperet: quos quonam decurrere metro censuerit vir doctus, mihi non liquet. Equidem, utcumque potui, tamquam versiculos e choro lyrico decerptos distribui. In superioribus editio-

nibus continuo tenore, veluti nullo metro adſtricta, ſcripta haec erant.

Διογένης τε &c. Vide Laërt. VI. 46. & ibi Menag. f

Euripidis *verſus* ex *Supplicibus* leguntur num. 863 ſqq. ed. Musgrav. Nihil in his apud Athenaeum variant libri, niſi quod *verſ.* 2. perperam *ὀλβίων* habet ms. *A.* ubi recte a *ὄλβῳ* ms. *Ep.* Sed inter Athenaei codices & Euripideos nonnulla eſt diſſenſio; de qua Marklandum conſule & Musgravium ad Euripidem. *Quarti verſus* ridiculam parodiam commemorat Noſter, VI. 250. e. f.

AD CAP. XLIX.

Χρύσιππος - - περὶ τῶν μὴ δι' αὑτὰ Αἱρετῶν. Poſſes eàdem ſententià *δι' αὑτὰ* ſcribere: ac ea fortaſſe verior ſcriptura fuerit. Sic VII. pag. 285. d. eiusdem Chrysippi commentatio citatur *περὶ τῶν δι' αὑτὰ Αἱρετῶν.* Quae paulo ante leguntur verba, *ὡς ἔοικεν*, cum deeſſent ed. Ven. & Baſ., adiicienda ex ſua Epitoma monuerat Hoeſchel. & adiecit Caſaub. conſentientibus noſtris msstis. *Mox*, pro *χρυσοῦς* eſt *χρυσοὺς* in ms. *A.* Idem ipſum vocabulum b dein ſubintelligi par eſt ad verbum *ῥαψάμενον.*

Qui ſequuntur Euripidis *verſus*, *Ὦ χρυσὲ δεξίωμα* &c. excepto quarto, leguntur etiam apud Stobaeum Serm. lxxxix. qui in Grotii Florileg. eſt Tit. xci. Eſſe autem ex Fabula *Bellerophonte* ductos, in ora adnotavit Grotius, puto e Senecae Epiſt. cxv. ubi iidem quinque verſus, quos citavit Stobaeus, in latinum ſermonem converſi leguntur, adiecto haud obſcuro indicio, eſſe e *Bellerophonte Euripidis* ductos. Nam in impreſſis quidem Stobaei exemplis index fabulae non magis declaratur, quam vel apud Athenaeum noſtrum, vel apud Sextum Empiricum, qui quatuor priores verſus eosdem, qui apud Noſtrum leguntur, citavit lib. I. Adverſ. Mathem. ſect. 279. Apud Noſtrum, *Verſ.* 1. *δεξίωμα* recte tenet ms. *Ep.* ſed *δεξίαμα* mendoſe ms. *A.* permutatis inter ſe literis *ω* & *α*, cuius permutationis alibi notabiliora occurrunt exempla. *Verſ.* 2. Pro *ὡς οὔτε* nonniſi operarum errore *ὢν οὔτε* expreſſum eſt in ed. Caſ. 2. & 3. In *eod. verſ.* bene *οὔτε μήτηρ* & *τοιάσδ' ἔχει* habent apud Noſtrum edd. & mssti, ubi apud Stobaeum *οὐδὲ μήτηρ* & *τοίας ἔχει*: ſed cum Athenaei codicibus conſentit Stobaei codex mstus Pariſinus, a

b Brunckio olim collatus. *Verf.* 3. Pro ἐν δόμοισιν, quod tenent noſtri codices, ἐν ἀνθρώποισιν apud Stob. & Sext. Empir. *Verf.* 4. οἵας σὺ χ' οἱ σὲ δωμ. Sic edd. cum ms. *Ep.* Abſque apoſtropho οἵας σὺ καὶ οἱ σὲ δωμ. ms. *A.* quod & ipſum ferri poterat: & ſic etiam olim (ni fallor) apud Sextum legebatur. Vide paulo poſt ad lit. c. notata. *Verf.* 6. In ἔχειν nil mutant noſtri libri. τρέφειν Stob. Senecae latini verſus hi ſunt:

Pecunia, ingens generis humani bonum:
cui non voluptas matris, aut blanda poteſt
par eſſe prolis, non ſacer meritis parens.
Tam dulce ſi quid Veneris in vultu micat,
merito illa amores coelitum atque hominum movet.

c εἶπε, πρὸς τὸ ἀριθμ. Pro εἰπεῖν, quod in ſuperioribus editt. fuerat, εἶπεν habet ed. Caſ. 3. Veram ſcripturam εἶπε commode dedit ms. *Ep.*

Διογένης δ' ἐν τῇ ἑαυτοῦ Πολιτείᾳ. In libris, qui ad DIOGENEM auctorem vulgo referebantur, fuiſſe Πολιτείαν, tradit Diogenes Laërt. VI. 80. *Ibid.* καλῶς δὲ καὶ ταῦτα. Sic ms. *Ep.* cum edd. καλῶς γὰρ καὶ τ. ms. *A.* *Ibid.* Duo EURIPIDIS *verſus*, Μὴ πλοῦτον εἴπῃς &c. ex fabula *Aeolo* deſumtos eſſe, Stobaeus docet Tit. XCI. (tit. XCIII. in Grotii Floril. pag. 377.) *Poſteriori verſu*, pro ὃν χ' ὡ κάκιστες, quod ex Stobaeo adſciviſſe videtur primus Athenaei editor, (in ed. Baſ. plane vitioſe ὃν χ' ὁ κακ.) ex utroque noſtro codice ὃν καὶ ὁ reſtitui, quod ipſum etiam apud Sextum Empir. adv. Math. I. 271. eodem modo ſcribitur, itemque apud Plutarch. de Audiend. Poët. Opp. T. II. pag. 34. d. e. GROTIUS iſtos verſus latine ſic expreſſit:

Laudare Plutum parce: non veneror Deum,
qui peſſimorum ſaepe ſit poſſeſſio.

d Χρύσιππος δ' ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ &c. Pro eo quod editum erat, εἰσαγωγῇ τῆς εἰς τὴν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν πραγματείας, CASAUBONUS adnotavit: »Scribendum ἢ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τῇ εἰς τὴν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν πραγματείαν: aut inducenda iſta, εἰς τὴν. «— Quum πραγματείᾳ habeat noſter ms. *A.* licet nulla alia h. l. varietas ſcripturae adnotata ſit, ſuſpicatus ſum, eodem modo hic ſcriptum reliquiſſe Athenaeum atque XI. 464. d. ubi laudatur ὁ Χρύσιππος, ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ τῇ περὶ Ἀγαθῶν καὶ Κακῶν πραγματείᾳ: quem titulum ita

accepi, quasi esset, ἐν τῇ περὶ Ἀγαθῶν καὶ Κακῶν πραγ- d
ματείᾳ, ἥ ἐστι μία τῶν αὐτοῦ Εἰσαγωγῶν: id est, *in commentario de Bonis & Malis, quae est una ex illius Isagogis*;
nempe non opus plenius & copiosius, sed ex eo genere
compendiorum, quas Εἰσαγωγὰς vocabant Stoici. Vide
A. Gellium XVI. 8. ad quem provocavimus cum de vocab. Εἰσαγωγὴ disputaremus ad Epicteti Dissert. II. 16,
34. conf. ipsum Epict. l. c. & I. 29, 23. & II. 17, 40.
Idem Chrysippi scriptum Origenes contra Celsum lib. IV.
pag. 206. (ed. Spenc.) breviori titulo sic citavit, Χρύσιππος ἐν τῇ περὶ Ἀγαθῶν καὶ Κακῶν Εἰσαγωγῇ.

In ALEXIDIS *vers.* 3. Quod πένητας οὐδ' εὐπατρ. olim
edebatur, id & temere & imperite prorsus positum erat.
Ad sententiam percommodum, quod habet Epitome, πένητας δ' εὐπατρ. sed minime aptum metro. Casaubonus,
omittens particulam, consentientes habet nostras membr.
A. Sed claudicabat metrum, cui fulciendo γὰρ particulam post εὐπατρίδας inserui, praeeunte GROTIO; qui
hunc versum, a duobus praecedentibus avulsum, in *Pherecratis fragmentis* posuit, Excerptor. pag. 515. hac adiecta
latina versione,

Inopes, patricios quamvis, nemo respicit.

Grotium, ut Pherecrati hunc versum tribueret, CASAUBONUS induxerat, ab Alexidis versibus in sua editione
hunc avellens, & in fine sic scribens, οὐδὲ εἷς ὁρᾷ, φησί
πον Φερεκράτης. De quo additamento etiam in
Animadv. monuit: »*Pherecratis*, inquit, est hic versus,
»Πένητας εὐπατρίδας οὐδὲ εἷς ὁρᾷ, ut docet lectio quam
»ex Epitoma restituimus. Sensus hic est: *Nemo unquam
»vidit pauperem, qui inter nobiles locum suum obtineret.* εὐπατρίδαι dicuntur *bono genere prognati*, qui patrem suum
»ciere queant. Posse etiam patritios, quamvis nobiles,
»in paupertatem venire quis dubitat? Ergo erunt quidam πένητες εὐπατρίδαι: quod negat tamen poëta:
»quia, ut ait ille, *pauper ubique iacet*, neque unquam pro
»nobili habetur.« — Atqui verba ista, φησί που Φερεκράτης, quae h. l. leguntur in Epitome, nihil ad istum
versum (qui Alexidis est; sicut duo praecedentes, cum
quibus arcte cohaeret) pertinebant: sed manifeste ad eos
spectant versus, quos paulo post auctor noster ex Pherecratis Corianno adponit. Nempe Epitomator, omissis
illis verbis, Ταῦτ' εἰπὼν ὁ Κύνουλκος &c. post οὐδεεὶς (sic

enim ſcribitur in Epit.) ὁρᾷ, interpoſita maxima diſtinctione huiusmodi:· qua ſolet uti ubi ad alia transit, ſic pergit: *Φησί που Φερεκράτης· ἰδοὺ κύλιξ σοι καὶ τράπεζα καὶ φακοί*, &c.

AD CAP. L.

e In PHERECRATIS *verſ.* 1. *Φέρε δὴ, κατακλινῶ· σὺ δὲ τράπεζαν φέρε·* ſi ſecundam in *κατακλινῶ* ob debilem poſitionem, quam vocant, correptam ſtatuas, erit verſus iuſto brevior. Id ſpectans, puto, TOUPIUS Emend. in Suid. Part. III. pag. m. 533. *τράπεζάν μοι φέρε*, ſcripſit. Sin productam pronunciaveris eamdem ſyllabam, quod & ipſum per proſodiae leges licitum fuerit, nihil deſiderabitur.

Verſ. 2. Sic edebatur, *καὶ κύλικα κᾆν τραγεῖν* &c. Ubi CASAUBONUS monuit: »Scribe *καὶ κύλικα κ᾽ ἀντραγεῖν, ἵν᾽ ἥδιον πίω. Da poculum, & edendum aliquid, ut* »*eo libentius bibam.*« — Quam emendationem ſpernens TOUPIUS l. c. *καὶ τράγημ᾽* ſcribendum veluti pro auctoritate, ſuo fere more, contendit. At nihil certius illâ ſcripturâ, quae a Caſaub. commendata erat, quam firmant etiam noſtrae membr. *A.* (In *Epit.* ut paulo ante docui, omiſſi duo priores verſus.) Haud ſemel librarios fefellit verbum *ἐντραγεῖν*, quod tamen ſaepius occurrit apud Noſtrum. Vide III. 73. e. & 74. a. II. 56. e. III. 65. e. VII. 324. b.

f *μεθ᾽ ὧν μηδὲν τῶν πολυτελῶν.* Intellige, ex ſequentibus, verbum *ἔχεις*: nempe *μεθ᾽ ὧν ἔχεις· μηδὲν τῶν πολυτελῶν ποίησον δοθῆναι· ἀλλὰ κᾆν τὴν πολυθρύλλητον ἔχῃς φακῆν.*

ἢ τὸν καλούμενον κόγχον. »Haec Cynulcum fecit loqui Athenaeus conſulto conſilio, ut eſſet occaſio dicen»di de voce *κόγχος* quae deinde ſequuntur. Enimvero, »cur de Athenaeo iure expoſtulemus, cauſſam praebet no»bis iſte locus: ubi cum tam multa de nomine *κόγχος* »diſputentur, quid hîc eo verbo intelligere debeamus, »non eſt ab illo expoſitum. Certiſſimum eſt, falli inter»pretem, qui in vulgata ſignificatione *κόγχον* accipiens, »de *generis* tantum differentia hîc agi putavit.« [Scilicet verba continuo ſequentia *γελασάντων δὲ πάντων, καὶ ἐπὶ τῷ κόγχῳ μάλιστα*, ſic interpretatus erat Dalecampius: *Arriſerunt omnes, ideo potiſſimum, quod maſculino genere Con-*

chum enuntiasset.] » quasi aliud nihil totâ hac disputatione f » ageretur, quam ut probet auctor, non solum κόγχην » sed & κόγχον dixisse veteres. Ille vero ea de re ne co- » gitavit quidem isto loco: quod affirmare licet absque » ulla temeritatis suspicione, eius verba saltem legenti. » Quid? nonne suo loco dictum est libro III. [vide ibi » pag. 86. totâ, & praesertim sub finem.] ubi de *conchis* » & ostreis agebatur, utroque genere solitam eam vocem » usurpari. Τὰς κόγχας, ait, ἔστιν εὑρεῖν λεγομένας καὶ » θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Nos arbitramur, caussam non » adiectae interpretationis esse, quod in communi usu tunc » versaretur vox κόγχος eâ notione qua hic accipitur. » Quare hoc tantum docere instituit Athenaeus, etiam an- » tiquos notum habuisse eum cibum, & ita appellasse ut » tum vulgo nominabatur. Quod si recte divinamus, ci- » bus quem auctor intelligit appellatione κόγχου, *faba* » est *non fresa*, sed integra & cum folliculo, quam Ro- » mani *conchem* & *concham* dicebant. Sensus igitur est: Pe- » tit Cynulcus, *dari sibi panem, & cum eo aliquid, non de » lautioribus cibis, sed vilioribus: puta*, ait, *lenticulam, de » qua multa iam dicta sunt, vel quam vocant c o n c h e m Ro- » mani, Graeci veteres κόγχον.* Memineris, Romae hos » sermones haberi: itaque τὸν καλούμενον debemus expo- » nere, *eam quae vulgo hic vocatur c o n c h i s.* Quid con- » venientius lenticulae coniungi poterat quam *conchis?* » Nam & hanc pauperum fuisse ἔδεσμα, ex Iuvenalis Sa- » tyra III. [vs. 293.] & XIV. [131.] notissimum est. » Martialis: [lib. VII. Epigr. 77.]

» *Cum Saxitani ponatur cauda lacerti,*
» *& bene si coenas, conchis inuncta tibi.* «

[Adde eumdem Martial. lib. V. Epigr. 40. & XIII. 7.] » Memineris etiam, *Cynulcum* esse qui κόγχον nominat. » Solitus hic vir rerum appellationes quae erant Romae » in usu, inter loquendum retinere, cum magno saepe au- » rium τοῦ Κειτουκείτου [Ulpiani] fastidio. Sic libro III. » [pag. 121. e. f.] pastoritia fistula exceptus est, quod » δικόκταν appellasset quam Romani *decoctam.* Ergo etiam » hic, *conchem* appellans κόγχον, risum mereretur conviva- » rum. « CASAUBONUS. — Solent interdum Graeci, quae vocabula latine in *is* tertiae declinationis terminantur, ea graece in *ος* secundae declinationis formare. Sic *panis* apud Messapios πανὸς erat, ut docet Noster III. 110. c.

ſic *caulis*, eſt καυλός; *laevis*, λεῖος; & ſi qua ſunt id genus alia. Sed illud utique parum congruum, quod, cum non modo Latine *haec conchis* in foem. gen. diceretur, ſed & Graecus auctor TIMON, ad quem mox provocat *Cynulcus*, pariter in foem. gen. κόγχος uſurpaverit, ipſe tamen τὸν κόγχον in maſculino uſurpet.

a TIMONIS *verſ.* 1. Οὔτε μοι ἡ Τηΐη μᾶζ' ἀνδάνει. Οὔτε μοι ἐκταίη μᾶζ' edebatur, ſimiliterque paulo poſt, Διαφόρων γὰρ οὐσῶν τῶν ἐκταίων μαζῶν. Ibi CASAUBONUS: »Hoc vult, inquit, *Timo*, ut indicat mox Cynul-
»cus: *ſibi, homini frugi & parco*, κόγχον *magis placere*
»*quam mazam* ἐκταίην, *aut Lydiam carycam*. Sed expen-
»denda ſunt nobis verba Timonis: nam & hic eſt quod
»nos exerceat. ἐκταίην μᾶζαν interpretantur *ante ſextum*
»*diem factam*: quae expoſitio ſi admittatur, cauſſa nulla
»eſt cur miremur non probari Timoni μᾶζαν ἐκταίην.
»Quae enim voluptas, aut mazam aut panem ſex die-
»bus ſervatum comedere? Viderint docti, quam hoc qua-
»drare putent Timonis menti: ego abſurdum cenſeo. Pro-
»babilius ſit interpretari ἐκταίην, *grandem*: ut *grandis po-*
»*lenta* apud Perſium, *Invigilat ſiliquis, & grandi paſta po-*
»*lentâ*. Proprie eſt *maza quae ſex hominibus alendis ſufficiat*.
»Sic panes ἐκταίους interpretatur Heſychius, τοὺς ἐκ χοι-
»νικων ἕξ: choenix autem, ut ſcribit Diogenes Laërtius, vi-
»ctus erat hominis diurnus. Ita poſſumus exponere editam
»lectionem ἐκταίη μᾶζα. At neque in manu exaratis Athenaei
»codicibus, neque in Epitoma invenimus ἐκταίη ſcriptum:
»ſed vel ἧτε vel ἐκτέω. Legendum exiſtimo, ἐκ Τέω ex-
»tra verſum quidem: in verſu autem ἡ Τηΐη vel Τεΐη;
»nam utrumque rectum, ut docet in Ἐθνικοῖς Stephanus.
»Favent coniecturae ſequentia Cynulci verba, quibus
»comparat has mazas cum *Eretriacis*; quaſi innueret,
»utrumque genus a loco, unde afferretur, nomen inve-
»niſſe. Quare ſenſus erit: *non placere Timoni cibos longe*
»*arceſſitos, cuiusmodi eſt maza Teia, aut Lydia caryca: ſed*
»*pro omnibus delitiis, in quibus parandis tantum alii laboris*
»*ponant, abunde ſufficere vilem & ſordidam conchem, uſita-*
»*tum Graecorum omnium cibum.*« — Vulgatum ἐκταίη imperitae neſcio cuius hominis coniecturae debetur. In Epitoma quidem deeſt primus Timonis verſus cum maiore ſecundi parte: ſed in ms. *A.* ſic ſcriptum ἡ τηι μᾶζ', in qua ſcriptura ſatis perſpicue id, quod coniectaverat Ca-

ſaubonus, ἡ Τηΐη μᾶζ', continebatur; praeſertim ſi a conferas quod mox ſequitur, Διαφόρων γὰρ ἐκ Τέω μαζῶν, quod perſpicue ſic ſcriptum in ms. *A.* ſimiliterque in *Epitoma*, ubi, praepoſitis his verbis, Σώπατρος τὴν Ἐρέτριαν λευκάλφιτον φησί, ſic pergitur: διάφοροι γὰρ αἱ ἐκ ταύτης μάζαι, ὡς καὶ αἱ ἐκ Τέω. Quare nulla ratio ſubeſt, cur pro ἐκταίη μᾶζ' (ut maluerat Palmer. in Exercitat. pag. 497.) ἐκ Τηΐου μᾶζ' legamus, & Τήιον intelligamus oppidum Bithyniae. *Mazam* autem *Teiam* non tam cum Caſaub. dictam exiſtimem, quod e Teo arceſſi conſueverit Athenas; quam quod in ipſa Teo eximia ratione pararetur, & ad Teiorum morem Athenis in delicatorum culinis parari ſoleret. Potuerat tamen farina, e qua conficiebatur maza, *ex Teo* inſula adſerri.

οὔτε καρύκκη ἡ Λυδῶν. » De *caryca Lydorum* ſatis li- » bro XII. [516. c.] & alibi. « Casaub. — Ferri poterat καρύκη (& mox καρυκῶν,) quod habent edd. hoc loco, atque etiam libri omnes pag. 516. c. Sed ſecutus ſum auctoritatem noſtrarum membr. *A.* in quibus κακρύκη quidem mendoſe ſcribitur pro καρύκκη, ſed mox dein perſpicue recteque καρυκκῶν. (In *Epit.* utrobique deeſt id vocab.) Conf. IV. 132. f. & ibi notata. *Verſ.* 2. αὐαλέη ex eisdem membr. *A.* revocavi, quae quidem mendoſe in prima litera οὐαλέη habent, ſed in quo perſpicue αὐαλέη contineri videbatur: quod cum probum eſſet, nil opus erat cur in αὐσταλέη ſive ab editoribus ſive a iunioribus librariis mutaretur; quamquam & hoc per ſe rectum fuerat. Habet vero etiam αὐαλέη ms. *B.* teſte Villebrunio; codex *C.* vero οὐκ ἀλεῆ, referente eodem. Idem Villebr. pro ἐνὶ, ſcribendum ἔνι (i. q. ἔνεστι) contendit; & λιτὴ καὶ αὐαλέη κόγχος, in nominativo caſu. — » Κόγχος αὐσταλέη per contemtum dicitur, ut *ſca-* » *bioſum far* Perſio. Pro περισσοτρύφητος (*verſ.* 3.) extat » in msstis. περισσότρυφος, quod non probo. Placet περισ- » σοτρύφητος ἰχθῦς, eo ſenſu quem expreſſimus. « Casaub.

ὡς Σώπατρος ἐν Βάκχιδος Μνηστῆρσι. Suſpicari poteras, ὧν Σωπ. ἐν Βάκχιδι μνημονεύει, vel ὧν Σωπ. ἐν Βάκχιδος Μνηστῆρσι μνημονεύει. Sed nil mutant membranae; & ferendum viſum eſt vulgatum. De iſta *Sopatri fabula* paulo ante dictum ad pag. 158. d.

AD CAP. LI.

b Ὦ ἄνδρες κυνοσσόοι. Vulgatum olim κύνες οἱ tenet ms. *A.* (In *Epit.* haec talia desunt.) Ubi quid sibi velit οἱ articulus adiectus, non exputo: ac velim scire quo pacto eum Casaubonus acceperit, qui nihil ad ista verba adnotavit. Certe nihil adest, quo vel praepositivus, quem vocant, articulus οἱ referri possit, vel postpositivus οἵ, si quidem sic cum accentu scriptum voluisses. Ni prorsus *deletam* malueris voculam, possis suspicari, ἄνδρες κύνειοι scriptum oportuisse; quasi dixisset, *viri canini.* Sed non convenire videtur, ut ista compellatione hospites suos adlocutum esse convivatorem statuamus: nam quamvis invocati ad coenam Cynici isti venissent, (vide IV. 164. a.) tamen semel admissos aeque liberaliter ac caeteros convivas haberi consentaneum erat. Itaque suspicatus sum, κυνοσσόοι hic scripsisse Athenaeum: quod vocabulum, nusquam alibi (quod sciam) hodie occurrens, Hesychius nobis conservavit, per θηρευταὶ exponens. Significat autem proprie *canum agitatores*, ut idem fere valeat ac κύνουλκοι: quo nomine per iocum insignitos subinde videmus eos e Cynicis, qui inter alios eminere viderentur, & aliorum quasi essent ductores. Conf. IV. 156. e. & Animadv. T. I. pag. 15. ad l. 1. d. Sed magis utique probabile mihi videtur, sic scripsisse Athenaeum, Ὦ ἄνδρες Κυνικοί. conf. pag. 163. a.

κατὰ τὴν Στράττιδος του κωμῳδιοποιοῦ Ἰοκάστην, ἥτις -- ἐν Φοινίσσαις φησί. »De STRATTIDIS *Phoenissis* alio »loco diximus.« CASAUB. Nempe in Animadv. ad lib. VII. cap. XXIII. quo toto capite Casaubonus recensum fabularum Strattidis instituit. *Prior* STRATTIDIS *versus*, Παραινέσαι δὲ &c. totus ex Euripidis Phoeniss. ductus est, ubi legitur num. 64. Ibi vide quae a VALCKENARIO notata sunt. Desiderabatur apud Athenaeum in editis δὲ particula, quam ex Euripide se adiecisse in Strattidis fragmento profitetur GROTIUS in Notis ad Excerpt. p. 879. Sed & apud Athenaeum nostrum dedit eamdem particulam uterque noster codex msrus. De *posteriore versu* consule ERASMUM in Adagio, *In lente unguentum.*

Σώπατρος -- ἐν Νεκυΐᾳ. »SOPATRI Νεκυία argumen»tum habuit ex Homeri Necyia, Ὀδυσσ. λ'.« CASAUB.

c οὗ μέμνηται καὶ ὁ ἐμὸς προπάτωρ Οὐάῤῥων &c. »Ait

» Laurentius, M. VARRONEM in Latinis ſcriptis ſuis fecif- c
» ſe mentionem Graeci proverbii, τὸ ἐπὶ φακῇ μύρον. Id
» verum eſſe teſtis A. Gellius libro XIII. cap. 27. *Videte*,
» inquit, *ne exiſtimetis ſemper atque in omnī loco mortales mul-*
» *tos pro multis hominibus eſſe dicendum; ne plane fiat Grae-*
» *cum illud de Varronis Satyra proverbium*, τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ
» μύρον. « CASAUBONUS. —— Ex hoc loco, ubi προστάτορα ſuum *Varronem* vocat *Larenſius*, ſuſpicatus erat vir doctus, cuius Adnotationes nonnullae in Athenaeum exhibentur in ed. Caſ. 3. pag. 703. non Λαρήνσιος ſcriptum nomen oportuiſſe huius convivatoris, ſed Τερήνσιος, id eſt, *Terentius*: quae ſatis ſpecioſa coniectura eſſet, niſi nimis ſaepe in Athenaei libris illud nomen, ſemper eodem modo Λαρήνσιος ſcriptum, occurreret. *Ibid.* Pro Μενίππιος, rectius fortaſſe fuerit Μενίππειος. Certe latine non tam bene *Menippius* dixeris, quam *Menippeus*.

Σὺ δέ μοι δοκεῖς, ὦ Κύνουλκε, (τούτῳ γὰρ χαίρεις τῷ d
ὀνόματι, οὐ λέγων ὃ ἐκ γενετῆς σε ἡ μήτηρ κέκληκεν,)
κατὰ τὸν σὸν Τίμωνα, εἶναί μοι καλός τε μέγας τε. » Ha-
» bet proverbii ſpeciem illud, Σὺ δέ μοι δοκεῖς - - εἶναί
» μοι καλός τε μέγας τε, οὐκ ἐπιστάμενος. *Videris mihi*
» *homo bonus & magnus, qui hoc neſcias.* Fatuos vocabant
» *longos & magnos*, ut apud Graecos Latinosque poëtas
» paſſim. Verſus eſt Homeri Iliad. φ'. [108.] οὐχ ὁράᾳς
» οἷος κ' ἀγὼ καλός τε μέγας τε. Tamen non ex Home-
» ro, verum *ex Timonis Sillis* ſumit Laurentius. Sed aliter
» fortaſſe diſtinguendum, producta parentheſi usque ad
» εἶναι, ut ſit ſenſus: Theodorum Cynicum in hoc Ti-
» moni ſimilem eſſe, quod gaudeat magis Cynulcus dici
» aſcititio nomine, quam eo quod a matre fuerat inditum;
» ſicut Timo lubentius audiebat Μισάνθρωπος, quam Ti-
» mo. Caeterum hanc coniecturam infirmant quae dicimus
» de Timone ſequente capite. « CASAUBONUS. — Vide eumdem Caſaub. ad pag. 163. d. Statuit Athenaeus, ipſum *Cynulcum* maluiſſe hoc nomine adpellari, (de quo confer paulo ante ad lit. b. adnotata) quam eo, *quod mater a nativitate impoſuerat*: quae locutio ex Odyſſ. σ'. 6. ducta eſt. (Proprium hominis nomen *Theodorum* finxerat auctor: vide XV. pag. 669. e. & 692. b.) At hactenus non cum *Timone Sillographo* conferre hunc debuerat Caſaubonus; quem eumdem cum *Miſanthropo* ſtatuens vir doctiſ-

d simus, mire a temporum ratione aberravit. Erat enim *Timo Sillographus*, Phliasius, Pyrrhonis discipulus, aetate multo iunior, quam ille qui Μισάνθρωπος solet cognominari, qui tempore belli Peloponnesiaci vixerat.

ὅτι κόγχος παρὰ προτέρῳ μνήμης τετύχηκεν Ἐπιχάρμῳ. Sensu cassum & manifeste vitiosum erat id, quod adhuc vulgabatur, παρ' ἑτοτέρῳ: quod quidem in vetustis etiam membr. *A.* (nam in *Epit.* desunt ista omnia) eodem modo legitur. Certissima emendatio, quam in contextu reponere non dubitavimus, politissimo debetur CORAYI nostri ingenio. » Malim παρὰ προτέρῳ, in» quit: id est, *ante Timonem*, cuius testimonium de κόγ» χῳ laudaverat Cynulcus. « — Simillima ratione eodem hoc libro pag. 172. d. legitur, προτέρου Στησιχόρου - - εἰρηκότος &c.

Ἐπιχάρμῳ ἐν τᾷ Ἑορτᾷ καὶ Νάσοις. Ita hoc dictum est, quasi unius eiusdemque fabulae titulus Ἑορτὰ καὶ Νᾶσοι fuisset; quemadmodum eiusdem Epicharmi fuit fabula, cui titulus Γᾶ καὶ Θάλασσα. Sin (quod res esse videtur) duae sunt diversae fabulae Ἑορτὰ & Νᾶσοι; commodius foret sic scriptum, ἐν τᾷ Ἑορτᾷ καὶ ἐν Νάσοις. Sed vulgatum tenent veteres membranae: nisi quod super extrema syllaba vocis Ἑορτᾷ & super prima vocis Νάσοις superscripta utrimque sit litera η, communes Graecorum formas Ἑορτῇ & Νήσοις indicans. Fabula quidem Epicharmi Ἑορτὰ a nullo alio auctore, quod sciam, nisi a Nostro h. l. citatur: Νάσους vero praeter Nostrum citavit etiam Pollux X. 62. & Pindari Scholiastes ad Pyth. I. ut monuit Meursius ad Hellad. pag. 63.

Κογχίον τε μικρὸν, ἀλλᾶντος τε προστετμημένον. » In ANTIPHANIS *versu*, κογχίον μικρὸν, est *pauca* » *concha*: hoc est, *parum conchis*. κογχίον, ut apud Lati» nos *lenticula*. « CASAUB. — Mihi vero κογχίου utique legendum videtur, cum praesertim ἀλλᾶντος etiam in genitivo sequatur; ut sit μικρὸν κογχίου καὶ μικρὸν ἀλλᾶντος. Posterius hoc nomen cum accentu *circumflexo* scriptum recte dedit ms. *A.* pro ἀλλάντος, quod erat editum. Ad postrema verba adnotavit CORAY: » Fors. sic emen» danda, ἀλλάντος τε πρὸς τετμημένου. πρὸς valet » *insuper*. Infra, pag. 169. d. πολύπους τετμημένος. » — Mihi προτετμημένον legendum videbatur, *praesectum*: nempe μικρὸν μέρος ἀλλᾶντος προτετμημένον.

Γαλάταις - - θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς αἰχμαλώτους. Conf. Diodor. Sicul. in Excerpt. de Virtutibus & Vitiis, T. II. ed. Wessel. pag. 582. (T. X. pag. 14. ed. Bipont.)

Sopatri *eclogam* vulgo incipiunt a verbis Κἀγὼ καταχαύσειν. Mihi, quoniam praecedentia Γαλάτας μιμούμενος & perapte cum istis cohaerent, & posterius hemistichium senarii efficiunt, illa ipsa etiam poëtae verba esse visa erant. *Vers.* 4. Bene habent editi καὶ μὴν & deinde φιλοσοφεῖν τ' ἀκ. ubi mendose καὶ μὴ & φιλολόγων τ' ἀκ. habent membr. *A.* *Vers.* 6. τὴν πεῖραν ὑγιῆ λήψομαι. Pro ὑγιῆ, doctissimus Iacobs in Notis msstis ὑμῖν corrigit: ubi mihi quidem, ut metri respectu, sic & ad sententiam percommode stare vulgatum videbatur. ὑγιὴς, *verus, rectus*: vide Lexic. Polyb. & Indic. Graec. Epictet. πεῖρα ὑγιὴς, *experimentum verum, certum.*

Vers. 7. πρόσθεν καπνίζων. »Sextus versuum Sopa»tri sic editus a nobis: ut habetur in membranis. Lego, »πρὸς πῦρ καπνίζων. Sensus est: *Volo de vobis, o phi»losophi, sumere experimentum, utrum vere an falso de malo»rum tolerantia vos iactetis. Ego vos, ad ignem admotos, fu»mo cruciabo: deinde, si quem vestrûm crus reducere videro »dum torrebimini, addicam illum hero Zenonio & immisericor»di, eâ lege ut extra fines deportetur; qui quidem sapientiam »ementiatur, & falso nomen philosophi sibi vindicet.* Haec »mens poëtae: quâ cognitâ, obscuri nihil in illius ver»bis.« Casaubonus. — Totam *Sopatri eclogam* praetermisit Epitomator. In προσ, quod habent veteres membranae, perspicue πρόσθεν continetur; quod idem valet ac πρότερον, ut ad l. 12. f. vidimus, ubi simili compendio (omissa terminatione) scripta eadem vox. Neque aliud quid porro circumspiciendum videtur. Syllaba τος, quae absque accentu sequitur in eisdem membranis, ex imperite accepta glossa irrepsisse videtur; cum in vetustiore aliquo codice πρόσθεν illud per πρῶτον fuisset expositum. Ad sensum quidem optime Grotius in Excerpt. pag. 971. πρότερον scripsit. Quod καπνίζων dicit poëta, idem valet ac πῦρ ἀνάπτων: quemadmodum apud Homer. Iliad. β'. 399. κάπνισσαν interpretantur πῦρ ἀνῆψαν. vide Schol. min. & Eustath. pag. 124, 35 sq. Iam vero in posteriori hemistichio utique desideratur particula aliqua, qua fulciatur claudicans in vocula ἐὰν metrum.

f *Verf.* 8. » Cave ne aſſentiaris Dalecampio, qui οὐ σπά-» σαντα ſcribit, pro συσπάσαντα « CASAUB. — Nempe toto coelo a poſtremorum verſuum ſententia aberraverat optimus Dalecamp. de cuius erroribus h. l. admiſſis nil opus eſt ut moneamus. *Verf.* 9 *ſq.* Cum παραθήσεθ' vitioſe editum eſſet, neſcio an conſentientibus membranis; monuit CASAUBONUS, ſic ſcribendum, ut edidimus, Ζηνωνικῷ πραθήσεθ' οὗτος κυρίῳ ἐπ' ἐξαγωγῇ &c: » *Zenonius herus*, inquit; inclemens, & miſereri neſcius. » Erat enim Zenonis dogma, τὸν σοφὸν οὐκ ἐλεηθήσεσθαι: » *non cadere in ſapientem miſericordiam.* παραθήσεται κυρίῳ » ἐπ' ἐξαγωγῇ, ut editum eſt, negamus eſſe graecam » orationem: at πραθῆναι ἐπ' ἐξαγωγῇ, frequens apud » oratores & Graecos Iuriſconſultos. Poenae ſervilis ge-» nus erat, *hac lege atque omine vendi, ut extra fines depor-» tetur ſervus nequam.* Aelianus in Epiſtolis: τὴν δὲ νύμφην » ἀποδώσομαι κἀκείνην ἐπ' ἐξαγωγῇ &c. « — Vide Reiskii Indic. Demoſth. in Ἐξαγωγή. Verſus iſtos Grotius latine ſic reddidit:

Ego me autem novi tres crematurum Diis
Dialecticos de genere ſuppoſititio,
Et quia vos colere literas intelligo,
ſapientiamque, & maxime patientiam;
periclum faciam dogmatum, primum quidem,
fumo: mox ubi vos ignis aſſabit calor,
crus retrahentem veſtrûm ſi quem videro,
vendetur ille Domino, ſed Zenonio,
& exportandus; ut qui ſapere haud didicerit.

AD CAP. LII.

a ANTIPHANIS *verſ.* 1. Quo pacto ferri potuerit quod vulgo legebatur,

Τῶν Πυθαγορικῶν δὲ τυχὸν ἄθλιοί τινες,

non video. Nam & verbum finitum deſiderabatur, & claudicabat metrum. Corrigendo δ' ἐνέτυχον pro δὲ τυχὸν, & ſententiae & metro ſatisfactum putavi.

Verſus 2. ſic editus legebatur, ἐν τῇ χαράδρᾳ τρώγον τ' ἄλιμμα καὶ κακὰ, & pro τρώγον τ', unâ voce τρώγοντ' expreſſum in ed. Baſ. & Caſaub. Ubi τρώγοντες ἄλιμα corrigendum monuit Caſaub. in Animadv. Sic vero perſpicue ſcriptum in ms. *A.* Eamdemque ſcripturam in-

Mm 4

dicabat ms. *Ep.* in quo quidem & contracta admodum & a aliâ ex parte corrupta legitur ista ecloga in hunc modum: Πυθαγορικοὶ ἄθλιοί τινες ἐν τῇ χαρᾷ διατρώγοντες ἄλιμα. De *alimo* nonnulla disputavit Casaubonus ad II. 58. f. Plura dabit BOCHARTUS Hierozoic. P. I. lib. III. c. 16. col. 876. ubi & haec ipsa Antiphanis verba tractavit, contulitque cum Graeca libri Hiob versione, cap. 30. vs. 4. qui locus inprimis ad illustrandum hunc nostrum facit. Et ibi quidem ἅλιμα adspiratâ vocali scribitur, quemadmodum & hic scribendum Bochartus censuerat. Sed ita fluctuantes video aliorum auctorum codices, ubi *alimi* vel *halimi* fit mentio, & tam parum adhuc ad liquidum deductum videtur, quodnam plantae genus vel ἄλιμον vel ἅλιμον adpellaverint veteres, quae duo etiam nomina a Plinio & Solino inter se permutata & confusa conqueruntur nonnulli; (vide Bodaeum a Stapel ad Theophrast. IV. 20. & Salmas. ad Solin. passim:) ut discedere a scriptura codicum nostrorum, in ἄλιμα consentientium, nefas duxerim.

Vers. 3. τοιαῦτα συλλέγοντες ἐν τῷ κωρύκῳ.
In superioribus editionibus post verbum συλλέγοντες continuo sequebantur ista, κἀν (minus recte etiam κᾆν cum accentu) τῷ κυρίῳ Κωρύκῳ δ' ἐπιγραφομένῳ φησί. Nec aliud habent veteres membranae. Ibi CASAUBONUS: » Non ausim, inquit, praestare sinceritatem huius lectio» nis, κᾆν τῷ κυρίῳ Κωρύκῳ δ' ἐπιγρ. Nam alibi simpli» citer haec fabula Antiphanis inscribitur Κώρυκος. [IX. » 366. b. & 409. c.] Quamquam non hoc tam me mo» vet, quam quod divinare nequeam quid sit κύριος κώ» ρυκος. Dalecampius fortasse non male, κᾆν τῷ Κυρίου » κωρύκῳ, *Domini pera*, aut *panarium*: vel *corycus*; ut de » corymachia veterum exercitatione accipiamus. « — Quod divinare non potuerat Casaubonus, id propemodum acu tetigisse mihi visus est KOPPIERS, in Observ. Philolog. pag. 41. statuens, post συλλέγοντες intercidisse tria verba, quae senarium complevissent, ἐν τῷ κωρύκῳ. Et mediam quidem syllabam in κωρύκῳ corripi docuit idem vir doctus ex Aristoph. Lysistr. 1213. & ex Athen. XIV. 668. f. Iam deinde quidem (si modo recte enotavi, nam haec scribenti non amplius ad manum est libellus) nude κἀν τῷ Κωρύκῳ ἐπιγρ. scribendum idem KOPPIERS censuit, plane abiecto vocabulo κυρίῳ: quod

a tamen minime de nihilo hic positum videri debebat; immo vero, cuius quaenam vis & ratio esset, ipsum viri docti inventum declarabat. Nempe pro *κυρίωι*, quod in vetustis membranis est, (quod idem ac *κυρίῳ* valet) *κυρίως* oportebat: ac fortasse quae vocalis *iota* in fine vocis videtur esse in membranis, ea, si curatius inspicias, *sigma* esse comperietur; aut *sigma* certe fuerat in exemplo de quo illae descriptae sunt: qua de permutatione literarum ι & ς in fine vocum, cum alibi saepe, tum ad Polyb. I. 15, 10. monuimus. Quidquid sit, sic mihi persuasi, *κἀν τῷ κυρίως Κωρύκῳ ἐπιγραφομένῳ* hoc loco scriptum reliquisse Athenaeum; satis perspicuâ sententiâ, quam in latina versione expressi.

In ipso Fragm. ex ANTIPHANIS *Coryco* s. *Pera*, *vers.* 2 sq.

— — — *τῆς δὲ πλείστης τοὐβολοῦ*
μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει.

Cum *τοῦ βόλου* esset editum, CASAUBONUS *τοῦ 'βολοῦ* (sic) scribi iusserat: equidem contractam formam *τοὐβολοῦ* praetuli. Pergit CASAUB. »*Mazae, cuius summum* »*pretium sit obolus, crustam nigricantem sumit & decorticat.* »Significat, mazae male curatae & semiustulatae crustis »illum vesci. *μελαγχρὴς*, pro *μελαγχροιὴς*: ut apud Me»nandrum, *μελαγχρὲς μειράκιον*: auctor Eustathius. [ad »Od. π'. pag. 601, 2.] *λέπειν* hic, mazae *crustam aufer*»*re*, ut arbori librum.« — Vide vero, ne verbo *λέπει* paulo diversa (nescio quae) vis sit tribuenda; verbi caussa *rodit*, *circumrodit*.

b In Fragm. ex ALEXIDIS *Tarentinis*, *vers.* 2. cum ait poëta, *οὔτ' ὄψον ἐσθίουσιν, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲ ἓν ἔμψυχον*: quid sit *οὔτ' ἄλλο*, se non capere ait SAM. PETITUS, Miscell. V. 8. pag. 97. nec ullum sensum istud *ἄλλο* habere contendit. Rescribit igitur *οὐδ' ἅλα*, *neque salem*: »quo abstinuisse, inquit, Pythagoricos, mihi non dubium est.« Non meminerat cum ista scriberet Petitus, vocabulum *ὄψον* sigillatim de *piscibus* usurpari; ex quo, quid dicat poëta *οὔτ' ἄλλο ἔμψυχον*, satis erat perspicuum. *Vers.* 3. *πίνουσιν μόνοι.* Sic recte ms. *A.* *πίνουσι μόνοι* edd. *Vers.* 5. *ἀποκτείνας μὲν οὖν.* Sic corrigendum monuit CASAUB. cum vitiose *ἀποκτείνας γενοῦ* legeretur in edd. & ms. *A.* (Desunt tres posteriores versus in ms. *Ep.*) Quod ad sententiam spectat, similem iocum habes eiusdem Alexidis, IX. 386. c. d.

προσελθών τε φησί. Sic ms. *A.* δὲ pro τε habent edd. In altero Fragm. ex ALEXIDIS *Tarentinis*: *vers.* 2. διεσμιλευμέναι τε φροντίδες. De usu verbi σμιλεύω & eius compositis, ad dicendi artificium translato, consule quae docte collegit IACOBS ad Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 385. Septem priores versus GROTIUS in Excerptis exhibens p. 588 sq. sic latine reddidit:

A. *Pythagorismi & fabulae*
acutae & saponatae solicitudines
illos saginant. Praeter haec datur in diem
cuique horum panis assus & aquae poculum: c
victus nihil praeterea. B. *Vitam carceris*
commemoras. A. *Atqui sic viri sapientiae*
addicti vitam vivunt aerumnabilem.

Vers. 4. ἄρτος καθαρὸς, *panis purus putus, simplex, nulla arte paratus.* Vide ad p. 149. f. *Vers.* 10 *sq.* οἳ δι' ἡμέρας δειπνοῦσι πέμπτης ἀλφίτων κοτύλην μίαν. » Non hoc dicit, » *quinque diebus eum cotylam hordaceae farinae unam absu-* » *mere:* sed, *quinto quoque die solum edere, & nihil edere ni-* » *si mazam factam ex hemina farinae hordaceae.* Erat autem » *cotyla*, octava pars choenicis, qui censebatur legitimus » modus diurni alimenti personae unius. « CASAUBONUS. — Post οἳ δι' ἡμέρας perperam ms. *A.* inserit μιᾶς, in reliquis tamen nil mutans. Postremos quinque versus huius eclogae, (excepto verbo διάγουσι) & plurima mox alia, omisit Epitomator.

In Fragm. ex *Pythagorissante*, *Vers.* 3. cum τοῖς Πυθα- d
γορίοις vulgo legeretur, τοῖς Πυθαγορείοις scripsi, quod & sermonis usus & metrum desiderabat. *Vers.* 4. ὁποιονοῦν una voce edebatur. Divisis vocibus ὁποῖον οὖν habet ms. *A.* ὁποῖον ἂν malle se significavit CASAUB. quod quidem cum subiunctivo ἔχῃ aptius videre convenire. De argumento eclogae, haec notavit idem CASAUBONUS: » Dixerat alter, *existimare se, convivium amici Py-* » *thagorici*, a quo erat invitatus, *futurum ex instituto di-* » *sciplinae Pythagoricae, sine carnibus; sed pro illis datum* » *iri caricas, uvas passas, caseum*, & similia. Respondet » hic: *Longe aliter futurum; nam convivatorem victimam esse* » *mactaturum, omnium quas haberet maxime opimam.* «

AD CAP. LIII.

e κατὰ - - Ἀντιφάνη - - ἐν Δραπεταγωγῷ. »Fabulae »nomen de eo interpretor *qui fugitivum retraxit.*« CASAUB. *Ibid. Verſ.* 2. »*Buccea*, quam deſcribit poëta, *parva* erat ἐκ »τοῦ πρόσθεν, id eſt, *ex anteriore parte, ex qua poterat con»ſpici.*« CASAUB. — Dalecampius, *exiguam primum*, interpretatus erat. — Pro πρόσθεν, quod vulgo ponebatur, πρόσθε oportuit metri cauſſa; de quo etiam IACOBS monuit in *Notis msstis.* Quod vero mox dein idem (in eisdem Notis msstis) pro καταφάγετε, καταφάγω ſcribendum cenſuit: »quod & metrum, inquit, ae»que ac contextus flagitat:« id quidem aliam habet rationem. Scilicet ante oculos erat docto Viro exemplum editionis Caſaubonianae ſecundae vel tertiae; in quibus verſu primo huius eclogae, pro ποιῶν (quod habent cum membranis ſuperiores editiones omnes) temere ποιῶ expreſſum eſt: quare pari ratione deinde καταφάγω in prima perſ. ſing. oportuiſſe iudicaverat. Scripturam καταφάγετε vero, cum editis, agnoſcunt ambo noſtri codices mssti; niſi quod in ms. *Ep.* κατεφάγετε ſcribitur; ſive temere id factum, ſive conſulto in praet. imperf. ponere verbum voluit Epitomator. Caeterum quum *tertius Verſus* vulgo ſic eſſet ſcriptus,

τὴν χεῖρα, καθάπερ αἱ γυναῖκες καταφάγετε πάμπολλα καὶ ταχύτατα: non modo non indicabatur, quanam in voce terminaretur iſte verſus; ſed &, verba illa καθάπερ αἱ γυναῖκες ad praecedentia-ne, an ad ſequentia eſſent referenda, non liquebat. Caſaubonus, quam in partem acceperit, non declaravit. Dalecampius, & cum eo Gallicus interpres, tertium verſum in τὴν χεῖρα finiunt: & Καθάπερ αἱ γυναῖκες cum ſequentibus iungunt: *Vos, ut mulieres, perquam multa celerrime devoratis.* Quam rationem, quamquam de iſta mulierum Graecarum virtute nihil mihi conſtat, nolim quidem praeciſe improbare: ſed commodius ad ſuperiora referri iſta verba mihi viſa erant, quum praeſertim etiam legitimâ ſenarii menſurâ cum illis τὴν χεῖρα decurrerent. Epitomator, omiſſis ſuperioribus, eadem verba Καταφάγετε πάμπολλα ad ſequentem *Antiphanis* eclogam ex *Thombycione* (ſive qui alius fuit illius fabulae index) retulit, ſic ſcribens: Ἀντι-

φάνης που φησί· κατεφάγετε πάμπολλα· ἐξὸν ὠνήσασθαι ε τὰς προσφόρους ὑμῖν τροφὰς, &c.

κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον ποιητὴν ἐν Θομβυκίῳ. » Quid » sit Θομβυκίων, non scio: nisi forte proprium nomen. Alibi citatur Antiphanes ἐν Βομβυλίῳ. Sed cogitemus amplius. « CASAUBONUS. — Scilicet Θομβυκίωνι erat editum. Sed Θομβυκίω habent membr. *A.* quod Θομβυκίῳ valet. De vulgata olim[1] scriptura monuit KOPPIERS in Observ. Philol. pag. 29. vitiosam haud dubie esse, & in toto Graeco sermone nullum simile verbum aut vocabulum reperiri. Et ille quidem, conferens hunc locum cum III. 125. f. (ubi vide notata) utrobique ἐν Βομβυλίωνι legendum censuerat. At quoniam terminationem vocabuli nonnisi ex mendosa huius loci scriptura, quam editi libri dabant, acceperat vir doctus; superest, ut ex huius loci cum altero collatione coniectemus, Βομβυλίῳ hic oportuisse, quemadmodum ibi dant libri omnes. Contra, si scripturam huius loci cum ea contuleris quae est apud Polluc. X. 179. (ubi Βομβυκίῳ) rursus probabile videbitur, apud Athenaeum pariter cum hoc loco, tum altero, (III. 125. f.) prorsus ut apud Pollucem, ἐν Βομβυκίῳ scriptum oportuisse. Denique illud certum videtur, initialem hoc loco literam Θ perperam (nescio quo casu) invectam esse, & in B utique mutandam. Sed, quod ad consonam spectat, quae terminationem vocis praecedit, fortasse utraque scriptura vera fuerit, Βομβυλίῳ, & Βομβυκίῳ: ac fortasse (eâdem manente notione) perinde & promiscue utroque nomine, Βομβύλιος (vel Βομβυλιὸς) & Βομβύκιος, ferebatur olim fabulae illius index. Certe in vulgato Graecorum usu ambo ista nomina promiscue versabantur, idem significantia, nempe *animalculum* nescio quod *ex Apum vel Vesparum genere*; ut partim ex Suida discimus in Βομβυλιὸς, partim ex Hesychio eâdem voce, collatâ cum voce Βόμβυκες, & cum Schol. ad Aristoph. Nub. 158.

In verbis ex illa fabula hic prolatis, haud aegre quidem agnoscas hunc senarium,

τὰς προσφόρους ἡμῖν τροφὰς, σκόροδα, τυρόν.

Sed praecedentis sequentisque versus disiecta ac mutilata sunt membra. In extremis verbis, ἐστὶν δραχμῆς dedit ms. *A.* ἐστὶ δραχμῆς edd.

Ἀριστοφάνης δ' ἐν Πυθαγορείοις. Quamvis

e apud nullum alium ſcriptorem mentio huius fabulae *Ariſtophaneae* occurrat, tamen nullâ ſignificatâ dubitatione Brunckius ſubiectam eclogam Comicorum principi tribuit, in Fragm. Ariſtophanis p. 264. At, Ἀριστοφῶν ſcribendum videri, non ſine inſigni ſpecie veri monuerat Menagius ad Laërt. VIII. 38. quem vide. Aristophontis quidem fabula, Πυθαγορισταὶ, cum ab aliis laudatur, tum ab Athenaeo, VI. 238. c. & XIII. 563. b. Sed nihil impedit, quo minus pariter Πυθαγόρειοι efferri potuerit eiusdem fabulae index: nam, quod discrimen nonnulli inter Πυθαγορείους & Πυθαγοριστὰς ſtatuerunt, (de quo vide eumdem Menag. ibid.) illud quidem nec perpetuum, nec ubique vulgo obſervatum fuiſſe conſentaneum eſt. Nec vero illud praetereundum, in vetuſtis noſtris membranis h. l. non Πυθαγορείοις ſcribi, ſed Πυθαγόροις: quod mendoſum quidem utique, ſed tale, ut, cum praeſertim οι & ι frequentiſſime permutet noſter librarius, decurtata illa vox ex Πυθαγορισταῖς poſſit videri. conf. mox ad *verſ.* 1. notata. Et Πυθαγορισταῖς hic ſcriptum oportuiſſe, probabile etiam fit ex eo quod in ipſa ecloga adpoſita Πυθαγορισταὶ nominantur, non Πυθαγόρειοι. Caeterum nullus error magis in proclivi eſſe debuit librariis, quam ut *Ariſtophontis* nomen in *Ariſtophanis* detorquerent: quod idem & apud Suidam (in Πυθαγόρα τὰ συμβ. pag. 235. ed. Küſt.) olim factum, & apud ipſum pariter Athenaeum noſtrum, VI. 238. c. ab Epitomatore commiſſum eſt, ſive a librario certe qui noſtrum codicem *Ep.* exaravit; nam ibi quidem Ἀριστοφάνης pro Ἀριστοφῶν ſcribitur in hoc codice.

Verſ. 1. Τί; πρὸς θεῶν, οἰόμεθα &c. Sic edd. Τί πώποτε οἰομ. ms. *Ep.* qui tamen continuo deinde & τοὺς πάλαι ποτὲ tenet. Τί πρὸς τῶν θεῶν ms. *A.* quod utique non ferebat metrum. Sed probum foret Πρὸς τῶν θεῶν, absque Τί. Sic fortaſſe, quae praecedere debebat (ut modo dictum eſt) vox Πυθαγορισταῖς, ea temere in Πυθαγόροις & τί fuerit mutata.

f *Verſ.* 2. τοὺς Πυθαγοριστὰς γινομένους, οὕτως ῥυπᾶν. Quod ait Brunck l. c. »ſe in ſecundo verſu le»ctionem regii codicis repraeſentaſſe:« id partim ad iſtud initium verſus pertinet, ubi τοὺς articulum, qui deerat editis, mssti libri agnoſcunt omnes: partim vero ad vocem οὕτως, quae percommode ita ſcripta in illo cod. *B.*

quo olim Brunckius usus erat. Est is codex, ut iam sae- f
pius adnotavi, ab *Hermolao Barbaro* scriptus: & videtur ea emendatio ingenio deberi Hermolai: nam in ms. *A.* perspicue ὄντως scriptum, ut in editis. Sed iam saepe permutatas istas voces a librariis vidimus: & tenendam h. l. eamdem emendationem putavi. In ms. *Ep.* omissa illa vox est. Quod in *eod. vers.* γενομένους edidit idem Vir doctus, id a GROTIO accepit, qui sic ediderat in Excerpt. pag. 549. cuius est etiam Latina versio, quam Graecis versibus subiecimus. Commodius vero, quoad sententiam, videtur praesens tempus γινομένους, quod cum editis tenent mssti. Videtur primam verbi syllabam brevem voluisse Grotius, quae in γινομένους longa est. Sed ne hoc quidem repugnat metro: fit enim sic quartus senarii pes anapaestus, quem in illa sede non respuit comoedia.

Vers. 8. αὐτοῖσιν scripsi cum Brunckio. αὐτοῖς quidem tenent mss. nostri ambo cum edd. Sed fulcro isto indigebat labans metrum: & expeditius hoc videbatur, quam αὐτοῖς ἄν, quo usus erat Grotius. *Vers.* 9. κατεσθίουσι καὶ τοὺς δακτύλους. Similiter *praerodere digitos* ait coquus gloriosus, quem in Pseudolo Plautus induxit.

Ludicrum HEGESANDRI *Epigramma in Cynicos Philoso-* a
phos ex Athenaeo in suam Anthologiae editionem recepit H. Stephanus, pag. 533. ubi quidem inscriptionem minus commode fecit Εἰς Γραμματικούς. Commodius Εἰς Φιλοσόφους inscripsit Brunck, Analect. T. III. pag. 172. nescio unde: sic vero etiam Epitomator scripserat, Ὅτι ἀρχαῖον ἐπίγραμμα εἰς φιλοσόφους πεποίηται. *Epigramma in Sophistas* nominavit IOS. SCALIGER, qui illud exhibuit in Notis ad Varron. de Ling. Lat. atque etiam Lucilianis versibus latine reddere conatus est. Vide Varr. de Ling. Lat. T. II. ed. Bipont. pag. 5 sq. In verbis illis, Οὐκ ἄκαιρον δ' ἐστὶ μνημονεῦσαι καὶ τοῦ εἰς ὑμᾶς ποιηθέντος ἐπιγρ. ipsum verbum μνημονεῦσαι ignorant membranae, adiectum in edd. sive ex recentioris librarii sive ex primi editoris ingenio. Recte vero adiectum putavi: nec enim, ut καιρός ἐστι τούτου dicunt Graeci, pari modo & ἄκαιρόν ἐστι τούτου dici potuisse videtur.

Vers. 1. ῥινεγκατασπηξιγένειοι sic, uti editum est, scriptum in ms. *Ep.* In vetustis membr. *A.* vero pro vocali ι in prima & in sexta syllaba ει positum, ut persaepe alibi.

a *Verſ.* 2. σακκογενειοτρόφοι. In hoc vocab. *accentum in antepenult.* ſignant mss. & editt. vett. *Penacute* ſcriptam rectius dedit Caſaub. quia notionem habet activam. Similiter vero γενειοσυλλεκτάδαι nominantur Cynici ſupra, IV. 157. a. ubi vide notata. *Ibid.* λοπαδαρπαγίδαι. Similiter dictum atque λοπαδάγχναι, III. 113. f. ſi vera illa ſcriptura, & λοπαδοφυσητὴς, VIII. 333. b.

Tertius verſus deeſt in ms. *Ep.* Ibi mendoſe editiones veteres ἱνατανωπερίβαλλοι dederant cum ms. *A.* quod parum feliciter, ac neſcio quo ſenſu, in ἡματανωπερίβαλλοι mutavit Caſaubonus; quod ipſum etiam ipſius Caſauboni manu in libro, quo is olim uſus erat, ſic ſcriptum video. Recte ἱματανωπερίβαλλοι Scalig. & Brunck. ex ἱμάτιον, *pallium.* Dein νηλιποκαιβλεπέλαιοι habent editi omnes, quod & Scaliger & Brunck tenuerunt, absque α initio vocis; minime quidem male: nam ſicut ſine illo vocabuli augmento ratio conſtat verſui, ſic & commoda eſt ſententia. Sunt enim νήλιποι apud Heſych. & Suid. iidem qui ἀνυπόδετοι, id eſt, *discalceati*, *absque calceis incedentes*: quod ipſum haud dubie hoc loco dicere voluerat poëta. Satis enim notum eſt, ex Socratis imitatione Cynicos ἀνυποδήτους (vel ἀνυποδέτους) & ἀχίτονας inceſſiſſe: (vide Xenoph. Memorab. I. 6, 2. & ibi Interpp.) quorum alterum hac voce, alterum ea quae in eodem hoc verſu praecedit, indicatum poëta voluit. Quo ſpectat etiam quod in Etymol. M. col. 603, 30. ſic ſcribitur: Νήλιπος, ἀνυπόδητος καὶ μονοχίτων. Sed, verum ſi quaeris, ipſum hoc vocabulum νήλιπος vel νηλίπους proprie & ex origine vocis non tam *discalceatum*, *qui calceos non geſtat*, ſignificat, quam id quod eſt huius conſequens, qui *ſqualidos habet pedes*; ſcilicet ex νη, negante particula, & verbo ἀλείφω, *ungo*, aut nomine λίπος, *nitor*, vel λιπαρὸς, *nitidus*, *unctus*, compoſitum: unde πόδες νήλιποι, proprie, οἱ μὴ λιπαροὶ, οἱ αὐχμηροὶ καὶ ἀλιπεῖς, ut obſervavit Euſtath. ad Od. β'. pag. 74, 32. Contra, qui *calceos non geſtat*, *discalceatus*, Graece proprie ἀνήλιπος ſonat, ut quidem Etymologus docet, col. 107. lin. 14. quo vocabulo Theocritus IV. 56. doricâ formâ ἀνάλιπος uſus eſt; ubi originem eius longe diverſam a priore oſtendit Scholiaſtes, nempe a nomine ἦλιψ, quod τὸ ὑπόδημα, *calceum*, ſonat, & α privativo. Quare cum h. l. apud Athenaeum ἀνηλιποκ. cum α initio vocis dederint ve-

teres nostrae membranae, minime aspernanda fuit ista a
scriptura, quae ad metrum non minus, quam altera,
apta erat. Sed de sesquipedalis illius verbi parte poste-
riore, βλεπέλαιοι, quid statuerem, incertus haere-
bam. Quid enim hoc sibi vult, *oleum* aut *olivas spectantes?*
nisi forte intelligas, *spectantes olivas si quas furari possint.*
Quare suspicabar, κλεπέλαιοι pro βλεπέλαιοι opor-
tuisse: quod eo maiorem etiam veri speciem habebat, quod
iam saepius β & κ literas perperam inter se permutatas
observavimus. vide Not. ad II. 71. a. & ad IV. 129. e. 130.
b. 134. b. Sed, ne quid temere mutarem, retinuit id quod
paulo inferius pag. 163. c. legitur, adprime huc perti-
nens, ἔπειθ' ἵωθεν περιάγεις τὴν λήκυθον, καταμανθάνων
τοὔλαιον &c.

Vers. 5. συλλαβεπευσιλαληταί. »Συλλαβεπευ-
»σιλαβηται) sunt, *qui in interrogando syllabas captant.*
»Respicit dialecticorum interrogationes, & sophistarum
»elenchos. Non placet quod in Epitoma inveni, συλλα-
»βεπευσιλαληταί. Si cui aliter videatur, per me licet in-
»terpretetur de iis *qui nihil nisi syllogismos & soritas loquun-*
»*tur, quique minutis interrogatiunculis obvios cruciant.*« CA-
SAUBONUS. — Mihi non displicebat - - λαβηταί, quod
ubique editum erat: sed, quod in Hoescheliano codice
Epitomae invenerat Casaubonus, idem ipsum non modo
noster pariter ms. *Ep.* sed etiam veteres membr. *A.* da-
bant; adeoque recipi hoc a nobis restituique auctori de-
buit. *Vers.* 6. »ζηταρετησιάδαι sunt quos Latini vocant b
»*aretalogos*; de quibus plura ad Suetonium. [ad August.
»cap. 74.] Scripturam Excerptorum etsi non probo, ad-
»scribam tamen fidei meae caussa, ζηταρετησιάδης.« CA-
SAUBONUS. — Noster ms. *Ep.* cum ms. *A.* verum tenet,
sicut editum erat.

AD CAP. LIV.

Ἀρχέστρατός τε ὁ Γελῷος ἐν τῇ Γαστρολογίᾳ &c. »Epi-
»gramma istud debebant sequi *versus Archestrati de Diodo-*
»*ro Aspendio:* sed longissimo hyperbato obscuravit au-
»ctor seriem sermonis. Principium hyperbati est in his
»verbis, ἣν μόνην ὑμεῖς &c. finis vero in istis, longo post
»intervallo, [p. 163. c.] Ἀρχέστρατος δὲ, ὦ Κύνουλκε, &c.
Ibid. Σφοδρίου. A recto casu Σφοδρίας, quem h. l. po-

b ſuit Epitomator, ita ſcribens: Ὅτι Σφοδρίας ὁ Κυνικὸς
Τέχνην ἔγραψεν Ἐρωτικὴν &c. *Ibid.* Περσαίου - - Συμ-
ποτικοὺς Διαλόγους. Συμποτικὰ ὑπομνήματα dicit Noſter
XIII. 607. a. de eodem ſcripto (ut videtur) loquens. De
Persaeo nonnihil dictum ſupra, ad p. 140. b. *Ibid.* συν-
τεθέντας ἐκ τῶν Στίλπωνος καὶ Ζήνωνος ἀπομνημονευμάτων!
»Stilpo Dialogos IX. ediderat non magnae rei, vel Dio-
»gene Laërtio teſte. [Laërt. II. 120.] Zenonis Stoici
»*Commentariorum* mentionem faciens auctor, librum, opi-
»nor, intelligit ab eo editum Ἐρωτικῆς τέχνης, *De Arte*
»*amandi.* Sed & de Republica libri turpiculi erant; ſae-
»pe ut illorum diſcipulos ipſius puderet.« Casaub. —
Vide Laërt. VII. 4. & ibi Menag.

c ἐν οἷς ζητεῖ, - - - Πῶς ταῖς ἐπιχύσεσι χρηστέον; »In-
»ter exempla vaniſſimarum quaeſtionum a *Zenone* tracta-
»tarum, [immo a *Perſaeo*; nam ad hunc proxime refer-
»tur verbum ζητεῖ:] refert Athenaeus, πῶς ταῖς ἐπι-
»χύσεσι χρηστέον? *Quomodo trullis vinariis ſit uten-*
»*dum?* Hoc ſignificat ἐπίχυσις, qua voce etiam Varro
»utitur. Hac vinum hauriebant e cratera, quae menſae
»erat apposita: dicitur & οἰνήρυσις.« Casaubonus. —
Dalecampius interpretatus erat, *Quo modo vinum libatio-*
nibus affundendum ſit? At vocabulum ἐπίχυσις, pro *trulla*
vinaria, vel *gutto*, quo e maiori vaſe vinum hauritur,
quod in cyathum infundatur, iam ſupra occurrebat, IV.
142. d. rurſusque infra ex Menandro citatur XI. 484. d.
De quo vide Varron. de Ling. Lat. IV. 26. pag. 35. ed.
Bipont. & Cleric. ad Menandri Fragm. pag. 190. Nec ve-
ro de *vinaria* ſolum *trulla* uſurpabatur, ſed perinde etiam de
olearia; quo ſenſu ſaepius citatur a Polluce, VI. 103. X.
92. & 109. Caſauboni interpretationem huius loci adopta-
vit Gallicus interpres: *comment il faut ſe ſervir des pots à*
verſer le vin? Sed valde ego fallor, aut longe aliud quid
ſpectaverat in illa quaeſtione Perſaeus. Nempe ἐπιχύ-
σεις, *quae quo pacto inſtituendae ſint* praeceperat ille, ſunt
genus aliquod *propinationum*, ſimile his quas *Toasts* Angli
adpellant & nos hodie cum illis adpellare conſuevimus.
Mos, quem dico, huiusmodi erat: ſub finem convivii
poculum, cui *merum vinum infuſum* erat, (ἐπιχεῖν hoc
vocabant) manu tenentes, nominabant vel honoris cauſ-
ſa nomen principis alicuius viri, vel amoris cauſſa no-
men amaſii aut amaſiae, cuius in honorem libabant par-

tem vini, id eſt, in terram effundebant, reliquam vero partem (ut conſentaneum erat) ebibebant. Hae ſunt αἱ τῶν ἀκρατοποτῶν (nam ſic pro vulgato ἀκροατῶν haud dubie cum Toupio legendum) ἐπιχύσεις, quarum Theophraſtus meminit apud Noſtrum, X. 427. c. vel d. Eiusdem moris idem noſter Athenaeus alibi quoque mentionem fecit, ut VI. 255. a. & 261. b. quem poſteriorem locum ſi cum Plutarcho contuleris, (in Demetrio pag. 900. c.) videbis in eâdem re hunc pariter ſcriptorem τὰς παρὰ πότον ἐπιχύσεις dixiſſe. Idem vocabulum eâdem notione, ex Valeſii coniectura, Polybio olim reſtituimus, lib. XVI. cap. 21, 12. noſtrae edit. ubi illud in ἐπιλύσεις nullo ſenſu erat detortum. De eodem, quem dixi, more in primis porro conferendus Theocriti Scholiaſtes ad Idyll. XIV. 18. &, qui pleraque ex his, quae commemoravi, iam occupaverat, TOUPIUS ad Theocriti Idyll. II. 151. pag. 390. c

Iſta verba, πότε αὐτοὺς (nempe τοὺς ὡραίους) προσδεκτέον ὡραϊζομένους, καὶ πότε παραπεμπτέον ὡς ὑπεροpῶντας, Dalecampius ita accepit, ut accuſativos ὡραϊζομένους & ὑπεροpῶντας ad ipſos τοὺς ὡραίους referret: *Quando venuſtate gratiaque commendabiles admittendi; quando ut faſtuoſi amandandi.* Similiterque iam olim BUDAEUS acceperat, in Comment. Ling. Graec. pag. 748. ubi ὡραϊζομένους interpretatus eſt, *decore conſpicuos, decorem oſtentantes.* Quae ratio neſcio an propior ſit vero quam ea, quae a nobis tentata eſt, cum accuſativos illos ad convivas retulimus: attamen, in eâdem ratione, ὡραϊζόμενοι non tam intelligendi fuerint *decore conſpicui*, aut *venuſtate commendabiles*, quam qui *formae laudem aucupantur*, qui *ſibi placent & delicias faciunt:* nempe hi, ſi modum teneant, ferendi; ſi nimis ſuperbiunt, ut ὑπεροpῶντες amandandi. His ſcriptis, incidi in CORAYI noſtri eruditam ad hunc locum Adnotationem, quae me propemodum praeterierat: » Ὡραϊζόμενοι (inquit in *Notis msstis*) ſunt *qui* » *ficte recuſant*; per oppoſitionem ad ὑπεροpῶντας, *qui ve-* » *re & ſerio* ſolicitatores *contemnunt.* Θρύπτεσθαι, καλλω- » πίζεσθαι (Plat. in Crit. T. I. pag. 121. ed. Bipont. quod » non intellexit interpres) ἀκκίζεσθαι, immo & βαυκίζε- » σθαι, ſunt voces ſynonymae τοῦ ὡραΐζεσθαι. Heſychius » exponit βαυκίζεσθαι per θρύπτεσθαι: & βαυκιζόμενον, » per τρυφερὸν, καὶ ὡραϊστήν. Confer eiusdem Gramma-

c » tici glossas, Ἐναβρύνεσθαι, Κατωραΐζεσθαι, & Στεί- » νων. « —

Quod olim sic edebatur, ὁ Σωφρονίσκου φιλόσοφος· ὃς περὶ ταῦτα &c. mireris a Casaub. non in Animadv. saltem esse correctum: erat enim perquam absurdum. At eodem modo tamen etiam in ms. *Ep.* distinctam orationem video. Rectius in ed. Ven. sic distinguitur, ὁ Σωφρονίσκου, φιλόσοφος, ὃς περὶ &c. Manifeste ὁ Σωφρονίσκου, sc. υἱὸς, *Socrates* est: φιλόσοφος autem, quem dicit, *Persaeus*.

Ibid. πιστευθεὶς - - ὑπ' Ἀντιγόνου τὸν Ἀκροκόρινθον. De *Antigono Gonata* agitur; cuius praeceptorem olim fuisse *Persaeum*, Aelianus docet Var. Hist. III. 17. ubi vide quae d huc spectantia adnotavit Perizonius. *Ibid.* ὑπὸ τοῦ Σικυωνίου Ἀράτου. Articulum, qui deerat editis, recte dedit codex noster uterque. Rem copiose narrat Plutarchus, in Arato, p. 1035 sqq. *Ibid.* ὡς ὁ σοφὸς πάντως ἂν εἴη καὶ στρατηγὸς ἀγαθὸς, μόνον τοῦτο διὰ τῶν ἔργων διαβεβ. Recte πάντως dedit ms. *Ep.* (Mox vero in voce στρατηγὸς desiit Breviator, sequentia omittens, usque ad illa verba Κτησίβιος δ' ὁ Χαλκ.) Dein, cum sic ederetur, μόνος τοῦτο διὰ τῶν ἔργων διαβεβαιωσάμενος, vocem μόνος cum praecedentibus, στρατηγὸς ἀγαθὸς, iungi iussit CASAUBONUS, scripturam πάντως etiam commendans, ut esset sententia: » *Quod solus omnino sapiens etiam bonus* » *ductor* exercitus sit futurus. « — Quod per se utique non incommodum foret: sed μόνον dedere veteres membranae; quod ad sequentia haud dubie pertinere mihi visum erat, ironice accipiendum.

e Συμποτικῶν διαλόγων. Sic ms. *A.* quemadmodum supra Συμποτικοὺς διαλόγους lit. b. Hoc loco, cum operarum errore Συμποσικῶν in ed. Ven. & Bas. legeretur, tacite id Casaubonus in sua edit. in Συμποσιακῶν mutavit.

AD CAP. LV.

f Κτησίβιος δ' ὁ Χαλκιδεὺς ἐρωτηθεὶς - - τί περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας αὐτῷ, &c. » De eodem interrogatus Ari» stoteles quid responderit, apud Diogenem licet legere. » [Laërt. V. 20.] Simile quid etiam apud Eunapium in » Aedesio. « CASAUB. — De CTESIBIO *Chalcidensi* confer l. 15. c. *Ibid.*

Δειπνομανὴς, νεκροῦ ὄμματ' ἔχων, κραδίην τ' ἀκύλιστον.

Ad imitationem Iliad. α'. 225. dictum, ut solet alibi passim f
idem Timon Homerum imitari, unde ὁ παρῳδὸς Τίμων
vocatur Eustathio, hunc versum ex Deipnosophista citan-
ti, ad Odyss. α'. pag. 37, 44. Nihil autem mutant libri,
& νεκροῦ ὄμματ' ἔχων idem Eustathius eo spectare con-
iectaverat, quod δύσμορφος (*deformi facie*) fuerit ille pa-
rasitus. WESTON, in Hermesianacte pag. 15. vertit, *cui
lumen ademtum.* Mihi, frequentem literarum β & κ per-
mutationem cogitanti, (de qua paulo ante ad lit. a. huius
pag. dixi; quae permutatio in ipsis etiam vocabulis νε-
κρὸς & νεβρὸς apud eumdem Nostrum aliquoties manifeste
admissa est, II, 71. a. V. 187. f. IX. 368. d.) probabile
visum erat, νεβροῦ fortasse h. l. oportuisse: *hinnuli ocu-
los habens*, id est, *mobiles*, quibus prompte circumspicis
& expiscaris, ubi lautam aliquam coenam adipiscaris.
Sic, quod de *corde* Homerus dixerat, κραδίην τ' ἐλάφοιο,
id ad *oculos* transtulerit Timon: contra, *cor* eidem ho-
mini esse *rigidum*, *immotum*, *durum* ait; scil. qui, si quid
erogandum est, *flecti nescius*, symbolarum exactori (ut
ait WESTON l. c.) more Cynico diceret, τοὺς δ' ἄλλους
ἐράνιζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρα. Eustathius l. c. τὴν
κραδίην ἀκύλιστον, τὸ ἄτεγκτον ἦθος interpretatur.

MNASALCAE *Epigramma* ex Athenaeo in Adpendicem a
Anthologiae retulit H. Stephanus pag. 525. & Brunck in
Analect. T. I. pag. 193. num. 14. Habet etiam Eustath.
ad Iliad. β'. pag. 216. init. Confer IACOBS Animadv. in
Anthol. Vol. I. P. 1. pag. 407. *Vers.* 1. pro τλάμων,
perperam ταλάμων habet ms. *A.* Verum tenet ms. *Ep.*
Vers. 2. pro vulgato κειραμένη, κειραμένα cum Brun-
ckio scripsi, ut consentiret cum dorica forma ἁ ἀρετὰ
vs. 1. & cum βεβολημένα vs. 3.

BATONIS *Comici* Eclogam in Excerpta sua retulit GRO- b
TIUS pag. 830 sq. cuius Latinam versionem Graecis ver-
sibus subieci. *Vers.* 1. ἐνταυθοῖ καλῶ: quasi ἐγκαλῶ:
huc voco ad rationem reddendam. Duo *verss.* 3 & 4. eis-
dem verbis ex Platonis Comici Συναπατῶντι supra cita-
ti sunt, III. 103. b. ubi vide notata. *Vers.* 5. Ἄνθρωπ'
ἀλάστωρ. Sic edd. In ms. *A.* suo more Ἄνθρωπε absque
apostropho scripsit librarius. *Vers.* 6. ἀδικεῖς τοὺς
θεούς. Articulus deerat ed. Bas. & Cas. quem recte de-
dit ed. Ven. cum ms. *A.* Ex tota ecloga Epitomator non-
nisi verss. 7 - 10. adposuit. *Vers.* 8. Ante ἢ πέφυκε, e c

e superiore versu intelligendum videtur τιμιώτερον: quasi dixisset, τιμιώτερον σαυτοῦ, καὶ τιμιώτερον ἢ πέφυκε τῇ φύσει. *Vers.* 10. Pro κακοῖς, ἀδίκοις scripsit Epitomator ex vs. 6.

Vers. 12 *sqq.* Ἐπειθ' ἕωθεν περιάγεις τὴν λήκυθον,
κατεμανθάνων τοὔλαιον, ὥστε περιφέρειν
ὡρολόγιον δόξει τις, οὐχὶ λήκυθον.

» Tanta, inquit, te diffidentia tenet, *ut totum diem a sum-*
» *mo mane circumferas ampullam, diligenter considerans sub-*
» *inde quod intus est oleum: ut iure aliquis putet, non ampul-*
» *lam te huc illuc gestare, sed horologium.* Qui ex diffidentia
» metuunt alicuius rei iacturam, solent ei incubare, &
» subinde illam subiicere oculis suis, quibus ipsi miseri
» vix credunt. Theophrastus, in eius vitii descriptione,
» [περὶ Ἀπιστίας, Charact. cap. 19. ed. Casaub.] καὶ
» φέρων αὐτὸς τὸ ἀργύριον, καὶ κατὰ στάδιον ἀριθμεῖν πό-
» σον ἐστίν. Quae verba pluribus ibi exposuimus. Κατα-
» μανθάνειν est *diligenter aliquid explorare.* An autem in am-
» pulla oleum insit, nec-ne, motitatione aut pondere
» cognosci poterat: nam ampullae, ut alibi dicebamus,
» [ad Theophr. Charact. pag. 169. ed. Casaub.] scorteae
» fuerunt, aut fictiles, vel ex aere. Notabis antiquissi-
» mum morem circumferendi *horologia*: cuius nullum aliud
» testimonium puto in literis antiquis extare, nisi quod
» Vitruvius horum meminit lib. IX. cap. 9. appellatque
» *viatoria, pensilia.* Hodie multiplicis formae horologia
» fiunt elegantissima, quae iam non utilitatis, sed orna-
» menti gratia, etiam proletariorum mulieres sibi appen-
» dunt.« CASAUB. — Apud Epictetum, Dissert. I. 24, 11. philosophi Cynici in itinere supellectilia sunt λήκυθος & πήρα. Quod hic dixit poëta καταμανθάνων τὸ ἔλαιον, idem spectaverat auctor Epigrammatis pag. 121. a. cum βλεπελαίους Cynicos nominavit, si vera ibi illa scriptura. De *horologio*, cuius hic fit mentio, nonnihil iam disputaverat Casaub. ad l. c. Animadv. T. I. pag. 28. Adde, quos ibi laudavi, Menag. ad Laërt. II. 1. & Salmas. Exercit. Plinian. ad Solin. pag. 451 sqq. Ipsum quoque hunc locum tetigit SALMASIUS ibi pag. 456. monens,
» non posse ex his versibus colligi, quod Casaubonus
» coniecerat, iam tum vulgata fuisse *horologia viatoria &*
» *pensilia*, quorum meminit Vitruvius; quae recentioris
» inventi esse constat.« — Neque vero ad liquidum per-

ducta quaestio de Horologiis veterum adhuc videtur. Hoc e loco, ubi *ampulla olearia* cum *horologio* quodammodo confertur, videtur *aquarium* quoddam *horologium* vel *clepsydra* intelligendum: quam video VILLEBRUNII quoque fuisse sententiam. Caeterum & illud ab eodem VILLEBRUNIO vere monitum videtur, verba περιάγειν & περιφέρειν hoc loco non tam notione *circumferendi*, *huc illuc gestandi* esse accipienda, quam notione *invertendi*. Sane, *secum circumferre*, graece, non περιφέρειν, nec περιάγειν, sed περιάγεσθαι sonat. Pro ὥστε περιφέρειν ὡρολ. δόξει τις, malebat ὥς σε CORAY. At ὥστε non minus recte, quam ὡς, cum indicativo pro infinitivo construi posse videtur: pronomen autem personale facile per se poterat subintelligi.

AD CAP. LVI.

ὁ Τίμων σου, φησί. Nec parentheseos signa adiecta habent superiores editt. & nullâ prorsus distinctione interiectâ sic scribunt, ὁ Τίμων σου περὶ τοῦ κυνὸς &c. Nec aliter ms. *A*. In *Ep.* desunt haec de *Timone*, simul cum *Archestrati* versibus. Monuit autem CASAUBONUS: » Scribendum, ὃν ἀντὶ τοῦ Ὁμήρου προσκυνεῖς διὰ τὴν γαστέρα, ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδὲν, ὁ Τίμων σου φησί που. « — Mihi satis visum erat φησί; quod verbum omisit librarius, cum ad consecutionem orationis non adtenderet animum, & sequens verbum γράφει huc referendum putaret. Pergit CASAUBONUS: » De Epicuro dixit Timon in » Sillis, [nempe teste Athenaeo nostro, VII. 279. f.] γαστρὶ χαριζόμενος, τῆς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν. Ex reliquiis » poëmatum Timonis apparet quam diligens in Homeri » lectione fuerit. Multa enim illius usurpat pro suis, vel » ἀπαραλλάκτως, vel leviter immutans, ut hic. Versus » enim Homeri est, [Od. η. 216.] Οὐ γάρ τοι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο. « — Inde *parodum* TIMONEM Eustathio dictum paullo ante vidimus.

In ARCHESTRATI Fragm. *vers. 2 seq.* ὅσσοι κεπφαττελεβώδη ψυχὴν κέκτηνται. » *Fatuos & corrupti iudicii* » *homines*, quibus nihil palatum sapit, sic describit Ar- » chestratus,

» Οὐδ' ἔσθειν ἐθέλουσ' ὅσσοι κεύφην τελεβώδη
» ψυχὴν κέκτηνται θνητῶν.

d »Quibus non erit maior linguae Graecae usus quam nobis, aegre illis persuadebitur, τὸ τελεβώδη Graecum esse vocabulum. Atqui non tantum isto loco, sed & libro septimo, ubi iterum describuntur Archestrati versus, in ea lectione scripti cum editis consentiunt. Quid super eo verbo sit statuendum, iudicent acutiores. Interea sunto coniecturae, quas subiiciemus, vel οὐκ ἐμπειρίας vel εὐστοχίας nostrae monumentum. Potest scribi, κοῦφον κ' ἐρεβώδη: *mentem levem & caliginosam.* Sic »τόπος ἐρεβώδης apud Apollodorum. Potest etiam,

»Οὐδ' ἔσθειν ἐθέλουσ' αἳ κούφην κ' ἐλλεβορώδη
»ψυχὴν κέκτηνται.

»*quibus mens est ellebori egens*, &, ut ait Persius, *ebria veratro.*« — At libro VII. pag. 303. e. ubi iidem versus repetuntur, non prorsus cum huius loci lectione consentiunt libri. Priorem enim versum ibi sic exhibent membr. *A.* cum editis:

Οὐδ' ἔσθειν ἐθέλουσιν ὅσοι κοῦφαν γε λεβώδη.

Ibidemque in κοῦφαν (per vocalem α) consentit ms. *Ep.* (in quo hoc quidem loco omnes istos versus desiderari dixi:) sed in eodem cod. pro γε λεβώδη magis corrupte, & ad metrum prorsus inepte, καὶ λεμβώδη scribitur. Toupius in Epist. Crit. p. m. 80. nude ὅσοι τὴν ἀττελεβώδη ψυχὴν legendum contendit, expulsa prorsus voce κούφην; quam nihil esse aliud, ait, nisi interpretationem τοῦ ἀττελεβώδη. Coray, in *Notis mstis*, κούφην κ' ἀνεμώδη legens: »Sunt nimirum, inquit, ἀνεμώδη »ψυχὴν κεκτημένοι, illi ipsi quos & ἀεσίφρονες appellant, »vocabulo composito ex ἄω, unde ἄημα, synonymum »τοῦ ἄνεμος.« — Mihi aliquid magis reconditum videbatur latere in istâ bis fere eàdem recurrente scripturâ: probavique Bentleii acute inventum, κεπφαττελεβώδη corrigentis, in *Differt. upon the Epistles of Phalaris* pag. 86 sq. Vocabulum non male conveniens Archestrati stylo, & percommode id quod voluerat poëta exprimens. Ἀττέλεβος (idem valens ac ἀττέλαβος) est *minuta locusta*, sive aliud quoddam *insectum*, *herbas & olera rodens*: ut mire conveniat hoc vocabulum cum his, quae deinde subiicit poëta, ὥστε πρέπει καθαρῶς, ὁπόσοι τάδε μωρολογοῦσι, τοῖς λαχάνοις προσάγειν. Κέπφος, interprete Hesychio, *avicula* est ita *levis*, ut a vento facile hinc inde pellatur; unde, ut adnotavit idem Grammaticus, etiam

κοῦφος ἄνθρωπος, *levis homo*, κέπφος adpellatur: d (vides glossae κοῦφος originem:) eademque avicula ita *stupida* & *deceptu facilis* habebatur, ut κεπφωθεὶς vulgo diceretur ὁ ἀπατηθεὶς, *deceptus*: & ipsum nomen κέπφος, ut Suidas docet, diceretur ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνθρώπων, *in homines stolidos*.

Vers. 3. Pro εἰσὶν δ' ἀπόπληκτοι, quod hic habebant edd. cum msto, εἰσὶν τ' ἀποπλ. ex coniect. corrigi iusserat CORAY: cui eo lubentius sum obsecutus, quod altero loco VII. 310. e. eamdem particulam τε pro vulgata δὲ agnoscat uterque noster codex mstus; quamquam ibi imperite traiecta verba sint in hunc modum, Ξυντῶν τ' εἰσὶν ἀπόπληκτοι. *Vers.* 4. ὡς ἀνθρωποφ. Sic commodius hoc loco, quam ὡς δ' ἀνδρωποφ. quod habet altero loco ms. *A.* *Vers.* 5. ἰχθὺς σάρκας φιλεῖ. Perperam h. l. σάρκας φιλέει ms. *A.* Pro ἄν περ, scribitur ἄν που p. 310. e.

Ἦν δ' ὁ Διόδωρος οὗτος - - Ἀσπένδιος. Huius *Theodori* e *Aspendii* mentionem fecit Iamblichus, in Vita Pythag. sect. 266. De quo conf. Schefferum De Nat. & Constit. Philos. Ital. pag. 172. Bentlei l. c. pag. 85. & Brucker. in Hist. Crit. Philos. T. I. pag. 1101 sq. *Ibid.* ἀπὸ τοῦ Διοδώρου προαχθέν. Vide paulo inferius ad verbum προσαγαγόντα lit. f.

πρὸς ὃν ἐπιστέλλων ὁ Στρατόνικος ἐκέλευσε τὸν ἀπαίροντα τὸ ῥηθὲν ἀπαγγεῖλαι τῷ περὶ Ξηροπέπλου μανίας ὕβρεώς τε περιστάσιμον στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτῃ. f Cum in huius loci interpretatione toto coelo ab auctoris sententia aberrasset Dalecampius, CASAUBONUS (in Animadv.) Graeca ista sic latine reddidit: » *Ad quem scribens* » *Diodorus, iussit eum qui proficiscebatur renuntiare quod ipsi* » *dixisset, Pythagorae clienti, cuius porticus magna frequentia* » *celebratur*, (dum disputat) *de insania amiciendi se more ferarum, & insolentia.* « Pergit inde CASAUB. » Non est » hic stylus assuetus *Stratonico*; quod declarant multa eius » acute dicta, quae magni scriptores nobis conservarunt. » [vide Athen. VIII. pag. 347 sqq.] Sed induit Stratoni» cus φιλοκαινίαν orationis & χαυνότητα, ut eadem vi» tia in factis illius, ad quem scribebat, irrideret. Porro » Stratonici verba, quae hic describuntur, videntur esse » titulus atque ἐπιγραφὴ Epistolae, quam *Diodoro* mitte» bat. Itaque vere Stratonici sunt tantum haec: Τῷ περὶ

f » Ξηροπέπλου & quae sequuntur: caetera adiecit Timaeus;
» quem miror equidem, seriam Historiam professum, his
» nugis chartas suas implevisse. Interpretibus nihil hic lu-
» cis affulsisse res ipsa loquitur: nostra interpretatio quam
» bene iis consentiat quae de Diodoro refert Athenaeus,
» nemo non videt. Debemus Palatino codici elegantissi-
» mam vocem *περιστάσιμον*. [Nempe sic edebatur
» ubique, *ὕβρεώς τε πέρι, στάσιμον στοὰν* &c.] *Πε-*
» *ριστάσεις ποιεῖν*, ut dicebamus ad Theophrastum, [Cha-
» ract. c. 9. *περὶ Λογοποιίας*. pag. 215. ed. Casaub.] est,
» *agyrtarum more turbam circa se cogere.* Inde *locus περιστά-*
» *σιμος, qui frequentia hominum celebratur. Ξηρόπεπλον μανίαν*
» quid aliud esse dicas, quam quod expressimus? Huc per-
» tinent illa superiora verba, *κομῶν, ῥυπῶν, ἀνυποδητῶν*,
» & alia in eam sententiam. *ὕβρις* est *inhumanitas & inso-*
» *lentia* hominis, qui deficit a caeterorum moribus & in-
» stitutis: nam in corporis cultu, ut docet Varro, aliud
» est homini, aliud humanitati satisfacere. « — *περιστά-*
σιμον recte, una voce, scriptum etiam in nostris membr.
A. Vocabulum *περίστασις* eadem notione, qua *περιστά-*
σιμος στοὰ hoc loco dicta est, Polybio aliquoties usur-
patum olim observavimus. Vide Lexic. Polyb. hac voce,
num. 3. Pro *πελάτῃ*, quod erat editum, *πελάτᾳ* scri-
psi cum membr. *A.* doricâ formâ, quae suo loco hic
stabat. Nescio vero an etiam *Πυθαγόρα* scriptum opor-
tuerit pro vulgato *Πυθαγόρου*.

κατά τινα τῦφον τὴν ἐπιτήδευσιν ταύτην προσαγαγόντα. καὶ κατά τινα erat editum, consentiente (quod sciam) msto *A.* Delevi incommodam h. l. particulam, auctoritate msti *Ep.* Non damno *προσαγαγόντα*, quod uterque codex cum editis agnoscit; quod sonare potest, *adhibuisse, adiunxisse* eum hoc institutum reliquis Pythagorae institutis. Suspicatus tamen eram, *προαγαγόντα* fortasse oportuisse, quod idem valere videtur ac *εἰσαγαγόντα, invexisse, introduxisse:* quo sensu & *προάγειν εἰς φῶς* Graeci dicunt, *in lucem proferre.* Sic paulo ante, *ἀπὸ τοῦ Διοδώρου προαχθὲν, a Diodoro invectum, introductum:* nisi forte ibi verba ista sic reddenda fuerant, *a Diodoro derivatum, propagatum*, nam illa notione, quam modo dixi, quamque in versione posui, vereor ne non *ἀπὸ*, sed *ὑπὸ* scriptum oportuisset.

AD CAP. LVII.

*ἢ ὡς εἰς ἀσώτιον, μαγειρικὰ σκεύη καταλέγειν μαθη- a
σόμενοι.* Vocabulum *ἀσώτιον* non nisi eo consilio hic ad-
posuit Athenaeus, ut viam sibi pararet de illius vocis usu
deinde differendi. Eodem consilio (frigide satis, ut mihi
videtur) *μαγειρικὰ σκεύη* nunc rursus nominat, quorum
iam supra p. 149. a. facta erat mentio. Vide paulo post,
pag. 165. d. & 169. a. b. *Ibid.* τὸν Ἀθηνογένους Κεφα-
λίωνα ἀποστοματιοῦντες. ATHENOGENIS *Cephalionem recita-
turi.* Quis fuerit ille ATHENOGENES, aut quodnam eius
scriptum, cui titulus *Cephalio*, doctioribus inquirendum
relinquo. Mihi quidem nihil compertum: nam de *Athe-
nogene Martyre*, (de quo egit Fabric. Bibl. Graec. T. V.
pag. 195 sqq.) nemo hic cogitaverit: quod vero scriptio-
nis titulum ad *Cephalionem, rhetorem & historicum*, Suidae
commemoratum, spectare coniectaverat DALECAMPIUS,
ut contra hunc *Athenogenes* nescio quis scripserit librum
conviciis & probris plenum; ea quidem gratuita prorsus
coniectura est.

In SOPHOCLIS Fragm. ex *Cedalione*, *κέντρωνες*, sunt
fures, qui merentur ut aculei & tormina eis admoveantur. Vide
Suidam, &, e quo ille sua hausit, Scholiasten Comici ad
Nub. 449.

Quae sequuntur verba, *δέον ὑμᾶς ἐπιφαγεῖν τι - - -
ἡμᾶς θέμις*, eorum nec integritatem aut veritatem scri- b
pturae praestabo, & sententiam minime mihi liquere ul-
tro profiteor. In ed. Ven. Bas. & Cas. 1. absque paren-
theseos signis edita ista leguntur; & in ed. Ven. & Bas.
quidem sic, *δέον ὑμᾶς ἐπιφαγεῖν τι - - - χαριτογλωσσεῖν
ὑμᾶς θέμις*: in ed. Cas. 1. vero, *δέον ἡμᾶς - - - χαρι-
τογλ. ὑμᾶς θέμις.* Dein in Animadverss. monuit CASAU-
BONUS: » Ita haec distinguo, Ὅτι δ' ὑμεῖς οἱ φιλόσοφοι
» περὶ τὰ δεῖπνα ἀεὶ τὸν νοῦν ἔχετε (δέον ἡμᾶς ἐπιφα-
» γεῖν τι αἰτῆσαι, ἢ ἐπεσθίειν τι τῶν κυνικῶν βρωμάτων.
» οὔτε γὰρ χαριτογλωσσεῖν ἡμᾶς θέμις.) δῆλον ἐξ ὧν
» καὶ Ἀλ. Scio quid de vocibus *ἐπιφαγεῖν* & *ἐπεσθίειν*
» mox scribatur: nihilominus tamen isto [hoc] loco non
» putem otiosam esse praepositionem. *ἐπιφαγεῖν* & *ἐπε-
» σθίειν* interpretor, *edere post alium*, &, ut ita dicam,
» *arrodere iam rosa.* « — Cuius praescriptum hactenus secuti
sunt ii, qui editionem Cas. 2. & 3. curarunt, ut eo loco,

b ubi Caſaubonus iuſſerat, *parentheſeos ſigna* ponerent: ſed δέον ὑμᾶς & ὑμᾶς θέμις, quod erat in ed. Ven. & Baſ. utrobique repoſitum eſt in ed. Caſ. 2. & 3. Ego vero tenendam ſcripturam noſtrarum membranarum duxi, quae δέον ὑμᾶς & ἡμᾶς θέμις dederunt. In *Epit.* haec omnia deſunt. Verbum ἐπιφαγεῖν proprie *ſuperedere* ſonat, quod Plinius dicit lib. XIX. 6, 34. id eſt, *inſuper edere*, & ſigillatim, *cum pane* vel *praeter panem comedere*, ut Pollux docet, VI. 39. Et ſic commode infra accipi poteſt in Eupolidis verbis apud Noſtrum, IV. 170. d. Sed videtur etiam ſimpliciter pro *comedere* accipi poſſe, quemadmodum haud dubie uſurpatur vicinum verbum ἐπεσθίειν vel ἐπέσθειν, ibid. apud Noſtrum in Ariſtophanis verſu, tum in illis Epicharmi verbis, τὰ γλυκέα μὲν ἐντ' ἐπέσθειν, apud eumdem Noſtrum, III. 85. d. pariterque in illis Callimachi, ἄλα λιτὸν ἐπέσθων, Epigr. LI. Et hoc loco utrumque verbum ἐπιφαγεῖν & ἐπεσθίειν non alio ſenſu accipiendum videtur: & utrumque quidem, quemadmodum & verbum χαριτογλωσσεῖν, (quod paulo ante de vocabulis ἀσώτειον & σκεύη μαγειρικὰ diximus) non alio conſilio hic poſuit Grammaticus noſter Deipnoſophiſta, niſi ut deinde Ulpianum ſuum inducere poſſet interrogantem, quisnam e veteribus auctoribus uſus eſſet illis verbis; (pag. 169. a.) cui deinde alium e convivis faceret reſpondentem, teſtimoniaque veterum proferentem. Vide pag. 170. d. & pag. 165. c.

ἀπὸ βιβλίων - - λαβόντα ἐντυχεῖν. Vertit Dalech. *eum accipere qui caſu obveniſſet.* Id Graece ſonabat, λαβεῖν ὃν ἂν τύχῃ aut ᾧ ἂν ἐντύχῃ. At λαβόντα ἐντυχεῖν, eſt *caperet & legeret.* Sic mox apud ipſum poëtam Linus ait, λάβε, ἔπειτ' ἀναγνώσει. Nihil iſta notione verbi ἐντυγχάνειν vulgatius: vide Lexic. Polyb. & Ind. Graec. Epictet. hac voce, & Notas noſtras in Epict. Diſſert. T. II. P. I. p. 7. Ad λαβόντα intelligendum τὶ vel ἕν, uſitatiſſima ellipſi.

c In ALEXIDIS *verſ.* 3. ἔπειτ' ἀναγνώσει recte dedit. ms. *A.* Cum perperam ἀναγνῶς eſſet editum, ſic corrigendum ſuſpicatus erat IACOBS in Notis msstis, ἔπειτ' ἀναγνοὺς, πάντα γ' εὖ διασκοπῶν. *Verſ.* 7. δηλώσεις γὰρ οὕτω τὴν φύσιν &c. Reſpicitur Prodici fabula, de *Hercule*
d *in bivio*, apud Xenoph. Memorab. II. 1. *Verſ.* 12. Σιμοῦ τέχνην ἔλαβες. SIMI *artem ſumſiſti.* Simus, civitate Magnes, hilarodica poëſi clarus, memoratur infra, XIV.

620. d. Sed ibi Σῆμον, non Σῖμον, habet uterque codex noster; quod tamen mendosum utique videtur. Alius est *Simus* Cous, Medicus, Straboni laudatus & Columellae, monente Fabric. in Bibl. Graec. T. XIII. pag. 424. & Harduin. in Ind. Auctorum a Plinio laudatorum, p. 66. Is, de quo hic agitur, vere-ne scripserit *Artem coquinariam*, an finxerit hoc poëta, non dixerim.

AD CAP. LVIII.

In Cratini *vers.* 1. Εἶδες τὴν Θασίαν ἅλμην. *Vidisti-ne e Thasium hoc salsamentum?* » Scripsimus auctoribus mem» branis Θασίαν, cum esset editum Συρίαν, immani erro» re. Libro superiore veram lectionem exposuimus cap. » XXXII. « Casaub. — Vide Notata ad III. 119. c. Animadv. T. II. pag. 334. sub fin. ubi post illa Plinii verba, de *salpa* pisce, *qui piscis nusquam percoqui potest nisi ferula verberatus*, haec adiecit Casaubonus: Cynulcus libro » sequente [nempe hoc ipso loco] dictionem τάριχον per » circumlocutionem expressit, de Magno hunc versum » pronuncians, Εἶδες τὴν Θασίαν ἅλμην οἷ' ἄττα βαύζει. » Nam Θασία ἅλμη idem valet ac τάριχος. Sic autem » eum locum emendamus ex scripta lectione. « — Recte vero Θασίαν (pro Συρίαν, quod erat in ed. Ven. & Bas.) dedere veteres quoque nostrae membranae. *Vers.* 2. » ἐκ » παραλλήλου dictum, ταχέως καὶ παραχρῆμα: neque mu» tanda est distinctio, ut sentiebat Dalecampius. « Casaub. — Nempe Dalecampius, tollens distinctionem post καὶ παραχρῆμα, verba haec cum sequentibus iuncta voluerat, sic vertens: *quam extemplo apud surdum caecus loqui visus est!* — » *Tertius versus* elegantissimum proverbium » continet, οὐ μέν τοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι: » de eo qui maledicenti remaledicens, &, ut dicitur Grae» co proverbio, τὸν ξύοντα ἀντιξύων, probe se vindica» vit. « Casaub.

κολάβρους ἀναγινώσκει καὶ μέλη πάραυλα καὶ ἀκρότητα κύμβαλα. Ad vulgatum olim κολάρους, sic commentatus est Casaubonus: » Quid appellat κολάρους? aut omnino » quid ea vox significat? Nobis id verbi alibi nusquam le» ctum. Quin hic quoque illud non agnoscit Eustathius, ne» que Epitomae auctor. Dalecampius vertit *mutilos*: legit » nimirum κολούρους: quam frigidâ sententiâ, omnes intel-

e » ligunt. Sed locus est emendandus literae unius adiectio-
» ne, scribendumque *κολάβρους*. Vide lib. XV. cap.
» XVI. [XV. 697. c.] *μέλη πάραυλα* recte Erasmus expo-
» suit, [in Proverbio, *Nihil ad Bacchum.*] *modos ad tibiam*
» *non respondentes*. Eustathius: [ad Iliad. σ'. pag. 1214, 34.]
» Παρὰ Σοφοκλεῖ μὲν βοὴ πάραυλος, ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ, ἡ
» κατὰ θρηνῳδίαν, ἢ διὰ τὸ τρανές. παρ' ἑτέρῳ δέ τινι,
» μέλος πάραυλον, τὸ ἀπῳδόν· κατὰ τὸ, ὑπ' ἐμφύτου
» γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίας ἀναπέμπει (nostri omnes
» [Athenaei] codices, ἀναγινώσκει) μέλη πάραυλα. Haec
» Eustathius. Ἀκρότητα κύμβαλα, sunt *cymbala male sonan-*
» *tia, neque ex arte modulata.* E contrario κροτητὰ μέλη
» apud Sophoclem in Thamyra, [apud Athen. IV. 175.
» f.] Οἴχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη. « — Libro XV.
apud Nostrum pag. 697. memorantur οἱ τοὺς κολάβρους (sic recte ibi ms. *A.*) καλουμένους συντιθέντες: & *Ctesiphon Atheniensis*, ποιητὴς τῶν καλουμένων κολάβρων. Ubi haec monuit idem CASAUBONUS: » Κολαβρίζειν Graecis est
» σκιρτᾷν; [docente scil. Hesychio] *lascive saltare.* Inde
» genus *saltationis petulantis & lascivae*, κολαβρισμὸς est di-
» ctus. [vide Polluc. IV. 100.] Cantiones, quas inter co-
» labrissandum cantitabant, κόλαβροι vocabantur: parum
» honestas, & spurcidicas eas fuisse, clarum ex Athenaei
» hoc loco. Vocem κόλαβροι, quomodo hîc capitur, pro
» *obscoeno & inhonesto carmine*, non temere alibi legas quam
» hoc loco & simili alio libri quarti, si per impuros li-
» brarios licuisset. « —— Aliàs κόλαβρον graece vulgo *porcellum* (τὸν μικρὸν χοῖρον) dici solitum Suidas adnotavit: pariterque apud Hesychium, in Κόλαβρον, pro vulgato κοιλίδιον, χοιρίδιον legendum videtur. Epitomator h. l. istud ipsum vocabulum, ignotum ipsi ac suspectum, praetermisit, sic scribens: Ὑπὸ τῆς ἐμφύτου, φησὶ, (nempe *auctor Athenaeus*) γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίας ἀναγινώσκει μέλη (vitiose μέλι noster ms. *Ep.*) πάραυλα. De dictione, ἀκρότητα κύμβαλα, conf. KÜSTERUM ad Hesych. ad voc. Ἀκρότητα, pag. 207. ed. Albert. & VALCKENARIUM ad Theocr. pag. 225. ubi ait, latere in istis Athenaei verbis versum *Cratini* hunc,

Μέλη πάραυλα, κἀκρότητα κύμβαλα.

» Intelliguntur, inquit, *absona carmina, & cymbala sonos*
» *edentia dissonos, atque adeo immodulatos.* « — Ac satis perspicue sane senarius ille in Athenaei verbis continetur:

ſed, quo iure *Cratino* illum tribuerit Vir doctiſſimus, non video. Certe cum verſibus Cratini modo citatis nec quod ad ſententiam ſpectat cohaeret hic; & illi hexametri Alexandrini ſunt, hic iambicus eſt ſenarius.

In ALEXIDIS fragm. ex fabula *Exſule*, *Verſu penult.* te- a
mere Caſaubonus Hoeſchelio obſecutus eſt, qui pro τὸν ἑστιῶντα, quod in ed. Ven. & Baſ. recte poſitum erat, τῶν ἐσθιόντων corrigere iuſſerat, e ſuo (puto) codice msto Epitomae, quem dein eumdem Caſaubono utendum miſit. Recte vero τὸν ἑστιῶντα, id eſt, *convivatorem*, tenet noſter ms. *Ep.* cum editt. vett. & ms. *A.* In *alterius Fragmenti* ALEXIDIS *verſ.* 3. in fine, pro ἐστὶ γλυκύ, quod erat editum, ἐστὶν γλυκύ commodius dedit ms. *A.*

Θεόπομπος δ' ἐν 'Οδυσσεῖ. »Pollux lib. VII. c. 16. b
»[ſect. 74.] fabulam hanc THEOPOMPI inſcribit 'Οδυσσεῖς, numero multitudinis. Quae de *Ulyſſe* hiſtoria »fabularis continet, non ſolum Epicis & Tragicis multorum poëmatum argumentum praebuerunt, ſed etiam »Comicis multarum comoediarum. Citatur Epicharmi Ulyſ»ſes duplex, Αὐτόμολος, & Ναυαγός. Cratini quoque, ut »Theopompi, 'Οδυσσεῖς ſaepe laudantur: item Alexidis »'Οδυσσεὺς ὑφαίνων. Nominatur & Anaxandridis 'Οδυσ»σεὺς Athenaeo.« CASAUB. — *Theopompus* ἐν 'Οδυσσεῖ, ut apud Noſtrum, ſic citatur a Scholiaſte Ariſtoph. ad Veſp. 1337. Theopompum ἐν 'Οδυσσεῖ α'. laudat Erotianus in Λάσιον, ut docuit Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 792. THEOPOMPI *verſ.* 1. Εὐριπίδου τ' ἄριστον οὐ κακῶς ἔχον. Nuſquam vulgo diſtinguunt Graeca verba; quae Dalecampius & interpres Gallicus in hanc ſententiam acceperunt, *Euripidis prandium non male habens.* GROTIUS vero, in Excerpt. pag. 553. ſic edidit:

Εὐριπίδου τ' ἀρεσκον οὐ κακῶς ἔχον,
τἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Hac adiecta interpretatione:

Scitum comperior illud placitum Euripidis:
Vere beatus quisquis eſt, coenat foris.

De mutatione vero priori verſui adhibita nihil in Notis monuit Vir magnus. Puto autem ἀρέσκον eum voluiſſe, non ἄρεσκον: quamquam hoc ipſum ἄρεσκον, eodem modo ſcriptum, repetiit Barneſius in Notis ad Euripidis Fragm. ex incertis Tragoed. vſ. 396. At mihi ne illud quidem, Εὐριπίδου τ' ἀρέσκον, ſatis Graecum eſſe

b visum erat: nam Εὐριπίδῃ in tertio casu oportuerat: quare ab ista mutatione abstinendum putavi. Sed ἄριστον tenens, pro ἄριστον ἔπος accepi; tum vero proximis verbis, Οὐ κακῶς ἔχον, ipsius Euripidis dictum incipere mihi videbatur. Musgravius quidem in Fragm. Eurip. num. 222. omisso priore versu, posteriorem solum adposuit: hoc saltem ostendens, se ista verba, οὐ κακῶς ἔχον, cum aliis viris doctis non pro Euripideis habuisse.

AD CAP. LIX.

Πόθεν δὲ καὶ ἡδυλογία. » Proponuntur ab Ulpiano quae» stiones aliquot super dictionibus nonnullis, quibus de » industria usus est auctor in superiore velitatione inter » Laurentium, Cynulcum, & Magnum. Primum quaeri» tur auctor vocis ἡδυλογία, quae praecessit non longe, » [pag. 164. lit. e.] ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ » ἡδυλογίας. « Casaubonus — Forsan καὶ ἡ ἡδυλογία (cum articulo) scriptum reliquerat Athenaeus.

ὦ χοιρίον εὐάρτυτον. Perperam εὐάρτητον ed. Ven. & Bas. de quo corrigendo monuerat Hoeschel. & correxit Casaub. consentientibus msstis. Idem Hoesch. ex sua Epit. χοιρίδιον commendavit, quod & noster ms. *Epit.* habet. Et probum quidem per se erat χοιρίον, quod cum editis agnoscit ms. *A*. Sin, ut mihi videtur, e Comico aliquo ducta ista verba sunt; praestabit (puto) ipsa illa scriptura, ὦ χοιρίδιον εὐάρτυτον, quod fuerit posterius hemistichium senarii alicuius iambici. Nec enim ita accipienda sunt pleraque ex eis dicteriis conviciisque, quae inter convivas iactata facit Athenaeus, quasi ab iratis cum livore proiecta: sed ut poëtarum flosculi, quibus illi iocantes ridentesque conspergere sermones suos exhilarareque voluerint.

Φρύνιχος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν τῷ Ἐφιάλτῃ. » Huius dra» matis & Scholiastes Comici in Aves facit mentionem, » & Iulius Pollux lib. VII. cap. xxiv. ubi male editum » est Ἰφιάλτῃ: hinc corrige. « Casaub. *Ibid.* μνημονεύει τοῦ ἡδυλόγου. τοῦ ἡδυλογεῖν malueram, quoniam in adlata ecloga verbum ἡδυλογοῦσι occurrit: sed potest & ἡδυλόγου ferri, sive in masculino accipias, sive, quod equidem malim, in neutro genere, a τὸ ἡδυλόγον, quod idem valeat ac τὸ ἡδυλογεῖν. Phrynichi *eclogam* in

Excerptis ſuis exhibuit GROTIUS, pag. 497. monens eſſe partim anapaeſticos verſus tetrametros catalecticos, partim iambicos ſenarios. *Verſ.* 1. Ἔστιν cum Grotio ſcripſi, metri cauſſa, pro ἔστι, quod erat vulgatum. *Verſ.* 3. γε particulam ex coniectura inſerui: ſic minimo negotio fulciri labans metrum poſſe viſum erat. Epitomator quidem, ex tota ecloga nonniſi haec verba excerpens, Ἔχουσι γάρ τι κέντρον ἐν τοῖς δακτύλοις μισάνθρωπον, poſterius hoc nomen adiectivum ad ſubſtantivum κέντρον retulit. Quae ſi vera ratio eſt, fuerit ἄνθος ἥβης in accuſativo caſu accipiendum, *florem iuventutis*: quam in partem GROTIUS accepit, cuius eſt verſio totius Eclogae huiusmodi:

Quos iam poſſe evadere, rebus cunctis magis ardua res eſt:
aculeatum nam quid in promtu gerunt,
hoſtem aliorum, florem iuventutis. Compellant comiter omnes,
ſemperque forum circumcurſant, & ibi ſubſellia oberrant.
At, quos benigne affantur, his magnam affricant
ſcabiem: dein ſeſe occultantes, ſimul effuſe omnia rident.

Verſ. 4. αἰεὶ ſcripſi cum Grotio, primâ ſyllabâ longâ. ἀεὶ vulgo. *Ibid.* περιόντες per ſyncopen intelligendum pro περιϊόντες poſitum. *Ibid.* ἐπὶ βάθροις ὅταν ὦσιν ſcripſi cum Grotio, deleto τοῖς articulo, quem non ferebat metrum; & verbis ὅταν ὦσιν ad ſuperiora relatis, a quibus diremta erant in ed. Baſ. & Caſ. commate poſt βάθροις interpoſito. Ad ὦσιν vero intellexi οἱ Ἀθηναῖοι vel οἱ πολῖται. *Verſ.* 5. Pro ἐκεῖ δὲ, quod pariter a Grotio accepi, poteras etiam ἔπειτα ſuſpicari. *Ibid.* Vere-ne admiſerit Phrynichus dactylum ἥδυλο in quartam ſenarii iambici ſedem, an alio modo ſuccurrendum metro fuerit, non dixerim. Illud utique recte a Grotio factum iudicaveram, quod verſum hunc pro ſenario accepit, & vocem ἀμυχὰς, quae vulgo ei iungebatur, inde ſeparavit ſequentique adtribuit. *Verſ.* 6. καταμύξαντες commode dedit ms. *A.* pro κατανύξαντες quod erat editum. *Ibid.* συγκρύψαντες poterat active accipi, intelligendo τὰ κέντρα: ſed nec male reciproce (intellecto pronomine ἑαυτοὺς) accepiſſe videtur Grotius. *Ibid.* ἅπαντα bene edd. ἅπαντες, quod eſt in *ms. A.* ad ſententiam non magis, quam ad metrum, aptum erat.

Τὸ δὲ χαριτογλωσσεῖν. Reſpicit locum ſuperiorem, pag. 164. b. ubi vide notata. *Ibid.* Αἰσχύλος &c.

c Aeschylus in *Prometh. Vincto*, vſ. 293 ſq. Priorem verſum, qui apud ipſum poëtam erat anapaeſticus dimeter, neſcio quis ſciolus temere apud Athenaeum cum iambico ſenario permutatum cupiens, ſic ſcripſerat,

Γνώθει τάδ' ὡς ἔτυμά γ'· οὐδὲ γὰρ μάτην.

Sic quidem omnes Athenaei editiones. Sed vel ipſo claudicante metro prodebat ſe hominis imperitia: nam in voce *ἔτυμα* mediam longam fecit, quae ubique brevis eſt. Optimae noſtrae membr. *A.* cum Aeſchyli codicibus, omiſſis γ' & γὰρ particulis, amice conſpirant. *Initio verſus* eaedem membr. cum editis Atticam formam *Γνώσει* tuentur, quam apud Aeſchylum ex Athenaeo recte recepit Schützius. Vocem *ἔτυμα* pro more plene ſcriptam dedere membranae: ſed cum editis ignorant δὲ, quod poſt *γνώσῃ* recte legitur apud Aeſchylum. Omnia deſunt *Epit.*
d *τὰ μαγειρικὰ σκεύη; τούτων γὰρ ἐμνημόνευσαν, ἐν τοῖς Ἀρκαδικοῖς δείπνοις μνήμης ἠξιωμένων.* Indefinite dicit *ἐμνημόνευσαν*, ſcil. *οὗτοι.* Nempe, proxime quidem, Magnus, pag. 164. a. paulo vero ſuperius (pag. 149. a.) alius e convivis, Plutarchus, ubi *de Phigalenſium conviviis*, quae *Arcadiae* civitas eſt, agebatur. Reſpondebitur vero ad iſtam Ulpiani quaeſtionom paulo inferius, p. 169. b. & ſeqq. *Ibid. τὸ ἀσώτιον ποῦ κεῖται;* Vide ſupra, pag. 164. a. & infra, pag. 169. a. b.

De dictione illa, *σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν*, in Alexidis fragm. *ex Cnidia*, (quae mox repetitur in
e fragm. ex eiusdem *Phaedro*, adiecta ſimili alia, *συνεστρόγγυλλεν*) dixi nonnihil ad II. 42. f. Animadv. T. I. pag. 304. Confer etiam II. 58. a. *Ibid. Verſ.* 3. perperam *ἱκανῶς* ms. *Ep.* pro *ἱταμῶς.*

AD CAP. LX.

Κτήσιππος δ' ὁ Χαβρίου υἱός. De hoc vide Plutarch. in Phocione p. 744. d. e. *Ibid.* Δίφιλος -- ἐν τοῖς Ἐναγίζουσι. » Diphili drama, quod hic Ἐναγίζοντες, *Parentantes*, in» ſcribitur, alibi vocatur Ἐναγίσματα, *Parentalia.* « Casaub. — Δίφιλος ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι citatur apud Scholiaſt. Ariſtoph. ad Equit. 960. ut adnotavit Harles ad Fabr. Bibl.
f Gr. T. II. p. 439. *Verſ.* 1. Εἰ μὴ συνήθης Φαιδίμῳ γ' ἐτύγχανεν. γ' ἐτυγχ. commode ms. *A.* dedit, pro τ' ἐτύγχανεν, quod erat editum. *Phaedimus* ille quis fuerit, non

dixerim. Uni e triginta Athenarum tyrannis Phaedimi nomen fuiſſe apud Demoſthenem legimus, *περὶ Παραπρεσβ.* T. I. pag. 402. ed. Reisk. Fuiſſe eum, de quo hic agitur, illius nepotem, ſuſpicari aliquatenus licet cum ex temporum ratione, tum ex more vulgato apud Athenienſes, nepoti nomen avi imponendi. In *verſ.* 5. nil adiuverunt nos vetuſtae membranae; in quibus, ſicut in editis, eſt *κατ' ἐνιαυτὸν ἕνα λίθον ἁμαξιαῖον*, omiſſo verbo quod ad complendam ſententiam deſiderabatur. Epitomator totam eclogam praetermiſit. CASAUBONI ad hunc locum haec eſt animadverſio: » Verſus ille, *τὸ μνῆμα* » *κατ' ἐνιαυτὸν ἕνα λίθον*, neque legitimum pedum nume» rum, neque ſententiam implet. Lego, *τὸ μνῆμα, κατ'* » *ἐνιαυτὸν ἕνα π ω λ ε ῖ ν λίθον*. Iocus eſt Comicus *παρὰ* » *προσδοκίαν*. Nam auditor exſpectabat verbum *πρίασθαι*. » *Volo*, ait, *legem ferre, quae Creſippum coget monumentum* » *patris tandem perficere: ut quotannis unum ſaltem teneatur* » *ſaxum emere*, ad conficiendum tandem patris monumen» tum, quod diu eſt cum aliquot lapidum defectu viſitur » imperfectum. Quia aliquot ſaxa de tumulo Chabriae » vendiderat Creſippus, ut modo dictum eſt, id opus pro » inchoato tantum habebatur ab iis qui rei veritatem igno» rabant. Ideo ait iſte, lege adigendum eſſe Creſippum, » ut operi incepto tandem colophonem imponat. Sed, » quia veritatem norat qui haec loquitur, pro *πρίασθαι* » dixit *πωλεῖν*, acerbo ioco immanitatem Creſippi per» ſtringens. « — Haec Vir doctus: quae mihi, ut dicam quod ſentio, parum fecere ſatis; quamquam, quod in medium adferam melius, habeam nihil; &, prorſus obſcurum mihi eſſe, quid duobus extremis verſibus voluerit poëta, debeam profiteri. Nec ſane quidquam DALECAMPIUS promoverat, ſic reddere conatus poëtae ſententiam: *quotannis unum tantum ſaxum poni; ſaxum, inquam, & vilis admodum pretii, & quantum plauſtro vehi poteſt.* VILLEBRUNIUS comicum ſalem, ſimulque totius ſententiae clavem ſibi reperiſſe viſus erat in ambiguitate verbi *ἐπιτελεσθῆναι*, quod aliâs quidem *abſolvi, perfici*, ait, ſignificare; hic vero, penitus *deſtrui* & *aboleri*. Cuius interpretatio an & ſatis per ſe lucida ſit, & rem videatur conficere, iudicet lector: *J'aurois propoſé une loi* (ſic ille) *qui n'auroit pas été inutile, à ce que je crois; de ſorte qu'en vendant tous les ans une pierre* (vides Caſauboni inventum

(πωλεῖν adoptasse hunc interpretem) *capable de charger un chariot, & à bas prix, comme je l'entends, le monument de son pere auroit été achevé en un an.* Equidem fateor, luci-diora certioraque etiamnunc a feliciore ingenio me exspectare. Interim hariolando, lacunam utcumque impleturus, verba illa, *conferret civium quisque*, supplevi: mordacem quemdam salem in hoc inesse statuens, ut dicat poëta, si quilibet civis Atheniensis quotannis lapidem grandem, qui plaustri onus esset, conferret, spem esse, non posse omnes lapides vendere Ctesippum; atque adeo profusionem hominis quamvis immanem, tamen non esse impedituram, quo minus absolvatur tandem patris monumentum.

Τιμοκλῆς - - Οὐδ' ὁ Χαβρίου &c. *Timoclis* verba prorsus in alienum sensum detorserat Dalecamp. sic vertens, *Chabriae vero filius Ctesippus ter adhuc tondetur*, &c. Huc spectavit CASAUBONUS, cum ait: »TIMOCLIS *versus de* »*Ctesippo* exponi debent convenienter menti auctoris, quod »docti non fecerunt. Ait poëta: Οὐδ' ὁ Χαβρίου Κτήσιππος ἔτι τρὶς κείρεται, ἐν ταῖς γυναιξὶ λαμπρὸς, οὐκ ἐν »ἀνδράσι. Loquitur de Ctesippo paupere iam facto: & »ait, *mutatam ab eo esse vitae rationem, cum prius ter die* »*tonderi soleret.* Mollitiem obiici certum est: cuius argu»mentum vult esse, quod solitus fuerit ter quotidie ton»sori operam dare. Mos fuit θηλυδριῶν, barbam & pilos »capitis diligenter tondere: & hoc amplius, alas maxil»larum & alias corporis partes summo studio vellere. »Ideo, vellent, nollent, tonsoris opera plurimum coge»bantur uti. Apud Theophrastum inter notas hominis »qui nomen comti & venusti affectabat, leges τὸ πλει»στάκις ἀποκείρεσθαι. Itaque τρὶς κείρεται interpretor, »*ter quotidie operam dat tonsori.* Sic λούεσθαι πεντάκις in »versu Menandri, qui sequitur, de eodem Ctesippo.«

a MENANDRI *Fragmentum* habet Grotius in Excerpt. pag. 737. & Clericus pag. 136 sq. *Vers.* 4. καὶ βάψομαι. Dalec. *& intingar unguento.* Rectius, ut videtur, GROTIUS:

Nec unguentatus; at nunc pol tingar quoque.

Quem secutus CLERICUS, adnotationem adiecit: »Crines & barbam *sibi pingebant* luxuriosi senes, ut iuniores »amicae viderentur; qua de re copiose & erudite egit »Hadr. Iunius lib. de Coma, pag. 552 & sqq.« *Vers.* 5. καὶ παρατιλοῦμαι. »Homines severiores nullo modo »vellebantur, molliores totum corpus velli curabant,

» quo respicit Seneca Ep. CXIV. *Alter se iusto plus colit,* » &c. « CLERICUS ibid. — Aliàs παρατιλμὸν notum est fuisse poenam, qua Athenis in adulteros saeviebant mariti: de qua hic non agitur. *Vers.* 7. κατέδομαι, Attice, b praesens pro futuro κατεδοῦμαι.

κιναιδίαν recte ms. *A.* & *Ep.* κιναιδείαν edd. minus commode: foret hoc enim a verbo κιναιδεύω, quod nusquam (quod sciam) reperitur. *Ibid.* Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀτελειῶν. Orationem dicit DEMOSTHENIS, quae *Pro Leptine* vulgo inscribitur; ubi vide p. 479. ed. Reisk. *Ibid.* τοὺς τὰ πατρῷα. Perperam aberat articulus τὰ in edd. & in ms. *A.* Quem cum ex coniect. iam adiecissem, in ms. *Ep.* recte adiectum vidi.

MENANDRI pulcris versibus versionem subieci GROTII, ex eius Excerptis pag. 734. *Vers.* 5. Pro καὶ μηδ' c ἐπιβαίνειν, est καὶ μηδέποτε ἐπιβ. in ms. *Ep.* percommode id quidem ad sententiam, sed parum apte ad metrum. Videri quidem posset prodire iustus senarius, si deinde vocem οὕτως omitteres, quam tamen ipsam cum aliis agnoscit idem codex: sed ne sic quidem legitimus foret ille versus, ob spondaeum in quarta sede.

AD CAP. LXI.

Ἀξιόνικος ἐν Τυῤῥηνῷ. ἐν Τυῤῥηνικῷ legitur VI. 244. f. Fabulae titulum suo more tacuit Epitomator: auctor vero temere Ἀξιόμαχος nominatur in ms. *Ep.* ubi quidem nihil aliud ex hoc loco adsertur, nisi haec verba: Πυθοδήλου δὲ ἀσώτου Ἀξιόμαχος μνημονεύει· ὃν καὶ ἀσωτότατον ἄνθρωπον καλεῖ. *Vers.* 1. Ὁ Πυθόδηλος οὗτος ἰσοβαλλίων. » Ἰσοβαλλίωνα dici existimamus, quasi ἴσον » Βαλλίωνι: *moribus Ballioni similem.* *Balliones* in vetere » comoedia, etiam Cicerone teste, [pro Q. Roscio, cap. » 7.] appellabant impurissimos homines, ut sunt *lenones*, » & id genus. Lege Pseudolum Plauti: quem poëtam & » nomen illud, & caetera omnia, imo plerarumque fa» bularum integra argumenta, de Graecis fabulis in suas » transtulisse, nemo est quin sciat. « CASAUBONUS. — Fortasse εἴσω Βαλλίων oportebat, ut εἴσω ad προσέρχεται referretur: *Pythodelus hic, cognomine Ballio, intro accedit.* *Vers.* 2. ἀσωτέστατος. » Proximus versus, » προσέρχετ' ἐπικαλεύμενος ἀσωτότατος, transpositione

c » vocum posteriorum sanandus est, siquidem illum volu- » mus esse sanum: προσέρχετ' ἀσωσότατος ἐπικαλούμενος.« Casaub. — At ne sic quidem iusta mensura inerit versui, nisi in ἐπι secundam syllabam productam volueris: quod fortasse fieri posse ob plurium brevium concursum iudicaverint nonnulli: sed erunt alii viri docti, quibus, etiamsi caeteroquin recte haberet metrum, ob ipsum illum frequentiorem brevium syllabarum concursum suspectus versus fuerit. Mihi certissima ratio sanandi versus visa erat, si ἀσωτέστατος scriberemus. Licet enim nusquam illam ipsam nominis huius formam reperire mihi contigerit; tamen ex quam plurimis simillimae formationis exemplis, quae sunt ab Eustathio ad Od. β'. pag. 89, 39 sqq. collecta, quibus usi sunt graeci poëtae, (ut ἀνιηρέστερος, αἰδοιέστερος, ἀμορφέστατος, δικαιέστερος, ἀνεικαιέστατος, γεναιέστατος, σπουδαιέστατος, & id genus alia) dubitari non debet, quin & hic poëta ἀσωτέστατος pro ἀσωτότατος dicere potuerit. Quod autem post hanc ipsam vocem in ms. *A.* (si modo recte accepi) vocabulum ἄνθρωπος adiectum est, merito omiserunt hoc editores, utpote invita Musa invectum.

Vers. 4. ἀπὸ τυμπάνου Ἰσχὰς κατὰ πόδας πορεύεται.

Ἀποτυμπανισχὰς tenet ms. *A.* cum edd. Quare non audiendus codex Paris. *C.* in quo (Villebrunio teste) ἀποτυμπανιστὴ aut aliquid simile scribitur. Sed illud utut sit, vix dubitari potest mendosum esse istud nomen, praesertim cum ex alio apud Nostrum loco (XIII. 587. e.) didicerimus, nobilem fuisse Athenis meretricem cui Ἰσχὰς nomen. Quare perspectissima utique habenda Coraye nostri emendatio, sic scribi iubentis, ὑπὸ τυμπάνου Ἰσχὰς ut sententia sit duorum posteriorum versuum huiusmodi: *Ebriaque a tergo sapientissima Ischas cum tympano* (vel, *pulsans tympanum*) *illius vestigia premens incedit.* Sic apud Sophocl. Electr. 711. ὑπαὶ σάλπιγγος, *ad tubae sonum.* Poterat etiam in tertio casu, ὑπὸ τυμπάνῳ, dicere poëta: sic apud Appianum quidem est ὑπὸ σάλπιγγι, Civil. I. 58. & Macedon. cap. 2. T. I. pag. 515. nostrae edit. Et praepositionem ὑπὸ, sive cum genitivo, sive cum dativo constructam, nonnumquam pro μετὰ, *cum*, poni, pridem docuit H. Steph. Thes. T. III. 1755. g. & 1756. e. f. & Vigerus de Idiotism. pag. 585. editionis

Hoogev. Sed ne opus quidem esse putavi, ut a librorum scriptura hactenus discederemus, ut ἀπὸ, quod illi dabant, in ὑπὸ vellemus mutatum. Certe simili quadam ratione dictum apud Polybium V. 69, 8. ἀφ' ἑνὸς σημείου καὶ παραγγέλματος ἑνὸς, *ad unum signum datum unumque imperium*, & alia eiusdem generis apud alios scriptores, velut ἀπὸ σάλπιγγος apud Xenoph. in Hipparchico pag. 757. sub fin. quamquam non sum nescius, esse viros doctos, qui tradant in huiusmodi dictionibus praepositionem ἀπὸ proprie in significatione vocis *post* esse accipiendam: de quo vide H. Stephanum, Thes. T. I. 490. f. g.

Πολύευκτον δ' Ἀναξανδρίδης ἐν Τηρεῖ κωμῳδῶν. Cum d per operarum errorem Πολύευκτος in ed. Bas. legeretur, CASAUBONUS in sua illud in Πολυεύκτου mutavit. Dein miratus ipse in Animadv. insolentem verbi κωμῳδῶν constructionem, vidit tandem monuitque Πολύευκτον esse scribendum: qui si Venetam inspicere editionem voluisset, non aliter ibi scriptum reperturus erat: nec aliud habent nostrae membr. *A.* Videtur Casaubonus genitivum casum ex Epitome olim adoptasse: at ibi longe alia orationis structura est, nec verbum κωμῳδῶν comparet, sed sic scribitur: Πολυεύκτου δ' Ἀναξανδρίδης, (nempe μνημονεύει: quod e superioribus ibi supplendum) λέγων· &c. Ad ANAXANDRIDAE *vers.* 4. ἀῤῥὴν ὑπὸ θηλειῶν κατεχόπης, adnotavit DALECAMPIUS: »Perdices foeminas innuit, »nonnumquam libidine sic aestuantes, ut de maris con»gressu dum inter se certant, eum dilanient.« — Eamdem fabulam Villebrunius repetiit, quae tamen nec ulli veterum commemorata legitur, nec, si legeretur, huc magnopere convenire videtur. Vocabulum ὁ ὄρνις, in masculino genere, sigillatim de *gallo gallinaceo* dici, notum est: & gallinaceorum a gallinis pugnâ victorum mentionem facit Aristoteles, Hist. Anim. IX. 49. & Aelian. de Nat. Anim. V. 5. Sed hoc utcumque sit, illud adparet, respexisse Anaxandridem, mediae comoediae poëtam, illos Aristophanis versus, ex Avib. 284 sqq.

A. Καλλίας ἄρ' οὗτος ὄρνις ἐστίν; ὡς πτερορῥυεῖ.
B. Ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται,
αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.

Conf. quae notavit Bergler ad Alciphr. pag. 112.

χωρίσαντές εἰσι. Cum deesset verbum εἰσὶ, CASAUBONO obtemperavi, monenti »χωρίσαντές εἰσι scriben-

» dum, Attice pro ἐχώρισαν. « Simili periphrasi dictum habes εἴη λέγων, III. 104. f. & ἐστὶ γινόμενος III. 113. c.

Ibid. Εὔβουλόν φησι τὸν δημαγωγὸν ἄσωτον γενέσθαι. De *Eubulo* hoc consule Ruhnken. in Hist. crit. Orator. Graec. in Reiskii Oratorib. Graecis Vol. VIII. pag. 145 sqq. Adde Demosthenis loca a Reiskio in Indice Historico ad Demosth. voce *Eubulus Anaphlystius* indicata.

e Καὶ τοσοῦτον ἀσωτίᾳ καὶ πλεονεξίᾳ διενήνοχε τοῦ δήμου τοῦ Ταραντίνων &c. Postquam multum ab auctoris sententia hic, ut persaepe aliàs, Dalecampius aberrasset, haec adnotavit CASAUBONUS: » THEOPOMPI *locum* quod » docti viri non recte ceperint, equidem facile illis con» dono, manifeste enim fallit nos Athenaeus, nisi falsi sunt » omnes nostri codices. Loquens auctor de *Eubulo, aso» to Atheniense, testem* laudat *Theopompum*, ut qui illius » mentionem fecerit: & statim verba ista Theopompina » subiicit: καὶ τοσοῦτον - - τοῦ δήμου τοῦ Ταραντίνων, » ὅσον ὁ μὲν περὶ τὰς ἑστιάσεις εἶχε μόνον ἀκρατῶς· ὁ δὲ » τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰς προσόδους καταμισθοφορῶν διατε» τέλεκε. Quis non iure arbitretur, *de Eubulo* accipienda » esse verba Theopompi, cum id clare adeo Athenaeus » significet? At, si misso Athenaei testimonio, ipsa Hi» storici verba consideremus, clara luce clarius est, non » de *cive* aliquo hic loqui Theopompum, sed de univer» so *Atheniensium populo*; cuius comparationem instituit » cum populo Tarentino. *Longe*, inquit, *superavit luxu & » avaritia populum Tarentinum: nam hic quidem epulis tantum » ultra modum deditus erat; Atheniensium vero populus etiam » publicos urbis reditus in mercedem sibi divisit.* Ita accipio » τὸ καταμισθοφορεῖν: nam sententia interpretum [*in alen» dis militibus consumsit*, interpretatus erat Dalech.] alie» na est a Theopompi sententia: qui, ut vides, ista vo» ce Atheniensium πλεονεξίαν taxare voluit: quae autem » *avaritia* est, publicà pecunià militem alere? Scimus ex » Demosthene insaniam eius populi, qui aera militum si» bi solitus dividere ad ludos spectandos: in quo uno duo » inerant complicata vitia: τρυφὴ & amor voluptatum; » cum spectacula anteponerent publicae salutis curae; ava» ritia & πλεονεξία; cum in eam rem dari sibi de aera» rio pecuniam postularent, suae parci, publicae prodigi. « — Haec Vir doctus; haud paulo propius utique, quam Dalecampius, ad verum accedens. At mihi nec Athe-

naeus nec eius libri fefelliffe nos hoc loco vifi erant. Si e quid peccatum eft, *Theopompus* peccavit, qui unius hominis mores atque inftitutum, cum totius alicuius populi inftituto moribusque contulerit. Quamquam nihil magnopere impedire videtur, quo minus unius cuiuspiam hominis mores cum moribus alicuius civitatis fatis commode poffint conferri, five publica civitatis inftituta dicas, five civitatis mores eos intelligas, quos maior pars civium privatim etiam fequitur. Igitur cum doceat nos Athenaeus, de *Eubulo demagogo ifta fcripfiffe Theopompum*; confentaneum erat, ut verba illa, ὁ δὲ τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰς προσόδους &c. non, ut Cafaubonus fecit, fic acciperentur quafi ὁ δὲ τῶν Ἀθηναίων δῆμος dixiffet; fed ut ὁ δὲ intelligeretur *Eubulus*, verba autem τῶν Ἀθηναίων ad καὶ τὰς προσόδους referrentur. De *Eubulo* autem verba feciffe THEOPOMPUM *decimo libro Hiftoriae Philippicae*, diferte etiam Harpocration in Lexico Rhet. voce Εὔβουλος teftatur; ubi haud dubie eumdem locum, ad quem provocat Athenaeus, in animo habuit. Confer Valefium ad Harpocr. l. c. Verbo καταμισθοφορεῖν eâdem fere notione, qua Theopompus, Aefchines ufus eft in Orat. περὶ Παραπρεσβ. pag. 300. ed. Reisk. eâ differentiâ, quod ibi καταμισθοφορεῖν τὰ ὑπάρχοντα, fit *facultates exhaurire mercede in milites mercenarios croganda*, cum hoc loco de *mercede* agatur *qua Atticam plebem demereri* fibique devincire voluerat demagogus. Illud ipfum verbum interpretari voluiffe Harpocration videtur, cum l. c. de *Eubulo* ait, ἀργύριον συχνὸν πορίζων τοῖς Ἀθηναίοις διένειμε, *multam conficiens pecuniam Athenienfibus distribuit*. De re, quae hic agitur, confulendus infuper idem Harpocration in Θεωρικὰ, & Ulpiani verba, quae Valefius adpofuit in Notis ad Harpocr. pag. 38.

Καλλίστρατος δὲ &c. De hoc vide Ruhnkenium in Hift. Crit. Orator. Graecor. pag. 140.

τὸ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πλῆθος &c. »Quod dicit, *Tarentinos f* »*omnes fere dies in conviviis transegiffe*, facile credat qui »Strabonis verba legerit de Tarentinis, lib. VIII.« [pag. 280.] CASAUB. — *Plures*, ait Strabo, *publicas feftivitates quotannis celebratas effe a Tarentinis, quam effent dies cuiusque anni*. De reliqua eorumdem luxuria vide Noftrum lib. XII. pag. 522. *Ibid.* Τοὺς μὲν ἄλλους ἀνθρώπους - - παρασκευάζεσθαι ζῆν· αὐτοὺς δὲ - - οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἤδη

f βιῶναι. »Acutum scitumque dictum, & dignum quod »auctorem alium habeat quam voluptarium populum. Is »esto Manilius, poëta insignis, cuius sunt verba lucu-»lentissima:

» *Quid tam sollicitis vitam consumimus annis?*
» *torquemurque metu, caecaque cupidine rerum;*
» *aeternisque senes curis, dum quaerimus aevum,*
» *perdimus? & nullo votorum fine beati,*
» *victuros agimus semper, nec vivimus umquam?*

»Quod in Graeco est παρασκευάζεσθαι ζῆν & μέλλειν ζῆν, »dixit Manilius *victuros agere.*« Casaub. — Vitiose in edit. omnibus παρεσκευάζεσθαι legebatur, pro παρασκευάζεσθαι.

AD CAP. LXII.

a στρατιώτης γὰρ ὢν, καὶ λογίζεσθαι τὰ προσίοντα - ὃ οὐκ ἠδύνατο. »Forte delenda καὶ particula, nisi quis ὢν »in ἦν mutare voluerit.« Coray. — Ferri posse voculam putavi, hoc sensu, *etiam non poterat*, id est, *ne poterat quidem*. Sed deletam utique malebam. Paulo post, b ἀριστίνδην recte tenet ms. *Ep.* ἀριστήδην vero mendose scribit cod. *A.* *Ibid.* ἔπειτα δ' οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ &c. »De »*Philippo & eius sodalibus* quae narrantur, similia iis quae »libro sexto de iisdem.« Casaub. — Vide VI. p. 260. med. ubi ex eodem libro quadragesimo nono eiusdem Theopompi simile testimonium citatur, quod apud Theopompum proxime excipiebat verba h. l. adposita; ut didicimus ex Polybii Historiar. lib. VIII. cap. 11. ubi eadem Theopompi verba citantur, adiecto Polybii super eis & omnino super inconstantia & maledicentia illius scriptoris iudicio. De vocab. λάσταυρος nonnihil dictum supra c ad I. 9. c. Animadv. T. I. pag. 96. *Ibid.* τὰ μὲν γὰρ οἱ πόλεμοι. Sequebatur haud dubie apud Theopompum aliud membrum orationis, a verbis τὰ δὲ incipiens, quod praetermisit Athenaeus, ut nihil faciens ad ipsius institutum. Villebrunius, quo esset quod isti τὰ μὲν responderet, mox τὰ δ' αἱ πολυτέλειαι pro καὶ αἱ πολυτ. scribendum censuit.

AD CAP. LXIII.

Πασικύπρου. » *Rex Cypri*, quem libri editi *Pasicyprum* c » appellant, Excerpta *Pasicryppum*. « Casaub. — At noster ms. *Epit.* perspicue Πασίκυπρον τὸν βασιλέα Κύπρου tenet. *Ibid.* Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν Τύρου πολιορκίαν Πνυταγόραν ἀποστέλλων. Vertit Dalecampius, *Alexander - - ad eum* (scilicet ad *Pasicyprum*) *Pnytagoram legatum misit.* Ad quae verba nihil animadvertit Casaubonus. Atqui ista interpretatio manifeste repugnat his, quae continuo deinde de Pasicypro traduntur. Nec fuit *Pnytagoras*, legatus Alexandri, sed ipse unus e Cypri regibus, qui Macedoni Tyrum oppugnanti cum classe auxilio venerant; ut ex Curtio, IV. 3, 11. & Arriano II. 19 sqq. discimus. Et narrat quidem idem Arrianus, cap. 21. p. 97. ed. Gron. *quinqueremem Pnytagorae in pugna cum Tyriis esse demersam*; sed ex hoc Duridis testimonio intelligi par est, non periisse idcirco ipsum regem, sed salvum evasisse. Is igitur, cum Tyro capta domum rediret, petiit ab Alexandro *castellum* illud de quo hic agitur, quod olim *Pasicypri* fuerat. Quare verbum ἀποστέλλων non erat *legatum mittens* interpretandum, sed *dimittens*, *domum dimittens*, ut apud Polyb. V. 10, 4. *Mox*, pro Πυμάτῳ, d habet Πυμάτωνι noster ms. *Epit.*

In nomine Αἰθίοψ nil mutant Libri. *Archiae* Corinthii, *Syracusarum conditoris*, meminit Thucyd. VI. 3. & Strabo, cum alibi, tum VI. p. 269. c. *Ibid.* μελιτούττης recte scriptum dedere mss. *A.* & *Ep.* μελιττούτης edd.

AD CAP. LXIV.

Θεσμοθέτην αὐτὸν κατέστησεν. *Thesmothetae*, magistra- f tus Athenis sex numero, inde nomen sortiti, ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον. Vide Harpocr. h. v. *Ibid.* ἵππαρχος pro ὕπαρχος corrigendum esse monuit Casaub. » Primum, inquit, ita habent Excerpta nostra: » deinde sic legendum esse arguit perspicue Xenophontis » Hipparchicus. « — Veram scripturam tenent ambo nostri codices. Et, in festis publicis pompisque ducendis insigne hipparchorum Athenis munus fuisse, clare docet Xenophon, pag. 756 sub fin. & seq. *Ibid.* παρὰ τὸ ἀνάκτορον. *Prope ipsa adyta* interpretatur Meursius in Eleu-

ſin. I. 19. pag. 55. Satis eſſe putavi, *iuxta Cereris templum.* Vide infra, ad V. 113. e.

AD CAP. LXV.

a *ἐκαλοῦντο οἱ Ἀρεοπαγῖται.* Perperam *ἐκάλουν τε* edd. Scripiam vero lectionem eſſe *ἐκαλοῦντο*, id eſt, *vocabant ad ſe in Areopagiticam curiam*, monuit CASAUB. Et ea ſane unice vera eſt: quam eamdem noſtrae membr. *A.* dederunt. Sic pag. praec. *ἀνακαλεσαμένων αὐτὸν τῶν Ἀρεοπαγ.* quod ipſum verbum hîc quoque repetiit Epitomator, ſic ſcribens, *Ἐξῆν δὲ τοῖς Ἀρεοπαγίταις - - ἀνακαλεῖσθαι καὶ κολάζειν.*

Adnotavit ibidem CASAUBONUS: » Commode accipe » quod ait, *poenas luiſſe τοὺς μὴ ἔκ τινος περιουσίας ζῶντας, eos qui pauperes viverent.* Hoc Graeca verba ſonant. » Saevos iudices! ſi paupertatem verterunt crimini, & » pro maleficio vindicarunt. Sed laxiorem ſententiam ad » eos reſtringe, qui ſimul *pauperes* & *otioſi* erant. « [Quidni ad hos, qui ſimul *pauperes*, & *luxurioſi*?] » Quin etiam ita fortaſſe ſcriptum fuerat, *τοὺς μὴ ἐκ περιουσίας » ἀργῶς ζῶντας: eos qui in magnis opibus non conſtituti, » otioſe viverent.* Lege antiqua Athenienſium, otioſi ho» mines rationem vitae ſuae reddere tenebantur. Dioge» nes Laërtius in Solone. « —

Μενέδημον γοῦν καὶ Ἀσκληπιάδην &c. Eosdem etiam fabro interdum in aedificandis domibus operam locaſſe
b ſuam Diogenes Laërtius tradit, II. 131. *Ibid. μυλῶνα* ſcripſi praeeunte ms. *A.* *Ibid. ἐπειδὴ ἀναγνοὺς* dedit idem ms. *A.* *ἐπεὶ ἀναγνοὺς*, non minus bene, edd. & ms. *Ep.* *Mox* vero, *εἶπεν* ſcripſi cum ms. *Ep.* pro *εἰπὼν*, quod habebant editi cum ms. *A.* Monuerat etiam CASAUB. » Scribe *εἶπεν*, non *εἰπών*: nam praecedit » *ἀναγνούς.* « Sed vel ſic tamen mira ſupereſt hoc loco *ἀνακολουθία* in orationis ſtructura: *Δημόκριτον Ἀβδηρῖται κρίνοντες, - - ἀφεῖθη*: ac vereor ne non ſatis excuſari illa inconſtantia eo poſſit, quod ante *ἀφεῖθη* proxime praecedit nominativus *ἀναγνοὺς* ad Democritum relatus. Quare aut *ἀφεῖσαν* ſcribendum videtur, aut ſtatuendum intercidiſſe poſt *τὰ πατρῷα* verba nonnulla, fortaſſe de poena quam irrogaturi Philoſopho erant Abderitae: (puta, *κολάζειν ἤμελλον*, aut aliquid in eam

ſententiam :) poſt quae verba deinde nova periodus ini- b
tium ceperit in hunc modum: *ἐπεὶ δ' ἀναγνοὺς* &c. Sed, quidquid ſit, vetus utique illa ſcriptura eſt: nam eodem modo in Epitoma legitur, *Δημόκριτον δὲ Ἀβδηρῖται δημοσίᾳ κρίνοντες, - - - ἀφείθη.*

AD CAP. LXVI.

κατὰ τὸν Ἄμφιν. Vitioſe *κατὰ τῶν Ἄμφιν* ed. Baſ. & Caſ. quod vitium cum non eſſet a Caſaub. in Animadv. notatum, per ed. Caſ. 2. & 3. etiam propagatum eſt. *Ibid.* »In *verſu* AMPHIDIS, *Πίνουσ' ἑκάστης ἡμέρας δύ' » ἡμέρας*: coniecturam meam conſenſui librorum lubens » praetulerim; *δι' ἡμέρας*: *bibunt ſingulis diebus totos dies.* « CASAUBONUS. — Vulgatum tuetur ms. *A.* Codex vero Epitomae etiam exſerte *δύο ἡμέρας* habet. In contextu quidem codicis *Pariſ. B.*, teſte Villebrunio, *δι' ἡμέρας* ſcribitur; quod vel caſu factum, vel ingenio debetur Hermolai Barbari, qui illum ſua manu ſcripſit codicem: *δύ' ἡμέρας* vero ibidem inter lineas legitur, quae vetus, & vera (ut mihi videtur) ſcriptura eſt. Cuius ſcripturae ſententiam non ſatis expreſſiſſe Dalecampius videtur, cum ait, *quod in biduum ſufficiat, quotidie bibunt*: nam hoc amplius dicere poëta voluit, *Quotidie bibunt tantum, quantum vix abſumere aliquis poſſe videatur, ſi per duos continuos dies nihil aliud ageret.*

κεφαλὰς ἔχοντες τρεῖς ὥσπερ Ἀρτεμίσιον. » *Dianam* & c
» poëtae & pictores olim faciebant *τρίμορφον* & *τριπρόσωπον*. Cleomedes libro ſecundo, *ὅθεν καὶ τριπρόσωπον » τὴν Ἄρτεμιν ποιεῖν ἔθος ἐστίν.* Eo reſpexit DIPHILUS » cum diceret, *aſotos*, qui dies totos vino ſe ingurgitant, » *tria capita habere, tamquam aliquod Dianae ſimulacrum.* « CASAUB. — Nempe ita gravatum caput ſentiunt, quaſi *tria capita* geſtarent. Proverbialis videtur fuiſſe illa locutio: quam exaggeravit deinde Menander, temulentum aliquem inducens dicentem, *ἀνίσταμαι γὰρ τέσσαρας κεφαλὰς ἔχων*: *ſurgo enim quatuor habens capita*: apud Athen. X. 442. d.

ἐν τῇ ὀγδόῃ πρὸς τοῖς εἴκοσι. Recte hoc dedit ms. *A.* d
πρὸς τῇ εἰκοστῇ edd. *Ibid.* *συναναστρέφειν τοῖς νέοις.* » *συναναστρέφεσθαι* ſcribunt meliores libri. «

d CASAUB. — Nempe fic *Epitome* : editam vero fcripturam, non minus probam, tuentur membranae *A*.

ὥς φησι Ποσειδώνιος - - *Ἀπίκιόν τινα* &c. » *Pofidonius* » auctor hiftoriae, quam commemorat Nofter fuper *Api-* » *cio* afoto, is eft qui Hiftoriam *τῶν Μετὰ Πολύβιον* libris » LII defcripferat. Satis compertum eft, vixiffe illum ante » everfam rempublicam. Quamobrem *Apicius* ifte, cuius » mentionem facit Athenaeus ex Pofidonio, alius omni- » no eft ab illo ganeone pernobili qui imperante Tiberio » vivebat. Pater illius fortaffe fuerit aut avus. Nam a » damnatione *Rutilii Rufi*, cuius dicitur ifte Apicius exfti- » tiffe cauffa, ad tempora Tiberii & pofterioris Apicii anni » minimum centum intercedunt. De *Apiciis* plura libro » primo, cap. VI.« CASAUBONUS. — Vide Animadv. T. I.
e pag. 78 fq. De *Rutilio* & eius *condemnatione* vide Ciceronem, frequenter eius mentionem facientem, locis in Ernefti Indice Hiftorico indicatis, voce *P. Rutilius Rufus*. A nemine vero, praeter noftrum Athenaeum, nomen accufatoris, cuius opera damnatus Rutilius eft, memoriae proditum effe, adnotavit Petrus Victorius Var. Lect. XVII. 6.

AD CAP. LXVII.

ἀνάλωκε. *ἀνήλωσε*, quod habent editi, ignorant noftri mssti. Nec opus erat augmento, quod vocant Grammatici: quod in ifto verbo frequenter negligi ab optimis auctoribus folet. Sic paulo ante, pag. 167. a. *ἀνάλωσεν* fcriptum confentientibus libris. Sed & commodius h. l. videbatur perfectum tempus, quam aoriftus: quare *ἀνάλωκε* recepi, quod dedere veteres membranae. *Ibid.* *ἐφ'*
f *ᾧ πάλιν ὑπὸ πάντων ἐπεῤῥαπίζετο*. Lepide Dalecampius, *apud quem illi colaphos omnes incuterent.* Quem locum absque animadverfione transmifit Cafaubonus. Perfpecte vero idem ad X. 422. d. docuit, *ἐπεῤῥάπισε Δημήτριον* non debuiffe ibi verti, *Demetrio colaphum impegit*, fed *obiurgavit eum*, prorfus ac fi effet *ὠνείδισε*. Pariter Polyb. II. 64, 4. *τὸν ἐπιῤῥαπισμὸν* dixit *convicia*, *acerbas obiurgationes*. Nec aliter hoc loco verbum iftud accipi debuit.

ἐπιδόσεων δέ ποτε γινομένων. » Ἐπιδόσεων morem ex- » ponebamus ad Theophraftum, in charactere Illiberali- » tatis, [cap. XXIII. pag. 335. ed. Cafaub.] ubi etiam fe-

»quentem de *Phoco* locum explicuimus.« CASAUB. — Ibi f hunc locum sic interpretatus est vir doctus: »*Pecuniam* »*aliquando cum in usum publicum Athenienses conferrent, in* »*concionem & ipse prodiit, ac se quoque erogare dixit, accla-* »*mantibus unanimi consensu Atheniensibus, Ad luxuriosam ne-* »*quitiam.* Sentiebat Phocus, se velle conferre aliquid: po- »pulus verniliter nimis accepit Ἐπιδίδωμι, ea notione »qua usurpatur pro *crescere*, & *in aliqua re proficere.*« — Hac posteriori notione cum alibi saepius occurrit id verbum, tum XII. 549. a. *οἱ δὲ εἰς πάχος σώματος ἐπέδωκαν.* Et in illa utique verbi ambiguitate, quae in latino quidem sermone exprimi non potuit, lusisse videntur Athenienses.

Pro φιλοπότης, est φιλοπώτης in ms. *A.* ut passim alibi in eodem vocabulo & eius cognatis. Vulgatum tuetur *Epitome:* in eadem vero desunt dein reliqua de *Phoco*, & quae sequuntur, usque ad ista verba, *Μαγειρικὰ δὲ σκεύη* &c.

ὡς ὁ πατὴρ εἱστία τοὺς ἑταίρους. Id est, *cum pater convivio exciperet sodales*, nempe *filii sui.* Atqui ex his, quae continuo subiiciuntur, perspicue intelligitur, convivium illud, de quo agitur, non *a patre* esse institutum, sed *ab aliquo amicorum filii.* Et id ipsum perspicue docet Plutarchus, in Phocione pag. 750. e. qui quidem, cum caeteroquin eisdem paene, quibus Athenaeus, utatur verbis, eumdem cum Nostro auctorem secutus esse videtur. Sic igitur Plutarchus: *Νικήσαντος δὲ, καὶ πολλῶν αἰτουμένων ἑστιάσαι τὰ νικητήρια, τοὺς ἄλλους Φωκίων παραιτησάμενος, ἑνὶ τὴν φιλοτιμίαν ταύτην παρεχώρησεν. ὡς δὲ ἐλθὼν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἄλλην τε σοβαρὰν ἑώρα παρασκευὴν, καὶ ποδονιπτῆρας οἴνου δι' ἀρωμάτων* &c. Itaque PETR. FABER, Agonistic. II. 18. suffragante BURETTE in Mem. de l'Acad. des Inscr. T. I. pag. 277. & RAMBACHIO ad Potteri Antiq. Graec. T. III. p. 608. sic refingenda apud Athenaeum verba censuere, *ὡς ὁ πατὴρ εἱστιᾶτο ὑφ' ἑταίρου.* Quae per se quidem expeditissima sanandi vulneris ratio videri poterat: sed tamen nescio quid incommodi nec satis liquidi habere mihi visa erat. Certe, si scripsisset ὁ πατὴρ εἱστιᾶτο ὑφ' ἑταίρου, consentaneum foret, ut intelligeretur ἑταῖρος *ipsius patris*: at cum deinde ait, οὐ παύσεις τὸν ἑταῖρον, adparet, ἑταῖρον illum, de quo agitur, esse *filii sodalem.* Porro si dixisset,

ὁ πατὴρ εἱστιᾶτο, non paulo post repetiturus fuisse videtur idem vocabulum ὁ πατὴρ, sed pronomen ἐκεῖνος ibi positurus erat, aut nomen ὁ Φωκίων. Illud quidem non urgeo, etiam ista verba λαμπρὰ μὲν ἦν suspecta videri posse, quoniam non sequitur vocula δὲ, quae illi μὲν respondeat: istud, inquam, nolim urgere; nam οὓς ἰδὼν, quod sequitur, idem valet ac ἰδὼν δὲ αὐτούς. Sed eae, quas dixi, rationes suspicionem mihi moverant, in voce ὁ πατὴρ, ubi priori loco posita est, latere nomen eius iuvenis, qui convivium illud Phoco & illius suisque sodalibus exhibuit, & ad idem convivium (ut consentaneum erat) patrem etiam Phoci Phocionem vocaverat.

a πλὴν Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου. *Praeter Calliam, Hipponici filium:* nempe, de quo *nemini opus erit quaerere*, quia omnibus notus est. Vide Aeliani Var. Hist. IV. 16. & 23. & ibi Perizon. Quod dein hunc etiam *puerorum magistris* ait *notissimum*, id ita interpretatur Perizonius ad Aelian. IV. 16. quod »nempe frequens eius apud Aristophanem »fiat mentio.« Ac sane passim hunc exagitavit Comicus, quo & pertinent versus illi paulo superius a nobis ad pag. 166. d. prolati. *Paedagogis* autem notum esse ait, puto, non quod hi Aristophanem pueris praelegerent; quod didascalorum erat, non paedagogorum: sed quod frequenter exemplum hominis, quo deterrerentur pueri, ob oculos eis ponerent paedagogi.

Περὶ δὲ τῶν ἄλλων &c. »Proposuerat Ulpianus paulo »ante duas quaestiones, [p. 165. d.] alteram de voce ἀσώ»τιον, alteram de *coquinariae instrumento:* deinde, aliorum »responsionem anteveriens, de *asotis* quae legerat apud »veteres recitavit. Nunc, ut orationi suae finem impo»nat, redit ad propositas quaestiones, & ait, Περὶ δὲ τῶν »ἄλλων, ὧν φθάνω προβεβληκὼς, εἴ τι λέγειν ἔχετε, ἀνα»πεπταμένας ἔχω τῶν ὤτων τὰς πύλας. ὥστε λέγετε· »ἐπιζητῶ γάρ. καὶ Μάγνος εἴρηκε τὸ ἐπεσθίειν καὶ ἐπι»φαγεῖν. Legendum aio, ἐπιζητῶ γὰρ καὶ ὁ Μάγνος εἴρη»κε. *Iam*, inquit, *sermonis vices suscipite: quaero enim a »vobis, non illa tantum quae dixi ante: verum hoc amplius, »ubi legantur voces* ἐπεσθίειν *&* ἐπιφαγεῖν, *quibus modo usus »est Magnus.* [Vide pag. 164. a.] Lege superiora cum »vel mediocri attentione; neque dubitabis ita scribendum »& exponendum.« Casaubonus. — Vera haud dubie est docti viri interpretatio: atque etiam percommoda vi-

deri poterat eiusdem emendatio; sed haec quidem, omnia si reputas, parum fortasse necessaria comperietur. Ea, de quibus Ulpianus ait *ἐπιζητῶ*, *requiro*, *iterum quaero a vobis*, sunt haec eadem quae modo illis verbis significaverat, *περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὧν φθάνω προβεβληκὼς*, *quae iam ante proposui & quaesivi*. Atqui nullam aliam proposuerat quaestionem, nisi has duas, *Τίνα ἐστὶν τὰ μαγειρικὰ σκεύη; καὶ τὸ ἀσώτιον ποῦ κεῖται;* [pag. 165. d.] Nunc recordatur, Magnum, ubi istis verbis, de quibus ipse nunc quaestionem movet, usus erat, [p. 164. a.] simul usum esse verbis *ἐπεσθίειν* & *ἐπιφαγεῖν*. De his igitur pariter audire se cupere significat. Editorum librorum cum scripturam, tum distinctionem verborum, tuentur hoc loco veteres membranae. a

Καὶ ὁ Αἰμιλιανὸς. Articulum, qui deerat editis, adieci ex ms. *A*. *Ibid.* *τὸ μὲν ἀσώτιον*. »Ἀσώτιον, est *ganea*: »dictum ut *μαγείριον*, & similia.« CASAUB. — Miram Epitomatoris halucinationem in vocabulo *ἀσώτιον*, infra ad lit. d. adnotabimus.

AD CAP. LXVIII.

In ANAXIPPI *vers.* 1. *Ζωμήρυσιν φέροις*, &c. Videtur colloquium versari inter coquum & dominum vel oeconomum. Coquus, veluti pro muneris sui auctoritate, varia vasa culinaria postulat: alter ei respondet, his nunc non esse opus; curare eum modo debere, ut his quae ad manus sunt utatur, & coenam nunc paret. »*Ζωμήρυσις* »proprie est *trulla ad hauriendum iusculum*; ut *οἰνήρυσις*, »*trulla vinaria*. Sed coqui varie abutebantur, ut in tollen»da ex olla spuma. Philippus in Epigrammate, [in Ana»lect. Brunckii T. II. pag. 215. num. 13.] *ζωμήρυσίν τε* »*τὴν λίπους ἀφρηλόγον*.« CASAUBONUS. — Perperam *ζομήρυσιν* expressum in ed. Bas. & Cas. 1. b

Vers. 2. *κρεάγραν*, *θυείαν*, *τυρόκνηστιν παιδικήν*. *Θυΐαν* vel *θυΐαν* edebatur, nec ex ms. *A*. aliud adfertur: & *θυΐαν* habet etiam noster cod. *Ep*. Sed id non ferebat versus: itaque alteram vocabuli formam, non minus legitimam, recepi; quae & usui sermonis & metro satisfaciebat. Et sic scripserat fortasse Epitomator: certe sic scribit Eustathius, *ἡ θυεία*, ad Iliad. λ'. pag. 820, 3. ubi hunc Athenaei locum ob oculos habuit. — »Vocat

b »τυροκνῆστιν παιδικὴν, (nisi aliter scribendum) quia »libenter *radulam* tractant *pueri*, vel quia plurimum ea »utebantur in parandis infantium & puerorum cibis.« CASAUB. — Posteriorem rationem secutus est Gallicus interpres, *une râpe a râper le fromage pour les enfans.* Vocem παιδικὴν omisit Epitomator: de qua confer infra ad vers. 6. quae ibi adnotavit Dalecamp.

Vers. 3. »στελεὸν non puto esse *radulae manubrium*; sed »per se accipi debet, de quodam *ligno*, *manubrium securis* »similitudine quadam *referente*; cuius potuit esse in culi»nis multiplex usus.« CASAUB. — Per errorem στελεὸν scriptum esse, cum ἐλεὸν oportuisset, (i. e. *mensam coquinariam*) censuerat H. STEPHANUS in Ind. Thes. p. 58. g. Sed nil temere mutandum. Mihi στελεὸν non male Gallicus interpres *un rouleau* reddidisse visus erat, id est, *cylindrum* vel *lignum teres*, massae farinaceae in latitudinem extendendae & aequandae inserviens. *Ibid.* σκαφίδας τρεῖς. »σκαφίδες sunt *alveoli*, vasa inter maxime neces»saria coquinae. Errant qui *pelvem* esse putant. Usus al»veolorum multus. Antiphanes: [apud Nostrum IV. 172. »c.] καὶ δημιουργοὶ μέλιτος αἰτοῦσαι σκάφας. [cf. p. 170. »c.] Ariston, in epigrammate de coqui supellectile, καὶ »τὰν λαιμοτόμον σκαφίδα: significat, *alveolis* solitum ex»cipi sanguinem mactatorum animalium.« [At σφαγίδα ibi, non σκαφίδα, legitur cum in Anthologia H. Steph. pag. 438. tum in Analectis Brunckii T. II. p. 258.] »Ite»rum in eodem, καὶ τὰν κρεοδόκον σκαφίδα: quia, ut »puto, in *alveolis* carnes coquendas lavabant.« CASAUB.

Ibid. δορίδα. Mireris ne verbulum quidem de hoc vocabulo adnotasse Casaubonum, quod tamen ab ipso primum ita editum est, cum διρίδα olim legeretur in ed. Ven. & Bas. quemadmodum etiam in cod. *A* scriptum. Nempe ad scripturam διρίδα haec adnotaverat DALECAMPIUS: »δειρίδα: quo pecudes excoriant. δορίδα, »Pollux.« — Ac sane unice verum erat δορίδα, i. e. *cultrum excoriatorium.* Vide Poll. VI. 89. & X. 104. & Hesych. in Δορίδες. Omisit illam vocem Epitomator, & cum eo Eustathius ad Iliad. λ'. pag. 820, 3 sq. ubi ex hoc loco reliqua recenset vasa coquinaria: sed idem Eustathius ad Iliad. β'. pag. 184, 8. idem vocabulum δορίδες commemorans, μαγειρικαὶ τράπεζαι interpretatur: ubi ne (quod in mentem venire poterat) corrigendum ex He-

ſychio & Polluce *μαγειρικαὶ μάχαιραι* ſuſpiceris, vetat b Pollux eodem loco quem modo citavi; ubi *δορίδας* non ſolum interpretatur *αἷς ἔδερον*, ſed & *ἐφ' ὧν*.

Verſ. 4 ſq. οὐ μὴ πρότερον νεύσεις, θεοῖσιν ἐχθρὲ σὺ,
τὸ λεβήτιον; κᾀκ τοῦ χύτρου πάλιν ὑστερεῖς;

Scabroſos duos verſus callide praetermiſit ſuo more Epitomator. In verbis nil mutant veteres membranae, & in diſtinctione etiam verborum (quantum ſcio) ſuperioribus editionibus adſentiuntur, quae interpungunt orationem poſt ἐχθρέ. dein vero nec poſt σὺ, nec poſt λεβήτιον, nec poſt ὑστερεῖς, ullum diſtinctionis ſignum ponunt. (Solummodo in ed. Caſ. 2 & 3. comma poſt ὑστερεῖς ponitur.) Eosdem verſus, puto, dixit CASAUBONUS, cum ait: »Sub finem in quibusdam haeret nobis aqua, ob »mendas codicis.« — Eosdem, cum eo qui ſequitur, ſic interpretatus erat DALECAMPIUS:

Et quem prius eluas, o coeleſtibus inviſe,
lebetem exiguum, rurſumque ollam poſtea,
ac cybelum agoniſteriam.

Quod vulgo *νεύσεις* ſcribitur verbum, id *eluas* reddidit, quaſi πλυνεῖς vel λούσεις eſſet ſcriptum. VILLEBRUNIUS, cui, ubi aliis haeret aqua, numquam non Muſae omnes atque Gratiae favent, confectam rem putavit, ſi οἴσεις pro *νεύσεις*, & verſ. ſeq. χυτρείου pro χύτρου legeret: quibus inventis fretus, controverſa verba ſic vertit: *va me prendre auparavant la marmite à l'endroit où on la serre.* Equidem unum ex his me profiteor quibus hic aqua haeret: &, quae in verſione Graecis ſubiecta ſcripſi, ea me tentando & hariolando ſcripſiſſe profeſſus ſum. Expeditiſſima utique corrigendae vulgatae lectionis ratio foret, ut, pro πρότερον νεύσεις, πρότερον εὕσεις vel εὔσεις ſcriberetur; ſi modo commodam inde ſententiam, cui uſus loquendi faveret, lucraremur: ſed multum abeſt, ut, eſſe hanc rationis noſtrae laudem, pro certo adfirmare auſim. Quum εὕειν vel εὔειν, Heſychio interprete, idem atque *καίειν* valeat; cogitaveram, quemadmodum in proxime ſequente teſtimonio τὴν κακκάβην κάειν vel καίειν Ariſtophanes dixit, eodem modo Anaxippum τὸ λεβήτιον εὕειν dicere potuiſſe. Sed quo prodiret tolerabilis aliqua ſententia, ſtatuendum fuit, κάειν τὴν κακκάβην in iſto Comici verſu non, ut a viris doctis accipi video, *adurere ollam* ſignificare, ſed *admoto*

c *igne facere ut ferveat.* Quod *verſ. ſeq.* χύτρου editur, id ex iuniorum librariorum aut ex ipſius Veneti editoris ingenio eſt. Mendoſum λήτρου, quod habent vetuſtae membranae, peraeque ex λίτρου corruptum ſtatuere licebat, ac ex χύτρου: & iſtud quidem magis etiam in promtu erat: λίτρῳ autem (id eſt *nitro*) pro *ſale* & omnino pro condimento frequenter uſos eſſe veteres ſatis conſtat. conf. Athen. II. 68. a. & Polluc. VI. 66. Poteras etiam λίστρου cogitare, quod eſt *cochleare quo vertuntur quae in ſartagine friguntur:* ſed id quidem verſui non erat aptum. Denique vero & illud κὰκ moleſtiam facit; niſi dictionem κὰκ τοῦ λίτρου ſimili quadam ratione atque illam τὰκ τῆς τροφῆς, III. 124. a. accipere licuerit, ut valeat *& quod ad nitrum adtinet.*

Verſ. 6. καὶ τὴν κύβηλιν τὴν ἀγωνιστηρίαν. Cum τὴν κύβηλον eſſet editum, monuit CASAUBONUS: » Κύβιλιν » ſcribunt Excerpta: melius κυβηλὶς, ut in Heſychio, » qui hanc vocem diligenter expoſuit. « — Heſychius: Κυβηλίς· μάχαιρα. ἄμεινον δὲ πέλεκυν, ᾧ τὰς βοῦς καταβάλλουσι. Mox dein vero apud eumdem Heſych. rectius κύβηλις cum accentu in antepenult. ſcribitur, ut apud Suidam & apud Etymologum col. 8. l. 9. & col. 542 extr. In noſtro quidem ms. *Ep.* κύβιλλιν (ſic) ſcriptum: ſed Euſtathius in ſuo codice κύβηλιν reperiſſe videtur; certe ſic ſcribit ipſe ad Iliad. λ'. pag. 820, 4. ex eodem hoc Athenaei loco. Eamdemque ſcripturam κύβηλιν tuentur membr. *A.* Vocabulum ἀγωνιστηρίαν, quod vix alibi uſquam iſtâ quidem formâ occurrit, omiſit Epitomator: nihil autem mutat ms. *A.* Neſcio an idem fere ac ἀγωνιστικὴν valeat: ſed de eadem voce ſimulque de ſignificatione vocab. κύβηλις non abs re fuerit, ſi quae DALECAMPIUS adnotavit, adpoſuerimus. » Κύβηλον, vel κύβιλιν, » inquit, [ſic enim ille veteres editiones ſecutus ſcripſit] » plerique omnes interpretantur *bipennem*, ac *ſecurim:* quod » ſi probamus, ἀγωνιστηρία fuerit *magna ſecuris*, diſcin» dendis pecudum artubus idonea, & quae certamini bel» lico apta eſſe poſſit. Pollux vero lib. VI. [89.] & X. » [104.] κύβηλον eſſe vult τυροκνῆστιν, *radulam caſeariam.* » Hoc ſi placet, duplicem fuiſſe ſuſpicor: alteram mino» rem, quam paulo ante [*verſ.* 2.] vocavit *puerilem*, παι» δικὴν τυροκνῆστιν; alteram maiorem, quam nunc appel» lat κύβηλον ἀγωνιστηρίαν, i. e. *non ſine labore tractandam.* «

Pp 2

Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις. Cum *Σκηναῖς* vitiose ederetur, erudita ac copiosa disputatione (cui in *Indice Auctorum ab Athenaeo citatorum* olim locum dabimus) docuit CASAUBONUS, cum hoc loco, tum passim apud alios scriptores, ubi eadem scriptura vulgo obtinuit, *Σκηνὰς* scriptum oportuisse; fuisse enim illius *fabulae* ARISTOPHANIS indicem hunc, *Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι*, id est, *Mulieres locum ad tentoria sua* [scilicet, quibus merces venales exponerent,] *occupantes*. Docuitque idem, suam emendationem (non quidem hoc loco, sed lib. VII. p. 286. f. ubi idem error erat commissus) firmari codicis msti *Huraldini* auctoritate. At nostrae membr. *A.* non isto loco tantum, sed & hoc eodem in quo versamur, veram scripturam *Σκηνὰς* tenuere: eamdemque scripturam etiam Brunck in cod. Paris. *B.* hoc loco repererat. Fabulae indicem vero alii paulo aliter interpretantur; in his HEMSTERHUSIUS, cum ad Polluc. X. 106. scribit: » De ista loquendi formula, *Σκηνὴν καταλαμβάνειν*, *θέαν καταλαμβάνειν* vel *προκαταλαμβάνειν*, *praeoccupare commodum videndi locum*, videndus omnino vir eruditissimus P. LEOPARDUS lib. I. cap. 13. « — Quod vero ait Athenaeus, *Aristophanem* in illa fabula *κακκάβην dixisse, quam alii χύτραν*: » Non omnium hoc fuit iudicium: [ut monuit CASAUBONUS:] » Pollux enim eo loco *κακκάβην* interpretatur *patinam*. *καὶ κακκάβην*, inquit, *τὴν λοπάδα ἐρεῖς· εἰπόντος Ἀριστοφάνους ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.* « — Ipsum ARISTOPHANIS *versum*, qui deerat in vetustioribus Pollucis editionibus, multo emendatiorem, quam apud Athenaeum legebatur, e melioribus codicibus edidere posteriores Pollucis editores, in eumdem modum quo apud Nostrum correximus:

τὴν κακκάβην γὰρ κάε τοῦ διδασκάλου.

Quae scriptura a nostrarum membranarum scriptura (*καστοῦ*) nonnisi tenui illa lineola transversa differt, qua in vetustis codicibus litera *ε* a litera *σ* discernitur: de quo subtili literarum *σ* & *ε* discrimine, e quo similes passim errores nati sunt, diximus ad Polyb. XI. 9, 5. ipsasque figuras utriusque literae, quibus usi sunt paulo vetustiores librarii, ibi depictas dedimus. In illo versu Kühnius ad Poll. vocem *κάε* pro *ἔκαε* accepit, atque etiam *ἔκαε* legendum censuit, in hanc sententiam, *caccabum enim ad-*

c *uſſit praeceptoris.* Ego vero κάε in imperativo accipiens, in eum ſenſum interpretari tentavi, de quo paulo ante ad *Anaxippi verſ.* 4. dixi. Quae interpretatio invenerit fortaſſe praeſidium aliquod in Antiphanis verſ. 3. apud Noſtrum, X. 623. a. ubi verbum προσκάεται de ſummo *fervoris* gradu in elixando cibo accipi videtur: cui accedit, quod verbum πυροῦν, eiusdem cum κάειν ſignificationis, haud ſane infrequenter de *elixandis*, *ad ignem coquendis & fervefaciendis* cibis uſurpatur. Eamdem ſcripturam, quam habent noſtrae membranae, etiam in Pariſ. *B.* ſervatam eſſe docuit Brunck in Fragm. Ariſtoph. p. 265. impoſitis etiam accentibus κάστοῦ διδασκάλου. Ea igitur ab aliis (neſcio utrum iunioribus librariis, an ab ipſo primo editore) ſic corrupta eſt, ut τὴν κακκάβην γὰρ Καρύστου διδάσκαλον ederetur: cuius ſcripturae, temere prorſus invectae, ac ne ullum quidem ſenſum fundentis, fruſtra patrocinium quaeſiveris in Antiphanis ex Paraſito verſu tertio, qui paulo inferius lit. e. legitur. Epitomator ex hoc loco nonniſi haec verba excerpſit: Ἀριστοφάνης δὲ τὴν χύτραν, κακκάβην που εἴρηκε.

In ANTIPHANIS, ex *Philothebano*, *verſ.* 2. pro Βοιωτίας, quod conſentiente ms. *A.* hic edebatur, recte Βοιωτία legitur lib. XIV. pag. 622 extr. ubi iidem verſus, adiecto magno numero aliorum, qui hos apud poëtam excipiebant, adferuntur. Et hoc loco ms. *Ep.* veram ſcripturam Βοιωτία tenuit: quam etiam ex codice Hoeſch. adnotavit Caſaub. Quaenam ſit iſta mulier, quam dicit, *eiusdem nominis cum anguilla Boeotia*, haud adparet. De *domeſtica ancilla* cum Dalecampio accepit Villebr. *Verſ.* 3. Pro μιχθεῖσα, quod conſentiente utroque noſtro codice hic legitur, τμηθεῖσα habes pag. 623. a. id eſt, *diſſecta*, quod & hoc loco cum Dalecampio omnino repoſitum voluit KOPPIERS in Obſervatis Philolog. p. 57. Adnotaverat tamen DALECAMPIUS, cum *diſſecta* in contextu poſuiſſet: » Codex noſter [is quidem, ut iam ſaepe mo» nui, non alius erat, niſi exemplum editionis Baſil.] *per» mixta:* ſubintellige, *cum ſuis condimentis.* « — Ac ſane tali quodam modo uſurpatum videri poterat idem verbum in Anaxandridae verſu, II. 68. b. ex lectione olim vulgata, σεμνύναι τὸ τάριχον ὁμοῦ μιχθὲν κοριάννῳ, *ſalſamentum coriandro conditum.* Sed ibi quidem, verum ſi quaeris, diverſa ratio eſt. Attamen abiicere h. l. librorum ſcriptu-

ram, quae non de nihilo esse videbatur, eâ potissimum de caussâ veritus sum, quod totius loci sententia minus mihi perspicua erat. VILLEBRUNIUS, idem verbum μιχθεῖσα tenens, in alium prorsus sensum accepit: *& qui s'est accouplée dans le ventre creux de la caccabe*: nempe de Homerico verbi usu cogitans; cui tamen quo pacto hic locus esse possit, ubi de *una* tantum anguilla, non de duabus, agitur, ipse viderit.

Βατάνιον δ' εἴρηκεν Ἀντιφάνης. Vocabula *βατάνιον* d & *πατάνιον* constanter apud Pollucem, Hesychium, aliosque grammaticos per *nudum iota* in penultima scribuntur: pariterque alibi apud Nostrum; velut l. 28. d. XII. 516. e. & f. Porro, quum continuo deinceps plurimi adferantur versus, in quibus illa vocabula occurrunt; in illorum versuum nullo scriptura per nudam vocalem refragatur metro, plura autem sunt loca, ubi scripturam per diphthongum non admittit metri ratio. Id satis caussae visum nobis erat, cur & hoc loco, & in tota sequente super istis vocabulis disputatione, reiectâ scripturâ per *ει diphthongum*, alteram per *nudam iota vocalem* adoptaremus; cum praesertim & in aliis quibuscumque verbis frequentissime eadem confusio in libris nostris obtinuerit. De corrigenda vulgata apud Nostrum scriptura monuerat etiam H. STEPHANUS in Indice Thes. voc. *Βατάνια* & *Πατάνια*. In nostro ms. *Ep.* hoc loco sic scribitur: *Κατάνειον* (sic mendose pro *Βατάνειον*, ex literarum β & κ confusione, de qua aliâs dixi; quae in eodem vocab. etiam apud Polluc. X. 108. olim admissa erat.) *δὲ λέγεται μὲν οὐκ ἐμφαίνεται δὲ ἐνταῦθα τί σημαίνει.* Proxime vero ante ista verba, imperite haec inseruit Epitomator: *Σκεῦος δέ τι καὶ τὸ ἀσώτιον παρὰ Στράττιδι.* Nempe perperam ac perverse huc traxit ea, quae paulo ante (lit. a. & b.) de vocabulo *ἀσώτιον* breviter quidem admodum dixerat Auctor.

In ANTIPHANIS ex *Euthydico vers.* 1. pro *παλύπους* (quam scripturam quidem & Athenaei libri & Pollucis X. 107. communi consensu hic exhibent) metri ratio postulaverat ut *πουλύπους* scriberemus; qua forma promiscue cum altera usos esse Atticos, poëtas certe, sed & prosaicos puto, satis adparet ex compluribus testimoniis a Nostro lib. VII. pag. 316. prolatis: & ibidem quidem perperam (de quo etiam BRUNCKIUS monuit, ad Fragm.

d Ariſtoph. pag. 234.) plerisque locis, ubi primam ſyllabam productam metrum flagitabat, nudam ο vocalem poſuere vel librarii vel editores; at veram ibidem ſcripturam per diphthongum aliquoties tenuere noſtrae membranae: eamdemque ſcripturam omnes etiam libri tenent I. 5. d. & II. 64. a. *Verſ.* 2. βατάνοισιν, quod & editi & ſcripti libri habent, nec Graecum erat, &, quamvis Graecum foret, tamen & metro & auctoris propoſito repugnabat. CASAUBONUS, cum adnotaret »Scribe βα»τανίοισιν« metri nullam rationem habuerat, quod nimis ſaepe accidit doctiſſimo viro. Rectius vero iam olim H. STEPHANUS (in Ind. Theſ. voce Βατάνιον) monuerat, βατανίοισιν hic ſcriptum oportuiſſe metro poſtulante. Pollux X. 107. idem Antiphanis teſtimonium citans, ἐν πατανίοισιν ſcripſit, terminationem vocis recte exhibens, ſed in prima vocabuli litera ab Athenaeo diſſentiens. Eumdem Pollucis locum poſtquam citavit CASAUBONUS, haec adiicit: » Athenaeus legit hic per β. βαταν. »Imo etiam Pollux ipſe.« Quod quo fundamento niſus ille dixerit, mirari ſubierat. Nam Athenaeum quidem hoc loco βαταν. per β literam ſcriptum voluiſſe, (puto, quod ſic in ſuo fabularum Antiphanis codice, aut certe in Adverſariis ſuis, ita ſcriptum inveniſſet) ex his quae paulo poſt ipſe ſubiicit, ſatis adparet. Pollux vero X. 108. diſerte tradit, eamdem vocis formam βατάνιον nonniſi in vulgi uſu verſari: ſatisque ſignificat, ſe illam apud nullum probatum auctorem reperiſſe. In quo adverſatur ille quidem Athenaeo & Heſychio: ſed de ſcriptura tamen, quam ipſe in ſuis codicibus aut adverſariis repererat, dubitare nos non ſinit. At nempe, Caſauboni aetate in eo, quem modo dixi, Pollucis loco non βατάνιον, ſed κατάνιον, edebatur. Igitur, quoniam apud eumdem Pollucem, ſect. 107. poſt adlata Antiphanis verba, de quibus quaerimus, continuo ſic vulgo legitur, Ἄλεξις δὲ πατάνια εἴρηκεν: haud improbabiliter colligere inde poterat Caſaubonus, in praecedente Antiphanis teſtimonio non πατανίοισιν ſcripſiſſe Pollucem, ſed βατανίοισιν. Sed, poſtquam altero loco apud hunc Grammaticum (X. 108.) pro mendoſo κατάνιον e melioribus codicibus vera ſcriptura βατάνιον reſtituta eſt; ſupereſt, puto, ut id, quod idem de Alexidis ſcriptura dicit, ita accipiatur, ut intelligamus Pollucem in ſuo Alexidis exemplo (vel in Adver-

sariis suis, unde Alexidis testimonium descripsit) nec *βα-* d *τάνια*, ut apud Athenaeum legitur, nec *πατάνια* scriptum reperisse, ut apud ipsum Pollucem vulgo editur, sed *πλα-τάνια*, singulari prorsus nominis formâ, quam optimus Pollucis codex mstus, teste Iungermanno, exhibebat. Ut ad Antiphanem redeam: quod in utroque nostro codice *A.* & *Ep.* scribitur:

ἐν βατάνοισιν ἑφθὸς ἐντετμημένοις:

posses suspicari, veram scripturam esse *ἐντετμημένος*, & superiori versu delendam esse vocem *τετμημένος*, ut ex glossa invectam. Sed superius quidem *τετμημένος* cum nostris codicibus agnoscit Pollux, qui dein vocem *ἐντετ-μημένοις* ignorat.

Ἄλεξις ἐν Ἀσκληπιοκλείδῃ. Apud Pollucem X. 107. olim *ἐν Ἀσκληπιάδῃ* editum erat: sed apud eumdem e melioribus codicibus vera scriptura, cum Athenaeo consentiens, iam pridem restituta est. ALEXIDIS verba non adposuit Pollux: nonnisi hoc ait, *Ἄλεξις δὲ ἐν Ἀσκλη-πιοκλείδῃ πάτανια* (sive, ut vetus cod. ms. habet, *πλα-τάνια*) *εἴρηκεν*. Quid sit vero, quod CASAUBONUS ait: »*πατάνια Pollux legit per π. Athenaeus cum secunda lite-»ra θ:*« id quidem nullo pacto exputare possum, nisi plane statuamus, aliud animo agentem ita illum scripsisse, cum voluisset scribere, *Athenaeus per literam β.* Nam nec apud Athenaeum in hoc vocabulo vestigium ullum video scripturae per θ in secunda syllaba; nec quemquam alium, qui ita scripserit, cognitum habeo. *Vers.* 2. *πε-ρὶ τὴν Σικελίαν. περὶ Σικελίαν* edd. & mssti nostri. Obtemperandum vero CASAUBONO putavi, monenti: »Se-»cundus versus adiectione articuli fulciendus, *περὶ τὴν* »*Σικελ.*« *Tertius versus* sic editus legebatur:

δειπνοῦντας εἰς βατάνεια γ' ἐκβαλεῖν ποιῶ.

Nil hic monuit CASAUB. Quare etiam in ora ed. Cas. 2 & 3. nulla emendatio adnotata: sed in Animadv. ad similem locum eiusdem Alexidis, III. 107. d. hunc versum ita citavit idem Commentator, ut *ἐμβάλλειν* pro *ἐκ-βαλεῖν* scriberet; quemadmodum ibi legitur,

δειπνοῦντας εἰς τὰ λοπάδι' ἐμβάλλειν ποιῶ.

Poterat, propius insistendo veteri scripturae, *ἐμβαλεῖν* h. l. scribere; quemadmodum malle se professus est Iungermann. ad Polluc. X. 107. id quod verum putavi atque recepi. Mssti quidem nostri ambo h. l. in primoribus

d verbi literis ἐκβ. ab editis non recedunt; ſed ms. *A.* ἐκβαλεῖν tenet; ms. *Ep.* vero ἐκβάλλειν habet: particulam γ' vero, quae in edd. praemittitur, uterque codex ignorat. Et ms. *Ep.* quidem βατάνιον in ſing. ſcribens, nihil quod ad metrum deſideretur reliqui fecit. Praeferam tamen pluralem βατάνια, quem ſervat ms. *A.* cum editis. Quem ſi teneamus, erit verſus ita, ut ſub contextu ſignificavi, conſtituendus:

διπνοῦντας εἰς τὰ βατάνι' ἐμβαλεῖν ποιῶ.

In fine verſus, utrum ποιῶ ſcribas, in quod hoc loco libri conſentiunt, an ποῶ, ut III. 107. d. nihil intereſt: nam in ποιῶ prima ſyllaba ob ſequentem vocalem corripi poteſt.

Πατάνιον δὲ διὰ τοῦ π. Recte διὰ τοῦ codex uterque cum editt. vett. Perperam διὰ τὸ ed. Caſ. *Ibid.* Ἀντιφάνης ἐν Γάμῳ. Aut ſic, aut ἐν Γάμοις ſcribendum pro vulgato Σάμῳ, docuit KOPPIERS in Obſerv. Philog. pag. 8. & iam ante eum (ut ipſe profitetur) docuerat Io. Sal. SEMLER in Miſcell. Lect. Conf. Harles ad Fabric. T. II. pag. 418. not. hh. Scilicet Antiphanes ἐν Γάμῳ citatur IV. 160. d. ἐν Γάμοις vero, III. 95. a. quod perinde eſt. Et Ἀντιφάνης Γάμοις ſcribit Lexicographus San-Germanenſis ineditus, eumdem locum reſpiciens, quem hîc citat Athenaeus. Ex illo Lexicographo excerpta nonnulla ad Antiphanem ſpectantia, a Ruhnkenio ſibi communicata, protulit Koppiers in libello modo laudato. Verba illius haec ſunt: Βατάνια, τὰς λοπάδας, ὡς Ἀλεξανδρεῖς· Ἀντιφάνης Γάμοις. Ubi ſimul obſervabis veterum librorum in ſcribendo vocabulo, de quo hic diſſerit Noſter, miram diſſenſionem. βατάνιον per β literam nonniſi *ex vulgi more* dici aiebat (ut ſupra vidimus) Pollux X. 108. eamque ſcripturam apud nullum veterem auctorem a ſe repertam eſſe ſignificat. Athenaeus ex Antiphanis Euthydico ſcripturam βατανίοισιν adfert, ubi Pollux πατανίοισιν ſcriptum viderat. Sangermanenſis vero Grammaticus etiam in altera Antiphanis fabula, in qua per π ſcriptum vocabulum diſerte adnotavit Athenaeus, ſcripturam βατάνια per β literam repererat. Heſychium ſi audias, βατάνια, pro λοπάδια, Sicula vox erat. In ANTIPHA-
e NIS *verſ.* 2. pro ἅλες oportuiſſe ἅλας, indicabant accuſativi praecedentes, χύτρας & λύχνους. Nihil tamen ex ms. *A.* adnotatum; in *Ep.* vero omiſſus iſte verſus.

In PHILETAERI *versu*, a verbis *οὖτος πατανίων* ad ista e similiter exeuntia ἥξειν πατανίων aberraverat oculus librarii eius, cuius de exemplo expressa est Veneta editio: quare in ed. Ven. & Bas. desunt undecim verba *προσελθέτω. καὶ πάλιν* &c. quae ex Excerptis e codicibus Italicis auctori restituit Casaubonus. Eadem verba, uti consentaneum erat, veteres nostrae agnoscunt membranae. In istis versibus, nisi firmando usui vocabuli *πατάνιον* prolati essent, videri posset Πατανίων, *Patanio*, nomen proprium coqui esse: ac nescio, an nihilo minus sic accipi debeat.

Ἐν δὲ Παρασίτῳ ὁ Ἀντιφ. Articulum ὁ, cum deesset editis, dedit ms. *A.* *Vers.* 2. ἥξει. Perperam ἕξει ed. Bas. & Cas. quod ex melioribus codd. corrigendum monuit Casaub. Atqui verum tenebat etiam ipsa editio Ven. Vocem *ἰσοτράπεζος* ex Philoxeni Coena (supra, p. 147. b.) mutuavit coquus, doctus videri cupiens. *Vers.* 3. *Καρύστου θρέμμα.* Perperam *καρύστρου* ms. *Ep.* *Carystiam patinam* dicit, ex *Carysto* Euboeae; quo spectat illud *ἀπ' Εὐβοίας λοπάδες*, IV. 135. e. ubi vide notata. *Vers.* 7. Ad vulgatam scripturam, *χαίροντες ὀνομάζουσιν, εἴτε* f *σίττυβον*, haec adnotavit CASAUBONUS: » Apud Pollu» cem scriptum, *χαίρουσιν ὀνομάζειν*: apud Eustathium » [ad Iliad. λ'. pag. 820, 6.] & in Epitoma simpliciter » *ὀνομάζουσιν*. Omnes, retento sensu, verborum elegan» tiam & metri legem neglexerunt. Est enim venustatis » Atticae, *χαίροντες ὀνομάζουσι*, pro *nominant*, vel *nomi» nare solent*. Sed non assentior Eustathio, qui poëtae ver» ba sic accipit, quasi *κάκκαβος*, *λοπὰς* & *σίττυβος* idem » sint. Nobis plane videtur contrarium. Ait enim qui ista » loquitur, *non curare se verborum proprietatem*, *neque videri » sibi quicquam interesse quo nomine vas illud appelles*, *sive » κάκκαβον*, *sive λοπάδα*, *sive σίττυβον*. Haec iste quidem: » at caeteris omnibus Graece loquentibus, aliud est *κάκ» καβος*, aliud *λοπάς*: & toto genere ab his diversum » *σίττυβος*. Hesychius *δερματίνην στολὴν* interpretatur. « — At *σιττύβαι*, non *σίττυβοι*, apud Hesych. exponuntur *δερματίναι στολαί*. Sic & in Photii Lexico, Σιττύβαι, *δέρματα*. Vocabulum *σίττυβος* apud Hesychium prorsus non reperitur. Quod vero de ista dictione *χαίροντες ὀνομάζουσιν* scripsit Casaubonus, in eo memoriam fefellisse doctissimum Virum perspecte monuit VALCKENAR. ad He-

f rodot. VII. 236. docuitque non esse dubitandum quin *χαίρουσιν ὀνομάζοντες* scripserit Antiphanes, quemadmodum apud Pollucem X. 106. e melioribus codicibus iam pridem restitutum est, pro eo quod mendose ibi editum erat *χαίρουσιν ὀνομάζειν*. Confer Hoogeveen ad Viger. de Idiot. pag. 249.

Vers. 8. *πλὴν ὅ τι λέγεις ἀγγεῖον, οἶδα.* Ferri hoc fortasse potest, hâc sententiâ, *caeterum novi quodnam dicas vas.* Sed vide, ne sic scriptum oportuerit: *πλὴν ὅτι ὃ λέγεις ἀγγεῖον οἶδα*; intelligendo, *Ἄλλο μοι οἴει διαφέρειν πλὴν ὅτι οἶδα ὃ λέγεις ἀγγεῖον*; *Credis-ne aliud mea interesse, nisi ut sciam* (vel, *dummodo sciam*) *quodnam tu vas dicas?*

Εὔβουλος δ' ἐν Ἴωνι καὶ βατάνια καὶ πατάνια λέγει &c. » EUBULI *ex Ione* locum affert Athenaeus ut probet non sem» per esse idem *βατάνειν* & *πατάνειον*. Eumdem [ex parte] » recitat Pollux, [X. 106.] ut evincat, non plane idem » esse *πατάνειον* & *λοπάς*. Neuter firmo admodum argu» mento nititur: nam quid mirum, si bis idem dictum » sit a Comico? qui fortasse stomachabundum aliquem ea » loqui faciens, dedita opera battologiam ei attribuit. » Sane cum ait, *πατάνεια πυκνὰ ταρφέα*, diversis voci» bus idem bis dicit: nisi quis putet *τὸ πυκνὰ* interpre» tamentum esse vocis poëticae *ταρφέα*. « CASAUBONUS. — At nec dixerat Athenaeus, nec ullo modo significaverat, sibi diversa quadam notione apud Eubulum accipienda videri duo vocabula *βατάνια* & *πατάνια*.

AD CAP. LXIX.

a In ALEXIDIS ecloga, ex *Lebete*, *personarum partes* distinxi quemadmodum perspecte indicaverat CORAY in *Notis msstis.* *Vers.* 1. Commode habent editi Καὶ μὴ προφάσ. ubi, contra quod metrum flagitabat, Μὴ προφάσ. *absque* καὶ habet ms. *A.* (In ms. *Ep.* desunt quatuor priores versus.) At perinde consultum fuisset metro, si Μηδὲ προφάσ. legeretur. Et sic forsan scripserat poëta. *Vers.* 2. Ἀλλά γε λέγ' οὐ δεῖ. Cur Ἀλλ' ἄγε scribi iusserit CASAUBONUS, caussa nulla erat: immo percommode istud habebat, *At dic modo, dic saltem.* Ἀλλ' ἄγε sonat, *Sed age*; quod non tam aptum huic loco esse videtur. Conf. Koen. ad Corinth. de Dialect. pag. 36. Sed, quod dissimulari non debet, ex emendatione sive iunioris librarii,

sive primi editoris, ipsa ista est lectio. Vitiose prorsus a
in vetustis membranis scribitur, Ἀλλὰ λέγοντα οὐ δεῖ. *Ibid.* λήψομαι possit esse *sumam*, *capiam & tibi dabo*: possis vero etiam intelligere, *emam*. Vide ad III. 118. a. Animadv. T. II. p. 326. *Vers.* 5. μάραθον recte mss. & edd. quod cur in μάραθρον mutaretur nulla caussa erat, licet sic scribatur id nomen apud Polluc. VI. 66. ubi iidem Alexidis versus citantur. Vide II. 56. c. & ibi notata. *Ibid.* καυλὸν, σίλφιον. » Malit aliquis non sine caussa, καυ» λὸν σιλφίου. Sed nec sine caussa placeat quod est edi» tum, καυλὸς, σίλφιον. Vide locum Antiphanis quem ex» ponimus libro superiore cap. XXI. « CASAUB. — Vide III. 100. f. quo refertur caput XXII. (non XXI.) animadversionum Casauboni; ubi nonnihil notatum de istis nominibus. Conf. II. 63. d. & I. 28. d. & utrobique adnotata, Animadv. T. I. pag. 212. & 427.

Vers. 6 - 8. Loco omnium, quae tribus istis versibus comprehenduntur, in ed. Ven. & Bas. nonnisi haec legebantur, sic scripta,

Κορίαννον· αὖον· ῥοῦν· κύμινον· σίραιον.
σέσελλι πήγανον. πράσον.

CASAUBONUS vero in hunc modum edidit:

κορίαννον, αὖον, ῥοῦν, κύμινον, κάππαριν,
ὀρίγανον, γητειὸν, σκορόδιον, θύμον, σφακὸν σισίραιον, b
σέσελλι, πήγανον, πράσον.

Tum IDEM *in Animadv.* ait: » In sexto versu, recte libri » nostri, κορίαννον αὖον, ῥοῦν, κύμινοι [κύμινον voluerat] » κάππαριν. Male apud Pollucem, [VI. 66.] κορίαννον » αὖρον: quod male emendarunt nonnulli, κορίαννον δαῦ» κον, corrupto metro: nam iambicos esse versus testa» tur diserte Pollux. « [Recte vero hodie apud Poll. κορίαννον αὖον editur.] » Deinceps perturbata sunt omnia:

» ὀρίγανον, γήτειον, σκορόδιον, θύμον, σφακὸν,
» σίραιον,
» σέσελι, πήγασον, [πήγανον voluerat] πράσον.

» Restitue eâdem operâ & veram lectionem & metri legem:

» ὀρίγανον, γήτιον, ἄνισον, θύμον, σφακὸν,
» τότ' αὖ σίραιον, σέσελι, (vel πέπερι, ex Pollu» ce) πήγανον, πράσον.

» Vocem ἄνισον restituimus ex Polluce, ubi tamen ἄνητον » minus bene editur. Omissum hoc nomen fuerat, quia » in *quinto versu* ἄνηθον poëta recensuerat: sed, aliud esse

b » *anethum*, aliud *anisum*, consulti herbariae rei sciunt. » σφάκος est *salvia*: hoc est, ἐλελίσφακος. « — Scilicet verba, quae in contextu supplevit Casaubonus, dederant ei Aegii notae & alia excerpta ex Italicis codicibus; cum quibus consentit noster ms. *A.* nisi quod in hoc γήτειον recte scribitur antepenacute, non γητειὸν, quod casu, non consulto, in ed. Cas. 1. sic scriptum videtur; tum σκόροδον, non σκορόδιον. Porro σίραιον recte scriptum in ms. *A.* & *Ep.* ut in ed. Ven. & Bas. non σισίραιον, quod ex operarum errore in editionem Casaub. irrepsit: denique σέσελι, non σέσελλι, recte scriptum in ms. *A.* & *Ep.* Ex omnibus quidem aromaticis herbis, quae istis versibus commemorantur, Epitomator nonnisi has nominavit: ἄνηθον, μάραθον, ἀσταφίδα κεκομμένην, νάπυ, σέσελι, θύμον, καὶ σίραιον: reliquorum loco, καὶ ἄλλα adiecit. Quas emendationes proposuit Casaubonus, sunt eae omnes ex Polluce ductae; apud quem rectius utique, quam apud Nostrum, procedit versuum modulus. Nam apud Nostrum extremus quidem versus, σφάκον-πράσον, bene habet: sed penultimus,

ὀρίγανον, γήτειον, σκορόδιον, θύμον,

eo peccat, quod dactylum habet in quarta sede: tum vero vocabuli σκορόδιον terminatio diminutiva, quae ad complendam versus mensuram necessaria videbatur, est ea quidem e codicibus msstis, petita; nam ex Aegiana etiam collatione Romani codicis eamdem vocis formam adscriptam orae libri, qui olim Casauboni fuerat, video: sed non est illa ex veteri scriptura, quae (ut paulo ante docui) σκόροδον habet. Nec vero idcirco, abiecto toto vocabulo, prorsus diversum ἄνισον ex Polluce obtrudere Athenaeo consultum duxi. γήτειον quidem, quod praecedit, recte habet: perinde enim & γήτειον & γήτιον dicebant Graeci, & utralibet forma uti poterat poëta, prout vel productam penultimam syllabam, vel correptam vellet. Conf. ad II. 68. e. Animadv. T. I. pag. 461. Eadem de caussa, in proxime sequente ecloga vers. 6. ubi γήτειον dabant libri, haud dubie γήτιον fuit scribendum.

Ἐν δὲ Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοις μάγειρον δὲ ποιεῖ λέγοντα. Illam δὲ particulam, importune repetitam, cum editis membranae etiam nostrae agnoscunt: quam delere non sum ausus, cum, quid sub ea lateret, nescirem. In huius Eclogae *vs.* 6. γήτιον corrigendum fuit, flagitante me-

tro: de quo vocab. paulo ante dixi. *Verf.* 8. Duo verba, τὸ ξύλον, operarum culpâ omiffa funt in ed. Caf. 2. & 3. *Ibid.* οὐ σκάφην: *non alveolum.* σκάφην *Petrus* VICTORIUS Var. Lect. XX. 14. intelligebat *inftrumentum quo coqui ex olla ius hauriunt;* quo & refert locum Antiphanis pag. 172. c. At ea quidem ζωμήρυσις eft, de qua pag. 169. b. Σκάφη vero quodvis aliud potius vas fuerit intelligendum: de quo vocab. nonnihil adnotavit Cafaub. fupra ad vocem σκαφὶς, IV. 169. a. conf. III. 109. c. & d. & Hefychii Interpp. ad vocem Σκαφηφόροι. Confentaneum eft, fic dictum fuiffe *vas* quodvis *oblongum*, *modice concavum*, varii generis ufibus deftinatum.

In ALEXIDIS ecloga ex *Aerumnofa*, *Verf.* 2.

πρώτιστον ὑποτίθεις λοπάδα νεανικήν.

Cum ὑποτιθεὶς confentiente ms. *A.* effet editum, monuit CASAUB. »Scribe ὑποθεὶς: nam ὑποτιθεὶς facit »verfum hypermetrum & exlegem.« — Nempe, non quidem hypermeter erat verfus; fed, contra legem iambici fyftematis, (de qua lege confer tamen quae infra ad pag. 175. a. adnotavimus) dactylum pedem habebat in quarta fede. Cui incommodo remedium quidem adlatura erat Cafauboni emendatio: fed cacophoniam, venufto poëta Alexide indignam, efficere mihi videbantur duae fyllabae θεὶς & εἰς, non modo continuo fefe excipientes, fed & in eodem verficuli pede concurrentes: tum vero & illud incommodum cum vulgata fcriptura commune habebat eadem emendatio, quod in tota ecloga nullum *verbum finitum*, quod dicunt Grammatici, comparebat. Itaque ὑποτίθει in imperativo praetuli. Sic commode procedit verfus, quia diphthongus in fine vocis, ob fequentem vocem a vocali incipientem, corripitur: iamque tertius pes anapaeftus eft, quartus vero tribrachys. λοπάδα νεανικὴν quum *ollam novam* interpretatus effet Dalecampius, monuit idem CASAUBONUS, debuiffe *magnam patinam* verti. »Νεανικὴν, non eft νέον; [inquit:] fed *vehemens*, *more* »*iuvenum*: pro *magno* accipitur. Ut apud Ariftotelem pri»mo Hiftoriarum, πόροι νεανικοί: fic λοπὰς νεανικὴ, *pa*»*tina ingens*: & apud Ariftoph. in Pluto, κρέας νεανικὸν, »*magnum fruftum carnium.*« — Satis vulgatus ufus illius vocabuli: quem ubi docuit H. Stephanus in Thef. III. 1036. ipfum etiam hunc Alexidis locum adferre non neglexit, *in magnam* & quafi *ftrenuam patellam* exponens. Commo-

diffime fortaffe *validam* dixeris. Ariftoteles Hift. Anim. VIII. 20. *βροντὴν νεανικὴν* dixit, *validum tonitru: & νόσημα νεανικὸν, validum, vehementem morbum.*

Verf. 3. *τρίμμα.* Conf. I. 31. f. & VII. 293. b. c. *Ibid.* *διειμένον.* Paffivum verbi *δίημι*, *madefacio, perfundo*: cuius medium *διέμενος* ex Ariftophane citatum vidimus II. 67. d. Activum vero *διεὶς* habes VII. 293. d.

d 'Επεσθίειν. Vide fupra pag. 164. b. & 169. a. ibique notata. *Ibid.* Εὔπολις Ταξιάρχοις. Monuit CASAUBONUS, Ταξιάρχους & Ταξιάρχας vocari eam fabulam apud Pollucem. At hodie ubique apud illum Grammaticum, *ἐν Ταξιάρχοις*, editur. Caeterum perinde erat. Vide quae notavimus ad Polyb. VI. 24, 3. & X. 22, 4. *Verfus* ex ARISTOPHANIS *Pluto* citatus, eft num. 1006. (vf. 1005. ed. Br.) quo loco de verbo *ἐπεσθίειν* multa erudite difputavit Hemfterhufius. Caeterum confentaneum erat, ut hoc Ariftophanis teftimonium de verbo *ἐπεσθίειν* praeponeretur ifti ex Eupolide de verbo 'Επιφαγεῖν. Et fic quidem Epitomator; fed omiffo priori teftimonio ex Teleclide petito: "Οτι, inquit, *καὶ τὸ ἐπεσθίειν εἴρηται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις: πρὸ τοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιον. καὶ τὸ ἐπιφαγεῖν.* Εὔπολις &c. Cum editis vero confentit ms. *A*. In ipfis Comici verbis pro *ἐπήσθιον*, quod erat in edd. & msstis, *ἐπήσθιεν* correxi ex libris Ariftophaneis.

AD CAP. LXX.

e ANTIPHANIS ex *Μετοίκῳ* f. *Inquilino verfus tertius* corruptiffime editus erat, cum Θ' *ἑτοίμασα* (in ed. Caf. 2. & 3. etiam vitiofius O *ἑτοίμασα*) & dein *ποιήσα* fcriberetur, infuperque in diftinctione verborum varia ratione peccaretur. Corrigendum monuit CASAUBONUS,

θ' ἑτοιμάσει, σπονδὰς ποιήσει, τ' ἄλλ' ὅσα &c.

quem fequi non dubitavi; nifi quod *θ'* particulam fuperiori verfui adnectere malui cum KOPPIERS; quem caeteroquin non probavi, in Obferv. Philol. pag. 44. fic corrigentem,

— — *λυχνούς θ'*

ἑτοιμάσει, σπονδάς τε, ποιήσει τ' ἄλλ' ὅσα &c.

Nec enim opus erat particula *τε*, perincommode (ut mihi quidem videbatur) inferta. Iungenda vero verba *σπον-*

δᾶς ποιήσει: dein ad τ' ἄλλ' idem verbum intelligendum, e τὰ ἄλλα ποιήσει &c. Hoc ſatis erat, nec deſiderabatur vocula copulativa. Eclogam iſtam omiſit Epitomator. Codex *A*. vero, in priori certe verbo ἑτοιμάσει, (neſcio an & in ποιήσει) veram tenet ſcripturam: & illud quidem minus commode habet, quod τ' ἑτοιμάσει, non θ' ἑτοιμάσει ſcribit. Nempe ſupereſt ea ſcriptura ex vetuſtiore ſcriptura, quam frequenter aliâs idem ipſe noſter codex tenet; ubi vocalis non elidebatur, ſed plene ſcriptum erat λυχνοὺς τε ἑτοιμάσει. *Verſ*. 4. Pro τούτοις, quod erat editum, commode τούτῳ dedit idem ms. *A*. ſcilicet τῷ τραπεζοποιῷ.

στρούκτωρα. Nihil admodum mirum eſt, ſi in adoptandis nominibus Latinis non ſemper quantitatem ſyllabarum ex uſu Romanorum religioſe ſervarunt Graeci; praeſertim ubi terminationem habebat latinum nomen ſimilem terminationi Graecae, quae alia quantitate a Graecis pronunciabatur. Itaque non praeciſe damnem equidem editam ſcripturam στρούκτορα, quam tuentur etiam veteres membranae: ſed quoniam στρούκτωρα dedit ms. *Ep*. recipiendum hoc putavi. Paulo poſt quidem (pag. 171. a.) ὀψωνάτορα tenui, quod uterque codex cum editis agnoſcebat. *Ibid*. ἐκ δράματος Ἀλεξάνδρου. Alexandrum *Aetolum* dicit; cuius & alias fabulas paſſim laudat Noſter. *Verſ*. 1. λαβεῖν αὐλητρίδα. Verbum λαμβάνειν, ſicut interdum *emendi* notione accipitur, (vide ſupra ad lit. a. in Alexidis vſ. 2.) ſic hoc loco & *verſu ſequenti* pro *conducere* poſitum eſſe, ſatis adparebat. *Verſ*. 2. δημιουργόν. Vide paulo inferius, pag. 172. (cap. LXXII. noſtrae edit.)

Φιλήμων, Παρεισιόντι. Παριόντι legitur XII. 516. f. f Sed iſtud rectius videtur. Περὶ τοὐπτάνιον. Sic recte ms. *A*. quemadmodum ex ingenio corrigi iuſſerant Bentlei & Valckenaer, pro τοὐπτανεῖον, quod invito metro erat editum. Vide ſupra ad III. 102. f. Animadv. T. II. pag. 201. *Ibid*. οὐ γίνεθ' ἡ. οὐ γίνεται ἡ ms. *A*. quod teneri poterat: nam anapaeſto pedi perinde ibi locus erat. Sed *verſ*. 2. ubi ἐστὶν ἐπὶ τοῦ διακονεῖν conſentientibus eisdem membranis erat editum, neceſſario ἐστ' ἐπὶ per apoſtrophum fuit ſcribendum cum Bentleio, ad Philemonis Fragm. pag. 115. Nec enim aliter metro conſtabat ratio, ob vocalem α in διακονεῖν ex con-

ſtanti Graecorum uſu productam. Sic VI. 245. c. in Menandri verſu. Confer Barnes ad Anacr. IV. vſ. 63.

a *νῦν δ' ὀψωνάτορα.* Vide quae paulo ante ad voc. *στρούκτορα* adnotavimus. De vocab. *Obſonator*, praeter Lexica latina, conſuli poteſt Taylor ad Lyſiam T. I. p. 18. ed. Reisk.

Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ Ἀπομνημ. Leguntur illa verba in *Memorab. Socr. Lib. I.* cap. 5, 2. *Ibid.* ἐθέλοιμεν ſcripſi cum ms. *A.* quod ad Xenophonteam formam propius accedit. θέλοιμεν edd.

Παρὰ δὲ Μενάνδρῳ - - ἐν Φανίῳ. Sic perſpicue ms. *A.* quod propius accedit ad ſcripruram *ἐν Φανῷ*, quae habetur VII. 314. b. & propius etiam ad illam, *Φάννιον*, quae exſtat XIII. 567. d. MENANDRI iſta verba,

Φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής,

ſenarii numerum utique non implent. Poterant autem variae corrigendi verſus rationes excogitari. In illa, quam iniit Caſaubonus, nihil eſt quod magnopere deſideres. Aliam vero propoſuit IACOBS in *Notis msstis*, ita ſcribendum ſtatuens:

— — *Φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος*

— *ἀγοραστής.* — ut prima quatuor verba priorem terminaverint ſenarium, tum initio alterius nomen aliquod ſit omiſſum. Poteras etiam, absque ulla vel mutatione vel lacuna, in hunc modum diſpoſita verba cogitare:

— — — — *Φειδωλὸς ἦν,*

καὶ μέτριος ἀγοραστής. — —

In Clerici Fragmentis Menandri fruſtra quaeras hoc *ἀποσπασμάτιον.* Cuius defectus cauſſa haec eſt, quod in *Dalecampii Indice Scriptorum ab Athenaeo citatorum* (quo ex Indice maiorem partem Fragmentorum Menandri corraſit Clericus) eo loco, ubi fragmentum hoc citatur, confuſio quaedam in numeris admiſſa erat ab his qui illum Indicem ad editionem Caſaub. 2. & 3. adcommodarunt.

b In ARISTOPHANIS verſu ex *Tageniſtis*, Ὡς ὀψώνης legebatur in ed. Ven. & Baſ. Id ſua auctoritate Caſaubonus in Ὡς οὐκ ὀψώνης mutavit, & de ea mutatione (quod merito mireris) ne uno quidem verbo monuit in Animadv. Neſcio vero an ſic ſcriptum legatur in iunioribus quibusdam msstis. Brunckius quidem, in Fragm. Ariſtophanis, pag. 267. num. 3. eodem modo repetens hunc verſum, ſicut erat a Caſaubono editus, nullam ex cod.

Paris. *B.* (quem is olim contulerat) discrepantiam commemorat. Nec Villebrunius vel ex ms. *B.* vel ex *C.* aliud quid protulit; sed Casaubonianam lectionem sequens, Gallice sic reddidit: *Il ne faloit pas que le pourvoyeur retardât notre diner.* At Ὡς ὀψώνης est in ms. *A.* & perspicue planissimeque Ὡς ὁ ὀψώνης (i. e. Ὡς ὁ ὀψώνης) in ms. *Ep.* quod non dubitare debui, quin auctori restituerem. Porro teneri quidem poterat ἡμῶν, quod habent edd. cum ms. *A.* sed magis placuit ἡμῖν, quod dedit idem ms. *Ep.* In eodem codice videri poterat διατρίβη scriptum, quod vitiosum utique foret, pro διατρίβειν: sed verum si quaeris, quae videtur esse vocalis H, fuerit compendiosa nota, qua syllaba finalis ειν debebat indicari: quam quidem notam, cum superne adpingi verbo debuisset, perperam ad latus literae β posuit librarius. b

Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις οὕτως. Nil mutant libri. Quae de titulo fabulae hoc loco disputavit Cesaubonus; ea in Indice scriptorum olim suo loco referemus. Factum subinde videmus, ut ipse Athenaeus consulto omiserit verba scriptoris, ad cuius auctoritatem provocaret: quemadmodum continuo deinde, ubi Alexidem testem invocat. Sed hoc loco adiecta vox οὕτως indicare omnino videtur, per librariorum negligentiam intercidisse CRATINI *testimonium:* quare defectum indicavimus, qui iam in ed. Ven. *vacuo nonnullo spatio relicto* indicatus erat. Puriterque (ni fallor) in ms. *A.* nonnihil spatii eodem loco relictum est.

Ἄλεξις ἐν Δρωπίδῃ. » Δρωπίδης Alexidis, Δρῶπις est » in libris Pollucis lib. X. cap. 26. Utrumutrum verum » sit, proprium videtur. Legi in Hesychio, Δρόπις τρυγητός: de quo cogitandum. « CASAUB. — Apud Pollucem, X. 121. ubi Δρώπιδι olim editum erat, mssti libri Δρωπίδι dabant, pro quo Δρωπίδῃ ex Athenaeo restituerunt viri docti. Recte: nec enim hic solum scripturam illam cum editis tenent veteres membranae, sed & supra, III. 125. f. nisi quod ibi suo fere more Δρωπείδῃ scripsit librarius. Rursus vero XI. 496. a. ubi ἐν Δρωπίδι apud Nostrum edebatur, recte ἐν Δρωπίδῃ est in membranis. Fuisse autem Δρωπίδης proprium nomen, Suidas adnotavit.

Εἰλέατροι. Sic plane ms. *Ep.* nec vero aliud debuerat scriba membranar. *A.* in quibus est εἰλαίατροι, solenni

b vocalium ε & αι permutatione. Sed inde εἰλειάτροι factum in ed. Ven. pro quo denique ἐλεάτροι posuit editor Bas. & hoc tenuit Casaub. Ac sane commodissimum hoc videri debebat, cum ob id quod mox addiicitur, παρὰ τὸν ἐλεόν: tum quod communi consensu alii Grammatici, qui huius vocabuli meminerunt, Ammonius, de Differ. Voc. pag. 48. Etymologus, col. 326, 46. & Eustathius, ad Odyss. ξ'. pag. 553, 24. ἐλέατρος scribunt, non εἰλέατρος. Sed, quoniam & Suidas in Εἰλεός, & Etymologus l. c. & col. 298, 32. & Eustathius l. c. diserte docent, perinde & εἰλεὸν & ἐλεὸν dici τὴν μαγειρικὴν τράπεζαν: consequens erat, ut & εἰλέατροι & ἐλέατροι dici potuisse intelligeremus. Quare ab ista scriptura, quam praeiverat uterque codex mstus, non discedendum putavi. De vocab. ἐλεόν, vide Nostrum p. 173. a. Consule etiam Animadversionem proxime sequentem. Recte vero mox παρὰ τὸν ἐλεὸν cum edd. habet ms. *Ep.* Corrupte παρὰ τὸ ἔλαιον ms. *A.*

AD CAP. LXXI.

Ἐκάλουν δὲ, φησὶ, καὶ τοὺς προγεύστας ἐδεάτρους· ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων. ἐλειάτρους h. l. habent ed. Ven. & Bas. sed ἐλεάτρους ed. Cas. Omnes vero edd. mox deinde ἐλέατρος & ἐλέατρον. Et sic ubique ms. *Ep.* At mirum sane videri debebat, quo pacto dici potuerit, τοὺς ἐλεάτρους nomen sortitos esse ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων. Contra, perspicue apud Ammonium legitur: Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος διαφέρει. Ἐλέατρος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, παρὰ τοὺς ἐλεούς· τράπεζαι δ' εἰσὶ μαγειρικαί. -- Ἐδέατρος δὲ, ὁ προγεύστης, παρὰ τὰ ἐδέσματα. Planissime vero rem conficit Suidas in Ἐδέατρος, & Eustathius ad Odyss. α'. pag. 37, 16 sqq. qui eisdem fere, quibus Noster, verbis utuntur; quamquam iis non ex *Pamphilo* vel *Artemidoro*, ut apud Athenaeum, (nam non satis perspicuum est, verbum φησὶ hoc loco utrum ad *Pamphilum*, an ad *Artemidorum* sit referendum) sed ex alio Grammatico, Aelio Dionysio, depromtis. Quare perspecte VALCKENARIUS in Animadv. ad Ammonium pag. 74. non dubitare se professus est, quin ista vox hoc loco, & in his quae sequuntur, Athenaeo sit restituenda. Ac sane clarissima illius vocabuli vestigia in vetustis no-

ſtris membranis ſuperſunt. Nam eae primo quidem loco ſic b
habent *προγεύστας αιδε ελαιατρους*: ubi quum *αι* pro *ε* uſurpaverit librarius, vides eum primo *ἐδεάτρους* ſcribere voluiſſe, puto, quod ſic in exemplo ſcriptum ob oculos habuiſſet: ſed mox cum cogitaſſet vocabulum *ἐλέατρος*, quod modo praeceſſerat, corrigere mendam volens, quam hic ſubeſſe putabat, *ἐλαιάτρους* ſcripſit; nec vero id quod ſcribere coeperat, delere voluit. Eâdemque de cauſſâ paulo poſt, pro *ἐδέατρος*, iam non haeſitans, ſed rectâ ſtatim *ἐλαίατρος* per λ literam poſuit. At paulo inferius, ubi eſt *ἐδέατρον ἀποδειχθῆναι*, quum iam tertio idem vocabulum per δ ſcriptum in exemplari videret, porro non auſus eſt δ in λ mutare, ſed plane *αιδέατρον* ſcripſit. Poſſis etiam ſtatuere, primo loco duas ſcripturas, alteram e contextu, alteram quae ſuperne adpoſita fuiſſet, imperite in unam eſſe contractam.

ὃν νῦν καλοῦσι Ῥωμαῖοι. Sic codex noſter uterque: c
non *καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι*, ut erat editum.

Ἀριστοφάνης ἐν προτέραις Νεφέλαις. »Immo *ἐν δευ-»τέραις*« adnotavit h. l. Brunck in ora ſui libri. Vide quae monuit Idem in Fragm. Ariſtoph. pag. 256. & confer Noſtrum, VII. 299. b. & VIII. 345. f. *Verſus* ex Aristophane citati leguntur in *Νεφέλαις δευτέραις*, quae hodie ſuperſunt, num. 1196 ſqq. ubi vide quae notarunt Interpp. *Verſ.* 2. Pro *ἀρχαὶ* eſt *αἱ ἀρχαὶ* in ms. *A.* ex ſcholio, reclamante metro. *Ibid. τὰ πρυτανεῖ'.* »Πρυτανεῖα in foro Athenienſium, quod in Romano *ſa-»cramentum.* Varro: *Ea pecunia, quae in iudicium venit in »litibus, ſacramentum a ſacro. Qui petebat & qui inficiaba-»tur, de aliis rebus uterque quingenta aeris ad pontem depone-»bant: de aliis rebus item certo alio legitimo numero aſſium. »Qui iudicio vicerat, ſuum ſacramentum a ſacro auferebat: »victi ad aerarium redibat.*« Casaubonus. — *Τὰ πρυτανεῖα* Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nub. 1134. cum *ſportulis* confert quas Romani vocabant. Ac ſane, pecuniam, de qua hic agitur, non tam ad publicum aerarium rediiſſe, quam, veluti ſportulam, privato iudicum fiſco acceſſiſſe, vel ex hoc ipſo Comici loco intelligi videtur.

In fragmento ex Pherecrate ſic erat editum: *ἀλλ' d
οὐκ οἶδα σύ.* Ubi *ἀλλ' οὐκ οἶσθα σύ*, vel *οἶδας*, corrigendum monuit Casaubonus. *οὐκ οἶδας σύ.* ex ms. *C.* adfert Villebr. Recte vero *οὐκ οἶσθα σύ.* dedit ms. *A.*

d Quae verba commode fortaſſe interrogative accipientur: *at tu nonne noveras?*

Ait PHILYLLIUS: Βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ &c. » *Vultis dicam* » *quis ego ſim? Dorpia dicor, primus Apaturiorum dies,* » *quo die praeguſtatorum turba multum eſt operata.* Ex verbis » ſequentis Senatusconſulti, ita exponi debere hunc lo» cum, liquet. Sententia eius *Senatusconſulti* eſt haec: » *Quo poſſit ſenatus, cuius hoc decretum eſt, feſtum Apatu-* » *riorum cum caeteris civibus concelebrare, per tot dies ſena-* » *toribus remitti neceſſitatem veniendi in ſenatum, per quot dies* » *reliquae curiae vacent: quinque nimirum dies ab eo quem Prae-* » *guſtatores celebrant.* Athenis plures curiae fuere, Quin» gentorum, Areopagitarum, aliae. In *Areopago* vide» tur hoc *Senatusconſultum* eſſe factum. Initio, quae fuit » curiae huius ſeveritas, pauca erant feſta, quibus legi» timus ſenatus ab Areopagitis non ageretur. Mutatione » facta publicorum morum, paulatim & hoc mutavit. « CASAUBONUS. — Quod PHILYLLIUS ait, ἡ τῶν προτενθῶν, intellige ἡμέρα vel ἑορτή: idem autem ſubſtantivum ἑορτὴ ad Δορπία etiam intelligendum, quod proprie adiectivum eſt; a ſubſtantivo τὸ δόρπον, vel ὁ δόρπος, *coena*, ductum. Δόρπεια ſcribitur apud Suidam, hac voce, & in Ἀπατούρια; itemque apud Heſychium, in Ἀπατούρια: nec id male, nempe in plurali neutrius generis; quâ formâ fere omnia feſtorum nomina apud Graecos ſolent efferri. Nec vero ſatis id cauſſae fuerat, cur apud eumdem Heſychium alio loco, (cum ſic ſcriberetur, Δορπία· ἡ τῶν Ἀπατουρίων πρώτη ἡμέρα οὕτω καλεῖται) ſcripturam Δορπία in Δόρπεια mutaret doctiſſimus editor. Nam non modo apud Pollucem VI. 102. pariter Δορπία ſcribitur: ſed hoc loco in Philyllii verſu metri ratio prorſus non patitur, ut de alia ſcriptura cogitemus; nam & penultimam vocis ſyllabam brevem, & ultimam longam neceſſario in illa ſede poſtulat iambici ſenarii lex & men-
e ſura. In *Senatusconſulti* formula, ubi legitur ὥσπερ καὶ αἱ ἄλλαι, temere ὥσπερ expreſſum eſt in ſola ed. Caſ. 3.

Ibid. διαφεῖνται ex noſtra coniectura eſt. In ed. Ven. & Baſ. corrupte διαφέναι ſcribitur: nec aliter in ms. *A.* (In *Epit.* totum deeſt ſenatusconſultum.) Pro eo Caſaubonus, ſive ex ſua, ſive e neſcio cuius viri docti coniectura, διαφίενται edidit, nulla mentione illius mutationis in Animadverſionibus facta. Mihi aptius viſum erat

praeteritum διαφεῖνται, quemadmodum & paulo ante e ἀφεῖσθαι in praeterito positum est. ἀφίεσθαι est *dimitti*, *vacationem impetrare*: ἀφεῖσθαι, *vacationem habere*, *feriari*. Sic & apud Demosth. ἀφειμένης τῆς βουλῆς, *senatu vacationem habente*, *ferias agente*, T. II. pag. 708, 13. ed. Reisk. De *Cephisodoro Archonte*, cuius fit mentio in illo Senatusconsulto confer Meursium in Graecia Feriata, voce Ἀπατούρια, & Corsini Fast. Attic. T. IV. pag. 13.

Ξενοφῶν ἐν τῷ ἐπιγραφ. Ἱέρωνι. XENOPHON in *Hierone* pag. 717. extr. ed. Leuncl. *Ibid.* σιτίοις. Corrupte σιτίτοις ed. Ven. & Bas. Inde σίτοις ed. Cas. Sed σπίοις habet ms. *A.* in quo haud obscure latet σιτίοις: (ΣΠΙΟΙΣ, ΣΙΤΙΟΙΣ:) quod & per se commodius, & id ipsum est quod exhibebant libri Xenophontei. Vox ista deest ms. *Ep.* *Ibid.* καὶ ποτοῖς recte edd. Perperam καὶ ποτοῖς codex noster uterque. Duas istas voces apud Xenophontem non agnoscunt veteres editiones: recte fecerint recentiores editores, si eas auctori restituerint. *Ibid.* ἀντὶ τοῦ ἀπαρχ. Fortasse & hoc Xenophonti restituendum, pro πρὶν τοῦ, quod apud eum vulgarum est. Temere ἀντί του expressum est in ed. Cas. quasi του hic encliticum esset. *Ibid.* μὴν καὶ ἐν τούτοις bene dedere nostri mssti, ut est apud Xenoph. Ignorabant edd. apud Nostrum καὶ particulam.

Παραγεύσεταί σοι. Sic perspicue membran. *A.* a quam scripturam temere deseruerunt posteriores, Προγεύσεταί σοι scribentes. Probum verbum παραγεύεσθαι vidimus II. 45. a. *obiter gustare*, *per occasionem gustare*; aut simpliciter, *gustare*. Notio *praegustandi*, quam spectantes illi introduxisse videntur istam novationem, satis continetur in adiecta voce πρῶτον.

AD CAP. LXXII.

Τοὺς δὲ τὰ πέμματα, προσέτι τε τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας. Cum in editt. vett. desiderarentur duo verba τοὺς ποιοῦντας, CASAUBONUS in hunc modum edidit: Τοὺς δὲ τὰ πέμματα προσέτι τε τοὺς πλακοῦντας ποιοῦντας. Quo spectat eiusdem Animadversio: » Restituimus » antiquam lectionem in istis, Τοὺς δὲ - - ποιοῦντας. In » editis necessariâ voce ποιοῦντας locus erat mutilatus. » Quod si mei arbitrii res fuisset, locum paulo aliter

a »concepiſſem. Fuiſſe enim *viros* ullos, qui δημιουργοὶ ap-
»pellarentur *quod placentas conficerent*, &, ut loquitur au-
»ctor libro primo, ἀπὸ τῆς τῶν πεμμάτων δημιουργίας,
»[vide I. 18. d.] neque probant ſequentia Athenaei,
»neque verum cenſeo. Scripſerim igitur, Τὰς δὲ τὰ
»πέμματα, non τούς: & ποιούσας, non ποιοῦντας.
»*Mulierum* δημιουργῶν mentio clara in ſubiectis teſtimo-
»niis. Heſychius paulo auctius hanc vocem accipit, λέ-
»γεται καὶ γυνὴ δημιουργὸς ἡ ἐν τοῖς γάμοις πέμματα
»πέσσει. Ita vult appellari, non *publicas piſtrices*, ſed *eas*
»*mulieres, quibus in nuptiarum ſolemnibus munus* ſolitum
»mandari *fingendarum placentarum*. Pollux explicat libro
»III. capite de Nuptiis. [ἡ δὲ τὰ πέμματα μάττουσα,
»- - δημιουργός. Poll. III. 41.] Platoni, libro quinto de
»Republica, inter *muliebria opera* recenſetur, ἡ τῶν πο-
»πάνων θεραπεία. Proclus interpres refert ad morem
»Athenienſium, qui ſoliti ſint in efficiendis Deorum libis,
»mulierum uti induſtria. Verba doctiſſimi viri ſunt iſta:
»Ἔνθα καὶ ἔθος ἐδίδαξε τὸ Ἀττικόν, ὡς ἄρα γυναῖκες ἦσαν
»οὐχ αἱ ἀλετρίδες μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ ποπανοποιοί, μι-
»μούμεναι τὰς φύσεις, τὰς πλαττούσας ὅσα τοῖς θεοῖς
»ἀνιᾶσι ζῶα καὶ φυτά. Conferendus eſt cum iſtis Procli,
»pulcherrimus Theocriti locus in deſcriptione pompae
»Ptolemaicae. Ait poëta, recenſens pompae illius fer-
»cula, [XV. 115 ſqq.]

»Εἴδατα θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέοντι, &c.
»Mos autem, de quo Plato & Proclus, non in omni-
»bus ſacris obtinuit Athenis. Nam in Furialibus id mini-
»ſterium obibant nobiles ephebi: quod docet nos Philo
»Iudaeus, cuius verba ſubſcripſi, quia ſunt elegantiſſi-
»ma. Διό μοι δοκοῦσιν οἱ τῶν Ἑλλήνων ὀξυδερκέστατοι - - -
»τὴν ὑπηρεσίαν τιθέμενοι. « — Philonis verba, parum
huc ſpectantia, leguntur in libello, Quod omnis probus
liber, p. 886. b. edit. Francf. 1691. Duas voces, τοὺς
ποιοῦντας, eo loco, quo a nobis editae ſunt, poſitas
dedere noſtrae membr. *A*. Hae igitur editis libris hacte-
nus quidem adſentiuntur, quod *maſculino* genere, non
foeminino, utantur. Nec aliud in ſuo codice repererat
Epitomator, qui ſic habet: Ὅτι οἱ τὰ πέμματα καὶ τοὺς
πλακοῦντας ποιοῦντες, δημιουργοὶ πρότερον ἐκαλοῦντο.

καταμεμφόμενος τοὺς μαγείρους. καταμεμφ. δὲ τοὺς
μαγ. ſcribitur in ms. *A*. ubi quid ſibi velit repetita par-

ticula δὲ, non video. Commode quidem eam neglexerunt editores. In MENANDRI ecloga (quam totam praetermisit Epitomator) diversas personarum partes, praeeunte fere Dalecampio, distinxit CLERICUS in Menandri Reliquiis pag. 194. sic: A. Μάγειρ' &c. tum *vers.* 2. B. Πόσας - - ποιεῖν. tum rursus *eod. versu*: A. Τρίτον. &c. Quae vero inde sequuntur, omnia eidem personae *A.* tribuit. Quam rationem merito improbans BENTLEI, in Emend. in Menandr. pag. 72. omnia perpetuâ oratione decurrere monuit. *Vers.* 5. παραθήσω μίαν. Corrupte παράθες b σημίαν ms. *A.* (quemadmodum etiam in ms. *B.* scribi adnotavit Villebr.) quod in παράθες σὺ μίαν mutarunt alii; & sic habent editi:

τί σοὶ διαφέρει τοῦτο; παράθες σὺ μίαν. Id est:

Quid hoc tua interest? adpone tu unam.

At hoc quidem ferri non posse, monuit BENTLEI l. c. »Nam versus, inquit, & sententia laborat: non enim »coqui erat, sed ministrorum, *mensam apponere*. Lego er»go certissime,

»τί σοι διαφέρει τοῦτο; παραθήσω μίαν.

»*Apponam unam.* Ipse scilicet dominus id facere recte di»citur, quod eius iussu pueri faciunt.« — Sic ille: cui, quoniam certius nihil habui, obsecutus sum. Nam editam quidem scripturam pes trochaeus, in senarium iambicum invectus, manifesti vitii arguebat. Sed quod si etiam sententia postulabat, ut παραθήσω legeretur; eadem ratio pariter videri poterat postulare, ut praecedente *versu* 4. ποιήσω pro ποίησον legeretur: nisi forte hoc ipsum ποίησον ita sit accipiendum, quomodo latine dicimus, *fac*; id est, *pone*, *finge*: quod Gallice *supposez* dicimus, aut *mettez le cas*; quem usum illius verbi H. Stephanus in Thes. III. 431. a. ex Xenophontis 'Αναβ. lib. V. adnotavit.

Vers. 6. οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν; Quo sensu hoc dicat, haud satis adparet. Dalecampius interrogative accepit; sed omissa negatione: *Candylos num potes facere?* Villebrune, absque interrogatione, in hunc modum: *Il ne s'agit pas de faire des candyles.* Clericus: *Non licet candylos facere?* Videtur haec esse sententia, *Nonne tu potes candylos & alia, quae soles, facere, nisi scias quot ego mensas sim positurus?* Sed mihi non satis liquere profiteor. Κάνδυλον esse *placentam ex amylo, caseo, lacte, & melle confectam*, vidimus ad l. 9. a. Anim. T. I. pag. 94. Versus

b hic & ſeptem ſequentes repetuntur apud Noſtrum XIV. 644. c. d. ubi pro οἶα σὺ, in fine verſus, eſt ὅσα σύ.

Verſ. 7. Pro καρυκκεύειν, καρυκεύειν ſcribitur p. 644. Neutra ſcriptura auctoritate caret: ſed praeſtare videtur haec cum *duplici* κ litera. Vide ad IV. 160. a. In Clerici Fragm. Menandr. pag. 194. temere in hoc verſu, pro καρυκκεύειν, editum eſt παρακυκκεύειν, ſive operarum errore, ſive (quod Bentleio viſum erat) ipſius Clerici παροράματι.

Mire vero foedatum edebatur *Verſu* 9. poſterius hemiſtichium: ὁ μάγειρος γὰρ ἐν Πιχηχέτου ποιεῖ. Itaque monuit Casaubonus: » Ferri diutius non debet » monſtrum lectionis: nam ex libro XIV. ſcribendum, ὁ » μάγειρος γὰρ ἐγχύτους ποιεῖ, πλακοῦντας ὀπτᾷ, » &c. Probat autem *omnia perverſe agi, quia coquus opera » dulciaria effingat*; cum eius ſit munus carnes coquere aut » piſces, & condimenta condire. *E contrario* ὁ δημιουρ» γὸς, inquit, *coqui aemula, partes illius obit, carnes co» quit, turdos parat*, & alia curat quae ad coquorum cu» ram pertinent. Hic eſt ſenſus ſequentium verſuum. « — Utique ἐγχύτους ſcribitur pag. 644. d. & diſerte ibidem proxime ante pariter ſcribitur, Ἐγχύτων δὲ πλακούντων μνημονεύει Μένανδρος. Quare lubens iſtud, ſicut voluit Caſaubonus, auctori hic reſtitui pro monſtroſa huius loci ſcriptura, a qua parum etiam diſcedunt noſtrae membranae, in quibus ſic eſt, ἐνπιχυχέτους. Piersonus quidem ad Moeridem p. 85. minori cum mutatione ἐπιχύτους h. l. corrigi poſſe cenſuerat. Ac fuit utique etiam ἐπίχυτος placentae nomen, Noſtro quoque memoratum, ſed ſub peculiari rubrica, & paulo poſt ἐγχύτους, XIV. 645. b. c. ut diſtinguere duo genera videri poſſit Athenaeus: quamquam revera unum genus fuit, diverſis nominibus, ſed iis vicinis admodum & cognatis; unde apud Etymologum (col. 367, 32.) Ἐπίχυτος exponitur ὁ ἔγχυτος πλακοῦς. Igitur illud ſcripturae monſtrum, quod membranae habent, ex duabus contractum ſcripturis fuiſſe videtur, quarum altera olim in contextu fuerat, ἐνχύτους, (nam νχ frequenter in vetuſtioribus libris, atque etiam in eisdem noſtris membranis, pro γχ ſcribi, iam aliâs obſervavimus) altera ſuperne adſcripta, vel ſaltem indicata, ἐπιχύτους.

Verſ. 13. κρεάδια ὀπτᾷ, καὶ κιχλὰς, τραγήματα,

κρεάδι' ὀπτᾷ edd. sed *κρεάδια* plene ſcriptum dedit ms. *A.* b
quod cur non teneremus nulla cauſſa erat. Caeterum, ſive plene ſcribatur vox, ſive per apoſtrophum, nihil intereſt: ſed aliam h. l. dubitationem movere poterat id quod de eadem voce *κρεάδιον* ad Ariſtophanis Plut. 227. Brunckius monuit, ex analogiae lege brevem in illo vocabulo haberi debere *α* vocalem antepenultimae ſyllabae: quare ille apud Comicum aliam ſcripturam, *λεβήτιον*, pro *λοπάδιον* probavit. Hemſterhuſius ibi vulgatum defendebat: ſed vellem de quantitate ſyllabae, de qua quaerimus, ſcrupulum nobis exemiſſet vir doctiſſimus. Nulla hic dubitatio ſupereſſet, ſi verba ita, ut p. 644. d. vulgo factum, diſtinguerentur, *κρέα διοπτᾷ*: quod non diſplicuit CASAUBONO, qui ita etiam legi poſſe diſerte cenſuit. Sed aegre equidem mihi perſuadeo, legitimum verbum eſſe *διοπτᾷν*; in quo quamnam vim habeat *διὰ* praepoſitio, difficile dictu fuerit. *Ibid.* Pro *καὶ τραγήματα*, quod conſentiente quidem ms. *A.* ſed invito metro, edebatur, *τὰ τραγήματα* ſcribendum cenſuit *Adr.* HERINGA Obſervat. cap. 29. pag. 258. idque interpretatus eſt *bellariorum loco.* Mihi delenda potius particula viſa, quae vel imprudenti alicui veteri librario exciderat, vel ex ſcholio interlineari irrepſit.

Verſ. 14 ſqq. *Ἔπειθ' ὁ δειπνῶν μὲν* &c. »Etſi laxa ſignificatione vocis *δεῖπνον* & *antecoenia* & *miſſus omnes cum bellariis* continentur; peculiari tamen notione ita vocabant *miſſum medium*, qui ex ſolidioribus cibis conſtabat. Ideo ſuperiori libro extremo *δείπνου ἀρχὴ* eſſe dicebatur *miſſus ille qui guſtationem excepit.* Ita accipiendum verbum *δειπνεῖν* in 14. & 17. Menandri verſu, de coena loquentis, ubi perverſa ſunt omnia.« CASAUB.

Verſ. 16. *δειπνεῖ τὰ μελίπηκτα* absque lacunae ſigno c
edebatur, neque aliud habent veteres membranae. Ibi notavit CASAUB. »Deeſt (poſt *δειπνεῖ*) vox una; haud ſcio an *σύναμα.*« — At iſtud quidem metro non faciebat ſatis. Mihi in eamdem fere ſententiam probabilius videbatur verbum *μεμιγμένα*, ab eisdem primoribus literis atque vox *μελίπηκτα* incipiens; quae res, ut ſaepe aliâs, omiſſioni dare potuerat occaſionem.

ANTIPHANIS *verſ.* 3. *μέλιτος αἰτοῦσαι σκάφας.* Vide ad pag. 170. c.

Μένανδρος Δημιουργῷ. Indicem fabulae latine, e re ipſa,

Pistricem reddidi, conf. supra ad lit. a. Grotius, *Libificam*; nempe *mulierem* (sive *puellam*) *quae liba conficit.* Quare etiam *vers.* 1. *παῖ*, non tam *puer*, ut ibi Grotius vertit, (cuius versionem caeteroquin adoptavi) reddi debuit, quam *puella.* Clericus, in Fragm. Menandr. pag. 43. *Δημιουργὸν*, *Hyponymphidem* reddidit, Suidam secutus & Schol. Aristoph. ad Eq. 647. ubi sic: *Δημιουργοὺς ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν καλουμένας ὑπονυμφίδας, τουτέστι τὰς παρεστώσας τῇ νύμφῃ γυναῖκας.*

d *μνημονεῦσαι Πανύασιν.* PANYASIS, vetus poëta, Graecas antiquitates carmine descripsit: de quo vide Vossium lib. IV. De Historic. Graec. cap. 6. Inde poëtica dictio, quae sequitur, *πολλὰς δὲ νοσσάδας ὄρνεις*, & *multos gallinarum pullos. νοσσάδες*, pro *νεοσσοί.* conf. Eustath. ad Iliad. β'. pag. 173, 24 sq. Pro *ὄρνεις*, eodem sensu *ὄρνις* scribitur in Epit. & inde apud Eustath. l. c. IABLONSKI, in Pantheo Aegyptior. lib. III. cap. 3. sect. 7 sq. ubi de cruentis apud veteres Aegyptios sacrificiis agit, (quae ab Amasi rege abolita esse Porphyrius de Abstin. lib. II. c. 55. ex Manethone docet,) tangens hunc Athenaei locum, evidens esse censuit, (pag. 75.) deesse aliquid in istis Athenaei verbis, tali quodam modo supplendum: *Πολλὰ μὲν ἀντὶ ἀνθρώπων, πάλαι τυθέντων, ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα*, &c. ut hoc dixerit Athenaeus: *Seleucus ait, Panyasin primum placentarum mentionem fecisse, ubi de victimis humanis, in Aegypto offerri olim solitis, narrat, dicens, loco hominum immolatorum, postea placentas multas oblatas fuisse.* At, sicut minime equidem negaverim, fieri posse, ut in eam sententiam, quam dicit vir doctus, scripserit aliquid Panyasis eo loco, quem ex Seleuco Grammatico Athenaeus citavit: sic non necesse esse arbitror, ut statuamus, vel Athenaeum vel Seleucum alia verba, praeter ea quae hodie in libris nostris supersunt, ex eodem Panyasidis loco excerpsisse aut excerpere debuisse.

STESICHORI vel IBYCI *versiculum primum*, in hunc modum edidit CASAUBONUS: *Φέρεσθε τῇ παρθένῳ δῶρ' ἀσαμίδας.* In Animadv. vero ait: »Lego cum doctis viris, *Φέρεσθε τῇ παρθένῳ δῶρα σησαμίδας.*« Nempe recte *sesamidas* interpretatus erat Dalecampius. At *σασαμίδας*, doricâ formâ, clare dederant editt. vett. cum ms. *A.* in quibus ne unâ quidem literâ omissâ, (modo per-

peram distinctis vocibus) *δορὰς ἀσαμίδας* scribitur. Communem vocabuli formam habes infra, XIV. 646. f. *σησαμίτης ἄρτος* nominatur III. 114. a. b. Ad metrum quod spectat: primi versiculi modulum iis definiendum relinquo, qui in Lyrici carminis legibus Initiati sunt: illud non debeo dissimulare, posterius vocabulum a primo versu ad secundum esse a nobis traductum; quo factum, ut *verss.* 2. & 3. legitimi sint anapaestici dimetri.

SIMONIDIS *versiculos de Meleagro*, ex Athenaeo in Frag- e
menta Lyricor. recepere Ursinus & H. Stephanus, tum Brunck in Analect. T. I. p. 122. Conf. Iacobs Animadv. Vol. I. Part. I. pag. 207 sq. Ursini editio non est nobis in promtu. H. Stephanus tres priores tantum versiculos exhibuit: quos cum ex veterum Athenaei editionum lectione describeret, primum versiculum sic conceptum dedit:

'Ως δουρὶ πάντας νικᾶς ἐνεούς.

Perspecte vero monuit, pro *νικᾶς ἐνεοὺς*, quod quidem eodem fere modo tenent nostrae membranae, (totam vero eclogam omisit Epitomator) *νίκασε νέους* oportuisse. Pro 'Ως initio versus, "Ος edidit Casaubonus, consentientibus membranis. *Vers.* 2. Pro "Αναυρον ὑπὲρ, Dalecampius *trans Nauron* posuerat. Quem castigans CASAUBONUS: » Vide, inquit, quid sit vulgatorum exemplarium » fidem sequi temere. Nam virum doctum in eum erro» rem impulerunt Strabonis editiones quae nostram prae» cesserunt; in quibus Ναῦρος hic Thessaliae fluvius no» minatur: perperam, ut olim diximus, & est certum » atque indubitatum. « — Vide Strab. IX. pag. 436. c. ed. Casaub. *Versus* 4 & 5. pro uno numerantur in Athenaei editionibus omnibus: quos in duos versiculos partitus sum, praeeunte Brunckio. *Vers.* 4. In *οὕτω γὰρ* "Ομηρος nil mutant libri: BENTLEI vero in *Dissert. upon Phalaris* pag. 40. ubi eosdem recitat versiculos, *οὕτω καὶ* "Ομηρος scripsit: casu-ne, nescio, an consulto.

AD CAP. LXXIII.

περὶ Δηλίων & 'Απολλόδωρος ὁ 'Αθηναῖος εἴρηκεν. Ad f
APOLLODORI libros 'Ετυμολογουμένων retulit HEYNE, in Apollodori Fragm. pag. 1150. *Ibid.* *ὅτι μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρείχοντο χρείας - - - καὶ ὅτι ἦν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πράξεων ὀνόματα, Μαγὶς καὶ Γογγύλεις.*

&c. Ad hunc locum ſic commentatus eſt CASAUBONUS:
» Delii, inquit ex Apollodoro Athenaeus, coquis ſuis no-
» mina indere ſoliti a miniſterio quod plurimum obibant.
» Inde originem habent Deliacorum coquorum appella-
» tiones, *Gongylus* & *Magadis*, vel, ut ſcriptum in Ex-
a » cerptis, *Magaſis*: ἐπειδὴ τὰς μάζας φησὶν Ἀριστοτέ-
» λης ἐν ταῖς Θοίναις δι' ἡμέρας τρίβοντες παρεῖχον ὥσπερ
» ἐν γυναιξὶ γογγύλας μεμαγμένας.« [Cum caetera
verba ex lectione vulgata adpoſuerit Caſaubonus, po-
ſtremum verbum tamen tacite h. l. correxit: nam με-
μιγμένας habent editt. omnes cum ms. *A*. In Epit. autem
deeſt id verbum.] » Sine dubio latet vulnus in hac peri-
» copa. Vult exponere duarum ſuperiorum vocum *Maga-
» ſis* & *Gongylus* τὸ ἔτυμον. *Magaſidas* coquos fuiſſe nun-
» cupatos, *qui in ſacris epulis totos dies mazas ſubigerent.*
» Hactenus recte. Quid illa ſibi volunt, ὥσπερ ἐν γυναιξὶ
» γογγύλας μεμαγμένας? Oculis corporis nihil invenio
» in blattariis membranis quod in hoc aeſtu me adiuvet:
» oculus mentis videtur inveniſſe veram lectionem: ὥσπερ
» οἱ Γογγύλοι γογγ. μεμαγμ. vel etiam retenta voce γυ-
» ναιξὶ: ὥσπερ καὶ γυναιξὶ Γογγύλους γογγύλας μεμ.
» *ſicut & Gongyli ita ſunt dicti, quod mulieribus conficerent
» quas vocabant gongylas mazas.* Excerpta ſic: ἐπεὶ τὰς
» μάζας φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Θοιν. δι' ἡμ. τρίβοντες
» παρεῖχον γογγύλας. [Sic & noſter ms. *Ep.*] Ita nul-
» lum erit diſcrimen inter *Magaſidas* & *Gongylos*. Cur ſu-
» perioris coniecturae nos poeniteat, opinor non eſt. Quid
» ſi tamen ne illa quidem vera? Venit enim nobis in
» mentem loci cuiusdam *Ariſtophanei*, quem ſuſpicio eſt
» ex ora libri in contextum verborum eſſe admiſſum in-
» conſulto, & cum *Ariſtotelis* verbis in unum veluti cin-
» num confuſum. Comici verſus in Pace ſunt: [vſ. 27 ſq.]

» Ἢν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὅλης,
» ὥσπερ γυναικὶ, γογγύλην μεμαγμένην.«

— Haec CASAUBONUS. Et, ut inde incipiam, ubi ille
deſiit, profecto quisquis adlata Comici verba inſpexerit,
non dubitabit, quin illa ipſa in animo habuerit Apollodo-
rus, haec ſcribens quae ex eo Athenaeus refert. Quo
pacto vero ſtatuere Caſaubonus potuerit, ex ora libri te-
mere in contextum recepta eſſe illa *Ariſtophanis* verba,
& cum *Ariſtotelis* verbis confuſa, id quidem exputare non
poſſum. Quisnam enim, quaeſo, hic ſupererat locus

verbis Ariſtotelis? aut quaenam ſunt hic verba philoſo- a phi, cum quibus confundi verba Comici potuerint? Quanto ſimplicius erat, fateri id quod in oculos (corporis oculos dico, non modo mentis aciem) incurrebat, temere a librariis nomen *Ariſtotelis* in locum *Ariſtophanis* fuiſſe ſubſtitutum. Eamdem nominum confuſionem rurſus in noſtro ms. *Ep.* admiſſam paulo poſt (ad lit. e. eiusdem paginae 173. in qua verſamur) videbimus. Poſſit aliquis ſuſpicari, ὥς φησιν ſcriptum oportuiſſe; quam PURSANI video fuiſſe ſententiam, qui illam ὡς particulam in ſuo libro hic adiecit. Sed frequentiſſime iſtâ citandi auctoris formulâ, φησὶν, absque ὡς, utitur Athenaeus. Ex adlatis Comici verbis adparet etiam, (quod iam ante intelligebatur,) recte a Caſaubono μεμαγμένας eſſe correctum, & in contextum recipi hoc debuiſſe. Denique ex eisdem verbis probabile admodum, niſi plane certum, fiebat, non ὥσπερ ἐν γυναιξὶ ſcriptum oportuiſſe, ſed vel nude ὥσπερ γυναιξὶ, vel ὡσπερεὶ γυναιξί. Iam, p. ut ad ſuperiora redeam: non, (quod CASAUBONUS ait) 172 *coquis ſuis Delios indidiſſe iſta nomina*, ſcribit ex Apol- f lodoro Athenaeus: ſed, *inter ipsos Delios frequentia illa nomina fuiſſe*. Porro, quo pacto *illud recte habere* ſibi perſuaſerit CASAUBONUS, quod *nomen* Μάγαδις *vel* Μάγασις impoſitum fuiſſe perhibeatur nonnullis *eo, quod in ſacris epulis totos dies μαζας ſubigerent*; id non magis, quam alia, quae hic commentatus eſt vir doctiſſimus, exputare equidem potui. Nam illud quidem manifeſte indicare Athenaeus videtur, nomen illud ad nomen μᾶζα habuiſſe reſpectum: at Μάγασις, quod in Hoeſcheliana Epitome legerat Caſaubonus, (eſtque etiam in noſtro ms. *Ep.*) nihil prorſus ſignificat: Μάγαδις autem, quod habent vetuſtae membranae, nihil cum μᾶζα commune habet; ſed inſtrumentum muſicum ſignificat, ſatis in vulgus notum, cuius paulo poſt mentio fit, IV. 182. d. rurſusque lib. XIV. pag. 634 & ſqq. Eiusdem etiam ſupra, IV. 151. e. ex Xenophonte meminerat Noſter, ubi formâ nonnihil diverſâ μαγὰς, μαγάδος, dicebatur. Nomen illud vocabulo μᾶζα cognatum, quod h. l. ſcripſerat Apollodorus, haud dubie Μαγὶς erat: quod in communi uſu & τράπεζαν ἔνθα τὰ μεμαγμένα ſignificabat, id eſt, *menſam piſtoriam*, ſive etiam *mactram*, in qua mazae & placentae parantur; & ipſam *mazam* aut

placentam: de quo vocabulo veteres Lexicographi, Hesychius, Pollux X. 8. & Etymologus consuli possunt, & Hesychii Pollucisque interpretes. De eodem vocab. nonnihil monuit Hemsterh. ad Luciani Dial. Mort. III. plura de eodem Foesius in Oecon. Hippocr. collegit. Obiter moneo, quae Suidas de eadem voce habet, spectare ea ad Graecam Vet. Test. versionem libri Iudicum, cap. 7, 13. conf. Biel Thes. Philol. T. II. p. 304. Esse igitur hanc vocem Nostro hic restituendam, viderat quoque VILLEBRUNE, ab ADAMO puto admonitus. Et ille quidem etiam insuper, haud sane improbabiliter, statuit in plurali numero Μαγίδες olim scriptum fuisse, quod tanto facilius in Μάγαδις potuisset corrumpi: qua corruptione semel admissa, in promtu erat, ut etiam in sequenti vocabulo, quod Γογγύλοι olim scriptum fuisse statuit idem, singularis Γογγύλος pro plurali inveheretur.

a Ἀρτυσίλεῳ - - καὶ Ἀρτυσίτραγοι. » Illorum coquorum, » quos Delii Ἀρτυσιλάους & Ἀρτυσιτράγους vocabant, » subobscura est nominis ratio: non aliter tamen libri ma» nuales, nisi quod Ἀρτυσίλεῳ scribit Eclogarius. « CASAUBONUS. — Ἀρτυσίλαοι edebatur; & sic est etiam in ms. *A*. at in eodem imperite duae iunguntur terminationes, Ἀρτυσίλαοσεῳ: noster cod. *Ep*. (sicut Hoeschelianus) unam terminationem Ἀρτυσίλεῳ habet, quam adoptandam duxi; ita tamen ut *iota* subscriberem, quod in hac terminatione uterque codex ignorat. Haud obscure vero significat id nomen *eum, qui pro populo cibos condit* vel *parat*. Ἀρτυσίτραγος autem, *qui τραγήματα*, i. e. *bellaria parat*. Commode h. l. admonuit VILLEBRUNIUS, plurima ex familiarum nominibus eis, quae inde a quartodecimo fere seculo ad hunc diem in Europae populis obtinent, similiter ab opificiis vel artibus, quas profitebantur earum progenitores, originem duxisse. Sed id quidem satis in vulgus notum: illud minus vulgatum, quod idem Vir doctissimus, cui nomen familiae LEFEBVRE (*Faber*) est, de singulari *honore fabris* olim *a Regibus habito*, eadem occasione lectoribus Athenaei narravit.

HOMERI *versus*, quem citat Noster, legitur Iliad. ι'. 215. ubi pro eo, quod vulgo ibi editur, ἔχευεν, alios libros ἔθηκεν legere monent Scholia brevia, & Scholiastes Villebr. quam scripturam etiam veteres Homeri editiones tenuerant.

Πολυκράτων, ὁ Κρίθωνος, Ῥηναιεὺς, δίκην γραφό- b
μενος, οὐ Δηλίους αὐτοὺς ὀνομάζει, ἀλλὰ τὸ κοινὸν τῶν Ἐλεοδυτῶν ἐπηγιάσατο. CASAUBONUS, cum Ῥηναίους δίκην γραφ. edidiſſet, haec adnotavit: » Reſtituimus priſcam ſcripturam Ῥηναίους: quae improbo ſcelere mutata fuerat in Ἡρηναίους. [Ἡρηναῖους, ſic, expreſſum in ed. Ven. & Baſ.] *Polycrato*, ait, *Crithonis filius, dicam Rhenaeis aliquando impegit: quos tamen Delios appellavit nunquam; ſed actionem ſuam inſcripſit, Adverſus* τὸ κοινὸν τῶν ἐλεοδυτῶν, *commune coquorum*. Rhenaei, ſunt incolae Rhenae, vel, ut alii vocant, Rheneae, parvae inſulae ad Delum, quatuor tantum ſtadiorum intervallo diſſitae. Hanc Polycrates Samius olim Delio Apollini conſecravit, ἁλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον, *Delo annexam catenis*, ait Thucydides. [III. 104.] Quare & Rhenaei ex eo Delii dicti. Imo vero omnes Delii, Rhenaei erant. Quia enim neque naſci neque denaſci in Delo fas erar, & primum & ultimum vitae diem in ea inſula omnes agebant. Puto tamen, excidiſſe hinc vocem, ita reſtituendam, Ῥηναίους δίκην γραφόμενος, οὐ Ῥηναίους οὐδὲ Δηλίους αὐτοὺς ὀνομάζει: *in actione contra Rhenaeos, neque Rhenaeos neque Delios eos vocavit.* « — Haec ille. Epitomaior iſta omnia omiſit: veteres autem membr. *A.* id ipſum quidem (ni fallor) quod Caſaubonus edidit, Ῥηναίους, agnoſcunt. At, quam contorta ſit docti viri interpretatio, (praeſertim, cum, *Rhenaeos* pariter *Delios dici ſolitos eſſe*, nemo veterum tradiderit) ſatis adparet: atque ipſe etiam intellexerat, cum ſupplemento opus eſſe coniectaret. Veriſſime haud dubie ab alio Viro docto, neſcio quo, in Miſcell. Obſervat. Crit. Vol. VII. T. I. pag. 109. monitum eſt, Ῥηναιεὺς, pro Ῥηναίους ſcriptum oportuiſſe. (conf. Steph. Byzant. in Ῥήνη.) Et adiecto quidem articulo, ὁ Ῥηναιεὺς, corrigebat ille: ſed percommode abeſſe potuit articulus; atque rectius etiam abeſt, ubi praeceſſit ὁ Κρίθωνος. Iam reſtituto vocabulo Ῥηναιεὺς, ſuſpicari aliquis poſſet, ſic dein oportuiſſe δίκην γραφόμενος τοὺς Δηλίους, οὐ Δηλίους αὐτοὺς &c. Ac potuerat quidem ſic ſcribere Athenaeus, ſed minime opus erat adiectis duabus vocibus: cum e praecedentibus verbis, tum e ſequentibus ſatis adparebat, de *Deliis* agi.

Κρίτων δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Φιλοπράγμονι. Con-

b stanter κωμῳδιοποιὸς scribit cod. *A.* (ut iam saepe monui) pro κωμῳδοποιὸς, quod habent editi. De Indice fabulae adnotavit Casaubonus: »Non facile dixerim quî sit fa- »ctum ut in nostra editione scribatur ἐν Φιλοπαίγμονι. »Nam prius edebatur Φιλοπράγμονι: quo nomine etiam »Timocles comoediam docuerat. Ego non memini, quan- »do hunc scriptorem cum msstis contuli, & ex iis emen- »davi, usquam ita scriptum reperire: nisi forte in Pala- »tino codice, qui nunc ad manum non est.« — Praeterierat illa Casauboni adnotatio cum Fabricii tum Harlesii diligentiam, qui in Biblioth. Graec. mendosum fabulae titulum, Φιλοπαίγμων, tenuere. ἐν Φιλοπράγμονι tuentur veteres membranae cum ed. Ven. & Bas.

Eclogam ex illa Critonis fabula praetermisit Epitomator. Nihil vero in ea ab editis discedit ms. *A.* nisi quod *vers.* 4. pro ἐθέλησεν ἐκ Πειρ. recte ἐθέλησ' ἐκ Πειρ. per apostrophum scripsit; quam scripturam ibi metrum flagitabat. *Vers.* 1. μεγάλου κύριον βαλλαντίου. βαλλάντιον, *crumena* vel *marsupium* adservandis numis. Vide Iacobs ad Anthol. Vol. I. P. I. p. 291. &, quem is laudat, Wetsten. ad Lucae cap. 10, 4. *Vers.* 2. ναύκληρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἄπλουν. Dalecamp. *Cui navigium non erat in portu, navicularium fecit.* Casaubonus: »Illum ver- »sum interpretor, *cum in portu naviculatorem constituis- »set hominem navigationis expertem.*« — At hoc quid sit, ut dicam quod sentio, paene magis obscurum videtur quam Graeca verba. Si hoc voluit Casaubonus, *constituisse eum, de quo agitur, sibi naviculatorem*, id est, *pactum esse cum naviculario vel nauclero, ut se quo vellet navi traiiceret*, tum vero ποιησάμενος oportuerat, non ποιήσας. Immo vero nec ποιεῖ nec ποιεῖται aliquis ναύκληρον, sed navem eius μισθοῦται: significat enim ναύκληρος *dominum navis*, (qui latine *navicularius* vel *naviculator* dicitur) non *gubernatorem*, qui est ὁ κυβερνήτης. Porro vox ἄπλους eâ notione, quam illi tribuit vir doctus, nec occurrit usquam, nec sic accipi posse videtur. Θάλασσα ἄπλους dicitur *mare, quod* (sive ob vim tempestatum, sive ob piratarum metum) *navigari non potest.* ναῦς ἄπλους, *navis quae navigationi non est apta*, & *mari committi non potest.* Homo ἄπλους is dici videtur, *qui navigare non potest*, id est, *qui quacumque de caussa in portu retinetur, & impeditur quo minus solvere & navi proficisci possit.* Itaque duorum prio-

rum versuum sententiam in hunc modum equidem acceperam: *Opulentum mercatorem Phoenicium, qui duabus navibus, quae ipsius erant, merces Athenas devexerat, parasitus* ille de quo hic agitur, (vide vers. 5 sqq.) homo luxuriâ perditus & alios per luxuriae illecebras perdens, *eo redegerat, ut*, abligurita omni pecunia, ob contractum aes alienum *portu solvere non posset.*

Ad *vers.* 3. καὶ φορμιῶσαι ναῦς ἀναγκάσας δύο, e idem CASAUBONUS: »Ista, inquit, non intelligo, nisi »hoc similive modo corrigamus, καὶ ἀφορμίσασθαι »ναῦς ἀναγκάσας δύο: *cum coëgisset naves duas stationem »deserere*, id est, *navigare.*« — At, ut alia huius interpretationis incommoda taceam, verbum istud ἀφορμίσασθαι Graecus sermo non agnoscit. Equidem verbum desideraveram, quod *vendendi* notionem haberet, ut sensus esset, *& coëgit eum duas suas vendere naves.* Quum tale nihil occurreret, videndum putavi, an levi quadam mutatione φωριᾶσαι legi possit, hoc sensu: *coëgit eum, ut naves* (sive alienas, sive, quod verius videbatur, suas, quas nunc creditores suo iure sibi vindicare potuerant) *furtim e portu subduceret.* Sed ipsum illud verbum φωριᾶσαι, quod coniecturâ finxeram, fateor eâdem fere difficultate premi, qua Casaubonianum ἀφορμίσασθαι. Nam adnotavit quidem verbum φωριᾷν Hesychius; sed ita, ut videatur pro synonymo habere cognati verbi φωρᾷν: quod nusquam, quod sciam, aliter usurpatum hodie reperitur, nisi notione *indagandi furtum* aut *in furto deprehendendi.* Nam, quod apud Aristophanem Nub. 499. *furandi* sensu verbum φωρᾷν accepit interpres Frischlinus, id quidem (quamquam Frischlino etiam suffragantem virum haud vulgariter Graece doctum Dammium video, in Lexico Etymol. pag. 2541.) perlectis quae & a Graeco Scholiaste & ab aliis Interpretibus ibi notata sunt, urgere non ausim. Sed mirari subit tamen, cum non modo nomen φὼρ Graece *furem* denotet, sed & φωρὰ, *furtum*, & φώριον, *rem furto ablatam*; quid sit quod ab his nominibus verbum nullum deductum reperiatur, quod *furari*, *furto auferre*, significet.

Vers. 6. οὗτος τρία μόνος ἀγαθὰ &c. Editam olim scripturam μόνον tuentur veteres nostrae membranae. Parendum vero CASAUBONO putavi, monenti: »Scribendum est μόνος: *solus hic locus tria habet parasitis admodum utilia & bona.*«

AD CAP. LXXIV.

c 'Αχαιὸς - - ἐν 'Αλκμαίωνι τῷ Σατυρικῷ. Satis erat ἐν 'Αλκμαίωνι Σατυρικῷ, quemadmodum Toupius scripsit in Epist. Crit. pag. 50. absque τῷ articulo. Sed, quoniam ferri etiam articulus poterat, absque codicum auctoritate delere eum nolui. Confer vero paulo post, lit. e. *Ibid.* καρυκκοποιοὺς duplicatâ in medio literâ κ scripsi praeeunte ms. *Ep.* cui eo magis hîc parere debui, quod mox dein uterque codex in καρυκκεύειν consentit. Venetus editor ubique duplici κ usus est; Basileensis inconstantior semel simplici: sua auctoritate Casaubonus ter deinceps alteram literam κ abiecit. Vide supra, ad pag.
d 172. b. In Achaei *versu*, pro προσβλέπων, perperam προβλέπων scribitur in sola ed. Cas. 3. *Ibid.* τὰ ἱερεῖα περιτέμνοντες. Nil mutant libri. Vide vero, ne παρατέμνοντες oportuerit. περιτέμνειν est *circumcidere*: παρατέμνειν videtur esse *discindere* aut *praecidere* quod vel Diis offeratur vel adponatur convivis. Vide ad p. 152. a. Animadv. p. 505.

Aristophanis duos versus Anapaesticos in Brunckii Fragmentis Comici frustra quaesivi: nec sunt tamen (quod sciam) ex una e fabulis ducti, quae integrae supersunt.

» Quod sequitur [rursus] testimonium ex Achaeo, Τίς » ὑποκεκρυμμένος μένει σαραβάκων κοπίδων συνομώνυμε, » corruptissimum est: nec interpretari prius, quam emen- » daveris, licet. Alius aliam affert medicinam: nobis haec » non displicebat, Τί δ' ὑποκεκρυμμένος μένεις σαλάκων, » κοπίδων σύ γ' ὁμώνυμε; *Quid te clam occultans manes ne- » quam, qui vulgo κοπὶς cluis?* Σαλάκων proprie quis di- » catur, notum ex Aristotele & Theophrasto. Hîc simpli- » citer accipio pro *improbo* aut *nequam homine.* Vocat au- » tem κοπίδων ὁμώνυμον, quasi dicas *victimarum*, vel *car- » nium ad minutalia incisorem.* Κοπίδας in coquorum in- » strumento recensent veteres. Ariston, in Epigrammate » de coqui supellectile, Σπόγγον ὑπὸ στιβαρᾷ κεκλιμένον » κοπίδι. « [Analect. Brunck. T. II. pag. 258. Adde Anaxippum apud Nostrum, IV. 169. b.] » Ex eo κοπίδας » appellarunt Delphi eos qui in culinis copidas tractarent. » Athenaei quae sequuntur verba hanc interpretationem » non obscure confirmant. Ait, 'Επισκώπτουσι γὰρ &c. «

CASAUBONUS. — Eadem verba latine ſic converterat Dalecampius: A. *Cauponum ecquis abditus hic manet?* B. *Cui* κοπὶς *nomen idem eſt ac cultro coquinario.* Nos TOUPII amplexi ſumus emendationem ex Epiſt. Crit. p. m. 50. »Nimirum hic coquus [inquit] coquum alloquitur, quem »feſtive vocat Σαραμβικῶν κοπίδων συνωμώνυμον: *a brother »tradesman.* [puta, *artis collegam.*] Sunt autem κοπίδες »Σαραμβικαὶ, *cultri coquinarii.* Nam Σάραμβος, *caupo* ſive »*coquus* Atticus, ſatis notus.« —

Ἐπισκώπτουσι γὰρ οἱ Σάτυροι τοὺς Δελφούς. οἱ Σατύρειοι edebatur. Perſpecte vero monuit CASAUBONUS: »Doctis viris οἱ Σατύρειοι ſunt *ſatyrici poëtae.* Minime vero. Non meminerant, ſatyram totam eſſe Romanorum: »etſi Tragicorum erant quaedam *ſatyrica dramata*; at ipſi »ex eo nunquam *ſatyrici poëtae* dicti. Scribo, οἱ Σάτυροι: & intelligo *ſatyros*, quos in *Alcmaeonem* ſuum introduxerat ACHAEUS. Ex praecedentibus ita exponendus eſt hic locus.« — Id ipſum vero, Σάτυροι, recte dedere noſtrae membr. *A.* In *Epit.* deſunt haec verba cum Achaei verſu.

Ἀριστοτέλης δ', ἢ Θεοφρ. &c. Pro his in ms. *Ep.* ſcribitur Ἀριστοφάνης δέ φησι περὶ Μαγνήτων &c. eadem nominum confuſione, de qua paulo ante (ad lit. a. huius pag.) dictum. *Mox*, pro τοσαύτας ἐπιτελοῦντας, fortaſſe τοιαύτας ἐπιτ. malles: ſed nil opus videtur, ut ſolicitetur vulgata ſcriptura: intellige *tot res*, quot mox deinde enumerantur. Et pari ratione dicere amant Graeci, τοσαῦτα ἔχω εἰπεῖν, ut pag. 174. e. & ſaepe aliâs. Quod ſequitur, ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, ad illuſtrandam vim huius dictionis conferri poſſunt, quae ad I. 1. e. a Caſaubono adnotata ſunt; vide Animadv. T. I. pag. 22 med. f

Δημήτριος - - ἐν ἑκκαιδεκάτῳ τοῦ Τρωϊκοῦ Διακοσμ. Articulum τοῦ, quem habent editi, ignorat h. l. ms. *A.* Parum intereſt: lubens vero tenui articulum, quem & alibi, ubi idem citatur Demetrii opus apud Noſtrum, video adiectum. *Ibid.* ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης Ὑακινθίδος. *Hyacinthiam viam* nomen habere ſtatuit MEURSIUS in Atticis Lect. IV. 18. ab Hyacinthio colle eique ſubiecto pago, quem Ὑακινθόκωμον appellari ait apud Heſychium in Ὑάκινθος. At ibi quidem τὸ ὑακινθόκωμον, vel (ut rectius alii) ὑακινθόκομον, eſt herbae quoddam genus. Commode H. STEPHANUS in Theſaur. Ling. Gr.

T. III. 1711. a loco dictam illam viam statuit, quo interfectus Hyacinthus est.

ἱδρύσθαι ἥρωας Δαίτωνα καὶ Κεράωνα ὑπὸ τῶν - -
a *ποιούντων τε τὰς μάζας καὶ κεραννύντων* &c. »Quae de »ridiculis veterum Graecorum numinibus *Daetone*, *Ceraone*, & caeteris narrantur, totidem fere literis apud »Eustathium leguntur in Odysseae commentariis. Non »dissimilia apud veteres Romanos Deorum mendicabula, »de quibus S. Augustinus & alii patres.« CASAUBONUS. — Ad eumdem locum KÜSTERUS in libro, qui illius olim fuerat, haec adnotavit: »Vide supra pag. 39. c. ubi »male Κέρδων vocatur, [qui hic Κεράων.] Sed ibidem »rectius puto Μάττων scribi, pro Δαίτων, propter ea, »quae hic sequuntur.« — Pariter Μάττωνα h. l. potius, quam Δαίτωνα, legendum MEURSIUS censuerat, Miscell. Lacon. lib. I. cap. 6. pag. 22. monens tamen, vetus esse mendum; quoniam sic etiam apud Eustathium legatur. Nempe quae habet Eustath. ad Odyss. α'. p. 50, 34 sqq. ex Epitome Athenaei ducta sunt, quae cum editis libris & vetustis membranis in scripturam Δαίτωνα hoc loco consentit: quam scripturam, licet paulo minus commoda quam altera videri possit, tamen mutare non sum ausus; cum praesertim τὸ μάζας ποιεῖν ad δαιτροῦ munus, unde ductum illud nomen, possit referri. Caeterum confer notata ad II. 39. c. Anim. T. I. p. 276.

Δαίταν. Sic ms. *A.* cum edd. Δαίτην ms. *Ep.* Δαίτων Eustath. l. c. οὐ μνημονεύσειν Μίμνερμον. Sic recte edd. Perperam μνημονεύει ms. *A.* qui tamen Μίμνερμον in accusativo tenet. Desunt ista verba Epit. *Ibid.* Δία Εἰλαπιναστήν. Sic ms. *Ep.* & Eustath. Δι' Ἐλαπιναστὴν ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* Δι' Εἰλαπιν. ed. Cas.

AD CAP. LXXV.

Πολλῶν δὲ τοιούτων ἔτι λεγομένων. Particulam ἔτι, quam ignorabant editi, dedit ms. *A.* *Ibid.* πάνυ τις. Ferri h. l. τὶς posset, nisi idem pronomen eidem nomini adiectum proxime iam praecessisset. Nunc utique πάνυ τι scripsisse auctorem puto, pervulgatâ formulâ. *Mox*,
b pro κατακηληθέντας, operarum errore κατακληθέντας expressum in ed. Cas. 2. & 3. *Dein*, ubi ὁ Ἀλκείδης & mox τὸ ὄργανον τοῦτο ὁ ὕδραυλις dedere membr. *A.* cum

ed. Ven. temere articuli ὁ & ἡ omissi sunt in ed. Bas. & b Cas. *Ibid.* εὕρημα. εὕρεμα ms. *Ep.* Neutrum male.

Ad totum hunc locum haec adnotavit CASAUBONUS: »Apud veteres Graecos & Romanos conviviorum haec »ratio fuit, ut, postquam corpora dapibus satiassent, »oculos auresque varie oblectarent. Ideo finitis epulis »acroamata, tibicinae, saltatrices, & qui dicebantur Bac»chi artifices, in coenationes introducebant. Haec est »caussa cur Athenaeus *decimo quarto* demum *libro* de *Mu»sica & musicis Instrumentis* serio tractat. Nam qui fuit »ordo conviviorum, idem est horum librorum, ut saepe »diximus. Mirari igitur licet, quo consilio vir eruditissi»mus huc insercerit sermonem *de Organis musicis*, qui »deinceps hoc in libro habetur: est enim alieno loco »positus, cum ad librum XIV, ut diximus, pertineat. »Sed videtur Athenaeus nihil eorum voluisse praetermit»tere, quae in eo convivio dicta essent, cui apud Lau»rentium interfuerat. Quare, etsi alius erat ab illo as»signatus locus huic tractationi: quia tamen inter epulas »de musicis quibusdam instrumentis sermo ex occasione »inciderat; noluit auctor committere, ut ea pars τῶν »ἐπιτραπεζίων λόγων in hoc opere desideraretur. Verum »hac de re plura nobis alio loco erunt dicenda.« — In proximis hisce verbis PROLEGOMENA sua respexit Casaubonus, quae lucem quidem numquam viderunt; quibus de totius operis huius argumento prolixe dicturus erat. Quod ad dubitationem spectat, quam hic movit Vir doctus: utique in hoc opere secutus est Athenaeus ordinem qui in conviviis teneri solet: sed, quod iam aliàs professus sum, etiam atque etiam persuasum habeo, in hoc quidem egregie falsum esse Casaubonum, quod propositum fuisse Athenaeo statuit his eisdem libris eos sermones memoriae prodere, qui revera habiti fuissent in aliquo convivio apud nescio quem Laurentium vel Larensium Romae celebrato, cui convivio ipse Athenaeus interfuisset. Perspicuum esse mihi videtur, quod iam in introitu dixeram, nihil aliud propositum fuisse auctori, nisi ut suae eruditionis (quae in Grammatica maxime & Philologia, quam dicimus, versabatur) thesauros, ex Adversariis & commentariolis suis, quibus illos condiderat, commodo quodam habitu, qui quamplurimos adliceret lectores, in publicum ederet. Eo consilio totum hoc

b finxit Convivium: convivasque eruditos, veluti dramatis alicuius personas finxit, quarum cuique consentaneas partes tribueret. Eodem consilio universe quidem secutus est, ut dixi, ordinem in magnis splendidisque conviviis servari solitum: sed non ita scrupulose eum secutus est, quin interdum prorsus ex oculis amisisse videatur & convivium & convivas suos, idque unice spectasse, ut vel varietate rerum, de quibus dissereret, delectaret lectorem, vel quaecumque in commentariolis suis tum, cum scriberet, maxime parata & promta haberet, ea prae caeteris suis adponeret lectoribus. Iam igitur nil mirum, (quod ne in vero quidem convivio mirandum magnopere foret) si in eo temporis intervallo, quod inter gustationem & ipsam coenam intercedebat, instrumenti alicuius musici sonum finxit audiri a convivis, indeque occasionem ab his captam, de Musica veterum (de qua sub finem operis proprius copiose dicendi locus erit) nonnihil disputandi.

c 'Αριστοκλῆς ἐν τῷ περὶ Χορῶν. ARISTOCLES ille quis fuerit, quove tempore vixerit, non liquet. Grammaticum maxime fuisse libellum, qui hic citatur, quo de nominibus Instrumentorum musicorum actum fuisset, HEYNIUS censuit, in Fragm. Apollodori pag. 1172. At plura scripsit ille tamen ad Rem musicam spectantia. Et ipsum quidem opus περὶ Χορῶν pluribus libris erat comprehensum: certe alibi *primum Aristoclis librum περὶ Χορῶν* citat Noster. Vide XIV. 620. d: Rursus eiusdem librum περὶ Μουσικῆς laudat ibidem paulo post, pag. 620. e. Denique eiusdem Epistolam commemorat, pag. 636. f. pariter ad Rem musicam pertinentem. Domo *Alexandrinum* fuisse, intelligi videtur ex his quae continuo deinde ex eo adfert Athenaeus. Vide mox ad lit. d.

Πλάτωνα - - νυκτερινὸν ποιήσαντα ὡρολόγιον &c. Excussit hunc locum SALMASIUS in Exercit. Plinian. p. 450. *Ibid.* καὶ τὸ ὑδραυλικὸν δὲ ὄργανον δοκεῖ κλεψύδρα εἶναι. Edebatur δοκεῖ κλεψύδρας εἶναι. Adnotavit vero CASAUBONUS: » In Excerptis κλεψύδρα εἶναι, quomo» do legère interpretes. Membranae κλέψυδρας. Sine du» bio scribendum cum Eustathio. [ad Iliad. σ'. pag. 1214, » 27.] κατὰ κλεψύδραν. Absurdum est dicere, *hydraulica » organa esse clepsydram*: verissimum est, *clepsydram ea re» ferre.* « — Sic ille: at nostrae membr. *A.* itemque ms.

Ep. in eam ſcripturam, quam edidimus, conſentiunt, *δοκεῖ κλεψύδρα εἶναι*: quae nihil incommodi habere mihi viſa erat. Potuerat dicere auctor, *δοκεῖ κλεψύδρα τις εἶναι*: *videtur eſſe quaedam clepſydra*: in eamdem vero ſententiam ipſa illa librorum ſcriptura accipi poſſe videtur: & ita eam acceperat Euſtathius, qui ſententiam clarius expreſſurus, *κατὰ κλεψύδραν* dixit: non quod ita apud Athenaeum legiſſet, ſed quod iſta, quae libri dabant, verba ita intellexiſſet.

ἐμπνευστὸν δ' ἂν ἴσως. *δὲ* particulam, quae deerat edi- d
tis, commode dedere noſtri mssti. *Ibid.* *καὶ ἀρασσομένου τοῦ ὕδατος.* Melius fore *ταρασσομένου*, adnotavit CORAY. At cur in vulgato non adquieſceremus, quod libri tenent omnes, cauſſam nullam videre mihi licuit. *ἀράσσειν*, *tundere*, *pulſare*, *concutere*, *agitare.*

ἔτι δὲ διικνουμένων ἀξόνων διὰ τοῦ ὀργάνου, ἐμπνέονται οἱ αὐλοί. *ἀξινῶν* (id eſt, *bipennibus*) cum editt. vett. agnoſcit codex noſter uterque: pro quo cum *ἀξόνων* ex coniectura edidiſſet CASAUBONUS, adnotavit dein: » Haec videtur citra controverſiam recta ſcriptu- » ra, ut vidit etiam Dalecampius: nam & Vitruvius [X. » 13.] *axes ex torno ſubactos* in hydraulicorum deſcriptio- » ne habet. Omnes tamen manu exarati codices *ἀξινῶν* » retinent. « — *Axibusque praeterea inſtrumentum pervadentibus* in verſione poſuerat DALECAMPIUS, tum in ora etiam diſerte adnotaverat: » ſe quidem *ἀξόνων* legere, ſed » Philandrum in Commentariis ſuis in Vitruvium *ἀξινῶν* » tenere, nec mendum hoc corrigere. « Athenaei verba, ſive potius Ariſtoclis, latine ſic reddidit PHILANDER ad Vitruv. X. 13. *Fiſtulae ima parte in aquam verſae ſunt, qua commota ab adoleſcentulo, axinis per organon motis, & percurrentibus, ſpiritu inflantur fiſtulae, & ſuavem ſonum reddunt.* *ἀξονίων* legi volebat VILLEBRUNIUS, intelligebatque *parvos cylindros* aut *axes verticales.*

ἔοικε δὲ τὸ ὄργανον βωμῷ στρογγύλῳ. » Hero compa- » rat *βωμίσκῳ*. Vitruvius [l. c.] *arae* & *arulae*, ut emen- » davit Turnebus. « CASAUB. — *Arca* & *arcula* vulgo legitur apud Vitruvium. Hero, quem Caſaubonus dicit, is eſt, cuius *Πνευματικὰ*, ſive *Spiritalia*, ut interpretantur, exhibentur in Veterum Mathematicorum Operibus, Pariſiis anno MDCXCIII. editis, ubi pag. 227 ſq. conſtructio *Ὑδραυλικοῦ ὀργάνου* exponitur: cuius tamen ratio

d diversa est ab illius *Hydrauleos* structura, de qua hic agitur.

καί φασι τοῦτο εὑρῆσθαι ὑπὸ Κτησιβίου κουρέως, ἐνταῦθα οἰκοῦντος ἐν τῇ Ἀσπενδίᾳ. » Legendum ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. *Ctesibius* enim *res pneumaticas excogitavit* » *Alexandriae in taberna sui patris tonsoris*, ut disertissimis verbis narratur a Vitruvio lib. IX. cap. 9. Falsissimum est quod putarunt docti homines, de *Aspendo* » Pamphyliae civitate haec posse accipi. [Sic Dalechamp.] » Nam omnino locus emendationis eget: nisi dicere lu» beat, fuisse aliquam *urbis* eius *partem*, quae sic vocare» tur, in qua habitaverit Ctesibii pater. De eo statuant » eruditi: ego enim nullam habeo cognitam *Aspendiam* in » urbe Alexandrina, neque in eius vicinia. « Casaubonus. — *Alexandrinum* fuisse *Ctesibium*, paulo ante (lit. b.) diserte etiam docuerat Athenaeus; & vixisse quoque *Alexandriae*, haud obscure significare videtur. Pariter Philo Byzantinus, auctor Βελοποιϊκῶν, qui diu se apud artifices Alexandrinos versatum profitetur, (in Vet. Mathem. p. 50.) de *Ctesibio* loquens, Κτησίβιον ait τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γεγονότα, ibid. pag. 67. Item Athenaeus ille, Nostro multo vetustior, qui de Machinis Bellicis scripsit, de eodem loquens, Κτησίβιος, ait, ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μηχανικός. (Vet. Mathem. pag. 8.) Quare, quisquis tandem fuerit ille *Aristocles*, e quo haec tradit auctor noster, illud non dubitandum videtur, vixisse eum scripsisseque librum περὶ Χορῶν, e quo haec ducta sunt, in urbe *Alexandrina*, & illud adverbium ἐνταῦθα, *hic*, recte de *Alexandria* intelligi. Quid sit vero, quod ἐν Ἀσπενδίᾳ adiiciatur, non magis mihi quam Casaubono liquet. Nihil in illa scriptura mutant vetustae membranae. Epitomator vero, ista verba omittens, nonnisi haec posuit: Εὑρὼν δὲ ταύτην Κτησίβιος ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου, διέπρεψέ τε μεγάλως καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Θαΐδα ἐδίδαξεν. Illud quidem aegre mihi persuadeo, quod Casaubono probabile visum erat, temere a librariis vocem Ἀσπενδίᾳ pro Ἀλεξανδρείᾳ esse invectam. Sed multo minus audiendus videtur Villebrunius, cum ἐν τῇ Ἀσπενδίου corrigit, id est, *in aedibus Aspendii*; quem *Aspendium* ille » celeberri» mum ex omni antiquitate citharoedum fuisse « nobis narrat. Nam video quidem Ciceronem Verrina prima cap. 20. *signum* commemorantem *in Pamphyliae oppido Aspendo* olim positum *citharoedi*, singulari quadam ratio-

ne citharâ canentis; videoque ibidem eâdem occaſione d commemoratum *Graecum proverbium*, 'Ασπένδιος κιθαριστὴς, quod pluribus etiam expoſuit Zenobius, Proverbior. Cent. II. num. 30. (conf. Eraſmi Adagia, in *Intus canere*, & *Aſpendius Citharoedus*:) ſed citharistam, *Aſpendium* nomine, de quo hic cum aliqua veri ſpecie cogitari poſſit, nusquam reperio. Quare, donec aliud quid certius adferatur, ſtatuamus interim, quod ne Caſaubono quidem diſplicuiſſe video, fuiſſe parti cuidam urbis Alexandriae, aut tribui alicui Alexandrinae, nomen 'Ασπενδίαν aut aliquod ſimile. Spes quaedam adfulſerat, poſſe fortaſſe veram huius loci ſcripturam reſtitui ex cognomine Auctoris noſtri ſcriptore illo, cuius libellum περὶ Μηχανημάτων paulo ante citavi: apud quem eodem loco, ubi de *Cteſibio* agitur, ex msstis Pariſinis ſic editum eſt in Vet. Mathem. pag. 8. Κτησίβιος ὁ 'Ασκληνὸς (in ora 'Ασκρηνὸς) ὁ ἐν 'Αλεξανδρείᾳ μηχανικός. Cum enim eamdem editionem Pariſienſem plurimis ſcatere vitiis compertum haberem, noſſemque ſervari in Bibliotheca Univerſitatis noſtratis codicem manuſcriptum optimae notae, eumdem libellum cum aliis eiusdem generis continentem, ſperabam reperturum me forte in illo codice hoc loco ſcripturam propius ad eam, quam apud noſtrum auctorem exhibent libri, accedentem: ſed nihil aliud ibi, niſi ὁ 'Ασκρινὸς, pro 'Ασκληνὸς vel 'Ασκρηνὸς, reperire nobis contigit: quod ſit-ne patris, an patriae, an tribus nomen, non dixerim equidem. Ex eodem Athenaei Mechanici teſtimonio ductum eſt, quod in Animadverſionum Caſauboni editione tertia, (puto etiam in ſecunda) in illis Caſauboni verbis, quae ex editione prima ſupra retuli, *Cteſibius enim res pneumaticas* &c. poſt vocem *Cteſibius* haec verba inſerta leguntur » *Aſcrenus, ut vocatur » a veteribus.* « Apud iuniorem Heronem *Aſcraeus* vocatur, cuius verba retulit Fabricius Bibl. Graec. T. II. pag. 592. not. *a*.

Sed quoniam in mentionem incidi Codicis illius Manuſcripti Argentoratenſis veterum Mechanicorum: quum iam diu mihi in votis fuiſſet, ut reperiretur Vir tam Graece doctus, quam rerum peritus quae in illis ſcriptis tractantur; qui diligenter excutiendi eiusdem Codicis, &, quae ille proba commodaque obtuliſſet, in uſus communes conferendi laborem ſuſciperet; non poſſum quin

d hac occasione eis ex Lectoribus nostris, quibus haec talia curae sunt, laetus nunciem, repertum esse his ipsis diebus quem quaesieramus: Virum dico iuvenem, ut bellica virtute egregium, sic civilibus omnibus humanioribusque laudibus cumulate ornatum, *Paulum* COURIER, Parisiensem; in una ex illis cohortibus, quarum in regendis Machinis instituendisque Operibus bellicis praecipua opera versatur, in copiis Reipublicae Francicae centurio. Is & universae rationis, quibus partes cunctae artis bellicae continentur callentissimus, & veteris omnis recentiorisque historiae institutorumque omnium populorum notitia abunde instructus, in Graecis vero Romanisque literis ita versatus, ut veteranum aliquem literarum professorem diceres, qui in illis studiis totam aetatem exegisset: postquam nuperrime in hanc urbem praesidii caussa missus est, post officii militaris curam nihil prius atque antiquius babuit, quam ut rationes circumspiceret, quibus & suae ampliora semper addiscendi cupiditati, & quae didicisset in usus publicos convertendi studio satisfaceret. Igitur, cum eruditum opus non modo moliatur, sed iam paene perfectum habeat, quo omnem Rei tormentariae, & universae rationis qua ab aliquot retro seculis vel in muniendis locis vel in oppugnandis hostium munimentis usi sunt aut adhuc utuntur Europae populi, Historiam exposuit; cui operi praemittere constituerat commentationem de Veterum in eodem genere Inventis Artibusque: eo consilio Codicem illum, quem dixi, Manuscriptum cum editione Parisiensi coepit conferre, in eoque non modo ad emendandos impressorum librorum tam frequentes, quam immanes saepe, errores, & ad supplendas quibus illi scatent lacunas, luculentissima praesidia invenit; verum etiam opuscula nonnulla nondum in lucem edita, haud exiguum momentum ad pernoscendam universam veterum in eo genere rationem collatura, eodem codice comprehensa reperit. Quare non intra prius suum consilium brevem de Veterum ratione commentationem scribendi subsistere decrevit: sed hoc amplius, quae inedita Opuscula continet ille codex, suis Animadversionibus illustrata in lucem edere, reliquaque scripta in Parisiensi Veterum Mathematicorum editione comprehensa, emendatiora dare constituit. Denique, ut ad Athenaeum redeam nostrum, huic ipsi etiam auctori praesidia minime spernenda ab

eiusdem Viri cum doctrina, tum felicitate ingenii, accessura mihi spondeo. Vix ille quidem his diebus in difficilem illum locum, qui libro secundo T. I. pag. 170 sq. nostrae editionis legitur, coniecerat oculos, cum primo intuitu rationem perspiceret mecumque communicaret, qua difficultatis pars saltem aliqua, quae & Casauboni & meam prorsus effugerat animadversionem, levari atque adeo tolli haud dubie debuisset. Nam cum pag. 171. lin. 1. nostrae edit. consentientibus scriptis editisque libris sic legatur, *καὶ ἀπέστησαν πρὸ τοῦ εὑρεῖν τὸ πραττόμενον*: quae verba, ut sonabant Graeca, sic a nobis latine reddita sunt, *priusquam id quod res esset reperissent, destiterunt*: perspecte vidit ille, vitium verbo *ἀπέστησαν* inesse, ac pro eo *ἠπίστησαν* scriptum oportuisse; *non crediderant, fidem non habuerant, priusquam ipsi rem ita esse reperissent*. Quae emendatio ita & certa & per se ipsa evidens, puto, cuilibet videbitur, ut mirari subeat eam non cuique sua sponte occurrisse. Ac nunc quidem reperio, eamdem emendationem iam olim a DALECAMPIO fuisse adhibitam, qui hunc locum latine sic reddiderat, *antequam satis rem explorassent, non credidisse*. Et Dalecampium secutus erat vel ADAMUS vel VILLEBRUNIUS, T. I. Gallicae versionis p. 162. sic scribentes: *Des curieux, qui ne pouvoient le croire sans en être témoins, entreprirent de l'observer*. Quorum versiones doleo eo tempore, quo hunc locum tractavi, hac ex parte minus diligenter fuisse a me inspectas. Sed earum neutram tunc inspexerat solertissimus noster Criticus, cum eamdem emendationem e vestigio, ut aiunt, proprio ex ingenio depromeret. Et proposuerat ille quidem statim verbum paulo diversâ formâ (quae propius etiam a librorum scriptura abesset) scribendum, nempe *ἀπίστησαν*: quemadmodum etiam a PURSANO, qui nonnisi Dalecampianas fere emendationes in Graecum sermonem transferre consueverat, ad oram libri, qui ipsius olim fuerat, video adnotatum. Sed augmentum in illo verbo negligere & analogia grammatica vetabat, & usus sermonis, qui *ἠπίστησαν* utique desiderabat: quâ formâ cum alibi occurrit id verbum, tum apud Lucian. in Dial. Mort. III. & apud Polyb. III. 98, 1. & IV. 18, 8.

Sed ad pensum redeamus, in quo substitimus. *Ctesibium* mechanicum *vixisse* ait apud Athenaeum nostrum Aristo-

d cles ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου, i. e. *sub secundo Evergete.* Est autem *Ptolemaeus Evergetes secundus*, septimus Aegypti rex, (cf. lib. VI. pag. 252. e.) idem qui *Physcon* aliàs cognominatur; quem se quidem *Evergetem* adpellari voluisse, sed ab Alexandrinis ob pessimos mores rectius Κακεργέτην adpellatum Noster tradit, IV. 184. b. c. & XII. 549. d. qui circa annum a Roma cόndita DCVIII ad regnum accessit. Contra adnotavit Fabricius, (Biblioth. Graec. T. II. pag. 592. not. b.) Salmasium ad Solinum, & Franc. Iunium in Catalogo Artificum, ex Hedyli eprigrammate quod exhibet Noster XI. 497. d. e. collegisse, multo ante *sub Ptolemaeo Philadelpho*, secundo Aegypti rege, *vixisse eumdem Ctesibium.* Iunii liber non est ad manus: Salmasium vero, ubi de Ctesibio & de Hedyli epigrammate agit (Exercit. Plin. ad Solin. p. m. 449 sq.) non video ex illo epigrammate collegisse, ad Philadelphi Ptolemaei tempora referendam esse Ctesibii aetatem: nec id recte colligi inde posse videtur. Aliud argumentum, quod maiorem habet speciem, ipse ibidem FABRICIUS adfert, quo falsi argui videri poterat vel Aristocles, e quo haec tradit Athenaeus, vel ipse Athenaeus aut eius librarii, qui in describendo Aristoclis testimonio erraverint, cum Ctesibium scripserunt *sub secundo Evergete* vixisse: nempe hoc ipsum, quod vetus ille Athenaeus Mechanicus, ut supra vidimus, Ctesibii huius meminerit: scripsisse autem illum Athenaeum circa Ol. CXLII. cum secundus Evergetes Ptolemaeus nonnisi Olymp. CLVIII. coeperit regnare. At, cur ad illud tempus aetatem Athenaei Mechanici retulerit vir doctissimus, nullam aliam caussam reperio, nisi quam ipse paulo ante (Bibl. Gr. T. II. pag. 588.) referebat, scilicet quod libellum suum περὶ Μηχανημάτων Athenaeus ad *M. Marcellum* scripserit, qui Syracusas cepit Olymp. CXLII. Iam video quidem, libellum illum ad *Marcellum* aliquem fuisse scriptum; quem his verbis ὦ σεμνότατε Μάρκελλε compellat auctor. Video etiam, praeeuntem Fabricio Lambecium (cuius verba ex Biblioth. Caesar. T. VII. ad cod. CXIV. exhibentur in Praefatione Editioni Parisiensi praemissa pag. X.) de *M. Marcello*, qui *Syracusas* expugnavit, hic agi statuisse. At in toto libello nihil reperire mihi contigit, quo illa firmetur interpretatio. Quare, nisi alioquin etiam parum probabile videri deberet, Ptolemaei Philadelphi aetate Mathematicum

Graecum ad virum Romanum librum scripsisse; ad labefactandam illam hypothesin satis (puto) foret, si rationes nostras in hunc modum subduceremus: *Athenaeus* Mathematicus & Mechanicus librum suum *Marcello* alicui dicavit: idem vero Athenaeus meminit *Ctesibii* illius, quem vixisse *sub secundo Evergete* ex diserto Aristoclis apud Athenaeum nostrum testimonio novimus: ergo *Marcellus* hic non est ille *M. Marcellus*, qui ante sextum & sexagesimum annum quam Evergetes II. regnare coepit, *Syracusas* expugnaverat. d

διαπρέψαι τε. Verbum hoc, quod, ex hac orationis structura, ad τὸ ὄργανον pertinet, ad Ctesibium refertur ab Epitomatore; cuius verba paulo ante adposuimus. Idem dein καὶ τὴν αὐτοῦ scripsit, ut habent edd. *Ibid.* e ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα εἰ περὶ τὸ ὄνομα σφάλλεται. Omisit haec Epit. Recte vero εἰ περὶ dedit ms. *A.* quod & ex aliis codd. commendavit Casaub. pro εἴπερ τὸ ὄν. quod erat editum. Ad rem quod spectat, merito dubitavit CASAUBONUS, quam in partem istud dixerit Athenaeus. »Quis ille *error*, [inquit] *in nomine*, quem *Tryphoni* obiicit? an quia *mechanicum* appellaverat Ctesibium, hydraulicorum inventorem? nam hydraulicorum ratiocinationes a tractatu de machinis Vitruvius quoque videtur separare. An in eo potius est error, quod *auctorem hydrauleos* non *Ctesibium* appellaverat Trypho, sed vel *Chrysippum*, vel nescio quo alio simili nomine, hodie in nostris libris depravato?« — Posterior ratio potior videtur. Suspicari quidem poteras, in eo errorem quaesivisse Athenaeum, quod *scripsisse* de hydrauli Ctesibium Trypho perhibuerit; quem inventorem quidem fuisse, sed librum nullum de illo organo edidisse statuerit Noster. At *Commentarios* quosdam de variis artis suae inventis edidisse *eumdem Ctesibium* clare docet Athenaeus superior pag. 8. eodem loco, quem supra citavimus, & Vitruvius lib. I. c. 1. & in Praefat. libri VII. Praeterea, si id dicere voluisset noster Athenaeus, adiectâ καὶ particulâ dicturus erat καὶ συγγράψαι: nec vero ad nomen Κτησίβιον adiecturus videtur illud τὸν μηχανικὸν, si eumdem *Ctesibium* hic dixisset, de quo adhuc agebatur. Mox dein pro ῥᾴδια suo arbitratu Epitomator ῥᾷον scripsit.

AD CAP. LXXVI.

f *γιγγραΐνοισι - - - ἐχρῶντο αὐλοῖς.* Duplicatam literam γ dedit ms. *Ep.* & ex Epitoma Eustathius ad Il. σ'. p. 1214, 19. Recte: nam & dein *γίγγρης* & *γίγγροι*, & *γίγγρας* & *μέλη γιγγραντὰ* constanti msstorum nostrorum consensu per duplicatam literam γ scribuntur: nec aliter apud Hesych. & Pollucem. Vocales *αι* vero in eadem voce ambo nostri codices non in *diphthongum αι* iungunt, ut est in editis; sed *separant*, duobus punctis vocali ï superne adpositis. Terminationem *οισι* tenet ms. *A.* cum editis: *γιγγραΐνοις* vero habet Epit. & Eustath. quod ex eisdem fontibus commendavit CASAUB. Pro vulgata olim scriptura *γιγγραίνοισι*, H. STEPHANUS in Ind. Thes. pag. 681. d. *γιγγραίνουσι* legebat, tamquam a verbo *γιγγραίνω*: quod bene per se haberet, nisi cum ista voce perspicue cohaererent verba sequentia, *ἐχρῶντο αὐλοῖς.* *Ibid. ὥς φησιν ὁ Ξενοφῶν.* » *Xenophontis* locum quaerant studiosi: mihi enim in mentem nunc non venit: » quin, si memini satis, nulla hodie in eius libris *gingrinarum tibiarum* mentio. « CASAUBONUS. — Nec mihi *Xenophontis* locum, qui huc spectet, vel meminisse contigit, vel reperisse: nec a viris doctis, qui de isto tibiae genere varia veterum testimonia collegerunt, Salmasio ad Solin. pag. 87. Bocharto in Chanaan lib. II. cap. 7. aut ab Hesychii Interpretibus, indicatum illum vidi. Quare, quamquam idem *Xenophontis* nomen hoc loco uterque noster codex atque Eustathius (loco paulo ante citato) teneant, haud immerito suspectum illud habere licebit: nec tamen de alio substituendo nomine coniectura ulla satis probabilis nobis occurrebat.

τούτοις δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις. Pariter Pollux IV. 75. *Λέγεται δὲ*, inquit, *καὶ Φρύγας εὑρεῖν αὐλὸν θρηνητικὸν, ᾧ κεχρῆσθαι τοὺς Κᾶρας, παρ' ἐκείνων λαβόντας. θρηνῶδες γὰρ τὸ αὔλημα τὸ Καρικόν.* Inde *Καρικὸν μέλος* apud Nostrum XV. 665. f. est *lugubre carmen.* *Ibid. εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο.* Vide Bochart. in Chanaan, lib. I. cap. 7. pag. 394 sq. edit. Cadom. Eodem spectat quod ex Ergea Rhodio refert Noster, VIII. 360. c. *Phoenices olim Rhodum insulam habitasse.*

τὸν γὰρ Ἄδωνιν Γίγγρην καλεῖτε ὑμεῖς οἱ Φοίνικες. Ad *Ulpianum* diriguntur ista verba, qui Tyrius atque

adeo *Phoenix* erat. Vitiose Γίγρην expressum in ed. Bas. & Cas. Γίγγριν habet Epit. & inde Eustath. ad Iliad. σ'. pag. 1214, 21. Rectius putavi Γίγγρην, quod cum ed. Ven. habet ms. *A*. quod magis etiam convenit non modo cum eo quod paulo post apud Nostrum γίγγρας vocatur vel tibia ea, de qua hic agitur, vel cantus qui ad illam tibiam canitur: verum etiam cum eo quod est apud Pollucem IV. 76. cuius verba h. l. adposuit CASAUBONUS, sic scribens: » *Has tibias* tradit Athenaeus *ita dictas, quod* » *eas inflari moris esset in Adoniis: nam Adonim*, inquit, » *vocant Phoenices* Γίγγρην. Pollux quoque: ἡ Φοινίκων » γλῶττα Γίγγραν τὸν Ἄδωνιν καλεῖ, καὶ τούτῳ ὁ αὐλὸς » ἐπωνόμασται. Aliis placet, a fictitia voce γιγγρὶ nomi- » natas esse *tibias gingrinas*. Festus deducit a verbo *gin-* » *grire*, quod de anseribus proprie usurpatur. Etiam grae- » ce χηνίζειν de *tibia canentibus* dixerunt, ut scribitur in » XIV. [lib. XIV. pag. 657. e.] Hebraeorum *Agur* [*ain*, » *gimel*, *resch*] quidam exposuerunt *anserem*: inde γίγγρος » & γιγγρίζειν: τὸ *ain* mutatum in *gamma*; sicut in aliis » multis. « — Probabiliorem originationem Bochartus dabit, in Chanaan, lib. II. cap. 7. p. m. 807.

μνημονεύει τῶν γίγγρων αὐλῶν. Vitiose μνημονεύειν a habet sola ed. Cas. 3. operarum errore. αὐλῶν restitutum a nobis ex ms. *A*. cum αὐτῶν esset editum. Epitoma nec haec habet, nec sequentia Amphidis & Axionici testimonia.

In AMPHIDIS *vers.* 1. si vera est lectio, γίγγραν τε, quam cum editis tuentur veteres membranae, intelligi debet, eum qui ista loquitur, subiecturum fuisse aliud quid, quod ad illam τε particulam referretur, nisi interpellatus fuisset ab altero. Cogitaveram, oportuisse fortasse γίγγραντα, qui foret quartus casus a primo ὁ γίγγρας. Sed quoniam & γίγγρης & γίγγρας in nominativo reperitur, vereor ne obliqui casus non γίγγραντος, γίγγραντι, & sic porro formari debuerint, sed γίγγρου, γίγγρᾳ, γίγγραν.

Versus 3 - 5. sic concepti & distributi legebantur in ed. Ven. Bas. & Cas. 1.

ἡμέτερον. ὁ θεάτρῳ μὲν οὐδὲ πώποτ' ὁ
δείχθη γ' Ἀθήνησιν δὲ κατακεχρημένον
ἐν συμποσίοις ἥδιστον. διὰ τί δ' οὐκ ἄγεις &c.

Ubi nil aliud, nisi hoc, adnotavit CASAUBONUS: » *Am-*

a »*phidis* verſum quintum leviter emenda, & ſcribe, *ἐν* »*συμποσίοις ἐστι.* [ſic] *τί δ' οὐκ ἄγεις.* « — In ed. Caſ. 2. & 3. vero in ora, pro hac Caſauboni emendatione ſic ſcribitur, *ἐν συμποσίοις δ' ἐστί. τί δ' οὐκ ἄγ.* Nempe (ut ab hoc incipiam) viderant, qui ita ſcripſerunt, eſſe in Caſauboni iſta Animadverſione aliquid ab operis peccatum: quod cum ex eo adparebat quod metrum non conſtabat verſui, tum ex ipſa vitioſa ſcriptura, ubi verbum *ἐστι* nullo accentu erat notatum, nec tamen ad ſuperiorem vocem reiici accentus potuerat. Sed, erratum iſtud peſſime ab his correctum eſſe adparet. Caſaubonus quid potiſſimum in animo habuerit, ſatis videtur perſpicuum. Nempe hoc voluerat,

ἐν συμποσίοις ἥδιστός ἐστι. τί δ' οὐκ ἄγεις.

Et ſic quidem corrigi oportebat, ni velles in quarta ſenarii iambici ſede dactylum pedem, qui ibi obtinet ex vulgata ſcriptura, a qua quidem in hoc verſu nil diſcedunt vetuſtae membranae. *Tertius & quartus* in ed. Caſ. 2. & 3. prorſus neglecta omni metri ratione ſic ſcripti leguntur:

ἡμέτερον. ὃ θεάτρῳ μὲν οὐδὲ πώποτ' ἐδείχθη γ'
Ἀθήνησι δὲ κατακεχρημένον.

Praeterea in ed. Caſ. 3. novo etiam operarum errore *ὃν θεάτρῳ* expreſſum eſt pro *ὃ θέατρ.* Equidem, cur tertius verſus non finiretur in *πώποτε*, aut cur quartus non ab *ἐδείχθη* inciperetur, cauſſam nullam vidi: &, quin ſic ederem, non dubitandum exiſtimavi. Tum vero *γε* particulam, quam poſt *ἐδείχθη* perincommode intruſerant iuniores, delevi auctoritate veterum membranarum.

b *Verſ.* 8. Cum *ἀνατριαίνωσι* editum eſſet, quod ipſum eaedem noſtrae membranae tenent, *ἀνατριαινῶσι* corrigi iuſſit CASAUBONUS, ſimul adnotans: » Elegantiſſimum verbum *ἀνατριαινοῦν*, *perturbare*, *miſcere om*» *nia.* « — Verbum *τριαινοῦν* legitur apud Comicum, Pace vſ. 570. de *fodienda* vel *vertenda terra.* Sed a verbo in *οω* deſinente non magis *ἀνατριαινῶσι* formari potuerat, quam *ἀνατριαίνωσι*, quia ſubiunctivo modo non erat hic locus. Placuit tamen id ipſum *ἀνατριαινῶσι*, quod propoſuerat Caſaubonus; ſcilicet a themate *ἀνατριαινάω* derivatum. Et hoc quidem thema a nemine adnotatum reperio: ſed, a vocabulo *ἡ τρίαινα* formari potuiſſe verbum in *αω*, analogia ſuadebat; &, fuiſſe etiam olim in

usu, intelligi videtur ex nomine substantivo τριαιvατῆρες, quod adnotavit Hesychius, qui ἀροτριοῦντες interpretatur. A themate τριαινοῦν, oportebat ἀνατριαινοῦσι, quemadmodum in suo libro correxit PURSANUS. In ed. Ven. & Bas. deest vox πράγματ', quam e msstis adiecit Casaub.

AD CAP. LXXVII.

Φοινίκων εἶναι καὶ τοῦτον (τὸν νάβλαν) εὕρημα. »*Na-* C
»*blum* esse *Phoenicum* vel Hebraeorum *inventum*, ipsum » nomen indicio est, ut ad Strabonem dicebamus.« CASAUB. — Vide eumdem ad Strab. X. pag. 471. & Bochart. in Chan. II. 7. pag. 807 sq. ed. Cadom. Vocabulum per mercatores Phoenicios in Graeciam translatum, quod ab *utre coriaceo* nomen habere docebunt Lexica Hebraica. Conf. Valckenar. in Callimachi Elegiar. Fragm. pag. 16 sq.

» De *Nablo* ait SOPATER, οὔτε τοῦ Σιδωνίου νάβλα λα» ρυγγόφωνος ἐκκεχόρδωται τύπος. Hoc est: *neque Sidonii » nabli fides sunt corruptae.* λαρυγγόφωνος τύπος, periphra» sis est *fidium*, per quas intentas sonus editur, ut per gut» tur vox prodit. ἐκχορδοῦσθαι, ut ἐξαυλεῖσθαι: unde γλῶτ» ται ἐξηυλημέναι & παρεξηυλημέναι.« CASAUB. — Perperam Σιδώνου pro Σιδωνίου scriptum in ed. Ven. & Bas. Vir doctus Anonymus, cuius *Coniectanea in aliquot Athenaei loca* exhibentur in ed. Cas. 3. pag. 703. pro τύπος, quod cum edd. tenet ms. *A.* κτύπος rescribi suo periculo iussit. Et significat utique κτύπος *fremitum*, *sonitum*, cum armorum aliumve, tum & *instrumentorum musicorum.* Ac posset quidem τύπος, vi communis originis, idem fere significare: sed, quod sciam, non istâ notione hoc vocabulum est in usu. At ne satis quidem certum est, ista voce *sonum* vel *sonitum* significare voluisse poëtam. Rectius fortasse τύπος λαρυγγόφωνος intelligetur *forma* (i. e. instrumentum singulari formâ) *ex imo gutture sonum edens.* Pro νάβλα scribitur ναῦλα in ms. *Ep.* per imperitam literarum β & υ permutationem; quae quidem & apud alios passim scriptores in eodem vocabulo haud infrequens est. Perperam λαρυγγοφώνος penacute scribitur in ed. Bas. & Cas.

Καὶ ἐν Μυστακοῦ δὲ Θητίῳ φησίν. » Inscriptio fabulae » obscura, ut diximus libro superiore.« CASAUB. — Vi-

c de ad III. 119. a. Mire ingenio suo indulsit *Sam. Petitus*, in Miscellan. lib. V. cap. 9. ubi & titulum & argumentum illius fabulae, & versiculos inde hic adlatos explicare conatus est: sed multis motibus nihil prorsus, ut mihi quidem visum erat, promovit. Cuius molimina qui cognoscere cupit, ipsum adeat. Prudentior CASAUBONUS, cum monuisset corruptissimos esse SOPATRI *versus* qui sequuntur, nihil emendare ausus est, nisi quod *vers.* 2. cum Dalecampio παγεὶς, pro παγὶς scribi iusserit. *Lotum* ibidem pro *tibia* dici, vel ex Latinis poëtis notum. Conf. Nostrum pag. 182. d. e. In *primo versu*, si Graeca ex eiusdem DALECAMPII versione corrigere liceret, sic scribendum foret cum PURSANO, Νάβλας ἐν ἄλλοις ὀργάνοις οὐν εὐμελής: quibus quidem in verbis multum absim ego ut veram auctoris scripturam agnoscam. VILLEBRUNIUS in eodem *primo versu*, qualis vulgo legitur, eam sententiam reperisse sibi visus erat, quam his verbis in sua versione expressit: *Un nablas discordant avec les notes.* Tum in subiecta Adnotatione ait: »ἄρθροις »γραμμάτων *designe ici l'ensemble de tous les caracteres, lettres, ou autres, par lesquels les Grecs écrivoient leur musique.*« Denique, si quid in Graeca scriptura mutandum, ait Idem, in hunc modum optime legetur: Νάβλας σὺν ἄρθροις γ' ἀσμάτων οὐκ ἐμμελὴς, &c. De qua sive interpretatione sive emendatione penes doctos sit iudicium.

Vers. 3. Pro illis, ἐγρέτου δέ τις, non video quid PURSANUS secutus sit, sic corrigens, ἐγρέτης δέ τις, & dein τῆς ἡδονῆς &c. In promtu erat, ἔγρετ' οὐδέ τις corrigere; si quae *vers.* 4. sequuntur, satis convenirent. Et VILLEBRUNIUS quidem diserte confirmat, posita ista correctione ἔγρετ' οὐδέ τις pro ἔγρετο οὐδέ τις, omnia in liquido esse. At eiusdem viri versio huius loci, quae ex ADAMI schedis ducta videtur, non ἔγρετ' pro ἔγρετο supponit, sed ἔγρε τ' pro ἔγρε τε: quae DALECAMPII fuerat probabilis utique coniectura. Nam Gallica versio sic habet: *Aucun homme, pris d'une fureur bacchique, n'animoit de choeur* [sic] *dont la melodie rappelât la joie.* Quae quidem ipsa interpretatio novo rursus Oedipo indigere mihi videtur. Epitomator, ut consentaneum erat, totum hunc locum praetermisit: ex ms. *A.* vero nulla prorsus ab edi-
d tis dissensio adnotata est. Ad *quartum versum* est DALECAMPII adnotatio huiusmodi: »Εὐάζων. Virgilius, *Evantes*

» *orgia circum.* Hinc apparet, in orgiis Bacchi animos eorum qui feſtum celebrarent, nablis ad choreas & tripudia Phoenices irritare ſolitos. « — Denique ne quis forte conqueratur, diſſimulari a nobis *Samuelis* Petiti inventa, breviter commemorabo, poſtquam is titulum fabulae hunc ſtatuit, Μύσταις Κοτύτιος, i. e. *Cotitiis ſacris initiatus*, (quibus de nefandis ſacris, ſacris Deûm Matris ſimilibus, conferre iuſſit Strab. X. 470. d. Horat. Epod. XVII. 56. Iuvenal. Sat. II. 92. & Suidam in Κότυς. conf. infra Animadv. ad IV, 183. f.) poëtae verba in hunc modum ab eodem eſſe conſtituta: d

Νάβλας ἐν ἄρθροις ἀσμάτων οὐκ ἀμελὴς
ᾧ λῶτος ἐμπλήρη σύμψυχος πάγιον,
ἔμπνουν ἀνίει μοῦσαν· ἔκροθεν δέ τις
τὸν ἡδονῆς μελῳδὸν εὐάζων χορόν.

Philemonis ex *Moecho* verba citaverat etiam Pollux IV. 61. ſed ibi, cum a librariis omiſſa fuiſſent, ſuppleta aliquatenus ſunt ab editoribus ex Athenaeo. Apud Noſtrum: » *Secundus verſus* (ait Casaub.) eſt imperfectus, hoc ſimilive modo ſarciendus:

» νάβλαν τιν'. ὁ δὲ νάβλας τί ἐστιν; εἰπέ μοι. «

Vocem δέσποτα ſupplevit Clericus in Philemonis Fragmentis pag. 310. Ego defectum indicare malui, quam, invecto ſupplemento prorſus incerto, diſſimulare lacunam. Ubi prior perſona νάβλαν τιν' dicit, ibi facile intelligitur ex pervulgato ſermonis uſu (qui hodieque vernaculis noſtris communis eſt) *inſtrumentum* nominari pro *homine inſtrumentum pulſante*: quemadmodum apud Polybium vocibus σαμβύκη & σάμβυξ non modo *ſambucam*, ſed & *ſambuciſtriam* denotatam vidimus. *Verſ.* 3. Recte μὰ Δί' οὔ habent editiones omnes. Perperam μὰ Δία ms. *A.* ignorans negativam particulam. In *Epit.* ecloga tota deſideratur. *Verſ.* 4. Cum οὐδὲν οὖν οἶσθ' ἀγαθὸν eſſet editum, Caſaubonus οἶσθα ἀγαθὸν corrigi iuſſit: quo nihil promovebatur, quoniam α illud ante vocalem omnino elidi debebat: ut monuit Bentlei in Emend. in Menandr. & Philem. pag. 114. Rectius igitur idem Bentlei, ſuffragante Brunckio in Notis msstis, οὐδὲν οὖν οἶδας ἀγαθὸν corrigebat. Adiecit quidem Britannus criticus: » Sed, cum Aldina editio οὐδὲ νῦν habeat, non οὐδὲν » οὖν: fortaſſe ſic potius legendum eſt,

» οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲ νῦν οἶσθ', ὠγαθέ; « ...

d Nempe pro οὐδὲν οὖν, quod recte Casaubonus edidit, habent quidem οὐδὲ νῦν ed. Ven. & Bas. sed id operarum errore, invitis mstis. Nostrae certe membranae οὐδὲν οὖν tuentur. *Vers.* 5. Post σὺ bene particulam γ' inseruere editores, quam ignorant nostrae membr.

ὡς καὶ τὸν καλούμενον λυροφοίνικα σαμβύκην. In hanc scripturam cum editis consentit codex noster uterque. Ex qua verborum structura videri poterat IUBA, e quo haec adferuntur, vocabulum σαμβύκην in masc. gen. usurpasse, τὸν σαμβύκην tamquam a recto casu ὁ σαμβύκης. At non modo alii omnes auctores aut ἡ σάμβυξ, aut (quod frequentius) ἡ σαμβύκη dicunt (conf. quae ad Polyb. VIII. 6, 2. adnotavimus, & ad eiusd. lib. V. 37, 10. ubi etiam de ipso instrumento nonnihil diximus:) verum etiam ex eodem *Iuba* apud Hesychium eâdem formâ vocabulum ἡ σαμβύκη in recto casu citatur; & τὰς σαμβύκας ex Euphorione citat Noster, IV. pag. 182. f. & τῇ σαμβύκῃ XIV. 637. b. ex Semo Delio. Quare ita accipienda fuerint ista verba, quasi dixisset, καὶ τὴν σαμβύκην τὸν λυροφοίνικα καλούμενον, id est, *& illud sambucae genus quem lyrophoenicem vocant.* cf. pag. 183. c. & XIV. 636. b.

e *Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῳ Ὥρων.* NEANTHES *Cyzicenus, primo libro Annalium.* Ὡρῶν, ut erat editum, sic habent membr. *A.* (Titulum libri, ut fere constanter solet, praetermisit Epitomator.) Inde, *libro primo de Horis*, in versione posuit DALECAMPIUS, adnotans haec in ora: »Τὰς ὥρας multiplex significatus est. *Anni partes* »*quatuor* hîc commode nos intelligemus.« — Idem scriptum Neanthis commemorans Vossius De Historic. Graec. l. 15. pag. 98. satis habuit, *De Horis* interpretari. Villebrunius *anni tempora* intelligit: *dans le premier livre des Saisons.* Similiter apud Nostrum, XI. 470. b. citatur *Theolytus*; sive potius, ut est in nostris membranis, *Theolytus* (qui etiam VII. 296. a. commemoratur) ἐν δευτέρῳ Ὡρῶν, ubi *libro secundo de Tempestatibus* vertit Dalechamp. Iam video quidem Comicos nonnullos Fabulas edidisse, quibus titulum Ὧραι fecerunt; ut Cratinus, itemque Aristophanes: de cuius fabulae Aristophaneae argumento Casaubonus nonnihil disputavit ad Athen. IX. 372. b. At Neanthis & Theolyti praedicta scripta, historica sunt: & utroque loco agitur de re e veterum tem-

porum memoria repetita. Utrobique haud dubie Ὥρων, e non Ὡρῶν, ſcriptum oportebat: vertique debuit, *primo, ſecundo Annalium* ſive *Chronicorum* libro. ὧρος, auctore Suida, idem ſignificat ac ἐνιαυτὸς, *annus*. Apud eumdem Suidam vocabulum ὡρογραφία absque interpretatione adnotatum eſt; ubi Küſterus in verſione latina ſatis habuit, *Horarum deſcriptio* ponere: conſultius ibidem *Aemilius* Portus ſic ſcripſerat: » *Horarum-deſcriptio*. Vel, *Annales*. ὧραι enim, *quatuor anni tempeſtates*. Et ὧρος apud » Hippocratem & Suidam, *annus*: & ὡρογράφος, *annalium-ſcriptor*. « Prior interpretatio (*horarum-deſcriptio*) rectius omiſſa prorſus fuiſſet: nemo enim veterum eam agnoſcit; in alteram conſentiunt omnes. ὧρον *annum* dixiſſe veteres Graecos, omnes Gloſſographi adnotarunt: atque etiam ipſe noſter Athenaeus X. 423. e. vel f. Et apud Noſtrum quidem loco modo citato ὧροι levi ſpiritu vulgo ſcribitur. Sed apud Heſychium ſic habes: Ὧροι οἱ ἐνιαυτοί. Rurſusque, Ὧρος· ἐνιαυτός. Rurſus apud eumdem: Ὡρογράφοι· ἱστοριογράφοι, τὰ κατ' ἔτος πραττόμενα γράφοντες. ὧροι γὰρ, οἱ ἐνιαυτοί. Erotianus in Lex. Hippocr... Ὧρος, ὁ χρόνος. καὶ Ὡρογράφοι, οἱ περὶ χρόνου γράψαντες. Etymologus: Ὧρος, ὁ ἐνιαυτός. -- καὶ Ὡρογραφίαι, αἱ κατ' ἐνιαυτὸν ἀναγραφαὶ γινόμεναι τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν. Mirum vero omnino debebat videri, cum omnes iſti Lexicographi nos doceant, ὡρογράφους dictos olim fuiſſe *Annalium ſcriptores*, & ὡρογραφίας dictas eſſe *Deſcriptiones rerum memorabilium in civitatibus geſtarum, iuxta Annorum ſeriem digeſtas*; quid ergo eſſet quod in infinito numero librorum hiſtoricorum, quorum tituli ab eis ſcriptoribus, qui ad noſtram aetatem ſuperſunt, commemorantur, ne unus quidem reperiatur, (in Voſſii quidem toto opere de Hiſtoricis Graecis nullum reperire mihi contigit) cuius in titulo veſtigium conſpiceretur vocabuli Ὧρος, a quo Ὡρογράφοι nomen habuere. At ſalva res eſt. In *Ionicorum* praeſertim, aut *Ioniae vicinorum* Scriptorum hiſtoricis operibus nomen illud eſſe quaerendum, probabile ex eo fiebat, quod Erotianus, Ionicarum gloſſarum interpres, in Lexico ſuo Hippocrateo utrique vocabulo, Ὧρος, & Ὡρογράφοι, locum dediſſet. Atqui, praeter duos Scriptores, alterum *Cyzicenum* ex Ioniae vicina Myſia, alterum *Methymnaeum* ex Lesbo inſula, (VII. 296. a.) quos vidimus libris quibusdam

e suis historicis generale nomen Ὥρων (*Annalium*, sive *Chronicorum*) inscripsisse, superest apud ipsum Athenaeum nostrum plurium aliorum Auctorum memoria, qui singularum civitatum Ionicarum Ὥρους scripserunt; modo ne vel librariorum vel Editorum imperitia temeritasque id ipsum nomen, de quo quaerimus, obscurasset. Nempe, ut ex Ὥρων & hic, & altero quem diximus loco, Ὡρῶν fecerunt, sic idem nomen alibi in Ὅρων corruperunt illi homines: ubi tamen nonnullis in locis veram scripturam opportune servarunt optimae nostrae membranae. Libro XIV. pag. 650. d. citatur (secundum vulgatam scripturam) Ἀέθλιος ἐν πέμπτῳ Ὅρων Σαμίων, id est, *libro quinto de Limitibus* vel *Finibus Samiorum*. Ibi noster ms. *A.* ἐν πέμπτῳ Ὥρων Σαμίων habet, *libro quinto Annalium Samiorum*. Lib. VI. pag. 267. a. citatur Μαλακὸς ἐν τοῖς Σιφνίων ὅροις, *libro de Siphniorum Finibus*. At ibi rursus membranae nostrae Ὥροις dant, id est, *in Siphniorum Annalibus*. Iam quid faciamus aliis simillimis locis, quibus de veteri civitatum Graecarum & praesertim Ionicarum historia agitur; ubi, cum pariter Ὅρους vel Ὅρων scripserit librariorum inscitia, nullus a vulgara scriptura dissensus ex nostris membranis enotatus est? sive quod eodem errore illae teneantur, sive quod speculator noster nonnullis in locis neglexerit veram ex illis enotare scripturam. Non dubitabimus, puto, XIV. 653. e. pariter atque pag. 650. d. ἐν πέμπτῳ Σαμίων Ὥρων, pro ὅρων, corrigere: nam de eodem testimonio utrobique agitur. Iam lib. XII. pag. 540. citatur Alexis Samius, historicus, ἐν τρίτῳ Σαμίων ὅρων: & ibi quidem, quamquam nihil ex membranis adnotatum video, tamen vix dubito veram eas tenere scripturam Ὥρων, quam eamdem ibi ipsa etiam Veneta editio servavit: sed, quidquid sit, fidenter (puto) ibi pariter Ὥρων rescribemus; neque aliter lib. XIII. pag. 572. f. ubi idem citatur Ἄλεξις ὁ Σάμιος ἐν δευτέρῳ ὅρων (immo Ὥρων) Σαμιακῶν. Quibus ita positis, non tenebimus profecto illud, Δοῦρις ἐν τοῖς Σαμίων ἐπιγραφομένοις ὅροις, XV. 696. e. Et ibi quidem alia etiam ratio, quae cunctari nos non sinit quin Ὥροις corrigamus, accedit: nempe quod, ubi apud alios scriptores idem *Duridis* opus citatur, in alterum errorem huic oppositum, sed propius quodammodo ad verum accedentem, quem initio notavimus, inciderunt librarii.

Nam apud Porphyrium in Vita Pythagorae vulgo sic e
scribitur, Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος ἐν δευτέρῳ τῶν Ὡρῶν. Pariter apud Euripidis Scholiasten ad Hecub. vs. 934. citatur Δοῦρις ἐν τῷ ιβ'. τῶν Ὡρῶν, ut quidem in ed. Barnes. itemque in ed. Musgravii scribitur: sed ibidem in Hervagiana editione (quae ad manus nobis est) Scholiorum in VII. Euripidis Traegoedias, Basil. 1504. pag. 94. sic expressum video, ἐν τῷ ιβ'. τῶν ὤρων, quod iam a vero non nisi *spiritu leni* abest, pro *aspero* posito. Sane post ea quae in hanc partem a nobis disputata sunt, non morari nos debebit spero doctissimi VOSSII sententia, qui ex corruptis Athenaei codicibus, cum apud Porphyrium, tum apud Euripidis Scholiasten, Ὅρων, id est, *de Finibus*, scribendum censuerat, lib. I. DE Historic. Graec. cap. 15. pag. 97. Denique, ut ad Athenaeum redeamus: apud eumdem iam tuto & lib. VIII. pag. 361. c. Κρεώφυλος ἐν τοῖς Ἐφεσίων Ὥροις, & XI. 475. b. vel c. Χάρων ὁ Λαμψακηνὸς ἐν τοῖς Ὥροις, non ὅροις, & XII. 520. d. ὁ Λαμψακηνὸς Χάρων ἐν δευτέρῳ Ὥρων, non ὅρων, scribemus; quamvis in his postremis pro vulgata scriptura etiam Suidae auctoritas in Χάρων invocari possit, ubi ὅρους Λαμψακηνῶν *quatuor libris conscripsisse Charon Lampsacenus* traditur. Iam ut ad eum locum, unde digressi sumus, revertar: facile mihi persuadeo, NEANTHIS *Cyziceni* Ὥρους, quos hic nominavit Noster, non *generales* intelligendos esse *Annales*, sed *Annales Cyzicenorum*; pariterque *Theolyti Methymnaei*, (XI. 470. b. conf. VII. 296. a.) sigillatim *Methymnaeorum* fuisse aut certe omnino *Lesbiorum Annales*. En igitur ὡρογράφους complures, quorum prorsus deleta esse videbatur memoria, velut ex inferis resuscitatos!

τὸν μόναυλον συνεχῶς ὀνομάζεις ἐπιχωριάζοντα παρ' ἡμῖν. Vide pag. 174. b. Videtur autem adverbium συνεχῶς non ad verbum ὀνομάζεις, sed ad ἐπιχωριάζοντα, referendum. De *monaulo* conf. Salmas. ad Solin. pag. 83 sq. ubi »Μόναυλος (ait) dicitur *singularis tibia*, ad differentiam »τοῦ ζεύγους, cum *binae* simul inflantur.«

AD CAP. LXXVIII.

Σοφοκλῆς ἐν Θαμύρᾳ. Nil mutant membranae: pari- f
terque p. 183. f. & XIV. 637. a. in eamdem scripturam

f consentiunt. Sed quoniam apud alios auctores, atque etiam apud ipsum Nostrum I. 20. f. non Θαμύρας perhibetur illius Fabulae index, sed Θάμυρις, cuius etiam satis nota persona est; (conf. Brunck in Fragm. Sophocl. p. 14 sq.) videndum ne ex errore librariorum orta sit ista scriptura, & ΘΑΜΥΡΙΔΙ olim fuerit scriptum, idque perperam in ΘΑΜΥΡΑΙ (quod valet Θαμύρᾳ) mutatum. Poterat enim perinde ἐν Θάμυρι dici, ut est apud Polluc. IV. 75. & ἐν Θαμύριδι, ut apud Eustath. ad Odyss. β'. pag. 271, 40. Reperitur tamen eadem scriptura, ἐν Θαμύρᾳ, quae apud Nostrum h. l. vulgata est, etiam apud Scholiasten Sophocl. ad Oedip. Colon. vs. 391. & in brevi nota, quam ex Lexicographo inedito San-Germanensi protulit Brunck in Lexico Sophocleo ad voc. Κάνναβις. Denique & Θάμυρις & Θαμύρας nomen eidem homini fuisse, diserte Suidas adnotavit. Quare nil temere mutandum.

Verba e SOPHOCLE prolata tenui sicuti edita erant: rectius fortasse facturus, si membranarum nostrarum scripturam, quamvis mendosam, in contextu posuissem. Sed eam tamen simul cum edita lectione haud longo ex intervallo oculis subiectam dedimus Lectoris, si quis, quid vel ingenio vel doctrina ad tentandam emendationem valeat, experiri voluerit. Eamdem fere scripturam ex aliis msstis protulit CASAUBONUS, nullam tentans medicinam. »*Sophoclis* e *Thamyra* testimonium, [inquit] ni»hilo emendatius legitur in membranis; quarum haec le»ctio, λύρα μόναυλοί τε, χειμών τε ὡς: & sequente ver»su κωμασάσης. « — *Vers.* 1. πηκτὶς est instrumentum musicum, de quo conf. XIV. 635. b. κροτητὸν non nude *pulsatum* vel *sonorum* intelligendum, sed oppositum τῷ ἀκροτήτῳ, (de qua voce ad pag. 164. f. dictum est) adeoque *harmonice pulsatum*, *bene modulatum*. Quae *vers.* 2 *sq.* leguntur post verba λύρα μόναυλος ἤ τε, ea necdum integritati a se restitui potuisse professus est Valckenar. ad Theocrit. pag. 225. Eademque verba desperata esse pronunciavit Brunck in Sophoclis Fragmentis. Tentavit tamen doctissimus IACOBS in Notis msstis, pro vulgato χειμώνων πλέως, corrigere χαρμονῶν πλέως: (quod utique perquam foret probabile, si modo editae isti scripturae magis conveniret cum veterum codicum scriptura:) tum *vers.* 3. pro ναὸς idem Vir doctus δόνακος

legit: »deinde fuisse debet (inquit) vocabulum ut τέκ- f »νον, φύτευμα, vel simile quid.«

ARAROTIS *verʃ.* 1. Ὁ δ' ἁρπάσας. VALCKENARIO obsecutus sum, ad Euripidis Hippol. pag. 215. monenti, versum initio mutilum sic praeponendis voculis Ὁ δ' compleri debere. TOUPIO quidem (ad Suid. Part. III. p. m. 402.) in hunc modum scribi placuit:

— — — —Ἁρπάσας
μόναυλον εὐθὺς, πῶς δοκεῖς, ἀνήλλετο
κούφως. — — — —

ANAXANDRIDAE verba sic edita erant, tamquam unum a complerent senarium: quae mihi ita, ut a nobis factum, distribuenda visa sunt. »In isto versu e SOPATRI »*Bacchide*, Καὶ τὸν μόναυλον μέλος ἤχησε deest parti»cipium λαβὼν, aut ἀναλαβών: ut in versu praecedente »ex Anaxandride, ἀναλαβὼν μόναυλον &c.« CASAUB.

»Sequitur PROTAGORIDAE locus ex eo libro quem »scripserat *de Spectaculis*, in suburbano Antiochiae Sy»riacae *Daphne* dicto celebrari solitis: [cf. pag. 150. c. »& 183. f.] Παντὸς δὲ ὀργάνου κατάμιτον ἥπται κροτά»λων ὑπὸ φανοῦ πανδόρου, τῷ τε ἡδεῖ μοναύλῳ, τὰς ἡδί»στας ἁρμονίας ἀναμινυρίζει. Mendas esse in prioribus ver»bis multas, nemo est quin fateatur. Nobis sic videtur »esse scribendum: παντὸς δὲ ὀργάνου κατὰ μίτον ἥπται, »καὶ κροτάλων, ἡδυφώνου τε πανδόρου. *Peritiam habet om»nis organi fidibus constantis, & crepitaculorum, & pandori »suaviter canentis.* ἥπται sic accipiendum ut apud Aristo- b »telem saepe, ἥπται φιλοσοφίας, *animum appulit*; & in »Metaphysicis, τοῦτο φανερὸν τοῖς καὶ μετρίως ἡμμένοις, »*vel mediocriter versatis in ea scientia.* ὄργανα κατὰ μίτον, »periphrasis est elegans eorum musicorum instrumento»rum, quae ἐντατὰ vel καθαπτὰ nominantur: aut legen»dum κ α τ α μ ί τ ο υ, quod erit idem atque ἐντατοῦ. »Iam pro ὑπὸ φανοῦ, quod a sententia huius loci est »alienissimum, facimus ἡδυφώνου, quo nihil convenien»tius.« CASAUBONUS. — In *Epit.* totus locus desideratur. Membranae *A.* nihil de scriptura olim edita mutant, nisi quod π α ν δ ο ύ ρ ο υ pro πανδόρου dederunt: recte, quemadmodum & alibi scribitur & pag. 183. f. ubi ipse hic respicitur locus. Fuisse instrumentum Τρίχορδον, id est, *tribus fidibus tensum*, Pollux docet IV. 60. apud quem quoniam quartus casus πανδοῦραν circumflexo accentu

b notatur, rectus casus fuerit ἡ πανδοῦρα, ut apud Hesychium; cum apud Nostrum ὁ πανδούρας, τοῦ πανδούρου statuatur nomen. Confer de eo instrumento Meibom. ad Nicomachi Harmonic. pag. 45. In verbo ἧπται nulla difficultas inest. κατὰ μίτον distinctis vocibus scribi non placet: quamvis enim οἱ μίτοι dicantur *chordae* vel *fides* quibus tensum est musicum instrumentum; tamen dictio ista, ὄργανα κατὰ μίτον, pro *instrumentis quae fidibus tensa* sunt, non videtur analogiae sermonis satis consentanea. *Facere* aliquid, *scribere*, *pertexere* κατὰ μίτον dicunt Graeci; sed notione longe diversa ab ea quae huic loco conveniat. (vide Notas ad Polyb. III. 32, 2.) Itaque, si tenendum esset κατὰ μίτον, ad verbum ἧπται referenda foret haec dictio, tali quodam sensu, *adcurate*, *subtiliter*, *tractavit*. Sed praeferendum utique ὀργάνου καταμίτου: ut ὄργανον κατάμιτον dici intelligatur *instrumentum omne fidibus tensum*, quemadmodum ἑπτάμιτος κιθάρα apud Scholiasten Pindari, Pyth. II. 129. est *cithara septem chordis sonans*. Quod ad ὑπὸ φανοῦ spectat, ex quo ἡδυφώνου Casaubonus fecit, probabilior videtur VILLEBRUNII sententia, ὑποφώνου scribentis; quod de *submisso* quodam & *gravi sono* intelligatur, qui cantantis vocem comitatur: quod non male convenire videtur partim cum natura instrumenti tribus solum chordis tensi, (nonnulli etiam monochordon intelligebant panduram, ut Nicomachus docet Harmonic. I. pag. 8.) partim cum ipsius nominis originatione, ex ὑπὸ & φωνεῖν.

πετάσια δ' ἐπιτεθειμένοι καὶ προσκόπια. »Ele-
»gans locus POSIDONII, de ridicula expeditione Apamen-
»sium contra Larissaeos. Describitur eorum ornatus cum
»in procinctu essent, qui potius comessabundis adolescen-
»tibus conveniat, quam veram pugnam pugnaturis. In
»ea historia sunt haec verba: πεταστὰ δ' ἐπιτεθειμέ-
»νοι καὶ προσώπια, σκιὰν μὲν ποιοῦντα, καταπνεῖ-
»σθαι δ' οὐ κωλύοντα τοὺς τραχήλους. Etsi nihil variant
»codices mssti, tamen scribendum omnino πετάσους,
»nisi cui probetur metaplasmus generis in hac voce.
»πετάσους vel πέτασα ἐπιτεθειμένοι, valet, *petasati*, *pe-*
»*tasos habentes capitibus impositos*. Sic apud Pausaniam,
»ἐπιτεθειμένη γυμναστοῦ σχῆμα. Usitatius est τὸ περικεῖ-
»σθαι in hoc loquendi genere. Προσώπια non aliud
»sunt quam *parvae personae*, vel *faciei tegumenta*, ex tenui

» & subtili materia factae. Has *personas*, ait POSIDONIUS, b » *ita fuisse aptatas, ut faciem quidem inumbrarent, at vento » non obsisterent quo minus cervices afflaret.* « CASAUBONUS. — Ex toto Posidonii testimonio nil aliud, nisi ista verba adposuit Epitomator: Ποσειδώνιος δ' ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος, φωτίγγια φησὶ καὶ μοναύλια, κώμων οὐ πολέμων ὄργανα. Membranae *A.* in πεταστὰ nil mutant. Mihi vero non dubitandum videbatur, esse illam vocem ex πετάσια corruptam, quae esset legitima forma diminutiva: ὁ πέτασος, τὸ πετάσιον. Eamdem emendationem iam a VILLEBRUNIO video occuparam. Mirum vero, quod in προσώπια etiam consentire omnes libros msstos affirmare videatur Casaubonus. Nempe codices Italici, e quibus ille lectiones habebat excerptas, cum exemplo Aldinae editionis fuerant collati: ita nihil ad istam vocem ex illis adnotatum repererat Casaubonus. At προσκόπια habent membr. *A.* nec aliter ed. Ven. Tum demum in ed. Bas. operarum errore προσκώπια expressum: quod Dalecampius pro προσώπια accipiens, *larvas* interpretatus est. Hoc est unicum fundamentum, quo nisus erat Casaubonus, cum fidenter προσώπια legeret, & nihil hoc loco variare codices msstos affirmaret. Ac voluisse quidem ipsum etiam Basileensem editorem ut προσώπια ederetur, intelligo ex eodem exemplo editionis Aldinae, quod *Bedroti* olim fuerat, in quo ille sua manu προσώπια correxit. Ex quo nihil aliud efficitur, nisi fuisse illam duorum doctorum virorum, Bedroti & Dalecampii, coniecturam, Casauboni calculo comprobatam. Cui coniecturae illud quidem praesertim addebat speciem, quod vocabulum προσκόπιον nusquam alibi reperiatur, nec, quaenam eius vis sit, certo queat definiri: sed, quoniam iustà analogià a verbo προσκοπέω, *prospicio*, formatum est nomen, non satis idoneae istae caussae erant, cur ab editore illud abiiceretur & prorsus e memoria hominum eliminaretur. Potuerat aliquod *galeae* genus, aut nescio quod aliud capitis tegumentum eo nomine designari. Habent quidem Gallo-franci nomen Graeco isti fere respondens, *visière*, quo anteriorem galeae partem insigniunt. At, quum tamen certi nihil haberem, in latina versione scripturam a Casaubono vulgatam defensamque tenui: quamvis, ut dicam quod sentio, non satis videam, cui usui eis, qui *petaso* fuissent *inumbrati*, fuerit etiam *persona* fa-

b ciei imposita ad arcendum solis ardorem. Taceo, quod diminutivum vocabuli *πρόσωπον*, *προσωπεῖον* formari soleat, non *προσώπιον*.

ὄνους ἐφελκόμενοι γέμοντας οἴνου καὶ βρωμάτων παντοδαπῶν. » Non nescio, *γέμειν* recte posse verti aliquando, » *esse onustum*: sed tunc cum onus recipitur intus, & fit » *πλήρωμα τοῦ βαστάζοντος*. Sic *navis γέμειν* dicitur, » *onusta esse*: plena videlicet *γόμου*. *Asinos γέμοντας οἴνου* » nove dixit Posidonius, pro *onustis vino*. Scribebam *ὄνους* » *ἐφελκ. καὶ γέμοντας ἀσκοὺς οἴνου*. Sed etiam alii aucto- » res ea voce ita utuntur improprie. « CASAUB. — Ego vero valde dubito, an ullus Graecus scriptor *asinum*, aut aliud iumentum, dixerit *γέμοντα οἴνου*, pro *σεσαγμένον* aut *πεφορτισμένον*. At est *ὄνος* etiam *vasis* nomen, sigillatim *vinarii*, apud Aristoph. Vesp. 614. (616. ed. Br.) ubi vide Schol. Parique notione *asellum* Latine Petronius dixit, cap. 31. De quo monuit Salmasius ad Tertull. de Pallio, pag. 438. neque praetermiserat illum graeci vocabuli usum H. Stephanus, Thesaur. T. II. col. 1339. c. Potuerat autem idem vas etiam *cibis condendis* inservire. Fuisse amphorae genus utrimque ansatae, statuit Burmannus ad Petron. pag. 123 sq. A forma, asini fere similitudinem referente, nomen invenisse coniectaverat Graecus Comici enarrator. VILLEBRUNIUS verba *τοὺς τραχήλους* a superioribus divellit, & in *τοῖς τραχήλοις* mutata, ad sequentia verba refert: quod specie non caret; at non ita, si cum ipso *ὄνους* pro *asinis* iumentis accipias, sed si intelligas, *istos homines vasa, quae vinum & carnes continerent*, e collis suspensa *secum circumtulisse*.

c *τιτύρινόν φησι καλεῖσθαι τὸν μόναυλον.* » *Monaulum* di- » ctum esse etiam *τιτύρινον*, ex AMERIA Athenaeus, ex » Athenaeo probat Eustathius. Minus recte apud Hesy- » chium hodie, Τιτυρῖνος. « CASAUB. — Quae ex Athenaeo Eustathius huc spectantia habet ad Il. *σ'*. pag. 1214, 17. ea ex loco paulo inferiore pag. 182. d. ducta sunt, qui locus cum hoc conferendus. *Ibid.* *Ἴδε ἀπέχεις - - τὸν τῆς φώτιγγος μνημονεύοντα.* Scilicet, *idoneum se auctorem adlaturum*, promiserat p. 175. f.

Ὅτι δὲ ὁ μόναυλος ἦν ὁ νῦν καλούμενος καλαμαύλης, σαφῶς παρίστησιν Ἡδύλος. » Ut probet Athenaeus, *mo-* » *naulum* non aliud fuisse organon musicum ab eo quod » *καλαμαύλην* vocabant, Hedyli affert epigramma. « CA-

SAUB. — At, ὁ μόναυλος hic non intelligendum *organon musicum*, ut ait Casaub. sed *tibicen illâ tibiâ canens:* quod perspecte etiam H. STEPHANUS Thes. I. 621. c. monuit, ubi Eustathii verba citavit, ex hoc loco & ex his quae proxime post Hedyli epigramma adiecit Noster ducta. Perspicua res est, cum μόναυλον dicat eumdem esse, qui nunc καλαμαύλης vocatur: καλαμαύλης autem, vel καλαμαυλήτης, *tibicinem* denotat, non *instrumentum*. Et in ipso statim epigrammatis initio habes ὁ μόναυλος - - αὐλητής. Si de instrumento velles hoc loco accipere, oportebat dein sic scriptum ὁ νῦν καλούμενος καλάμαυλος. At nil mutatu opus est: & de instrumento ne in usu quidem videtur fuisse nomen καλάμαυλος, quod nusquam reperitur; nam instrumentum, quo canit ὁ καλαμαύλης, κάλαμος vocatur, ut mox lit. d. aut ὁ καλάμινος αὐλὸς, ut pag. 182. c. d. Sed & illud in aprico est, nihil interesse inter vocabulum καλαμαύλης, & καλαμαυλήτης, quo usus est Hedylus in epigrammate. c

Τοῦτο Θέων ὁ μόναυλος &c. » HEDYLI *Epigramma*, non » invenustum, sed multis mendarum portentis factum in» forme, adscribemus hoc loco; si quam forte illius ma» lis medicinam queamus excogitare. «

> Τοῦτο Θέων ὁ μόναυλος ὑπ' ἠρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ
> αὐλητὴς, μίμῳ κ'ἢν θυμέλῃσι χάρις,
> τυφλὸς ὑπαὶ γήρως εἶχε, καὶ Σκίρπαλον υἱὸν, d
> νήπιόν τ' ἐκάλει· Σκίρπαλον εὐπαλάμου
> ἀείδειν αὐτοῦ τὰ γενέθλια· τοῦτο γὰρ εἶχε
> πᾶν μαρπᾶν * ἥδυμα σημανέων.
> ηὔλει δὲ γλαύκης μεμεθυσμένα παίγνια Μουσέων
> νὴ τὸν ἐν ἀκρήτοις Βάτταλον ἡδυπότην.
> ἢ καὶ Κώταλον, ἢ καὶ Πάγκαλον. ἀλλὰ Θέωνα
> τὸν καταμαυλήτην εἴπατε, Χαῖρε Θέων.

» Theonem μόναυλον appellat, qui μοναύλῳ sciret cane» re: metri lex vetabat dicere μοναύλης, ut τυμβαύλης; » vel μοναυλήτης, ut in ultimo versu καλαμαυλήτης. Ex » primi & ultimi versus comparatione intelligitur, *monau» lum* & *calamaulum* idem esse, quod erat probandum. » *Tertium* ita scribo:

> » τυφλὸς ὑπαὶ γήρως· εἶχεν τὸν Σκίρπαλος υἱόν:

» *quem habuit filium Scirpalus*, id est, *Scirpali filius*. Dein» de lego:

> » νηπίαχόν τ' ἐκάλει Σκίρπαλος Εὐπάλαμον,

d παίδων αὐτοῦ τὰ γενέθλια.

» *Hunc recens natum Scirpalus appellavit Eupalamum, cum » eius natales celebraret.* Εὐπαλάμους Graeci vocant ho» mines *manu solertes.* Poëta ait, Scirpalum nomen hoc » filio suo imposuisse, animo praesagientem futuram il» lius τῆς αὐλητικῆς peritiam. Tibicinum & eorum om» nium qui tractant organa ἐντατὰ καὶ ψηλαφητὰ, erudi» tos digitos esse oportet. Sic paulo post [pag. 183. d.] » ait Athenaeus, Epigonum fuisse μουσικώτατον κατὰ τὴν » χεῖρα. Ex his constare arbitror, scribendum esse in se» quentibus:

— — » τοῦτο γὰρ εἶπε
» τοὔνομα, τᾶν μολπᾶν ἥδυμα σημαίνων.

» Duriuscule dictum, pro, τὸ τᾶν μολπᾶν ἥδυσμα ση» μαίνων: *ut significaret dulcedinem cantilenarum illius.* ἥδυ» μα, pro ἥδυσμα: ut θαυματὰ ἔργα apud Poëtam pro » θαυμαστὰ, & alia id genus, de quibus alibi diximus. » Postea ait, nomen *Eupalami* omen habuisse, & evasisse » illum tibicinem suavissimum. Lego:

» Ηὔλει δὲ γλεύκους μεμεθυσμένα παίγνια Μουσέων.

» *Ille igitur tibia canebat musto ebria ludicra Musarum.* Aut » omnia me fallunt, aut verissime ita emendamus. Nam » γλαύκης ineptum est multis modis: nostrum γλεύκους » plane confirmat vox μεμεθυσμένα. *Battalus*, *Cotalus*, & » *Pancalus*, nomina sunt sodalium Theonis, sive Eupala» mi, qui soliti dies condere cum illo potantes: meri» to igitur poëta illos testes ciet dulcium Theonis mo» dulationum. « CASAUBONUS. — Lubens cum Casaubono totum Epigramma tale adscripsi, quale vulgo apud Athenaeum legitur; quo facilius per se ipse iudicare posset eruditus lector, cum quaenam essent verba quae emendatione egere ipsi viderentur, tum quae prae caeteris commodissimae videri debeant ex magno numero coniecturarum a viris doctis propositarum. Nil differt autem scriptura editionum Ven. & Bas. ab ea quam in sua editione tenuit Casaubonus, nisi quod in ed. Ven. & Bas. *vers.* 1. pro μίμῳ χὴν sic scribitur μίμω χην, tum *vers. penult.* πάκαλον, pro πάγκαλον. Epitomator totum omisit Epigramma. Parum autem, & rectius ut dicam, nihil praesidii hic offerebant vetustae membr. *A.* in quibus editorum librorum errores aliis etiam monstris aucti sunt: unde constat, iam a primo editore aut a iunioribus libra-

riis nonnulla correcta esse. Nam *vers.* 1. deest in membranis primum verbum Τοῦτο: tum *ibid.* pro ὑπ' ἠρίον ὁ, sic scribitur ὑπηριονον ὁ. Eaedem *vers.* 2. pro μίμῳ κὴν vel κὴν habent μιμουμένην: *vers.* 4. pro νήπιον τ' ἐκάλει, νηπίοντε καλεῖ: *vers.* 5. εἶχεν, pro εἶχε: *vers.* 6. ἥδυσμα, pro ἥδυμα: *vers.* 8. ἄκρης τοις, pro ἀκρήτοις; & ἡδυπότην, pro suo more, pro ἡδυπότην. In πάκαλον vero *vers.* 9. in πᾶν μαρπᾶν *vers.* 6. & in aliis id genus, nihil mutat. Quale in ed. Ven. expressum erat hoc Epigramma, tale repetiit H. Stephanus in Adpendice Anthologiae pag. 521. nihil mutans, nisi quod *vs.* 2. μίμῳ κὴν scripsit; & *vs.* 8. καὶ τὸν, pro νὴ τόν. Dein Brunckius suis Analectis ita illud inseruit T. I. pag. 484. ut verbotenus TOUPIUM sequeretur, qui a se emendatum dederat in Epist. Crit. p. m. 20 sq. nonnullas quidem Casauboni tenens emendationes, sed alia multa suo arbitratu mutans, speciosa magis ratione, quam vera; ut cum Schneidero recte iudicavit IACOBS, cuius utique consulendae ad hoc Epigramma Animadversiones, Vol. I. Part. II. pag. 339 sqq. Superest ut earumdem emendationum, quae a nobis adoptatae sunt, paucis rationem reddamus. *Primum versum* recte iam a primo Editore constitutum iudicavi. *Vers.* 2. μίμων probavi, a TOUPIO propositum; qui *μίμων χάριν mimorum florem* interpretatus est. Potuerat tamen etiam cum Casaubono μίμῳ teneri; μίμον non personam, sed *actionem mimicam* intelligendo: quasi dixisset καὶ ἐν μίμῳ, καὶ ἐν Θυμέλῃσι. *Vers.* 3. In vulgata scriptura εἶχε καὶ acute mihi observasse IACOBS visus erat, aliud quid latere: probavique οἴχωκε, quod timidiuscule quidem ille proposuerat. Quo recepto, simul ibidem, cum eodem docto Viro, Σκιρπάλου υἱὸς fuit corrigendum. Et ille quidem sic proposuerat scribendum:

— μίμων κὴν Θυμέλῃσι χάρις,
(τυφλὸς ὑπαὶ γήρως ᾤχωκε) Σκιρπάλου υἱός.

Nobis vero visum erat, necesse non esse ut ista verba in parenthesi posita intelligerentur, negligi autem posse augmentum in verbo οἴχωκε. *Vers.* 4 & 5. Casauboni tenui emendationes. Ad verba vero, τοῦτο γὰρ εἶπε, commode subintelligi posse τοὔνομα, nec opus esse ut *vers.* 6. diserte cum Casaub. adiiciatur id nomen, opportune ex Eurip. Phoen. 12. docuit IACOBS: qui tamen,

d quoniam eodem verſ. 6. vocem ἥδυμα habuit ſuſpectam, ſic corrigere tentavit:

— τοῦτο δ' ἔθηκε
τὰν παλάμων ἀρετὰν τοὔνομα σημαίνων.

Puto παλαμᾶν ſcribere voluerat Vir doctus, non παλάμων. Tenui ibi equidem, quamquam incertus, vocem ἥδυσμα, quam ſic ſcriptam dedere membranae: ubi literarum σμ concurſus, tamquam debilis poſitio, quam dicunt, non impedierit fortaſſe, quo minus corripiatur ſyllaba; quod quidem negari ſcio ab Hephaeſtione in Enchirid. pag. 5. Initio eiusdem *verſ.* 6. quidquid pro corruptis vocibus πᾶν μαρπᾶν ſubſtituas, vereor ne incerta ſemper manſura ſit coniectura. Equidem πᾶσαν τᾶν ἀρετᾶν tentavi. Nec vero ſane diſplicet Caſauboni μολπᾶν. Quod ſi in ἥδυσμα aliud quid quaerere volueris, (quod tamen non videtur neceſſarium) poſſis ſuſpicari,

πᾶσαν τὰν ἀρετὰν αἴσιμα σημαίνων.

Id eſt, *omnem virtutem auſpicato* (vel, *qua ut ille excelleret, erat in fatis*) *ſignificans.* Omnium minime placet Toupii inventum, in quo quidem maxime ille exſultavit. Nempe is verſum hunc cum tribus praecedentibus ſic ſcriptos voluerat:

Τυφλὸς ὑπαὶ γήρως. εἶχεν καὶ Σκίρπαλος υἱὸν,
νήπιον οὐκ αὐλεῖν Σκίρπαλον, εὐπάλαμον
ἀείδειν αὐτοῦ τὰ γενέθλια. τοῦτο γὰρ εἶχε,
τοῦτο πανημέριον ἡδὺ μάσημα νέων.

Verſu 7. Quamvis ſpecioſa fuiſſet Caſauboni emendatio, tamen tenendam eſſe librorum ſcripturam Γλαύκης, docuit Iacobs ex Theocr. IV. 31. & ibi Schol. itemque Plutarch. de Pythiae Orac. T. II. Opp. p. 397. a. Nempe *Glauca* celeberrima olim cithariſtria. *Verſ.* 8. Pro mendoſo νὴ τὸν, (pro quo καὶ τὸν ediderat Stephanus) recte ἢ τὸν ſcripſit Toup: nempe litera, in quam deſinit vox praecedens, voculae etiam ſequenti adhaeſerat. Vocem ἀκρήτοις idem in ἀκρήβοις (i. e. *adoleſcentibus*) mutavit: quod non videtur fuiſſe neceſſe. *Battalum*, *Cotalum*, *Pancalum*, quos *ſodales Theonis* Casaubonus ſtatuerat, Iacobs coniectavit fuiſſe ex *tibicinum*, *citharoedorum* & *poëtarum* numero; de *Battalo* etiam provocans ad Lucian. adv. Indoct. c. 23. Quae interpretatio haud dubie multo probabilior alterâ: at putem tamen equidem, intelligenda hic nomina iſta potius ut *titulos*

cantilenarum, quibus canendis tibicen Theon prae caeteris excelluisset.

Ὥσπερ οὖν τοὺς τῷ (vitiose οὖν οὐκ τῷ ed. Cas. 2.
& 3.) καλάμῳ αὐλοῦντας, καλαμαύλας λέγουσι νῦν· οὕ- e
τως καὶ ῥαπαύλας, – – – τοὺς τῇ καλάμῃ αὐλοῦντας. »Scripta lectio, ῥαππαύλας. [Sic noster cod. uter» que.] Eustathius [ad Od. σ'. pag. 1214, 18.] ῥαπταύ» λας: melius: est enim pro ῥαπαταύλης. Quare etiam » sequentia in Athenaeo corrigenda, τοὺς τῇ ῥαπάτῃ » αὐλοῦντας: vel certe, τῇ ῥαπάτῃ καλάμῃ αὐλοῦντας. » Hesychius: Ῥαπάτην, καλάμην· καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ αὐ» λοῦντας, ῥαπαύλους. Scribe ῥαπταύλους, vel ῥαπαταύ» λους.« Casaub. — Non ita subtiliter, ut Athenaeus fecit, ista vocabula distinguit Epitomator: qui omnia inde ab illis verbis, supra ante Hedyli epigramma positis, ὅτι δὲ ὁ μόναυλος & quae sequuntur, in haec brevia contraxit: Ἦν δὲ ὁ μόναυλος ὁ νῦν καλούμενος καλαμαύλης, ὁ καὶ ῥαππαύλης. Inde sua hausit Eustathius l. c. qui tamen videtur in suo codice Epitomae ῥαπταύλης reperisse. Si deinde vera est apud Nostrum vulgata scriptura τοὺς τῇ καλάμῃ αὐλοῦντας, intelligendum fuerit, usu fuisse pervulgatum, & omnibus notum fuisse, τὴν καλάμην (i. e. *stipulam*) alio nomine etiam ῥαπάτην aut aliquo tali nomine adpellari. At, si adeo pervulgatum fuisset hoc nomen, non videntur glossographi illud in glossariis suis fuisse interpretaturi. Est tamen, ni fallor, etiam apud recentiores Graecos tale aliquod nomen in usu: adnotavit certe Du Cange in Glossario, ex Crusii Turco-Graecia, vocabulum ῥάπη, *paleam* significans; quod nescio an huc spectet. Caeterum *stipulam* pro *fistula pastoritia* etiam Virgilius dixit Eclog. III. 27.

AD CAP. LXXIX.

τὰ παρὰ τὰς κρούσεις ἁμαρτήματα. Ferendum atque adeo probum videri poterat περὶ τὰς κρ. At nonnisi ex operarum errore ortum hoc erat, scripturae compendium quod erat in ed. Ven. perperam interpretantium. παρὰ cum ed. Ven. tuentur mss. *A.* & *Ep.* Est autem παρὰ τὰς κρούσεις, *inter pulsandum*, *in pulsando*.

οὐ μόνον τοὺς παρθενίους καλουμένους &c. Eadem *tibia*- f
rum genera recensentur infra lib. XIV. pag. 634. f. Eadem-

f que commemorat Pollux IV. 81. atque etiam nomina interpretatur. τῶν παρθενίων αὐλῶν, & τῶν ὑπερτελείων, mentionem etiam fecit Aristoxenus, Harmonicor. lib. I. pag. 20. ubi conf. Meibomii Notas p. 90. *Ibid.* τοὺς γὰρ ἐλύμους αὐλοὺς &c. » *Tibias* ἐλύμους apud Sophoclem in» terpretatur Athenaeus, *Phrygias*: alii longe aliter acce» perunt, ut docebit te, si operae est scire, Hesychius. « CASAUB. — Cum Athenaeo consentit Pollux, IV. 74. Ἔλυμος, inquit, τὴν μὲν ὕλην, πύξινος· τὸ δ' εὕρημα, Φρυγῶν.

Ἔτι τε μεσοκόπους. Cum μουσοκόπους esset in editt. omnibus, monuit CASAUBONUS: » Breviator scribit με» σοκόπους: quam esse rectam scripturam non dubito. » Hesychius: Μεσόκοποι αὐλοὶ, οἱ ὑποδεέστεροι τῶν τελείων, » μέσοι. « — Veram scripturam praeter ms. *Ep.* tuentur etiam nostrae membr. *A.* Apud Hesych. μεσοκόποι penacute editur, quod minus rectum videtur: apud Pollucem IV. 77. pariter quidem μεσοκόποι editur, sed in msstis est μεσόκοποι. In Xenarchi versu apud Nostrum XIII. 569. b. μεσόκοπον μείρακα interpretantur *media aetate puellam.*

a 'Ιόβας δὲ τούτους &c. Intellige φησί: quod verbum frequentissime a Grammaticis praesertim solet praetermitti. *Ibid.* ὀνομάζεσθαι δὲ καὶ σκυταλίας. Suo more fecit librarius noster cum σκυταλείας scriberet: sic tamen & apud Polluc. IV. 82. ex uno cod. ms. σκυταλεία affertur, ubi alii σκυταλία tenent. Hesychius pluraliter σκυτάλια habet, quod αὐλίδια interpretatur, i. e. *tibiolas* vel *parvas tibias*: pariterque, quod ad rem spectat, τὴν σκυταλίαν Pollux μικροῦ αὐλίσκου nomen esse tradit; quae videri poterant repugnare ei quod Athenaeus tradit, nomen habere has tibias κατ' ἐμφέρειαν τοῦ πάχους, i. e. *a crassitie, quâ similes sunt scytalis*; nisi admodum tenuem statuas scytalam. Nihil horum habet Epitoma.

Τίς σ' ἐρασμίη τρέψασα θυμὸν ἐσέβη &c. » ANA» CREONTIS *testimonium de hemiopis tibiis*, in omnibus ho» die exemplaribus valde corruptum. Ait Athenaeus: πε» ρὶ ὧν φησιν 'Ανακρέων· Τίς ἐρασμίην θρέψας θυμὸν ἐσέ» βην τέρεν' ὡς ἡμίοπον ὑπ' αὐλὸν ὀρχεῖσθαι. Tentarunt » multi doctissimi viri horum verborum emendationem: » quorum sententias non referemus; sed, quid nobis vi» deatur, paucis aperiemus. Lego, Τίς ἐρασμίη σ' ὦ θέ» ρα.ψ θυμὸν ἐσέβη, τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι;

» Videtur poëta Artemonem compellare, olim *servum*, a
» postea luxus & mollitiei perfectum exemplum: quod
» ex alio eiusdem Anacreontis cantico scimus, libro XII.
» [pag. 533 sq.] magna ex parte descripto. In eum, aut
» alium similis conditionis, similiumque morum, invehens
» poëta, *Quae*, inquit, *libido*, *o serve*, *te invasit*, *saltandi*
» *ad teneras hemiopas?* Postrema sane illa, τερένων ἡμιόπων
» ὑπ' αὐλῶν, non aliter concipienda esse, liquido constat
» ex ipso Athenaeo, scribente aliquanto infra, [p. 182.
» c.] διὸ καὶ τέρενας αὐτοὺς (τοὺς ἡμιόπους) κέκληκεν ὁ
» 'Ανακρέων. Non igitur est quod vereamur omnibus mem-
» branis fidem hic abrogare: sunt enim vitiatae omnes. «
CASAUBONUS. —— Casaubonianum θέραψ cum reliquis emendationibus adoptavit BARNES in Anacreontis Fragm. pag. 303. num. 155. sed vocabulum ἐρασμίη pro adiectivo accipiens, post θέραψ substantivum μανίη inserere conatus est, sic scribens:

Τίς ἐρασμίη σ', ὦ θέραψ,
μανίη θυμὸν εἰσέβη,
τερένων ἡμιόπων
ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖσθαι.

Eamdem Casauboni emendationem probans IACOBS, (Animadv. in Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 97.) reliqua sic scribenda censuit: Τίς ἔρως φίλον, ὦ θέραψ, θυμὸν ἐσέβη &c. PAUWIO sic placuit: Τίς, ἐρασμίη, τέρψις θυμὸν ἐσέβη. Equidem cum Casaubono vocab. ἐρασμίη, quamquam nulla alia auctoritate probatum, pro substantivo accepi: sed quum *servus* hoc loco minus placeret, τρέψασα praetuli, a VILLEBRUNIO propositum. In quo non id quidem me movit, quod in codice suo *A.* (qui nobis cod. *B.* est, ab Hermolao Barbaro scriptus) τρέψας legi, non θρέψας, ille confirmat: nam vulgatum θρέψας vetustae nostrae tenent membranae. Sed quum id ipsum θρέψας defendi nullo modo posse videretur, commodissimam iudicavi eam quam dixi emendandi rationem. τρέπειν νόον est, *mutare animum*, *& ad aliud impellere*, quod aliàs προτρέπειν Graece sonat. Caeterum Villebrunius vocem ἐρασμίη de *amasia* accepit: *Quelle fille charmante a pû s'emparer de ton coeur?* Sed, ut dicam quod sentio, in minutis adeo laciniis veterum scriptorum, misere per librarios alteratis, vereor ne vana plerumque sit omnis emendandi opera. Cuique sua inventa placent: veritatem

praestare nemo potest. Quare consultius fortasse GAILIUS fecit, in nitida sua Anacreontis editione fragmentum hoc quale vulgo apud Athenaeum legitur adponens, (num. XXXV.) virorum doctorum coniecturas in Adnotationibus referre contentus. In posteriore fragmenti parte, illud mirum videri poterat, quod ὑπ' αὐλὸν ediderit Casaub. eamdemque scripturam, tamquam consentientibus libris vulgatam, repetierit in Animadversionibus; cum tamen ὑπ' αὐλῶν, ut ipse corrigi iussit, sic plane legeretur in ed. Ven. & Bas. itemque in ms. *A*. Denique vero videndum, quid sit quod ὀρχεῖται, non ὀρχεῖσθαι, habeant eaedem vetustae nostrae membranae.

p. 182 c Αἰσχύλος γ' οὖν κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίονι φησί· Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα &c. In omnibus Athenaei editionibus, post ista verba, ἐλάσσονες τῶν τελείων, sic pergitur: Αἰσχύλος γ' οὖν κατὰ μέτρα σπουδάζοντας εἰσήγαγε. Ξενοφῶν δὲ καί τινας ἰδιώτας συνέμιξεν. πολλῷ τοίνυν κάλλιον Ὅμηρος ἐποίησε, &c. Inde postquam per aliquot paginas complura de *Conviviis apud Homerum* dicta sunt, denique pag. 182. b. c. ad *Tibias*, de quibus adhuc agebatur, sic redit oratio: Κατὰ μεταφορὰν Ἰξίων φησὶ, Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα, ταχέως ὁ μέγας καταπίνει. Εἰσὶ δ' οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς καλουμ. - - - διὸ καὶ τέρενας αὐτοὺς κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων &c. Ubi cuique ad id, de quo agebatur, vel mediocriter advertenti animum duae res in aprico esse debebant: primum, minime cohaerere illam disputationem, quae vulgo h. l. sequebatur, cum eo argumento quod hoc ipso loco auctor tractaverat: alterum, arcte cohaerere ista, quae pag. 182. b. c. & deinde leguntur, cum his ipsis rebus verbisque, in quibus nunc pag. 176. & p. 177. a. versabatur disputatio. Idque ipsum, quod dico, perspecte vidit CASAUBONUS, & de istis *turbis ex transpositione foliorum nonnullorum ortis* monuit his verbis: »De *hemiopis* »*tibiis* loquens Athenaeus, necdum absoluto eo sermo»ne, repente quasi oestro quodam percitus, alio transi»lit. Plane enim παρὰ προσδοκίαν quod aiunt, lectorem »in diversa rapit auctor, ἀσύγκλωστα συγκλώθων πράγ»ματα, ut ait Plato; &, quae nihil omnino commune »habeant, coniungens. Quid enim commune est dispu»tationi de peregrinis & antiquis instrumentis musicae, »cum enarratione *Homericorum conviviorum?* Fatebor hoc

» loco errorem meum: nam qui rationem nullam exco- c
» gitare possem, cur res adeo disiunctae *εἰς μίαν μύκονον,*
» *τὰ τοῦ λόγου*, essent congestae; scriptorem eruditissimum
» saepius apud me *ἀταξίας* & supinae cuiusdam negli-
» gentiae reum egi, eoque nomine poenas ab illo exegi.
» *Ἀλλ᾽ οὐκ ἦν ἔτυμος ὁ λόγος* dicebat olim Stesichorus,
» recantans opprobria quae in Helenam temere effude-
» rat. Nobis quoque idem necessario faciendum. Nul-
» lum enim hic negligentiae exemplum ab auctore editum
» est: sed magna potius facta illi iniuria ab iis qui hoc
» opus transscripserunt. Nescio enim quo casu factum sit,
» ut ex libro sequente transferrentur aliquot pagellae in
» locum hunc, & in medium sermonem de tibiis hemio-
» pis. Nam dubitari non potest, quin coniungi debeant
» quae de illis tibiis hic dicuntur, cum iis quae interval-
» lo satis magno deinceps de iisdem observantur. Ana-
» creontis verbis quae superiore capite [nempe Animad-
» versionum capite XXIV. ex distributione Casauboni]
» emendabamus, subiiciuntur ista, pag. 177. in editione
» recente: *εἰσὶν δ᾽ οἱ αὐλοὶ οὗτοι ἐλάσσονες τῶν τελείων.*
» Quae deinde sequuntur usque ad ista, *Κατὰ μεταφορὰν*
» *Ἰξίων φησὶ, Τὸν ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα*, &c. quae
» habentur pag. 182. omnia aliena sunt ab hoc loco, per-
» tinentque alio, ut facile quivis intelligat admonitus a
» nobis. Vide libri sequentis caput primum. Iis igitur in
» suum locum reiectis, coniungamus quae malo exem-
» plo divulsa ab aliquot retro seculis fuere. Quare ita
» continuemus integram Athenaei de *hemiopis tibiis* obser-
» vationem: *Οἴδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους,*
» *περὶ ὧν φησιν Ἀνακρέων, Τίς -- ὀρχεῖσθαι; Εἰσὶ δ᾽ οἱ*
» *αὐτοὶ οὗτοι ἐλάσσονες τῶν τελείων. Κατὰ μεταφορὰν δ᾽*
» *Ἰξίων φησί· Τὸν δ᾽ ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα, & caetera,*
» ad libri finem usque. [Id est:] *Notas habemus & hemio-*
» *pas tibias; de quibus Anacreon*, Quae, *inquit*, libido, o
» serve, te invasit saltandi ad teneras hemiopas tibias?
» *Hae tibiae minores sunt iis quas perfectas vocant. Per trans-*
» *lationem dixit Ixion*, hemiopon & minorem cito magnus
» devorat. *Sunt autem istae tibiae eaedem cum iis quas pueri-*
» *les vocant; quibus cum in commissionibus non esset locus, ute-*
» *bantur ad convivia. Ideo* teneras *dixit illas Anacreon.* Non
» poterant Platonica illa humani corporis *ἡμίτομα* aptius
» copulari atque arctius, quam ista inter se cohaerent.

c » Versus Ixionis de piscibus intelligi debet. ἡμίοπος ἰχθύς: ut si latine dicas *gingrinam apuam*, pro parva; quia gingrinae tibiae erant breves. Pisces minutos praedam & escam esse magnorum, certum est. - - Sed quisnam iste IXION poëta? Nam *Demetrium Ixionem Grammaticum* ex Diogene Laërtio & Athenaeo satis habemus notum: *Ixionem poëtam* neque Athenaeus alibi, neque alius quisquam, opinor, commemorat e veteribus scriptoribus. Suspicor scribendum esse, Ἴων φησὶ, non Ἰξίων. *Ion Chius*, inter antiquissimos & celeberrimos poëtas, notus omnibus. Tentari etiam potest, nec absurde, scripsisse Athenaeum: Κατὰ μεταφορὰν δ' Ἰξίων φησὶν . . . . Τὸν δ' ἡμ. In lacuna haec aut similia desunt, εἰρηκέναι Ἴωνα τὸν Χῖον. Atque haec de *hemiopis* Athenaeus, & nos cum illo. Cum istis pulcherrime cohaerent quae sequuntur deinceps ad finem huius libri. Pergit enim auctor varia tibiarum genera recensere, de quibus dictum hactenus non est. Nimis certum, haec ita continuanda esse: clara enim & aperta est series disputationis. Hunc tamen errorem tantum neque interpretes odorati sunt, neque eruditus ille Grammaticus, qui ante tot secula Epitomen horum librorum contexuit: sequitur enim κατὰ πόδας ordinem qui in libris editis. « — Haec CASAUBONUS: quae, quod ad disputationem spectat alieno prorsus loco insertam, qua continens sermo, super argumento longe diverso institutus, subito ac plane absurde medius dirimebatur, ita manifesta sunt, ut nec verbo ullo eius rei demonstrandae caussa adiecto sit opus, nec diutius ferri istae turbae ab Athenaei Editore debuerint; cum praesertim eidem disputationi, quae importune hoc loco inserta erat, vera sua sedes certissimâ ratione libro V. pag. 187. b. adsignari potuerit. Nec vero erat cur magnopere miraretur Casaubonus, quo tandem casu ortae illae turbae essent: quarum caussa in promtu esse videtur, quod in vetusto aliquo codice folia nonnulla, quum vinculis suis soluta essent, temere alieno loco posita fuerint: quod hodieque nonnumquam usu venire videmus, ubi imprudens librorum compactor opus deproperat. Inde in pluribus veterum auctorum codicibus manuscriptis, atque etiam editionibus, similium transpositionum exempla prostant: veluti illud in Appiani Historia Belli Mithridatici, de quo in Adnot.

ad illum ſcriptorem pag. 588 ſq. diximus; aut iſtud in c Epicteti Diſſertationibus, de quo conſuli poſſunt Uptoni & noſtra notata ad Epict. Diſſ. III. 26, 33. Illud utique merito mireris, cum adeo manifeſta hoc loco res eſſet, tamen nemini ante Caſaubonum, nec editori, nec interpreti, nec librario fuiſſe animadverſam. Eſt autem (de quo iam ex parte ipſe etiam Caſaubonus monuit) pervetuſta haec labes, ut quae ex eo codice manarit, qui fuerat fons communis e quo vetuſtiſſimae noſtrae membranae *A.* & ille liber propagatus eſt, quo Epitomator uſus erat. Nam in membranis noſtris eaedem turbae obtinent, quae iuniores codices occuparunt: & Epitomator poſt illa verba, *καὶ τοὺς διβάπους καὶ μεσοκόπους καὶ ὑποτρήτους*, quae ex p. 176 extr. ducta ſunt, praetermiſſis interiectis ſic pergit: *Ὅτι ἐδίδαξεν Ὅμηρος σῦς οὐ δεῖ καλεῖν* &c. quae vulgo hic paullo poſt ſequebantur pag. 177. b. c. quae nunc ſuo loco (Libro quinto ad pag. 187.) lectores noſtri reperient.

Orationis filum, quod adeo importune abruptum erat, commodiſſime a ſe connexum gratulatus ſibi erat Caſaubonus. Nempe praeſtitit Vir doctus, codicibus msstis deſtitutus, quod praeſtare potuerat; quippe qui neſciret, callide iuniorem aliquem librarium, e cuius exemplo editio Veneta ducta eſt, ſive ipſum Venetum editorem, conatum eſſe diſſimulare incruſtareque, quoad poſſet, duplex illud vulnus, quo oratio ita violenter diremta non potuerat non utrâque ex parte adfligi. Scilicet cum in vetuſtis noſtris membranis, e quibus derivati ſunt alii omnes quotquot hodie ſuperſunt Athenaei codices, ſic eſſet ſcriptum, *Αἰσχύλος γ' οὖν κατα μετα σπουδάζοντας εἰσήγαγε Ξενοφῶν δὲ* &c. homo ille, quo aliqualem ſenſum extunderet, ſic poſuit, *Αἰσχύλος γ' οὖν κατὰ μέτρα σπουδάζοντας εἰσήγαγε.* quam ſcripturam editiones omnes tenuere. Deinde pag. 182. cum membranae ſic darent, *κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίωνι φησὶ*, ille *κατὰ μεταφορὰν Ἰξίων φησὶ* ſcripſit. Quibus callidis inventis prorſus obſcurata & obliterata vetus veraque ſcriptura eſt; quae qualis fuerit, ex membranis noſtris perſpicue adparet. Nempe in illo vetuſtiore codice, e quo manarunt illae turbae, folium verſum, quae erat pagina poſtrema quaternionis, deſierat in haec verba, *εἰσὶν δ' οἱ αὐλοὶ οὗτοι ἐλάσσονες τῶν τελείων. Αἰσχύλος γ' οὖν.* — Inferne vero

c in eadem pagina, custodis loco (quem vocamus) adposita haec erant verba *κατὰ μετα*, quae referebantur ad ista, *κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίωνι φησὶ* &c. a quibus incipiebat prima pagina novi quaternionis, qui proxime sequi debebat. Iam inter duo ista folia insertus erat alienus quaternio ex libro V. huc translatus, (quaternionem suspicor fuisse, non octo foliorum, sed quatuor foliorum in forma quadrata, quot folia dedisset quaeque membrana in illam formam plicata;) qui quaternio ab his verbis incipiebat, *σπουδάζοντας εἰσήγαγε. Ξενοφῶν δὲ*, &c. quae verba vere cohaerebant cum istis ex lib. V. p. 187. b. *ὧν ὁ μὲν Πλάτων τὸν μὲν Ἐρυξίμαχον ἰατρὸν, τὸν δὲ Ἀριστοφάνην ποιητὴν, ἄλλον δ' ἀπ' ἄλλης προαιρέσεως* —. Igitur librarius, qui ex illo codice sic turbato opus Athenaei descripsit, postquam ex ultima pagina praecedentis folii verba ista *Αἰσχύλος γ' οὖν* simul cum custode *κατὰ μετα* descripsisset, continuo sic perrexit, *σπουδάζοντας εἰσήγαγε, Ξενοφῶν δὲ* & sic porro; donec, absolutis quatuor foliis alieno loco insertis, (quae in ista verba desinebant, pag. 182. b. *Τηλέμαχε ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος*, cum custode *ὀδόντων*) pervenisset ad alterum quaternionem, qui proxime sequi debuerat, ab his verbis incipientem (pag. 182. b.) *κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίωνι φησί.* &c.

Quibus ita a nobis, fusius etiam fortasse & enucleatius quam necesse erat, explicatis, abunde intelligi arbitror, sic scripsisse hoc loco Athenaeum, ut a nobis editum est: *Αἰσχύλος γ' οὖν κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίωνι φησί Τὸν ἡμίοπον* &c. neque adeo opus esse nobis quaerere, quis fuerit *Ixion poëta?* aut fuerit-ne *Ion* pro *Ixione* nominandus? Nam Aeschyli fabulam fuisse, *Ixionem* inscriptam, nisi aliunde constaret, vel ex hoc ipso Athenaei testimonio discere poteramus. Citatur vero etiam *Αἰσχύλος Ἰξίονι* ab Hesychio, in *Ἰνρῖτιν*. Referturque insuper in eiusdem *Aeschyli fragmentis ex Ixione* (pag. 640. ed. Stanlei.) versus ille, *Βίου πονήρου θάνατος εὐκλεέστερος*, adiecta hac nota: *Stob. Eth.* 122. Scilicet legitur ille versus apud Stobaeum, in Sententiarum Serm. CXX. p. 606. ed. Gesn. ubi *Aeschyli* quidem nomen, at non fabulae index adiectus est: at indicem fabulae, *Aeschylus Ixione* ex Parisiensi (puto) codice msto adnotavit Grotius in Floril. pag. 498. tit. CXXII. Fuerint igitur duo haec testimonia de *Aeschyli* fabula *Ixione*, alterum Stobaei, alte-

rum Athenaei, adnotanda ad Fabricii caput illud Biblio- c
thecae Graecae, quo de deperditis huius Tragici Fabulis agitur. Sunt autem versiculi, qui ab Athenaeo hic citantur, Τὸν δ' ἡμίοπον &c. anapaestici: sive, rectius ut dicam, unus est anapaesticus versus tetrameter catalecticus; quem in duo hemistichia non aliâ de caussâ distributum scripsimus, nisi quoniam integrum versum non capiebat unius lineae spatium. Quid sit vero cur de *piscibus* intelligendum illud poëtae dictum statuerit Casaubonus, non video: ac sane ἡμίοπος ἰχθὺς tam ridicule absurdeque Graece dictum videri deberet, quam si quis latine *gingrinam apuam* diceret. *Metaphora*, qua usum esse Aeschylum ait Athenaeus, in eo posita videtur, ut, quod in ἡμιόπῳ & *minori tibia* usu venit, ut sonus eius *a maiori obruatur & quasi absorbeatur*, id generatim ad alia omnia transferri posse significaverit poëta, dixeritque, *ubique, quod minus sit, id a maiori obscurari & quasi deglutiri.* Poëtae verba ut in illum sensum interpretaremur, cum per se consentaneum erat, tum suadebat Pollux, qui, cum lib. VI. sect. 161. (ubi de nominibus ex ἡμι compositis agitur) adnotaret, ἡμίοπον αὐλὸν dixisse *Aeschylum*, haud dubie non alia Tragici verba, nisi haec ipsa ab Athenaeo h. l. citata, in animo habuerat.

AD CAP. LXXX.

Οἶδα δὲ καὶ ἄλλα γένη αὐλῶν, τραγικῶν τε, καὶ λυσιῳδῶν, καὶ κιθαριστηρίων. »De *lysiodis* tibiis adi ad librum »XIV. [pag. 620. e. cf. VI. 252. e.] Κιθαριστήριαι adhi»bitae in concentum cum citharis.« CASAUB. — Conf. pag. 176. f. & Polluc. IV. 77. & 81. *Ibid.* Ἔφορός τ' ἐν τοῖς Εὑρήμασι. Cum Εὔφορός τ' esset editum, haec adnotavit CASAUB. »*Euphorus*, qui scripsit de priorum In»ventis, sit-ne *Ephorus*, notus omnibus historicus, an »alius, nondum constitui.« — Ἔφορος sane, ἐν δευτέρῳ περὶ Εὑρημάτων, citatur apud Nostrum, VIII. 352. c. rursusque Ἔφορος ἐν τοῖς περὶ Εὑρημάτων, XIV. 637. a. b. Et sic hic quoque haud dubie scriptum oportuisse evicit REINESIUS, Variar. Lection. II. 6. p. 159. & pag. 166 sq. provocans ad Strab. XIV. pag. 428. (pag. 622. d. ed. Casaub.) & ad Plin. lib. I. in Auctoribus externis, quibus in libro VII. usus Plinius erat: ubi quidem mendose

c *theoremata* pro *heuremata* vel *εὑρήματα* legebatur ante Harduinum. Extra dubitationem, si qua supererat, rem ponunt nostrae membr. *A.* quae perspicue h. l. sicut duobus aliis locis, Ἔφορος habent. Praetermisit *Ephori* mentionem Epitomator, a voce *κιθαριστηρίων* statim ad illa pergens, *ὁ δὲ καλάμινος αὐλός*.

ἔτι δὲ καὶ Ἀλέξων, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Αὐλῶν. Haec verba, cum errore iuniorum librariorum omissa essent, simili exitu huius *ῥήσεως* cum proxime praecedente deceptorum, adiecimus ex membr. *A.* In quibus quidem cum sic scriptum sit, Ἄλεξις ὢν καὶ αὐτὸς &c. id ita interpretatus sum, ut, quod saepe aliàs ab eodem librario factum observavimus, hic pariter ab eo admissum statuerem; scilicet ut duas lectiones, alteram quae in contextu scripta erat, (Ἄλεξις) alteram quae superne literis ων indicata erat, imperite confuderit miscueritque. Nempe Ἄλεξις statim scripserat ille librarius, de cuius exemplo descriptus noster codex est, quod nomen familiare esse debuit scribae Deipnosophistarum Athenaei, in quibus persaepe Alexidis comici testimoniis usus est auctor: deinde, postquam animadvertit ille errorem, veram nominis terminationem superne inter lineas adscripsit. At haec ita ego coniecturâ statuens, perquam probabili illâ quidem, ut arbitror, tamen profiteri debeo, nusquam alibi mentionem ullam Alexonis, qui *de Tibiis* aut omnino de Re musica scripserit, factam me reperisse: sed ne Alexidis quidem. Quare de hoc Docti viderint. Ac ne ullum quidem Alexonem usquam memoratum reperio, nisi *Alexonem Myndium*, qui Μυθικῶν libros edidisse perhibetur apud Diogenem Laërt. I. 29. Sed ibi viri docti probabili admodum ratione contendunt, Ἀλέξανδρος pro Ἀλέξων scriptum oportuisse.

d *ὁ δὲ καλάμινος αὐλὸς τιτύρινος καλεῖται* &c. Conf. p. 176. c. & Eustath. ad Iliad. σ΄. pag. 1214, 17. *καλάμινος αὐλὸς* est *stipula* vel *tenuis avena* Virgilii. De originatione vocabuli *τιτύρινος* varie praecipiunt. Vide Eustath. l. c. & Interpp. Hesychii ad Τίτυρος. Adde P. Victorium Var. Lect. XVII. 7. & Lexica latina in *Tityrus*. *Ibid.* Ἀριστοφάνιος legas (ut dedit ms. *A.*) an Ἀριστοφάνειος, ut editum erat, perinde fere fuerit; sed praestat edita scriptura.

Ἀναξανδρίδης ἐν Ὁπλομάχῳ. Vulgatum Ἀλεξανδρίδης tuetur ms. *A*, cum hic, tum XIV. 634. e, ubi

idem testimonium repetitur. Utrobique & nomen poëtae, & & testimonium, desideratur in Epitoma. Vulgatam quidem scripturam utrobique, nulla adiecta animadversione, tenuit Casaubonus; qui tamen in Animadv. ad VI. 261. f. de eiusdem veritate dubitavit. Sed, citra dubitationem Ἀναξανδρίδης corrigendum esse, Meursius monuit, in Rhodo, II. 4. p. 87. Recte: nam *Alexandrides* quidem *Delphus*, historicus fuit: de quo post Vossium lib. III. de Historic. Graec. pag. 320. praecipue consulendus Hemsterhus. ad Polluc. IX. 59. *Alexandrides comicus poëta* nullibi umquam, nisi in corruptis quibusdam veterum scriptorum libris, exstitit. De quo post ea, quae ad Aristophanis Plutum p. 223 sq. idem Hemsterhusius disputavit, nihil est quod a nobis addatur, nisi ut doceamus quam pulcre vetustae nostrae membranae sententiam doctissimi viri confirment. Nempe apud Athen. VI. 261. f. ubi Ἀλεξανδρίδης vulgo editur, non modo in Epitoma (quod ibi etiam Casaubonus adnotavit) Ἀναξανδρίδης recte scribitur, verum etiam in membr. *A*. Pariterque XI. 460. e. pro edita scriptura παρ' Ἀλεξανδρίδῃ eaedem membranae perspicue παρ' Ἀναξανδρίδῃ exhibent.

Μάγαδιν λαλήσω, μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγα. »Scio »sic legi & alibi hunc versum in Athenaeo, & apud »veteres nonnullos Grammaticos. Sed mihi durius dictum »videtur, μάγαδιν λαλεῖν, pro, *inter loquendum magadin* »*imitari*. Deinde etiam illud, si quid iudico, duriusculum, μάγαδις μέγας aut μικρὸς, pro *gravi aut acuto* »*magadis sono*. Excogitavimus igitur planiorem & non »paullo venustiorem lectionem, Μάγαδις λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγα. Corruperunt qui non vide»bant particulam similitudinis indicem venuste omissam »esse. *Loquar tecum* ut *magadis*, *alte & remisse*.« Casaubonus. — Repeti eumdem versum apud Nostrum XIV. 634. e. iam paulo ante docuimus. Quinam autem sint alii veteres Grammatici, apud quos eumdem legi versum Casaubonus ait, mihi non liquet; nisi forte *Tryphonem* Grammaticum dixit, e quo eum Athenaeus pag. 634. citavit: sane apud eos Grammaticos, quorum scripta hodie supersunt, Suidam, Hesychium, Pollucem, Etymologum, Eustathium, frustra eumdem versum quaesivi. Haud immerito vero miratus est Weston in Hermesian. pag. 21. cur dura Casaubono visa sit dictio illa, Μάγαδιν λαλή-

d σαι: cum ὀρχεῖσθαι τὸν Γλαῦκον, τὸν Κύκλωπα, & id genus alia dicantur, pro, *inter saltandum imitari Glaucum, Cyclopen*, &c. Idem vero *Weston*, si quid mutandum, Μάγαδι in dativo casu scribendum censebat, ut apud Theocr. XX, 28 sq. σύριγγι μελίσδω, αὐλῷ λαλέω. At apud Theocritum alia ratio est: nihilque in illo vocabulo hîc mutandum. A poëtico utique sermone minime aliena videri debuit ista locutio, *Magadin tecum loquar*, pro, *similiter tecum loquar atque sonat magadis*: nempe simul *remissa tenuique voce*, simul vero etiam *grandi & alta*. At illud haud dubie recte viderat Casaubonus, μέγα pro vulgato μέγαν scriptum oportuisse: in quo lubens ei morem gessi.

λώτινοι αὐλοί. Eaedem tibiae nude etiam λωτοὶ dictae, ut ad pag. 175. c. notavimus. Et simpliciter λωτὸς, pro *tibia*, vel *fistula*; ut apud Euripid. Troad. 544. & Helen.
e 169. *Ibid.* Θηβαίων δ' εὕρημά φησιν εἶναι Ἰόβας τὸν ἐκ νεβροῦ κώλων κατασκευαζόμενον αὐλόν. » De *tibiis ex hinnu-» lorum ossibus* dictum libro secundo extremo. « CASAUB. — Vide II. 71. a. & ibi notata, Animadv. T. I. p. 475. Verba ista ex Athenaeo repetens Eustath. Iliad. σ'. pag. 1214, 24 sq. ad nomen Θηβαίων sua ex coniectura adiecit, τῶν κατ' Αἴγυπτον ἴσως: de cuius interpretationis veritate dubitare licebit. *Ibid.* ὁ δὲ Τρύφων. *Tryphon* Grammaticus, secundo libro περὶ Ὀνομασιῶν. vide XIV. 618. c. & 634. d. *Paulo post*, pro ναβλισταὶ, habet ναυλισταὶ ms. Ep. sicut ναῦλα pro νάβλα scripserat p. 175. b. c.
f τὸν γὰρ βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι. » Non βάρωμον, sed βάρμον libro XIV. » scribitur. [pag. 636. c.] Putabam voce βάρμον alludi ad » etymum vocis βάρβιτος: nam persuasum fuit veteribus » Graecorum criticis, [vide Etymolog. M. in Βάρβιτος.] » βάρβιτον quasi βαρύμιτον esse dictam; cum vel Strabone » teste [lib. X. pag. 471. c. ed. Casaub.] barbara sit ea » vox Graecis, & Syriaca. Sed *baromum* sive *barmum* distin-» guit auctor a *barbito*. « CASAUB. — *Ibid.* ὑπὸ Λεσβοθέμιδος. An apud alium scriptorem eiusdem artificis mentio reperiatur nescio. Apud Plinium quidem, XXXIV. 8, 19. num. 25. in nobilium caelatorum, eorumdemque pictorum numero, *Lesbocles* nominatur.

Ἀριστόξενος δ' ἔκφυλα ὄργανα καλεῖ φοίνικας. Cum φοινικικὰς esset editum, adnotavit CASAUBONUS: » Le-» gebam καὶ ἔκφ. ὀργ. καλεῖ καὶ φοινικικά. Neque enim

» *phoenicica* ullum muſicum organum nominatum: plera- f
» que autem eorum quae hic commemorata ſunt, a Syris
» Graeci acceperant. Sed ſcribendum, καλεῖ φοίνικας
» ex lib. XIV. [pag. 636. b.] ubi geminus huic locus:
» & ſcribit ibi Athenaeus, [pag. 637. b.] *phoenicem or-
» ganum a Syris* [*a Phoenicibus*, ſcribit] *inventum* ταύτης
» τυχεῖν τῆς προσηγορίας. « — Mendo hic non caret ms. *A.* ſed codex *Epit.* proxime ad verum accedit, φοινικὰς (ſic) ſcribens. Neſcio an idem inſtrumentum intelligatur, quod alii λυροφοίνικα vocant. pag. 175. e. & 183. c. d. Proxime *dein*, μαγαδίδας penacute ſcriptum tenui, ſicuti editum erat conſentientibus msstis; certe e ms. *A.* nil aliud adnotatum; & in cod. *Ep.* ſic perſpicue ſcriptum video. Potuerat ita placere Ariſtoxeno, quamvis conſtanter fere ubique aliàs antepenacute efferri ſoleat id vocabulum. Video tamen etiam XIV. 636. c. ubi μαγάδιδας editur, ibi conſulto ex utroque noſtro codice penacutam ſcripturam μαγαδίδας adnotatam.

καὶ κλεψιάμβους. » Noli quaerere κλεψιάγγους, qui nominantur ex Ariſtoxeno, apud ſcriptores
» alios. Nusquam reperies. Legendum κλεψιάμβους. He-
» ſychius: Κλεψίαμβοι· Ἀριστόξενος μέλη τινὰ παρὰ Ἀλκ-
» μᾶνι. Vides eundem auctorem laudari ab Athenaeo &
» Heſychio. Nominis cauſſam explicat Noſter libro XIV.
» [pag. 636. b. c.] ἐν οἷς παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς ἰάμβοις,
» [ἐν τοῖς μέτροις ſcribitur, ſed vox μέτροις ad *iambos* re-
» fertur] κλεψιάμβους ἐκάλουν. Quare iubeamus μακρὰν
» κλαίειν commentitios iſtos *clepſiangos*, & illa *furtiva va-
» ſa*, interpretum [Dalecampii certe] ſomnia. In excer-
» ptis non melius, κλεψιάνους. « CASAUBONUS. — In codicum omnium h. l. diſſenſu, conſultiſſimum fuit certam docti Viri emendationem, ab ipſo Auctore noſtro ſuppeditatam, adoptare. Idem vocabulum κλεψίαμβοι eàdem pag. 636. ſub finem tertio occurrit, conſentientibus libris: firmaturque inſuper Pollucis auctoritate lib. IV. ſect. 59.

Πλάτων δ' ἐν τρίτῳ Πολιτείας. » PLATONIS locum ex-
» ple atque explica ex ipſo. [pag. 196. ed. Maſſey.] Nam
» pauculorum verborum praetermiſſio contrariam eius
» menti ſententiam hic peperit. Plato enim *negat*, *rem-
» publicam a ſe inſtitutam artifices alturam* τριγώνων καὶ πη-
» κτίδων, *& caeterorum.* « CASAUB.

AD CAP. LXXXI.

a Ἔστιν δ' ὁ σκινδαψὸς &c. Recte sic, acute, σκινδαψὸς edd. vett. cum msstis: & sic p. praec. f. σκινδαψοὺς, & hac pag. mox iterum iterumque, σκινδαψὸς, σκινδαψὸν, & σκινδαψούς: denique rursus κλεψίαμβοι, σκινδαψοὶ, ἐννεάχορδα, XIV. 636. b. ubi quidem media vox temere in editis omissa. Hoc loco cum nescio quo casu ὁ σκινδαψος absque accentu in ed. Cas. 1. scriptum fuisset, temere deinde in ed. Cas. 2. & 3. σκίνδαψος posuerunt: pariterque dein in Matronis & in Theopompi testimoniis σκίνδαψος & σκίνδαψον edidere; licet recte ibi σκινδαψὸς & σκινδαψὸν in ed. Cas. 1. expressum esset. Ad extremum, in Anaxilae testimonio, ad verum rediere omnes, communi consensu σκινδαψοὺς scribentes. De σκινδαψῷ, instrumento musico, conf. Ptolemaeum Hephaest. libro VI. extr. pag. 334. ed. Gal. De eiusdem vocabuli usu apud Logicos vide Fabric. ad Sextum Emp. pag. 482 sq.

ὁ παρῳδός φησι Μάτρων ἐν τούτοις· Οὐδ' ὑπὸ πασσαλόφιν &c. » MATRONIS imitatio Homerica est in his, ita » scribendis verbis atque exponendis:

» Οἱ δ' ὑπὸ πασσαλόφιν κρέμασαν, ὅθι περ τετάνυστο
» σκινδαψὸς [τετράχορδος ἀνηλακάτοιο γυναικός.]

» *Illi vero paxillo* id *appenderunt: unde etiam scindapsus pen-» debat.* Prima verba, quid paxillo appenderetur, non de-» clarant: fortasse aliud instrumentum musicum: fortasse » lagena vini, ut in illo Hermippi comici, [apud Athen. » XI. 480. e. f.] Χία δὲ κύλιξ ὑψοῦ κρέμαται περὶ πασσα-» λόφιν. « CASAUBONUS. — Imitatio Homerica spectat ad Odyss. θ. 67. & 105. Potuerat Οἱ δ' ὑπὸ scribere Matro, ut voluit Casaubonus: sed nulla magnopere necessitas urget, ut librorum deseramus scripturam Οὐδ' ὑπὸ, quam cum editis tuetur ms. *A*. Eamdem scripturam Brunckius tenuit in Matronis Fragmentis, Analect. T. II. pag. 250. num. 5. Epitoma quidem nil aliud habet, nisi, Ἔστι δὲ σκινδαψὸς τετράχορδον ὄργανον, ὡς Μάτρων ὁ παρῳδός φησι. In *vers.* 1. ultima syllaba verbi κρέμασαν producitur positione, quae efficitur ex consona ν & spiritu aspero a quo incipit vox sequens. *Vers.* 2. ἀνηλακάτοιο γυναικὸς, *mulieris colum-non-tractantis;* ut interpretatus est H. Steph. in Ind. Thes. Ad quae verba adnotavit hoc loco DALECAMPIUS: » Nimio studio musicae te-

» nebatur, ut colum suam & nendi artem negligeret. « — a
Habent autem haec quoque nonnullum ad Homerica verba respectum: nempe ex poëtae praecepto *ἱστός τε ἠλακάτη τε* debent esse propria *ἔργα γυναικῶν*, Iliad. ζ. 491 sqq. & alibi. Nec verbum illud *τετάνυστο* *vers.* 1. parodiae exsors est: respicit enim ad Odyss. δ'. 535. *ἠλακάτῃ τετάνυστο.*

Θεόπομπος ὁ Κολοφώνιος, ἐποποιὸς, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἁρματίῳ. » THEOPOMPI *Colophonii* poëma, Ἁρμάτιον » in libris publicis inscriptum, in membranis dicitur Αἱμάτιον & Αἱματία: de quo pronunciet quisque *τὴν ἀρέσκουσαν*. Inde sunt haec,

» *Σκίνδαψον λυρόεντα μέγαν χείρεσσι τινάσσων* b
» *ὀξύινον, προμάλοιο τετυγμένον αἰζήεντος.*

» Dalecampius scribit *ὀξύνων* initio posterioris versus: » quod sententiae non potest convenire. Lego *ὀξύϊνον*, » *fagineum*. Nam *ὀξύα* Theophrasti, quam *scissimam* indi» getavit Theodorus Gaza, iudicio eruditorum *fagus* illa » est, operibus ligneis apta arbor, de qua Plinius lib. XVI. » capite de lignis sectilibus: [cap. 43. sect. 84.] *Facilis » & fagus, quamquam fragilis & tenera: eadem sectilibus la» minis in tenui flexilis, capsisque ac scriniis sola utilis.* Ex » hac arbore factum scindapsum ait poëta. Sed videntur » ad scindapsi fabricam non unius generis ligna deside» rata. Ideo subdit, *προμάλοιο τετυγμένον αἰζήεντος*: *ela» boratum e ligno promali grandis.* *αἰζήεντος* valet *εὐτραφοῦς*, » interprete Hesychio. *τετυγμένον* interpretor non de prae» cipua scindapsi materia, sed de ligno ad quasdam par» tes necessario. Sic observat Theophrastus in V. de Plan» tis, [cap. 8. pag. 114. ed. Heins.] ilicem non esse uti» lem simpliciter ad lyram, sed ad *ζυγὰ λύραις καὶ ψαλ» τηρίοις*. *Promalum* esse arboris, non fruticis nomen, ad » Theocritum probabamus: an sit *myrica* sive *tamarix*, » quaerant amplius rhizotomi. « CASAUBONUS. — *Poëtae Epici*, THEOPOMPI *Colophonii*, absque hoc testimonio foret, apud Athenaeum conservato, memoria perierat. Eiusdem tamen mentionem etiamnum alibi obiter quidem factam, haud sine veri specie, sibi visus est reperisse doctissimus SCHNEIDER, quem adi in Animadverss. in Nicandri Alexipharmaca pag. 81. Corruptas fuisse membranas oportet, e quibus titulum poëmatis, quod dicit Athenaeus, *Αἱμάτιον* vel *Αἱματία* enotatum reperit Ca-

b ſaubonus. In noſtris quidem vetuſtiſſimis membranis perſpicue Ἀρμακτίῳ ſcriptum, ſicut in editis legitur. Recte σκινδαψὸν, non σκίνδαψον, ſcribi in editt. vett. & msstis, paulo ante monui: & ſic etiam in ed. Caſ. 1. ſcriptum; pro quo temere in eiusdem Caſaub. Animadv. σκίνδαψον expreſſum eſt, quod deinde in ed. Caſ. 2. & 3. perperam in contextum receptum. Non ὄξυινον, ut in eisdem Animadverſ. perhibetur, ſed ὀξυίνον (ſic) ſcriptum in editionibus omnibus. At perſpicue & exſerte ὀξύϊνον exaratum in membr. *A.* Πρόμαλος Heſychio eſt μυρίκη. Eſt autem μυρίκη, *tamaris Gallica* Linn. ut ad Theocrit. I. 13. in edit. Harleſii Schreberus adnotavit. αἰζήοντα πρόμαλον de *vitulii* ac *novella* myrica intelligi volebat Spanhem. ad Callimach. pag. 59. immemor nempe ad quodque genus ſupellectilium, ſed maxime ad muſica inſtrumenta, inutile eſſe recens lignum. *Iuvenem*, *validam* arborem rectius, puto, intelligemus.

Ἀναξίλας ἐν Λυροποιῷ. »Non memini legere alibi »fabulae titulum Λυροποιός. Apud Stobaeum tamen, Serm. »LV. citatur *Anaxilas* ἐν Μυροποιῷ: ſed puto ſcribendum »Λυροποιῷ, aut certe Λουτροποιῷ. Pollux lib. VII. cap. »XXX. [ſect. 167.] in ſermone de Balneis: Ἀναξίλας »λουτήρια ὠνόμασε τοὺς νῦν λουτῆρας, ἐν Λουτροποιῷ λέ»γων, Ἐν τοῖς βαλανείοις οὐ τίθεται λουτήρια. Eadem re»petit lib. X. cap. x. [ſect. 46.]« CASAUBONUS. — Apud Noſtrum, ἐν Λυροποιῷ tenent cum editis membr. *A.* Eſt autem λυροποιὸς, *qui lyras & alia* id genus *muſica inſtrumenta* (qualia in hoc ipſo teſtimonio nominantur) *conficit*, ut adnotavit Pollux IV. 64. & VII. 153. Nec vero aliter ſcriptum oportebat apud eumdem Noſtrum, XII. 548. c. ubi ἐκ τοῦ Ἀναξίλα Λύροποιοῦ mendoſe editum eſt, & haud multo melius in membr. *A.* ſcribitur (ſic) ἐκ τοῦ ἀναξιλαυροποιου. Apud Stobaeum, cum in ed. Ven. & Geſn. 1. mendoſe Ἀναξίων nominaretur auctor, absque fabulae titulo; dein in ed. Geſn. 2. & 3. ſic editum eſt, *Anaxilai* ἐκ μυροπίου. Tum rurſus Grotius nude *Anaxilaus* adſcripſit in ora Florileg. tit. LVII. pag. 218. puto, quod mendoſum prorſus titulum videret. Nam in codice Pariſino, quo Brunckius uſus eſt, quem eumdem (ni fallor) Grotius olim conſuluerat, ſic ſcribitur, Ἀναξιλάου ἐκ μυρεπίου: quod ex μυροποιοῦ vel μυρεψοῦ corruptum eſſe adnotavit Brunck in Florilegii Grotiani ex-

emplo, quod ipsius olim fuerat, nunc ex dono optimi Viri b
nostrum est. Facile autem credo, λυροποιοῦ ibi, ut apud
Athenaeum, scriptum oportuisse. Ac fortasse ex Athenaeo
corrigendi etiam Pollucis codices: apud quem quoniam
eo loco, ubi de *balneis* agitur, citatur ista fabula, facile
decipi potuerunt librarii, ut ἐν Λουτροποιῷ pro ἐν Λυρο-
ποιῷ scriberent. Taceo, nusquam alibi reperiri vocabu-
lum λουτροποιὸς, & ne commodum quidem sensum vi-
deri admittere; nisi forte intelligere volueris *hominem qui
balnea curat*, quemadmodum τραπεζοποιὸς apud Nostrum
IV. 170. f. dicitur *qui mensam curat.*

Σώπατρος δ' ὁ παρῳδὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Μύσται.
Vide notata ad III. 119. a. & ad IV. 175. c. In Sopatri
vers. 1. pro Μύσῃ, in ms. *A.* perperam Μύσης scribitur;
literâ iota, quae in fine adscribi debuerat, in figuram
literae ς detortâ, ut passim alibi. *Vers.* 2. Si magis pro- c
baveris πῶς interrogative scriptum, vertes, *in manum
(tuam) quo pacto pervenit?* Testimonia ista praetermisit
Epitomator, satis habens haec verba adposuisse, βάρβι-
τος δὲ τρίχορδον (nempe ὄργανόν ἐστιν) κατὰ Ἀναξίλαν·
πηκτὶς δὲ δίχορδον κατὰ Σώπατρον.

*Τῶν δὲ παριαμβίδων Ἐπίχαρμος ἐν Περιάλλῳ μνημο-
νεύει.* » *Pariambidas* videntur appellasse veteres *tibiarum ge-
» nus quoddam iambicis versibus aptum.* Apollodorus, au-
» ctore Hesychio, παρὰ τοὺς ἰάμβους αὐτάς φησι πεποιῆ-
» σθαι, ὡς οἱ κιθαρῳδοὶ ᾄδουσιν. « Casaub. — Ut κλεψίαμ-
βος, (supra, pag. 182. f.) sic παρίαμβος apud Polluc.
IV. 59. est instrumentum musicum: παριαμβίδες vero
eodem Polluce auctore, IV. 66. & 83. sunt νόμοι τινὲς
κιθαριστήριοι, οἷς καὶ προσηύλουν, id est, *modi quidam ci-
tharoedorum, quibus etiam tibia succinebat.* Aliâs, in doctri-
na de Metro versuum, *pariambus pes* idem dicitur qui
vulgo *pyrrichius:* de quo vide Meibom. in Notis ad Ari-
stidem Quintilian. de Music. pag. 274. Fabulae titulus,
ἐν Περιάλῳ editus erat, sed ἐν Περιάλλῳ dedere membr.
A. Vide notata ad IV. 139. c.

Σεμέλα δὲ χορεύει· &c. » Non semel conquesti sumus
» de Epicharmi fato: cuius omnia pridem est cum fuê-
» re; pauculis fragmentis exceptis, quae in hoc potissi-
» mum scriptore [Athenaeo] hodie supersunt. Illa vero fere
» sunt omnia quam corruptissima. Quid enim hac lectione
» contaminatius? Σεμέλα δὲ χορεύει, καὶ ὑπαλίσφιν σοφὸς

c » κιθάρᾳ παριαμβίδας· [περιαμβίδας ed. Caſ. operarum » errore, ex ed. Caſ. 1. in ed. 2. & 3. propagato] ἃ δὲ » γεγαθεῖ πυκινῶν κρεγμῶν ἀκροαζομένα. Lego, Σεμέλα δὲ » χορεύει ὑπ' αὐλόφιν καὶ κιθάρᾳ καὶ παριαμβίδεσι. *Saltat* » *Semele ad tibiam, & citharam, & pariambidas.* αὐλόφιν, ut » πασσαλόφιν, & ὀστεόφιν, & ſimilia. γεγαθεῖν ver» bum eſt Siculae formae, ut aiunt antiqui critici, pro » γαθέω: ut πεπλήγω, πεποίθω, & id genus. Tamen mssti » γεγήθει: quod varie accipere eſt. « CASAUBONUS. — Initio fragmenti IACOBS in *Notis msstis* ſic corrigit, Σεμέλας δὲ χορεύει παῖς: nihil praeterea monens, ut videatur reliquis Caſauboni emendationibus ſuffragari. Equidem, ſicut iſtud Σεμέλας - - παῖς minime ſperno, ſic non video quid magnopere movere nos debeat ut eo confugiamus: praeterea, quod ſequitur ἃ δὲ γεγάθει &c. id vulgatae ſcripturae patrocinari mihi videbatur. Quo minus vero Caſauboni probarem coniecturas, retinuere cum nimia in mutando citra neceſſitatem audacia, tum id quod paulo ante ex Polluce obſervavimus, vocabulo παριάμβιδες non *inſtrumenta*, ſed *modos* quosdam *muſicos* denotari. Paulo propius ad verum mihi acceſſiſſe VILLEBRUNIUS viſus eſt, ſic legendum cenſens, ὑπαυλοῦσι (vel ὑπαυλῶντι dorice) [ὑπαυλοῦντι puto voluerat] σφιν σοφῶς κιθάρας παριαμβίδας. Quae verba ſic ille gallice reddidit: *Sémèle danſe en choeur, & de leurs flûtes ils accompagnent habilement les pariambides de leur cithare.* Sed, in tam brevi praeſertim & abrupto fragmento, in ſimpliciſſima minimaque mutatione adquieſcendum ratus, ſatis habui, ὑπαυλεῖ σφιν pro ὑπαλίσφιν ſcribere, & κιθάρᾳ in tertio caſu, pro κιθάρα. Quae quidem emendandi huius loci ratio iam a perſpicaciſſimo noſtro CORAY in Notis msstis occupata erat. Verbum ὑπαυλεῖν, *ſuccinere, inſtrumento muſico comitari cantum*, aut *ſaltantibus modos praeire*, habes apud Noſtrum VI. 252. e. & apud Lucian. de Saltat. c. 83. tum apud Polluc. IV. 67. Idem valet ἐπαυλεῖν, pag. 185. f. Σοφὸς eſt *ſolers*, ut frequenter aliâs, de quovis genere artificum. Ac poterit fortaſſe κιθάρᾳ cum hoc vocabulo coniungi, ut σοφὸς κιθάρᾳ ſit, *ſolers citharoedus*: ſed id quidem non neceſſe. Pronomen plurale σφιν refertur ad totum ſaltantium chorum, quorum in numero *Semele* erat. In *poſtremo verſu*, ad verbum γεγαθεῖ nihil ex noſtris mem-

branis (quae nec in aliis verbis quidquam mutant) ad- c
notatum eſt: nec tamen dubitavi γεγάθεις penacute
ſcribere. Non enim praeſens tempus γεγαθέω eſt, ſed
γαθέω, (dor. pro γηθέω) unde praet. γέγαθα, plusquam-
perf. γεγάθειν, *laetus eram, delectabar.* Eſt autem verſus
ille, anapaeſticus trimeter: cui menſurae cum non re-
ſpondeat praecedens, nec ſatis integrum illum, nec for-
taſſe ſatis adhuc perſanatum eſſe, facile largiar.

Τὸ δὲ ψαλτήριον &c. »De *Pſalterio* multa doctores ec-
»cleſiaſtici, Hieronymus, Chryſoſtomus, Auguſtinus,
»alii. Sicut autem pleraque alia muſica inſtrumenta a Sy-
»ris mutuati ſunt Graeci: ita huius & inventum & no-
»men Syris imputarunt. Ac miratus ſum ſaepe, iam in-
»de a temporibus Nabuchodonoſori vetuſtiſſimi regis Ba-
»bylonii *pſalteriorum* nomen in ultimum fere orientem
»penetraſſe: nam apud Danielem [cap. 3. vss. 5. 7. 10.
»& 15.] *peſanterin*, graeca ſunt ψαλτήρια. Videtur au-
»tem Athenaeus *pſalterium* diſtinguere ab alio organo,
»quod vocat ψαλτήριον ὄρθιον, quodque proprio nomine
»λυροφοῖνιξ dicebatur. De hoc fortaſſe debent intelligi
»Chryſoſtomi verba in Protheoriis ad Pſalmos: Ψαλτή-
»ριον τῶν ἐντατῶν μὲν ἦν, πλὴν ὄρθιον, καὶ ἄνωθεν εἶχε
»τῶν φθόγγων τὰς ἀφορμάς.« CASAUBONUS. — At, quod
de ψαλτηρίῳ ὀρθίῳ dicit Noſter, id non ad τὸν λυροφοίνικα d
ſpectat, (de quo conf. pag. 175. e. & de φοίνικι, p. 182.
f.) ſed ad τὸ Ἐπιγόνιον: nec ait, idem eſſe inſtru-
mentum; ſed nonnihil quidem mutatum, nomen tamen
retinuiſſe. Ἐπιγόνειον penultimâ longâ ſcribitur apud
Ariſtoxenum, Harmonicor. Elementor. lib. I. p. 3. item-
que apud Polluc. IV. 59. ubi docet, quadraginta chordas
habuiſſe. De *Epigono* confer Noſtrum XIV. 637 extr. &
638. a. & Polluc. l. c. Quod δημοποίητος Athenaeus hic
dicit, in eamdem ſententiam Pollux τιμῇ δὲ Σικυώνιος
dixit. Aliâs τῷ φύσει opponitur τὸ θέσει, non modo de
filio adoptivo, ſed & de cive: velut apud Helladium in
Chreſtom. pag. 14. ed. Meurſ. παρὰ Εὐφορίωνι, τῷ φύσει
μὲν Χαλκιδεῖ, θέσει δὲ Ἀθηναίῳ.

μουσικώτατος δ' ὢν κατὰ χεῖρα, δίχα πλήκτρου ἔψαλ-
λεν. Videri poterat ſic diſtinguenda oratio: μουσικώτατος
δ' ὢν, κατὰ χεῖρα δίχα πλήκτρου ἔψαλλεν: ut κατὰ χεῖ-
ρα ad ἔψαλλεν referretur; quo pacto Dalecampius acce-
pit, cuius fere tenui hoc loco verſionem latinam. Atque

d etiam eâdem, quam dixi, ratione diſtincta verba in ed. Ven. video. Ad ſententiae ſummam parum intereſt: at videtur tamen, ſi id ſpectaſſet auctor, potius ἐκ χειρὸς, quam κατὰ χεῖρα, fuiſſe dicturus. Quare lubens tenui eam diſtinctionem, quae in ed. Baſ. & Caſ. obtinet; quam eamdem, ni fallor, tenent veteres noſtrae membranae: in cod. *Ep.* quidem prorſus ſic ſcribitur, quemadmodum edidimus, ut cohaereant verba μουσικώτατος κατὰ χεῖρα, id eſt, *ſolertiſſimâ manu muſicus*: ad quam dictionem ſupra provocavit Caſaubonus, in exponendo nomine Εὐπάλαμος in Hedyli epigrammate, p. 176. c. *Paulo poſt*, multo commodius fluit oratio ex membranarum praeſcripto, καὶ ἐν οἷς ἂν, quam antea, cum abeſſet καὶ particula.

AD CAP. LXXXII.

e. Sophoclis ex *Myſis* duo verſus ſic ſcribebantur in editis:

Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος αὐτισπαστά τε.
Λύδης ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία.

Ibi haec Casaubonus: »Scribe ἀντίσπαστα retracto accentu: non enim poteſt eſſe pro ἀντισπάστη. Πολὺς δὲ, » ait, Φρὺξ τρίγωνος, ἀντίσπαστά τε Λύδης ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία. *Multus reſonabat trigonus Phrygius, & » e contrario reſonabat Lydiae pectidis concentus.«* — Recte; niſi quod Λυδῆς praeterea, pro Λύδης, fuit ſcribendum: & ſic Brunckius edidit in Fragm. Sophocl. p. 21. num. 4. Conſtructio ſic intelligenda: Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος, ſcil. ὑμνεῖ· καὶ συγχορδία πηκτίδος Λυδῆς ἐφυμνεῖ ἀντίσπαστα, id eſt, ἀντισπαστικὰ, *quae ei ex adverſo reſpondeant.* ἀντισπαστ. pro αὐτισπαστ. recte ms. *A.* Notemus obiter in foeminino genere non dicendum fuiſſe ἀντισπάστη, (ut videtur indicare Caſaubonus) ſed vel ἀντισπαστὴ vel ἀντίσπαστος. *Ibid.* καὶ ἐν Θαμύρᾳ. Vide ad pag. 175. f. notata.

f Eupolidis verba, ut monuit Brunck l. c. & Hermann de Metris pag. 123. non tam unum verſum efficiunt, (quemadmodum vulgo ſcribebantur,) quam duos dimetros trochaicos. In *priori verſiculo* lubens Ὡς καλῶς ſcripſiſſem cum eodem Brunckio: ſed quoniam defendi vulgata ſcriptura poterat, teneri ea debuit. Et tuetur

eamdem cum editis & membranis *A.* etiam Epitomator; f qui, omiſſis Sophoclis verſiculis, Eupolidis teſtimonium his ipſis verbis complexus eſt: Εὔπολις δὲ περὶ τοῦ τριγώνου φησίν· ὃς καλῶς τυμπανίζει καὶ διαψάλλει τριγώνοις. Ad *Indicem fabulae* quod ſpectat, Β α π τ α ῖ ς ſcribit ms. *A.* ſed IX. 370. a. idem codex (quantum quidem novi) in Βάπταις conſentit: quae vera eſt ſcriptura. De eiusdem fabulae argumento haec adnotavit DALECAMPIUS: » *Cotys* & *Cotyto* Dea nocturnis ſacris Athenis » colebatur, obſcoeno quidem ac turpi ritu. EUPOLIS » *Baptas* comoediam ſcripſit, qua ſacri eius cultores acer» be exagitavit, ab illisque ſic irritatis in mari demerſus » & ſuffocatus eſt. Iuven. *Cecropiam ſoliti Baptae laſſare* » *Cotyto.* Politian. cap. 10. Miſcellan. Iunius adagio, *Co*» *tyos contubernalis.* « — Vide Iuvenal. Sat. II. 92. ibique Interpretes. Ad idem argumentum ſpectaſſe Sopatri fabulam, quae Μυστάκου θύτιον vulgo inſcribitur, Samuel Petitus cenſuerat: de quo dictum ad III. 119. a. & ad IV. 175. c. & d.

Τοῦ δὲ καλουμένου πανδούρου. Repete ex ſuperioribus, μνημονεύει. τῆς π α ν δ ο ύ ρ α ς ſcripſit Epitomator ſuo arbitratu: nihil autem mutato fuit opus; nam & τὸν πανδούραν dici vidimus pag. 176. b. *Ibid.* Εὐφορίων μὲν, ὡς προείρηται. Vide p. 182. e. *Ibid.* καὶ Πρωταγορίδης &c. Vide pag. 176. a. b. *Ibid.* Πυθαγόρας δὲ ὁ γεγραφὼς περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Rurſus citatur idem auctor lib. XIV. pag. 634. a. Conf. Voſſium lib. III. De Hiſtoric. Graec. p. 409 ſq.

Ibid. τ ὴ ν π α ν δ ο ύ ρ α ν. Sic, cum articulo foeminini a generis, & acuto accentu in penultima nominis, ſcribitur cum in editis, tum in utroque noſtro codice: quod tamen minus rectum videtur; nam aut τ ὸ ν π α ν δ ο ύ ρ α ν oportuit, aut τ ὴ ν π α ν δ ο ῦ ρ α ν. Sic quidem in foem. gen. Πανδοῦρα circumflexo accentu ſcribitur apud Heſych. & Pollue. IV. 60.

ἐκ τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ φυομένης δάφνης. Ex lauro quae ad mare gignitur. Euſtathius, hunc locum reſpiciens, ad Iliad. σ'. pag. 1214, 32. κατὰ θάλασσαν ſcripſit, interpretationis cauſſa; nam id ipſum valet ἐν θαλάσσῃ, quod cum edd. & msto *A.* tenuit etiam Epitomator. Vide Lexic. Polyb. voce Ἐν, num. 1. & conf. Polyb. XXXIV. 8, 1. ex Athen. VII. 302. c.

a *Τυῤῥηνῶν.* Συῤῥηνῶν ms. *Ep.* errore eius qui rubras literas adposuit: nam primores verborum literae, ubi novum argumentum incipitur, atque nomina plerumque Auctorum, minio picta sunt in illo libro. In eodem libro, *mox*, εὕρεμα pro εὕρημα scribitur, quod perinde est. *Ibid.* φησὶν εὑρεῖν Μαρσύαν. Sic recte ms. *A.* Perperam φησὶ Μαρσύαν absque εὑρεῖν. ed. Ven. & Bas. Ex quo tacite Casaubonus in sua editione φησὶν εὗρε Μαρσύας fecit, praeeunte Hoeschelio. Nempe εὗρε Μαρσύας scripserat quidem Epitomator, sed omisso verbo φησί. Nempe sic, Σύριγγα δ' εὗρε Μαρσύας.

Εὐφορίων δ' ὁ ἐποποιὸς ἐν τῷ περὶ Μελοποιϊῶν. Eumdem dicit *Euphorionem*, quem modo nominaverat; cuius librum περὶ Ἰσθμίων pag. 182. e. citavit: quare hoc loco Epitomator, cum paulo ante omisisset Euphorionis nomen, sic scripsit: Εὐφορίων δ' ὁ ἐποποιὸς, ὁ καὶ τῆς πανδούρας μνησθεὶς, φησὶ, τὴν μὲν μονοκάλαμον σύριγγα &c. Eumdem *Euphorionem*, natu *Chalcidensem*, saepius citans Athenaeus, fere constanter adiecto vocabulo ὁ ἐποποιὸς solet ab Euphorione Atheniensi, Tragico, Aeschyli filio, discernere. Mireris vero, cum copiose de isto EUPHORIONE egerint & Meursius ad Helladium pag. 54 sqq. & Vossius lib. I. DE Historic. Graec. cap. 16. pag. 105 sq. tamen a neutro horum virorum mentionem factam huius scriptionis περὶ Μελοποιϊῶν: quem eumdem titulum operis cum editis Athenaei libris tuentur vetustae nostrae membranae. Cuius omissionis non aliam fuisse caussam suspicor, nisi quod in *Indice Scriptorum*, a Dalecampio edito, & in ed. Cas. 2. & 3. repetito, erratum est in numero paginae, qua huius libri mentionem fecisse Athenaeus perhibetur. *Ibid.* τὴν μὲν μονοκάλαμον. Voculam μὲν, in editis omissam, dedere mssti *A.* & *Ep.* *Ibid.* τὴν δὲ πολυκάλαμον, Σιληνόν· Μαρσύαν δὲ, τὴν κηρόδετον. SALMASIUS Exercit. Plin. pag. 584. b. sic corrigendum censuerat: τὴν δὲ πολυκάλαμον, Σιληνὸν Μαρσύαν, τὴν κηρόδετον. At vulgatam scripturam tuetur codex noster uterque.

AD CAP. LXXXIIII.

Ταῦτα ἔχεις παρ' ἡμῶν τῶν Ἀλεξανδρέων. Meminerimus dicere ista Alcidem, Musicum Alexandrinum; qui

loquens introductus est inde a pag. 174. b. παρ' ἡμῶν, *a nobis*: nempe quae *a nobis* praestita sunt in arte musica. Dalecampius, in versione, περὶ ἡμῶν expressit *de nobis*.

ἱστορήσαντα Μενεκλέα τὸν Βαρκαῖον συγγραφέα. De b
hoc *Menecle* consulendus Vossius lib. III. De Hist. Gr. p. 387. Cum titulum operis non prodiderit Athenaeus, συγγραφέα adpellasse auctorem contentus, i. e. *Historicum*, *Historiarum scriptorem*; suspicari licet, nude Ἱστορίας inscripsisse illum suos Historiarum libros: nisi forte illud *Meneclis* opus respexit Noster, quod lib. IX. pag. 390. b. citatur, cui titulus fuit Συναγωγή, id est, *Collectanea*, vel *Varia Historia*. Nam quod ei operi, de quo hic agitur, Χρονικῶν titulum fecit Dalecampius in Scriptorum Indice, id non alio nititur fundamento, nisi quod mox ait Noster, ἔτι τε Ἄνδρωνα ἐν τοῖς Χρονικοῖς.

κατὰ τὸν ἕβδομον βασιλεύσαντα Αἰγύπτου Πτολεμαῖον, τὸν κυρίως ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων καλούμενον Κακεργέ- c
την &c. » PTOLEMAEUS, rex Aegypti, sub quo vindi»catas ab interitu literas scribit Athenaeus, in historiis » dicitur *Evergetes secundus*: Alexandrinis & vivus & mor» tuus *Cacergetes* est appellatus, ut hoc loco docet au» ctor. [rursusque XII. 549. d. e.] Sic soliti Alexandrini » in suorum regum mores magna libertate iocari, alium » *Gastronem* aut *Physconem*, [is idem ipse fuit, de quo hic » agitur;] alium *Cybiosacten* appellantes. Erant enim eo » plane ingenio, quo fuisse Antiochenses in Misopogone » prodit Iulianus. Hic Ptolemaeus etiam contra fratrem » [Philometorem] bellum gessit: quae caussa est cur oc» ciderit postea πάντας τοὺς κατ' αὐτὸν ἐφηβήσαντας: » nam eorum maxime suspecta fides erat tyranno, qui a » pueritia cum fratre assuevissent. « CASAUBONUS. — De eodem PTOLEMAEO, *septimo Aegypti rege*, *Evergete secundo* cognominato, itemque Κακεργέτῃ & *Physcone*, haud multo ante dictum est ad pag. 174. d. In quo illud fortasse mireris, quod, cum plurimos doctos viros in exsilium egerit, ipse tamen literarum amans fuisse videatur. Fuerat quippe celeberrimi Grammatici Aristarchi discipulus, (Athen. II. 71. b.) ipseque etiam librorum Homericorum proponere emendationes tentaverat; (II. 61. c.) denique idem auctor fuit (quod perspicue Athenaeus noster docet XII. 549. d. e.) *Commentariorum* illorum *Historicorum*, quatuor & viginti libris comprehensorum, (XIV.

654. d.) qui frequenter a Noſtro citantur. At quid magnopere mirum, ſi in mortali natura, & praeſertim in tyranni ingenio, contraria ſtudia coniuncta videmus? Pro Κακεργέτην, eſt Κακεργάτην in ms. *Ep.* ſive quod ita placuerit Breviatori, ſive quod erraſit librarius.

AD CAP. LXXXIV.

d. Προνόμου, τοῦ μεγίστην ἔσχηκότος δόξαν. Perperam Προσνόμου ed. Baſ. & Caſ. Veram ſcripturam dedit ed. Ven. cum utroque cod. msto. Conf. XIV. 631. d. Pauſan. IX. 12. pag. 734. & Suid. in Πρόνομος, ex Schol. Ariſtoph. ad Eccleſ. vſ. 102. De corrigenda menda monebat etiam IACOBS in *Notis msstis.* *Ibid.* ὡς Εὐφράνωρ τε, καὶ Ἀρχύτας, Φιλόλαός τε, ἄλλοι τε οὐκ ὀλίγοι. ὁ δ' Εὐφράνωρ καὶ σύγγραμμα περὶ Αὐλῶν κατέλιπεν. In ed. Ven. & Baſ. nil aliud legitur niſi ὡς Εὐφράνωρ καὶ σύγγραμμα &c. Duodecim voces, in medio omiſſas, ex Italicis codicibus ſupplevit Caſaub. Easdem omnes agnoſcit ms. *A.* ſed pro Φιλόλαός τε, mendoſe Φιλολίλαιός τε habet. Ac videtur id nomen etiam eo in codice corruptum fuiſſe, quo uſus erat Epitomator; qui adpoſitis *Euphranoris* & *Archytae* nominibus, *Philolaum* ſilentio praeteriit. Idem vero ſic ſcripſit: Εὐφράνωρ τε καὶ Ἀρχύτας οἱ Πυθαγορικοί· οἱ καὶ συγγράμματα περὶ Αὐλῶν κατέλιπον. EUPHRANORIS librum περὶ Αὐλῶν paulo ante etiam citaverat Noſter, pag. 182. c. Archytae vero ſcriptum de eodem argumento nusquam commemorat.

ἐμφανίζει δὲ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης. Articulum ὁ, cum deeſſet editis, dedit ms. *A.* *Ibid.* Ὅς τις αὐλοῖς. Vulgo ſic ſcriptum erat continuo tenore, Ὅς τις δ' α ὐ τ ὴ ν αὐλοῖς καὶ λύραις &c. usque κελεύεις. Ubi CASAUBONUS: »In » Ariſtophanis verbis, inquit, inducendum τὸ α ὐ τ ὴ ν: » ita plana erunt caetera.« — Docuit vero inſuper BRUNCKIUS (in Fragm. Ariſtophan. pag. 238. num. 8.) metri cauſſa delendam δ' particulam, poſt λύραις autem voculam aliquam (v. c. νῦν, aut ſimilem aliam) eſſe adiiciendam; quem ſecutus ſum. Sic prodibat verſus trochaicus tetrameter catalecticus, cum priori hemiſtichio verſus ſequentis. Equidem priorem etiam verſum, quem integrum non capiebat unius lineae longitudo, in duo hemiſtichia partitus ſum. Et Ariſtophanis vero teſtimonium,

& Phrynichi quod continuo ſequitur, praetermiſit Epitomator.

Φρύνιχος Ἐφιάλτῃ. Sic ſatis commode ms. *A*. Neç opus f erat *ἐν Ἐφιάλτῃ*, quod eſt in edd. Poëtae huius verba, *Οὐ τουτονὶ* &c. tamquam unum efficientia verſum vulgo ſcribebantur, quum ſit iuſtus ſenarius unus cum primoribus verbis eius qui illum excipiebat. Poſtrema verba, *αὐλεῖν τε διδάξας*, ſic ſcripſi, ut praeivere membr. *A*. *αὐλεῖν τ' ἐδίδαξας* edd. quod ſicut non ſperno, ſic non vidi cur ſcriptae lectioni praeferrem. Ad ſententiam quidem parum aut nihil intereſt.

ἐπαυλῆσαι τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον. Ut hic verbum *ἐπαυλεῖν*, eodem modo pag. 183. c. *ὑπαυλεῖν* uſurparum conſtructumque vidimus. *ἐνόπλιον*, intellige *νόμον*: vel *ῥυθμὸν*, ut volebat H. STEPHANUS in Theſ. II. 1369. d.

IONIS verſum ex *Phoenice vel Caeneo* in hunc modum edidit CASAUBONUS:

Ἐπῇδ' αὐλὸς ἀλέκτωρ Λύδιον ὕμνον Ἀχαιῶν.

Tum: »Iſto verſu, inquit, Ion Chius *tibiam* vocavit »*ἀλέκτορα*. In promtu cauſſa eſt: nam & *gallus gallina»ceus* & *tibia* cantu dormientes excitat. Similiter Aeſchy»lus *Solem* vocat *Iovis alitem*, id eſt, *ἀλέκτορα*, in Sup»plicibus: [vſ. 220.] *καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλήσκε»τε*. Scholiaſtes: *Ζηνὸς ὄρνιν· ἥλιον. ἐξανίστησι γὰρ ἡμᾶς, »ὡς ὁ ἀλεκτρυών*.« — Scilicet nomen habet *ἀλέκτωρ*, ut docent graeci Grammatici, *διὰ τὸ ἐκ τοῦ λέκτρου ἡμᾶς ἐγείρειν*. (Euſtath. ad Od. δ'. pag. 144, 34. & Etymol. M. in *Ἀλέκτωρ*.) At eo quidem reſpectu cum *gallo gallinaceo* paulo commodius *tuba*, quam *tibia*, confertur. Sic neſcio quis apud Polybium XII. 26, 1. in Pacis laudibus, ait: *Κοιμωμένους τὸν ὄρθρον, ἐν μὲν τῷ πολέμῳ, διεγείρουσιν αἱ σάλπιγγες· κατὰ δὲ τὴν εἰρήνην, οἱ ὄρνιθες*. Sed nunc *tibiam* cum *gallo* conferre placuit poëtae: cuius in verbis quod mendoſum *Ἐπὶ δ'* tacite in *Ἐπῇδ'* mutavit Caſaubonus, rectiſſime feciſſe videtur; in quo praeeuntem Dalecampium habuit, qui *Canebat* interpretatus erat. Et ſic ſententiae quidem, ſed verſui nondum, conſtabat ratio. Nam metrum prorſus peſſumdat inſerta vox *αὐλὸς*: quam non dubito vel e verſu praecedente aut ſequente adpoſitam eſſe, vel potius ex interpretatione inter lineas olim adſcriptam irrepſiſſe. Pariter mihi perſuaſi,

Λύδιος, non Λύδιον scriptum oportuisse: ut ἀλέκτωρ Λύδιος idem valeret ac αὐλὸς Λύδιος. Est autem ultima syllaba in Λύδιος producta, ob consonam sequente aspero spiritu. Sic, exclusa voce αὐλὸς, commodus prodit versus senarius.

a 'Εν δὲ Φρουροῖς τὸν ἀλεκτρυόνα Ἰδαῖον εἴρηκε σύριγγα &c. » IONIS Φρουροὺς adducit in testimonium etiam He» sychius in Νιφόεσσα Ἑλένη. - - - Ex eodem dramate » adducit Athenaeus,

» Προθεῖ δέ τοι σύριγξ Ἰδαῖος ἀλέκτωρ.

» Ubi, sicut observat auctor, τὸν ἀλεκτρυόνα Ἰδαῖον εἴ» ρηκε σύριγγα. Offendit me orationis huius τὸ ἀμφίβο» λον. Difficile enim dictu, vox Ἰδαῖον quo pertineat. » Eclogarius ita accipit: ἀλλαχοῦ δὲ τὸν ἀλεκτρυόνα Ἰδαῖον » σύριγγα κέκληκε. *Gallum gallinaceum appellavit Idaeam » fistulam.* Ἰδαῖον valet *factam ex buxo*, ut exponit Dalec. » vel *in sylva natam*, simpliciter: nam ἴδην *quamvis syl» vam* dicebant etiam vulgo. Pollux: Ἔστι δὲ εἰπεῖν, εὔ» θηρος γῆ, καὶ εὔθηρος ἴδη. Idem: Τόποι δὲ θηρίων, ἴδαι, » νάπαι, ὕλαι, ὄρη: &, τὰ δὲ ταῖς ἴδαις τε καὶ ὕλαις » χαίροντα. Alibi: Εὐναὶ λαγῶν, θάμνοι συνηρεφεῖς. ἴδαι » ἀμφιλαφεῖς. Apud Homerum *Idaeus* nobilis est Troia» norum praeco. Suspicatus sum nonnumquam, eo allu» sisse Ionem, appellasseque *praeconem*, *fistulam* & *gallum » gallinaceum*: quarum appellationum ratio perspicua. A» thenaei verba huic menti inserto καὶ accommodaveris: » τὸν ἀλεκτρυόνα Ἰδαῖον εἴρηκε καὶ σύριγγα. « CASAUBONUS. — Omnis dubitatio fluctuatioque, in qua se circumegit Vir doctus, inde orta, quod, cum tractaret hunc locum, non meminisset, τὴν σύριγγα dixisse Graecos, non τὸν σύριγγα. De quo si cogitasset, visurus erat vocem Ἰδαῖον citra ambiguitatem ad τὸν ἀλεκτρυόνα referri. Sed & illud mirum, quod notionem eidem illi vocabulo Ἰδαῖον subiectam ubivis potius, quam ibi quaesiverit, ubi in promtu & in medio posita erat; quae etiam sponte occurrere debebat ei praesertim qui illud ad σύριγγα referebat vocabulum. Quid enim simplicius aut magis in promtu erat, quam *Idaeam fistulam* vel *tibiam*, *Phrygiam* intelligere? conf. Luciani Deorum Dial. XII. Iam vero poëta, pro eo quod *Phrygiam* vel *Idaeam fistulam* (Ἰδαίαν σύριγγα) dicere potuerat, fistulam maluit (per adpositionem, quam dicunt Grammatici)

τὸν Ἰδαῖον ἀλεκτρυόνα adpellare, id eſt, *Idaeum gallum gallinaceum.* Denique & illud praeteriit Caſauboni animadverſionem, quod in ipſo verſu adlato, prouti vulgo ſcribebatur, a

Προθεῖ δέ τοι σύριγξ Ἰδαῖος ἀλέκτωρ.

poſtrema vox minime conveniebat metro. Cui voci poſtquam ſubſtituimus eam, quam ipſe Athenaeus proxime praecedentibus verbis perſpicue indicavit, ἀλεκτρυών, perfectus prodiit ſenarius.

» In ſequenti verſu,

» Ἔκτυπον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ,

» ſcripta lectio eſt τρέχοντα: quod refutat Epitoma, in » qua ſic eſt adnotatum, Ἴων ῥυθμὸν τρέχοντα τὸν Φρύ- » γιον καλεῖ. Quid eſt ἔκτυπος αὐλός? an *tibia canora &* » *bene reſonans?* Sonus ἔκτυπος, *clarus & perſpicuus:* pro- » prie locum habet in iis, quae de alio ſunt ἀκριβῶς ex- » preſſa, &, ut Graeci loquuntur, ἐκμεμαγμένα. Non » male tamen ſcripſerimus εὔκτυπα. « CASAUB. — Quod ſcriptam lectionem τρέχοντα eſſe Caſaub. ait, neſcio quibus e codicibus id enotatum repererit vir doctus. In Aegianis quidem excerptis nil tale comparet; & membranae noſtrae cum editis libris τρέχοντι tenent. Iſta tamen Caſauboni adnotatione inductus BENTLEI, in Epiſt. ad Millium pag. 55. ait: » Non de nihilo eſt quod codices mſsti » conſtanter exhibent τρέχοντα, ad quorum indicium ſic » legerim:

» — —, ἐκτύπουν, ἄγων βαρὺν
» αὐλὸν, τρέχοντα ῥυθμόν. — —

» ut in Euripidis Rheſo, [vſ. 308.] πολλοῖσι σὺν κώδω- » σιν φόβον. « — Neque vero ego negaverim, commodiſſime hic ſtare poſſe accuſativum caſum: ſed dativo uſum eſſe poëtam, praeter membranarum noſtrarum cum edita ſcriptura conſenſum, evincit id quod adiicit Athenaeus, οὕτω λέγων τῷ Φρυγίῳ. Mendoſum ἔκτυπον, recte haud dubie in ἐκτύπουν (a verbo κτυπέω) mutavit Britannus criticus. Iam ad verbum τρέχοντι quod ſpectat; fuerit τρέχων ῥυθμὸς, *currens*, i. e. *citus*, *incitatus numerus* ſive *modus*. At *Phrygii modi* non tam *concitati* fuiſſe perhibentur, quam *graves*, & praeterea *aſperi* & *inconditi*: quo magis probabilis mihi viſa eſt HEMSTERHUSII coniectura, τρήχοντι ῥυθμῷ legentis, (ad Luciani Dial. Deor. XII.) id eſt, *aſpero numero*, *inconditis modis.*

a Qua quidem admissa scriptura, actum utique esse de metri ratione in adlatis poëtae verbis, praeclarissime viderat idem Vir doctissimus: sed simul meminerat, quam lubrica omnino in laceris adeo poëtarum reliquiis, praesertim brevissimis, esset versuum constituendorum ratio. Iam, quod post verba, οὕτω λέγων τῷ Φρυγίῳ, cum in editis libris, tum in vetustis membranis proxime sequebatur, βαρὺς γὰρ οὗτος, id quidem minime cum vulgata paulo ante scriptura, τρέχοντι ῥυθμῷ convenire videri debebat: sed ne sic quidem, si τρήχοντι ῥυθμῷ legas, ferendum erat, propter id quod continuo deinde sequitur, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν. Sic enim pronomen αὐτῷ ad ῥυθμῷ referebatur, quod tamen necessario ad αὐλὸν debebat referri, quem ob eamdem caussam τὸν κερασφόρον αὐλὸν Aristides Quintilianus vocavit, de Musica lib. III. p. 147. conf. Polluc. IV. 74. & Hesych. in Ἐγκαίρεον αὐλῆσαι, quod vitiose ibi scriptum pro Ἐγκεραυλῆσαι. Quare perspecte vir doctus Delaporte Dutheil in *Notis msstis* monuit, nisi alia huic loco certior medicina reperiatur, pro λέγων τῷ Φρυγίῳ, λέγων τὸν Φρύγιον esse scribendum, quod ad αὐλὸν referatur; aut certe deinde αὐλῷ, pro αὐτῷ, esse legendum. Cui haud cunctabundus morem gesturus eram, nisi id ipsum certius remedium, quod desiderabat Vir doctissimus, Epitoma Athenaei praesentissimum nobis exhibere visa esset. Scilicet extremam partem huius libri in hunc modum descripsit Epitomator: Ὁ αὐτὸς (nempe Ἴων) καὶ ῥυθμὸν τρέχοντα τὸν Φρύγιον καλεῖ· καὶ βαρὺν αὐλὸν τὸν Φρύγιον. βαρὺς γὰρ οὗτος τῷ ὄντι· παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν, ἀναλογοῦν τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι. Unde perquam probabili ac certissimâ propemodum ratione coniectare licebat, in eo Athenaei codice, quo usus est Epitomator, scripta hoc loco fuisse ista verba ad sententiam necessaria, quae in nostris membranis librarius, a voce Φρυγίῳ ad Φρύγιον aberrans, praetermisit. Quod deinde τῷ ὄντι adiicit idem Epitomator, potuit id suo arbitratu facere: fortasse vero ipse etiam Athenaeus ibidem vocem ὄντως posuerat, qua frequenter alibi utitur; aut, absque voce οὗτος, nude βαρὺς γὰρ ὄντως scripserat, & ex ὄντως aliquis οὗτος fecit; quemadmodum persaepe aliâs οὕτως perperam pro ὄντως scriptum observavimus. Vide I. 34. e. III. 73. a. IV. 137. d.

τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν, ἀναλογοῦν τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι. » *Cornu illud*, inquit, *quod adiicitur tibiae* a
» *Phrygiae, proportione respondet codoni tubae:* id eſt, vim » eandem habet ad acuendum gravem aliàs tibiae Phry» giae ſonum, quam in tuba codon. Eſt autem *κώδων*, » *orificium tubae* [exterius] *qua exit ſpiritus.* Sed notandum » eſt, cum multa fuerint tubarum genera (ſex enumerant » veteres) *tibiam Phrygiam* non cuicumque, ſed tantum » Tyrrhenicae, fuiſſe ſimilem. Euſtathius: [ad Iliad. σ'. » pag. 1189, 52.] Ἕκτη, tubae ſpecies, Τυρσηνική, ἧς » εὑρεταὶ Τυρσηνοὶ, ὁμοία Φρυγίῳ αὐλῷ, τὸν κώδωνα κε» κλασμένον ἔχουσα, λίαν ὀξύφωνος. « CASAUBONUS. — Confer Salmaſii Exercit. Plin. pag. 86 ſq.

